

Giới thiệu Tổng Giám Đốc Ác Ma Quá Yêu Vợ

Tổng Giám Đốc Ác Ma Quá Yêu Vợ của tác giả Thịnh Hạ Thái Vi, truyện ngôn tình lấy được nhiều tình cảm, suy ngẫm của bạn đọc.

Mỗi tình có phần trái ngang, oan gia, sắp đặt trớ trêu của số phận, khi anh trai lại phải lòng bạn gái của đứa em trai mình.

Sở Mạnh, Sở Khương, Quan Ngưng Lộ là một sự lúng lúng nghiệt ngã của trò đời, phải chăng người cô gái lấy làm chồng có phải là lựa chọn đúng của trái tim?

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Ác Ma Quá Yêu Vợ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: Làn Đầu Gặp Gỡ

Làn đầu gặp em,

Em giống như một con bướm trắng đang nhẹ nhàng nhảy múa,

Bay vào tìm anh,

Anh không sức ngăn cản. Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

Đêm nay nhà họ Sở đèn đuốc sáng trưng, khách khứa nườm nượp vào không dứt, trên sân cỏ to lớn nhà họ Sở đậu đầy những chiếc xe xa hoa. Hôm nay là sinh nhật mười tám tuổi của con trai thứ hai nhà họ Sở - Sở Khương, để ăn mừng lễ trưởng thành của anh, ông Sở đặc biệt tổ chức buổi tiệc sinh nhật long trọng như thế cho anh. Khách được mời trừ bạn học, bạn bè bên ngoài của anh ra, dĩ nhiên không thể thiếu sự chúc mừng của các nhân vật nổi tiếng trên thương trường.

Mà đêm nay Quan Ngưng Lộ được mời mặc âu phục trắng nõn, khuôn mặt xinh đẹp tinh xảo của cô tỏa một lớp phấn mỏng, làn da trời sinh đã trắng, dáng người xinh xắn tinh tế mê người, tóc dài tào nhã xõa ra phía sau, ở trên đầu một chiếc kẹp thủy tinh tinh xảo tạo thành một vòng tròn, nhìn thế nào cũng giống một tiên nữ thất lạc chốn nhân gian.

Cô vốn là không muốn tới, mặc dù gia cảnh nhà họ Quan không tệ, nhưng mà từ nhỏ đến lớn cô cũng không thích tham gia những trường hợp náo nhiệt như vậy. Mỗi lần ba mẹ tham gia tiệc tùng yêu cầu cô đi theo, cô luôn lấy lý do bận học bài mà từ chối. Lâu ngày, ba mẹ cũng hiểu cô không thích những nơi như vậy cũng không miễn cưỡng cô nữa. Mà ở trong giới thượng lưu, người biết tiểu thư nhà họ Quan cũng ít đi.

Năm nay cô mười bảy tuổi, vừa lên trung học năm hai (lớp 11). Tối nay đến nhà họ Sở tham gia buổi tiệc này, hoàn toàn là bởi vì Sở Khương không ngừng yêu cầu. Không sai, Sở Khương là bạn trai của cô, hai người từ năm nhất đã bắt đầu lên nói chuyện yêu đương, đương nhiên sẽ không ảnh hưởng học tập, bọn họ chỉ nắm tay nhau đi dạo xem phim mà thôi.

Hôm nay là sinh nhật mười tám tuổi của Sở Khương, từ một tháng trước anh cũng đã nói ngày đó sẽ chính thức giới thiệu cô cho người nhà biết, Ban đầu cô cũng không đồng ý, lại không chịu được Sở Khương quấy rầy mà miễn cưỡng đồng ý.

Sự thật chứng minh, cô thật sự không thích hợp với những tình huống này, nhìn bên trong người chật như nêm, cô chỉ cảm thấy xa lạ đến bất lực. Bởi vì một người cô cũng không quen, mà bởi vì Sở Khương là chủ tiệc hôm nay, bận tới mầy tới mẩy, căn bản không có nhiều tâm tư đặt trên người bạn gái như cô. Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

Tránh xa khách mời, Quan Ngưng Lộ một thân một mình đi tới vườn hoa ngồi ở một góc đình nghỉ mát, lát nữa Sở Khương muốn sau khi cắt bánh kem cô cùng anh sẽ nhảy điệu nhảy đầu tiên, nhưng tiệc khiêu vũ còn chưa bắt đầu, cô đã không muốn ở bên trong rồi. Nếu như sau này Sở Khương muốn cô thường tham gia những trường hợp như thế này cô phải làm sao đây?

Dừng lại suy nghĩ lung tung của mình, Quan Ngưng Lộ ngẩng mặt lên để gió đêm mát mẻ từ từ thổi, bầu trời sao sáng ngời, cô có chút xúc động còi giày cao gót ra, chân trần nhẹ nhàng nhảy múa dưới ánh trăng. Mặc dù nhảy không phải rất đẹp, nhưng mà ở trong ban đêm yên tĩnh cô lại cảm thấy mình giống như hoa tiên từ dáng người duyên dáng lưu lạc nhân gian, không ngừng múa ...

Say mê vào điệu nhảy Quan Ngưng Lộ không biết, ở cột đá trên đình nghỉ mát có một người đàn ông cao lớn đứng đó, đang chăm chú nhìn cô.

Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

Cô ấy là ai? Tại lại một thân một mình ở đây?

Để ăn mừng sinh nhật mười tám tuổi của em trai, Sở Mạnh từ chối xã giao về nhà. Vừa rồi luôn ở phòng khách ứng phó những bạn bè thương giới kia, xã giao như vậy làm cho anh thấy rất mệt mỏi, muốn đến vườn hoa nghỉ ngơi một chút, lại ngoài ý muốn gặp một tiên tử đang múa. Đáng vẻ đáng yêu với đôi chân trần trên mặt đất xoay tròn của cô, làm cho tim anh lặng lẽ mở ra. Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

"A!" Trên cỏ có một chỗ không bằng phẳng, khiến thân thể Quan Ngưng Lộ đang nhanh nhẹn nhảy múa nghiêng người, mắt thấy sẽ bị ngã trên mặt đất, một đôi bàn tay mạnh mẽ kịp thời ôm hông cô.

Quan Ngưng Lộ thấy khuôn mặt một người đàn ông tuổi trẻ mà trưởng thành, tóc chỉnh tề xếp gọn sau gáy, một đôi mắt đang nhìn cô không chớp, Quan Ngưng Lộ nhìn lại, quên mất mình đang trong ngực một người đàn ông xa lạ.

"Cô bé, nhìn đã chưa?" Trong giọng nói mang theo trêu tức. Sau khi nhìn rõ gương mặt cô, Sở Mạnh đã biết, một cô gái xinh đẹp như vậy đối với anh mà nói là có hơi nhỏ một chút, nhìn cô thì cũng mười mấy tuổi mà thôi? Chênh lệch với anh quá nhiều, nhưng, vẻ đẹp đáng yêu của cô không hiểu sao lại hấp dẫn anh hơn những nữ anh đã nhìn quen mắt.

"Anh là ai? Buông tôi ra." Cho đến hơi thở nam tính bức người của anh phả trên mặt, Quan Ngưng Lộ mới phát hiện ra mình cùng một người đàn ông xa lạ dựa vào rất gần, gần đến thân thể cô cảm giác được thân thể cường tráng của anh ta đang gắt gao đè ép cô.

"Tôi không buông." Sở Mạnh thấy bộ dáng cô đáng yêu không nhịn được muốn trêu chọc cô. Bàn tay nâng cằm cô lên, ép buộc cô nhìn thẳng anh.

"Anh còn không buông, tôi sẽ la lên." Quan Ngưng Lộ bắt đầu có chút hoảng loạn, người đàn ông to gan này dám ở trên địa bàn của chủ nhân lớn lối như vậy. Nếu cô gọi Sở Khương ra, anh ta có sợ hay không?

"Cô dám, cô cứ thử xem!" Sở Mạnh cho cô là một cô bé nhát gan nhu nhược. Cho nên anh bạo gan bắt nạt cô. Anh chính là muốn nhìn đáng vẻ tức giận của cô.

Gương mặt cười như không cười của anh xem ra rất dọa người, đặc biệt là trong mắt anh có chút tự phụ, bảo Quan Ngưng Lộ làm sao không tức giận, tại sao lại có thể có người đàn ông như thế? Quá ghê tởm! Cô mở miệng đang muốn la, nhưng tên đàn ông đáng giận này càng cậy mạnh, không nói hai lời, ngón tay nắm cằm cô, không cho cô bất kỳ cơ hội phản kháng nào, cúi người xuống, che lại đôi môi đỏ mọng của cô.

Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

"Ừm. . . . ." Quan Ngưng Lộ không ngờ tới anh ta sẽ hành động như vậy, hoảng sợ quên đi phản kháng. Cho đến khi đầu lưỡi bá đạo hướng răng cô dò xét, lúc cô không chịu há miệng, bàn tay của anh ta ở bên eo cô đi tới trước ngực, bao lại trọn khuôn ngực đầy đặn. . . "Không được. . . . ." Chưa từng bị ai cợt nhả qua như thế, Quan Ngưng Lộ quay mặt lên tiếng muốn ngăn lại sự vô lễ của hắn, lại bị anh ta bắt lấy cơ hội đem đầu lưỡi thăm dò vào trong miệng cô.

"Bốp" một tiếng, tiếng bạt tai vang lên trong vườn hoa, đánh vỡ sự yên tĩnh ban đêm, nhưng cũng làm Sở Mạnh chợt biến sắc, bắt cổ tay của cô, sức quá nặng khiến cô đau đến nước mắt tuôn ra lại không dám nói một tiếng. "Cô biết tát đàn ông sẽ có hậu quả gì không?" Sắc mặt âm trầm kia khiến Quan Ngưng Lộ sợ, quên mất mình mới vừa bị người khác khinh bạc. Mắt thấy môi hắn lại rơi xuống, Quan Ngưng Lộ hô to lên.

"Anh buông tôi ra. Tôi là bạn gái của Sở Khương. Anh không thể làm như vậy!"

Cô ấy nói gì? Cô là bạn gái của em trai hắn? Sở Khương chưa từng đề cập với người nhà chuyện có bạn gái. Cô bé này là đem tên tuổi em trai ra hù dọa hắn sao? Sở Mạnh anh cũng không phải là người dễ bị hù dọa.

"Lần sau tìm lý do tốt hơn đi cô bé. Tôi là anh hai của Sở Khương, nó chưa bao giờ nói qua với tôi chuyện nó có bạn gái." Trong mắt cô Sở Mạnh nhìn ra được kinh ngạc cùng không thể tin. Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

Người đàn ông cợt nhả cô nói hắn là anh hai của Sở Khương? Anh ta chính là anh hai mà Sở Khương suốt ngày treo bên miệng sùng bái sao? Quan Ngưng Lộ lắc đầu không thể tin. Nhưng, mặt của anh ta với Sở Khương nhìn sao cũng tương tự, sao lại như vậy được?

Nhưng mà nét mặt cô trong mắt Sở Mạnh lại là vì tưởng rằng anh vạch trần cô, bất kể cô tìm lý do gì, đêm nay anh nhất định muốn cô. Ai bảo cô đáng chết lại hấp dẫn anh, khiến anh muốn không chú ý cô cũng không được.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Ác Ma Quá Yêu Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 2: Yên Tâm, Tôi Sẽ Không Xuống Tay Với Cô Nữa

Xoay người một cái, Sở Mạnh che cái miệng nhỏ của cô lại, kéo cô đang sững sờ vào chỗ sâu trong vườn hoa, đem cô chống đỡ trên thân cây, cuống

loạn nhào đầu về phía trước mà hôn, một bàn tay nam tính kéo xuống quần lót trắng của cô ... ..

"Không được không được . . . ." Quan Ngưng Lộ sợ hãi, người đàn ông này thật sự muốn cưỡng hiếp cô, ai tới cứu cô?

"Lộ Lộ. . . . . Em đang ở đâu?"

Phía xa, truyền đến giọng nói lo lắng của Sở Khương. Sở Mạnh đang muốn kéo lễ phục của cô xuống phải dừng lại, cũng làm cho Quan Ngưng Lộ có cơ hội thoát khỏi sự kiềm chế của anh, lao đảo chạy về hướng phát ra tiếng.

"Sở Khương, đưa em về nhà. Đưa em về nhà." Quan Ngưng Lộ nhào vào lòng ngực quen thuộc của Sở Khương, nước mắt hốt hoảng làm ướt áo sơ mi bên trong lễ phục của anh. Trời ạ, nếu như trễ một chút, cô sẽ bị người đàn ông kia cưỡng bức. Mà người muốn cưỡng bức cô lại là anh trai của Sở Khương. Bây giờ cô chỉ muốn về nhà mình, về nơi quen thuộc mới không thấy sợ hãi như vậy.

"Lộ Lộ, sao vậy?" Sở Khương kinh ngạc vì bạn gái sợ hãi và hốt hoảng. Mới vừa rồi anh luôn ở bên trong tim cô nhưng không tìm được, cho đến một nữ hầu trong nhà nói hình như thấy cô đi ra ngoài. Nhưng sau khi anh ra ngoài thì thấy cô chọt vật nhào vào lòng anh khóc không ngừng, còn muốn anh đưa về? Rốt cục đã xảy ra chuyện gì? Chẳng lẽ cô bị người khác ức hiếp sao? Nơi này là nhà họ Sở, có ai dám ức hiếp cô?

"Sở Khương, em muốn về nhà. Em không muốn ở đây nữa." Quan Ngưng Lộ không cách nào nói rõ, chỉ muốn nhanh nhanh đi khỏi chỗ này. Diễn đàn ♀ Lê ♀ Quý Đôn

"Chờ anh cắt xong bánh kem rồi về có được không?" Sắp phải cắt bánh kem, anh là chủ bữa tiệc, sao có thể rời đi. Nhưng bộ dáng này của Lộ Lộ làm anh không yên lòng.

"Sở Khương, sắp phải cắt bánh kem rồi, vào đi!" Một giọng nam trầm vang lên sau lưng bọn họ. Là anh hai Sở Mạnh.

"Anh hai, sao anh lại ở đây?" Sở Khương nhạy cảm cảm giác được Quan Ngưng Lộ trong ngực sau khi nghe được giọng anh hai lại run hơn. Nhưng, anh tin tưởng anh hai sẽ không làm chuyện tổn thương Quan Ngưng Lộ. (Ling: tin làm người rồi đệ ơi, người ta cướp vợ của đệ bây giờ á)

"Mới vừa rồi cô ấy bị một con mèo hoang dọa sợ, vừa đúng lúc anh đi qua." Giọng điệu Sở Mạnh từ tốn, một chút cũng không giống người nói dối. Nhưng, thấy Quan Ngưng Lộ dựa vào vào lòng em trai anh, ý lại như vậy, trong lòng không hiểu sao lại tức giận.

"Lộ Lộ, không sao. Chỉ là một con mèo thôi mà!" Sở Khương trẻ người non dạ liền tin lời nói của người anh hai mà anh tôn kính nhất. Diễn đàn ♀ Lê ♀ Quý Đôn

"Sở Khương, xin lỗi. Em không thoải mái, muốn về nhà!" Quan Ngưng Lộ không dám đưa mắt nhìn anh ta, người này thật sự xấu xa vô cùng, rõ ràng mới vừa rồi anh ta muốn . . . . . Bây giờ còn có thể nói láo thành như vậy? Nhưng, cô không dám cũng không thể nói được. Cô chỉ muốn cách anh ta thật xa.

"Lộ Lộ, đợi thêm mấy phút nữa là được rồi. Anh sẽ đưa em về có được không?" Sở Khương thương tiếc vuốt khuôn mặt tái nhợt của cô.

Sở Mạnh ở bên cạnh nhìn, trong lòng lại đổ kị! Nghĩ đến vừa rồi thân thể nhỏ nhắn của cô còn dán chặt trong lòng anh, cái miệng nhỏ ngọt ngào kia làm anh muốn nếm thêm lần nữa. Nhưng bây giờ cô tránh anh như rắn rết, ngay cả nhìn anh một cái cũng không chịu, điều đó làm anh vô cùng tức giận. Bạn gái của em trai? Anh vậy mà lại có suy nghĩ không nên có với bạn gái của em trai. Sở Mạnh, mày điên rồi. Đúng vậy, Sở Mạnh cảm giác mình sắp điên rồi.

"Em tự về được rồi. Thật xin lỗi, Sở Khương." Quan Ngưng Lộ cảm giác được ánh mắt sắc bén từ một người đàn ông khác, người đàn ông kiêu ngạo như vậy làm cho cô muốn tránh anh càng xa càng tốt. Diễn đàn ♀ Lê ♀ Quý Đôn

"Nhưng anh không yên tâm." Sở Khương trong lòng cực kỳ mâu thuẫn. Buổi tiệc hôm nay là ba vì anh mà tổ chức, mình chưa cắt xong bánh kem đã chạy lấy người, ông nhất định sẽ tức giận, nhưng Lộ Lộ như vậy lại làm cho anh không thể yên tâm.

"Sở Khương, đã đến giờ rồi, đi vào nhanh một chút, lát nữa ba tìm không được em sợ là sẽ tức giận. Về phần cô ấy, anh giúp em đưa về." Những lời Sở Mạnh nói rất có lý, khiến Sở Khương không tìm được lý do phản bác. Mà anh là anh hai của anh, người anh mà anh vẫn luôn sùng bái, cho nên, anh nên tin tưởng anh hai mới đúng.

"Lộ Lộ, để anh hai đưa em về trước được không?" Sở Khương nhẹ giọng nói với bạn gái, nhưng sau khi cô nghe anh nói những lời này xong thì càng thêm dùng sức nắm chặt tay anh. Thân thể cũng khẽ run.

"Không cần, Sở Khương."

"Không sao đâu, anh hai là người nhà, sẽ không xúc phạm đến em. Anh thật sự là không đi được."

"Vậy em tự về được rồi." Diễn đàn ♀ Lê ♀ Quý Đôn

"Không được, đã trễ vậy rồi để em về một mình không an toàn, anh không yên tâm."

"Vậy anh bảo tài xế đưa em về có được không?"

“Tài xế đưa làm sao yên tâm bằng anh hai. Lộ Lộ, anh hai anh mặc dù luôn nghiêm mặt, nhưng anh ấy không xấu.”

Vợ chồng son vẫn còn đang tranh chấp, Sở Mạnh không biết từ lúc nào đã lái xe tới.

“Lên xe, tôi đưa cô về.” Khẩu khí Sở Mạnh cực kỳ lạnh nhạt. Đúng vậy, anh nên lạnh nhạt. Dù mình động lòng như thế nào cô ấy vẫn là bạn gái của em trai mình.

“Được rồi, Lộ Lộ. Để anh hai đưa em về đi! Anh đi vào cắt bánh kem trước.” Từ bức tường thủy tinh trong suốt, Sở Khương đã thấy người giúp việc đẩy bánh kem không lồ đi ra. Anh phải lập tức đi vào. Sau khi nói dứt lời, Sở Khương buông thân thể Quan Ngưng Lộ ra rồi nhanh chóng rời đi. Đúng vậy, anh tin tưởng anh hai mình.

“Tôi nói lại lần nữa, lên xe!” Thấy sợ hãi trong mắt cô, con giận trong lòng Sở Mạnh vẫn không hạ xuống được, anh đáng sợ như vậy sao?

“Tôi không muốn ngồi xe của anh!” Ban đêm vắng vẻ khiến nỗi sợ hãi của Quan Ngưng Lộ đối với anh càng tăng thêm. Xoay người đi lướt qua xe anh, cô mới không muốn tới gần anh ta thêm một bước, thà đi bộ về còn hơn. Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

“Tôi bảo cô lên xe! Yên tâm, tôi sẽ không làm vậy với cô nữa. Cô là bạn gái của Sở Khương không phải sao? Tôi sẽ không có hứng thú đối với thiếu nữ vị thành niên, bằng vóc người cứng nhắc của cô tôi cũng nhìn thấy chướng mắt. Mới vừa rồi chỉ là dọa cô một chút thôi! Thật không nghĩ tới em trai tôi sẽ thích loại người cứng nhắc, lại nhất gạn như chuột như cô.”

Sở Mạnh xuống xe, sải bước đi về phía cô, kéo tay cô, nói lời trái lương tâm. Nếu như nhất định phải nói như vậy cô mới bằng lòng để anh đưa cô về.

“Anh .....” Quan Ngưng Lộ bị lời nói của anh làm cho tức giận, muốn giơ tay lên tát vào khuôn mặt tuấn tú nhưng lại nói lời cay nghiệt giống ác quỷ như anh. Dọa cô một chút? Thiếu chút nữa cường bức cô lại nói chỉ dọa cô một chút mà thôi sao? Nếu như lúc này không phải Sở Khương đi ra, anh ta nhất định sẽ không dừng tay? Anh ta sao có thể nói những lời như vậy, người này tính cách sao lại tầm thường đến thế chứ? Sở Khương sao lại có loại anh hai như vậy?

“Tôi cảnh cáo cô lần nữa, đừng mơ tưởng động thủ với đàn ông.” Giơ lên bàn tay bị anh nắm chặt, bàn tay mảnh khảnh đã có chút bầm tím. Có thể nghĩ dùng sức bao nhiêu, một cô gái yếu đuối như cô, vai không thể gánh, tay không thể xách, làm sao thắng được anh? Một người đàn ông lớn hơn cô mười tuổi có thể xưng là người trưởng thành. Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

Quan Ngưng Lộ vừa sợ hãi lại vừa không tình nguyện, cuối cùng cũng chỉ có thể bị anh dùng sức nhét vào trong xe, chạy như điên mà đi. (Ling: một tiếng cũng anh hai hai tiếng cũng anh hai. Sau này nhìn cũng không thêm nhìn mặt nữa ah. Thật đúng vì tình có thể quên đi tình thân).

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Ác Ma Quá Yêu Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Lướt Qua Nhau Đã Là Ngàn Dặm

Ba năm sau. Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

Quan Ngưng Lộ 20 tuổi ôm cuốn sách dày đi trên con đường mòn trong trường. Vóc người mảnh khảnh mềm mại hợp với khuôn mặt xinh đẹp, một mái tóc dài thả sau lưng, cô đi trên sân trường như vậy thảnh thơi có nam sinh đi qua lén quay đầu lại nhìn cô.

Cô mới vừa lên đại học năm nhất thì bài tập không tính là nhiều, tan học rất sớm nhưng cô không muốn về nhà. Gần đây trong nhà cũng chẳng bình yên, ba thường xuyên về nhà rất trễ, có lúc thậm chí cả đêm không về, mẹ cũng không giống trước kia cùng một đám quý phu nhân ra ngoài uống trà đánh bài, mà là ngồi trong phòng khách thờ dài. Ngưng Lộ không dám hỏi ba mẹ đã xảy ra chuyện gì, cho tới nay cô có vấn đề gì đều là chờ ba mẹ hoặc người khác hỏi mới nói.

Hai mươi tuổi, lứa tuổi xinh đẹp rực rỡ như hoa đào, tại sao cô cảm thấy mình không vui vẻ? Ngưng Lộ không hiểu được sự đa cảm trong lòng mình là vì sao. Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

“Lộ Lộ, không phải hẹn ở cửa khoa Trung Văn chờ anh sao? Sao lại chạy tới đây?”

Sở Khương 21 tuổi, khuôn mặt lịch sự, tuấn tú lúc gặp Quan Ngưng Lộ không tự giác lộ ra nụ cười cưng chiều. Bọn họ rất may mắn, thi đậu cùng trường đại học, từ trung học đến nay, tình cảm của hai người vẫn rất ổn định.

“Chỉ là muốn đi một chút mà thôi, xin lỗi Sở Khương.” Quan Ngưng Lộ nở nụ cười với anh.

“Lộ Lộ, tối nay cùng anh về nhà được không? Anh nói với ba mẹ rồi, em sẽ cùng anh về.” Sở Khương nhận lấy bộ sách nặng trong tay cô. Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

“Sở Khương, anh không nói trước với em. Em còn chưa có chuẩn bị.” Quan Ngưng Lộ lo lắng trong lòng. Mỗi lần Sở Khương nhắc tới chuyện muốn đi gặp ba mẹ anh thì cô luôn tìm đủ mọi lý do để từ chối, không phải cô không muốn, mà là không dám. Mỗi lần nghĩ đến cảnh tượng như ác mộng của ba năm trước, trong lòng cô đều run rẩy. Cô sợ gặp lại người đàn ông giống ác quỷ đó. Nhưng, tình cảm của mình và Sở Khương càng ngày càng ổn định hơn, một ngày nào đó cũng phải gặp ba mẹ, cô còn có thể trì hoãn bao lâu? Lần trước bởi vì xảy ra chuyện như vậy mới khiến cô nên sớm gặp ba mẹ anh đã trì hoãn tới bây giờ. Sau này cô phải dùng thái độ gì để bước vào cửa nhà họ Sở? Lòng Ngưng Lộ trở nên bất lực. (Ling: Bước vào cửa Sở gia với cảnh tượng nào hà tỷ bảo đảm tỷ hết hồn luôn cho coi.)

“Lộ Lộ, tại sao mỗi lần nói đi gặp ba mẹ anh em đều không muốn đi vậy? Ba mẹ anh là người rất tốt, sẽ không làm khó em. Hơn nữa bọn họ đã biết anh có bạn gái từ lâu, hy vọng anh có thể dẫn về nhà cho bọn họ gặp.” Sở Khương chính là sợ cô lại từ chối cho nên tiền trạm hậu tẩu, lần này chắc là cô sẽ không từ chối tiếp chứ? Diễn đàn ♡ Lê ♡ Quý Đôn

“Sở Khương, em chưa chuẩn bị gì hết.” Ngưng Lộ chột dạ không dám nhìn thẳng mắt anh, lại không tự chủ nắm lấy góc váy của mình.

“Không cần chuẩn bị gì hết, em đến là được rồi. ba mẹ anh không phải là loại người lạc hậu, đừng sợ được không? Lộ Lộ, tin tưởng anh.” Sở Khương đem quyển sách kẹp dưới nách, hai tay kiên định nắm lấy bà vai mảnh khảnh của cô, không để cô tiếp tục lùi mà không tiến.

“Có nhiều người không?” Thật ra thì cô muốn hỏi người kia có ở đó hay không, cái người trên danh nghĩa là anh hai của Sở Khương. Nếu như anh ta cũng ở đó, cô không xác định là mình có cam đảm đi. Ba năm trước đây anh ta lái xe đưa cô về tới cửa nhà sau khi ném cô xuống không nói một câu liền rời đi. Nhưng, vừa nhớ đến đôi mắt sắc bén kia cô đã không dám tiếp tục nhớ lại. Nếu như đến lúc đó anh ta cũng có mặt vậy cô nên làm sao đây? Vẫn luôn muốn đối mặt nhưng cô thật không dám. Diễn đàn ♡ Lê ♡ Quý Đôn

“Không sao, anh hai đã xuất ngoại rồi vẫn chưa về, chỉ có ba mẹ mà thôi.” Sở Khương cười khê, cho là cô chỉ là nắc cở mà khăn trương.

“Vậy được!” Nghe được người kia không ở đó, Ngưng Lộ cuối cùng cũng thấy nhẹ nhõm. Trước hết như vậy đi!

Chạng vạng, hai người nắm tay về Sở gia. Diễn đàn ♡ Lê ♡ Quý Đôn

Nhà họ Sở đối với Quan Ngưng Lộ xinh đẹp, khéo léo rất hài lòng, trong bữa cơm nói chuyện với nhau rất vui vẻ.

Sau bữa cơm chiều Ngưng Lộ cùng ba mẹ Sở còn có Sở Khương ở phòng khách tán gẫu, người giúp việc đưa nước trái cây lên liền lui xuống.

“Lộ Lộ.” Mẹ Sở theo con trai gọi cô là Lộ Lộ.

“Bác gái.” Ngưng Lộ buông ly nước trái cây trong tay. Diễn đàn ♡ Lê ♡ Quý Đôn

“Ba mẹ cháu biết chuyện cháu và Sở Khương qua lại không?” Mẹ Sở muốn biết thái độ của nhà họ Quan. Quan gia mặc dù chỉ là gia đình giàu có nhưng so ra còn kém họ Sở, có điều nếu con trai thích bọn họ cũng không phản đối. Dù sao về sau người nối nghiệp nhà họ Sở nhất định là con trưởng kiên cường, con út đối với kinh doanh căn bản không có chút hứng thú, cứ thuận theo nó đi! Một cô gái khéo léo như vậy rất hợp với Sở Khương. Tương lai con trưởng nhất định sẽ cưới một thiên kim tiểu thư môn đăng hộ đối.

“Con vẫn chưa nói.” Ngưng Lộ vẫn luôn không dám nói với ba mẹ chuyện mình và Sở Khương lui tới, sợ ba mẹ cho rằng cô không chuyên tâm học tập. Diễn đàn ♡ Lê ♡ Quý Đôn

“Sở Khương đã đề cập với hai bác rồi, muốn trước cùng cháu訂 hôn chờ sau khi tốt nghiệp đại học sẽ kết hôn. Ý của cháu như thế nào? Nhưng mà chuyện trọng đại như vậy trước hết phải nói với ba mẹ cháu mới được.” Mẹ Sở nói chuyện cũng coi là nhỏ nhẹ, nhưng mà trong giọng điệu vẫn có cảm giác tự cho mình hơn người không cần nói cũng biết. Bà không tin nhà họ Quan sẽ không đồng ý, dù nói thế nào cuộc hôn nhân này là bọn họ Quan treo cao lên nhà họ Sở. (Ling: Ta ghét bà này vô cùng ác còn hơn dạ xoa nữa, cứ tối ngày làm ra vẻ ta đây là người nhân đức lắm vậy)

“Cháu sẽ về nhà nói với ba mẹ.” Ngưng Lộ trong lòng có kinh ngạc bởi vì Sở Khương chưa từng đề cập với cô chuyện訂 hôn. Nhưng trước mặt ba mẹ anh, cô không dám lộ ra quá nhiều cảm xúc. Thật ra thì cô vẫn rất căng thẳng. Diễn đàn ♡ Lê ♡ Quý Đôn

“Lộ Lộ, em đang giận anh sao?” Lúc trên đường đưa Ngưng Lộ về nhà, Sở Khương rõ ràng cảm thấy Ngưng Lộ không vui. Nhưng cô vẫn luôn như vậy, có gì đều giữ trong lòng. Anh không hỏi cô sẽ không nói.

“Không có, chỉ là có chút ngạc nhiên.” Ngưng Lộ cúi đầu nói chuyện, vừa đi vừa thỉnh thoảng đá những hòn đá nhỏ nằm trên đường. Diễn đàn ♡ Lê ♡ Quý Đôn

“Xin lỗi em. Anh chỉ là muốn một lần nói rõ với ba mẹ.” Sở Khương kéo tay Ngưng Lộ, nâng cằm cô lên. Trong mắt cô không có bất kỳ dấu hiệu tức giận nào, trước sau vẫn như một đáy hồ trong suốt.

“Sở Khương, không sao đâu. Em về nói với ba mẹ trước, tìm thời gian mọi người thương lượng chuyện này, được không?” Trong mắt Ngưng Lộ đều là nhu tình, một người đàn ông ôn nhu nho nhã như vậy tương lai sẽ là chồng cô, sẽ là cha của con cô, anh sẽ luôn yêu cô, luôn dịu dàng với cô. Cuộc sống yên tĩnh và ổn định dường như có thể thấy được bờ bến. (Ling: Yên tâm đi tỷ chồng tỷ “cực kỳ” yêu thương tỷ á) Diễn đàn ♡ Lê ♡ Quý Đôn

“Lộ Lộ, chúng ta sẽ vĩnh viễn ở bên nhau, tin tưởng anh.” Đôi môi đỏ mọng đến gần trước mắt, hương thơm đặc biệt của thiếu nữ dụ dỗ trái tim của chàng trai trẻ tuổi, Sở Khương không nhận được động tình nhẹ nhàng hôn cô.

Dưới ánh đèn đường bóng dáng hai thiếu niên quần quít chung một chỗ bóng kéo rất dài rất dài. Diễn đàn ♡ Lê ♡ Quý Đôn

Chiếc Lamborghini Estoque không dừng lại một giây bay như tên bắn chớp mắt liền biến mất ở cuối ngã tư đường. Người đàn ông lái xe với một cặp kính không nhìn ra bất kỳ nhãn hiệu nào, cặp mắt sắc bén giấu trong dưới mắt kính làm người ta không nhìn ra nó thâm trầm bao nhiêu. Chăng qua là nhìn thoáng qua cái bóng dáng đó có mái tóc đen eo đã in sâu vào trong trí nhớ, làm thế nào cũng không lái đi được. Nhưng, cô không phải của anh, vừa nghĩ đến đây trong lòng không hiểu sao tức giận, dẫm mạnh chân ga dưới chân một chút đã là ngoài ngàn dặm.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Ác Ma Quá Yêu Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Thật Sự Là Anh Ta

Nhưng còn chưa đợi đến khi Ngưng Lộ nói chuyện đính hôn với ba mẹ thì trong nhà đã xảy ra chuyện.

Hôm đó tan học về đến nhà còn chưa kịp đổi giày thì tiếng cãi vã của ba mẹ khiến Ngưng Lộ không dám tiến một bước.

"Đã sớm nói với bà rồi, không thể lấy tiền công ty cho nó đi đầu tư, bây giờ thì hay rồi, mất luôn cả vốn. Bà lấy gì để tôi làm vốn lưu động?" Là tiếng của ba, ba nói nó là ai đây?

"Tôi làm sao biết sẽ như vậy? Người ta rõ ràng cũng có thể kiếm tại sao chúng ta không được? Đừng nói với tôi lúc đầu ông đồng ý đưa tiền ra ông không nghĩ muốn kiếm tiền." Mẹ cũng không cam chịu yếu thế.

"Ai lại ngại tiền nhiều? Thế nhưng các hạng mục là nó một tay nó làm, phần thắng bao nhiêu trong lòng nó không nắm chắc sao? Tại sao có thể đổ lên đầu tôi? Tôi đã đưa tiền ra thua lỗ còn muốn tôi mang cái tiếng xấu này đúng không?" Ba dường như càng lúc càng tức giận. Ngưng Lộ rất muốn mở cửa lên ra ngoài, không muốn nghe bọn họ cãi nhau nữa, nhưng chân cô không di chuyển được.

"Nó là em trai tôi chẳng lẽ tôi có thể thấy chết không cứu sao? Hay là suy nghĩ biện pháp ngày mai làm sao giải thích với Sở Thành." Lần này Ngưng Lộ nghe rõ bọn họ nói là cậu cô. Cậu luôn rất yêu thương cô nhưng làm việc có chút táo bạo, không thể làm đến nơi đến chốn, lần này chắc lại mượn tiền mẹ đi đầu tư thất bại chứ gì? Khó trách ba tức giận như vậy. Nhưng mới vừa rồi bọn họ nhắc Sở Thành là ai đây? Hay là?

"Mẹ kiếp, Quan Minh Quyền tôi nhiều năm thay mặt gia công cho Sở Thành như vậy cho tới nay chưa từng kéo dài thời gian giao hàng, cũng chưa từng có nhà nào khiếu nại vấn đề chất lượng." Quan Minh Quyền tức giận vô cùng.

Nhà họ Quan là nhà máy gia công các sản phẩm điện tử. Hầu hết các đơn đặt hàng đến từ công ty điện tử thuộc tập đoàn Sở Thành, nhưng hôm nay Hoàng tổng của công ty điện tử điện thoại cho ông nói tổng giám đốc mới nhận chức của bọn họ hình như không hài lòng với sản phẩm, muốn bọn họ trong vòng một tuần phải trình cho anh ta một phương án cải tiến thiết bị sản xuất để bảo đảm chất lượng sản phẩm trong tương lai. Nếu như đến lúc đó không nhận được phương án chỉnh sửa, Sở Thành sẽ hủy bỏ hợp tác với họ.

Muốn phương án chỉnh sửa, có thể nhưng chỉnh sửa cần tiền! Sau khi trình lên phương án chỉnh sửa bọn họ phải lập tức chỉnh đốn cải cách. Hôm nay bọn họ mở hội nghị hết một ngày số tiền dự tính theo phương án chỉnh sửa, công ty cần bản không thể lấy ra nhiều vốn lưu động như vậy để làm làm được. Mà nửa năm trước cậu của mình từ công ty rút ra một số tiền lớn hiện tại cơ bản không thể lấy lại được rồi. Phần xưởng sản xuất ở Indonesia cũng chỉ đủ đắp một nửa mà thôi. Về phía ngân hàng muốn vay khoản lớn như vậy điều kiện thế chấp của họ không đủ, khó có thể cho vay. Vợ chồng Quan Minh Quyền gấp đến độ tóc cũng muốn bạc rồi.

"Nếu không, thương lượng với Hoàng tổng lần nữa xem có thể kéo dài thêm một chút hay không." Mẹ của Ngưng Lộ - Đàm Lệ Hoa cũng là một nữ cường nhân tài giỏi, nhưng vì giúp cho sự nghiệp của chồng nên ngày ngày cùng các quý phu nhân trò chuyện chính là hy vọng trong lúc cần thiết có thể nhờ chồng của bọn họ giúp đỡ. Thế nhưng lần này, không có một người nào trong bọn họ có thể giúp được.

"Nếu như có thể kéo dài thì cũng không cần phiền toái như vậy rồi. Hoàng tổng nói chuyện này bây giờ do Sở Mạnh tự mình giám sát, không thể động tay động chân. Mẹ kiếp, tên Sở Mạnh đó cố ý gây sự với tôi. Quan Minh Quyền tôi vì Sở Thành làm nhiều năm như vậy hần vừa nhậm chức đã muốn khai đao với tôi. Thật quá đáng!" Quan Minh Quyền không hiểu tại sao Sở Thành đột nhiên thay đổi tổng giám đốc mới, người phụ trách của bọn họ không phải sức khỏe còn rất tốt sao? Sao lại yên tâm giao một tập đoàn lớn như vậy cho một người đàn ông chưa tới ba mươi tuổi? Cho dù là con trai của ông ta cũng không thể yên tâm như vậy chứ? Dù sao tuổi vẫn còn nhỏ.

Sở Mạnh? Mới vừa rồi ba nói là Sở Mạnh? Sẽ không phải là cùng một người chứ? Ngưng Lộ nghe được cái tên đó đã khiến cô rung mình, mặt tái xanh, sách cầm trên tay cũng rơi xuống đất, "Bộp" một tiếng khiến vợ chồng Quan gia đang gây gỗ ngừng lại.

"Ngưng Lộ, là con về phải không?" Đàm Lệ Hoa đi ra.

"Ngưng Lộ, sao vậy? Không thoải mái sao? Sao sắc mặt khó coi như vậy?" Đàm Lệ Hoa nhìn con gái vẻ mặt tái nhợt, có phải nghe bọn họ gây gổ bị dọa sợ không? Đưa con gái bảo bối này luôn rất yên lặng, ít nói, ngay cả người làm mẹ như bà cũng không biết trong lòng cô đang nghĩ gì.

“Mẹ, con chỉ là hơi mệt chút thôi!” Ngưng Lộ không dám hỏi mẹ mình mới vừa rồi Sở Mạnh trong miệng họ là người nào. Chỉ muốn viện cớ nhanh chóng về phòng để mình được yên lặng một chút.

“Lộ Lộ, mệt rồi thì trước đi lên nghỉ ngơi một chút đợi một lát mẹ sẽ gọi con xuống ăn cơm” Quan Minh Quyền thấy con gái đã về, không muốn để cô biết bọn họ cãi nhau.

“Con đi lên trước.” Dưới ánh nhìn chăm chăm của ba mẹ, Ngưng Lộ đi lên những bậc thang quen thuộc nhưng mỗi bước đi lại nặng tựa ngàn cân. Trong lòng Ngưng Lộ đầy bất an, vốn đã đồng ý với Sở Khương hôm nay cùng ba mẹ nói chuyện gặp mặt nhưng dưới tình huống như thế này, cô không cách nào nói được. Thứ nhất sợ làm tăng thêm phiền não cho ba mẹ, thứ hai cái tên Sở Mạnh đó làm cô sợ hãi. Hôm nay Sở Khương sau khi được sự đồng ý của cô thì vút luôn cả sách, ôm cô chạy như điên trong sân trường đông người qua lại, dẫn tới mọi người nhìn chăm chú. Nhưng ngày mai cô làm sao trả lời anh đây?

Suốt đêm, Ngưng Lộ lần đầu tiên mất ngủ. Trần trọc đến rạng sáng 5 giờ mới mơ mơ màng màng ngủ, trong mơ luôn có một đôi mắt sắt bén đang canh chừng cô không buông làm cô không cách nào yên giấc.

“Lộ Lộ, sao rồi? Hai bác nói sao?” Ở một góc trong sân trường, Sở Khương thấy bóng dáng Ngưng Lộ ở đằng xa liền chạy tới đón cô, vội vàng hỏi.

“Sở Khương, ba em đã xuất ngoại rồi mẹ nói chờ ba trở về sẽ cùng đi uống trà được không?” Ngưng Lộ không quen nói dối, nhưng lần này cô suy nghĩ suốt một ngày mới viện ra được một lý do này. Cô không muốn lừa dối Sở Khương nhưng không biết nên nói thế nào.

“Không sao.” Trên mặt Sở Khương hiện rõ thất vọng nhưng không thể trách Ngưng Lộ.

“Lộ Lộ, em không khỏe sao? Sao sắc mặt lại kém như vậy?” Sở Khương thấy Ngưng Lộ rú mắt không nhìn anh cho là cô tự trách. Tại sao bình thường trên mặt cô hồng hào mà giờ phút này lại tái nhợt vô thần? Hai mắt còn hiện rõ quầng thâm?

“Không phải, thời tiết không tốt, buổi trưa không có nghỉ trưa.” Ngưng Lộ không dám nói ra chuyện mình mất ngủ, anh nhất định sẽ hỏi tới cùng mà cô không cách nào nói ra được nguyên nhân mất ngủ.

“Chúng ta đi ra tiệm hồng trà bên ngoài ngồi một chút được không?” Sở Khương đề nghị.

“Được.” Ngưng Lộ không cách nào từ chối.

“Sở Khương, em muốn hỏi anh Sở Thành là công ty của nhà anh sao?” Ở trong tiệm hồng trà, Ngưng Lộ khuấy chất lỏng màu đỏ sậm trong ly không để ý hỏi. Rót cục cũng mở miệng hỏi vẫn để gây đau đầu một ngày một đêm.

“Đúng vậy Lộ Lộ sao em lại chú ý tới những tin tức của thương giới đây?” Sở Khương rất kinh ngạc.

“Mấy ngày trước vô ý nghe được trên tin tức.” Tay Ngưng Lộ đặt trên đùi vô thức run lên.

“Vậy nhất định là tin tức anh hai anh mới nhậm chức chủ tịch tập đoàn Sở Thành phải không? Ha ha, ba anh đã sớm quyết định đem công ty giao cho anh ấy, nhưng phần lớn anh hai đều sống ở chi nhánh công ty ở nước ngoài không về. Lần này nghe nói anh muốn đính hôn mới về. Ba nhân cơ hội này không để cho anh ấy đi luôn. Lộ Lộ, em vẫn còn nhớ anh hai của anh chứ? Hôm sinh nhật anh là anh ấy đưa em về nhà đó?” Sở Khương trò chuyện tự nhiên, không chú ý tới sắc mặt Ngưng Lộ đối diện đã xanh lét.

“Lộ Lộ, em sao vậy?” Cho đến khi không nghe được bất kỳ lời đáp lại nào Sở Khương mới phát hiện Ngưng Lộ sắc mặt tái nhợt nằm trên bàn.

“Cô ấy không có chuyện gì, chẳng qua là nghỉ ngơi không đủ mà thôi. Sau khi truyền xong chai nước biển này nếu bệnh nhân tỉnh lại là có thể về nhà.”

Trong phòng y tế của trường, sau khi y tá đơn giản dọn dò xong liền đi ra ngoài.

“Lộ lộ, em ngàn vạn lần không được có chuyện gì đó!” Sở Khương nắm tay lạnh như băng của cô đặt trên mặt mình.

Ngưng Lộ nửa mê nửa tỉnh trong đầu đều là bóng dáng mơ hồ của người đàn ông đó.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Ác Ma Quá Yêu Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Cháu Đi Gặp Anh Ta

Chuyện Ngưng Lộ sợ nhất vẫn xảy ra.

Vào một ngày bình thường đến không thể bình thường hơn nữa, Ngưng Lộ đang đi học thì trong lòng bỗng có chút sợ hãi, sau đó liền nhận được điện thoại của mẹ bảo cô lập tức đến bệnh viện. Ngưng Lộ nghe xong điện thoại chưa kịp xin phép giáo sư đã chạy ra khỏi phòng học lớn trước mắt trăm đôi mắt kinh ngạc, chặn lại một chiếc taxi rồi lao nhanh tới bệnh viện.

Đèn phòng phẫu thuật vẫn còn đang sáng. Mẹ khóc đến ngủ thiếp đi.

Ngưng Lộ thấy mẹ bình thường tài giỏi như vậy nhưng lại sợ hãi đến thế, cô không dám chảy nước mắt nữa. Ba thật là ngu, tại sao lại nhảy lầu chứ? Công ty không còn thì thôi? Tiền không có còn có thể kiếm lại, nhưng sinh mạng chỉ có một thôi! Ba, ba ngàn vạn không được có chuyện, Ngưng Lộ cúi đầu xuống tựa vào người mẹ.

Nhưng trong lòng làm sao cũng không bình tĩnh được. Người đàn ông gọi là Sở Mạnh đó thật sự muốn đối phó với công ty của ba sao? Tại sao không cho ba thêm chút thời gian? Nếu như mình nói với Sở Khương không biết có ích không? Nhưng cô không cách nào mở miệng với Sở Khương, bọn họ quen biết nhiều năm như vậy, Ngưng Lộ biết Sở Khương căn bản không có hứng thú với công ty của gia đình, anh chỉ có hứng thú với nghiên cứu nếu như không phải vì cô, sau khi tốt nghiệp trung học anh căn bản sẽ không ở lại trong nước học đại học. Chuyện của mình đi tìm anh để anh nói giúp với Sở Mạnh không phải làm khó anh sao? Nhưng bản thân cô căn bản không dám đi gặp Sở Mạnh. Ông trời tại sao muốn đưa vấn đề nan giải này cho cô chứ?

Đèn phòng phẫu thuật sáng liên tục mười tiếng mới tắt, một bác sĩ mang khẩu trang không tới 30 tuổi đi ra nói cho bọn họ biết: “Ca phẫu thuật đã thành công, bệnh nhân tạm thời không còn nguy hiểm đến tính mạng. Nhưng còn phải nằm trong phòng chăm sóc đặc biệt để quan sát thêm mấy ngày, không thể để cho bệnh nhân chịu kích động được.” Tổng Từ Từ nhìn Ngưng Lộ cùng mẹ Quan đã không còn hơi sức nói chuyện ngồi trên ghế dựa, chẳng hề đồng tình với Quan Minh Quyền mới từ chỗ sống chết nhất về cái mạng, cách làm hèn yếu này chỉ làm cho người nhà chịu tội theo thôi. Đối với những người toàn thân khỏe mạnh lại muốn đi tìm cái chết, bình thường anh không có đồng tình, có điều trách nhiệm cứu sống người của bác sĩ thì không thể miễn. Tổng Từ Từ nói xong mặt không chút thay đổi bước đi.

Tuần này, Ngưng Lộ xin nghỉ học trên trường, ở bệnh viện cùng mẹ chăm sóc ba, sợ ông sau khi tỉnh lại lại chịu kích động mà nghỉ quẫn. Bọn họ là thay phiên 24 tiếng, mệt chết đi được nhưng cũng không còn cách nào, tóc mẹ vốn đen huyền nay đã bắt đầu điểm trắng.

Về phía Sở Khương, cô chỉ nói với anh thân thể mẹ không thoải mái, mình phải ở bên mẹ. Trong điện thoại, Sở Khương rất lo lắng, mấy lần muốn tới thăm đều bị cô từ chối. Cô không biết, nếu Sở Khương biết chuyện ba nhảy lầu có liên quan đến nhà họ Sở của anh thì có về nhà làm ra chuyện gì không, đây là chuyện cô vẫn luôn sợ hãi. Bây giờ Sở Mạnh đã làm chủ nhà họ Sở, nếu như bởi vì chuyện riêng của mình mà khiến ba mẹ Sở lưu lại ấn tượng không tốt đối với cô thì đến lúc đó cô lấy mặt mũi nào mà vào nhà họ Sở chứ.

Ngưng Lộ luôn vì người khác mà suy nghĩ, cô không muốn mình làm liên lụy đến người khác.

Hôm nay, tinh thần Quang Minh Quyền tương đối khá, đã có thể dựa vào giường trò chuyện cùng con gái.

“Ba, ba có muốn nằm xuống một chút không?” Ngưng Lộ nhìn đồng hồ, ba đã ngồi dậy khoảng hai mươi phút rồi, cần nằm xuống nghỉ ngơi. Kể từ sau khi Quang Minh Quyền tỉnh lại, sợ ông sẽ nghỉ bậy. Ngưng Lộ và mẹ gạt ba nói là Sở Thành đã đồng ý cho công ty bọn họ thời gian để chỉnh sửa, cải cách, không thúc ép bọn họ nữa. Vì không để ba nghỉ ngơi, ban ngày đều là Ngưng Lộ ở đây, buổi tối Đàm Lệ Hoa mới đến.

“Ngưng Lộ, là ba vô dụng để cho con phải theo chịu khổ rồi.” Quan Minh Quyền đau lòng nhìn con gái rõ ràng đã gầy đi rất nhiều. Bản thân ông suốt ngày bận rộn chuyện công ty, không có nhiều thời gian quan tâm đến con gái duy nhất này, cũng may lần này công ty rốt cục tạm thời vượt qua cửa ải khó khăn này. Chờ sau khi xuất viện, ông sẽ quan tâm đến con gái nhiều hơn.

“Ba, ba cực khổ làm việc như vậy đều là muốn cho con và mẹ có cuộc sống tốt hơn, không phải sao?” Sau khi Ngưng Lộ nghe lời ba nói thì cười. Nếu như ba có thể nghỉ ngơi một chút là tốt rồi.

“Ngưng Lộ, từ nhỏ đến lớn ba chưa từng trò chuyện nhiều với con, về sau ba nhất định sẽ thường xuyên ở nhà.”

“Ba, chờ sau khi ba xuất viện về nhà, chúng ta có thể ngày ngày trò chuyện. Bây giờ phải nghỉ ngơi thật tốt theo lời dặn của bác sĩ biết không?” Ngưng Lộ thay ba đáp chần.

Y tá ngoài cửa đi vào hỏi: “Cô Quan, có một vị tự xưng là luật sư của công ty ông Quan đến nói có chuyện tìm ông Quan.”

“Là luật sư Bạch sao?” Quan Minh Quyền đang muốn nhắm mắt lại nghỉ ngơi, sau khi nghe lại mở mắt ra, đã xảy ra chuyện gì? Vợ mình không phải đang ở công ty sao? Luật sư Bạch tại sao lại đến bệnh viện?

“Đúng vậy, vị tiền sinh đó nói ông ấy họ Bạch, có cần mời ông ấy vào không?” Y tá lễ độ hỏi. Đây là phòng bệnh cao cấp, không có sự đồng ý của bệnh nhân hoặc người nhà thì không thể tùy tiện vào thăm.

“Ba, con đi gặp luật sư Bạch. Mẹ nói hôm nay phải đi nhà xưởng mới ở khu Đông kiểm tra tình hình lắp ráp thiết bị.” Ngưng Lộ có chút hoảng loạn rất nhanh trấn định lại. Không thể để luật sư Bạch vào, vừa vào gặp sợ rằng sẽ nói ra tất cả, bây giờ ba không chịu nổi đã kích như vậy. Mẹ không phải ở bên ngoài sao, sao luật sư Bạch lại không gặp được đây?

“Tôi hôm qua mẹ con không có nói sao?” Trong lòng Quan Minh Quyền còn đầy nghi ngờ.

“Ba, không có chuyện gì đâu. Ba nghỉ ngơi đi, con sẽ lập tức về. Cô y tá, làm phiền cô chăm sóc ba tôi một chút.” Quan Ngưng Lộ đi ra ngoài, ba còn

tiếp tục hỏi nữa thì sẽ lộ ra chân tướng.

“Bác Bạch.” Ngưng Lộ đến khu tiếp khách của bệnh viện, luật sư Bạch đã chờ rất lâu.

“Ngưng Lộ, đã lâu không gặp. Mẹ cháu đâu?” Luật sư Bạch làm cố vấn luật ở công ty của nhà họ Quan đã vài chục năm rồi, có thể nói là nhìn Ngưng Lộ lớn lên.

“Có thể mẹ đã đi xuống dưới lầu. Bác Bạch đến là vì chuyện của công ty phải không?” Sau khi xảy ra chuyện trọng đại như vậy, Ngưng Lộ lập tức chín chắn lên không ít.

“Ngưng Lộ, bác vẫn là chờ mẹ cháu trở lại rồi hãy nói!” Luật sư Bạch không muốn đem những chuyện lộn xộn ở công ty nói cho một cô gái cái gì cũng không hiểu nghe, chỉ làm cho cô lo lắng vô ích mà thôi.

“Bác Bạch, hiện tại ba cháu không thể chịu nổi đả kích, hơn nữa mẹ cũng sắp mệt chết rồi. Bác nói với cháu được không? Cháu là con gái của bọn họ, muốn vì bọn họ chia sẻ một chút.”

“Ngưng Lộ,” Luật sư Bạch nghe được cô hiểu chuyện như vậy cảm thấy nhẹ nhõm không ít. “Là như vậy. Bởi vì công ty chúng ta không có trình lên phương án chỉnh sửa theo đúng yêu cầu của Sở Thành cho nên bây giờ Sở Thành đã ngưng toàn bộ đơn hàng của chúng ta. Mấy ngày nay phân xưởng đã ngưng sản xuất, công nhân bỏ đi rất nhiều, hiện tại không còn bao nhiêu người. Trong kho, hàng tồn kho còn một đồng lớn không thể xuất, tiền lại không thu hồi được, cậu cháu lại đem công ty thế chấp cho ngân hàng, bây giờ ngân hàng biết tình trạng công ty chúng ta thì hỏi chúng ta trả các khoản vay, nếu như không trả các khoản vay, tòa án sẽ đến niêm phong phân xưởng.” Luật sư Bạch nặng nề nói.

“Tại sao lại như vậy?” Nghe được lời luật sư Bạch nói trong lòng Ngưng Lộ chấn động. Cô cho là phân xưởng của ba chỉ là tạm thời ngừng sản xuất mà thôi đến lúc vấn đề được xử lý tốt có thể tiếp tục hoạt động. Là cô ngây thơ quá rồi! Căn bản không hiểu rõ tình trạng công ty, tình trạng bây giờ bết bát như vậy càng không thể nào cho ba biết, nhưng nói với mẹ thì có ích gì đây? Cô nên làm sao bây giờ?

“Bác Bạch còn biện pháp nào có thể xoay chuyển không?” Trong lời nói của Ngưng Lộ không còn ôm hy vọng quá lớn.

“Biện pháp duy nhất chính là khiến Sở Thành khôi phục lại đơn đặt hàng, hàng của chúng ta có thể xuất ra như vậy mới có một số vốn lưu động có thể trả lại cho ngân hàng. Tòa án cũng không đến niêm phong nữa. Nhưng bây giờ phía Sở Thành đã đổi người quản lý, hơn nữa thái độ rất kiên quyết. Căn bản một chút đường sống thương lượng cũng không có.” Luật sư Bạch lắc đầu thờ dài, tổng giám đốc mới nhậm chức của nhà họ Sở quả thật đối với nhà mấy yêu cầu vô cùng hà khắc, đổi lại bình thường, công ty vẫn có thể lấy ra tiền để chỉnh đốn, cải cách, chẳng qua là hiện tại nhiều chuyện xảy ra cùng lúc, khó khăn quá!

Bác Bạch nói người quản lý mới không phải là Sở Mạnh - anh hai của Sở Khương sao? Người đàn ông đó chỉ cần nghe tên cũng đã sợ hãi rồi? Nhưng biện pháp duy nhất bây giờ là phải đi gặp anh một lần, hy vọng anh ta sẽ cho công ty ba một con đường sống. Nhưng anh ta sẽ chịu gặp cô sao? Cô phải dùng lý do gì để thuyết phục anh ta? Người đàn ông cường thế như vậy cô làm sao dám cùng anh ta nói điều kiện. Nhưng cô không đi thử một lần thì ba mẹ phải làm sao bây giờ? Nếu để cho bọn họ nghe được chuyện như vậy, đừng nói là ba, có lẽ mẹ cũng sẽ không chịu nổi?

Trong lòng Ngưng Lộ cực kỳ rối loạn. Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ? Hay là tìm Sở Khương để anh ấy nói chuyện với anh hai anh ấy? Cô không dám. “Bỏ đi con gái, không cần nghĩ quá nhiều, bác vẫn là nói với mẹ cháu, tự mình bảo trọng. Chăm sóc ba cho tốt.” Luật sư Bạch không đành lòng nhìn vẻ mặt khổ não của cô bé. Đứng dậy muốn đi.

“Chờ một chút, bác Bạch.” Ngưng Lộ đứng lên.

“Làm sao vậy Ngưng Lộ?” Luật sư Bạch dừng lại trên mặt là nụ cười từ ái.

“Xin bác trước đừng nói với ba mẹ cháu. Cháu đi tìm Sở Thành nói chuyện. Được không?” Trên gương mặt trẻ trung của Ngưng Lộ có kiên định chưa từng có. Bất kể như thế nào, vì ba mẹ, cô có sợ hãi cỡ nào cũng phải tìm người đó nói chuyện, hy vọng anh ta có thể bỏ qua cho nhà máy của bọn họ. Về phần phải nói như thế nào, gặp người rồi hãy nói. Nhưng anh ta sẽ chịu gặp cô sao?

“Ngưng Lộ, cháu đi? Có được không?” Luật sư Bạch không thể tin những gì mình nghe được. Nhưng bây giờ chỉ còn cách ngựa chết cứu thành ngựa sống thôi.

“Bác Bạch cháu có thể. Ba mẹ cháu bên này xin nhờ bác rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Ác Ma Quá Yêu Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6: Cô Dựa Vào Cái Gì Nói Điều Kiện Với Tôi (1)

Ngưng Lộ đứng trước nơi này là tòa cao ốc đầy khí thế, màu đen chủ đạo phối hợp với thủy tinh màu trắng bạc, dưới sự phản chiếu của ánh mặt trời biểu lộ khí thế bức người cũng giống như người kia. Ngưng Lộ liên tưởng đến Sở Mạnh, khí thế của anh cũng giống như tòa cao ốc này làm cho người ta cảm thấy sợ hãi, phía trên cửa chính có mấy chữ màu vàng thật to: CAO ỐC TẬP ĐOÀN SỞ THÀNH, làm chói mắt Ngưng Lộ.

Nếu như có thể không vào, Ngưng Lộ sẽ lựa chọn lập tức quay đầu đi. Nhưng cô không thể. Nếu như cô nhát gan như vậy, ngay cả thử cũng không dám, vậy ba mẹ cô nhất định sẽ không chịu nổi, chuyện gì sẽ xảy ra nữa cô cũng không dám bảo đảm, công ty là tâm huyết cả đời của ba mẹ, cô không thể để cho ba mẹ mất hết tất cả. Gia đình cô không thể bởi vì cô nhát gan mà phải tan nát.

Ngưng Lộ thở một hơi thật dài, sải bước đi vào.

“Cô à, xin hỏi cô có chuyện gì?” Nhân viên tiếp tân thấy một mỹ nữ tóc dài đến eo đi vào, tiến lên lễ phép hỏi. Một cô gái trẻ tuổi, xem ra không giống những nhân viên hay đến công ty?

Nhân viên lễ tân quan sát Ngưng Lộ từ trên xuống dưới.

“Tôi tới tìm Sở Mạnh.” Ngưng Lộ bị cô nhìn chăm chăm có chút thẹn, là trên mặt cô dính gì dơ hay là quần áo ăn mặc không chỉnh tề?

“Xin hỏi cô có hẹn trước không?” Giọng điệu thật lớn, mới mở miệng đã nói muốn tìm tổng giám đốc mới nhậm chức của bọn họ. Có điều, nhìn bộ dạng của cô ấy không giống như những cô gái có mưu tính?

“Không có, nhưng tôi thật sự có chuyện rất quan trọng tìm anh ấy. Làm phiền cô giúp tôi thông báo một tiếng được không?” Ngưng Lộ sợ không gặp được anh liền khẩn cầu. Bất kể như thế nào hôm nay cô phải nói chuyện trực tiếp với anh.

“Thật ngại quá, không có hẹn trước, tổng giám đốc của chúng tôi không tiếp. Nếu như cô thật sự có chuyện, phiền cô đến phía bên ngoài ghi danh trước, thư ký sắp xếp xong sẽ thông báo cho cô.” Nhân viên tiếp tân cũng không dám cho người ta đi loạn lên, nếu người nào cũng nói có việc gấp, vậy phòng làm việc của tổng giám đốc không phải giống chợ bán thức ăn rồi sao? Người ngoài còn tưởng rằng Sở Thành của bọn họ người nào cũng có thể tùy tiện ra vào. Đến lúc đó một nhân viên tiếp tân nho nhỏ như cô cũng không còn cơm để ăn. Mặc dù cô rất muốn giúp cô gái thoát nhìn không có ác ý này nhưng cô thật sự không có cách nào.

“Van xin cô giúp tôi gọi điện thoại lên được không? Nói là một cô gái họ Quan có chuyện quan trọng nói với anh ấy, cô thử xem có được không?” Ngưng Lộ nghe được là không thể gặp anh, trong lòng gấp đến độ như kiến bò trên chảo. Chuyện của công ty không thể kéo dài được.

“Cô Quan, cô đừng làm khó tôi được không?” Nhân viên tiếp tân thấy bộ dáng Ngưng Lộ khó xử như thế, không đành lòng nhìn bộ dạng này của cô nhưng cấp trên trách tội xuống cô thì làm sao? Người tốt khó làm mà!

“Nếu không cô giúp tôi gọi điện thoại, tôi nói với anh ấy có được không?” Ngưng Lộ đã không còn cách nào, thì ra muốn gặp anh ta cũng không phải chuyện dễ như vậy.

“Tôi .....” Nhân viên tiếp tân không nói gì.

“Hay là như vậy, cô nói với anh ấy là bạn gái của Sở Khương muốn gặp anh ấy được không? Sở Khương là em trai anh ấy, anh ấy nhất định sẽ gặp tôi. Van xin cô giúp tôi một lần được không?” Ngưng Lộ rốt cục nhớ tới cái điều kiện có lợi nhất này, bất kể như thế nào vẫn là đem Sở Khương kéo vào.

“Bạn gái của nhị thiếu gia?” Sau khi nhân viên tiếp tân nghe, gọi cũng không được mà không gọi cũng không xong, ai có thể chứng minh cô gái này này sẽ không nói dối? Nhưng mà ngộ nhỡ không thông báo, đến lúc đó người chịu tội vẫn là nhân viên tiếp tân như cô, thôi chết thì chết luôn! Nhân viên tiếp tân nhắm mắt bấm điện thoại cho cấp trên.

“Thư ký Phương, dưới lầu có một cô gái họ Quan yêu cầu gặp tổng giám đốc. Làm phiền chị thông báo được không?” Nghe điện thoại là thư ký của tổng giám đốc - thư ký Phương.

“Điền Mật, đây là ngày đầu tiên cô đi làm sao, không biết quy tắc sao? Tổng giám đốc nói muốn gặp là có thể gặp sao? Bảo cô ấy đi đi.” Thư ký Phương tức giận muốn cúp điện thoại.

“Thư ký Phương xin chờ một chút. Cô Quan này nói cô ấy là bạn gái của nhị thiếu gia, muốn tìm tổng giám đốc cho nên tôi không dám tự quyết.”

“Bạn gái của nhị thiếu gia sao lại tới công ty tìm tổng giám đốc?” Thư ký Phương dù sao cũng là người từng trải qua những việc hệ trọng, chuyện gì nên hỏi vẫn nên hỏi.

Diễn đàn 🌸 Lê 🌸 Quý Đôn

Sở Mạnh ngồi phía sau bàn làm việc rộng rãi, trước mặt là một đồng công văn xếp chồng lên nhau đợi phê duyệt. Vừa trở về tiếp nhận Sở Thành, công việc đương nhiên nhiều hơn một chút, cộng thêm buổi sáng mới vừa mở hội nghị kéo dài mấy tiếng khiến anh ngay cả thời gian thở cũng không có. Nhưng anh thích bận rộn và thách thức như vậy.

Điện thoại nội bộ đột nhiên vang lên làm cho anh nhướng mày, chuyện gì xảy ra? Không phải là đã dặn buổi chiều anh không tiếp bất kỳ điện thoại của ai sao? Đám thư ký này có phải muốn về nhà tự ăn mình không? Chút chuyện nhỏ này mà cũng làm không xong.

Điện thoại vẫn vang, Sở Mạnh đề xuống nội tuyến, giọng điệu rất lạnh: "Thư ký Phương, tốt nhất là có chuyện động trời."

"Tổng giám đốc, dưới lầu có cô gái họ Quan yêu cầu gặp ngài. . . . ." Trán thư ký Phương bắt đầu đỏ mặt, cũng biết là kết quả sẽ như vậy. Cô cũng sắp bị Điền Mật không có đầu óc ở bộ phận lễ tân hại chết rồi.

"Không gặp!" Quan? Có liên quan tới nhà họ Quan không? Chuyện của nhà họ Quan cho dù là ông trời tới cũng vô ích. Sở Mạnh lấy mắt kính xuống, xoa hai bên huyệt thái dương.

"Nhưng cô ấy nói là bạn gái của nhị thiếu gia." Thư ký Phương trước khi Sở Mạnh cúp điện thoại cuối cùng cũng truyền đạt lại lời cuối rồi thở dài một hơi.

"Bạn gái của Sở Khương?" Sở Mạnh nghe nói như vậy, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh xắn trong đầu càng ngày càng rõ ràng, cảm giác thân thể mềm mại nhỏ nhắn đổ dồn sát vào thân thể anh, làm anh mỗi lần nghĩ tới toàn thân đều kích động. Nhưng cô không phải là người anh có thể đụng. Hôm đó, hình ảnh bọn họ ở trên phố không người không coi ai ra gì ôm hôn cũng đồng thời hiện lên trong đầu. . . . . . Đáng chết! Điều này làm cho anh không cách nào bình tĩnh lại. Bọn họ không phải là quyết định muốn đính hôn sao? Liên quan gì đến người anh hai như anh chứ?

"Tổng giám đốc? Tổng giám đốc? Muốn gặp không?" Thư ký Phương ở đầu kia điện thoại ngay cả kêu hai tiếng không thấy có đáp lại, tổng giám đốc sẽ không giận điên lên muốn bóp chết cô chứ?

"Đề cô ấy lên đây!" Sở Mạnh rút cuộc phục hồi lại tinh thần, sau khi ra lệnh trực tiếp cúp điện thoại.

Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

Sau khi nhận được sự đồng ý, Ngưng Lộ trực tiếp đi thang máy lên tầng 28. Dưới sự hướng dẫn của nhân viên tiếp khách đi đến cửa phòng làm việc của tổng giám đốc.

"Vào đi." Cô nhân viên gõ nhẹ hai cái sau đó bên trong truyền đến một giọng nam trầm thấp. Âm thanh đó khiến tim Ngưng Lộ thỉnh thoảng nhảy loạn, thật sự là anh ta sao? "Cô Quan, xin mời." Cô nhân viên lễ phép lui xuống.

Ngưng Lộ ở cửa ra vào hít thật sâu một hơi mới hạ quyết tâm đẩy cánh cửa dày cộm nặng nề kia ra. Cửa mở ra thì không cách nào quay đầu lại.

Sở Mạnh để cây viết trong tay xuống, bình tĩnh nhìn cô gái đẩy cửa vào. Vẫn là khuôn mặt tròn không giống như người bình thường trong trí nhớ, thân thể mảnh mai kia khiến anh cho là cô thường không được ăn no, có điều trước ngực nên căng tròn thì vẫn có.

Ngưng Lộ đứng ở trước cửa không dám nhìn thẳng anh. Nhưng ánh mắt lợi hại của anh như muốn đem toàn bộ quần áo trên người cô lột ra làm lòng cô bất an. Sao anh ta lại dùng ánh mắt đó nhìn cô?

"Cô tính đứng ở cửa nói chuyện với tôi sao?" Nếu như anh ta không mở miệng trước, cô có biến thành hóa thạch đứng ở cửa hay không? Sở Mạnh nghĩ, cô ấy sẽ.

"Sở đại ca. . . . . ." Ngưng Lộ bước về phía trước mấy bước, nhỏ giọng mở miệng, cô gọi anh như vậy thích hợp không? Là cô có việc cầu người, tư thế sao có thể cao ngạo được chứ.

"Khóa cửa lại." Trong giọng nói của Sở Mạnh nghe không ra bất kỳ cảm xúc gì, chỉ có anh hiểu một tiếng "Sở đại ca" kia của cô đã làm cho lòng anh chìm xuống đáy. Anh chỉ là "Sở đại ca" nhưng anh lại không muốn làm Sở đại ca của cô, anh chỉ muốn làm người đàn ông của cô.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Ác Ma Quá Yêu Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 7: Cô Dựa Vào Cái Gì Nói Điều Kiện Với Tôi (2)

Nguồn: diendanlequydon.com

Khi Ngưng Lộ xoay người khóa trái cửa, nghe được anh lạnh lùng ra lệnh: "Thư ký Phương, tất cả điện thoại đều không được phép nói máy vào đây." Điều này làm lòng cô càng thêm lo lắng, anh ta có quá rồi cô giống như lần trước không? Nếu thật sẽ như vậy, cô phải làm sao bây giờ?

"Ngồi." Khi Sở Mạnh giờ tay nhắc chân đều là có phong thái của người đàn ông thành đạt và mạnh mẽ, dù chỉ là một chữ cũng có thể làm cho người ta không tự chủ được nghe theo khẩu lệnh của anh. Ngưng Lộ chọn đi đến một chỗ xa anh nhất mà ngồi xuống, hai tay đặt trên chân nắm thật chặt lại, không dám ngẩng đầu nhìn anh.

"Sợ tôi? Tại sao phải ngồi xa như vậy?" Sở Mạnh rót cho cô một ly nước trái cây rồi ngồi vào bên cạnh cô. Trong phòng làm việc sang trọng, đầy đủ mọi thứ nhưng anh nghĩ cô sẽ không uống rượu.

“Cám ơn.” Anh ngồi rất gần, gần đến khiến Ngưng Lộ có thể nghe được mùi nước hoa nhàn nhạt trên người anh, không giống mùi xà bông nhẹ nhàng để chịu trên người Sở Khương, điều này làm cho đầu cô chìm vào hôn mê.

Diễn đàn ♡ Lê ♡ Quý Đôn

“Nói đi! Tim tôi có chuyện gì?” Sở Mạnh nói lỏng cả vạt, mở miệng nói thẳng. Cô sợ làm cho anh bất mãn, ở trong cảm nhận của cô anh đáng sợ như vậy sao? Hay là lần trước mạo phạm làm cô cho rằng anh là người ở bất cứ lúc nào, bất cứ chỗ nào cũng có thể động dục sao? E rằng thật sự là như vậy? Mỗi khi tới gần cô, anh đều có xúc động muốn đè cô dưới thân hung hăng ức hiếp một trận. Phụ nữ anh đụng vào không ít nhưng không có một người nào giống cô, cái gì cũng không cần làm đã khiến anh bị kích thích. Nhưng cô lại không giống hạng phụ nữ bên ngoài anh có thể tùy ý mà đụng vào. Điều này làm cho anh vô cùng bất lực.

“Sở đại ca. . . . .” Ngưng Lộ giương mắt sợ hãi, mở miệng.

“Tôi không phải anh hai cô.” Sở Mạnh nghe vào tai thật sự cực kỳ chói tai. Dù sau này cô và Sở Khương kết hôn, anh cũng không muốn nghe chữ “anh hai” từ trong miệng cô, như vậy sẽ làm lòng anh khó chịu giống như có kim đâm vậy.

“Chuyện của công ty ba tôi có thể dàn xếp chút không?” Mặt Ngưng Lộ đầy chờ mong.

“Công ty ba cô?” Trong lòng Sở Mạnh cả kinh, cô họ Quan, mà sáng hôm nay bọn họ mở cuộc họp thảo luận vấn đề muốn thay đổi người phụ trách xưởng gia công lạc hậu của công ty điện tử cũng họ Quan? Chẳng lẽ . . . .

“Không phải anh yêu cầu công ty ba tôi phải chỉnh sửa sao? Nhưng tại sao một chút thời gian cũng không cho ba tôi mà đã cắt đơn hàng? Như vậy không phải công ty ba tôi cũng sẽ sụp đổ sao? Rất nhiều công nhân sẽ mất việc làm. Sở đại ca, anh có thể cho ba tôi thêm một chút thời gian để phân xưởng không cần ngừng sản xuất được không?” Ngưng Lộ kích động đến quên rằng mình sợ anh, hai tay nắm thật chặt tay anh.

Diễn đàn ♡ Lê ♡ Quý Đôn

“Quan Ngưng Lộ.” Sở Mạnh đã nên sớm nghĩ đến cô họ Quan chắc sẽ có quan hệ với Quan gia mới đúng. Hôm đó về nhà, ba mẹ và em trai đang đợi anh về để thương lượng chuyện đính hôn nhưng khi vừa nghe đến chuyện này tâm trạng anh rất buồn bực, anh vừa nói dứt câu: “Mọi người tự xem rồi làm” liền rời đi, là anh sợ hãi. Đây là không phải là tác phong nhất quán của anh, là vì cô mà anh sợ hãi chuyện quan trọng như vậy.

“Cô về đi!” Thái độ Sở Mạnh chợt trở nên lạnh nhạt, trực tiếp ngồi xuống ghế làm việc của mình. Xưởng gia công nhà họ Quan không đúng hạn giao phương án chỉnh sửa cải cách, Sở Thành không thể tiếp tục hợp tác với bọn họ. Mặc dù từ trước đến nay chưa từng xảy ra vấn đề về chất lượng nhưng công nghệ sản xuất cũng chỉ thích hợp với thị trường trong nước, căn bản là không thể vào thị trường Âu Mỹ. Mà Sở Thành không thể chỉ làm thị trường trong nước, sau khi anh tiếp nhận, việc đầu tiên chính là muốn tiến ra thị trường Âu Mỹ. Cho nên căn bản xưởng gia công lạc hậu phải làm cho phù hợp với yêu cầu cao của thị trường Âu Mỹ, Quan Minh Quyền không làm được tự nhiên sẽ có nhà xưởng khác có thể làm được. Sở Thành không sợ không tìm được xưởng gia công phù hợp.

“Sở đại ca, xin anh cho ba tôi thêm một cơ hội nữa được không? Nếu như Sở Thành chấm dứt hợp tác với công ty ba tôi, ba tôi nhất định sẽ không chịu nổi.” Ngưng Lộ thấy anh lãnh khốc vô tình như vậy, trong lòng gấp đến độ không biết phải làm sao.

Diễn đàn ♡ Lê ♡ Quý Đôn

“Tôi đã cho ông ấy thời gian. Là ông ta không làm theo yêu cầu của tôi. Hơn nữa báo cáo tài vụ bọn họ đưa ra biểu hiện rõ bọn họ không đủ kinh phí để làm chỉnh đốn lớn như vậy.” Sở Mạnh nhìn theo lập trường kinh doanh. Trong lòng cô lo lắng và sợ hãi, anh đều thấy rõ lại vẫn không nhúc nhích. Anh không thể nào vô duyên vô cớ cho cô một lợi thế lớn như vậy, cho dù cô là vợ sắp cưới của em trai anh cũng vậy.

“Sở đại ca, vậy phải làm sao anh mới đồng ý tiếp tục hợp tác với ba tôi?” Nếu mất đi cơ hội hợp tác với Sở Thành, ba sẽ nghĩ quẩn lần nữa. Mặt Ngưng Lộ đã ngẩn lệ, đôi mắt ngập nước nhìn Sở Mạnh, bộ dáng muốn nói rồi lại thôi kia người đàn ông nào nhìn cũng muốn nhúng chàm?

“Quan Ngưng Lộ, cô biết mình đang nói gì không?” Sở Mạnh chợt đứng lên, kéo cô đến trước ngực đè xuống bàn làm việc.

“Sở đại ca, nếu như công ty ba tôi chỉ vì vấn đề tiền bạc anh có thể cho ông ấy mượn trước, đến lúc đó chúng tôi sẽ từ từ trả lại cho anh?” Ngưng Lộ nhớ tới hôm trước ba mẹ cãi vã có nói chuyện cậu cô đem công ty đi cầm cố lấy tiền đi đầu tư thất bại, vậy có phải là có đủ tiền là được rồi không? Sự nghiệp của Sở đại ca lớn như vậy, cho công ty ba mượn trước hẳn là không có vấn đề gì chứ? Ngưng Lộ cũng không biết suy nghĩ của mình ngây thơ cỡ nào.

“Tại sao tôi phải cho ông ấy mượn?” Sở Mạnh cười lạnh nói.

“Chúng tôi sẽ từ từ trả.” Tiếng Ngưng Lộ rất nhỏ, hầu như là không thể nghe được.

“Cô lấy cái gì trả?”

“Tôi sẽ đi làm.”

“Chỉ dựa vào cô? Làm việc cả đời cũng không trả nổi.”

“Sở đại ca, van xin anh, giúp ba tôi một lần có được không?” Trong tiếng nói đã kèm theo tiếng nức.

"Ngưng Nhi, muốn giúp ba em, biện pháp không phải là không có?" Thanh âm của Sở Mạnh giống như ác ma, dẫn dụ cô vào cạm bẫy.

"Sở đại ca, anh đồng ý giúp ba em sao?" Đôi mắt thanh thuần của cô bé chợt sáng lên nhìn chăm chăm vào anh.

"Chia tay với Sở Khương, làm người phụ nữ của tôi." Sở Mạnh ở bên tai cô nhẹ nhàng nói, hơi thở nóng hổi phả lên mặt cô.

Diễn đàn ☼ Lê ☼ Quý Đôn

“Sở đại ca, anh nói cái gì?” Ngưng Lộ nghe lời anh nói trong lòng chấn động, làm sao có thể, có phải mình nghe lầm hay không?

“Tôi nói làm người phụ nữ của tôi, Sở Thành sẽ tiếp tục hợp tác với công ty ba cô.” Sở Mạnh cảm giác mình điên thật rồi, nhưng thân hình mềm mại trong ngực từng giây từng phút vẫn đang nhắc nhở lý trí anh, anh muốn cô, muốn đến sắp phát điên rồi. Bất kể cô có phải là bạn gái của em trai anh hay không, nếu như anh không có được cô, anh nhất định sẽ ăn hận cả đời.

“Không thể nào, Sở đại ca sao anh lại nói những lời như vậy? Em là bạn gái của Sở Khương.” Ngưng Lộ dùng sức đẩy anh ra, lao đảo mấy bước sau đó vịn vào ghế salon ngồi trên mặt đất. Sao anh ta lại có thể nói những lời như vậy? Làm người phụ nữ của anh ta? Cô là bạn gái của em trai anh ta hơn nữa bọn họ đã quyết định đính hôn. Anh ta làm vậy không phải là loạn luân sao? Một ý tưởng rất bẩn thỉu. Cô cũng biết anh ta không có lòng tốt như vậy nhưng cô lại không nghĩ tới anh ta sẽ nói ra yêu cầu như thế. Thật sự là cô đã đánh giá anh ta quá cao! Hoặc là anh ta vốn chính là một người không có đạo đức, không có luân lý, bằng không ba năm trước anh ta sẽ không ở lần đầu gặp mặt đã muốn cưỡng bức cô.

“Quan Ngưng Lộ, nếu không cô cho rằng vì cái gì tôi phải đồng ý với yêu cầu của cô? Cô dựa vào cái gì mà nói điều kiện với tôi?” Sở Mạnh bước tới đứng trước mặt cô, bàn tay dùng sức chế trụ cái cằm lạnh băng của cô, ép cô đối mặt với anh.

Sở Mạnh khôi phục lại bản tính thương nhân, lời nói lạnh khốc vô tình giống như một con dao sắc bén đang lăng trì tim cô. Đúng vậy, cô quá ngây thơ. Anh ta sao có thể vô điều kiện giúp cô chứ? Cô là gì của anh ta? Bạn gái của em trai thì coi là cái gì? Huống chi hiện tại nhà họ Sở là anh ta làm chủ.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Ác Ma Quá Yêu Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8: Ác Ma

"Buông tôi ra, buông tôi ra ... .." Ánh mắt lạnh lùng hà khắc của anh khiến Ngưng Lộ sợ tới muốn lui về phía sau, thế nhưng anh lại quỳ xuống đè chân cô khiến cô không thể di chuyển.

"Quan Ngưng Lộ, là cô tự mình tới trêu chọc tôi." Ở tình huống anh cách cô gần như vậy, Sở Mạnh không cách nào không chế được hành động xuất phát từ nội tâm mình.

Đôi môi mỏng thoang thoảng mùi thuốc lá của đàn ông chính xác không sai một ly tám lấy đôi môi đỏ mọng kiêu diễm như hoa của cô, dùng sức mà hôn, sức quá lớn làm cái miệng nhỏ nhắn bắt đầu sưng đỏ, thế nhưng anh lại không muốn vì thế mà buông tha cho cô.

Ngưng Lộ không ngừng lắc đầu muốn tránh xa khỏi anh, cho dù có gãy gập thế nào cũng không thoát, cho đến môi cùng môi hấp dẫn nhau không thể thỏa mãn, anh cúi đầu không ngừng gặm cắn cái cổ mảnh khảnh của cô. Ngưng Lộ mở miệng dùng hết sức lực toàn thân cắn cánh tay bấp thịt săn chắc của anh.

Đau đớn từ trên cánh tay truyền tới làm cho hành động xâm lược của Sở Mạnh ngừng lại nhưng vẫn không buông cô ra. Anh nghiêng mặt dùng khóe mắt nhìn chăm chăm khuôn mặt nhỏ nhắn của Ngưng Lộ vì tức giận, xấu hổ cộng thêm mới vừa rồi dùng sức cắn anh mà đỏ lên. Thật là một cô bé bướng bỉnh, nhưng nếu cô cho rằng làm vậy anh sẽ buông tha cho cô thì hai chữ “Sở Mạnh” của anh sẽ viết ngược lại.

"Cô muốn tự mình nhả ra hay là muốn để tôi ra tay." Âm thanh nhẹ đến không thể nhẹ hơn lọt vào tai Ngưng Lộ làm cho trái tim cô thấy rét run lên. Rõ ràng là miệng cắn đến rất đau rồi nhưng cô vẫn chưa muốn nhả ra. Trong miệng đã có mùi vị mặn mòi, là mùi máu tanh sao? Hàm răng cô đã cắn vào da thịt anh, làn da bị cắn rách, máu bắt đầu thấm ra bên ngoài, áo sơ mi trắng cũng dính lấy màu đỏ chói mắt. Nhưng cũng đáng chết đã kích thích gen cuồng bạo trong nội tâm người đàn ông, làm cho máu huyết toàn thân sôi trào. Vết mặt ngang ngược của cô đã thành công khơi dậy ham muốn chinh phục của anh.

"Không cần. . . . ." Ngưng Lộ rút cuộc hả miệng ra, cảm giác lạnh dưới váy làm cô hoảng sợ biến sắc.

"Bây giờ biết sợ rồi sao? Đã muộn rồi, không còn kịp đâu." Trong mắt Sở Mạnh hiện lên đầy lửa nóng, cô càng trốn, anh lại càng muốn có được.

"Anh là ác ma, ác ma. Buông tôi ra, buông tôi ra ... .." Cảm giác đau nhói truyền tới tứ chi, Ngưng Lộ đau khóc thành tiếng. Anh ta là một con quỷ,

một con quỷ không có tim nên mới đối xử với cô như vậy. Nhục nhã và đau đớn khiến Ngưng Lộ hận không thể ngắt đi, cô không muốn tiếp tục tình tảo như vậy.

"Đúng vậy, tôi chính là tên ác ma. Mà tên ác ma này ngay lập tức sẽ làm cô muốn sống không được mà muốn chết cũng không xong." Một tay trắng của Sở Mạnh cởi quần áo của mình ra, lộ ra lồng ngực cường tráng rắn chắc của một người đàn ông.

"Không cần, không cần, cầu xin anh đừng như vậy. Sở Khương, cứu em cứu em ... .." Sở Khương.... .." Ngưng Lộ như điên cuồng gào thét cái tên kia. Sở Khương, anh đang ở đâu? Tại sao không tới cứu em?

"Cút đi thật xa, đừng bao giờ xuất hiện trước mặt tôi lần nữa ... .." Nghe được cái tên quen thuộc đó, Sở Mạnh lập tức bình tĩnh lại. Anh nắm chặt cằm cô lần nữa, dùng giọng điệu lạnh lẽo đến cùng cực nói ra.

"Bây giờ cô có hai con đường, một là thành người phụ nữ của tôi, hai là tới tìm Sở Khương để nó bỏ tiền ra cứu công ty ba cô. Yên tâm, nó đã trưởng thành, có thể vận dụng một chút tài sản riêng." Sự buồn bã trong mắt cô và khuôn mặt đầy nước mắt làm cho anh bức bối, tốt bụng chỉ cho cô hai con đường. Nhưng mà khi trong mắt cô hiện lên một tia hi vọng, anh lại không nhìn được nói ra lời nói lạnh khốc vô tình hơn: "Có điều, nếu như nó biết mới vừa rồi cô ở dưới thân thể tôi thiếu chút nữa trở thành người đàn bà của tôi, không biết có còn muốn giúp cô hay không nữa."

"Cút ngay, đồ ác quỷ!" Hai mắt Ngưng Lộ rung rung, kéo quần áo xốc xếch của mình lại, vịn ghế salon đứng dậy. Giống như tránh ôn dịch, trốn rất xa.

"Quan Ngưng Lộ, bây giờ cô đang đứng trên địa bàn của nhà họ Sở, phải cút cũng là cô! Đừng để cho tôi gặp lại cô, lần sau sẽ không đơn giản bỏ qua cho cô như vậy đâu. Thư ký Phương, tiễn khách." Thái độ của cô khiến trong lòng Sở Mạnh lạnh lẽo, sửa sang lại quần áo của mình, trở lại trước bàn làm việc ngồi xuống, bình tĩnh nhấn phím điện thoại nội bộ. Trong nháy mắt anh khôi phục lại, trở thành chủ tịch tập đoàn Sở Thành - một người bình tĩnh, biết tự kiểm chế.

"Cô Quan, mời." Không tới mười giây, thư ký Phương đã mở cửa đi vào, cô Quan hai mắt rung rung, quần áo xốc xếch làm lòng cô cả kinh, không lẽ có chuyện gì xảy ra rồi sao? Mặt của tổng giám đốc cũng rất bức bối, trời sắp đổ mưa máu rồi, cô lại dám lên quan sát sắc mặt của tổng giám đốc.

"Thư ký Phương, còn chuyện gì sao?" Một câu nói nhẹ nhàng của Sở Mạnh lại làm cho toàn thân thư ký Phương lạnh run.

"Thật xin lỗi tổng giám đốc, tôi lập tức đưa cô Quan ra ngoài."

"Cô đừng đụng vào tôi, tôi tự biết đi." Ngưng Lộ đẩy tay thư ký Phương ra, cố gượng chống lại sự đau đớn và khó chịu giữa hai chân, nhanh chóng thoát ra khỏi cái địa ngục cả đời cô cũng không muốn bước vào một bước này, còn có tên ác quỷ đó. Tất cả đối với cô mà nói là một con ác mộng vĩnh viễn không thể thoát được.

Bây giờ cô chỉ muốn nhanh nhanh về nhà, về nơi quen thuộc của mình mới không sợ hãi như vậy. Sở Khương, Sở Khương anh đang ở đâu? Ngưng Lộ đi vào thang máy, một lần nữa nghĩ đến Sở Khương, nước mắt chưa xót không thể kiềm chế cứ chảy dài trên mặt. Cô nhớ Sở Khương, chỉ có lòng ngực ấm áp của Sở Khương mới có thể làm cho trái tim cô bình tĩnh lại. Sở Khương, Sở Khương của cô.

Trong phòng làm việc yên lặng, Sở Mạnh nhìn cửa bị đóng lại hơn một phút, sau đó có một tiếng vang thật lớn, tất cả văn kiện trên bàn toàn bộ rơi tán loạn, bàn làm việc được thiết kế chắc chắn và sang trọng thế nhưng xuất hiện một vết nứt đáng sợ.

Mà mọi người ở bộ phận thư ký không người nào dám nhúc nhích, không dám vào nhìn. Trời ạ, hôm nay rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Tại sao cô gái kia tự xưng là bạn gái của nhị thiếu gia tới phòng làm việc của tổng giám đốc không tới nửa tiếng thì hai mắt nhắm lẹ đi ra, mà trong phòng tổng giám đốc mới nhậm chức phát ra những tiếng vang thật lớn kia lại là chuyện gì?

Không người nào dám hỏi. Cho đến nhiều năm sau đó thư ký Phương - người đã bị gọi vào thu dọn đồ đạc vẫn nghĩ mãi không thông, tại sao cái bàn tốt như thế lại có thể bị nứt ra???

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Ác Ma Quá Yêu Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Vỡ Mộng

"Sở Khương, anh đừng đi, ở lại với em." Ngưng Lộ nằm trên giường nắm tay Sở Khương không muốn buông ra.

"Lộ Lộ, anh sẽ không đi, sẽ luôn ở đây cùng em được không?" Sở Khương đau lòng vuốt ve khuôn mặt tái nhợt cùng hai mắt đã khóc đến sưng đỏ của cô.

Sau khi Ngưng Lộ chạy ra khỏi cao ốc tập đoàn Sở Thành thì bắt một chiếc taxi chạy thẳng về nhà. Sở Khương vẫn còn đang đi học, sau khi nhận được điện thoại cô gọi tới khóc nức nở thì lập tức chạy đến nhà cô.

Đi tới nhà họ Quan thấy Ngưng Lộ quần áo xốc xếch nằm trên ghế salon khóc đến toàn thân run rẩy làm anh sợ ngây người. Đã xảy ra chuyện gì sao? Tại sao Lộ Lộ lại ở nhà khóc một mình?

Cho dù anh hỏi như thế nào, cô vẫn chỉ vùi đầu vào ngực anh khóc. Không còn cách nào khác, anh chỉ có thể lẳng lặng ôm cô, để cho cô đem toàn bộ uất ức đều khóc ra...

Cho đến khi anh cho rằng cô sắp khóc đến mù, cô khóc đến toàn thân không còn sức mới nghẹn ngào ngừng lại. Dưới sự khuyên nhủ của anh, cô mới kể đầu đuôi mọi chuyện. Nhưng Ngưng Lộ không kể chuyện mình đi tìm Sở Mạnh, cô không dám cũng không thể, nếu Sở Khương biết trong phòng làm việc của anh ta xảy ra chuyện bẩn thỉu như vậy, nhất định sẽ không tha thứ cho cô. Ngưng Lộ cảm giác mình rất vô sỉ, lợi dụng tình cảm Sở Khương dành cho mình, nhưng cô đã không còn cách nào khác.

"Sở Khương, anh có thể giúp chuyện của ba em phải không?" Ngưng Lộ vừa nghĩ tới chuyện của ba nước mắt lại muốn chảy xuống.

"Lộ Lộ xảy ra chuyện lớn như vậy em nên sớm nói với anh. Yên tâm đi, cứ giao cho anh. Công ty ba em nhất định sẽ không có chuyện gì." Sau khi Sở Khương nghe Ngưng Lộ kể mọi việc thì trong lòng đã có cách. Phía anh hai thì anh không chắc, nhưng phía ba mẹ thì có thể xuống tay được. Anh tin tưởng ba mẹ nhất định sẽ đồng ý giúp Ngưng Lộ, dù sao bọn họ cũng sắp đính hôn rồi không phải sao? Hơn nữa lần trước gặp mặt, ấn tượng của bọn họ đối với Ngưng Lộ cũng không tệ lắm. Dự định xấu nhất là mọi người trong nhà đều không đồng ý, anh có thể sử dụng một ít tài sản ông nội để lại cho anh, mặc dù so với anh hai không nhiều lắm nhưng đủ để ứng phó chuyện công ty ba Ngưng Lộ.

"Sở Khương, em vẫn rất sợ, rất lo lắng." Trên khuôn mặt tái nhợt của Ngưng Lộ hai mắt rõ ràng đã có quầng thâm, bây giờ cô cần phải nghỉ ngơi. Nhưng cô không muốn đi ngủ.

"Lộ Lộ, nghỉ ngơi thật tốt. Tin tưởng anh, chờ em tỉnh lại mọi chuyện đã được giải quyết xong." Giọng nói ấm áp của Sở Khương khiến Ngưng Lộ từ từ thả lỏng cảm xúc, nặng nề mà ngủ. Hôm nay cô thật sự quá mệt mỏi, lại bị kích thích lớn như vậy.

Sau khi Sở Khương xác định cô đã ngủ, cẩn thận từng li từng tí đặt tay cô vào trong chăn, thuận tay đem vài sợi tóc nghịch ngợm bám vào trên trán nhẹ nhàng vén về phía sau.

Cô ngủ chân mày còn nhíu chặt, trên lông mi vừa dài vừa cong vẫn còn đọng lại những giọt nước mắt chưa khô, cái mũi nhỏ nhắn lẳng lặng hô hấp, chẳng qua là đôi môi tái nhợt sao lại sưng như vậy đây? Là bị đụng vào cái gì sao? Tay Sở Khương bắt đầu từ trên trán di chuyển xuống, dừng trên đôi môi sưng đỏ của cô.

Người con gái ở trước mặt là người mà anh đã thề phải trân trọng cả đời, nhưng hôm nay anh lại làm cô đau lòng, khổ sở và bất lực như vậy. Có phải cô còn chưa đủ tin tưởng anh không? Tại sao chuyện xảy ra lâu như vậy cũng không có nói? Nhưng nếu anh đã biết sẽ phải nghĩ biện pháp giúp cô giải quyết. Anh không thể mất đi cô được!

"Lộ Lộ, ngủ thật ngon. chờ anh trở lại." Sở Khương nhẹ nhàng đóng cửa lại. Bây giờ anh phải lập tức về nhà nói chuyện với ba mẹ, không thể kéo dài thêm một giây nào nữa.

"Mẹ, tại sao không thể? Lộ Lộ là của vợ sắp cưới của con mà?" Sở Khương về đến nhà không quan tâm đến chuyện ăn cơm, lập tức đem chuyện đã xảy ra với nhà họ Quan nói ra, không nghĩ tới mẹ lại nói không thể? Điều này làm cho anh không thể nào tiếp nhận?

"Con trai, hai đứa còn chưa kết hôn cô ta đã lấy của chúng ta một khoản tiền lớn như vậy, vậy sau này kết hôn cô ta muốn cả nhà họ Sở có phải con cũng hai tay dâng cho cô ta không?" Mẹ Sở trầm ngâm không nghĩ tới con dâu tương lai mình lại là một người con gái mưu tính như vậy. Có trách thì trách bọn họ không có tìm hiểu rõ ràng nhà họ Quan mà vẫn luôn hợp tác với bọn họ, lúc đầu bà chỉ cho rằng chẳng qua là trùng hợp mà thôi. Càng làm cho bọn họ không ngờ chính là con trưởng sau khi vừa tiếp nhận công ty cái xí nghiệp đầu tiên muốn xuống tay lại là nhà họ Quan.

"Mẹ, đây chỉ là ngẫu nhiên mà thôi. Lộ Lộ không phải là người như vậy, ba mẹ không nhìn ra được sao?" Tâm trạng Sở Khương đã mất không chế. Ba Sở chỉ ngồi ở chỗ đó không nói lời nào.

"Mẹ mặc kệ cô ta là hạng người gì, dù sao chuyện này ba mẹ không thể giúp. Cho dù nhà họ Quan có thật sự phá sản cũng không ảnh hưởng đến chuyện con với cô ta kết hôn." Mẹ Sở cũng không muốn vì một nhà họ Quan nhỏ xúi kia mà đối địch với con trưởng. Con trưởng của bà luôn là người làm việc nói một không là một, hai là hai, không coi trọng tình cảm, cho dù là ba mẹ như bọn họ cũng không cách nào can thiệp vào việc công.

"Mẹ, sao mẹ có thể vô tình như vậy? Ba, ba nói gì đi chứ?" Sở Khương đi ngang qua mẹ, quỳ gối dưới chân ba Sở vẫn ngồi trên ghế salon đọc báo.

"Sở Khương, ý kiến của ba với mẹ con giống nhau. Con đứng lên đi, không được quỳ." Ba Sở buông tờ báo trong tay ra, đỡ con trai út đã bắt đầu chảy nước mắt.

"Tại sao ba mẹ có thể máu lạnh như vậy? Ba mẹ không giúp đúng không? Con lấy tiền của mình giúp Lộ Lộ, lần này ba mẹ không còn gì để nói chứ?" Sở Khương ném toàn bộ báo trên bàn xuống đất.

"Con trai, mẹ biết con sốt ruột, nhưng chuyện của công ty không thể đánh đồng với tình cảm nhi nữ. Hơn nữa cho dù là con lấy tiền của mình đi giúp cô ta ứng phó nhu cầu cấp bách, con có hỏi qua ý kiến của anh hai chưa? Con có biết bây giờ công ty có quyết sách (Quyết định sách lược) gì không? Có còn hợp tác với nhà họ Quan không?" Mẹ Sở không đành lòng nhìn con út khổ sở như vậy. Nhưng quyết định của con trưởng không cách nào thay đổi, điều này làm cho bà bắt đầu bất mãn với Ngưng Lộ.

"Mẹ, vậy Lộ Lộ làm sao bây giờ? Con không thể bỏ mặc cô ấy." Nghe mẹ nói vậy Sở Khương bắt lực ngồi phịch trên đất.

"Con trai, chúng ta đợi anh hai về nói với nó xem có được không?" Mẹ Sở ngồi chồm hóm xuống ôm lấy con út. Thật ra thì chính bà một chút cũng không chắc chắn, nói như vậy chẳng qua là an ủi nó thôi.

"Mẹ, mẹ nhất định phải giúp Lộ Lộ."

Sở Khương đi không tới nửa tiếng Ngưng Lộ liền tỉnh lại, tiếng sấm ầm ầm làm cô từ trong ác mộng thức tỉnh, trong mơ ba cô một lần nữa leo lên sân thượng, cho dù cô và mẹ có nói thế nào ông cũng không chịu xuống. Cô mờ mắt ra Sở Khương đã không còn ở đây.

Hoàng hốt cùng luống cuống làm cô bất chấp mưa to gió lớn chạy tới nhà họ Sở. Bảo vệ thấy là bạn gái của nhị thiếu gia thì không thông báo đã cho cô đi vào. Toàn thân Ngưng Lộ ướt sũng đứng trước cửa phòng khách nhà họ Sở, đôi thoại của bọn họ cô đều nghe được. Lòng cô trở nên lạnh lẽo, thì ra là hi vọng dễ dàng tan biến như vậy, có phải nhà họ Quan nhất định phải sụp đổ hay không? Ba mẹ phải làm sao đây? Cô phải làm sao đây?

Giống như một linh hồn lang thang đi ra từ nhà họ Sở, trời mưa càng ngày càng lớn.

"Cô Quan, sao lại không mang theo dù? Trời mưa lớn như vậy sẽ bị bệnh đó." Bảo vệ thấy cô vội vã đi vào lại giống như một linh hồn lang thang đi ra thì rất kinh ngạc. Chẳng lẽ cãi nhau với nhị thiếu gia sao? Không thể, tính tình nhị thiếu gia rất tốt.

"Không cần, cảm ơn." Ngưng Lộ đối với lòng tốt của người bảo vệ chỉ nở một nụ cười yếu ớt, quay lại nhìn cửa chính trạm trở hoa văn. Sở Khương cũng không thể giúp cô, cô phải làm sao?

Ánh đèn xe hơi chói mắt phá vỡ màn mưa, chiếu thẳng vào khuôn trắng bệch như tờ giấy của Ngưng Lộ, cô theo bản năng đưa tay che mắt, thấy hoa mắt, cả người cũng chầm chậm ngã xuống đất, mưa vẫn không ngừng rơi.

"Quan Ngưng Lộ, mờ mắt ra nhìn tôi." Sở Mạnh xuống xe ôm lấy cô bé đã ngồi phịch trên mặt đất. Tại sao cô ấy lại té xỉu trước cửa nhà mình?

"Sở đại ca. . . . ." Ngưng Lộ một môi mở mắt ra, người đàn ông khiến cô sợ hãi, khuôn mặt ở trong mưa xem ra không hề lãnh khốc vô tình chút nào, dường như có chút thương tiếc. Là cô đang nằm mơ sao? Tại sao giờ phút này cô lại không sợ anh ta?

"Lên xe trước rồi hãy nói." Sở Mạnh ôm lấy cô đi về hướng xe. Cô nhẹ quá, ở trong ngực anh tựa như một cọng lông vũ vậy.

"Sở đại ca, xin anh giúp ba tôi." Ngưng Lộ thừa dịp mình còn tỉnh táo nói hết những lời cần nói.

"Đừng nói nữa!" Sở Mạnh mở cửa xe đặt cô vào, cũng không sợ làm dơ xe thể thao đắt giá của mình.

"Sở đại ca, tôi muốn nói." Ở thời điểm Sở Mạnh đang muốn buông cô ra đóng cửa xe lại, Ngưng Lộ dùng hết hơi sức lúc này ôm cổ anh.

"Tôi đồng ý ở bên anh. Nhưng anh phải cưới tôi." Ngưng Lộ nói xong anh kinh ngạc đến không thể tin, cả người cô mềm nhũn ngã đi trong ngực anh.

Lamborghini quay đầu xe trong mưa, trong nháy mắt đã biến mất ở trong đêm mưa . . . . .

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Ác Ma Quá Yêu Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 10: Sự Dị Dàng Của Ác Ma

Căn nhà gần 200 mét vuông - nơi Sở Mạnh thường ở này là khu nhà độc lập ở nội thành, trang trí lấy màu đen làm chủ đạo, đơn giản mà lạnh giá như không có hơi người, giống với tính cách của anh. Dẫn đàn ♀ Lê ♀ Quý Đôn

Tổng Từ Tự đưa tay kéo nhẹ bình nước biển đầu giường, để cho chất lỏng còn sót lại trong bình có thể dễ dàng chảy xuống. Anh bấu môi nhìn cô gái có gương mặt tái nhợt trên giường, đó không phải là cô gái lần trước gặp ở bệnh viện sao? Tại sao cô ấy lại xuất hiện ở trong căn hộ của Mạnh? Không sai, anh là trong đêm mưa to gió lớn bị người ta uy hiếp rồi giường tới đây, người đàn ông uy hiếp anh chính là Sở Mạnh - người bạn anh "cầu thả" quen biết, thế nhưng lại bắt một người có tiếng là thiên tài khoa ngoại như anh phải làm công việc truyền nước biển nhỏ đến không thể nhỏ hơn thế này, nói ra thật là làm nhục thanh danh của anh. Có điều nếu Mạnh chịu nói ra quan hệ của cậu ta với cô gái nằm trên giường xem ra còn nhỏ này, anh sẽ "đại nhân không chấp kẻ tiểu nhân", tạm thời tha thứ cho cậu ta.

Dẫn đàn ♀ Lê ♀ Quý Đôn

"Cô ấy sao rồi?" Sở Mạnh từ một cánh cửa khác bước ra, trong tay còn cầm hai ly rượu, đưa một ly cho Tổng Từ Tự.

Tổng Tử Tự nhận lấy nhưng chưa trả lời anh, ngược lại là nghiêng ngả nhìn về mặt không thay đổi của Sở Mạnh, Sở Mạnh trả lại anh ánh mắt lạnh băng. A Tự nghĩ cái gì sao anh lại không biết chứ? Nhưng mà khi anh chưa có được đáp án anh muốn sẽ không nói với cậu ta dù chỉ là một câu. Diễn đàn Lê Quý Đôn

"Được, mình nhận thua. Cô ấy chỉ là một nhóc quá độ cộng thêm dầm mưa dẫn đến thể lực không chống đỡ nổi thôi, nhưng lát nữa cô ấy có thể sẽ sốt, thuốc hạ sốt mình đã để ở đầu giường." Tổng Tử từng câu từng chữ nói ra, anh nhìn chăm chăm khuôn mặt của Sở Mạnh để từ đó nhìn ra một chút sơ hở. Nhưng không có, cậu ta vẫn lộ ra vẻ mặt bình tĩnh ngàn năm không đổi.

"Không phải cậu tự xưng là thiên tài y học sao? Tại sao không làm cho cô ấy không cần phát sốt?" Sở Mạnh ngồi xuống. Diễn đàn Lê Quý Đôn

"Mình ... .." Tổng Tử Tự im lặng không còn gì để nói. Anh là thiên tài, không sai, nhưng anh chỉ có thể dự đoán những bệnh còn chưa xảy ra, hơn nữa sở trường của anh là ngoại khoa được không? Nếu như anh có thể ngăn cản loài người không bị ốm đau bệnh tật, vậy anh cũng không chỉ đơn thuần là một bác sĩ mà thôi, mà là thượng đế, là thần tiên, là Phật tổ như lai. Bao nhiêu người chờ anh tới cửa cứu mạng chứ!

Sở Mạnh không cãi cò với anh nữa, quay mặt nhìn cô vẫn còn ngủ mê mẫn. Mái tóc đen nhánh xõa trên gối đầu trắng nõn làm cho sắc mặt của cô càng tái nhợt, mảnh mai hơn.

"Mạnh, nếu như mình nhớ không lầm thì cô ấy họ Quan." Tổng Tử Tự ngồi đối diện với anh anh, trên mặt như đang nghiền ngẫm điều gì. Diễn đàn Lê Quý Đôn

Trên mặt Sở Mạnh không còn bình tĩnh nữa, anh nhìn về phía Tổng Tử Tự bằng ánh mắt chất vấn, không phải nghi ngờ. Tại sao A Tự lại biết cô ấy?

"Ba cô ấy từng nhảy lầu tự sát không thành, ngày đó đúng vào ca trực của mình." Tổng Tử Tự chậm rãi nói ra chuyện hôm đó. Diễn đàn Lê Quý Đôn

"Quan Minh Quyền, tên đàn ông vô dụng này." Sở Mạnh đối với hành động mềm yếu, ích kỷ này của Quan Minh Quyền rất khinh thường. Nhưng nếu không phải vì sự ích kỷ của ông ta thì anh cũng không có cơ hội tìm được người con gái đang nằm trên giường - người con gái mà mỗi lần anh nghĩ đến thì toàn thân đều đau nhức?

"Cậu không phải giàu đồ bìm leo mà ép buộc cô ấy chứ?" Mặt Tổng Tử Tự nở một nụ cười quỷ dị.

"A Tự, không có việc gì nữa cậu có thể đi rồi." Sở Mạnh cảm giác mình không cần phải trả lời vấn đề của cậu ta, dù sao bệnh cũng đã khám xong, và lại cũng đã không sao, cậu ta có thể rút.

"Cậu qua cầu rút ván." Tổng Tử Tự kêu gào. Mạnh cũng thật quá đáng chứ? Lợi dụng xong liền một cước đá văng anh? Tổng Tử Tự anh có thể dễ dàng để cho người ta đá văng ra thì sẽ không gọi là Tổng Tử Tự. Diễn đàn Lê Quý Đôn

"Tùy cậu nói sao cũng được." Sở Mạnh không để ý đến Tổng Tử Tự, đi đến trước giường nhìn tiểu tiên nữ vẫn đang ngủ mê, mặc dù sắc mặt có kém một chút nhưng vẫn xinh đẹp làm anh phải động lòng.

"Mạnh, nếu như cậu và cô ấy không có quan hệ gì thì mình đối với cô ấy rất có hứng thú." Tổng Tử Tự đi đến cửa chợt quay đầu lại cười nói.

"Cút!" Sở Mạnh bước một bước dài vọt tới cửa phòng dùng sức đóng lại. Mẹ kiếp, phụ nữ của anh anh ta cũng dám mơ tưởng.

Có cần phải phản ứng dữ dội như thế không? Tổng Tử Tự sờ sờ mũi, cũng may nhanh chân tránh kịp nếu không khuôn mặt đẹp trai của anh sẽ bị thương rồi.

Diễn đàn Lê Quý Đôn

Tiếng đóng cửa quá lớn làm Ngưng Lộ đang ngủ mê man giật mình, nhưng chỉ nghiêng đầu qua một bên lại tiếp tục im lặng ngủ say.

Sở Mạnh ngồi lại bên giường lần nữa, bàn tay vuốt ve khuôn mặt cô, cảm giác mềm mại đó làm anh không buông tay được. Sau khi truyền xong nước biển, miệng cô khôi phục lại màu hồng hồng, sung lên rất đáng yêu làm cho người ta muốn âu yếm. Mà anh cuối cùng cũng không kiềm chế được mà hôn lên. Rõ ràng thân thể đã kêu gào muốn cô thể nhưng anh lại không dám tiến tới thêm một bước, bởi vì giờ phút này cô ngủ trông mảnh mai như vậy làm người ta rất đau lòng. Diễn đàn Lê Quý Đôn

Nặng nề thờ gập, Sở Mạnh nằm xuống bên cạnh cô, thân thể mềm mại trong ngực chân thật như vậy, anh không phải là đang nằm mơ, cô thật sự đang nằm trong ngực anh, lần đầu tiên hai người gần gũi đến thế, gần đến nỗi nghe được tiếng tim đập của nhau. Sở Mạnh ở trên mặt Ngưng Lộ hôn rồi lại hôn, không đành lòng đi ngủ.

Ở trong mưa, khi anh nghe được chính miệng cô nói đồng ý cùng anh ở chung một chỗ thì tim anh rất hưng phấn, giống như một ngọn lửa hừng hực đang thiêu đốt, làm sao cũng không thể dập tắt. Cô nói muốn anh cưới cô, vậy anh sẽ cưới cô về nhà. Diễn đàn Lê Quý Đôn

Nhưng anh biết cô cũng không thương anh. Nhưng cũng không sao, nếu anh đã lấy được người của cô nhất định có biện pháp chiếm được tim của cô.

"Ngưng Nhi, quên đi Sở Khương có được không?" Sở Mạnh trước khi tiến vào mộng đẹp thì thầm bên tai cô.

Nửa đêm, Sở Mạnh bị những lời nói nhảm của cô đánh thức. Đưa tay mở đèn ngủ, phát hiện Ngưng Lộ hô hấp dồn dập, khuôn mặt đỏ rực, đưa tay sờ

trán cô, nhiệt độ nóng đến dọa người.

Đáng chết, thật sự phát sốt! Tên khốn Tổng Từ Tự kia nhất định là cố ý. Diễn đàn ♡ Lê ♡ Quý Đôn

Sở Mạnh vội vàng đứng dậy, lấy ra nhiệt kế đo nhiệt độ, 39o6. Một hồi luống cuống tay chân lấy nước ấm và thuốc, nhưng người trên giường nửa tỉnh nửa mê cũng không chịu lép vế, làm sao cũng không chịu há miệng uống thuốc. Dưới tình thế cấp bách đó, Sở Mạnh không thể làm gì khác hơn là đem thuốc ngâm vào miệng mình, từng chút từng chút trút vào trong miệng cô để cô nuốt xuống. Cuối cùng sau khi đem thuốc dứt xong, người không phát sốt cũng không khỏi một thân mồ hôi.

Tắm vội thay xong quần áo trở lại bên giường, Ngưng Lộ đã uống thuốc lại ra mồ hôi, áo sơ mi lớn của anh mặc trên người cũng đã ướt đầm, bắt đầu dĩ không thể làm gì khác hơn là giúp cô thay, người phụ nữ này cố ý không để anh sống dễ chịu, Sở Mạnh vừa thay quần áo vừa hít thở đều, thật sự muốn cứ như vậy nhào lên “ăn” cô.

Mà cũng chỉ là nghĩ mà thôi, thân thể của cô lúc này căn bản là không thể tiếp nhận nhu cần mãnh liệt của anh. Diễn đàn ♡ Lê ♡ Quý Đôn

Diễn đàn ♡ Lê ♡ Quý Đôn

Sau khi hạ sốt, Ngưng Lộ ngủ được sâu hơn, trong mơ mơ màng màng hai cái đùi trắng nõn tự động gác lên bụng Sở Mạnh, mà trên người cô giờ phút này ngoại trừ chiếc áo sơ mi của anh ra, không còn dư thừa một mảnh vải nào, điều này làm cho dục vọng của Sở Mạnh thật vất vả mới có thể đè nén xuống lại chầy chểnh chàng.

Ngưng Lộ đang ngủ say không biết người đàn ông bên cạnh bởi vì dục vọng khó nhịn mà thức đến trời sáng. Thật là một đêm dài vô!

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Ác Ma Quá Yêu Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11: Không Được Gọi Tôi Sở Đại Ca

Mệt quá, đầu thật là đau, thân thể mềm nhũn! Khi Ngưng Lộ tỉnh lại còn chưa mở mắt ra, đầu óc tự động truyền tới cảm giác mệt mỏi. Diễn đàn ♡ Lê ♡ Quý Đôn

Đây là đâu? Thật vất vả mới mở đôi mắt nhấp nhem buồn ngủ ra, rèm cửa sổ che tốt ánh nắng làm cho trong phòng mờ mờ tối tối chỉ còn lại một chiếc đèn ngủ ở đầu giường chiếu rọi ra ánh sáng yếu ớt, bày trí đơn giản mà lạnh lẽo xem ra hẳn là nơi ở của đàn ông. Đàn ông? Đầu óc Ngưng Lộ chợt tỉnh táo lại, cúi đầu nhìn trên người chỉ có một chiếc áo sơ mi đàn ông rộng rãi dài che tới đầu gối. Diễn đàn ♡ Lê ♡ Quý Đôn

Ngày hôm qua. . . . . Ngưng Lộ nhớ lại ngày hôm qua, cô đi Sở Thành tìm Sở Mạnh muốn anh ta bỏ qua cho công ty của ba, nhưng anh ta lại thiếu chút nữa cưỡng bức cô; nhớ tới Sở Khương dịu dàng ôm cô nói với cô tất cả còn có anh; nhớ tới đêm đen như mực cô bất chấp mưa to gió lớn chạy đến nhà họ Sở lại nghe được ba mẹ Sở không đồng ý cho Sở Khương giúp ba; nhớ tới trong mưa to có một người đàn ông ôm lấy cô sắp té xỉu, mà cô thì đáp ứng với người đàn ông đó sẽ làm người phụ nữ của anh ta. . . . . Diễn đàn ♡ Lê ♡ Quý Đôn

Vậy đây hẳn là chỗ ở của anh ta? Cô nhìn qua chiếc gối ở bên cạnh có dấu vết lõm xuống, rõ ràng chứng minh đã từng có người ngủ, cô đã không còn là một thiếu nữ đơn thuần vô tội nữa, không còn là người con gái dịu dàng như nước trong mắt Sở Khương nữa. Tìm Ngưng Lộ đau đớn giống như có hàng ngàn mũi kim đâm vào, vẫn phải tới bước này sao? Sở Khương, người con trai dịu dàng như ngọc đã cùng cô trải qua những năm tháng tuổi trẻ làm sao có thể từ bỏ đây? Nước mắt như vô ý thức chảy ướt mặt.

Sở Khương. . . . . Sở Khương. . . . . Ngưng Lộ rốt cuộc không nhịn được cắn chặt khóe răng, khóc đến quên hết tất cả, khóc đến ngay cả cửa phòng bị người ta đẩy vào lúc nào cũng không biết.

Diễn đàn ♡ Lê ♡ Quý Đôn

Sở Mạnh sáng sớm thức dậy liền gọi điện thoại về công ty dặn dò công việc ngày hôm qua vẫn chưa xong, quay về phòng thấy cô còn chưa tỉnh lại nên đến thư phòng xem biên bản họp của chi nhánh công ty, cho đến khi dường như nghe được trong phòng có động tĩnh mới đi qua xem. Nhưng sang đây xem lại nhìn thấy cô gái kia ngã trên giường anh khóc đến đau lòng. Ghét anh đến vậy sao? Sáng sớm thức dậy đã khóc thành ra như vậy? Đúng vậy, cô nên hận anh mới đúng, nhưng anh đã không thể buông tay để cô đi, ghét thì ghét đi! Anh không quan tâm. Diễn đàn ♡ Lê ♡ Quý Đôn

"Cô còn muốn khóc bao lâu?" Sở Mạnh đi tới bên giường ngồi xuống, muốn đưa tay nắm vai cô. Không có kinh nghiệm dỗ dành phụ nữ, không biết làm sao đi an ủi một người đang khóc. Nhưng tay anh ở giữa không trung bởi vì cô xoay người lại như cố ý né tránh anh, không để cho anh đụng. Thái độ quá mức rõ ràng của cô làm tim anh thấy khó chịu.

"Quan Ngưng Lộ, nếu cô khóc đủ rồi thì bây giờ chúng ta nói chuyện chính." Người đàn ông dịu dàng như nước đêm qua đã đeo lên lớp mặt nạ của anh ta, khôi phục lại thành người đàn ông bình tĩnh, chín chắn trước mặt mọi người. Diễn đàn ♡ Lê ♡ Quý Đôn

Ngưng Lộ cắn góc chăn, trên mặt nước mắt loang lổ, vẫn chưa muốn để ý tới anh.

"Nếu như cô còn không lên tiếng, tôi sẽ coi như cô chưa từng nói với tôi chuyện tối hôm qua. Tôi rất bận, không có thời gian lãng phí với cô. Nếu cô khóc đủ rồi, mặc quần áo tử tế rồi khỏi nhà tôi." Tâm trạng Sở Mạnh bức bối, không còn đủ kiên nhẫn.

"Sở. . . . . Sở đại ca." Nghe được tiếng bước chân đi xa, Ngưng Lộ ngẩng đầu. Xác định mình không quen gọi tên anh, cho nên không dám cao ngạo. Dù sao cô cũng có việc cầu cạnh anh.

"Tôi nói rồi, không cho phép gọi tôi Sở đại ca nữa. Lần sau còn gọi sai, xem tôi trừng phạt cô như thế nào!" Sở Mạnh quay trở lại bên giường, tay nắm chặt cằm cô ép cô ngẩng đầu. Từ khi bọn họ quen biết tới nay vốn là như vậy. Cô tránh, anh cương quyết không cho cô tránh. Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

Đôi mắt khóc tới đỏ, còn có lông mi vẫn còn đọng lại những giọt nước mắt chưa khô làm cho người ta thoát nhìn muốn hung hăng đè dưới thân ức hiếp một phen. Mà vì vận vẹo mà áo sơ mi to lộ ra bầu ngực xinh đẹp mà đầy đặn. Sở Mạnh đè ở phía trên lại tự do tự tại nhìn rõ không bỏ sót một màn này, rõ ràng cái gì cô cũng không làm nhưng lại khiến anh toàn thân có phản ứng giống như là tám trăm năm qua chưa thấy phụ nữ vậy.

"Anh tránh ra, tôi muốn đứng lên!" Khi Ngưng Lộ nhìn thẳng vào mắt anh lại thất bại. Ánh mắt anh giống như muốn đem cô ăn tươi nuốt sống vậy, làm cô rất sợ hãi.

"Đây là thái độ nên có của cô khi nhờ vả người khác sao?" Sở Mạnh vẫn không đứng lên, ngược lại lại dùng sức đè cô. Ngưng Lộ không kịp kêu lên thành tiếng, anh đã hôn lên cái miệng nhỏ hồng hồng của cô. Đầu lưỡi ngang ngược muốn cạy đôi môi đang đóng chặt của cô ra, nhưng cô vẫn luôn ngậm chặt miệng không để cho anh được như ý. Mắt thấy tay Sở Mạnh từ bấp chân bóng nhẫy của cô vuốt ve lên trên gần đụng tới nơi nhạy cảm nhất, Ngưng Lộ rút cuộc mở cái miệng nhỏ ra, mà anh tất nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội này, cái lưỡi đi vào miệng cô mút vừa đau vừa tê. Muốn đòi phở một cô bé cái gì cũng không biết, anh có rất nhiều cách. Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

Bị thân thể nặng nề của anh đè, cô rất khó chịu, sắp thở không nổi. Cô không thể phản kháng cũng không dám, sợ anh đổi ý. Nụ hôn mạnh mẽ của anh không giống với cái hôn dịu dàng Sở Khương dành cho cô. Sở Khương, cái tên đó thoáng qua trong đầu cô, trong lòng lại đau xót.

Ngưng Lộ không biết trong lúc vô ý thức mình đã kêu lên.

Cho dù có nhiều ham muốn bao nhiêu nhưng khi nghe người phụ nữ dưới thân mình kêu tên người đàn ông khác thì không ai sẽ chịu được. Một giây trước đôi mắt Sở Mạnh chứa ngọn lửa dục vọng hừng hực thì bây giờ lại rất lạnh lẽo. Anh dùng sức đẩy cô ra đứng dậy, không hề nhìn tới người phụ nữ đã nửa thân trần nằm trên giường một cái. Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

"Mặc quần áo tử tế rồi đến thư phòng của tôi." Nói xong cũng không quay đầu lại rồi đi.

"Sở. . . . ." Ngưng Lộ muốn mở miệng, anh đã biến mất ở cửa ra vào.

Kéo lại quần áo trên người, Ngưng Lộ đứng dậy muốn tìm quần áo của mình, lại phát hiện quần áo vẫn còn trong máy giặt. Bảo cô phải mặc cái gì mới được đây? Ngưng Lộ chân trần đi đến bên tủ treo quần áo mở ra, bên trong đều là quần áo của anh, trừ áo sơ mi quần tây vẫn là áo sơ mi quần tây. Được rồi, cô miễn cưỡng mặc áo sơ mi của anh nhưng cũng không thể không mặc quần chứ? Nhưng chiều cao hai người chênh lệch thật sự quá lớn, quần của anh cô cố thể đem ra làm quần áo rồi.

Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

Ngưng Lộ khổ não đứng bên tủ quần áo quên mất thời gian trôi qua. Cho đến khi một âm thanh lạnh đến không thể lạnh hơn lần nữa vang lên ở cửa ra vào: "Cô muốn mò tới lúc nào?"

Sở Mạnh ở thư phòng đợi nửa tiếng, người phụ nữ đó vẫn không đến. Bất mãn trong lòng lại chùng chất thêm càng nhiều, rốt cuộc không thể nhịn thêm nữa, quay về phòng. Anh muốn xem cô mặc quần áo sao lại lâu như vậy? Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

Chiếc quần Ngưng Lộ cầm trên tay theo tiếng mà rơi xuống, hai cái chân mảnh khảnh trắng nõn cứ như vậy mà lộ ra trước mặt Sở Mạnh. Mặc dù có chiếc áo sơ mi dài tới gối che khuất đi lại không ngăn được ánh mắt nóng rực của anh. Đó là ánh mắt của một người đàn ông nhìn một người phụ nữ.

"Tôi không tìm được quần thích hợp!" Giọng Ngưng Lộ gần như run rẩy.

Sau đó cửa bị đóng mạnh lại Ngưng Lộ mới dám ngẩng đầu, anh ta lại đi đâu rồi?

Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

Một tiếng sau, Sở Mạnh mở cửa ném vào một túi quần áo lớn. Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

"Tôi hạn cho cô trong mười phút phải mặc xong đi ra ngoài." Đó là một chiếc váy màu vàng nhạt, tươi mát mà thanh lịch. Ngưng Lộ ước chừng. Là kích cỡ của mình. Anh ta làm sao biết cô mặc size bao nhiêu? Càng làm cho cô mắc cỡ đỏ mặt là ngay cả đồ lót cũng có đủ, một người đàn ông sao lại dám đi mua những thứ như vậy? Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

Không có nhiều thời gian để suy nghĩ, anh ta chỉ cho cô mười phút. Sợ rằng người đàn ông không có kiên nhẫn đó chờ lâu thêm chút nữa sẽ muốn lên

tiếng rồi. Mặc dù thời gian họ quen biết không bao lâu nhưng Ngưng Lộ biết anh là người đàn ông không có kiên nhẫn chờ phụ nữ, sẽ không giống Sở Khương có thể đứng dưới lầu đợi cô từ tiết một đến khi tan học. Sở Khương, trong lòng lại đau xót. Sau khi cô cùng anh hai anh nói chuyện xong sẽ phải liên lạc với anh chứ? Nhưng nên nói thế nào đây? Một đồng tư rồi làm cô bỏ cũng không được mà để ý cũng không xong?

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Ác Ma Quá Yêu Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12: Hợp Đồng

"Ngồi." Sở Mạnh đứng bên cửa sổ đằng sau bàn sách, đưa lưng về phía cửa. Nghe được tiếng cô bước vào, cũng không quay đầu lại nhìn cô, chỉ lạnh lùng nói một chữ "Ngồi".

Ngưng Lộ theo lời ngồi xuống, sau đó vẫn tiếp tục yên lặng, yên tĩnh làm cho tim cô bắt đầu đập loạn chẳng theo quy luật nào cả. Không phải là anh ta nói muốn nói chuyện với cô sao? Tại sao sau khi bảo cô ngồi xuống lại không nói lời nào? Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

Sở Mạnh quay người lại, phúi phúi khói trên tay, ánh mắt lợi hại đã giấu ở bên trong tròng kính. Anh đang đợi, đợi cô chủ động mở miệng nói điều kiện. Cô mặc bộ âu phục này cực kỳ hợp, cảm giác rất thần tiên, tựa như nàng tiên nhỏ nhảy múa dưới ánh trăng nhiều năm qua vẫn luôn khắc sâu trong đầu anh không thể nào quên được. Mà nàng tiên nhỏ này từ nay về sau chỉ thuộc về một mình anh mà thôi.

Anh không vội, người vội nên là cô mới đúng, là cô có chuyện muốn nhờ vả anh. Sở Mạnh nhìn cô cắn chặt môi dưới, khóe miệng không tự chủ được cong lên. Mới như vậy đã ngồi không yên rồi sao? Thiếu kiên nhẫn như vậy làm sao nói chuyện với anh. Dù sao cũng mới 20, tuổi còn nhỏ. Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

"Sở. . . . . Anh không phải muốn nói chuyện với tôi sao?"

Dưới ánh mắt nhìn chăm chú của anh, rốt cuộc Ngưng Lộ ngồi không yên nhẹ giọng mở miệng. Hai chữ Sở Mạnh vẫn không mở miệng gọi được, vậy thì dứt khoát không gọi.

"Cô muốn nói với tôi thế nào?" Sở Mạnh đi tới, nhấn điều thuốc xuống gạt tàn rồi ngồi xuống đối mặt với cô, vô cùng bình thản. Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

"Hôm qua tôi đã đồng ý với anh rồi, công ty ba tôi khi nào có thể bắt đầu làm việc trở lại?" Ngưng Lộ nghĩ đến công ty của ba đã đóng cửa ngừng sản xuất mấy ngày rồi, còn không nhanh mở cửa thì công nhân đều đi hết. Mà cô cũng còn rất nhiều chuyện cần phải làm, phía mẹ và luật sư Bạch vẫn còn ở bệnh viện chờ tin tức của cô, từ chiều hôm qua đến giờ cô đã mất tích hơn 20 tiếng, nhất định mẹ rất lo lắng? Còn Sở Khương có phải cũng không tìm thấy cô không? Trong lòng nặng nề giống như đeo quả tạ ngàn cân sắp thở không nổi.

"Chúng ta đăng ký xong tôi sẽ gọi thư ký lập tức mang hợp đồng mới chuyển qua công ty ba cô." Cô không phải muốn gả cho anh sao? Vậy anh sẽ làm như cô mong muốn, cưới cô. Anh chẳng những muốn kết hôn với cô mà còn phải cử hành một hôn lễ long trọng, để cho mọi người đều biết cô chính là người vợ Sở Mạnh anh danh chính ngôn thuận cưới về. Nhưng trước khi có được danh phận chính thức anh chỉ có thể làm chuyện nắm chắc.

"Trước không đi có được không?" Ngưng Lộ hoảng sợ, nhanh như vậy cô vẫn chưa chuẩn bị tâm lý. Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

"Có thể, chỉ có điều. Chờ khi nào cô đồng ý thì khi đó công ty ba cô mới mở lại." Sở Mạnh cười lạnh. Muốn chơi với anh? Cô bé, cô còn quá non.

"Anh ... .." Ngưng Lộ không nghĩ tới anh ta lại đáng ghét như vậy.

"Yêu cầu của tôi ở trên hợp đồng này. Cô xem nếu đồng ý thì ký tên. Chúng ta lập tức đi đăng ký. Sau đó buổi chiều công ty ba cô có thể bắt đầu làm việc." Sở Mạnh đem bản sao văn kiện hợp đồng kết hôn mà buổi sáng gọi thư ký fax cho anh ném cho cô. Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

Ngưng Lộ nhận lấy tờ giấy thật mỏng, điều kiện không nhiều lắm chỉ có điều mỗi điều đều làm cho người ta giật mình.

Điều thứ nhất chính là phải đi đăng ký trước, công ty của ba cô có thể bắt đầu làm việc lại.

Điều thứ hai muốn cô phân rõ giới tuyến với Sở Khương, không được tiếp tục qua lại. Điểm này không cần anh ta nói cô cũng sẽ làm được? Ngưng Lộ cười khổ, cô đã không có tư cách nói thêm gì nữa rồi. Sau đó là nghĩa vụ vợ chồng sau khi kết hôn phải thực hiện, cũng đặc biệt chú thích không phải tình huống đặc biệt cô không thể từ chối anh. Điều đáng sợ nhất là khi không có sự cho phép của anh, cô không được phép tiếp xúc với bất kỳ người đàn ông nào? Đây là điều kiện gì, hạn chế tự do thân thể? Còn buồn cười hơn nữa là người của cô, tim của cô chỉ có thể nhớ một người đàn ông là anh? Thân thể cô, cô không thể làm chủ rồi, nhưng còn tim? Anh ta muốn sao? Khi cô đồng ý lấy anh, tim của cô cũng đã không còn rồi. Nhưng điều kế tiếp là tiền chu cấp linh tinh cho cô, Ngưng Lộ không muốn nhìn nữa. Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

Anh ta nói sao thì cứ vậy đi. Ngưng Lộ không ý kiến, cầm bút trên bàn lên muốn ký tên, mới nhớ tới có một điều dường như anh ta đã quên thêm vào, chính là việc học của cô còn chưa hoàn thành, cô không muốn bởi vì kết hôn mà bỏ dở. Nhưng anh ta sẽ đồng ý cho cô tiếp tục đi học sao? Mặc kệ, hay là hỏi thử xem sao.

Diễn đàn ♡ Lê ♡ Quý Đôn

"Sao lại không ký?" Sở Mạnh không bỏ sót một chút biểu cảm trên mặt cô. Mà anh không tin cô sẽ không đề cập yêu cầu, nhưng anh chính là muốn cô chính miệng nói ra.

"Tôi có thể nói yêu cầu của tôi chứ?" Ngưng Lộ nhìn thẳng anh, phát hiện thật ra vẻ mặt anh cũng không đáng sợ như ngày hôm qua ở phòng làm việc, từng giây từng phút muốn ăn sạch cô một ngụm, thậm chí có thể nói lúc này anh ta rất dịu dàng. Vậy có phải là cô có thể nêu ra nhiều hơn một vấn đề không? Người đàn ông này thay đổi sắc mặt còn nhanh hơn làm ảo thuật, cô tốt hơn hết là đừng tiếp tục đi suy đoán tâm trạng của anh ta.

"Cô nói đi!" Sở Mạnh ngửa về sau, hai tay ôm ngực nhìn cô. Anh cho cô nói, nhưng không có nghĩa là anh sẽ đồng ý, phải xem tâm trạng của anh như thế nào. Diễn đàn ♡ Lê ♡ Quý Đôn

"Tôi muốn sau khi kết hôn vẫn có thể tiếp tục đi học. Được không?" Ngưng Lộ nhìn anh không trả lời cũng không phản đối, nhưng ánh mắt vẫn nhìn chăm chăm cô một khắc cũng không rời, trong lòng khẩn trương. Cái yêu cầu này rất quá đáng sao? So với những điều kiện người thân đều phần nộ thì điều kiện của cô chẳng qua chỉ là một hạt cát sao?

"Còn nữa không?" Sở Mạnh không đáp, hỏi ngược lại, có gì muốn nói tốt nhất nói một lần rõ ràng, tránh cho về sau anh phải trả lời cô từng cái.

Ngưng Lộ bị đáng về dễ bàn của anh hù sợ, cái này có cạm bẫy không đây? Người đàn ông trước mắt này căn bản không phải là Sở Mạnh mà cô biết!

Diễn đàn ♡ Lê ♡ Quý Đôn

"Tôi cho cô cơ hội nói, cô một lần đem toàn bộ yêu cầu nói ra. Mười phút sau tôi chờ cô về lấy chứng minh thư, sau đó chúng ta đi Cục Dân chính đăng ký. Nếu như cô không muốn nói, vậy chúng ta lập tức lên đường." Sở Mạnh thấy cô còn ngần ngại, làm bộ muốn đi.

"Chờ một chút!" Ngưng Lộ ngồi không yên, đứng lên, hai tay nắm chặt góc váy, đây là động tác khi cô căng thẳng sẽ có. Sở Mạnh nhìn cô không nói lời nào.

"Trừ muốn đi học, tôi không muốn sau khi kết hôn phải sinh con quá sớm, còn có tôi muốn hôn lễ của chúng ta đơn giản một chút được chứ? Nếu như có thể, tốt nhất là đừng để cho ba mẹ tôi biết." Bây giờ không nói thì đợi tới bao giờ? Ngưng Lộ không nhận ra còn có cơ hội nào tốt hơn cho cô. Diễn đàn ♡ Lê ♡ Quý Đôn

"Cô có thể nói điều kiện nhưng có đồng ý hay không là ở tôi." Sở Mạnh tới trước mặt cô nửa ngồi, hai tay đặt lên bả vai mảnh khảnh của cô, Ngưng Lộ thậm chí có thể cảm giác được mỗi nhịp hô hấp của anh.

"Anh.... ...." Ngưng Lộ nổi đóa, tên này làm sao vậy? Vậy chẳng thà đừng để cô nói? Cho cô một tia hy vọng rồi lại tự tay hủy diệt. Đang đùa với cô sao? Nhưng cô chẳng còn cách nào khác.

"Quan Ngưng Lộ, cô phải biết, bây giờ là tôi quyết định. Chuyện đi học sau khi kết hôn có thể thương lượng. Về phần sinh con, quyền quyết định cũng ở tôi không phải ở cô, tôi muốn cô sinh thì cô phải sinh, tôi không muốn cô sinh thì cô nghĩ cũng không cần nghĩ. Về phần hôn lễ, tôi là con trai trưởng nhà họ Sở cũng là người phụ trách Sở Thành, không thể lén lút kết hôn. Tôi muốn tất cả mọi người đều biết, cô là vợ của tôi! Cô cứ chờ làm cô dâu xinh đẹp của tôi là được." Diễn đàn ♡ Lê ♡ Quý Đôn

Càng nghe sắc mặt Ngưng Lộ càng trắng, cô cũng biết, anh sẽ không cho cô được như ý nguyện. Vốn còn đang nghĩ người đàn ông như anh ta đối với một cô gái cái gì cũng không hiểu như cô sẽ không thật sự có tình cảm, chẳng qua là cảm thấy mới lạ mà thôi. Có lẽ sau khi kết hôn vài năm anh ta sẽ cảm thấy mệt mỏi, cô còn có cơ hội rời đi. Cô nhất định có cách làm cho anh ta chán cô, nhất định. Cô không cần đem cả cuộc đời của mình bán cho ác ma. Dù đã không còn duyên phận với Sở Khương, cô vẫn muốn rời khỏi anh ta, bắt đầu lại cuộc sống mới của cô.

Diễn đàn ♡ Lê ♡ Quý Đôn

Sở Mạnh nghiêng ngẫm nhìn vẻ mặt của cô. Hừ! Muốn lén lút kết hôn, không muốn có con? Hay là muốn nói lại duyên phận với Sở Khương? Xuống địa ngục mà chờ đi! Dù chết anh không cho cô được như ý nguyện, Quan Ngưng Lộ, đời này cô cũng đừng nghĩ thoát khỏi tôi. Tay trên vai cô dùng sức nắm chặt lại.

"Không cần, đau quá!" Ngưng Lộ cau mày.

"Nếu như không còn chuyện gì khác chúng ta phải lên đường. Không cần lộ ra bộ dạng bất mãn. Sở Mạnh tôi cười không phải là một cô gái không biết cười, cười.... ...." Hai tay Sở Mạnh đặt hai bên gò má cô kéo, kéo tới khi cô cho là da mặt mình sắp rách ra. Dưới tình huống như thế, người phụ nữ nào còn có thể cười được.

Rất cuộc, Ngưng Lộ nở một nụ cười miễn cưỡng cũng được cho là vui vẻ. Diễn đàn ♡ Lê ♡ Quý Đôn

Ác ma tạm thời buông tha cho khuôn mặt cô, xoay người đi thẳng ra ngoài. Ngưng Lộ lại không dám ngừng lại một phút, theo sát phía sau anh.

Chương 13: Tại Sao Là Tôi?

Ngưng Lộ lên xe nhìn gò má lạnh lùng của anh, muốn nói lại thôi. Sẽ phải cùng một người đàn ông xa lạ kết hôn, bảo cô sao lại không căng thẳng chứ? Nhưng vì sao nhất định phải là cô? Chẳng lẽ anh ta thích cô? Ngưng Lộ không tin. Mặc dù cô biết mình xinh đẹp (Ling:Ngưng Nhi tự tin ghê, xuống giùm cái đu dây điện coi chừng bị điện giật đó), nhưng chỉ có xinh đẹp thôi thì sao? Người đàn ông xuất chúng nổi bật như anh ta quen biết bao nhiêu mỹ nữ xinh đẹp chứ? Như cô thì coi là cái gì? Sao lại buộc cô đi tới bước này? Cô còn có thể hối hận sao? Ngưng Lộ khinh bỉ bản thân, đã đi tới bước này cô còn nghĩ đến vấn đề này.

Sở Mạnh vừa lái xe, khỏe mắt thỉnh thoảng thấy cô đưa mắt nhìn anh, giống như là có điều gì muốn hỏi mà không dám lên tiếng vậy.

"Muốn nói cái gì thì nói đi." Sở Mạnh chủ động mở miệng.

Thật sự có thể hỏi sao? Ngưng Lộ có chút không tin anh sẽ dễ nói như vậy.

"Cho cô một cơ hội hỏi, không hỏi thì đừng nhìn chằm chằm tôi như vậy." Sở Mạnh tập trung lái xe cũng không quay đầu nhìn cô, điều này làm Ngưng Lộ yên tâm không ít.

"Tại sao là tôi?" Cúi đầu hỏi. Không có người phụ nữ nào không quan tâm, biết rất rõ ràng anh ta muốn cô không thể nào là thật sự thích cô, nếu như chỉ vì quan tâm đến nhan sắc, anh ta không thể nào đồng ý cưới mình. Bên ngoài có biết bao nhiêu phụ nữ bắt kẻ vốc dáng hay tương mạo đều hơn cô, cần gì nhất định phải là cô? Cho dù là cô thật sự có chuyện cầu xin anh ta.

"Tại sao không thể là cô?" Sở Mạnh cũng không trả lời thẳng vấn đề của cô. Có lẽ là vì lần đầu tiên nhìn thấy cô, bóng dáng tự nhiên đó đã khắc sâu vào đầu anh, cũng có lẽ vì thân hình nhỏ bé yếu ớt và ánh mắt kiên quyết kia trong màn mưa đã hấp dẫn anh. Nhưng anh là người kiên cường, tự chủ, dù anh có thích cô thật, cô lại là bạn gái của em trai anh sao anh tại sao không ra tay với cô. Hết lần này tới lần khác cô là bạn gái của Sở Khương, anh nhất định muốn cô. Nhưng, cái lý do sâu xa đó có nhất định phải nói cho cô biết không? Có cần thiết không? Trong lòng Sở Mạnh như đang giằng co.

"Tôi chỉ cảm thấy phụ nữ bên ngoài rất nhiều, sự lựa chọn của anh không nhất định là tôi, hơn nữa kết hôn là chuyện cả đời." Ngưng Lộ cảm giác mình nói câu này đã là đã quá trễ, bởi vì bọn họ đã ký hợp đồng, còn đường lui sao?

"Quan Ngưng Lộ, cô thật sự muốn biết sao?" Một tay thành thạo nhẹ nhàng chuyển động tay lái, xe lướt nhanh qua một khúc quanh đầu đường. Khỏe miệng Sở Mạnh nở một nụ cười lạnh, cũng chỉ là trong nháy mắt mà thôi, nhanh đến khiến Ngưng Lộ không kịp phát hiện thì anh đã khôi phục lại vẻ mặt bình thường.

Cô dùng ánh mắt chờ đợi nhìn anh, là hy vọng muốn biết? Được, chỉ cần cô tiếp nhận được, vậy anh không ngại nói cho cô biết. "Két" một tiếng, xe đang chạy nhanh như bay đột nhiên ngừng lại bên đường, khiến Ngưng Lộ cũng theo quán tính ngã về phía trước, cũng may có thắt dây an toàn bằng không cô sẽ bay ra ngoài mất. Tên này sao lại lái xe như vậy?

"Không phải muốn biết lý do sao? Ngẩng đầu nhìn tôi đi, tôi cho cô biết lý do." Sở Mạnh nhìn người con gái đó vẫn không dám ngẩng đầu, có can đảm hỏi không có can đảm nghe sao?

Sở Mạnh đưa tay nâng mặt cô lên, một đôi mắt hoảng sợ to như nai con nhìn thẳng anh, bộ dáng điềm đạm đáng yêu như vậy, sao có thể không làm cho người ta không động lòng chứ? Nhưng ngoài động lòng ra anh còn muốn cho người khác nếm thử mùi vị mất đi người yêu thương. Không biết khi Sở Khương biết anh hai mình sẽ cưới người con gái nó yêu nhất làm vợ sẽ có cảm giác gì? Ha ha .... Anh thật sự rất mong đợi.

Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

"Ai bảo cô là bạn gái của Sở Khương chứ? Nếu như không phải, có lẽ tôi cũng sẽ không muốn cưới cô. Đáng đời, ai bảo cô xui xẻo, sao lại để tôi đụng phải?" Giọng điệu của anh càng ngày càng lạnh, tay chế trụ cằm cô cũng tăng thêm sức.

"Anh ấy là em trai của anh mà!" Ngưng Lộ nhin đau đăm điều muốn hỏi nói ra. Đúng vậy, Sở Khương là em ruột của anh ta, sao anh ta có thể máu lạnh như vậy?

"Quan Ngưng Lộ, cô hãy nghe cho kỹ, đây là một bí mật. Bây giờ tôi nói cho cô biết, nếu như cô dám đem chuyện này nói ra ngoài, tôi sẽ làm cho nhà họ Quan của cô tất cả đều chết chung." Sắc mặt Sở Mạnh đã là vẻ mặt khát máu, mà Ngưng Lộ sau khi nghe anh ta nói như vậy trong lòng rét run, rốt cuộc anh ta có ý gì?

"Sở Khương không phải em ruột của tôi, chúng tôi chẳng qua là vừa khéo có cùng một người cha mà thôi. Nhưng Sở Khương nó cũng không biết. Là

mẹ nó hại chết mẹ tôi, biết rõ ba mẹ tôi yêu nhau lại vẫn cố ý quyến rũ ba tôi, cuối cùng ép mẹ tôi không thể không rời đi. Lý do của bà ta là gì? Bà ta mang thai con của ba tôi, nhưng bà ấy có nghĩ tới mẹ tôi cũng có thể mang thai? Đáng đời bà ta xui xẻo, con của mình lúc sinh ra thể chất không tốt đã chết yếu trên giường. Mà tôi cũng hại chết mẹ tôi, bà ấy lúc sinh tôi ra do mất máu quá nhiều. Vừa lúc hai sản phụ cùng một ngày sinh cùng một bệnh viện, một người lớn qua đời, một đứa bé mất đi, đi tôi ôm tôi đến trước mặt ba tôi nói cho ông ấy biết là tôi là con của ông ấy, trong tình trạng dối trên gạt dưới, tôi thành con trai trưởng của Sở Vân Thiên và Mộ Bội Vân. Bọn họ là chị em tốt cùng nhau lớn lên lại còn là bạn thân! Vì tranh giành một người đàn ông lại dối xử với bà như vậy? Cô nói tôi có nên làm cho Sở Khương cũng nếm thử một chút mùi vị mất đi người yêu không? Ừm?" Chuyện này là thật, là 15 năm trước cái người anh gọi là đi tôi trưởng tìm anh, cũng đem nhật ký của mẹ cho anh đọc anh mới biết. Thì ra người phụ nữ mà anh mấy chục năm gọi là "Mẹ" cũng không phải là mẹ của anh? Đứa em trai suốt ngày vẫn theo phía sau gọi anh "anh hai, anh hai" thế nhưng lại không phải cùng một mẹ sinh ra? Bảo anh làm sao chịu nổi?

Mỗi một câu của Sở Mạnh đều nặng nề đập vào trong lòng cô, cô không cách nào tiêu hóa được những chuyện vừa nghe, cô cũng không dám tin đó là sự thật! Trời ạ! Sao lại như vậy?

"Sợ sao? Cô dám nói những lời này cho Sở Khương nghe, cô cứ đi nói! Xem nó sẽ có phản ứng như thế nào! Ba mẹ của nó đều là người vô liêm sỉ như vậy. Hahaha!" Sở Mạnh buông cô ra, anh không hiểu tại sao mình lại đem bí mật giấu trong lòng mấy chục năm chưa từng nói cho bất kỳ ai kể hết cho cô nghe? Mà anh cũng tin chắc, cô không dám nói với Sở Khương? Nhìn cô sợ đến xanh cả mặt rồi.

Không để ý tới Ngưng Lộ đã bị dọa sợ nữa, Sở Mạnh lần nữa nỗ lực xoay xe gào rít mà đi.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Ác Ma Quá Yêu Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14: Nước Mắt Của Sở Khương

Sau khi Sở Mạnh đưa Ngưng Lộ đến cửa nhà, một mình ngồi chờ trên xe.

Đã gần 10 phút, lấy cái gì mà lâu vậy? Sở Mạnh liếc mắt nhìn đồng hồ trên cổ tay, cau mày. Diễn đàn ♀ Lê ♀ Quý Đôn

Sở Khương từ cửa hàng tiện lợi gần nhà họ Quan đi ra, xa xa nhìn thấy một chiếc xe quen mắt dừng ở trước cửa nhà họ Quan? Là xe của anh hai sao? Anh hai không thể nào đến đây chứ? Sở Khương xoa xoa đôi mắt mệt mỏi. Tối hôm qua vì chờ anh hai về nói với anh chút chuyện liên quan tới nhà họ Quan, nhưng anh ngồi ở phòng khách đợi đến khi trời sáng cũng không thấy bóng dáng anh hai, gọi vào di động anh ấy thì luôn ở trạng thái tắt máy. Anh suốt đêm không ngủ vì lo lắng cho tình trạng của Lộ Lộ mà bất chấp sự phản đối của ba mẹ chạy tới đây. Nhưng sáng sớm anh tới nhà bọn họ nhấn chuông vẫn không có người ra mở cửa. Cho đến hơn 9 giờ, cô giúp việc làm theo giờ của nhà họ Quan mới đến mở cửa. Nhưng người giúp việc không nhận ra anh nên không cho anh vào, anh liên tục năn nỉ cô giúp việc giúp anh vào xem Lộ Lộ như thế nào, mấy phút sau cô ấy ra nói Ngưng Lộ không có ở nhà sau đó nhốt anh ngoài cửa.

Anh lo lắng đến sắp nổi điên, làm sao cũng không tìm được cô. Cách duy nhất chính là chờ đợi. Nhưng anh vừa đi không tới 10 phút thì trước cửa nhà họ Quan đã đậu một chiếc xe quen mắt. Diễn đàn ♀ Lê ♀ Quý Đôn

Càng đến gần lòng Sở Khương càng hoảng sợ, có phải là anh hai thật không? Đến lúc biển số xe quen thuộc đập vào mắt, Sở Khương xác định trăm phần trăm là xe anh hai, nhưng sao anh ấy lại ở đây? Sở Khương cầm chai nước đang muốn tới phía trước hỏi thì cửa Quan gia lại mở ra. Người ra đứng là Ngưng Lộ - người mà anh chờ cả buổi sáng. Cô mặc một bộ váy màu vàng nhạt, sắc mặt trông tốt hơn hôm qua nhiều, nhưng vừa rồi sao cô giúp việc lại gạt anh nói cô không có ở nhà? Cũng may anh không tin mà rời đi, nếu không không gặp được cô rồi.

Diễn đàn ♀ Lê ♀ Quý Đôn

"Lộ Lộ.... ..." Sở Khương vừa định lớn tiếng gọi cô, lời còn trong cổ họng cô lại giống như con bướm trắng bay về phía anh hai. Mắt thấy cô sắp lên xe rồi đi, Sở Khương chạy tới.

"Lộ Lộ, em đã đi đâu? Anh rất lo cho em!" Sở Khương ném chai nước đang cầm trên tay, muốn lên xe ôm thật chặt Ngưng Lộ vào trong ngực. Diễn đàn ♀ Lê ♀ Quý Đôn

"Sở Khương? Sao anh lại ở đây?" Ngưng Lộ kinh ngạc đến quên mất trên xe còn một người đàn ông đang chờ cô đi đăng ký, chỉ đang đắm chìm trong niềm vui gặp mặt Sở Khương. Cô còn đang suy nghĩ phải nói với anh chuyện này như thế nào thì anh đã tới. Sở Khương, Sở Khương của cô đã tới đây, cái ôm của anh sao mà ấm áp quen thuộc như vậy, nước mắt Ngưng Lộ lại chảy xuống.

"Lộ Lộ, đừng khóc! Tội mình đi tìm anh hai nói chuyện." Sở Khương hoàn toàn quên mất anh hai mình lúc này đang an vị trong xe khi nhìn thấy đôi tiểu tình nhân ôm nhau, bàn tay đặt trên tay lái đã nắm chặt thành quyền, sắc mặt lại biến xanh. Cũng đã đồng ý kết hôn với anh, bây giờ còn ở trước mặt anh ôm nhau như vậy là có ý gì? Khiêu khích anh sao?

Sở Mạnh xuống xe dùng sức đóng "rầm" cửa xe, ánh mắt u ám, không nhúc nhích nhìn bọn họ. "Anh hai? Sao anh lại ở đây? Tội em đang muốn tìm anh

nói chuyện đây." Tiếng đóng cửa xe quá lớn làm Sở Khương tạm thời buông Ngưng Lộ ra, tay vẫn còn vòng trên eo cô. Đập vào trong mắt Sở Mạnh cũng cực kỳ chướng mắt, hận không thể tách bọn họ ra. Diễn đàn ★ Lê ★ Quý Đôn

Mà Ngưng Lộ lại hốt hoảng đẩy tay Sở Khương ra, làm sao Sở Khương cũng không chịu buông ra. Cô không dám ngẩng đầu nhìn Sở Mạnh, thật ra thì không cần nhìn cô cũng có thể cảm giác được ánh mắt nổi giận của anh đang nhìn mình chằm chằm, hận không thể đem mình xé ra làm đôi?

"Sao anh lại ở chỗ này? Em hỏi cô ấy đi?" Sở Mạnh không đến gần bọn họ, anh đem vấn đề ném cho Ngưng Lộ. Khẩu khí lạnh lẽo khiến lòng Ngưng Lộ cả kinh. Anh ta sao có thể đem tất cả vấn đề ném cho cô? Rõ ràng là anh ta ép cô, bây giờ lại biến thành lỗi của cô? Sao lại có người đáng ghét như vậy? Cô phải làm sao mở miệng nói với Sở Khương cô phải cùng người khác kết hôn, hơn nữa đối tượng kết hôn lại là anh ruột của anh ấy sao? Cô không nói được, lại nghĩ đến những lời anh ta nói trên xe, sắc mặt Ngưng Lộ càng xanh hơn, đầu cũng cúi thấp hơn, chứng minh thư cầm trong tay cũng bị cô dùng sức bóp đến biến dạng. Diễn đàn ★ Lê ★ Quý Đôn

Diễn đàn ★ Lê ★ Quý Đôn

"Lộ Lộ, sao thế? Em nói cho anh biết? Cuối cùng đã xảy ra chuyện gì?" Sở Khương bị giọng nói lạnh lùng của anh hai và sắc mặt tái nhợt bất an của Ngưng Lộ hù sợ, trong lòng anh mơ hồ có một đáp án, anh hai suốt đêm qua không về nhà có liên quan đến Lộ Lộ. Mặc dù trước kia bởi vì công việc anh hai cũng thường không về nhà, nhưng sẽ trùng hợp như vậy sao? Nhà họ Quan xảy ra chuyện như vậy, Lộ Lộ ngày hôm qua lại nhếch nhác đến thế? Anh không dám nghĩ, cũng không muốn tin tưởng kết quả sẽ như vậy. Anh hai là người anh sùng bái từ nhỏ đến lớn, khả năng học tập và làm việc lại càng tốt, không thể nào, không thể nào.....

"Sở Khương, em.... .." Lời nói của Ngưng Lộ bị nghẹn trong cổ họng làm sao cũng không thốt nên lời. Mà Sở Mạnh vẫn đứng nhìn cô không nói lời nào, anh muốn cô tự nói ra. Diễn đàn ★ Lê ★ Quý Đôn

"Anh hai, có phải anh ép cô ấy hay không?" Sở Khương làm sao cũng nghĩ không ra, quay lại chất vấn anh hai mình.

"Anh ép cô ấy cái gì? Em tự hỏi cô ấy đi! Quan Ngưng Lộ, cô tự trả lời xem tôi có ép cô không!" Giọng nói của Sở Mạnh càng thêm không kiên nhẫn, anh không muốn tiếp tục trì hoãn nữa.

"Lộ Lộ, em nói cho anh biết, có phải anh hai ép em hay không?" Tâm trạng Sở Khương đã rối loạn.

"Sở Khương, xin lỗi, xin lỗi.... .. Là em chủ động yêu cầu anh ấy kết hôn với em!" Ngưng Lộ dưới áp lực của Sở Mạnh ngã vào trong ngực Sở Khương khóc nức nở. Diễn đàn ★ Lê ★ Quý Đôn

"Kết hôn?" Sở Khương không tin những gì mình nghe. Dự tính xấu nhất của anh là anh hai cưỡng bức Lộ Lộ, nhưng bây giờ Lộ Lộ nói gì? Muốn kết hôn với anh hai của anh? Làm sao có thể? Anh không tin, không tin Lộ Lộ sẽ là người như vậy, cũng không tin anh hai sẽ giành bạn gái với anh.

Nhưng mà, nếu không phải như vậy, Lộ Lộ sao lại phải khóc thành thế này?

"Anh hai, nhất định là anh ép cô ấy có đúng không? Tại sao lại đối với cô ấy như vậy? Cô ấy là vợ sắp cưới của em! Tụi em sau khi tốt nghiệp sẽ kết hôn! Sao anh có thể làm như vậy?" Sở Khương súp đồ, tay nắm vai Sở Mạnh không buông. Anh không tin chuyện sẽ như vậy. Sẽ không, Lộ Lộ sẽ không vì chuyện trong nhà mà kết hôn với anh hai, bọn họ không tính là quen biết, làm sao có thể kết hôn? Diễn đàn ★ Lê ★ Quý Đôn

Bọn họ tranh chấp làm nhiều người qua đường ghé mắt nhìn. Sở Mạnh không muốn có quá nhiều tranh chấp với em trai ở bên ngoài, anh dùng sức hất tay Sở Khương ra, Sở Khương lui về phía sau mấy bước. Anh sao có thể là đối thủ của anh hai chứ? Muốn đánh căn bản là không đánh lại anh hai.

"Sở Khương, anh không có thời gian giải thích với em nhiều như vậy. Quan Ngưng Lộ, nếu như cô cảm thấy là tôi ép cô, cô có thể lựa chọn không lên xe đi theo tôi." Sở Mạnh thấy Ngưng Lộ không ngừng khóc nức nở, bức bối mở cửa xe. Không muốn thì thôi, cần gì làm cho toàn thể giới đều cho rằng anh ức hiếp cô? Đầu anh đau, cho dù mình có muốn cô ấy thì có thể như thế nào? Cường bức một người phụ nữ tự nguyện thật không có ý nghĩa, thừa dịp bây giờ anh còn có thể buông tay thì cách xa anh một chút, đừng bao giờ gặp lại. Buông tay không được cũng phải buông.

"Sở đại ca, chờ tôi. Tôi đi với anh, Sở Khương, em xin lỗi!" Ngưng Lộ cúi thật thấp người xuống, kéo cửa xe ra lên xe. Nước mắt đọng lại ở khóe mắt, không muốn tiếp tục nhìn về phía cửa xe. Diễn đàn ★ Lê ★ Quý Đôn

"Đã lên rồi thì không có cơ hội quay đầu lại đâu." Sở Mạnh khởi động xe, xe thể thao không tới hai giây đã nghênh ngang rời đi.

Diễn đàn ★ Lê ★ Quý Đôn

"Lộ Lộ, quay lại đây! Quay lại đây!" Sở Khương đuổi theo như điên, nhưng làm sao có thể đuổi kịp tốc độ của xe thể thao? Anh không muốn tin cô gái mà anh yêu ngày hôm qua còn nằm trong ngực anh khóc nức nở hôm nay lại nói với anh muốn kết hôn với người khác. Anh không tin, không tin.... ..

Cây to ven đường, người đi đường, xe cộ lần lượt lướt qua trước mắt, tại sao phải như vậy? Lộ Lộ của anh! Anh phải mất đi cô sao? Đau lòng đến không thở nổi, ông trời, tại sao lại muốn đối xử với anh như vậy?

Rõ ràng là trời quang mây tạnh, nhưng bầu trời của anh sao lại chỉ thấy một màu đen? Là trời mưa sao? Tại sao mắt của anh lại ướt? Diễn đàn ★ Lê ★ Quý Đôn

"Tại sao? Tại sao?" Quả đắm nặng nề đánh vào thân cây ven đường, như gào thét sự tuyệt vọng của anh. Máu chảy ra, Sở Khương lại không cảm giác được sự đau đớn.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Ác Ma Quá Yêu Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15: Anh, Anh Muốn Mạng Của Em

Anh, anh muốn mạng của em.

Sở Khương về đến nhà, đem tất cả những thứ trong phòng có thể đập đều đập nát vẫn không thể hồi phục được nội tâm khổ sở. Anh không tin chỉ sau một đêm mà tất cả đều đã thay đổi. Một người là người anh nhiều năm thương yêu, nâng niu, che chở trong lòng bàn tay, một người là người anh hai nhìn anh từng bước một lớn lên, sao bọn họ có thể liên kết với nhau làm xáo trộn bầu trời của anh? Anh hai không biết sao? Lộ Lộ chính là sinh mạng của em, anh ấy sao có thể lấy đi sinh mạng của em trai mình chứ? Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

Không có Lộ Lộ tính mạng của anh sao có thể kéo dài? Lộ Lộ, anh ở trên trời chờ em! Lưỡi dao bén nhọn cắt xuống, dòng máu đỏ tươi chảy xuống ra trái giường trắng nõn. Sở Khương nhắm mắt lại, bên ngoài đã rối loạn không yên, tiếng gõ cửa, tiếng quát tháo trong lỗ tai Sở Khương càng ngày càng xa.

Thiên sứ, là thiên sứ đến đón anh sao?

Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

Nhà họ Sở từ trên xuống dưới đã rối loạn không yên, người giúp việc không hiểu nhị thiếu gia bình thường luôn ôn tồn lễ độ như sao mặt lại đau khổ tự nhốt mình trong phòng. Bên trong không ngừng truyền đến tiếng ném đồ, lão gia và phu nhân lúc này đi ra ngoài đang trên đường chạy về. Ngàn vạn lần đừng xảy ra chuyện gì! Tất cả mọi người đều cầu nguyện. Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

Khi ba mẹ Sở về đến nhà trong phòng đã không còn bất cứ tiếng động gì. Sau khi ở bên ngoài liên tục hét to tên con trai nhưng không có tiếng trả lời, bọn họ cũng bắt đầu lo lắng, sẽ không có chuyện gì xảy ra chứ? Cửa bị khóa bên trong quá chắc làm thế nào cũng không mở ra được.

Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

"Xảy ra chuyện gì?" Mới từ chỗ đăng ký trở về, Sở Mạnh kiên quyết kéo Ngưng Lộ về nhà họ Sở. Ngưng Lộ không muốn cũng không dám phản kháng anh. Sẽ có một ngày phải đối mặt với chuyện này. Nhưng bọn họ mới vừa vào cửa nhà đã bị đám người giúp việc luống cuống vây thật chặt. Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

"Đại thiếu gia, ngài nhanh chút lên xem nhị thiếu gia đi. Cậu ấy đã tự nhốt mình trong phòng rất lâu rồi. Bây giờ một chút tiếng động cũng không có, sợ là cậu ấy làm chuyện dại dột."

"Đúng vậy, mới vừa rồi tôi thấy lúc nhị thiếu gia về giống như rất đau khổ, sau đó trở về phòng đập đồ."

Đám người hầu loạn hết cả lên. Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

Họ nói gì, Sở Khương nghĩ quần? Ngưng Lộ hoảng sợ, tay tự động giãy ra khỏi tay Sở Mạnh, thân thể mảnh khảnh chạy thật nhanh lên lầu. Ánh mắt Sở Mạnh lạnh lẽo theo sát đi lên.

"Hai bác, Sở Khương đâu rồi? Anh ấy sao rồi? Sao rồi?" Ngưng Lộ đã kinh hoàng đến quên đi sợ hãi, quên mất mình mới vừa trở thành vợ hợp pháp của Sở Mạnh, không có quyền quan tâm đến người đàn ông khác. Nhưng, người đó là Sở Khương, là người con trai cùng cô trải qua biết bao nhiêu năm tháng, là người đàn ông đầu tiên mà cô yêu! Cô làm sao có thể thờ ơ đối mặt đây? Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

"Lộ Lộ, sao cô lại tới đây?" Mẹ Sở thấy Ngưng Lộ về mặt kinh ngạc, khẩu khí cũng cực kỳ bất mãn. Con trai hôm qua vì chuyện của nhà họ Quan mà về nhà âm ỉ, bây giờ lại như vậy, nhất định có liên quan đến cô ta. Còn chưa gả vào cửa cũng đã đem nhà bọn họ làm thành gà chó không yên, nếu như gả vào thì biết ra sao nữa? Xem ra vẫn phải suy tính một chút mới được. (Ling: hết kịp rồi Lão thái thái người ta đã là con dâu trưởng của nhà người rồi, còn suy tính cái gì nữa.

Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

"Sở Mạnh, con biết mình đang nói gì không?" Một con sóng đang ngầm dâng lên, mẹ Sở không thể nào lập tức chấp nhận được. Ngày hôm qua rõ ràng còn là bạn gái của con trai út, hôm nay lại biến thành vợ con trai trưởng? Là chuyện xảy ra quá nhanh, hay là bà già rồi, khả năng tiếp nhận quá kém?

"Sở Mạnh, chuyện gì xảy ra?" Ba Sở cũng vì nghe được tin tức mà kinh hãi. Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

Người nhà họ Sở bởi vì tin tức quá đột ngột này mà tạm thời quên chuyện con trai út tự giam mình trong phòng.

“Chút nữa con sẽ nói với hai người. Con xem Sở Khương xảy ra chuyện gì trước.” Tinh táo đi đến bên cửa, mấy người giúp việc vây phía ngoài tự động tránh ra. Sở Mạnh nắm lấy tay cầm mở cửa cũng không phản ứng, tông cửa cũng không được, biện pháp duy nhất là leo vào từ ban công. Cũng may chỉ là lầu hai cách mặt đất cũng không quá cao.

Sở Mạnh gọi người tìm thang tới, anh đứng vừa đúng đúng tới ban công, trèo lên, đập vỡ cửa kính thủy tinh. Trong phòng lộn xộn, mà người nằm trên drap giường lộn xộn không phải chính là Sở Khương sao? Trên giường một mảnh đỏ tươi như kim châm vào mắt anh. Sở Mạnh không để ý đến âm thanh nháo nhào bên ngoài, tinh táo kiểm tra hơi thở, vẫn còn hơi thở yếu ớt. Dùng sức xe một góc drap giường cột chặt, cách này làm cho máu không thể tiếp tục chảy, sao đó mới cầm điện thoại gọi xe cứu thương. Diễn đàn [♣ Lê ♣ Quý Đôn](#)

Mẹ Sở thấy con lớn ôm con út, cả người toàn là máu ra ngoài, mắt hoa lên ngất đi. Mọi người luống cuống mang mẹ Sở cùng xuống lầu.

Diễn đàn [♣ Lê ♣ Quý Đôn](#)

Chẳng mấy chốc trên hành lang rộng rãi của lầu hai chỉ còn mình Ngưng Lộ, đầu cô rất đau, tâm trạng cũng rất đau khổ. Sở Khương sao lại khờ dại như vậy, không biết quý trọng tính mạng của mình?

"Lộ Lộ, đời này anh chỉ yêu một mình em, chỉ đối tốt với mình em. Em là người anh thích nhất, tính mạng của anh.... ...." Dưới ánh trăng, Sở Khương - một người thanh niên mất thanh này tú, ánh mắt tình cảm nhìn về một người, Ngưng Lộ rơi lệ nhẹ nhàng ngừng đầu hôn lên môi anh. Diễn đàn [♣ Lê ♣ Quý Đôn](#)

Vẫn giống như ngày hôm qua, ngực của anh quen thuộc như vậy, sao chẳng bao lâu lại là huyết lệ gặp nhau? Thật là đau, cực kỳ đau. Ông trời sao lại muốn trêu cợt cô như vậy? Thân thể Ngưng Lộ tựa vào vách tường mềm nhũn ra. "Thiếu phu nhân, có sao không?" Một người nữ giúp việc phụng mệnh lệnh của đại thiếu gia lên xem Ngưng Lộ. Cô không hiểu người trước mặt cô phải gọi thiếu phu nhân không phải là bạn gái của nhị thiếu gia sao? Tại sao đại thiếu gia lại nói cô ấy là vợ hợp pháp của cậu ấy? Nhưng tò mò thì tò mò, chuyện này không phải một người có thân phận người ăn kẻ ở như cô có thể hỏi. Dù sao chủ nhân cần dặn chuyện gì thì cứ làm theo, gọi là thiếu phu nhân chắc là không sai, vẫn là người nhà họ Sở.

Cách xưng hô xa lạ của người giúp việc khiến đầu óc Ngưng Lộ do dự một chút, sau đó nắm thật chặt tay của người giúp việc vội vàng hỏi: "Sở Khương đâu? Sở Khương đâu?"

"Nhị thiếu gia đã được đưa tới bệnh viện, thiếu phu nhân, cô không sao chứ?" Thiếu phu nhân không ngừng gọi tên nhị thiếu gia, rốt cuộc là vợ của ai? Diễn đàn [♣ Lê ♣ Quý Đôn](#)

"Bệnh viện, bệnh viện, tôi muốn tới bệnh viện, tôi muốn đến xem Sở Khương." Ngưng Lộ nhanh chóng đứng dậy, thoáng qua người giúp việc vờn tay, chạy thẳng xuống lầu. Sở Khương, anh ngăn vạn đừng xảy ra chuyện gì, bằng không, cả đời này em không cách nào sống yên ổn, Ngưng Lộ cầu nguyện.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Ác Ma Quá Yêu Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 16: Giành Phụ Nữ Với Tôi

Sau khi được truyền máu cấp cứu, Sở Khương tạm thời không còn nguy hiểm đến tính mạng, bởi vì mất quá nhiều máu nên bây giờ còn chưa tỉnh lại, đã được đưa đến phòng bệnh VIP. Diễn đàn [♣ Lê ♣ Quý Đôn](#)

Trên ghế sofa da ngoài phòng bệnh, Sở Mạnh không để ý đến yêu cầu cấm hút thuốc của bệnh viện, tự ý châm một điếu. Khói lượn lơ bay trên khuôn mặt tinh táo không có chút cảm xúc của anh.

"Sở Mạnh." Sở Vân Thiên cau mày đến gần con trưởng.

"Ba." Giọng Sở Mạnh trong trẻo nhưng lạnh lùng.

"Cô bé nhà họ Quan đó thật sự kết hôn với con?" Sở Vân Thiên nhìn chằm chằm con trai. Diễn đàn [♣ Lê ♣ Quý Đôn](#)

"Đúng vậy. Hôm nay đã đi đăng ký. Qua hai ngày nữa con sẽ phát thiệp mời cho bạn bè trong giới làm ăn, đến lúc đó sẽ có một hôn lễ long trọng."

"Con biết rõ nó là bạn gái của em trai con, sao con lại làm như vậy? Con xem em trai con là cái gì chứ?" Sở Vân Thiên không khỏi giận dữ. Đứa con lớn này của ông sao có thể máu lạnh như vậy? Nói cứ như chuyện không liên quan tới người khác vậy?

Sở Mạnh gạt tàn thuốc trên tay không nói gì, lẳng lặng nhìn ba nổi giận.

"Con trai, mẹ cũng muốn biết tại sao? Nó là em ruột của con mà? Con bé đó có gì tốt? Bàn về gia thế, tướng mạo có điểm nào tốt hơn so với con gái

đầu nhà họ Đường chứ? Con nhất định phải giành với Sở Khương sao?” Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

Mẹ Sở tỉnh lại, được y tá dìu đi ra phòng bệnh, vừa đứng nghe được đối thoại của chồng và con mình. Con gái đầu nhà họ Đường trong miệng bà là con gái Đường Khang Vận - ông chủ tập đoàn Đường Thị Đường Linh Chi. Người chẳng những xinh đẹp mà còn giỏi giang. Còn từng ra nước ngoài du học, gia thế cũng cũng môn đăng hộ đối với nhà họ Sở, hai nhà kết hợp lại không gì thích hợp bằng. Bà còn đang đợi sau khi con trai tiếp nhận Sở Thành sẽ tìm cơ hội cho bọn họ quen biết, kết quả con bé họ Quan đó lại làm loạn hai đứa con bà.

“Chẳng vì cái gì. Chỉ đơn giản là con muốn cưới cô ấy.” Sở Mạnh cũng không muốn đem suy nghĩ trong lòng nói quá nhiều cho ba mẹ nghe. Anh làm việc luôn tự có chủ kiến, không cần người khác can thiệp, cho dù là ba mẹ anh cũng không được.

“Nhưng nó vốn là bạn gái của Sở Khương! Con làm như vậy nhà họ Sở chúng ta sau này làm sao có thể làm người? Sao con không thể vì em trai con suy nghĩ một chút?” Mẹ Sở đứng là không đành lòng nhìn thấy con út chịu tổn thương. Mặc dù cả hai đều là con bà, nhưng con trưởng mười mấy tuổi thì càng ngày càng xa cách bà, con trai út thì ngược lại, tương đối gần gũi, trong tâm tư bà đương nhiên thiên vị Sở Khương nhiều hơn. Nhưng con trai út lại khẳng khái không có tiền đồ vì một đứa con gái mà tự sát. Thật không đáng giá! Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

“Chuyện của con không muốn giải thích quá nhiều.” Đối với sự kích động của ba mẹ, Sở Mạnh vẫn bình tĩnh. Như là chuyện không còn cách nào có thể cứu vãn, nói gì đều không có tác dụng.

“Đây không chỉ là chuyện của con, là chuyện của nhà họ Sở chúng ta.” Sở Vân Thiên giận đến đập bàn đứng dậy. Sao nó lại có thể nói chuyện như vậy? Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

“Ba, trong chuyện này ba là người không có tư cách nói con nhất!” Sở Mạnh cũng đứng lên, anh cao hơn so với ba anh một cái đầu, đôi mắt sáng nhưng vô cùng lạnh lùng, sắc bén, chăm chú nhìn ba mình không có chút thỏa hiệp.

“Con...” Sở Vân Thiên muốn nói gì nhưng lại nói không nên lời.

“Sở Mạnh, sao con lại nói chuyện với ba con như vậy?” Mẹ Sở bị chính ánh mắt lạnh lẽo của con trai mình làm cho hoảng sợ. Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

Trong lúc thấy hai cha con đang giằng co, y tá kịp thời xuất hiện tạm thời hóa giải.

“Ông Sở, bà Sở, cậu Sở đã tỉnh. Cậu ấy nói muốn gặp anh hai.”

Sở Mạnh không nói gì, mở rộng bước chân đi vào phòng bệnh.

Sở Khương tựa vào giường, sắc mặt tái nhợt, giữa hai hàng lông mày có đau đớn không thể nói rõ được. Thấy anh hai đi vào, ánh mắt càng thêm u ám. Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

Sở Mạnh đi tới bên giường ngồi xuống. “Đừng tiếp tục làm chuyện ngu ngốc nữa!” Giọng nói vẫn trong trẻo lạnh lùng như trước.

“Anh hai, anh có thể đừng kết hôn với Lộ Lộ không? Em yêu cô ấy, em không thể không có cô ấy!” Sở Khương bắt lấy tay anh hai, tâm trạng kích động. Trên thế giới này có biết bao nhiêu phụ nữ đẹp say lòng người, lấy điều kiện của anh hai anh thì những phụ nữ đó đối với anh ấy mà nói chỉ là một câu ‘Tự do lựa chọn’. Nhưng anh ấy sao lại cố tình muốn cùng anh giành một người chứ?

“Sở Khương, bình tĩnh một chút. Buổi sáng bọn anh đã đăng ký kết hôn rồi, quên cô ấy đi!” Về mặt đau khổ của em trai cũng không làm Sở Mạnh dao động chút nào. Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

“Anh hai, Lộ Lộ là của em. Anh đem cô ấy trả lại cho em đi, trả lại cho em đi.....” Sở Khương dùng sức nắm bả vai anh hai rống to, bởi vì sức khỏe mới vừa khôi phục, trên trán đã xuất hiện những giọt mồ hôi.

“Sở Khương, con bình tĩnh một chút, sức khỏe mới vừa bình phục không thể quá kích động.....” Sở Vân Thiên vẫn theo phía sau tiến lên an ủi con trai út, mà Mẹ Sở chỉ tức giận nhìn chăm chăm con trai trưởng. Vì một người phụ nữ mà hai anh em phải trở mặt, Quan Ngưng Lộ thật không đơn giản.

“Sở Mạnh, con là anh hai, không thể nhường cho em một chút sao?” Mẹ Sở thật sự không thể nhìn nổi nữa. Con trưởng biết rất rõ con bé đó là bạn gái của em mình mà vẫn muốn kết hôn với nó, bây giờ em trai đã thành ra như vậy nó vẫn không thể nói để nghe một chút. Nhưng nói gì bây giờ còn kịp sao? Con trai út đáng thương. Mẹ Sở cực kỳ đau lòng. Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

“Anh, mẹ nói đúng, hai người chỉ cần đi làm thủ tục ly hôn là được rồi, được không?” Trong mắt Sở Khương dấy lên một tia hy vọng. Thế nhưng hi vọng cuối cùng cũng chỉ có thể là hi vọng mà thôi.

“Sở Khương, anh sẽ không ly hôn với cô ấy.” Sự kiên quyết trong giọng nói của Sở Mạnh làm lòng Sở Khương chìm xuống đáy cốc.

“Anh, nếu như không có Lộ Lộ em không muốn tiếp tục sống.....” Lúc này Sở Khương thật sự nản lòng thoái chí mà không phải là uy hiếp.

“Con trai, con không thể tiếp tục làm chuyện ngu ngốc!” Mẹ Sở hai mắt đầm lệ muốn đi về trước ôm lấy con út, lại bị con trưởng vươn tay chặn lại. Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

Sở Mạnh nghe được những lời của em trai, khuôn mặt trở nên phẫn nộ: “Sở Khương, một người đàn ông không nên hờ một tí là muốn tự sát, như vậy cũng sẽ không lấy được thứ cậu muốn mà sẽ trở thành trò cười của người khác mà thôi. Nếu cậu là một người đàn ông hèn yếu như anh nghĩ, Quan Ngưng Lộ cũng sẽ không chọn cậu. Muốn giành phụ nữ với anh, chờ cậu có đủ năng lực thì hãy tính. Nếu cậu kiên trì muốn tìm cái chết, anh sẽ không ngăn cản.” Sở Mạnh nói xong cũng không quay đầu lại đi ra khỏi phòng bệnh. Bây giờ mọi người sao vậy? Động một chút là muốn lấy cái chết để đạt được mục đích của mình, một tên Quan Minh Quyền nay lại tới em trai của mình. Diên hết rồi! Nhưng anh không để ý Quan Minh Quyền làm mấy lần, nếu không mục đích của anh sẽ không dễ dàng đạt được như vậy.

Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

“Sở Khương, nghe anh hai nói chưa? Làm người phải làm một nam tử hán đường đường chính chính. Suốt ngày chỉ nghĩ đến nhĩ nữ thường tình thôi làm gì? Phụ nữ không có người này có thể tìm người khác! Nghe ba được không? Con trai của Sở Văn Thiên ba không thể kém hơn bất cứ người nào!” Sở Văn Thiên cũng ở bên cạnh khiển trách hành động hèn yếu của con trai. Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

Sở Khương lại giống như đóng băng, cặp mắt bình tĩnh nhìn bóng lưng anh hai rời đi, một câu cũng không nói. Nhưng tay đặt trên chân lại nắm thật chặt vào nhau.

Đúng vậy, anh là người nhà họ Sở, anh hai có thể làm được, anh cũng có thể làm được. Một ngày nào đó, anh sẽ đem người phụ nữ mình yêu giành lại. Anh hai, anh đã không niệm tình anh em, vậy một ngày nào đó đừng trách tôi lòng dạ độc ác. Lộ Lộ, chờ anh quay lại! Anh nhất định sẽ giành em đem về bên cạnh anh!

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Ác Ma Quá Yêu Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17: Chúng Tôi Đã Kết Hôn

Sau khi Ngưng Lộ thuê xe đến bệnh viện, không tìm được Sở Khương trong phòng cấp cứu, sau đó hỏi thăm mới biết anh đã được chuyển lên phòng VIP ở tầng cao nhất. Nhưng không có sự đồng ý của người nhà thì không lên được. Cho nên chỉ có thể ở dưới lầu đợi. Nhưng đã được đưa vào phòng bệnh chắc là đã không sao. Ngưng Lộ ngồi trên ghế sofa ở khu nội trú ở dưới sảnh chờ thang máy xuống, đợi mấy tiếng cũng không có xuống. Cô rất mệt, đầu rất choáng váng nhưng không dám nhắm mắt lại, chỉ sợ vì trong lúc nhắm mắt mà bỏ lỡ người từ phía trên xuống.

Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

“Ngưng Lộ, từ hôm qua đến giờ con chạy đi đâu? Điện thoại cũng không gọi được. Con biết mẹ sốt ruột thế nào không?” Đàm Lệ Hoa từ một thang máy khác đi ra, đang muốn về nhà đem cháo gà hầm cách thủy người giúp việc hầm xong lấy tới, khi đi tới lối ra thang máy thấy con gái sắc mặt không tốt nằm co ro trên sofa.

“Mẹ, xin lỗi. Con. .... Ba đâu? Có khá hơn chút nào không?” Ngưng Lộ nhìn thấy mẹ trong lòng cực kỳ áy náy. Đều do chuyện xảy ra quá nhanh quá nhiều làm đầu cô muốn nổ tung. Thế nhưng lại quên gọi điện thoại cho mẹ. Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

“Trưa hôm nay, luật sư Bạch đã gọi điện tới cho mẹ nói Sở Thành đã đồng ý khôi phục đơn đặt hàng trong nước, đồng thời cũng phải tiến hành chỉnh sửa, về phía tiền bạc sẽ do Sở Thành ứng trước, sau này sẽ trừ vào đơn đặt hàng. Cuối cùng cũng vượt qua cửa ải khó khăn này rồi. Lộ Lộ, không sao. Công ty không sao, ba cũng không có chuyện gì. Con muốn lên với ba hay cùng mẹ về nhà?” Đàm Lệ Hoa đau lòng vuốt tóc con gái. Mấy ngày nay đã làm con gái đi theo vất vả rồi. Luật sư Bạch cũng không nhắc với mẹ chuyện cô đi tìm Sở Thành nói chuyện, nhưng chuyện mình đã đăng ký kết hôn với Sở Mạnh vẫn phải nói cho bọn họ biết, nên nói sao đây? Trong lòng Ngưng Lộ cực kỳ buồn bực.

“Sao vậy? Nếu không khỏe thì cùng mẹ về nhà nghỉ ngơi đi! Trong khoảng thời gian này con đã xin nghỉ học rất nhiều, sẽ ảnh hưởng đến việc học. Nghỉ ngơi cho tốt ngày mai đi học đi. Ba ở đây có mẹ là được rồi.” Đàm Lệ Hoa thấy con gái không mở miệng cho là nó chỉ mệt mỏi. Ngưng Lộ cúi đầu muốn theo mẹ rời đi, cửa thang máy sau lưng “Đing” một tiếng mở ra. Ngưng Lộ quay đầu lại, là Sở Mạnh. Anh ta xuống vậy chứng minh Sở Khương không sao ư? Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

Thân thể nhẹ nhàng linh hoạt chủ động chạy đến bên cạnh anh, vội vàng hỏi: “Sở Khương đâu?”

“Lộ Lộ, con làm gì thế? Cậu Sở?” Đàm Lệ Hoa không hiểu con gái sao lại đột nhiên chạy về phía sau, xoay người lại theo thấy con gái lôi kéo một người đàn ông cao lớn lạnh lùng đeo mắt kính. Khi nhìn kỹ lại, người đàn ông đó không phải là tổng giám đốc mới nhậm chức của Sở Thành sao? Mặc dù chưa từng chính thức gặp mặt nhưng trên tin tức chắc chắn là có. Con gái và anh ta quen biết sao? Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

“Vẫn chưa chết!” Sở Mạnh từ trong mắt Ngưng Lộ thấy được một sự lo lắng rất sâu, lòng anh cũng không vui lên nổi. Vợ của mình ở trước mặt mình quan tâm một người đàn ông khác như vậy ai mà chịu được chứ? Dù người đàn ông đó là em trai anh cũng vậy, cho nên giọng nói của anh rất gay gắt.

“Vậy thì tốt!” Ngưng Lộ rút cuộc cảm giác được anh không vui, cúi đầu buông ra cánh tay níu lấy tay anh.

“Cậu Sở, cậu và con gái tôi quen biết sao?” Đàm Lệ Hoa cười đi lên phía trước chào hỏi. Nói đùa, nếu như con gái bà kết thân với Sở Mạnh nhánh cây cao như vậy thì ngày nhà họ Quan bọn họ lên như điều gặp gió không còn xa. Bà nhìn qua vô số người rồi, động tác con gái nắm lấy tay cậu ta dĩ nhiên không thể qua được mắt bà, xem ra Sở Thành đột nhiên khôi phục đơn đặt hàng, tiếp tục hợp tác với bọn họ cùng con gái bà chắc chắn có liên quan với nhau. Diễn đàn ⚡ Lê ⚡ Quý Đôn

“Mẹ, chúng con. ....” Ngưng Lộ ngập ngừng muốn đem chuyện bọn họ kết hôn nói ra.

“Không cần khách sáo như vậy, tôi và Ngưng Lộ hôm nay đã đăng ký kết hôn rồi. Chuyện hôn lễ tôi đã gọi chuyên gia xử lý, đến lúc đó xin mời ông bà Quan đến tham dự.” Sở Mạnh sao lại không nhìn ra vẻ mặt vui thích của Đàm Lệ Hoa, hừ, nếu như không phải nể tình bà có một đứa con gái có thể hấp dẫn được anh, cho dù ông trời có tới anh cũng sẽ không tiếp tục hợp tác với Quan gia. Rõ ràng đã cưới con gái của người ta, anh còn xưng ba mẹ vợ tương lai là ông bà Quan, thật là quá đáng. Nhưng Đàm Lệ Hoa quá mức vui mừng lại bỏ quên sơ hở trong lời nói của anh. Trời ạ, hôm nay kích thích thật sự quá lớn, bà không thể tiếp thu nổi! Nhưng Ngưng Lộ bên cạnh lại nghe được rất rõ ràng, anh gọi ba mẹ cô như vậy? Chẳng lẽ anh không biết sau khi kết hôn ba mẹ cô và anh cũng phải gọi ba mẹ như nhau sao? Hay là anh ta có tính toán khác? Bất kể anh ta có dự định gì, anh ta như vậy cũng là bất kính với ba mẹ cô. Ngưng Lộ không dám hỏi nhưng trong lòng nặng nề không dứt.

“Vậy chúng tôi. .... cũng nên chuẩn bị ....” Lời nói của Đàm Lệ Hoa không mạch lạc.

“Nếu không còn chuyện gì tôi đi trước.” Sở Mạnh không muốn tiếp tục nán lại, tay tự nhiên vòng lên vai Ngưng Lộ, kéo cô ra ngoài. Cô đã là vợ anh đương nhiên là phải cùng anh về. Diễn đàn ⚡ Lê ⚡ Quý Đôn

“Tôi muốn về nhà một chuyến trước được không? Dọn dẹp hành lý một chút.” Ngưng Lộ cắn môi. Cô vẫn sợ, không dám cứ như vậy đi theo anh trở về, cho nên viện cớ.

Sở Mạnh dừng lại bước chân không nói gì, chỉ là đôi mắt chuyển qua dò xét cô. Cô căng thẳng, cô sợ hãi làm anh phiền lòng, đều đã là người của anh lại còn sợ anh như vậy! Nhưng cô làm sao cũng không thể chạy thoát đâu, không bằng để cho cô thử đi! Chuyện gì cũng không thể ép quá chặt.

"Tùy em!" Sở Mạnh buông cô ra sải bước rời đi. Diễn đàn ⚡ Lê ⚡ Quý Đôn

Diễn đàn ⚡ Lê ⚡ Quý Đôn

“Ngưng Lộ, sao con lại quen biết Sở Mạnh? Sao lại chưa bao giờ đề cập với ba mẹ chuyện này? Hơn nữa các con nói đã đăng ký rồi?” Đàm Lệ Hoa nhìn bóng lưng rời đi vẫn không dám tin tưởng mình.

“Mẹ, con không muốn nói nữa. Con mệt rồi muốn về nhà.” Ngưng Lộ cảm giác nếu như mẹ còn tiếp tục ép hỏi nữa mình sắp chống đỡ không nổi nữa rồi. Diễn đàn ⚡ Lê ⚡ Quý Đôn

Mẹ, mẹ biết không? Con vốn là muốn dẫn một người khác cũng là đàn ông của nhà họ Sở về cho mẹ xem, nhưng không có cơ hội, cũng không còn cơ hội nữa rồi. Mặc dù anh ấy không có năng lực bằng Sở Mạnh, nhưng trong cảm nhận của cô anh lại từng là một vị thần luôn ngự trị trong lòng cô. Sở Khương, tạm biệt! Anh phải sống thật tốt. Nhất định sẽ có một cô gái tốt hơn em thay em yêu anh. Bắt đầu từ hôm nay, cuộc đời của cô đã thay đổi. Thân thể của cô đã không thể tự làm chủ, nhưng còn trái tim? Còn có trái tim sao? Ngưng Lộ biết, lòng của mình đã không còn chỗ nào để có thể ổn định rồi.

Ngưng Lộ cùng mẹ nắm tay nhau đi ra khỏi bệnh viện, trắng trong như nước.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Ác Ma Quá Yêu Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 18: Thăm Nghĩa Trang Đêm Khuya

Đêm nay ánh trăng rất đẹp, thật sự rất đẹp. Đẹp đến khiến người nằm trên giường không cách nào ngủ.

Sở Mạnh nằm trên chiếc giường còn vương mùi hương nhàn nhạt của cơ thể cô làm thế nào cũng không ngủ được, đứng dậy mặc vào chiếc áo ngủ ra khỏi phòng ngủ, mở một bình rượu một mình thưởng thức. Cả phòng nồng nặc mùi rượu lại không che dấu được tâm trạng cô đơn, phiền não và bất an của anh. Hôm nay anh chính thức kết hôn nhưng cô đâu vẫn cách xa anh như vậy, bất kể là người hay tim.

Nặng nề để cái ly trong tay xuống, Sở Mạnh nghĩ đến cái gì đó rồi bước nhanh đi về phòng, mở ra tủ treo quần áo đem quần áo chỉnh tề ném trên giường, cởi áo ngủ xuống. Không tới hai phút anh đã ăn mặc chỉnh tề đã cầm chìa khóa xe lên.

Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

"Rầm rầm rầm . . . ." Xe thể thao đất giá lập tức chạy nhanh trên con đường rộng rãi. Trong đêm khuya yên tĩnh trừ tiếng gió vù vù, thỉnh thoảng ngoại trừ ở phía đối diện có một hai chiếc xe chạy qua thì vô cùng vắng lặng. Hai bên đường những hàng cây với những chiếc cành non vươn cao, từng hàng sồi xanh thoảng cái đã trôi qua trước mắt.

"Két" một tiếng, chiếc xe đang bay như tên bắn dừng lại ở chân núi khu vực ngoại thành. Dưới ánh trăng, những cây bách trên núi theo gió đêm nhẹ nhàng đung đưa. Xe vẫn không tắt máy, đèn xe lúc sáng lúc tối chiếu lên tấm bia đá dưới chân núi "Đồi Thạch Hồ". Không sai, đồi Thạch Hồ là một nghĩa trang công cộng.

Sở Mạnh xuống xe, cũng không đi tới mà tựa vào bên cạnh xe châm một điếu thuốc. Làn khói nhẹ nhàng quán quanh làm cho ánh đèn không có tất chiếu rọi ra khuôn mặt trầm tĩnh của anh.

Một ánh đèn pin chiếu tới, ngay sau đó tiếng chân nhanh chóng bước tới. "Cậu Sở? Sao trễ như vậy rồi còn đến?" Người đến là nhân viên bảo vệ nghĩa địa ông Trương, khi đi tuần phát hiện có một chiếc xe dừng dưới chân núi đã mười mấy phút mà vẫn không lái đi cho là đã gặp phải rắc rối gì nên đi xuống xem thử. Kết quả lại là cậu Sở. Cậu Sở là người rất rộng rãi, mỗi lần đến đều cho ông không ít tiền, tí mĩ dạn dò thường xuyên giúp anh ta dâng hương, không để cỏ dại mọc.

Ông Trương làm việc ở nghĩa trang này cũng đã hai mươi mấy năm rồi, Vị thanh niên họ Sở này đại khái khoảng mười hai, mười ba năm trước tới nơi này bái tế. Anh ta tế bái chính là một cô gái còn trẻ tuổi, cô gái đã chết đó, cũng rất kỳ quái, không có ai đến thăm cô ấy, trừ cậu Sở ra căn bản chưa từng thấy người khác. Mà cậu Sở này thường đến vào buổi tối nhưng cũng không khuya giống như hôm nay.

"Ông Trương, ..." Sở Mạnh đưa cho ông Trương một điếu thuốc. Bởi vì hai người đã xem như tương đối quen thuộc, ông Trương cũng không khách sáo mà nhận lấy.

"Có muốn đi lên thăm một chút không? Tôi đi qua giúp cậu đốt đèn?" Ông Trương hỏi thăm. Người ban đêm đến nghĩa trang thường có thói quen đốt đèn trước rồi mới bái tế.

"Đi thôi!" Nếu đã đến rồi vậy thì lên đi! Dù sao trở về cũng không ngủ được, Sở Mạnh đi trước.

Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

Nghĩa trang vào đêm khuya, vô cùng tĩnh mịch và lạnh lẽo.

Ông Trương rọi ánh đèn vàng đi phía trước, theo thềm đá bằng phẳng leo lên trên, hai bên thềm đá là nơi yên nghỉ cuối cùng của những người đã khuất, âm u lạnh lẽo không ánh sáng. Ánh đèn không bao giờ nơi thành thị xa xôi kia ở đây đã mất đi tác dụng.

Dưới ánh trăng là bầu trời bao la, là bầu trời vắng lặng, những hàng cây bách lâu năm cao lớn lẳng lẳng đứng nghiêm, bảo vệ nơi yên nghỉ cuối cùng của loài người. Ở nơi mà đối với người thường vừa nhắc tới đã cảm thấy sợ hãi này nhưng trong mắt Sở Mạnh vẫn là vẻ yên tĩnh. Leo lên thêm hai mươi phút nữa cuối cùng đã đến nơi an nghỉ của cô gái đó, dưới tàng cây xanh biếc yên tĩnh vắng lặng.

"Cậu Sở, tôi đi xuống trước." Ông Trương đem ngọn đèn nhỏ để xuống đất rồi đứng dậy. Cậu Sở tới đây vẫn không thích người khác ở lại.

Sở Mạnh ngồi chồm hóm xuống, dưới ánh đèn mờ mờ ngưng mắt nhìn tấm ảnh trên bia mộ. Đó là một cô gái ước chừng hơn hai mươi tuổi, trên gương mặt thiếu nữ có một nụ cười mỉm, đẹp nhất chính là hai lúm đồng tiền trên khuôn mặt, cô như vĩnh viễn ngừng lại ở thời gian tươi đẹp nhất. Mà trên tấm bia đá kia chẳng qua là khắc đơn giản ba chữ "Tiêu Tĩnh Vân", không có những ghi chép bình thường như năm tháng tuổi tác.

Sở Mạnh dựa vào bia mộ ngồi xuống, châm một điếu thuốc. Quay đầu lại nhìn nụ cười nhẹ trên gương mặt, trong lòng ngàn vạn suy nghĩ.

"Hôm nay con kết hôn, mẹ nên mừng cho con mới đúng. Hôn lễ đang được chuẩn bị, ngày kết hôn được định vào tuần sau. Con hi vọng là càng nhanh càng tốt, để lâu sợ phát sinh rắc rối." Sở Mạnh lẳng lặng nói nhỏ.

"Nhưng mà, mẹ biết không? Cô ấy là bạn gái của em trai, con lại không kiềm được xúc động mà muốn có được cô ấy. Không cần biết phải làm bao nhiêu chuyện hèn hạ cũng muốn có được cô ấy. Cô ấy dù có đơn giản, tốt đẹp cỡ nào thì trong mắt con vẫn cảm thấy cực kỳ chướng mắt. Con biết rõ cô ấy không yêu con, thậm chí là căm hận con, nhưng vậy thì sao? Con không quan tâm. Mẹ có phải cảm thấy con rất quá đáng không? Sẽ không, sao lại quá đáng chứ? So với những gì người ta đối xử với mẹ thì như vậy đã là quá nhân từ rồi. . . . ."

Dưới ánh trăng trong vắt lạnh lùng, Sở Mạnh cúi chân, nhắm mắt lại không nói thêm gì nữa. Mặc cho gió lạnh thổi qua mặt mình, phiền não trong lòng rốt cuộc ở một không gian yên tĩnh như vậy rốt cuộc bình thần trở lại.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Ác Ma Quá Yêu Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Hôn Lễ

Dù trốn tránh thế nào, dù có không muốn ra sao Ngưng Lộ vẫn phải đón nhận hôn lễ của cô và Sở Mạnh.

Mấy ngày nay, anh cũng không yêu cầu cô dọn đến chỗ anh ở, mà cô cũng vui vì được ở nhà, có thể kéo dài được ngày nào thì hay ngày đó. Bởi vì chuyện công ty đã được giải quyết cộng thêm con gái chuẩn bị xuất giá, sức khỏe Quan Minh Quyền khôi phục rất nhanh, đã có thể tham gia hôn lễ. Mà cô, khi biết Sở Khương đã không sao cũng không hề đi thăm anh, cũng không dám hỏi thăm. Có một số thứ có lẽ kiếp này định trước phải bỏ lỡ, nhưng trái tim vẫn rất đau!

Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

Ngày hôn lễ, thời tiết rất tốt, trời xanh mây trắng. Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

Sáng sớm, Ngưng Lộ đã bị một đám người lôi đi làm bảo dưỡng toàn thân, sau đó trang điểm, thay lễ phục. Một mỗi đến cả thời gian thờ cũng chẳng có đã bị đưa đến hội trường hôn lễ. Hội trường được dựng trên bãi cỏ một khách sạn 5 sao duy nhất dưới cờ Sở Thành, xung quanh tất cả đều được treo những chiếc màn trắng phiêu dạt cùng với những quả bong bóng với 5 màu – vàng, xanh, đỏ, trắng, đen; hai bên bày đầy những bông hoa bách hợp trắng tuyền, mùi hoa thơm ngát lan tràn trong không khí.

Hôm nay là ngày đại lễ kết hôn của vị chủ tịch mới của Sở Thành, khung cảnh tưng bừng náo nhiệt mà một thương gia bình thường không thể sánh được. Hội trường đã sớm tụ tập đầy những nhân vật nổi tiếng của giới kinh doanh cùng ký giả và giới truyền thông, chỉ còn chờ cô dâu tới. Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

Hôm nay Ngưng Lộ mặc một chiếc áo cưới ngang ngực màu trắng tinh được thiết kế bởi nhãn hiệu Pronovias nổi tiếng nhất đến từ Tây Ban Nha, thiết kế đơn giản nhưng được trau chuốt thành nhiều tầng, mặc vào người cô làm lộ rõ từng đường nét của một người phụ nữ cao quý và tao nhã, phối hợp với giày cao gót cùng màu, Ngưng Lộ vừa xuống xe đã thu hút ánh mắt của tất cả mọi người ở hội trường, đèn flash không ngừng nhấp nháy. Phu nhân tổng giám đốc Sở Thành xem ra tuổi còn khá nhỏ nhưng lại đẹp đến làm người ta phải ngừng hô hấp, qua vài năm nữa nhất định sẽ càng đẹp đến câu hồn đoạt魄 người khác, đáng tiếc đã sớm bị người ta giành mất rồi, người ngoài chỉ có thể nhìn mà chảy nước miếng.

Đàn ông kinh ngạc tán thưởng, phụ nữ đổ kị ghen ghét khiến Sở Mạnh trừ cách ăn mặc và trang điểm xinh đẹp của cô ra, hận không thể đem mắt của tất cả những người đàn ông có mặt tại đây móc ra, lại dám chảy nước miếng đối với người phụ nữ của anh, nhưng không được. Anh lại không biết, anh ở trong mắt những cô gái có mặt ở đây cũng vô cùng xuất sắc, toàn thân áo tuxedo đen đối lập với màu trắng tinh khiết của váy cô dâu làm anh xem ra càng thêm anh tuấn, mái tóc hơi dài được chải chỉnh tề ra sau gáy làm lộ ra vùng giữa trán, gỡ đi cặp mắt kính làm cặp mắt anh càng thêm lấp lánh có thần. Anh cái gì cũng không làm, chỉ đứng ở đó vẫn có thể hấp dẫn được ánh mắt mọi người. Anh đang chờ cô dâu từng bước một đi về phía anh, anh muốn nắm tay cô cùng đi qua những quảng ngày sau này, anh muốn cho cô tất cả những thứ cô muốn. .... Ngưng Lộ, có được không?

Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

Cho đến đôi bàn tay run rẩy kia đặt vào lòng bàn tay anh, trong lòng Sở Mạnh vẫn còn kích động, trải qua bao nhiêu năm sau anh vẫn nhớ rõ cảm giác lúc này, không phải vì muốn trả thù người nào cả, chỉ vì anh thật lòng muốn sánh bước cùng cô cả đời. Trên thế giới này tình yêu là thứ bất chấp lý lẽ, dưới ánh trắng thân thể mềm mại của cô rơi vào ngực anh, có lẽ đã định trước cô và anh phải ở bên nhau rồi. Hai người ở trước mặt cha xứ trao nhẫn cưới, chiếc nhẫn kim cương khéo léo mà tinh xảo chiếu rọi ra những tia sáng chói mắt, nhưng trong mắt Ngưng Lộ lại cực kỳ chăm chọc, nhẫn kim cương phải là những người yêu nhau mới có thể đeo nhưng hôm nay cô không phải đeo lên vì người cô yêu. Cảm giác chiếc nhẫn kim cương lạnh lẽo quấn quanh ngón tay cô, dưới một tròng pháo tay nhiệt liệt lại khiến lòng Ngưng Lộ đau xót, nước mắt không nhìn được mà nhẹ nhàng chảy xuống, nhỏ trên mu bàn tay anh. Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

Nhiệt độ nóng hổi của nước mắt từ da thịt mu bàn tay thấm vào làm phỏng nơi sâu thẳm nhất trong tim anh, mảy rậm nhủ lại. Hôm nay là ngày đại hi của họ mà cô lại vì người đàn ông khác mà rơi lệ, bảo anh làm sao lại không cau mày? Ba mẹ mặc dù đối với những hành động của anh rất bất mãn, nhưng dù sao đây cũng là chuyện hệ trọng của nhà họ Sở nên không thể không đến, mà Sở Khương trừ lần gặp trước ở bệnh viện ra tới nay cũng chưa từng gặp lại, hôm nay nó nhất định sẽ không tới. Nhưng cô không vui mà rơi lệ lại làm cho toàn bộ những người ở đây lại nghĩ rằng cô vì quá vui mà rơi lệ. Nhưng Sở Mạnh biết cô không phải, cô vì tất cả những gì mình mất đi mà rơi lệ. Cô có biết hay không, anh muốn xây lên một tòa lâu đài mà gió táp mưa sa không thể mài mòn, để cô có thể không buồn không lo sống bên trong. Ở bên trong, cô là nàng công chúa của anh, là hoàng hậu của anh, là người phụ nữ của anh. .... có được không? Có đồng ý không?

“Chú rể có thể hôn cô dâu!” Cuối cùng, cha xứ nghiêm trang tuyên bố, tiếng vỗ tay của tất cả khách khứa càng ngày càng lớn, Ngưng Lộ không dám để nước mắt tiếp tục rơi xuống nữa. Bởi vì cô biết ba mẹ ở ngay bên cạnh, niềm vui trong mắt họ hoàn toàn là thật. Mẹ cho là cô đã tìm được chốn hạnh phúc, vậy cứ để họ cho là vậy đi! Hạnh phúc của cô, khi cô lựa chọn người đàn ông này cô còn có hạnh phúc sao? Cũng không cần thiết nữa. Nhưng ít ra ba mẹ cô vẫn còn sống tốt trên cõi đời này, vậy là tốt rồi! Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

Nét mặt của cô làm tim Sở Mạnh lạnh lẽo, cứng rắn nâng cằm cô lên, những giọt nước mắt trong suốt óng ánh đang dạo chơi trong hốc mắt, làm sao cũng không muốn để nó chảy xuống. Gà cho anh uất ức tới vậy sao?

“Cô mà dám khóc lên, tôi sẽ lập tức đem mọi chuyện công bố ra ngay tại chỗ, có muốn thử xem một chút không? Về mặt của ba mẹ cô sẽ ra sao?” Sở Mạnh cúi đầu nói nhỏ bên tai cô, sau đó hôn lên môi cô. Nước mắt mặn mặn vẫn không nhìn được theo gương mặt chảy xuống, toàn bộ lại bị anh nuốt vào trong miệng.

“Quan Ngưng Lộ, cô còn dám tiếp tục khóc thì cứ nhìn thử mà xem!” Sở Mạnh lấy âm thanh chỉ có cô nghe thấy mà uy hiếp. Sau khi hoàn thành nghi thức, chú rể nắm tay cô dâu trở lại đại sảnh khách sạn cất bánh ngọt sau đó nhảy điệu nhảy đầu tiên. Trong tiếng chúc phúc của mọi người bọn họ nắm

tay nhau bước từng bước một. Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

Vì sao sau lưng giống như có một ánh mắt đang quan sát cô? Ngưng Lộ không dám quay đầu lại nhìn. Ánh mắt nóng bỏng đó tựa như mang theo một nỗi đau rất lớn, là Sở Khương sao? Cái tên đó chính là nút thắt mà lòng Ngưng Lộ chưa mở được, càng dây dưa càng chặt, ngay cả thờ cũng thấy đau. Chỉ có không nghĩ đến nữa mới có thể không khổ sở như vậy.

Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

Sở Khương ngồi trên xe cách hội trường không tới 100 mét, tay đặt trên tay lái bởi vì dùng sức mà gân xanh nổi lên mồn một, khuôn mặt tuần tú nhỏ nhắn cũng bởi vì tức giận mà trở nên khó coi. Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

Cô gái đã từng thề muốn cùng anh bách niên giai lão nhưng hôm nay lại nắm tay một người đàn ông khác, mà người đàn ông đó không phải ai xa lạ, lại anh ruột của anh! Anh sao có thể không phẫn nộ? Nhưng bây giờ anh lấy cái gì chống lại anh hai? Ngay cả ba mẹ cũng không giúp được anh. Anh chỉ có thể làm cho mình từng bước trở nên mạnh mẽ mới có thể đoạt lại người con gái mà anh yêu!

Mới vừa rồi giọng nói nhẹ nhàng của cô vang lên trong micro: “Tôi nguyện ý.” làm cho cả thế giới của anh hoàn toàn sụp đổ. Anh đã nhiều lần suy nghĩ muốn chạy xuống xe nắm tay cô chạy tới một nơi không ai biết, bọn họ sẽ trải qua một cuộc sống vui vẻ. Nhưng lý trí nói cho anh biết, không thể! Lộ Lộ là một đứa con hiếu thuận cỡ nào. Nếu không cũng sẽ không có một hôn lễ như hôm nay!

Đau! Đau! Đau đớn tột cùng! Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

Người mới đó cùng anh nắm tay nhau đi chớp mắt đã đối diện! Một giọt, hai giọt, ba giọt. .... trên gương mặt tuần tú hiện đầy nước mắt.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Ác Ma Quá Yêu Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20: Vị Khách Viếng Thăm Phòng Nghỉ

Sau khi khiêu vũ xong, trên mặt Ngưng Lộ hiện vẻ mệt mỏi khiến Sở Mạnh rút cuộc buông vòng eo mà anh đã ôm suốt buổi tối ra, gọi phục vụ đưa cô đến phòng của cô dâu nghỉ ngơi, mà anh còn phải ứng phó với một đại sảnh đầy khách, may mắn còn có phụ rể là Tống Tử Từ giúp anh, bằng không đêm nay anh phải vượt qua đêm động phòng trong cơn say rồi. Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

Ngưng Lộ đến phòng nghỉ cho đến sau khi phục vụ đi ra ngoài cô mới ngồi phịch cả người trên ghế sofa, chân không quen mang giày cao gót đau đến tê dại, giống như đi bộ đường dài 25 ngàn dặm vậy, ngay cả cảm giác cũng không còn. Ngưng Lộ quyết định cởi ra để cho chân thoải mái, dù sao ở đây chỉ có mình cô thôi, sẽ không sợ thất lễ.

Cô vừa đem đôi chân nhỏ nhắn mới được giải phóng đặt lên sofa, còn chưa kịp xoa bóp thì ngoài cửa có một giọng nói giống như khinh thường, lạnh lùng thờ dài nói: “À, ánh mắt của Sở Mạnh thật đúng là không khá hơn chút nào sao? Cưới cô gái chỉ có hào nhoáng bên ngoài, ngay cả những lễ nghi cơ bản nhất cũng không biết! Không biết anh ta coi trọng điểm nào!” Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

Cửa không có khóa sao? Ngưng Lộ theo tiếng nhìn sang, người phụ nữ nói chuyện không phải là phụ dâu hôm nay sao? Cô thay toàn thân y phục trắng của phụ dâu bằng bộ lễ phục bó sát màu đen làm cho vóc người vừa nhìn đã không thể nghi ngờ, cực kỳ hấp dẫn. Nói cũng buồn cười, cô trên danh nghĩa là cô dâu nhưng cái gì cũng không có làm, chỉ là ra mặt trình diện mà thôi, dù sao tất cả hôn lễ đều do Sở Mạnh một tay tổ chức, phụ dâu cũng là anh giúp cô tìm. Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

Phụ rể hôm nay khuôn mặt tươi cười, nhưng Sở Mạnh cũng chưa từng chính thức giới thiệu cho họ quen biết, cho nên cô không biết anh ta tên gì, nhưng từ cách nói chuyện của anh và Sở Mạnh có thể nhìn ra giao tình của bọn họ không tệ. Mà phụ dâu từ đầu đến cuối nét mặt lạnh lùng như ai thiếu nợ cô ta vậy, Ngưng Lộ cũng không dám chủ động nói chuyện với cô ta. Nhưng bây giờ cô ta lại chủ động đến tìm cô, hơn nữa lời vừa ra khỏi miệng thật là ngông nghênh. Hình như cô không có đắc tội với cô ta? Ngưng Lộ cau mày, cúi đầu không nói. Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

“Sao không dám nhìn tôi? Hay là tôi nói đúng?” Ngũ Thiên Nghiên hóp một ngụm rượu trong ly, đối với cô vợ nhỏ hôm nay của Sở Mạnh cực kỳ khinh thường. Luận vóc người luận tướng mạo cô có chỗ nào thua cô ta, huống chi cô từ khi học đại học đã biết Sở Mạnh, vào Sở Thành làm việc cũng đã nhiều năm rồi, trong công việc từ trước đến nay cô luôn là cánh tay đắc lực của anh. Nhưng cô biết, Sở Mạnh đối với cô không có tình yêu nam nữ, nhưng cô quen biết anh nhiều năm như vậy cũng chưa từng thấy anh đối với người phụ nữ nào có tình ý, đều là gặp dịp thì chơi. Cô cho là dạng đàn ông như anh sau nhiều lần gặp gỡ sẽ chọn một người phụ nữ thích hợp với mình bầu bạn, cô cho là mình còn có cơ hội. Dù anh không có tình cảm với cô, nhưng tình cảm không phải có thể bồi dưỡng sao? Đáng tiếc cô không có cơ hội đi nghiệm chứng, tuần trước khi anh bình tĩnh tuyên bố anh sắp kết hôn và nhờ cô làm phụ dâu thì cô đã biết! Anh muốn thừa dịp này làm cô từ bỏ hi vọng. Người thông minh như anh sao lại có thể không nhìn ra tâm ý của cô? Chẳng qua là không muốn vạch trần mà thôi! Nhưng lại muốn dùng cách đau lòng như vậy để cô từ bỏ! Cô vẫn luôn không có cách nào từ chối yêu cầu của anh! Nhưng đối với người phụ nữ trở thành vợ anh cô vẫn rất khinh thường. Cô ta căn bản không xứng với Sở Mạnh!

“Xin lỗi, tôi hơi mệt!” Ngưng Lộ cũng không muốn có bất kỳ xung đột nào với cô ta, mà từ trước đến nay cô cũng không có thói quen cãi vã với người khác. Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

“Cô quen biết Sở Mạnh được bao lâu rồi? Cô hiểu được anh ấy bao nhiêu?” Ngũ Thiên Nghiên đối với sự hồ hững của cô, trực tiếp ngồi xuống bên cạnh cô.

“Tôi..... Sở đại ca anh ấy.....” Ngưng Lộ đưa mắt nhìn thẳng vào mắt cô ta, lại không biết trả lời cô ta như thế nào về vấn đề này. Chuyện của cô và Sở Mạnh, cô cũng không muốn nói nhiều với người khác. Chứ đừng nói là cô ta, ngay cả cô ta tên gì cô còn không biết, cho dù là ba mẹ, Ngưng Lộ không không muốn nói nhiều.

“Sở đại ca..... cô gọi anh ấy là Sở đại ca?” Ngũ Thiên Nghiên bật cười ra tiếng. Gọi một người đàn ông đã là chồng mình là “Đại ca” không cảm thấy quá buồn cười sao? Mặc dù phía trước thêm chữ Sở, nhưng trong xã hội hiện nay không có cách xưng hô như vậy đi? Cô ta cho là cô ta đang đóng phim sao? Hay là đang xem phim Hàn? Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

“Có cái gì buồn cười.” Ngưng Lộ không muốn nói nhiều với cô.

“Cô không cảm thấy gọi chồng mình một tiếng “Đại ca” rất buồn cười sao?” Ngũ Thiên Nghiên quả thật không hiểu nổi cô vợ mới cưới của Sở Mạnh đang nghĩ gì? Chẳng lẽ bọn họ là thanh mai trúc mã cùng nhau lớn lên sao? Không thể nào, cô chưa từng nghe nói qua chuyện này. Hay là cô ta quá khác người bình thường mới khiến Sở Mạnh quyết định kết hôn với cô ta? Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

“.....” Ngưng Lộ đang muốn mở miệng, một giọng nam giống như bất mãn giải vây cho cô: “Thiên Nghiên, Diệp tổng của Bác Thế muốn nói chuyện với em về phương án quảng cáo của quý sau.” Là Sở Mạnh tới.

“Vây em đi trước nha. Sở đại ca.” Ngũ Thiên Nghiên tao nhã đứng dậy, trước khi đi cũng không quên dùng giọng điệu sắc bén của cô nói câu “Sở đại ca.” Vây không biết người đàn ông luôn cường thế như anh sau khi nghe sẽ có cảm tưởng gì. Ha ha, cái đó không phải là chuyện của cô.

Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

Sở Mạnh nhìn chăm chăm người phụ nữ mặc bộ lễ phục trắng tinh được thiết kế đơn giản, đang đưa về mặt vô tội nhìn anh, giống như không biết mình làm sai chuyện gì vậy. Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

Hừ, nếu không phải Tổng Từ Từ thấy Thiên Nghiên một mình tới phòng chờ của cô dâu mà tới nhắc nhở anh đi xem, đoán chừng anh cũng không thể nghe thấy cô ở trước mặt người khác gọi anh là “Sở đại ca”. Xem ra không cho cô chút giáo huấn, cô sẽ không nhận thức anh là gì của cô.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Ác Ma Quá Yêu Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21: Lạc Hồng Trên Lễ Phục

Thân thể cao lớn của Sở Mạnh xoay qua chỗ khác, Ngưng Lộ cho là anh muốn trở lại hội trường không để ý đến cô, sự hồi hộp trong lòng mới vui bớt đi, nhưng tiếng khóa cửa lại truyền vào tai cô làm cho sự hồi hộp của cô mới vừa vui bớt lại dâng lên. Anh ta muốn làm gì? Ngưng Lộ căng thẳng nhìn bốn phía, không có bất kỳ một cánh cửa nào khác, lối duy nhất có thể tiếp xúc với bên ngoài trừ cánh cửa mà anh mới vừa khóa lại ra chính là cửa sắt sát đất bị rèm tơ màu đen che kín. Tại sao thoát nhìn dường như anh rất tức giận? Ngưng Lộ nuốt một ngụm nước miếng, thân thể không tự chủ được lùi sát vào sofa, nhưng ghế sofa lớn như vậy cho dù cô lùi vào như thế nào vẫn vào đến tận cùng bên trong.

Cô còn muốn trốn đi đâu? Sở Mạnh từng bước một bước đến gần, cách ghế sofa nửa bước thì dừng lại, thân thể cao lớn cúi xuống, một tay đặt trên tay vịn sofa, một tay ép cô ngẩng mặt lên. Hơi thở nóng hổi mang theo hơi rượu phả vào mặt Ngưng Lộ, làm cho trái tim đang hồi hộp của cô càng đập nhanh hơn, lễ phục vừa vặn ôm lấy những đường cong hoàn mỹ, mà lúc này bởi vì quá căng thẳng mà phập phồng, làm nhói mắt anh.

“Anh uống rượu.....” Ngưng Lộ mở miệng, giọng nói cũng run rẩy. Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

“Có uống một chút, nhưng không say đến nỗi không nghe rõ người khác nói chuyện.” Tay Sở Mạnh từ cằm cô vuốt ve khuôn mặt cô, rất nhẹ, lại làm cô run rẩy không thôi.

Anh ta nghe được những gì? Trong lòng Ngưng Lộ căng thẳng. Cô có nói gì không phải sao? Cô nhìn thật sâu vào đôi mắt anh, thuyết phục mình không nên hoảng hốt, có lẽ anh ta chỉ hù dọa cô mà thôi, không nên rơi vào cạm bẫy của anh ta. Nhưng bàn tay nắm chặt làn váy và lòng bàn tay đầy mồ hôi đã bán đứng cô. Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

“Muốn nói với tôi cô không có nói gì đúng không? Cô bé ngoan của tôi? Tự mở miệng nói cho tôi biết, tôi sẽ tin cô.” Giọng nói như một ác ma dụ dỗ một tiểu thiên sứ ngu ngốc. Động tác vuốt ve cô của anh rất nhẹ, giống như là đang vuốt ve bảo bối yêu thích vậy. Giọng nói cũng rất trầm nhẹ, thấp đến

độ làm cho cô tưởng những gì anh nói là thật.

“Tôi không có nói gì hết.” Thiên sứ thuần khiết vẫn rơi vào cạm bẫy của ác ma, cái miệng nhỏ nhắn muốn béo ra nước ở trước mắt anh khẽ đóng mở.
Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

Khiến Sở Mạnh hận không thể hung hăng áp lên nó, nhưng cái miệng nhỏ nhắn mê người này lại nói láo những chuyện không đâu. Sở Mạnh dòi tay xuống, một đầu ngón tay dừng trên môi cô, giọng điệu lại cực kỳ ác liệt: “Tên lừa gạt. Còn dám nói không có? Tôi sẽ để cho cô biết hậu quả của việc lừa tôi.” Sở Mạnh lấy tốc độ sét đánh không kịp bưng tai kéo Ngưng Lộ đang ngồi trên sofa, một tay vòng chắc hông cô, một tay từ phía sau đẩy cô đi tới trước cửa sổ. “Xoẹt” một tiếng, rèm cửa sổ bị kéo ra, ánh đèn sáng ngời làm Ngưng Lộ chói mắt khiến cô nhất thời không kịp thích ứng mà nhắm nghiền hai mắt.

Sở Mạnh xoay thân thể cô lại, làm cho cả người cô dán sát vào phía trước cửa sổ sát đất, anh đè ở phía sau cô dùng giọng nói của một ác ma đang lăm bằm “Mở mắt ra xem một chút đi!”

Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

Ngưng Lộ mở mắt lại hận không thể chết ngay lập tức. Bên ngoài là đại sảnh đầy khách! Chỉ cần là thoáng ngẩng đầu lên sẽ thấy bộ dáng hiện tại của bọn họ. Sao anh ta có thể vô sỉ như vậy? Muốn trách thoát khỏi sự kiểm chế của người phía sau thật là lấy trứng chọi đá.

“Buông tôi ra buông tôi ra, tôi không muốn như vậy.” Ngưng Lộ không dám lớn tiếng, sợ người bên ngoài sẽ nghe thấy. Nhưng trong lòng lại vô cùng sợ hãi, bởi vì người đàn ông ở phía sau đã bắt đầu giờ trò. Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

“Vậy bây giờ cô nói cho tôi biết, mới vừa rồi nói cái gì? Ừm?” Sở Mạnh không tin anh không hỏi ra.

“Nếu còn không lên tiếng tôi sẽ ở chỗ này muốn có!” Những lời này như tiếng sét giữa trời, làm cô sợ hãi không thôi.

“Sở đại ca, Sở đại ca. Tôi mới vừa rồi gọi anh là Sở đại ca. Sau này tôi sẽ không dám nữa, không dám nữa, xin anh thả tôi ra, không nên ở đây.” Ngưng Lộ cảm giác mình sắp gục ngã rồi, khóc nức nở thành tiếng.

Lúc cô thất thanh khóc rống thì rèm cửa sổ cũng được kéo lại rồi, mà khách khứa ở bên ngoài vẫn tự nhiên uống rượu nói chuyện, nếu quả thật có thể thấy thì đã sớm náo động rồi, đáng tiếc lúc Ngưng Lộ chưa kịp phát hiện thì rèm cửa sổ đã bị người ta che lại rồi. Anh cũng không phải người có sở thích đặc biệt cho người khác xem phim miễn phí? Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

“Xem ra, chính cô cũng tự biết! Cần gì mạnh miệng? Bây giờ tôi sẽ lập tức cho cô hiểu rõ rốt cuộc tôi là gì của cô.” Không đợi Ngưng Lộ kịp phản ứng, anh đã đẩy ngã cô trên sofa, lăn vấy rộng giống như một đóa hoa nở rộ. Thân thể nặng nề cuồng nhiệt hôn mang theo tức giận cùng tâm phiền ý loạn, như một cơn cuồng phong cuốn tới trong nháy mắt nuốt sống cô. Ngưng Lộ lúc này trừ tiếp nhận cái gì cũng không thể suy nghĩ.

Khi bão táp phủ xuống, một giọt máu như một đóa hoa nở rộ trên làn váy lễ phục trắng như tuyết, Ngưng Lộ cho là mình bởi vì đau đớn mà chết đi rồi. Trừ đau ra vẫn chỉ là đau!

Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

Từ lúc anh chính thức muốn cô bắt đầu cô đã hoàn toàn từ biệt Quan Ngưng Lộ của 20 năm qua, đã không thể quay đầu lại được rồi. Khi anh không thể tự khống chế được lực đạo bên trong, Ngưng Lộ nhắm nghiền hai mắt, cô không dám mở mắt ra nhìn tất cả những chuyện này, cô cũng không thể chịu đựng được đau đớn như vậy. Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

“Sở Khương, xin lỗi, thật sự xin lỗi!” Hai hàng lệ trong suốt theo gò má chảy xuống.

“Nói cho tôi biết, tôi là ai?” Sở Mạnh dù có tức giận như thế nào vẫn không nhẫn tâm làm cô bị thương, khuôn mặt trắng bệch của cô đã làm anh dừng lại. Nhưng, anh muốn cô biết rõ người đàn ông đang đoạt lấy cô là ai!

“Sở Mạnh, anh là Sở Mạnh.” Ngưng Lộ không dám lại gọi sai, sợ hậu quả mình không thể gánh nổi.

“Đúng, tôi là Sở Mạnh. Là người đàn ông đầu tiên cũng là người đàn ông cuối cùng của cô. Quan Ngưng Lộ, từ nay về sau thân thể của cô, trái tim của cô chỉ có thể là của một mình tôi mà thôi.” Người đàn ông bá đạo kiêu ngạo tuyên thệ. Cuối cùng anh cũng có được cô, cô đã là của anh rồi! Ngưng Lộ của anh! Ngưng Nhi! Ngưng Nhi! Ngưng Nhi! Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

Đáng tiếc, Ngưng Lộ đã bởi vì đau đớn mà ngất đi không có nghe được người đàn ông luôn gọi nhũ danh mà anh tự đặt cho cô.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Ác Ma Quá Yêu Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Điên Cuồng

“Mạnh, cái tên chủ rể không có suy nghĩ này? Biến mất lâu như vậy, để cho phụ rể đáng thương như mình phải ứng phó đám người kia?” Tống Tử Tự ở trong đám người náo nhiệt phát hiện Sở Mạnh từ phòng nghỉ ôm cô vợ nhỏ của cậu ta ra phía thang máy cửa sau, để cái ly trong tay xuống đi tới. Nhưng khi thấy vẻ mặt của đôi vợ chồng mới cưới anh chợt ngấm miếng lại. Diễn đàn Lê Quý Đôn

Mặt Sở Mạnh không đổi sắc, cả người lại sáng khoái khác thường, người sáng suốt vừa nhìn cũng biết cậu ta mới vừa “ăn no”, hơn nữa lại ăn vô cùng sáng khoái sung sướng. Cô dâu nhỏ trong ngực cậu ta thì gò má phần hồng, mặc cỡ không dám ngẩng đầu lên, môi anh đào vì sung, trông có vẻ kiều diễm ướt át, đôi mắt đẹp nhẹ nhàng nhìn qua nhìn lại giống như không nói ra được uất ức và bất lực vậy. Chẳng lẽ chủ rể dùng thủ đoạn ép buộc? Nếu thật là như vậy thì cô dâu nhỏ này không phải đối thủ của cậu ta rồi? Tống Tử Tự nở một cười xấu xa.

Diễn đàn Lê Quý Đôn

“Xin anh thả tôi xuống.” Ngưng Lộ cảm giác mình không còn mặt mũi gặp người khác nữa, lúc này vì đau đớn mà cô hôn mê bất tỉnh, khi mới vừa tỉnh dậy thì đã bị anh ta bế ra khỏi cửa. Ai ngờ, thế nhưng lại bị phụ rể thấy được, cô quả thật không muốn sống!

“Không thả.” Trong giọng nói của Sở Mạnh có loại dễ chịu nói không nên lời, nhưng quay sang Tống Tử Tự lại đổi một dạng khác: “Có một chút như vậy mà cũng không lo nổi, còn làm phụ rể làm gì.” Nói xong xoay người đi, đây là đêm động phòng hoa chúc của anh, không cần phải lãng phí thời gian. Diễn đàn Lê Quý Đôn

“Này, như vậy đã đi rồi sao?” Tống Tử Tự cười đến bụng muốn rút gân, chưa bao giờ thấy qua bộ dáng háo sắc như vậy của Mạnh, mới vừa rồi không có dùng di động chụp lại quả thật rất đáng tiếc! Đáng lẽ lúc trước anh nên đặt camera chất lượng cao trong phòng nghỉ quay lại những cảnh không ai thấy vừa rồi, thật mong chờ thế nào. Đáng tiếc quá!

“Tại sao Sở Mạnh lại cưới cô gái đó?” Ngũ Thiên Nghiên đứng sau lưng Tống Tử Tự, cảnh vừa rồi cô đều thấy được, trong lòng vẫn không phục. Tại sao chứ? Diễn đàn Lê Quý Đôn

“Sao? Người ta cũng đã kết hôn rồi mà còn nhìn không ra? Hừ, chẳng lẽ cô cho rằng người đàn ông như Mạnh sẽ thích loại nửa nam nửa nữ suốt ngày chỉ biết nói chuyện làm ăn như cô sao?” Tống Tử Tự ngưng cười. Anh cùng với Sở Mạnh và Ngũ Thiên Nghiên là bạn đại học, mặc dù không cùng khoa nhưng lại kỷ tích có tình bạn không giống người thường. Cho nên nói đùa cũng không kiểm chế.

“Anh đi chết đi! Tống Tử Tự! Tôi là nửa nam nửa nữ cũng đỡ hơn tên ngựa đực như anh, cẩn thận coi chừng ngày nào đó bị mất mạng trên tay phụ nữ lại tìm tôi đi nhặt xác.” Nếu so cay nghiệt thì Ngũ Thiên Nghiên cũng không bại dưới tay tên ngựa đực đó, thành công hòa một ván, Ngũ nữ vương tao nhã rồi đi. Diễn đàn Lê Quý Đôn

“Mẹ nó, người phụ nữ này quá ác độc. Không thể trách ngay cả Mạnh cũng nhìn không thuận mắt!” Tống Tử Tự nhìn bóng dáng nhanh chóng rời đi kia oán hận. Phụ nữ xinh đẹp không thể chọc, phụ nữ vừa xinh đẹp lại giỏi giang thì chính là Diệt Tuyệt sư thái rồi, nhìn cũng không cần nhìn nữa, nhanh chóng rời đi mới là đạo lý đúng đắn.

Diễn đàn Lê Quý Đôn

Tiệc cưới mới cử hành được một nửa, chủ rể và cô dâu cùng nhau biến mất. Nhưng cũng không có bao nhiêu người để ý chuyện này, bởi vì có phụ rể là thái tử Tống Tử Tự của Tống gia ở đây, cũng không kém hơn so với chủ rể bao nhiêu, hơn nữa còn có người phụ nữ xinh đẹp vô song Ngũ Thiên Nghiên của Sở Thành ở đây, cho nên, nên uống rượu thì uống rượu, nên nói chuyện phiếm thì nói chuyện phiếm, nên nói chuyện làm ăn thì nói chuyện làm ăn, cực kỳ náo nhiệt! Diễn đàn Lê Quý Đôn

Mà trong căn phòng tổng thống sang trọng ở tầng cao nhất, cũng vô cùng náo nhiệt. Trong không gian to lớn âm thanh mờ ám vang vọng khắp nơi, rất lâu cũng chưa ngừng lại.

Trên chiếc giường cực lớn, Ngưng Lộ cả người mệt mỏi lại vẫn không ngăn cản được người đàn ông sau lưng không biết mệt mỏi xâm chiếm lấy mình. Sau khi về phòng, anh bế cô vào phòng tắm, rất cẩn thận giúp cô tắm rửa, trường hợp đó làm cô cả đời muốn quên cũng không sao quên được. Cô cho là sau khi về giường anh ta sẽ có lòng tốt mà buông tha cho cô, nhưng cô đã nghĩ lầm rồi, đây bắt quá chỉ mới là bắt đầu mà thôi. Diễn đàn Lê Quý Đôn

“Cầu xin anh đừng muốn nữa..... Tôi thật là rất đau!” Ngưng Lộ nắm thật chặt ra giường, lên tiếng van xin. Anh còn tiếp tục nữa, cô hoài nghi cơ thể của mình cũng không cần nữa rồi. Tại sao phải bắt cô chịu đựng tất cả những thứ này chứ? Tại sao không chịu bỏ qua cho cô? Cơ thể đau cộng thêm không cam tâm tình nguyện làm cô cắn thật chặt môi dưới của mình, nước mắt từng giọt từng giọt chảy xuống rơi vào trong cái chăn mềm mại..... Trái tim của cô rất khổ sở..... Diễn đàn Lê Quý Đôn

“Gọi tên tôi, tôi sẽ bỏ qua cho em.....” Người đàn ông thở gấp đưa tay muốn đem mặt cô xoay lại, động tác đó lại bị nước mắt ràn rụa trên mặt cô làm cho dừng lại.

“Sao lại khóc?” Giọng nói của anh khàn khàn. Thật sự đau như vậy sao? Anh cũng đã rất dịu dàng rồi, cô còn có thể khóc đến thế thảm như vậy sao?

“Anh tránh ra, tôi thật sự rất đau.....” Thân thể khó chịu khiến tính tình Ngưng Lộ dù có tốt cỡ nào cũng không thể nhịn được. Anh ta sao có thể quá

đáng như vậy? Cô đã từng nói với anh cô không muốn. Giờ phút này Ngưng Lộ cảm thấy mình thật sự rất ghét anh ta! Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

“Em là vợ của tôi, không nên quên bản hợp đồng của chúng ta. Lúc tôi muốn, em không có lý do gì từ chối tôi cả! Quan Ngưng Lộ, em nghe rõ chưa?” Bộ đáng nóng lòng đẩy anh ra của cô khiến lòng thương tiếc của Sở Mạnh cũng nguội lạnh, thân thể nặng nề hạ thấp xuống, lại tiến hành tấn công.

“Tôi ghét anh, chán ghét anh. ....” Ngưng Lộ biết mình không có cách nào tránh thoát, có cố gắng như thế nào đều phí công, lộ ra bộ đáng mặc người chém giết, đem cả khuôn mặt vùi vào trong gối, không muốn nhìn thấy anh ta lại càng không muốn chịu thêm những đau khổ kia hành hạ, lúc nào mới kết thúc đây? Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

“Nếu ghét tôi có thể làm em đỡ hơn một chút thì em cứ ghét đi! Tôi không quan tâm.” Sở Mạnh nghe những lời cô nói, tâm trạng vô cùng phiền não, động tác cũng không tự chủ được tăng thêm. Vậy thì cứ ghét đến cùng đi! Dù sao bất kể cô nói gì, anh cũng sẽ không buông tay lần nữa đâu.

Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

Rèm che cửa sổ sát đất che ánh sáng hiệu quả cực kỳ tốt, khiến người ta phân rõ ngày hay đêm. Mỗi lần Ngưng Lộ từ trong hôn mê tỉnh lại, người đàn ông đó lại bắt đầu đoạt lấy cô, làm cho cô lại rơi vào hôn mê.

Một lần trước khi lại bất tỉnh, Ngưng Lộ hi vọng mình có thể sẽ không cần tỉnh lại nữa. Cứ như vậy ngủ đi! Trong mộng sẽ không còn đau đớn, sẽ không có người đàn ông hoan ái đến điên cuồng. Trong mộng, có người đàn ông luôn dịu dàng với cô, đeo balô chéo qua vai, đứng ở một chỗ cao hơn cách xa mấy mét nhẹ nhàng mỉm cười với cô: “Lộ Lộ, hôm nay có mệt lắm không?” Cho dù là một câu hỏi thăm nhẹ đến không thể nhẹ hơn được nhưng vẫn làm cho cô cảm thấy ấm lòng. Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

"Sở Khương. .... Sở Khương. ...." Trước khi hôn mê, Ngưng Lộ vẫn gọi ra cái tên không nên gọi. Âm thanh thấp đến không thể thấp hơn nữa, lại như kỷ tích xuyên thấu qua màng nhĩ của anh, chạy thẳng tới tim. Toàn thân Sở Mạnh chấn động, dừng lại tất cả động tác, lật người xuống giường. Mắt không đến mấy phút đã mặc quần áo chỉnh tề, không quay đầu lại bước ra khỏi căn phòng tổng thống khắp nơi đều có mùi vị hoan ái. Không hề ngoài đầu lại nhìn người phụ nữ trần truồng đã sớm bất tỉnh làm anh giận đến muốn giết người.

Quên đi khó như vậy sao?

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Ác Ma Quá Yêu Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Cách Không Muốn Có Con 1

Đã qua một tuần từ hôn lễ long trọng còn có đêm tân hôn đáng sợ đó. Bởi vì sức khỏe tiêu hao quá độ, ở ngày thứ ba Ngưng Lộ cũng không có về nhà mẹ ruột, mà mẹ cũng chỉ gọi điện thoại đến nói: Không sao, muốn cô nghỉ ngơi thật tốt, khi nào rảnh lại về.

Hôm đó sau khi tỉnh lại ở phòng tân hôn trong khách sạn, Ngưng Lộ phát hiện chỉ có một mình mình cô đơn nằm trên chiếc giường rộng lớn, mà người chồng mới cưới danh chính ngôn thuận của cô đã không thấy bóng dáng, trên đất chỉ còn lễ phục xốc xếch của cô, còn có đồ lót bên cạnh. Ngưng Lộ quần chăn ngồi dậy, ánh mắt sợ hãi cẩn thận quan sát căn phòng yên tĩnh đến dọa người, cho đến sau khi xác định anh không có ở đây, trái tim đang lơ lửng rốt cuộc cũng buông lỏng xuống. Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

Bọc cái mền thật dài, Ngưng Lộ muốn mặc quần áo nhưng hai chân vừa chạm đất, giữa hai chân lại co rút đau đớn làm cô hoàn toàn không có cách nhúc nhích, lao đảo một cái, cả thân hình nặng nề ngã nhào xuống đất, cũng may trên đất trải thảm lông dê mới không làm cô bị thương. Thế nhưng tiếng vang rất nhỏ vẫn làm kinh động đến thím Trương đang ở bên ngoài chờ cô tỉnh lại.

Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

“Thiếu phu nhân, cô đã tỉnh rồi sao? Không sao chứ? Xin lỗi, tôi thấy cô vẫn đang ngủ say nên không dám vào thu dọn đồ đạc, sợ quấy rầy đến cô.” Thím Trương là một nữ đầu bếp đã làm việc ở nhà họ Sở nhiều năm, tuổi cũng xấp xỉ 50, rất được mọi người ở nhà họ Sở quý mến. Bây giờ Sở Mạnh không muốn để Ngưng Lộ đến nhà họ Sở ở nên đặc biệt điều bà đến đây chăm sóc cô. Lúc Ngưng Lộ cùng Sở Khương về nhà, thím Trương cũng đã gặp qua Ngưng Lộ, mặc dù đối với chuyện cô kết hôn với đại thiếu gia tuy không hiểu, nhưng không phải chuyện bà nên hỏi, bà sẽ không làm mồm dù nửa câu, cho nên đây là nguyên nhân mà Sở Mạnh chỉ định muốn bà tới. Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

“Thím Trương. .... Sao lại là thím?” Ngưng Lộ dấy dưa với cái mền nửa ngày, dưới sự giúp đỡ của thím Trương đã lộ ra được nửa cái đầu, khi thấy thím Trương lại kinh ngạc há hốc mồm.

“Thiếu phu nhân, đại thiếu gia bảo tôi đến chăm sóc cuộc sống thường ngày của cô, tôi giúp cô mặc quần áo trước rồi rửa mặt sau đó đưa cô về nhà thiếu gia.” Thím Trương cầm quần áo mà thiếu gia bảo bà mang tới, kéo ra cái chăn trên người cô ra, lại bị những dấu vết trên người cô làm khiếp sợ đến không thể khép miệng, tình huống dữ dội như vậy chỉ có thể hình dung bằng một chữ “thảm”, đại thiếu gia thoát nhìn thuộc về dạng cường thế nhưng sẽ không đến nổi thô lỗ như vậy chứ? Khó trách thiếu phu nhân lại ngủ cả ngày cũng không tỉnh. Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

“Thím Trương, con tự làm được rồi! Con muốn đi tắm trước!” Ngưng Lộ biết dấu vết trên người mình có thể dọa thím Trương sợ, ngay cả cô cũng không thể tin cái cơ thể đầy dấu vết xanh tím này là thân thể của mình. Anh ta sao có thể đối đãi thô bạo với cô như vậy chứ? Vừa nghĩ đến đôi mắt lạnh lẽo và hơi thở ngạo mạn đó cô đã không muốn nhớ lại nữa, nếu sau này anh vẫn thô lỗ như vậy cô làm sao chịu được? Nghĩ đến hai người dây dưa lâu như vậy có thể có con hay không thì tim lại nhói đau. Cô không muốn có con của anh ta, không muốn có con của ác ma, phải làm sao bây giờ?

“Thiếu phu nhân, tôi giúp cô!” Thím Trương không tiện nói thêm gì, dù sao cũng là chuyện của chủ nhân. Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

“Con tự làm được rồi!” Sau khi đổ đầy nước, Ngưng Lộ viện cớ đuổi thím Trương ra. Cô muốn một mình suy nghĩ thật tốt nên làm cái gì bây giờ.

“Vậy tôi ra bên ngoài chờ, có chuyện gì cô cứ kêu một tiếng, tôi sẽ đến ngay.” Trước khi lui ra, thím Trương vẫn không quên dặn dò.

Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

Sau khi tắm xong, Ngưng Lộ mặc vào quần áo thím Trương đã chuẩn bị trước rồi cùng thím Trương ngồi lên chiếc xe đã sớm chờ trước cửa khách sạn. Thì ra là đã gần chạng vạng tối, rốt cuộc cô đã ngủ bao lâu? Mầu vàng ráng chiều sắp tắt, rọi qua cửa sổ xe không có đóng, lẳng lẳng chiếu vào khuôn mặt nhỏ nhắn hơi tái nhợt của cô, ánh mắt cũng hơi mờ mịt, lông mi thật dài cong rữ xuống như cánh quạt. Mới vừa rồi lúc nghe thím Trương nói không cần trở về nhà lớn họ Sở ở, lòng cô không còn hồi hộp lo sợ nữa. Nếu về đó cô không biết lấy mặt mũi đâu mà đối mặt với Sở Khương, còn có hai trưởng bối kia nữa, quá lúng túng. Huống chi hôm đó, thái độ bất mãn của mẹ Sở đối với cô làm cô không biết nên chung đụng với bà như thế nào? Nhưng phận làm hậu bối cũng không thể không trở về, nhưng nếu Sở Mạnh không có sắp xếp thì cô cũng chấp nhận kéo dài thêm một chút? Quan Ngưng Lộ, may thật chẳng có gan đối mặt với mọi chuyện! Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

Đèn đỏ trước mặt khiến xe dừng lại, Ngưng Lộ thoáng mở mắt ra, đèn của bảng hiệu tiệm thuốc buôn bán suốt 24 giờ đã bắt đầu sáng lên, đứng yên trong mắt cô không thể di chuyển, một suy nghĩ hình thành trong đầu cô.

“Ông Trương, làm phiền đến đầu đường phía trước dừng lại một chút, con muốn mua ít đồ.” Sau khi vượt qua đèn xanh đèn đỏ, Ngưng Lộ đột nhiên mở miệng yêu cầu ông Trương tài xế dừng xe. Không sai, ông Trương tài xế và thím Trương là hai vợ chồng, làm việc ở nhà họ Sở đã nhiều năm.

“Thiếu phu nhân, cái này sợ rằng không tiện.” Ông Trương chần chờ một chút, xe vẫn không có ý muốn dừng lại. Đại thiếu gia đã dặn không có sự đồng ý của cậu ấy không thể để thiếu phu nhân tùy tiện ra ngoài. Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

“Thím Trương, tôi chỉ muốn đến hiệu thuốc mua một ít thuốc dán ngoài da.” Ngưng Lộ dứt khoát quay mặt về phía thím Trương này giờ không nói gì, ngoài mặt thoạt nhìn rất bình tĩnh, thật ra thì tim Ngưng Lộ đã đập thình thịch. Đúng vậy, cô muốn lợi dụng sự đồng cảm cùng là phụ nữ của thím Trương để đến hiệu thuốc mua một số thứ mà cô muốn, nhưng thím Trương có phát hiện hay không đây?

“Thiếu phu nhân, hay là để tôi đi mua giúp cô!” Thím Trương nghĩ đến vừa rồi thấy Ngưng Lộ toàn thân xanh tím không đành lòng, nhưng mệnh lệnh của thiếu gia bọn họ không dám làm trái, cho nên bà suy nghĩ một chút, không bằng mua giúp cô ấy như vậy cũng không có chuyện gì. Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

“Thím Trương tôi còn muốn mua một ít vật dụng cá nhân, nếu như không yên tâm thì bà đi theo tôi được không?” Ngưng Lộ đã căng thẳng đến tay rịn ra mồ hôi.

“Ông Trương, vậy dừng lại một chút đi? Tôi đi với thiếu phu nhân đến đó.” Thím Trương vẫn không nhận được vẻ mặt khẩn cầu của Ngưng Lộ.

“Két” một tiếng, rốt cuộc xe dừng lại ở ven đường

Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

Ngưng Lộ xách theo cái túi nhỏ đi một vòng trong hiệu thuốc, chọn đông chọn tây một đồng lớn thuốc bôi không cần biết có dùng đến hay không, thuốc cầm chừng một chút vật dụng cá nhân của phụ nữ, hiệu thuốc bây giờ thật tốt, không chỉ bán thuốc men thường dùng, vật dụng cá nhân hàng ngày cùng nước uống cũng đầy đủ. Vừa đứng cũng đủ để Ngưng Lộ lấy đây một rổ, nhưng thứ quan trọng nhất Ngưng Lộ vẫn không dám đặt vào trong giỏ xách, bởi vì thím Trương vẫn luôn theo sau cô như hình với bóng.

“Thiếu phu nhân còn muốn mua cái gì sao?” Thím Trương thấy Ngưng Lộ đã chọn một đồng đồ, nhìn thời gian cũng sắp đến giờ phải gọi điện cho đại thiếu gia rồi. Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

“Tiểu thư, tôi cầm giúp cô được không?” Cô bán hàng nhiệt tình thấy Ngưng Lộ xách một rổ đầy chủ động đến giúp cô một tay, trong lúc thím Trương nghi ngờ, Ngưng Lộ dùng kế dụ thím Trương đi. Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

“Thím Trương, giúp tôi lấy hai chai nước được không? Ngưng Lộ chỉ chỉ tủ lạnh cạnh cửa hiệu thuốc, thím Trương không có dị nghị mà bước thẳng đi qua.

Chương 24: Cách Không Muốn Có Con 2

“Lấy giúp tôi một hộp Emergency contraceptives (thuốc ngừa thai khẩn cấp).” Ngưng Lộ không xác định cô bán hàng này nghe có hiểu không, không thử một chút làm sao biết?

“OK.” Cô bán hàng chẳng qua là sững sốt một chút mà thôi, sau đó vươn tay lấy hộp thuốc vừa đứng đặt bên cạnh quầy thu ngân bỏ vào trong giỏ xách, thím Trương cũng vừa đứng lúc cầm chai nước đi tới. Diễn đàn ♡ Lê ♡ Quý Đôn

“Cám ơn cô!” Cuối cùng Ngưng Lộ cũng yên tâm.

“Đừng khách sáo.” Cô bán hàng nhìn ra được vị tiểu thư tới mua đồ này nhất định là có nguyên nhân bất khả kháng, cũng may mình là sinh viên y khoa chẳng qua là làm thêm giờ ở tiệm thuốc mà thôi, nếu không đổi lại một nhân viên bán hàng bình thường thì không chắc sẽ nghe hiểu anh văn chuyên ngành như vậy. Cô gái này thật sự là cực kỳ thông minh.

Diễn đàn ♡ Lê ♡ Quý Đôn

“Đại thiếu gia, thiếu phu nhân đã tỉnh rồi, đang trên đường về nhà.”

“Vâng, còn chưa tới, thiếu phu nhân muốn mua một ít đồ.”

“Không phải vậy, tôi vẫn luôn bên cạnh cô ấy. Cậu yên tâm, tôi sẽ chăm sóc thiếu phu nhân thật tốt.” Khi đang đi ra khỏi tiệm thuốc, thím Trương liền nhận được điện thoại của Sở Mạnh. Nhưng Ngưng Lộ bởi vì đã mua được thứ mình muốn mà tâm trạng cảm thấy vui vẻ hơn. Diễn đàn ♡ Lê ♡ Quý Đôn

Từ hôm đó sau khi về khu nhà của Sở Mạnh, Ngưng Lộ mỗi ngày trừ ăn cơm ra chỉ có ngủ, những ngày sau đó đã quá vô vị rồi. Mà những dấu vết xanh tím ngày đó cũng vì được nghỉ ngơi tốt mà cũng đã từ từ tan biến, người đàn ông đáng sợ đó! Cũng may, cũng may mấy ngày nay anh ta không có về, nhưng Ngưng Lộ biết mỗi ngày thím Trương đều gọi điện thoại cho anh ta báo cáo tình trạng của cô. Bây giờ cô tính sao đây? Làm con chim hoàng yến nuôi trong lồng sao? Hay là thứ chỉ có anh ta được độc chiếm? Đa phần là cái thứ hai, Ngưng Lộ kéo rèm cửa sổ ra tự giễu nói, hôm nay ánh sáng thật tươi sáng mà cô chỉ có thể hấp thụ một chút không khí nhỏ nhoi này sao? Cô không cam lòng!

Không biết phía trường học sao rồi? Còn Sở Khương có khỏe không? Ở dưới ánh mặt trời chói chang, Ngưng Lộ vì nghĩ đến hai chuyện này mà nhũn mảy, trong lòng giống như có một khối đá nặng đang đè ép đến không thở được, những ngón tay mảnh khảnh nắm rèm cửa sổ cũng chặt lại, ngay cả móng tay đâm vào trong da thịt cũng không có chút cảm giác nào. Diễn đàn ♡ Lê ♡ Quý Đôn

“Thiếu phu nhân cô đã thức! Bữa sáng đã chuẩn bị xong!” Là giọng nói ngàn năm không đổi của thím Trương, Ngưng Lộ buông rèm cửa trong tay ra, từ từ xoay người lại.

“Thím Trương, hôm nay con muốn về nhà một chuyến được không? Sách vở của con còn để bên đó chưa dời qua.” Dưới ánh mắt nghi ngờ của thím Trương, Ngưng Lộ dùng giọng điệu bình thản đến không thể bình thản hơn được nói ra lý do của cô. Cô đúng là muốn về nhà đem một ít sách đến đây bởi vì sách bày trong thư phòng anh đều là sách tra cứu về kinh doanh, buồn tẻ vô vị làm cho cô xem không nổi. Chẳng qua là khi nào anh ta mới về, cô thật sự muốn nói với anh ta chuyện đến trường đi học, khi đó không phải anh ta đã nói về sau sẽ thương lượng sao! Nhưng Ngưng Lộ cũng thừa nhận là mình không có gan đi tìm anh ta đàm phán. Diễn đàn ♡ Lê ♡ Quý Đôn

“Thiếu phu nhân, cô ăn sáng trước đi rồi hãy nói!” Trên mặt thím Trương vẫn còn nụ cười nhưng Ngưng Lộ biết ý nghĩa câu nói này của bà, bà còn phải xin phép chủ nhân của mình, xem chủ nhân của bà có đồng ý cho cô ra ngoài hóng mát chút không đã. Người đàn ông đáng chết đó thật sự giam lỏng cô sao?

Ngưng Lộ không có ý kiến gì đi về phía phòng rửa mặt. Cô cho là không có hi vọng rồi, nhưng khi cô ngồi xuống trước bàn ăn, đang muốn ăn thì thím Trương về mặt vui mừng từ phòng sách đi ra: “Thiếu phu nhân, ăn sáng xong tôi sẽ đưa cô về nhà mẹ đẻ!” Diễn đàn ♡ Lê ♡ Quý Đôn

Động tác cắn bánh sandwich của Ngưng Lộ ngừng lại. Có phải thím Trương nói hôm nay cô có thể ra ngoài hóng mát không? Người đó dễ thuyết phục vậy sao? Ngưng Lộ vẫn chưa dám tin vào vận may của mình.

“Thiếu phu nhân, ăn nhanh đi. Tôi đi dọn dẹp phòng bếp một chút trước đã.” Thím Trương vui vẻ phấn khởi đi vào phòng bếp. Thật ra thì mới vừa rồi bà không muốn gọi điện thoại cho đại thiếu gia nói chuyện thiếu phu nhân muốn về nhà, sợ bị cậu ấy mắng. Nhưng lại không đành lòng nhìn bộ dáng cô đơn ủ dột mấy hôm nay của cô, bà vẫn cố lấy can đảm gọi điện thoại không nghĩ đến thiếu gia thế nhưng lại dễ dàng đáp ứng như vậy, chẳng qua là dặn dò bà phải đi theo chăm sóc thiếu phu nhân cho tốt là được. Bà cho là thiếu gia sau khi kết hôn sẽ vứt thiếu phu nhân ở căn hộ này không quan tâm, chắc là không thích thiếu phu nhân! Nhưng xem ra thím Trương sao lại cảm giác thiếu gia thật ra rất quan tâm thiếu phu nhân! Diễn đàn ♡ Lê ♡ Quý Đôn

Diễn đàn ♡ Lê ♡ Quý Đôn

Buổi trưa Ngưng Lộ trở về ngôi nhà quen thuộc, mẹ đã chuẩn bị sẵn đầy bàn thức ăn ngon chờ con gái sau khi kết hôn về nhà lần đầu. Mà Quan Minh Quyền bởi vì công xưởng đang bận rộn nên sáng sớm đã đến công ty, cho nên nhà họ Quan chỉ có một mình Đàm Lệ Hoa. Lúc ăn cơm, thím Trương lại kiên trì không ngồi ăn cùng bàn với bọn họ nên Ngưng Lộ có cơ hội ở riêng với mẹ.

“Ngưng Lộ, Sở Mạnh đối xử với con tốt không?” Dưới tình huống không có người ngoài, Đàm Lệ Hoa vẫn không nhận được hỏi tới cuộc sống hôn nhân của con gái. Nhìn sắc mặt của con dường như có chút tái nhợt, là không ngủ đủ sao?

“Mẹ, anh ấy đối xử với con rất tốt!” Ngưng Lộ không thể nói với mẹ kể từ sau hôn lễ, cô và Sở Mạnh căn bản không có gặp mặt. Nếu mẹ biết nhất định sẽ hỏi cho ra nguyên nhân, nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện, dù sao cô cũng ước gì anh ta không bao giờ trở lại, cô cũng vừa đúng không muốn gặp anh ta. Diễn đàn ★ Lê ★ Quý Đôn

“Vây thì tốt! Ngưng Lộ, ăn nhiều một chút, xem sắc mặt của con kém như vậy, sức khỏe không tốt đến lúc sinh con thì làm sao!” Đàm Lệ Hoa nghe con gái nói xong cũng yên lòng, càng không ngừng gấp đồ ăn vào trong chén cô. Trong suy nghĩ của bà, con gái tốt nhất sau khi kết hôn nên sớm vì nhà chồng sinh con để củng cố địa vị của mình, dù sao nhà họ Sở cũng là một đại gia tộc, chuyện nói dối tông đường mới là chuyện quan trọng nhất.

Lời nói của mẹ khiến đôi đũa đang gấp đồ ăn của Ngưng Lộ khựng lại. Sao mẹ lại cho rằng cô muốn có con chứ?

“Ngưng Lộ, sao vậy? Chẳng lẽ con không muốn sinh con? Cái này không thể được, gia nghiệp của nhà họ Sở lớn như vậy, con nhất định phải sinh thêm mấy đứa mới được. Như vậy đến lúc đó sản nghiệp của nhà họ Sở mới không rơi vào tay người khác!” Đàm Lệ Hoa thấy con gái chột dứng lại, nghĩ là con gái không muốn sinh con. Diễn đàn ★ Lê ★ Quý Đôn

“Mẹ, không phải vậy. Là Sở Mạnh nói tuổi con còn trẻ nên để qua mấy năm rồi mới tính!” Ngưng Lộ bắt đắ dĩ đem người đàn ông đó ra làm bia đỡ. Dù sao anh ta cũng không có ở đây, thím Trương cũng không ở đây, sẽ không bị người khác biết.

“Ha ha. Thì ra là ý của Sở Mạnh! Không nhìn ra nó lại biết sẵn sóc như vậy. Ngưng Lộ, con phải nắm thật chặt người đàn ông này đó.” Đàm Lệ Hoa vừa nghe là ý của Sở Mạnh thì thái độ cũng lập tức thay đổi. Con gái của bà quả thật là đã tìm được một người chồng tốt! Diễn đàn ★ Lê ★ Quý Đôn

Giữ chặt anh ta? Trong lòng Ngưng Lộ thầm nghĩ: con ước gì có thể nhanh chóng rời khỏi anh ta, không cần gặp lại anh ta nữa. Nhưng những lời này cũng chỉ có thể suy nghĩ mà thôi, không bằng thừa cơ hội này đem chuyện muốn nhờ mẹ nói một chút?

Diễn đàn ★ Lê ★ Quý Đôn

“Mẹ, có chuyện này mẹ giúp con một chút được không?” Ngưng Lộ ngẩng mặt tựa hồ dùng giọng điệu làm nũng nói với Đàm Lệ Hoa. Từ nhỏ đến lớn bởi vì ba mẹ rất bận nên Ngưng Lộ rất ít khi làm nũng với mẹ như một cô bé, nhưng lần này là cực kỳ hưởng thụ. Diễn đàn ★ Lê ★ Quý Đôn

“Con gái ngoan, sao lại khách sáo với mẹ như vậy? Có chuyện gì mẹ có thể giúp con.” Đàm Lệ Hoa ước gì có cơ hội vì con gái làm chút chuyện.

“Mấy ngày nữa con phải cùng Sở Mạnh xuất ngoại, thuốc tránh thai của con đã hết. Mẹ đến bệnh viện giúp con mua một ít được không? Chờ sau khi về nước con sẽ đền lấy.” Ngưng Lộ nói cực kỳ cẩn thận, sợ mẹ nhìn ra sơ hở. Cô biết luôn sử dụng thuốc tránh thai khẩn cấp cũng không tốt, cho nên chỉ có thể sử dụng thuốc thường dùng. Mặc dù mấy ngày nay anh ta cũng không có trở lại, nhưng Ngưng Lộ cũng thừa nhận là anh ta không dễ dàng bỏ qua cho cô như vậy. Phòng hộ trước vẫn tốt hơn! Mà cô cũng tin tưởng mẹ nhất định sẽ không đi tra xem cô có thật sự xuất ngoại cùng Sở Mạnh hay không. Diễn đàn ★ Lê ★ Quý Đôn

“Được rồi, ngày mai mẹ đến bệnh viện một chuyến. Đến khi nào con về mẹ sẽ đưa qua cho con đi!” Đàm Lệ Hoa đã hoàn toàn tin tưởng lời nói của con gái, bởi vì con gái sẽ không có lý do gì lừa gạt bà. Diễn đàn ★ Lê ★ Quý Đôn

“Mẹ còn không thể xác định được ngày về. Đến khi đó con sẽ đến lấy!” Ngưng Lộ rút cuộc cũng yên tâm, nhưng lại sợ mẹ thật sự đến, lúc đó chẳng phải là bị bại lộ sao? Nhưng cô không xác định đến lúc đó mình sẽ dùng lý do gì về nhà, anh ta sẽ đồng ý sao? Bất kể như thế nào, nhất định sẽ có cách.

“Được rồi!” Đàm Lệ Hoa cũng không kiên trì nữa. Diễn đàn ★ Lê ★ Quý Đôn

“Cám ơn mẹ.” Ngưng Lộ lộ ra một nụ cười đã lâu không thấy.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Ác Ma Quá Yêu Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25: Mẹ Chồng Đến Thăm 1

Buổi chiều, sau khi tạm biệt mẹ, Ngưng Lộ cùng thím Trương đến siêu thị mua thức ăn và một chút đồ dùng hàng ngày mới về nhà. Bởi vì rất nhiều ngày không có ra ngoài cho nên hôm nay tâm trạng Ngưng Lộ cũng rất thư thái, dọc theo đường đi trên khuôn mặt xinh đẹp vẫn nở nụ cười nhẹ. Diễn đàn ★ Lê ★ Quý Đôn

“Thiếu phu nhân, cô nên cười nhiều mới đẹp.” Ngay cả thím Trương cả ngày theo bên cạnh cô cũng bị nụ cười tuyệt mỹ của cô mê hoặc. Chẳng trách tuổi còn trẻ như vậy đã mê hoặc hai vị thiếu gia của nhà họ Sở, cuối cùng mỹ nhân vẫn thuộc về đại thiếu gia mạnh mẽ. Nhưng nhìn sao thiếu phu nhân

cũng không giống dạng phụ nữ dùng thủ đoạn dụ dỗ người khác? Đối với điều này, Thím Trương vẫn luôn nghi ngờ nhưng không dám mở miệng hỏi. Làm người phải giữ bốn phận, chuyện của chủ vẫn ít hỏi thì tốt hơn!

“Thím Trương, cảm ơn thím dẫn con ra ngoài!” Ngưng Lộ thật tâm nói. Cô biết bình thường thím Trương giám sát cô chặt như vậy nguyên nhân cũng bởi vì Sở Mạnh, cô không trách bà. Nếu sau này khi thím Trương ra ngoài mua thức ăn có thể dẫn cô ra ngoài hóng mát một chút cũng tốt.

“Thiếu phu nhân, đây là chuyện tôi phải làm.” Khuôn mặt già nua của thím Trương hiện lên vẻ ngại ngùng. Mặc dù ở nhà họ Sở, chủ nhân đối xử với những người tôi tớ như bà cũng rất khách sáo, nhưng chưa bao giờ có sự chân thành và thân thiện như thiếu phu nhân. Điều này càng làm cho thím Trương đối với vị thiếu phu nhân trẻ tuổi này thêm phần tôn trọng. Diễn đàn ♡ Lê ♡ Quý Đôn

Xe ngừng lại trước cổng chính khu nhà, Ngưng Lộ cùng thím Trương quyết định đi thang máy ở đại sảnh cho nên để lão Trương một mình lái xe xuống bãi đỗ xe ngầm. Hai người vừa xách theo những túi đồ vừa nói chuyện, rất tiêu điều tự tại, nhưng trước khi thang máy mở cửa, trong phút chốc Ngưng Lộ cảm thấy trong lòng bất an.

Diễn đàn ♡ Lê ♡ Quý Đôn

Trước cửa nhà bọn họ, một phụ nhân toàn thân trang phục đẹp đẽ chẳng phải là mẹ chồng cô - người mà sau khi cô được cưới vào cửa chưa từng về thăm hỏi sao? Sau lưng còn dẫn theo quản gia nhà họ Sở! Thấy cô và thím Trương từ trong thang máy bước ra con người cũng sắp rớt ra ngoài. Họ đi đâu mà lâu như vậy? Thế nhưng để bà không công đợi một tiếng đồng hồ, cái giá của Quan Ngưng Lộ cũng thật cao! Được gả vào nhà cũng không về thăm hỏi mẹ chồng như bà thì thôi, thế nhưng lại còn không cho bà vào nhà. Mẹ Sở lại càng tức giận hơn nữa! Sự bất mãn đối với cô càng thêm sâu sắc.

“Phu nhân, bà tới lúc nào vậy? Sao lại không gọi điện thoại tới trước?” Thím Trương lập tức nghênh đón. Cũng không nhận được điện thoại của thiếu gia nói phu nhân muốn đến? Nhìn sắc mặt của phu nhân chắc là không được tốt! Chỉ là không tốt thôi sao? Xem ra là chuẩn bị có bão nổi rồi. Chẳng lẽ là vì thiếu phu nhân mà đến? Diễn đàn ♡ Lê ♡ Quý Đôn

“Thì ra tôi muốn tới đây, còn phải điện thoại xin phép ai đó hay sao? Quan Ngưng Lộ, cô rất được đó!” Mẹ Sở lạnh lùng nói.

“Mẹ.....” Ngưng Lộ theo sau lưng thím Trương nghe được những lời như châm chọc của mẹ Sở không biết đáp lại như thế nào, cũng không dám đến quá gần, cách xa bà ba bước sợ hãi gọi mẹ. Vừa nhìn thấy mẹ Sở Ngưng Lộ liền nghĩ đến chuyện ngày đó trên xe Sở Mạnh nói bà không phải mẹ anh ta. Nhưng bất kể như thế nào cô vẫn phải gọi bà là mẹ. Nhưng mẹ Sở có mặt cao hơn đầu cũng không đáp lại cô mà chỉ hung hăng lườm cô một cái sau đó xoay người đối mặt với thím Trương lớn tiếng nói: “Còn nói linh tinh cái gì nữa, tôi đứng đến chân cũng muốn rút gân còn không mau mở cửa.” Diễn đàn ♡ Lê ♡ Quý Đôn

Sau khi vào nhà thím Trương và quản gia liền vào bếp pha trà chỉ còn hai người Ngưng Lộ và mẹ Sở ở phòng khách. Ngưng Lộ theo sát sau lưng mẹ Sở đang nhìn xung quanh quan sát khắp nơi không dám mở miệng nói chuyện. Chỉ sợ mình còn nói sai điều gì sẽ làm bà không vui. Mà mẹ Sở cũng là lần đầu tiên đến nhà con trai mình cho nên nhìn đặc biệt cẩn thận. Hừ, không biết con trai nghĩ gì mà sau khi kết hôn không chuyển về nhà ở mà còn sai người giúp việc trong nhà đến đây chăm sóc cuộc sống hàng ngày của cô ta! Thật sự coi mình là thiếu phu nhân sao? Nhưng ở trong nhà thì sợ không biết làm sao đối mặt với con trai út của mình sao? Vừa nghĩ đến chuyện của con út, con giận của mẹ Sở vốn đã nguội bớt lại dâng trào, bà dừng bước xoay người lại làm Ngưng Lộ trở tay không kịp thiếu chút nữa đã đụng vào bà.

“Không biết hai đứa con trai của tôi sao lại coi trọng con hồ ly tinh vô dụng này!” Mẹ Sở bình thường nói chuyện khách sáo lễ độ hôm nay lại đối với Ngưng Lộ vô cùng cay nghiệt. Nhưng bộ dáng yếu đuối như gió thổi qua cũng có thể ngã mới có thể đi dụ dỗ đàn ông sao? Quan Ngưng Lộ, cô được lắm! Diễn đàn ♡ Lê ♡ Quý Đôn

“Mẹ.....” Ngưng Lộ không biết nên trả lời bà vấn đề này như thế nào. Trong lòng cười khò, mẹ Sở nhất định cho rằng là cô dụ dỗ Sở Mạnh? Cô nói với bà đó không phải sự thật bà sẽ tin sao? Việc đã đến nước này thì nói gì đều vô dụng, bà muốn nói gì thì cứ để cho bà nói đi!

“Đừng tiếp tục gọi tôi là mẹ. Tôi không có đứa con dâu như cô. Mặc dù cô đã kết hôn với Sở Mạnh nhưng tôi không thừa nhận cô là người nhà họ Sở chúng tôi, không cần phí công cô quan tâm!” Mẹ Sở cay nghiệt nói. Ban đầu bà còn cho là Quan Ngưng Lộ thật sự là một người đưa con gái tốt! Không ngờ cô ta cũng là dạng phụ nữ ái mộ hư vinh, vừa nhìn thấy con trưởng nắm quyền trong nhà thì cắt đứt mối quan hệ với con út mà thay đổi gả cho anh của bạn trai, thật sự là quá vô sỉ. Diễn đàn ♡ Lê ♡ Quý Đôn

Diễn đàn ♡ Lê ♡ Quý Đôn

“Phu nhân, mời bà ngồi xuống uống ly trà!” Thím Trương bưng ấm trà lại vừa pha xong đi ra ngoài, thấy bộ dáng của phu nhân và thiếu phu nhân dường như là đang chuẩn bị chiến tranh, vội vàng lên tiếng. Thiếu phu nhân hiền lành như vậy sao có thể là đối thủ của phu nhân chứ?

Mẹ Sở khinh thường trợn mắt nhìn Ngưng Lộ một cái, ngồi xuống. Thím Trương bên cạnh ý bảo Ngưng Lộ còn đứng ngốc ở đó làm gì mau châm trà. Sau khi Ngưng Lộ hiểu ý, nhận lấy ấm trà trong tay thím Trương rót một ly, cung kính đi tới trước mặt mẹ Sở nửa ngồi xuống nói: “Mẹ, mời mẹ uống trà.” Diễn đàn ♡ Lê ♡ Quý Đôn

Dù nói gì đi nữa đây cũng là lần đầu tiên người làm dâu như cô kính mẹ chồng một ly, cần phải vậy. chẳng qua là trong lòng Ngưng Lộ lại vô cùng chua xót! Ly trà này vốn là ly trà vui vẻ hạnh phúc, bởi vì khi cô có cơ hội dâng ly trà này thì cô rất cuộc có thể kết hôn với người đàn ông cô yêu. Nhưng bây giờ người được kính trà không có thay đổi, vẫn là bà, thay đổi chính là người mà cô nên lấy. Tất cả đã không còn giống nữa, vĩnh viễn không giống.

“Trà nóng như vậy còn đưa cho tôi uống có phải cô cố tình để tôi bị phỏng không? Cô thật là quá độc ác!” Mẹ Sở gạt đi cái ly trong tay Ngưng Lộ ra. Diễn đàn ♡ Lê ♡ Quý Đôn

“Xoảng” một tiếng, ly trà trong tay Ngưng Lộ đã rơi xuống đất, nước trà không coi là nóng đến có thể bỏng nhưng vẫn làm cho da thịt mu bàn tay Ngưng Lộ đỏ lên.

“Thiếu phu nhân, cô không sao chứ?” Thím Trương vội vàng chạy tới kéo tay Ngưng Lộ. Phu nhân sao lại ác như vậy? Mà quần gia vẫn về mặt lạnh lùng không đổi đứng ở bên cạnh nhìn tất cả. Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

“Thím Trương con không sao. Là tay con run không cẩn thận làm đổ. Phiền thím dọn dẹp một chút.” Ngưng Lộ dưới ánh mắt nghiêm nghị của mẹ Sở rút tay về. Bất kể thế nào bà vẫn là mẹ của Sở Khương, cô không muốn tranh chấp với bà, nhịn chút đi! Mặc dù mu bàn tay đau muốn chết.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Ác Ma Quá Yêu Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 26: Mẹ Chồng Đến Thăm 2

“Hừ, cô đừng nghĩ như vậy tôi sẽ tha thứ cho cô! Quan Ngưng Lộ, quyết định của Sở Mạnh tôi không cách nào thay đổi. Nhưng tôi cũng có nguyên tắc của tôi, nhà họ Sở chỉ cần một ngày còn có tôi, cô đừng mơ tưởng bước vào cửa lớn nhà họ Sở một bước.” Mẹ Sở nhận lấy khăn do quần gia đưa tới, lau nước trà bắn vào quần áo. Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

Thật ra thì tôi cũng không muốn về, tuyệt đối không muốn. Hơn nữa có một ngày tôi cũng sẽ rời khỏi nhà họ Sở, bà cứ yên tâm đi! Ngưng Lộ cúi mắt lặng lẽ nói trong lòng.

“Không cần lộ ra vẻ mặt giống như đứa con dâu bị tôi ức hiếp, Quan Ngưng Lộ cô nói gì đi!” Mẹ Sở không muốn cứ như vậy mà bỏ qua cho Ngưng Lộ. Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

“Mẹ, xin lỗi!” Ngưng Lộ không biết mình nên nói gì. Thừa nhận là cô quyến rũ Sở Mạnh sao? Hay là thừa nhận là cô bởi vì gia sản nhà họ Sở mới bỏ rơi Sở Khương đổi thành gả cho người anh hai là Sở Mạnh có địa vị và quyền lực đây? Thật ra thì, đối với người đã ghi hận mình, bất kể có nói cái gì cũng đều là sai, cho dù có lý đi chăng nữa vẫn bị xem là vô lý, chỉ bằng không nói nữa. Nhưng bây giờ hình như cô không nói cũng là sai.

“Cô không có lỗi với tôi, người cô có lỗi là Sở Khương, là đứa con mà tôi thương yêu nhất. Nó chỉ vì cô mà thiếu chút nữa cả mạng cũng không còn, thật vất vả và nhọc nhằn được một mạng nhưng bây giờ lại muốn rời khỏi chúng tôi. Là cô, là cô hại Sở Khương! Là cô có lỗi với nó, cũng là cô làm cho nó muốn rời khỏi nhà họ Sở! Rời khỏi cái nơi làm nó đau lòng này.” Mẹ Sở vuron ngón tay chỉ vào Ngưng Lộ thét to. Đúng vậy, đây mới chính là mục đích mà bà đặc biệt chọn ngày hôm nay, con trưởng đến Hồng Kông công tác mà đến nhà. Sở Khương cũng bởi vì tình yêu mà không muốn sống trong nước nữa, đến nước Mỹ xa xôi kia để du học. Quyết định này của anh khiến mẹ Sở không sao hiểu được, đi học cũng được nhưng tại sao phải đến nước Mỹ xa xôi như vậy? Bà không đành lòng! Mà con trai út về mặt kiên quyết nói với bà: “Mẹ, chẳng lẽ mẹ không sợ con nhìn cuộc sống ân ái của anh hai mà lại tự sát sao?” Nghe vậy, chính là nói bà không thể ngăn cản con, nhưng người làm mẹ như bà cho dù có không đành lòng cũng phải chấp nhận. Con giận dữ trong lòng cực kỳ không thoải mái lại không thể trút giận lên con trưởng, cho nên bà chỉ có thể tới tìm người phụ nữ đầu sỏ gây nên tất cả mọi chuyện này để giải tỏa sự tức giận trong lòng. Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

“Mẹ, Sở Khương anh ấy sao rồi?” Ngưng Lộ biết mình làm Sở Khương bị tổn thương quá sâu, nhưng nào có ai biết chính bản thân cô cũng vết thương chông chênh? Sở Khương đau lòng một phần, cô cũng đau kém anh phần nào. Người khác sẽ không hiểu!

“Sao? Cô còn có tư cách hỏi sao? Sau khi cô lựa chọn bỏ rơi nó, cô bây giờ lấy thân phận gì để hỏi? Chị dâu sao? Thật là buồn cười!” Từng câu từng chữ của mẹ Sở đánh vào lòng Ngưng Lộ.

“Con chỉ là quan tâm anh ấy.....” Đúng vậy, chẳng qua là quan tâm mà thôi cũng không được sao? Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

“Quan tâm? Nếu quả thật còn quan tâm tới nó, cô cũng sẽ ở lúc nó còn ở bệnh viện mà vội vã cử hành hôn lễ với Sở Mạnh? Quan Ngưng Lộ, không nên nói những lời làm người ta ghét bỏ như vậy. Cô không có tư cách quan tâm đến nó!” Mẹ Sở dùng ánh mắt sắc bén nhìn Ngưng Lộ, như hận không thể nuốt sống cô vậy.

“Mẹ.....” Mọi người đều cho là lỗi của cô, Ngưng Lộ đau xót trong lòng, không muốn cãi lại bất cứ cái gì nữa. Cứ cho là đúng đi! Tất cả đều tính ở trên đầu cô là được rồi. Ai bảo cô không thể làm người vứt bỏ cha mẹ mà không lo chứ? Ai bảo cô trong lúc vô tình lại tìm tòi nghiên cứu vết thương trong tim người khác. Nếu lời nói của Sở Mạnh là thật, vậy có phải là Sở Khương bị trừng phạt mà cái gì cũng không biết, có thể tính luôn lên đầu cô hay không? Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

“Đủ rồi, không cần gọi tôi là mẹ nữa, tôi không làm nổi mẹ cô! Quan Ngưng Lộ, tôi không muốn tiếp tục nhìn mặt cô nữa. Quần gia, chúng ta đi!” Mẹ Sở cực kỳ tức giận đứng dậy, cũng trong lúc muốn đi đẩy ngã Ngưng Lộ đang quỳ trước mặt. Ngưng Lộ không kịp ứng phó té ngã trên mặt đất, mảnh vỡ dưới đất chưa được thu dọn sạch sẽ làm bị thương tay cô, máu tươi chảy ra, đau, Ngưng Lộ cũng không dám lên tiếng.

Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

“Thiếu phu nhân, cô không sao chứ?” Thím Trương đi lấy đồ muốn thu dọn mảnh vỡ bước ra thấy thiếu phu nhân nằm trên mặt đất, vẻ mặt thống khổ, lập tức để đồ xuống chạy qua xem. Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

“Thím Trương, bà đừng quên bà là người của ai!” Thấy Ngưng Lộ bị thương, mẹ Sở vẫn cao ngạo. Cô ta chảy chút máu có là gì so với con trai bà? Tốt nhất là chảy cạn luôn đi! Mẹ Sở độc ác nghĩ. Nếu như không phải nể mặt Sở Mạnh hiện tại là chủ nhà họ Sở, bà sẽ không dễ dàng buông tha cô ta như vậy đâu.

“Phu nhân tôi biết rõ! Tôi là người giúp việc nhà họ Sở, nhưng thiếu phu nhân không phải là người nhà họ Sở sao?” Thím Trương nghe những lời như vậy cũng vô cùng tức giận. Phu nhân sao hôm nay lại có thể ngấm ngấm hại người như vậy? Người giúp việc như bà còn chưa tính, nhưng thiếu phu nhân dù sao cũng là người nhà họ Sở bọn họ? Bà không sợ đắc tội với bà ấy bởi vì bà không thích thiếu phu nhân bị bà ấy ức hiếp thành ra như vậy. Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

“Thím Trương, bà nói chuyện càng ngày càng không có chừng mực rồi!” Mẹ Sở giận đến nói không nên lời, ngược lại quần gia ở kế bên lên tiếng nhắc nhở thím Trương.

“Phu nhân, nếu như hôm nay tôi có làm gì không đúng, xin lượng thứ!” Thím Trương không phải không biết chừng mực. Sở dĩ bà có thể nói chuyện như vậy bởi vì khi thiếu gia điều hai vợ chồng bà tới đây có nói qua với bà, sau này hai vợ chồng họ chỉ cần nghe một mình chỉ thị của cậu ấy là được, những người khác có thể không cần quan tâm. Hiện tại đại thiếu gia là người nắm quyền ở nhà họ Sở! Nếu đại thiếu gia đã nói như vậy bà đương nhiên phải bảo vệ thiếu phu nhân rồi. Bà kính trọng bà ấy bởi vì bà ấy là mẹ của đại thiếu gia, nhưng cho dù có là mẹ của đại thiếu gia cũng không thể vô lý chỉ trích thiếu phu nhân như vậy, huống chi bây giờ không chỉ đơn giản là chỉ trích mà thôi. Chuyện này bà nhất định phải báo lại cho thiếu gia. Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

“Quần gia, chúng ta đi!” Mẹ Sở thật sự là nhìn không nổi nữa rồi, quay đầu khí thế hiên ngang đi ra ngoài. Vốn muốn tới nơi này trút giận kết quả ngược lại bị chọc giận không ít.

“Thím Trương, thím đi tiễn phu nhân đi! Con không sao, đợi lát nữa rồi dọn dẹp!” Ngưng Lộ che ngón tay vẫn còn đang rướm máu của mình.

“Phu nhân, bà đi thông thả!” Thím Trương rút cuộc ở lúc mẹ Sở và quần gia ra tới cửa đuổi kịp. Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

“Không cần cô ta giả bộ tốt bụng! Dù sao đi nữa tôi cũng không thừa nhận cô ta. Tôi muốn nhìn xem cô ta rốt cuộc cô ta có thủ đoạn gì có thể làm gì để Sở Mạnh nghe nấy.” Mẹ Sở bước vào thang máy, hướng về phía thím Trương đang đứng ở cửa cười lạnh nói.

Thím Trương đóng cửa trở lại bên cạnh Ngưng Lộ, nhìn thấy mu bàn tay sưng đỏ cùng vết máu nhuộm đỏ quần áo cực kỳ đau lòng. Luống cuống tay chân lấy hòm thuốc ra giúp cô bôi thuốc, băng bó sau đó đỡ cô trở về phòng thay quần áo.

“Thím Trương, cảm ơn thím! Con muốn nghỉ ngơi một chút.” Sau khi thay quần áo Ngưng Lộ mệt mỏi nằm trên giường. Bây giờ cô không muốn nói không muốn làm gì cả, chỉ muốn được một mình yên tĩnh một chút. Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

“Thiếu phu nhân, tôi đi ra ngoài trước. làm xong cơm tôi lại gọi cô.” Thím Trương lui ra khỏi phòng khép cửa lại.

Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

“Alô, thiếu gia phải không? Tôi là thím Trương,.....”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Ác Ma Quá Yêu Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Trở Về

Lúc rạng sáng, mọi vật yên tĩnh. Thím Trương nghe dưới lầu có tiếng mở cửa vội vàng khoác áo đi ra ngoài xem. Không phải là ăn trộm chứ? Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

Sau khi mở đèn nhìn thấy bóng dáng quen thuộc đó, vẻ mặt của thím Trương như là nhìn thấy cái gì không thể tin vậy. Sao thiếu gia lại về? Ngày hôm qua lúc bà gọi điện cho cậu ấy không phải cậu ấy rất bận sao, còn nói phải qua vài ngày nữa mới có thể trở về. Nhưng, cái người nói phải vài ngày nữa mới về đó sao lại có thể đứng sờ sờ trước mắt thế này? Thím Trương không thể tin dùng tay nhéo mình, đau, vậy chính là thật rồi!? Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

“Thiếu gia. . . . .” Thím Trương từ không tin chuyển thành vui mừng.

“Cô ấy đâu?” Đây không phải là vấn đề ngu ngốc sao? Sở Mạnh đưa túi và áo khoác đang cầm trên tay cho thím Trương, thuận tiện nói lỏng cả vạt. Ở trước mặt người ngoài, anh luôn sạch sẽ chỉnh tề đến làm cho người ta nhìn không ra bất kỳ khuyết điểm nào, ngón tay thon dài luôn sạch bóng, mặc dù

thuốc lá không rời tay nhưng lại không để mùi khói thuốc làm cho người ta chán ghét bám vào trên móng tay. Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

“Thiếu phu nhân chỉ là bị thương ngoài da một chút thôi, sau khi băng bó đã không sao.” Thím Trương biết thật ra thiếu gia thực sự muốn biết chính là vết thương của thiếu phu nhân ra sao. Cuộc điện thoại buổi chiều bà chỉ kịp nói phu nhân đã tới đây, sau đó thiếu phu nhân không cẩn thận bị thương nhẹ thì đầu dây bên kia đã ngắt máy rồi. Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

“Mẹ tôi ra tay đánh cô ấy sao?” Thân hình cao to của Sở Mạnh đứng ở nơi đó giọng điệu bình tĩnh, chỉ có ánh mắt chột lóe dưới lớp kính làm cho người ta biết anh đã nổi giận.

“Phu nhân không có ra tay.....” Thím Trương cắt xong đồ bước tới đem chuyện xảy ra xé chiều hôm nay toàn bộ nói cho Sở Mạnh. Sau khi nghe xong anh vẫn duy trì tư thế vừa rồi, không nói gì.

“Thiếu gia. . . . .” Thím Trương cẩn thận mở miệng. Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

“Không sao. Thím lui xuống trước đi!” Sở Mạnh xoay người đi lên lầu, khi đi tới khúc cua cầu thang thì ngừng lại: “Thím Trương, hôm nay cô ấy về nhà có xảy ra chuyện gì không?” Sở Mạnh nhớ tới chuyện buổi sáng cô về nhà họ Quan.

“Không có, thiếu phu nhân chẳng qua là ở nhà cùng mẹ cô ấy dùng cơm xong là về!” Thím Trương nghiêm túc trả lời. Sở Mạnh lấy được đáp án không quay đầu lại bước lên lầu.

Thiếu gia như vậy có được xem là quan tâm đến thiếu phu nhân không? Thím Trương không thể hiểu nổi thanh niên bây giờ nghĩ gì. Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

Kể từ ngày hôn lễ sau khi tức giận rời khỏi khách sạn đến nay cũng đã một tuần, anh chưa từng trở về gặp cô lần nào, mặc dù tất cả về cô mỗi ngày thím Trương đều sẽ báo cáo cho anh nghe, nhưng làm sao cũng so ra kém người chân thật trước mặt. Lúc này Sở Mạnh ở đầu giường nhìn cô ngủ say, có cảm giác giống như mấy đời chưa gặp, giống như là chuyện ở chung với cô đã là chuyện rất lâu trước đây rồi. Mấy ngày qua đối với mọi chuyện lớn nhỏ của công ty anh đều tự mình làm chỉ vì muốn làm cho mình bận tới mức không có hơi sức nghĩ đến cô gái đáng hận có khuôn mặt nhỏ nhắn, miệng lại gọi tên người đàn ông khác như cô. Đúng vậy, anh quan tâm đến chết mất. Thì ra là có được người của cô nhưng lòng của cô vẫn ở trên người khác. Có thể có một ngày cô có thể yêu anh hay không? Rất khó sao? Cô bây giờ hận anh như vậy. Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

Phải bao lâu em mới có thể quên nó? Tóc dài như mây xoắn trên gối đầu trắng nõn, đuôi tóc kéo dài tới mép giường. Sở Mạnh ngồi xuống đưa tay nâng mái tóc dài của cô lên mũi, một mùi hương tóc nhàn nhạt thấm vào lòng làm anh không thể buông tay. Cũng chỉ dưới tình huống như thế này cô mới có thể yên lặng mặc cho anh ngắm nhìn như vậy sao? Đàn ông cuối cùng vẫn là hão sắc, dung nhan tuyệt mỹ của cô làm anh kim lòng không đậu mà đưa tay vuốt ve khuôn mặt bình thân chỉ có trong mộng mới yên lặng như vậy. Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

Là có người đang sờ mặt cô sao? Hay là chỉ đang nằm mơ mà thôi? Ngưng Lộ đang ngủ say trong giấc ngủ phút chốc tỉnh lại, không giống như lúc trước phải qua một lúc mới có thể mở cặp mắt buồn ngủ ra, lông mi thật dài giật giật, đôi mắt mở to, sau khi nhìn rõ bóng người cao lớn ngồi ở mép giường, trong lòng đầy không tin và sợ hãi. Không phải thím Trương nói anh ta đi công tác ở Hồng Kông rồi sao? Sao vào lúc này lại ngồi bên giường? Mà ngọn lửa nóng bỏng trong mắt anh làm cho cô kinh sợ. Anh ta muốn làm gì?

Bộ dáng cô mở miệng tròn to hai mắt nhìn anh khiến Sở Mạnh trước khi ý thức được hành động của mình thì đã hôn lên cánh môi như hoa mà anh ngày nhớ đêm mong. Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

Nụ hôn nóng bỏng kéo dài, mặt Ngưng Lộ nóng lên như bị thiêu đốt, cho đến khi tay anh bắt đầu giờ trò đùa vào trong áo ngủ mỏng manh của cô, Ngưng Lộ mới tỉnh táo lại, hai tay có ý thức đẩy anh ra. Sao cô lại vô si như vậy để mặt cho anh ta hôn? Không phải cô sợ và ghét anh ta đụng vào cô nhất sao? Thân thể không cách nào khống chế được nhưng tim cô tự do. Sao cô có thể đối với người đàn ông cường bức mình có cảm giác chứ? Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

“Đừng động đây. Tôi xem tay em một chút.” Lòng tràn đầy mong chờ nhưng khi thấy được sự sợ hãi và cự tuyệt thì nhanh chóng bình tĩnh lại, vẫn không muốn anh đụng vào cô sao? Nhưng dù có bất mãn như thế nào vẫn không quên thím Trương nói tay cô bị thương.

“Chỉ là một vết thương nhỏ thôi, không sao.” Anh không hề cố chấp đòi hỏi nữa khiến Ngưng Lộ cũng không thể tiếp tục bướng bỉnh nữa mà ngoan ngoãn đem tay từ trong chăn lấy ra.

Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

Ngón tay nhỏ bé mảnh khảnh sau khi băng bó xong cũng đã không sao, mu bàn tay bị phỏng cũng đã hết sưng. Nhưng anh vẫn không yên tâm mà đặt ở trước mắt xem xét kỹ lưỡng. Ánh mắt sáng rực như muốn xuyên thấu tay cô vậy, Ngưng Lộ không quen anh nhìn như vậy, rút tay lại giấu vào trong chăn.

“Sợ tôi sao?” Sở Mạnh cúi đầu tựa trán lên trán cô. Hơi thở đàn ông ấm áp không ngừng phả trên mặt cô, Ngưng Lộ không dám nhìn thẳng anh. Người đàn ông như vậy không phải là người cô có thể chọc, nhưng dù không nên chọc như thế nào không phải cô cũng đã chọc tới rồi sao? Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

“Sao anh lại về rồi?” Ngưng Lộ không muốn đi sâu vào trọng tâm đề tài với anh.

“Đây là nhà tôi, tôi không thể về sao?” Sở Mạnh vươn tay làm cho mặt cô muốn tránh cũng không thể nhúc nhích được. Thái độ nóng lòng muốn rạch rõ quan hệ với anh của cô làm lòng anh sinh ra bất mãn.

“Không phải.” Ngưng Lộ không dám dùng lời nói chống đối anh, thân thể cũng không dấu vết dòi hỏi thân thể nặng nề của anh. Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

“Hôm nay Mộ Bội Văn đến đây sao?” Sau khi để Ngưng Lộ biết cái bí mật kia của anh, Sở Mạnh ngay cả một tiếng gọi mẹ khách sáo kia cũng không muốn gọi nữa.

“Ừ!” Ngưng Lộ không quen cùng anh nói chuyện này như nói chuyện phiếm bình thường. Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

“Bà ta nói cái gì?” Sở Mạnh không hề áp sát cô nữa, nâng lên thân thể kiểm chế ở hai bên cô.

“Không có nói gì.” Nói gì còn có tác dụng sao? Ngưng Lộ vừa nghĩ đến thái độ của mẹ Sở hôm qua trong lòng cô chợt lạnh. Là lỗi của cô, không thể trách người khác, Sở Khương có phải cũng cho là như vậy không?

“Chưa nói đến chuyện Sở Khương sao?” Sở Mạnh hỏi như không chút để ý, trong lòng đã vô cùng tức giận. Chỉ cần cô tiếp tục dùng thái độ qua loa nói với anh, ngọn lửa kia sẽ phải bốc lên. Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

“Buông tôi ra, tôi muốn đi ngủ!” Không cần ở trước mặt cô nhắc đến cái tên đó, tim Ngưng Lộ lại nhói đau. Đau, thật là đau! Sao anh ta không thể buông tha cho cô? Sao lại nhiều lần ở trước mặt cô nhắc đến cái tên đó? Anh ta biết rất rõ....., biết rất rõ ràng.....

“Đây cũng là giường của tôi, tôi không thể ngủ sao?” Sự khó chịu và lạnh nhạt của cô làm cho cơn giận của Sở Mạnh rốt cuộc cũng bùng phát, không để ý đến sự phản đối của cô, kéo ra chăn nằm xuống bên cạnh cô. Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Ác Ma Quá Yêu Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Cô Là Vợ Của Tôi

Người đàn ông ở phía sau ôm thật chặt thân thể cô, giữa bọn họ kề sát nhau đến không còn khoảng cách. Hơi thở đàn ông mạnh mẽ không ngừng truyền đến, Ngưng Lộ muốn đẩy anh ra nhưng làm sao có thể địch nổi sức của anh ta chứ? Hơi thở của anh càng ngày càng nặng, tay ôm cô cũng càng ngày càng xiết chặt khiến Ngưng Lộ sắp không thể thở được, rất khó chịu. Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

“Xoay mặt qua đây!” Lúc Ngưng Lộ cho là Sở Mạnh sẽ xiết chết cô thì anh buông tay ra làm cho nhịp tim của cô khôi phục lại bình thường. Dưới ánh đèn mờ mờ, mặt cô bối vì vừa rồi hơi thở không ổn định mà ửng hồng, trong mắt lại có sự bướng bỉnh không muốn thỏa hiệp. Anh ta không phải muốn ghim chết cô sao, vậy còn muốn cô xoay qua làm gì? Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

“Cô không quay qua tôi sẽ như vậy muốn cô đó!” Sở Mạnh đem thân thể đã hưng phấn của mình lần nữa dán chặt cô khiến Ngưng Lộ giật mình, không tới một giây đã xoay mặt về phía anh, hai tay nắm thành quyền thật chặt chống trước ngực anh.

“Tại sao không dám nhìn tôi? Sở tôi vậy sao?” Sở Mạnh buông cô ra, một tay chống đầu mình, một tay nâng khuôn mặt đang rũ xuống của cô lên, làm cô và anh mặt đối mặt, mắt đối mắt. Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

“Tôi không có.” Trong giọng nói hoàn toàn không có khí thế, trong mắt to sáng ngời rõ ràng có bài xích. Đúng vậy, là bài xích. Sở Mạnh tung hoành trên thương trường nhiều năm, nếu như nhìn không ra lúc này cô nhìn như thuận theo, nhưng cảm giác thân thể cứng nhắc cùng sự bài xích biểu hiện ra bên ngoài, vậy anh đã sống uống phí ba mươi năm rồi. Đã là vợ chồng hợp pháp, chuyện nên làm không nên làm đều đã làm rồi, cô vẫn tránh xa anh, tránh xa tất cả những hành vi cử chỉ của anh. Ngoài mặt khuất phục chỉ là vì nhược điểm bị anh nắm trong tay thôi. Nói nhược điểm chính là công ty của ba mẹ cô, có lẽ còn có bí mật của anh. Nếu như ngay cả cái này cũng không có, vậy hẳn là cô sẽ không chút nể tình mà rời khỏi anh sao? Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

Nằm mơ, kiếp này, kiếp sau, kiếp sau sau nữa cũng đừng nghĩ! Anh có xuống địa ngục thì cô cũng đừng nghĩ lên thiên đường, đời này kiếp này anh muốn cô cùng anh trầm luân.

Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

“Hôn tôi!” Âm thanh khàn đục truyền vào tai, Ngưng Lộ cho là mình nghe lầm. Anh ta đang nói cái gì, bảo cô hôn anh ta? Sao có thể? Sao cô có thể chủ động hôn anh ta! Trong đôi mắt to tràn đầy không tin và không muốn, cái miệng nhỏ nhắn cũng khép thật chặt lại.

“Không muốn? Cô không phải đã quên bây giờ cô chính là vợ của tôi, đây chính là nghĩa vụ của cô. Nếu như quên, những điều khoản trên hợp đồng tôi không ngại đọc lại từng cái cho cô nghe!” Đầu ngón tay thon dài của đàn ông điểm nhẹ lên môi cô, âm thanh trầm thấp giống như ác ma trong đêm tối dụ dỗ làm cho tâm hồn yếu đuối của người ta lay động. Đáng tiếc, vào trong tai Ngưng Lộ vẫn tàn khóc như vậy. Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

“Anh đã có được tôi còn muốn như thế nào nữa?” Trong lòng Ngưng Lộ đau đớn giống như bị kim đâm, cô đã như anh ta mong muốn, ở chung một chỗ với anh ta, anh ta cũng đã có được thân thể của cô rồi, còn muốn cô phải làm như thế nào anh ta mới chịu dừng tay? Muốn cô chủ động cầu hoan với anh ta sao? Cô không làm được, không làm được. Cô không yêu anh ta, không yêu anh ta ..... Có thể nhắm hai mắt mặc cho anh ta muốn chiếm đoạt thân thể cô đã là cực hạn, anh ta sao còn lại ra yêu cầu như vậy với cô?

“Có được cô? Quan Ngưng Lộ, đêm hôm đó chưa đủ! Tôi không muốn vợ của tôi ở trên giường là một người phụ nữ giống như cái tượng gỗ cứng ngắt không có chút phản ứng, cô hiểu được ý tôi không? Nếu như không hiểu thì bắt đầu từ bây giờ phải học, trước tiên bắt đầu từ hôn tôi như thế nào đi!” Nếu như cô không biết, anh không ngại dạy cô. Nỗi lòng của đàn ông, người đơn thuần như cô sẽ không hiểu, thứ càng không có được thì càng muốn có được. Chuyện cô không thích làm chuyện gì thì anh càng muốn cô làm. Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

Anh ta quá hèn hạ, vô sỉ, hạ lưu, hạ tiện, bẩn thỉu, xấu xa. .... Trong đầu Ngưng Lộ thoáng hiện lên hàng ngàn, hàng vạn từ ngữ mắng anh, nhưng lại không mở miệng mắng được, anh ta thật sự rất quá đáng.

“Tôi không muốn làm.” Hít thở thật sâu nói ra những lời này, giống như là đang bức mình, đang giận lấy vậy, Ngưng Lộ không muốn nhìn thẳng vào mắt anh, dứt khoát nghiêng đầu đi, hai mắt nhắm nghiền, trên khuôn mặt nhỏ nhắn có sự ngang ngược và không cam lòng. Anh muốn thế nào thì cứ thế đó đi! Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

Nha đầu này thật sự quá bướng bỉnh. Trên mặt Sở Mạnh lại có nụ cười giống như cung chiêu, đúng vậy, anh đang cung chiêu cô. Đáng tiếc người đó lại nhắm nghiền hai mắt không thấy được.

Sở Mạnh, mày thật là sống uổng phí, bao nhiêu phụ nữ xếp hàng chờ mày tới cửa, thế nhưng mày lại cam tâm tình nguyện bỏ lại cuộc họp quan trọng ngày mai mà ngồi máy bay cả đêm về chỉ vì liếc mắt nhìn người phụ nữ nghe nói bị thương nhẹ lại ghét mày, ghét tới cùng cực. Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

Sở Mạnh không chần chờ hôn lên đôi môi đỏ tươi của cô, đầu lưỡi vội vàng thăm dò vào trong miệng cô, mút lấy mùi vị thơm ngọt của cô. Thì ra là đầu đêm không cách nào yên giấc là vì nhớ mong cô, nhớ đến toàn thân đau cũng không cho phép mình trở về nhìn cô, chỉ vì sau khi triền miên cô lại gọi tên người đàn ông khác rồi đi vào giấc ngủ. Điều này làm cho anh không cách nào không để ý. Anh không dám xác định sau khi mình nhìn thấy cô có thể không không chế được muốn bóp chết cô hay không. Cũng may, cũng may có cú điện thoại của thám tử Trương làm cho anh buông tha mình quay về. Lúc này, cô đang ở bên cạnh anh, đang dưới thân anh. Cái miệng nhỏ nhắn ngọt ngào không thể lừa được người, thân thể ấm áp mềm mại không thể lừa được người. .... Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

Quần áo từng cái từng cái bị ném xuống đất, đêm nhiệt tình như lửa mới vừa bắt đầu. ....

Cô không có phản ứng, không sao, anh có thời gian, có cách làm cho cô khuất phục, một ngày hai ngày, một năm hai năm, anh không tin cô có thể kiên trì được bao lâu. .... Anh nhất định phải mở trái tim cô ra, sau đó chỉ có thể chứa một mình anh mà thôi. Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

Nhiệt tình vẫn kéo dài đến trời hừng sáng, Ngưng Lộ cắn miệng không dám lên tiếng, mặc anh muốn làm gì thì làm. Trái tim dù có không muốn như thế nào đi nữa nhưng thân xác vẫn khuất phục, khuất phục dưới kỹ thuật cao siêu của anh. Thì ra là người ta vẫn thường nói không yêu vẫn có thể làm tình là như vậy, cô không yêu anh nhưng thân xác lại phối hợp với anh ăn ý như vậy. Quan Ngưng Lộ, mày đã chìm đắm rồi! Không thể quay lại được rồi! Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

Khi anh làm phát cuối cùng, Ngưng Lộ cắn môi mình sợ, mình sẽ rên lên những âm thanh không nên có. Một cảm giác không biết tên chợt xông vào tim cô, làm chớp mắt cô ê ả, mắt mở to, đó là loại cảm giác gì, làm cô gần như không còn là mình nữa. ....

Về mặt hoảng hốt, “Ngưng Lộ, con có thể giả cho Sở Mạnh là phúc phận ba đòi tu luyện của con, nhất định phải biết quý trọng.” Những lời nói tựa như an ủi vô hạn của mẹ vang lên bên tai cô. Đúng vậy, cô phải biết quý trọng, cho dù chỉ là vì ba mẹ mà thôi. Nhưng một khuôn mặt đau khổ khác cũng đồng thời hiện lên trong đầu cô, Sở Khương ơi Sở Khương, tại sao em vẫn không quên được anh? Đang cùng người đàn ông khác điên cuồng triền miên lại nhớ đến anh! Nhưng em đã không thể quay lại được rồi! Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

Tim đau quá! Nước mắt rớt cuộc vẫn chảy ra! Là sâu não hay là thống khổ đã sớm không thể phân rõ được rồi! Nguyệt Lão đã sớm trói cô vào ngón tay của một người khác, cùng anh ta dây dưa phân không rõ rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Ác Ma Quá Yêu Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Thương Lượng Không Phải Là Đồng Ý

Lần nữa tình lại đã là giữa trưa ngày thứ hai, ánh mặt trời ấm áp xuyên thấu qua khe hở thẳng tắp chiếu vào tấm thảm Ba Tư cao cấp trên sàn nhà.

Lúc này anh ta hẳn là đã đến công ty? Ngưng Lộ không biết nên dùng thái độ gì để đối mặt với anh, cách tốt nhất chính là không gặp mặt, như vậy vĩnh viễn sẽ không có xung đột, nhưng mà có thể sao? Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

Ôm chần ngồi dậy, tứ chi đau nhức khiến Ngưng Lộ không nhìn được than nhẹ một tiếng, kéo ra một góc chăn, lộ ra những vết thương xanh xanh tím tím ở khắp nơi trên da thịt trắng nõn. Anh ta thật sự không phải là người, quả thật là không bằng cảm thụ, bất kể cô van xin như thế nào anh ta vẫn không chịu buông tha cho cô, còn muốn bày ra những tư thế mà cô ngay cả nghĩ cũng không muốn nghĩ đến. Vừa nhìn thấy vết thương trên người, lòng cô không nhìn được chua xót, cuộc sống như vậy khi nào mới kết thúc? Có thể có một ngày anh ta trả tự do cho cô không? Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

Trên người chỗ duy nhất còn lành lặn đại khái cũng chỉ có đôi chân trắng nõn của cô, khi chân vừa đụng phải bề mặt thảm mềm mại thì trong lòng cô dường như bất chợt nghĩ đến chuyện gì, quần cái chân mỏng đi về hướng tủ quần áo, sờ sờ trong đồng quần áo cô mang từ nhà đến, phát hiện cái hộp nhỏ vẫn còn ở đó, lòng rút cuộc nhanh chóng thả lỏng.

Người đàn ông đó tối hôm qua cũng không có làm bất kỳ biện pháp tránh thai gì, cho nên sau đó cô muốn thừa lúc thím Trương không có ở bên cạnh uống một viên thuốc tránh thai khẩn cấp, cô không muốn có con của anh ta. Người lớn chịu khổ đã đủ rồi, quan hệ của bọn họ như vậy không cần có thêm đứa nhỏ làm cho sự việc càng phức tạp, ngộ nhờ thật sự có con, cô sẽ không cách nào nhẫn tâm phá bỏ. Cho nên dự phòng vẫn là quan trọng nhất. Ngày hôm qua mới trở về nói với mẹ chuyện chuẩn bị giúp một ít thuốc thường dùng, không ngờ hôm nay đã phải dùng đến rồi. Nhưng ngân vạn lần không thể để cho bất kỳ ai phát hiện, đặc biệt là anh ta. Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

“Làm gì đúng ngay người ở đó nửa ngày?” Không biết từ lúc nào Sở Mạnh đã đứng ở cửa nhường mây.

“Tôi muốn thay quần áo. Mời anh đi ra ngoài một chút được không?” Ngưng Lộ bị dọa giật mình hoảng sợ, sắc mặt lạnh nhạt, không có gương mặt nhìn anh. Đã giờ này rồi sao anh ta còn ở nhà nữa? Chẳng lẽ Sở Thành sắp đóng cửa sao? Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

“Trên người cô còn có chỗ nào tôi chưa thấy qua, chưa sờ qua? Há?” Sự lạnh nhạt của cô luôn có thể dễ dàng khơi mào lửa giận của Sở Mạnh. Vốn là có lòng muốn để cô thay quần áo, nhưng nghe giọng điệu của cô như vậy, anh không muốn để cô được như ý. Giơ tay vừa mới cảm được quần áo, cánh tay rắn chắc của anh đã ôm lấy vòng em mảnh khảnh không đầy nắm tay của cô thật chặt.

Ngưng Lộ không muốn nói với anh ta chuyện riêng tư bí mật này, như vậy sẽ làm cô đỏ mặt không biết phải làm sao. Điều duy nhất có thể làm chính là im lặng. Để anh ở đó muốn nói gì thì nói đến khi đủ sẽ tự động dừng? Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

“Không nói lời nào là ngầm cho phép hay là đã quên mất? Nếu như đã quên mất tôi không ngại nhắc lại cho cô thêm một lần.” Khi nói chuyện tay cũng đã đồng thời chui vào trong chăn, xấu xa vuốt ve cô từ trên xuống dưới, làm cho cô cảm thấy cực kỳ bối rối.

“Đừng mà, đừng làm như vậy.....” Mắt thấy tình huống sắp không thể kiểm soát được, rút cuộc Ngưng Lộ cắn môi lên tiếng. Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

“Tôi chính là muốn thế này, cô có thể làm gì tôi?” Người đàn ông này thật sự quá vô lại, Ngưng Lộ im lặng, nếu anh ta lại muốn cưỡng bức cô, cô thật sự là một chút biện pháp cũng không có.

“Thiếu gia, cậu có điện thoại, là cô Ngũ gọi tới.” Giọng của thím Trương ở ngoài cửa đã kịp thời ngăn chặn cơn bão sắp đánh tới này. Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

“Tôi tới ngay.” Sở Mạnh rút cuộc buông cô ra, giọng nói đã khôi phục lại bình thường, người này sao có thể thay đổi sắc mặt nhanh như vậy? Làm Ngưng Lộ tự than trong lòng.

Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

Ngưng Lộ thay đồ xong đi ra ngoài, quả thật không thể tin vào mắt mình, người xuất hiện trên bàn ăn thật sự là Sở Mạnh sao? Anh ta không phải là nghe điện thoại xong lập tức đi ra ngoài sao? Sao lại còn có thể ở nhà dùng bữa trưa? Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

“Thiếu phu nhân, có thể ăn cơm rồi.” Thím Trương bung tô canh lên, giúp cô và Sở Mạnh xới mỗi người một chén cơm.

Anh không nói lời nào, mà cô cũng không muốn chủ động đi trêu chọc anh. Bữa trưa được ăn dưới sự im lặng của hai người. Ngưng Lộ không yên lòng khuấy canh trong chén, cô không ngừng liếc mắt nhìn anh: mặc vào quần áo chỉnh tề, đeo mắt kính, đang ăn cơm rất nghiêm túc, động tác tao nhã, tuyệt không giống người đàn ông hèn hạ ở trên giường hành hạ cô gần chết. Nhìn dáng vẻ của anh ta có phải tâm trạng cũng không tệ không, bởi vì anh ta đã ăn đến chén thứ ba rồi. Có thể thừa dịp bây giờ hỏi anh ta chuyện lúc nào cô có thể về trường đi học được không đây? Chậm thì sợ sẽ không kịp, cũng sắp thi cuối kỳ rồi, cô không muốn nợ môn. Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

Cô nhất định có chuyện muốn yêu cầu anh, nếu không cô không thể nào vẫn luôn nhìn anh. Sở Mạnh nhận lấy chén cơm được xới xong từ trong tay thím Trương, vờ như không thấy ánh mắt mong đợi của cô. Có thể làm cho cô ghét anh tới cực điểm mà có thể chủ động tìm anh nói chuyện thì nhất định là chuyện quan trọng. Anh đoán nhất định là chuyện đi học.

Cho đến chén cơm thứ ba của anh cũng đã được ăn sạch sẽ Ngưng Lộ vẫn không mở miệng, mắt thấy anh đứng dậy muốn đi.

Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

“Sở ..... Mạnh.” Cái chữ Mạnh đó khi anh xoay người lại bị cô cứng rắn đặt bên môi. Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

“Có chuyện gì gấp sao? Nếu như không có tôi phải đến công ty.” Tối hôm qua anh vội vã chạy về chính là không yên lòng cô, bây giờ người cũng đã thấy, chuyện nên làm cũng đã làm, đương nhiên là phải trở về công ty. Vốn là hội nghị sáng hôm nay chỉ có thể kéo dài đến buổi chiều thì đã đổi thành hội nghị chat webcam.

“Nếu như anh bận, vậy chờ anh rảnh rồi hãy nói!” Ngưng Lộ thấy anh vội vã muốn đi, lời đến bên môi lại nuốt xuống. Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

“Cho cô 5 phút để nói xong.” Sở Mạnh giờ tay lên nhìn đồng hồ đeo tay một chút.

“Thật sự không cần đâu.” Ngưng Lộ sợ năm phút không thể nói rõ ràng nên liền vội vàng khoát tay nói. Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

“Còn 4 phút 55 giây. Không nói thì sau này cũng đừng hỏi tôi nữa.” Sở Mạnh lên tiếng uy hiếp cô.

“Vậy lúc nào thì tôi có thể trở về trường học.” Ngưng Lộ sợ điều anh nói là thật, vội vàng mờ lời.

“Còn chuyện khác không? Không có thì tôi muốn đi.” Xem ra Sở Mạnh cũng không có ý định trả lời vấn đề của cô, vậy sao còn bảo cô hỏi? Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

“Không được, anh còn chưa nói cho tôi biết đáp án.” Ngưng Lộ lên tiếng ngăn cản anh.

“Đáp án? Bây giờ tôi chưa biết. Xem khi nào tâm trạng tôi tốt rồi hãy nói!” Sở Mạnh trở tay một cái đã đẩy cô ra. Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

“Trước khi kết hôn anh cũng đã đồng ý có thể thương lượng với tôi rồi mà!” Tên này thật sự quá vô lại, Ngưng Lộ giận đến mặt đỏ lên.

“Cô cũng biết dùng từ “thương lượng” mà. Vậy tôi nói cho cô biết, thương lượng không phải là đồng ý.” Sở Mạnh xoay người lại, vẻ mặt lạnh lùng. Cứ như vậy muốn đến trường học sao? Chỉ sợ không phải chỉ đơn giản như vậy? Anh sẽ để cô đi, nhưng không phải bây giờ. Cho nên dù cô nói ra chỉ là do anh muốn xem anh có đoán lầm hay không mà thôi. Sở Khương còn chưa có xuất ngoại, anh sao có thể cho cô đến trường để gặp nó chứ? Đây không phải là gây ông đập lưng ông sao? Anh không có ngu như vậy. Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

“Anh không thể mỗi ngày đều nhốt tôi ở nhà như giam lỏng tôi vậy.” Ngưng Lộ cực kỳ tức giận. Cô cũng là một con người đang hoàng, không phải là một con vật cưng mà anh mua về. Được rồi, xem như cô muốn nhờ vả anh ta, vậy anh ta không cho cô ra khỏi cửa sao? Nếu cô đã đồng ý với anh ta chuyện gì, cô cũng sẽ không đổi ý.

“Tôi không có giam cô lại, có điều cô muốn đi ra ngoài phải dẫn thám Trương theo. Đừng giờ trò trước mặt tôi, có nghe không?” Sở Mạnh cúi xuống, thân thể cao lớn ở tại cô nhẹ nhàng nói ra, nhìn cô tròn mắt rồi thì bước ra ngoài. Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

Sau đó cửa bị đóng “xầm” lại làm thám Trương ở phòng bếp dọn dẹp cũng không nhận được bước ra ngoài xem thử: Thiếu phu nhân cũng sẽ nổi giận sao?

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Ác Ma Quá Yêu Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 30: Xuất Ngoại

Nhà họ Sở.

Trong phòng sách rộng rãi đèn đuốc sáng trưng, Sở Khương đang đem từng quyển sách mình muốn đem theo bỏ vào trong vali. Hai ngày nữa anh sẽ phải đến nước Mỹ, lần này xuất ngoại không phải vì nghiên cứu môn triết học mà anh thích, mà là vì học tập để mình có đủ năng lực chống lại anh hai. Anh chỉ cho mình 6 năm, 6 năm, cho dù không ăn không ngủ anh cũng phải học xong về nước. Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

Trên bàn, ảnh chụp chung của cô và anh vẫn còn đặt ở vị trí cũ. Trong hình là anh chạy xe đạp chở cô chạy dưới bóng cây trái dài trong sân trường, một mái tóc dài như mây tung bay trong gió, cười nói tự nhiên. Đó là ngày đầu tiên cô đi báo danh khi lên năm nhất đại học, anh đến sớm hơn cô, mượn xe của bạn học chở cô đi dạo một vòng sân trường, sau đó vừa lúc bị bạn học ở khoa nhiếp ảnh chụp được. Khi về rửa ra thấy hiệu quả quá tốt nên chủ động đem đến tặng cho bọn họ. Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

Sở Khương cầm lên, ngón tay thon dài vuốt ve gương mặt tươi cười, Lộ Lộ của anh . . . . . Bây giờ đã không phải là của anh, chỉ trách anh không có năng lực bảo vệ người phụ nữ mà anh yêu. Lộ Lộ, bây giờ em có khỏe không? Anh hai đối với em có tốt không? Người đàn ông gia trưởng như anh hai em có thể chịu nổi không? Sở Khương nhìn đau trong lòng, anh muốn đem cô cùng xuất ngoại. Có cô ở bên cạnh, anh sẽ không cảm thấy cô đơn! Khung hình mới vừa định bỏ vào vali đã bị một đôi tay nhanh hơn anh chụp lại. Diễn đàn ♡ Lê ♡ Quý Đôn

Diễn đàn ♡ Lê ♡ Quý Đôn

“Thứ đồ này vứt bỏ sớm một chút sẽ tốt hơn, xem sẽ phiền lòng!” Là giọng nói bức mình của mẹ Sở. Bà chỉ muốn lên xem thử con trai dọn dẹp như thế nào, kết quả lại nhìn thấy nó ôm tấm hình chụp chung của nó và con bé họ Quan đó ngẩn người, chưa kịp đi vào nói, thế nhưng nó lại muốn đem bức ảnh bỏ vào trong hành lý. Đưa con trai ngốc nghếch này của bà, người ta đã không cần nó, nó còn nhớ cô ta làm gì? Lấy gia thế của nhà họ Sở cùng tướng mạo và tài hoa của nó, sợ gì không tìm được cô gái tốt hơn sao?

“Mẹ buông tay ra, đây là chuyện của con.” Sở Khương tính tình ôn hòa hiếm khi sẽ nghiêm mặt nói chuyện, hơn nữa còn là đối với mẹ mình. Diễn đàn ♡ Lê ♡ Quý Đôn

“Buông tay cái gì hả con trai, mẹ đây là vì muốn tốt cho con. Cô ta đã kết hôn rồi, kết hôn! Hơn nữa còn là kết hôn với anh ruột của con, theo lễ nghĩa con phải gọi cô ta một tiếng chị dâu đó! Sao con lại còn giữ lại đồ của cô ta?” Mẹ Sở giận đến đem bức hình giành được giấu vào chỗ không cho con trai đụng được. Đều do con bé họ Quan đó làm cho hai đứa con của bà càng ngày càng xa cách nhau. Trước kia con út đều luôn có thói quen mở miệng là nhắc đến anh hai, chuyện gì đều nói “Anh hai thế này, anh hai thế kia.” Bây giờ nửa câu cũng không hề nhắc đến, hơn nữa tính tình vốn hoạt bác cũng càng ngày càng im lặng; về đến nhà, trừ ăn cơm ra còn lại đều tự nhốt mình trong phòng sách, không hề bước ra ngoài. Con trưởng càng khó khăn nói, kết hôn xong ngay cả cửa chính nhà họ Sở cũng chưa từng bước về. Điều này bảo làm bà sao có thể không tức giận, không đem trách nhiệm đẩy lên người con bé tên Quan Ngưng Lộ kia đây? Diễn đàn ♡ Lê ♡ Quý Đôn

Mấy hôm trước tới nhà tìm cô ta vốn muốn cho cô chịu chút đau khổ, không ngờ ngược lại là mình bị làm cho tức chết.

“Mẹ, buông tay ra. Chuyện của con con sẽ tự giải quyết, con đã 21 tuổi rồi.” Sở Khương bắt miễn giành bức hình từ trong ngực mẹ về, đặt trong vali, khóa lại khiến mẹ Sở có muốn lấy ra cũng đã không kịp rồi. Chuyện gì cũng có thể thỏa hiệp, duy chỉ có chuyện này là không được. Diễn đàn ♡ Lê ♡ Quý Đôn

“Đừng nói là 21 tuổi, cho dù con có 80 đi nữa thì vẫn là con của mẹ. Con nói con phải một mình đến nơi xa như vậy, bảo mẹ làm sao có thể yên tâm?” Sở Khương từ nhỏ đến lớn chưa từng rời xa bà, điều này làm cho mẹ Sở vô cùng không yên lòng. Mà lần này vô luận như thế nào con trai cũng phải xuất ngoại, mẹ Sở vẫn đem cái tội danh này gán lên trên người Ngưng Lộ.

“Mẹ, con cũng không phải là không về!” Sở Khương ngồi xuống ôm mẹ mình, anh nhất định sẽ quay về! Diễn đàn ♡ Lê ♡ Quý Đôn

“Phu nhân, nhị thiếu gia. Lão gia và đại thiếu gia đã về, ở dưới lầu chờ hai người đi xuống!” Quản gia đi lên thông báo.

Nghe được anh hai về, thân thể Sở Khương chấn động. Anh không biết phải lấy thái độ nào để đối mặt với anh hai. Ngày hôm đó sau khi rời đi bệnh viện cũng chưa từng về qua. Vậy hôm nay anh hai vì cái gì mà về? Là biết anh muốn xuất ngoại sao? Anh xuất ngoại không phải là hợp ý anh ta quá sao? Diễn đàn ♡ Lê ♡ Quý Đôn

Diễn đàn ♡ Lê ♡ Quý Đôn

Dưới sự lôi kéo của mẹ Sở, anh nghiêm mặt xuống lầu. Anh hai và ba đã ngồi trên ghế salon. Diễn đàn ♡ Lê ♡ Quý Đôn

“Ba” Sở Khương không nhìn mặt Sở Mạnh một cái, chỉ cúi đầu gọi một tiếng “Ba” liền chọn một chỗ xa Sở Mạnh nhất ngồi xuống. Từ đầu tới cuối không hề ngó ngang tới anh hai, anh sợ anh sẽ xung động đến phải đánh nhau với anh hai. Diễn đàn ♡ Lê ♡ Quý Đôn

“Mọi thứ đã thu dọn xong rồi chứ?” Sở Văn Thiên trầm giọng hỏi. Đối với hành động vô lễ của anh với anh hai dường như không có chút bất mãn. Dù sao đi nữa Sở Mạnh vẫn là anh hai của anh, vì một người phụ nữ mà làm mất hòa khí giữa hai anh em là không nên.

“Xong rồi!” Sở Khương nhìn chằm chằm những thứ trên bàn, giọng điệu lạnh nhạt, không còn giống nhị thiếu gia nhà họ Sở trước đây nữa. Diễn đàn ♡ Lê ♡ Quý Đôn

“Phía trường học đã sắp xếp xong chưa?” Đối với biểu hiện thờ ơ của em trai, Sở Mạnh không chút để ý, đối lại là anh, anh cũng không thể tươi cười với tình địch đã cướp đi người yêu của mình. Nhưng trên thế giới này cách sinh tồn chính là như vậy: ‘Cá lớn nuốt cá bé’ áp dụng ở bất kể là công việc, cuộc sống hay tình cảm, nó là em trai của anh cũng không thể may mắn thoát khỏi. Huống chi anh chính là cố ý muốn làm cho nó đau lòng! Sở Mạnh cười lạnh trong lòng. Diễn đàn ♡ Lê ♡ Quý Đôn

“Không cần anh làm bộ tốt bụng!” Khi nghe mấy câu như lấy lệ của Sở Mạnh, Sở Khương kim không được cảm xúc rối loạn trong lòng mình, một mình chạy lên lầu. Anh không có cách nói chuyện đàng hoàng với anh hai, đừng nói là nói chuyện với nhau, ngay cả ngồi đối diện cũng đã làm anh khó chịu rồi. Dù sao còn trẻ, thừa nhận đã kích còn quá ít.

“Sở Khương, sao con có thể nói chuyện với anh hai như vậy?” Sở Văn Thiên tức giận, đứng dậy hướng về phía con út đang lên lầu rống to, sắc mặt giận đến tái đi. Diễn đàn ♡ Lê ♡ Quý Đôn

“Ba, ba muốn con nói sao?” Ở bậc cuối cùng của cầu thang, Sở Khương dừng bước không quay đầu lại. Trong giọng nói có đau đớn không cách nào nói rõ. Anh còn có thể nói sao? Anh đau lòng có người nào có thể hiểu chứ?

“Đây là giọng điệu nên có của con sao?” Sở Vân Thiên luôn đối với con út không có chút hứng thú với sự nghiệp tương đối nghiêm nghị. Nhưng Sở Khương cũng không tiếp tục để ý đến ba mẹ, không hề quay đầu lại trở về phòng ở lầu hai. Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

“Sao ông lại chỉ biết mắng nó? Không tới hai ngày nữa nó cũng không còn ở nhà nữa ông có biết không. Cũng không phải chỉ mình nó làm sai.” Mẹ Sở cũng nổi giận. Ông ta sao càng ngày càng thiên vị? Rõ ràng cả hai đứa đều là con trai ông ta, Sở Mạnh làm gì ông ta đều không có ý kiến, thậm chí bức hôn người sẽ là vợ của con út, ông ta còn lộ ra dáng vẻ như thuận theo nó. Như vậy còn chưa tính, còn không ngừng trách mắng con út không hiểu chuyện. Sao ông ta không nói con trưởng ngồi đó tỉnh táo giống như người ngoài cuộc một chút đi? Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

“Mẹ, đây là mẹ đang trách con làm sai? Con không nên giành phụ nữ với nó?” Trong giọng nói của Sở Mạnh nghe không ra tức giận hay bất mãn. Một tiếng ‘mẹ’ này anh gọi cũng rất đau lòng, anh không tin người phụ nữ từ nhỏ đến lớn luôn đối với anh tốt như vậy thế nhưng không phải mẹ anh? Chưa hết, bà ta còn là đầu sỏ hại mẹ anh vì sinh non, mất máu quá nhiều mà phải bỏ mình. Anh hận bà, tuy nhiên anh không biết làm sao mới có thể cho mình giảm bớt sự hận thù với người phụ nữ này, cho nên khi đụng phải Ngưng Lộ - người phụ nữ làm anh động lòng lại là bạn gái của Sở Khương. Anh biết mình phải thế nào, nếu muốn cô lại muốn người mẹ nằm dưới đất của anh được an ủi một chút, không bằng làm đến cùng đi! Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

“Sở Mạnh, không phải mẹ nói con, chuyện này vốn là con sai!” Âm thanh của mẹ Sở nhỏ dần, khí thế không giống vừa rồi rồ rồ với Sở Vân Thiên. Đúng vậy, đối với đứa con trưởng từ sau mười mấy tuổi càng ngày càng xa lánh bà, mẹ Sở có chút sợ. Chứ đừng nói đến sau khi nó tiếp nhận Sở Thành thì càng ngày càng tàn nhẫn và khí thế bức người, ngay cả người làm mẹ như bà cũng khiếp sợ, tránh xa ba phần.

“Được rồi, chuyện này đến đây chấm dứt. Đừng nhắc lại nữa.” Sở Vân Thiên chấp tay sau lưng đi tới phòng sách, mẹ Sở không yên lòng con út cũng đi lên lầu. Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

Anh sai lầm rồi sao? Ha ha, sai lầm rồi sao? Anh không quan tâm. Trong phòng khách rộng lớn nhất thời chỉ còn một mình Sở Mạnh ngồi đó không nhúc nhích ...

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Ác Ma Quá Yêu Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 31: Tiếng Khóc Trong Phòng Sách

Đã sắp 1 giờ đêm nhưng Ngưng Lộ một chút cũng không cảm thấy buồn ngủ. Trưa hôm nay khi anh rời khỏi nhà cô nổi giận trở về phòng, kết quả lại nằm trong phòng ngủ suốt buổi chiều. Nếu không phải thím Trương gọi cô dậy ăn tối, không biết cô sẽ ngủ đến lúc nào. Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

Ban ngày ngủ quá nhiều kết quả chính là tới giờ đi ngủ bình thường lại không ngủ được, Ngưng Lộ lăn qua lộn lại, làm sao cũng không ngủ được, ngồi dậy vén chăn quyết định đến phòng sách lên mạng, xem ra sẽ đỡ bức bối hơn nằm đếm cừu giống như bây giờ.

Bình thường thời gian ở nhà Ngưng Lộ rất ít vào phòng sách của anh. Đọc sách cũng là ở trong phòng hoặc ở ban công đọc, dù sao nhà lớn như vậy cô muốn đi đâu đọc cũng được chính là không muốn đến phòng sách của anh ta. Chỉ cần vừa bước vào đó cô sẽ nghĩ đến hợp đồng kết hôn với những điều khoản không công bằng của bọn họ. Nhưng trong nhà chỗ duy nhất có thể lên mạng chính là phòng sách của anh ta. Cho nên, cô không còn sự lựa chọn nào khác. Cô đã nghĩ sẽ mua một cái laptop mới. Trước kia lúc còn đi học không cần nên không mua, nhưng bây giờ mỗi ngày đều ở nhà, cô thật sự sắp phát điên rồi. Cũng không biết muốn mua thứ có thể liên lạc với bên ngoài có cần xin phép anh ta không? Hừ! Xin cũng vô dụng? Ngay cả điện thoại anh ta còn không cho cô dùng, huống chi là có thể cho cô cầm máy vì tính liên lạc với người khác? Ngưng Lộ hừ lạnh trong lòng nói. Không biết sao gần đây cảm xúc luôn không ổn định, không còn giống trước đây an tĩnh mà bình thản. Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

Thím Trương chuẩn bị trở về phòng nghỉ thì thấy Ngưng Lộ khoác áo khoác nhỏ từ lầu hai đi xuống, rất kinh ngạc: “Thiếu phu nhân, đã trễ thế này sao còn chưa ngủ? Muốn ăn cái gì sao?” Hình như thiếu phu nhân chưa từng có thói quen ăn khuya? Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

“Thím Trương, con không ngủ được. Đến phòng sách lên mạng.” Trên mặt Ngưng Lộ nở nụ cười mỉm. Đối với thím Trương suốt ngày thật lòng quan tâm cô, cô không thể hờ hững được. Mặc dù mỗi ngày bà sẽ đem tất cả mọi chuyện của cô, không sót thứ gì báo cáo cho người đàn ông đó, nhưng cô không trách bà, đây là trách nhiệm công việc của bà không phải sao? Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

“Lên mạng sao?” Thím Trương có chút ngơ ngời. Thiếu gia chưa từng nói sẽ không cho thiếu phu nhân lên mạng, nhưng cũng chưa từng nói có thể. Vậy phải làm sao bây giờ? Thiếu gia ngay cả điện thoại cũng không cho thiếu phu nhân dùng, vậy lên mạng không phải cũng có thể liên lạc với người bên ngoài sao? Bà ở nhà thấy con trai bà còn có thể ở trên mạng cùng người ta nói chuyện tán gẫu mà? Không cần điện thoại cũng có thể liên lạc với người khác. Nhưng đã trễ thế này lại đang ở trong nhà chắc sẽ không có chuyện gì đâu? Thiếu gia cũng thật là, người cũng đã lấy về nhà rồi còn sợ gì nữa chứ? Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

Ngưng Lộ thấy vẻ mặt khó xử của thím Trương, chân đang muốn đi đến phòng sách tự động dừng lại. Thì ra là Sở Mạnh sợ cô và Sở Khương liên lạc nên mới muốn cắt đứt toàn bộ sự liên lạc của cô đối với bên ngoài. Anh ta sẽ để ý cô đến vậy sao? Chẳng qua là không yên lòng mà thôi! Người anh ta cũng đã danh chính ngôn thuận lấy về nhà rồi, cũng có được người của cô rồi, anh ta còn sợ cô có thể làm chuyện gì mất mặt anh ta sao? Bỏ đi, vẫn là không nên làm khó thím Trương, người đàn ông đó thật đáng sợ, nếu như bởi vì cô mà khiến thím Trương bị liên lụy, cô sẽ cảm thấy khó chịu.

“Thím Trương, bỏ đi, con về phòng ngủ!” Ngưng Lộ xoay người đi về, mi tâm nhũn chặt lại có cảm giác mất mát. Diễn đàn ♡ Lê ♡ Quý Đôn

“Thiếu phu nhân ở nhà cô muốn làm gì thì làm, thím Trương sẽ không nói.” Không đành lòng thấy đáng vẻ cô đơn của Ngưng Lộ, thím Trương vỗ vỗ ngực mình bảo đảm nói. Thiếu gia cũng không có ở nhà lại cũng không có không được lên mạng, không phải sao?

“Không cần đâu thím Trương.” Ngưng Lộ cũng không muốn làm khó, đi về đếm cừu mà ngủ thôi. Dù sao cô cũng không có việc gì gấp không phải sao? Cô chỉ là, chỉ là muốn biết chút tin tức về Sở Khương mà thôi. Hôm trước mẹ Sở cũng nói anh ấy muốn ra nước ngoài du học mà? Không biết đi đến đâu? Cô chỉ muốn biết anh ấy có khỏe hay không mà thôi. Diễn đàn ♡ Lê ♡ Quý Đôn

“Đi thôi thiếu phu nhân. Tôi giúp cô mở cửa.” Thím Trương kéo cô cùng đi đến phòng sách.

Diễn đàn ♡ Lê ♡ Quý Đôn

Ngưng Lộ vào phòng sách vẫn không khống chế được mâu thuẫn trong lòng muốn biết được tin tức của Sở Khương. Thím Trương bùng đến cho cô một ly sữa tươi nóng và một đĩa điểm tâm sau đó đi ra ngoài, bà nói con trai bà ở nhà lên mạng cũng thích như vậy. Xem ra thím Trương đem nỗi tiếc nuối không có con gái bù lại trên người Ngưng Lộ - một cô gái khéo léo biết nghe lời rồi. Diễn đàn ♡ Lê ♡ Quý Đôn

Ngưng Lộ mở máy tính không dám lên MSM sợ Sở Mạnh đột nhiên trở lại thấy. Đến lúc đó cô có lý cũng không nói được rồi, cho nên chỉ có thể đăng nhập hộp thư của mình nhìn xem Sở Khương có gửi thư điện tử cho cô không. Diễn đàn ♡ Lê ♡ Quý Đôn

Vừa mở ra hộp thư xem ra đã lâu không dùng, Ngưng Lộ thấy trong hộp thư đến đầy thư do Sở Khương gửi đến. Từ lúc bọn họ chính thức tách ra, bao nhiêu ngày anh ấy đã gửi bấy nhiêu bức thư. Không có thao thao bất tuyệt nói anh ấy nhớ cô bao nhiêu nhưng những câu nói bình thản đến không thể bình thản hơn được lại làm cho Ngưng Lộ buồn bã đến nước mắt rơi như mưa, từng giọt từng giọt rơi xuống mặt bàn. Diễn đàn ♡ Lê ♡ Quý Đôn

Anh ấy nói anh ấy hận mình không đủ năng lực để giúp đỡ cô, bảo vệ cô, hi vọng cô không nên trách anh; anh nói anh đã đi đến quỹ môn quan một lần sẽ không tiếp tục làm chuyện ngốc, không muốn để cho cô phải lo lắng; anh còn nói anh thấy cô mặc áo cưới xinh đẹp như nàng công chúa, anh nói một ngày nào đó anh sẽ trở về mang nàng công chúa của anh đi; anh nói anh hi vọng không có anh bên cạnh, cô phải tự biết chăm sóc tốt cho mình, đừng khóc. Lúc khổ sở thì nghĩ đến những chuyện vui về bọn họ đã từng cùng nhau trải qua; đến phong thư cuối cùng, anh nói ngày một anh sẽ phải lên đường đến Mỹ, trường học đã liên lạc xong rồi. Diễn đàn ♡ Lê ♡ Quý Đôn

Từng chuỗi nước mắt lăn xuống. Thì ra là hôm trước mẹ Sở đến nhà là vì Sở Khương quyết định xuất ngoại, hơn nữa còn đến chỗ xa xôi như vậy cho nên bà mới cảm thấy là do cô hại anh, làm cho anh phải một thân một mình chạy đến nơi xa xôi lạ lẫm như vậy để đi học. Sở Khương muốn rời đi, rời khỏi mảnh đất quê hương anh đã sinh sống mấy mươi năm. Nhưng còn cô? Chỉ có thể ngồi đây chúc anh mọi sự thuận lợi. Sở Khương, Sở Khương. .... Mỗi lần nghĩ đến cái tên này đều làm cho cô đau lòng, mà bây giờ biết anh lập tức muốn rời đi, tâm trạng cô lại càng thêm nặng nề. Cô thật sự muốn gặp anh, xem anh có thật sự khỏe mạnh như lúc trước không. Nhưng không được, Không được. .... Sở Mạnh sẽ không cho phép, vừa nghĩ đến người đàn ông từ lần gặp đầu tiên đã cưỡng bức cô, Ngưng Lộ càng thêm đau lòng, gục xuống bàn khóc rồi rít. Diễn đàn ♡ Lê ♡ Quý Đôn

Anh ta cưỡng bức cô trở thành người phụ nữ của anh ta, cưỡng bức cô gả cho anh ta, cưỡng bức muốn cô, cưỡng bức cô không thể gặp Sở Khương. .... Anh thật sự là đáng hận! Sao lại có người đáng ghét như vậy? Hay là anh ta thật sự hận Sở Khương như vậy? Sao lại muốn đem ân oán của đời trước trút lên đời sau, làm cho mọi người cùng nhau chịu khổ? Nếu như Sở Khương biết nhất định sẽ không chịu nổi? Người anh hai mà anh luôn sùng bái lại không phải là anh ruột anh, ba mẹ mà anh kính yêu nhất lại có nhiều quá khứ xấu xa như vậy. Không thể nói! Ngưng Lộ khóc thương tâm đến nỗi gần như không thể thở được, cũng làm cho Sở Mạnh sau khi vừa vào cửa nghe được nhượng mảy: Tại sao đã trễ như vậy phòng sách còn mở cửa? Hơn nữa hình như là Ngưng Lộ đang ở bên trong khóc? Là cô ấy sao? Diễn đàn ♡ Lê ♡ Quý Đôn

Hôm nay không phải là còn rất tốt sao, khóc cái gì chứ? Trong lòng Sở Mạnh căng thẳng, sải bước đi đến phòng sách.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Ác Ma Quá Yêu Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 32: Làm Cho Đến Khi Yêu Mới Thôi

Ngưng Lộ tự chôn mình trong nỗi uất ức cho đến thân hình đàn ông cao to từ từ đến gần bên cạnh, cô vẫn không hề hay biết. Diễn đàn ♡ Lê ♡ Quý Đôn

Màn hình máy tính sáng lên khiến lòng Sở Mạnh lạnh lẽo, đã trễ như vậy rồi cô còn mở máy vi tính làm gì? Hơn nữa còn làm cho cô khóc thành ra như

vậy, trừ chuyện của Sở Khương ra còn có thể là chuyện gì? Chẳng lẽ bọn họ đã liên lạc với nhau rồi sao? Anh tuyệt đối không thể tưởng tượng được cô lại to gan như vậy, dám không nghe lời anh, lại dám lên anh liên lạc với Sở Khương. Vốn có lòng thương tiếc cô khóc đến đáng thương như vậy, nhưng vừa nghĩ tới cô đáng thương vì một người đàn ông khác, tim anh làm sao cũng không bình tĩnh được, ngọn lửa trong lòng vẫn bùng phát. Diễn đàn Lê Quý Đôn

“Cô tốt nhất có một lý do có thể thuyết phục tôi, tại sao đã trễ như vậy còn ở đây khóc?” Sở Mạnh ở sau lưng kéo mái tóc dài của cô ra sau làm mặt cô ngẩng lên. Trên gương mặt trắng nõn loang lổ nước mắt, đôi mắt đã khóc đến đỏ lên, ngay cả chớp mũi cũng hồng, lông mi dài còn vương nước mắt. Rốt cuộc là khóc bao lâu mới thành ra như vậy chứ! Lửa giận trong lòng Sở Mạnh càng tăng lên. Diễn đàn Lê Quý Đôn

“Anh.....” Anh đột nhiên lên tiếng và bị kéo đau khiến Ngưng Lộ lập tức ngừng khóc mà bị ép nhìn thì đã thấy gương mặt tức giận. Sao đột nhiên anh ta lại về? Cô cho là đã trễ như vậy anh sẽ không về như những ngày trước. Vậy chắc anh ta không nhìn thấy email mà Sở Khương gửi cho cô chứ? Hình như cô đã tắt rồi, nhật ký truy nhập cũng đã xóa rồi, sẽ không có chuyện gì đâu. Nhưng dù sao Ngưng Lộ chột dạ vẫn nhìn không được dùng nhìn lên về phía màn hình. Diễn đàn Lê Quý Đôn

“Sao? Có phải làm việc trái với lương tâm nên không dám nhìn tôi không?” Trong giọng nói của Sở Mạnh như đang sắp bùng nổ cơn giận, thấy đáng sợ chột dạ của cô anh đã biết. Mới vừa rồi cô nhất định là liên lạc với Sở Khương, cứ như vậy xem anh đã chết rồi sao?

“Tôi không có! Thật sự không có!” Ngưng Lộ vội vàng giải thích. Cô thật sự sợ ánh mắt của anh lúc này, giống như là muốn nhìn thấu cô vậy. Diễn đàn Lê Quý Đôn

“Sự thật không phải như vậy thì cô vội cái gì? Há? Nói cho tôi biết rốt cuộc sao lại khóc?” Những giọt nước mắt chưa khô cùng về mặt khăn trương của cô thế nhưng lại làm cho lòng anh mềm nhũn ra. Được rồi, anh thừa nhận là anh mềm lòng, nếu như cô bằng lòng nói rõ mọi chuyện với anh, anh sẽ không truy cứu. Diễn đàn Lê Quý Đôn

“Tôi...” Ngưng Lộ mở miệng lại không thể nói ra lý do có thể thuyết phục anh. Nhưng nguyên nhân chính thì đánh chết cô cũng không thể nói. Làm sao bây giờ, làm sao bây giờ?

Nét mặt của cô đã bán đứng cô, cô không muốn nói cho anh biết, không muốn nói cho anh biết sự uất ức của cô. “Àm” tiếng một quả dấm nặng nề nện xuống bàn trong màn đêm yên tĩnh cực kỳ chói tai khiến Ngưng Lộ cũng sợ tới mức ngơ ngời. Sao anh ta lại tức giận dữ như vậy? Là cô chọc anh sao? Diễn đàn Lê Quý Đôn

“Nói!” Tinh thần Sở Mạnh vừa vội vừa cứng, quả dấm trên bàn lại không cảm giác được đau đớn. Cô gái này rõ ràng chính là làm việc gì sai mà còn làm bộ ra vẻ vô tội, cô chính là có năng lực ép anh nổi điên.

Diễn đàn Lê Quý Đôn

Thím Trương chắc chắn ở lâu một khi nghe được âm thanh cũng lo lắng chạy tới, tình trạng bên trong làm bà cũng không khỏi hoảng hốt. Tại sao thiếu gia về đến lại nổi giận như vậy? Mà thiếu phu nhân thì lại là vẻ mặt uất ức đầy nước mắt ngồi ở đó! Thiếu gia vẫn luôn nhìn chăm chăm cô bé đáng thương làm cái gì? Diễn đàn Lê Quý Đôn

“Thiếu gia, không nên trách thiếu phu nhân, là tôi để cho cô ấy đi vào.” Giọng nói của thím Trương có chút run rẩy. Bởi vì ánh mắt thiếu gia khi quay lại nhìn bà lạnh quá, quả thật là đáng sợ!

“Không có chuyện của thím. Đóng cửa lại cho tôi.” Sở Mạnh lạnh lùng ra lệnh, thím Trương không dám chần chờ một giây, đóng cửa lại. Diễn đàn Lê Quý Đôn

“Anh muốn làm gì?” Ngưng Lộ nghe được tiếng đóng cửa thì trở nên căng thẳng, đôi tay nắm chặt mép bàn, lòng bàn tay đã đổ mồ hôi, cô sợ nhất chính là bộ dáng này của anh ta, anh ta có thể đánh cô không? Hay là .... Vừa nghĩ đến cái đó có thể xảy ra, mặt Ngưng Lộ trắng bệch. Diễn đàn Lê Quý Đôn

“Bây giờ biết sợ rồi sao? Há? Không phải mới vừa rồi không biết sợ sao?” Sở Mạnh một tay mạnh mẽ nắm ở hông cô, một tay nắm ở chiếc cằm nhỏ làm cho cô không thể động đậy nửa phần. Đôi mắt khóc đã ngập nước, mờ mịt nhìn anh, mẹ kiếp, thật đáng chết, cô gái này lại khơi dậy thú tính trong cơ thể anh rồi. Diễn đàn Lê Quý Đôn

“Anh có thể buông tôi ra trước không?” Thay đổi trên cơ thể anh cùng với anh dính sát trên người Ngưng Lộ, sao cô lại không cảm giác được. Trời ạ, người đàn ông này thật sự là cầm thú, một khi tới gần cô, loài động vật này sẽ có phản ứng. Cô không muốn quan hệ này với anh ta, hôm nay mới vừa uống thuốc tránh thai khẩn cấp, nếu như anh ta lại muốn cưỡng bức cô, vậy cô phải làm sao bây giờ? Uống nữa sao? Chỉ sợ lấy tàn suất như vậy của anh ta, cho dù có uống cũng vô dụng! Gọi mẹ lấy thuốc còn chưa lấy được!

“Vậy cô có thể nói cho tôi biết tại sao khóc y không? Một đôi một như thế nào?” Toàn thân Sở Mạnh đè ép tới khiến thân hình mảnh mai của cô ngồi trên ghế dựa xoay cùng anh nói điều kiện? Được! Anh ngược lại thấy có chút hứng thú! Diễn đàn Lê Quý Đôn

“Tôi nhớ mẹ!” Dưới sự ép sát từng bước của anh, Ngưng Lộ nói ra một lý do ngay cả chính cô còn không thể tin tưởng. Khôn khéo như anh ta, sao có thể giấu giếm được? Xem ra sau này cô phải chú ý một chút, không cần ở những chỗ anh ta có thể xuất hiện lại lộ ra bất kỳ cảm xúc khả nghi nào. Diễn đàn Lê Quý Đôn

“Không phải là mới về gặp sao?” Tay Sở Mạnh nhẹ nhàng trượt trên gương mặt nõn nà của cô. Nhớ mẹ có thể khóc thành ra như vậy sao? Anh lại không hạn chế cô về nhà, không phải sao? Xem ra vẫn là không muốn nói với anh! Diễn đàn Lê Quý Đôn

Ngưng Lộ cắn môi không nói lời nào. Hơi thở nguy hiểm của anh làm cô khản trương đến nuốt nước miếng, vẫn không quen nói dối!

Diễn đàn ♡ Lê ♡ Quý Đôn

“Không muốn nói với tôi đúng không? Được, vậy chúng ta không nói trực tiếp, làm đi!” Hai tay anh cùng lúc buông cô ra, sau đó khó hiểu ở trước mắt cô cời thất lung ra, sau đó lúc cô trợn mắt há mồm nói một câu làm cô hận không thể trực tiếp té xỉu: “Tôi nay dùng miệng của cô *** (Tĩnh lược N chữ, mọi người biết.)” (Ling: những dấu *** và câu trong ngoặc là nguyên văn của tác giả a, ai muốn hiểu sao thì hiểu a) Diễn đàn ♡ Lê ♡ Quý Đôn

“Anh là kẻ điên, kẻ điên, anh tránh ra tránh ra!” Ngưng Lộ càng không ngừng phui những bắp thịt của anh, biết rất rõ mình không phải đối thủ của anh, nhưng cô không cam lòng bị anh ta đùa bỡn trong lòng bàn tay như vậy, cô không muốn làm chuyện hạ lưu như vậy, chết cũng không muốn.

“Quan Ngưng Lộ, cô đừng quên hợp đồng chúng ta đã ký. Cô dám từ chối tôi, ngày mai lập tức tôi ngưng toàn bộ đơn đặt hàng của Quan gia.” Tại sao người phụ nữ đáng chết này mỗi lần đều phải làm cho anh lấy lý do này để uy hiếp đây? Diễn đàn ♡ Lê ♡ Quý Đôn

“Tôi chán ghét anh, chán ghét anh.” Ngưng Lộ cắn xé cánh tay của anh.

“Vậy cô thích ai? Nói cho tôi biết, cô thích ai? Sở Khương sao? Đáng tiếc, nếu như Sở Khương yêu thương của cô nhìn thấy tôi đối với cô như vậy sẽ còn có thể thích cô sao? Tiểu công chúa băng thanh ngọc khiết trong cảm nhận của nó bị người đàn ông khác đè phía dưới như vậy...” Diễn đàn ♡ Lê ♡ Quý Đôn

“Ừm. ....” Cái miệng nhỏ nhỏ bị buộc mở ra, thừa nhận sự sỉ nhục khiến cho cô cả đời muốn quên cũng không sao quên được, lệ trong khóe mắt từng giọt từng giọt tràn ra, lại làm cho ngọn lửa của Sở Mạnh càng bùng phát mạnh hơn, rồi đi đôi mắt đỏ tươi cúi người đè lên cô. Diễn đàn ♡ Lê ♡ Quý Đôn

Tôi nay cô đừng hi vọng anh sẽ bỏ qua cho cô. Cô không yêu anh, vậy anh sẽ làm đến khi cô yêu anh mới thôi ...

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Ác Ma Quá Yêu Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 33: Cô Dám Không Đi

Đêm hôm đó sau khi bị Sở Mạnh ở phòng sách điên cuồng “ngược đãi” đến ngất đi, Ngưng Lộ không biết từ lúc nào thì về lại phòng của mình, chỉ biết cô bị đối làm thức tỉnh. Ý thức mặc dù tỉnh táo nhưng tứ chi lại bủn rủn, không cách nào nhúc nhích. Anh ta thật sự rất đáng sợ, giống như ác ma, hành hạ cô chồng chất đến gần chết. Về sau không có chuyện gì không nên chọc anh ta, cũng không dám. Cô không muốn lại tiếp nhận sự trừng phạt như vậy, quá nặng. Diễn đàn ♡ Lê ♡ Quý Đôn

Xem đồng hồ báo thức ở đầu giường đã chỉ 11 giờ, là buổi sáng hay buổi tối? Thảm rồi, có phải đã qua 72 tiếng rồi không? Cái loại thuốc đó phải uống trong vòng 72 tiếng mới có tác dụng mà? Không được, cô phải uống thêm một viên mới yên tâm. Có đau, có mệt mỏi đi nữa, vừa nghĩ đến chuyện thuốc tránh thai thì cả tinh thần lẫn toàn thân Ngưng Lộ cũng thức tỉnh, tay chân lập tức luống cuống mở tủ treo quần áo tìm thứ cô muốn.

Hắn là chưa qua 72 tiếng mới đúng. Lấy nước ấm, Ngưng Lộ ngược cổ đem thuốc nuốt xuống rồi sau đó mới vỗ vỗ bụng. Ngần vịn không được có chuyện đó! Diễn đàn ♡ Lê ♡ Quý Đôn

Diễn đàn ♡ Lê ♡ Quý Đôn

Cái ly trong tay còn chưa có buông xuống thì khuôn mặt tươi cười thân thiết của thím Trương đã xuất hiện ở cửa ra vào, kèm theo giọng điệu yên tâm: “Thiếu phu nhân, rốt cuộc cô cũng tỉnh.” Diễn đàn ♡ Lê ♡ Quý Đôn

“Xin lỗi thím Trương! Sở Mạnh anh ấy có trách thím hay không?” Ngưng Lộ nhớ tới chuyện hôm đó, sợ người đàn ông vô tình đó sẽ trách cứ thím Trương vô tội, vậy cô sẽ rất đau lòng.

“Đại thiếu gia không có trách tôi, sáng sớm hôm qua đã để tôi đến xem cô!” Thím Trương giúp Ngưng Lộ vén những sợi tóc vừa đen vừa sáng trên mái tóc dài, quần áo trên người che dấu những vết tím bầm trên bả vai và cánh tay. Đại thiếu gia cũng không biết bị làm sao, thoát nhìn rõ ràng chính là tao nhã lịch sự lại làm cho thiếu phu nhân thương tích đầy mình lại còn ngủ mê man trên giường lâu như vậy, cũng may đã mời bác sĩ Tống đến xem rồi, chẳng qua là bị mệt mỏi quá độ mà thôi. (Ling: Ặc! anh này quả thật giống cảm thụ thiệt hành con người ta thăm tới vậy) Diễn đàn ♡ Lê ♡ Quý Đôn

“Ngày hôm qua? Thím Trương bây giờ là lúc nào rồi hả?” Lời nói của thím Trương khiến Ngưng Lộ khản trương đến xoay người giữ chặt cánh tay của bà. Rốt cuộc cô đã ngủ bao lâu? Ngày đó trong thư Sở Khương rõ ràng nói sẽ đi chuyển bay chiều thứ ba, vậy có phải đã đi rồi hay không? Trong nháy mắt lòng Ngưng Lộ chùng xuống.

“Thiếu phu nhân, cô đừng gấp! Bây giờ mới là buổi trưa mà thôi, cô đã ngủ một ngày một đêm! Rửa mặt đi rồi đi ra ngoài ăn chút gì mới có thể lấy lại sức!” Thím Trương buông chiếc lược bằng gỗ đàn hương trong tay, vỗ vỗ vai Ngưng Lộ làm cho cô yên tâm. Diễn đàn Lê Quý Đôn

“Thím Trương, vậy hôm nay có phải là ngày 23 không?” Trong nội tâm Ngưng Lộ vui vẻ, nhưng vừa nghĩ tới mình không có tư cách đi tiễn anh, chưa tới giờ thì sao? Khuôn mặt nhỏ nhắn vốn hưng phấn lại xụ xuống. Diễn đàn Lê Quý Đôn

“Đúng vậy, có gì không thiếu phu nhân? Có chuyện gì quan trọng sao?” Thím Trương không rõ chân tướng hỏi.

“Không có gì, thím Trương chúng ta đi xuống ăn chút gì đi!” Những chuyện này căn bản không thể nói rõ với thím Trương được, Ngưng Lộ cười mỉm rồi kéo thím Trương cùng đi xuống. Ngũ lâu như vậy thật là đói bụng. Diễn đàn Lê Quý Đôn

Diễn đàn Lê Quý Đôn

Ngưng Lộ không ngờ vào buổi trưa Sở Mạnh lại về nhà. Lúc này cô đang ở ban công rộng lớn loay hoay cùng thím Trương chăm sóc những chậu hoa, tóc dài cột thành đuôi ngựa, những giọt mồ hôi hiện trên cái trán trơn bóng, cái tay nhỏ bé đeo bao tay cầm xẻng. Sau khi thấy anh không tiếng động đi tới, tay bên kia của cô không tự giác lau trán. Một nhúm tóc rơi ở trên má khiến mặt Ngưng Lộ đỏ lên, cái tay cầm cái xẻng ngay sau đó cũng đi theo. Anh ta sao lại nhìn cô như vậy? Diễn đàn Lê Quý Đôn

Bùn đất trên bao tay dính vào trên mặt làm cho cô trông cực kỳ đáng yêu, đáng yêu đến khiến người ta muốn hung hăng nựng một phen. Lúc nghĩ như vậy thì tay của Sở Mạnh cũng đã đưa tới, phải đi bùn đất dính trên mặt cô, khi gần chạm được vào khuôn mặt nhỏ thì cô lại nghiêng đầu đi, không để cho anh được như ý.

Mặt Ngưng Lộ trầm xuống, rốt cuộc anh ta muốn làm gì chứ? Về đến không nói câu nào liền muốn đụng mặt cô. Nếu không có chuyện gì cô muốn đi rửa tay. Cô không muốn đứng cùng anh dưới một mái hiên, điều này làm cho cô rất không thoải mái. Diễn đàn Lê Quý Đôn

“Thiếu gia, tôi đi xuống trước.” Thím Trương vừa đem một chậu hoa hái đường đã thêm đất xong đặt lại chỗ cũ, xoay người lại thì thấy thiếu gia không biết trở về từ lúc nào, hơn nữa không chớp mắt mà nhìn chăm chăm thiếu phu nhân. Bà cười thâm trong lòng: Rõ ràng chính là thích mà lại cứ muốn dùng thủ đoạn cứng rắn như vậy với con bé. Thì ra là đàn ông bất kể bao nhiêu tuổi khi nhìn thấy người phụ nữ mình thích thì cách làm đều giống như những đứa bé trai ở vườn trẻ, nắm tóc hoặc vẽ sách, ý đồ có được sự chú ý của người ta. Thiếu gia rõ ràng chính là loại này, chẳng qua là thủ đoạn của đàn ông so với những đứa bé thì cao hơn mấy bậc mà thôi. Diễn đàn Lê Quý Đôn

“Thím Trương, chờ con với!” Ngưng Lộ thấy thím Trương muốn đi, thân thể cũng muốn đi theo xuống. Cô không muốn cùng anh đơn độc ở chỗ này. Diễn đàn Lê Quý Đôn

“Tôi có nói để cho cô đi rồi sao?” Vừa nhìn thấy cô muốn đi, cứ như vậy ghét anh sao? Sở Mạnh bất mãn trong lòng kéo cánh tay của cô, thím Trương nhìn đôi vợ chồng son cười mà rời đi.

Diễn đàn Lê Quý Đôn

“Anh còn chuyện gì nữa sao?” Khuôn mặt nhỏ của Ngưng Lộ lạnh nhạt hỏi. Đối với người ức hiếp mình Ngưng Lộ làm sao cũng không cười nổi, cho dù giả bộ cũng không được. Diễn đàn Lê Quý Đôn

“Không có chuyện không thể về xem cô sao? Còn đau không?” Sở Mạnh không buông cô ra, nhìn thấy những vết bầm tím kinh người chỗ vai đập vào mặt khiến anh buồn phiền với những hành động thô lỗ của mình. Cô sao lại dễ bị thương như vậy? Ai bảo cô luôn chọc anh giận, làm anh không vui chứ? Diễn đàn Lê Quý Đôn

“Đau anh sẽ bỏ qua cho tôi sao? Không hề cường ép nữa sao?” Ngưng Lộ không biết tại sao hôm nay mình có gan dùng giọng điệu như vậy nói chuyện với anh. Nhưng cô chính là không nhịn được. Hành vi của anh ta rõ ràng chính là căm thù, rồi sau đó lại giả bộ làm người tốt. Diễn đàn Lê Quý Đôn

“Cô cứ nói đi?” Về mặt khinh thường ở trên mặt cô cùng giọng nói có chút tự giễu khiến cho tâm trạng Sở Mạnh vốn tốt lại trở nên phiền muộn, cô nhất định muốn chọc giận anh đúng không?

Tất nhiên là không rồi. Vậy còn có cái gì đáng nói, Ngưng Lộ muốn dùng sức tránh ra thế nhưng anh lại không buông. Thật là đau! Bởi vì dùng sức, vật áo bị kéo xuống, từ trên cao nhìn xuống anh nhìn thấy hai quả phần phần tròn no đủ còn mang theo một ít vết bầm. Chỉ là nhìn như vậy mà thôi người anh lại bắt đầu dâng lên. Mẹ kiếp, Sở Mạnh thật sự cảm giác mình giống cảm thú thật. Diễn đàn Lê Quý Đôn

“Đi thay quần áo.” Đáng tiếc bây giờ không phải là lúc có thể cảm thú, bọn họ phải ra ngoài liền. Diễn đàn Lê Quý Đôn

“Sao lại phải thay quần áo?” Ngưng Lộ theo hướng ánh mắt nóng rực của anh nhìn xuống, nha, tay chân luống cuống kéo lại quần áo, khuôn mặt nhỏ thoáng chốc cũng hồng lên. Sau này xem ra phải mặc áo cao cổ mới được, đặc biệt là lúc ở cùng anh ta.

“Bởi vì chúng ta phải đến sân bay.” Sở Mạnh rốt cuộc có lòng tốt buông cô ra. Diễn đàn Lê Quý Đôn

“Sân bay?” Ngưng Lộ cứng đờ. Đi sân bay làm gì? Chuyến bay của Sở Khương là buổi chiều, nhưng còn cô? Nghĩ đến đây khuôn mặt đỏ thắm của Ngưng Lộ trở nên trắng xanh. Sao anh ta có thể như vậy? Cô cùng anh ta đi tiễn Sở Khương, sẽ là cảnh như thế nào chứ? Cô không muốn đi, không muốn! Diễn đàn Lê Quý Đôn

“Sao? Không muốn đi tiễn bạn trai cũ của cô sao?” Sở Mạnh nói xong không chút để ý, thật ra thì lời vừa nói ra khỏi miệng thì anh đã tức giận. Cô không muốn đi đôi mắt như vậy sao? Anh càng muốn cô đi. Làm cho bọn họ từ nay từ bỏ hi vọng luôn.

“Tôi không đi, không đi!” Hốc mắt Ngưng Lộ đã ngấn lệ. Tại sao lại muốn ép cô làm những chuyện cô không muốn? Hơn nữa lại là chuyện cực kỳ khó chịu, cô không muốn đôi mắt nhất. Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

“Cô không đi, tôi sẽ lập tức ở chỗ này muốn cô!” Âm thanh trên đỉnh đầu gần như nghiêng răng nghiêng lợi nói. Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

“Anh.....” Hai hàng nước mắt theo hai gò má bóng loáng như những viên ngọc rơi xuống.

“Xem ra cô muốn cùng tôi ở nhà làm? Không bằng bây giờ bắt đầu đi!” Tên đàn ông khốn kiếp kia thể nhưng đã kéo khóa kéo phía sau váy của cô rồi. Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

“Tôi đi, tôi đi.....” Ngưng Lộ dùng hết hơi sức toàn thân đẩy anh ta ra, chạy thẳng lên lầu. Thím Trương từ trong phòng đi ra thấy thiếu phu nhân mặt đầy nước mắt uất ức chạy lên lầu, mà thiếu gia đứng ở chỗ đó hình như là đang cười? Là cười sao? Thím Trương cho là mình hoa mắt.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Ác Ma Quá Yêu Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 34: Nước Mắt Chia Ly

Sân bay luôn luôn là nơi chia ly đau lòng. Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

Sở Khương và ba mẹ từ phòng chờ VIP đi ra ngoài, nhìn trong đám người qua lại, mỗi một gương mặt đều xa lạ, đi lại vội vã, không người nào biết người nào. Chưa đầy 10 nữa anh phải ngồi lên chuyến bay rồi đi mảnh đất quê hương anh đã sinh sống hơn 20 năm để bay đến một đất nước xa lạ. Nếu như nói có thứ gì không đành, có lẽ vẫn là người vô duyên gặp lại đó? Lộ Lộ, em biết anh hôm nay phải đi không? Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

Thiếu niên trong sáng ngọc thụ lâm phong giữa chân mây mờ hồ đã có một tia đau đớn, không còn đáng về nông cuồng khi đắc ý, lúc phản chán. Lần này anh ngã không hề nhẹ, thiếu chút nữa cũng đã không bò dậy nổi. Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

“Con trai, khi tới nơi nhất định phải lập tức gọi điện thoại về, đừng làm cho mẹ lo lắng.” Mẹ Sở giống như dặn dò một đứa trẻ 10 tuổi vậy. Dù sao lần đầu tiên xa nhà, lại là một mình. Nếu như không phải là Sở Văn Thiên phản đối, e rằng bà đã thu dọn xong hành lý bay qua đó cùng con trai. Nhưng ông xã phản đối cũng đúng, con người vẫn luôn phải học cách lớn lên. Không thể chăm sóc cả đời. Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

“Mẹ, con sẽ tự chăm sóc mình. Yên tâm trở về đi, con lập tức phải làm thủ tục xuất cảnh rồi.” Sở Khương không muốn nhìn thấy mẹ khóc, như vậy sẽ làm anh cảm thấy khó chịu. Nhưng anh không có cách nào ở lại. Chỉ có rời khỏi nơi này mới sẽ không đau lòng và khó chịu như vậy! Chỉ có rời khỏi đây anh mới có cơ hội trưởng thành. Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

“Con trai đã lớn rồi, bà không cần lo lắng như vậy. Hướng chỉ đến bên đó cũng có quán gia tới đón, ở cũng là nhà của mình, còn lo lắng cái gì chứ.” Sở Văn Thiên cũng không để vợ lo lắng quá nhiều như vậy.

“Ba, mẹ, hai người đừng nói nữa. Con đi vào trước.” Sở Khương kéo hành lý đơn giản đi về phía làm thủ tục xuất cảnh. Anh chỉ muốn nhanh chóng rời khỏi mảnh đất đau lòng này, lần nữa bắt đầu lại cuộc sống mà anh mong muốn. Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

Mà lúc này một chiếc xe thể thao Lamborghini suốt quãng đường lấy tốc độ hơn 200 rớt cuộc dừng bên ngoài sân bay. Ngưng Lộ bị kiểu lái xe không muốn sống của Sở Mạnh làm sợ đến hai chân nhũn ra, sắc mặt tái nhợt không cách nào xuống xe.

Còn 5 phút nữa phải lên máy bay nhưng mặt người phụ nữ đó vẫn tái nhợt giống như muốn chết ngồi ở trong xe. Mới chạy xe với tốc độ nhanh như vậy đã dọa cô sợ chết sao? Thật là gan thò đế! Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

“Quan Ngưng Lộ, xuống xe.” Sở Mạnh đi tới mở cửa xe. Lúc không vui anh luôn có thói quen gọi cả tên lẫn họ cô, mặc dù lúc đầu Ngưng Lộ vẫn còn rất choáng váng nhưng vẫn cảm giác được rõ ràng là anh đang tức giận, nếu đã không muốn tại sao còn muốn cô tới? Không phải anh yêu cầu cô không thể gặp Sở Khương sao? Hôm nay lại nổi điên cái gì chứ? Tên đàn ông khó hiểu này.

“Cô xuống hay không? Tôi đếm tới ba nếu cô còn không nhúc nhích tôi sẽ ôm cô đi vào.” Người đàn ông này trừ uy hiếp cô còn biết cái gì? Nhưng mà thứ người vô si như anh ta, lời một khi đã nói ra thì nhất định làm được, cho nên Ngưng Lộ vẫn chịu đựng khó chịu xuống xe. Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

Thấy cô xuống xe, Sở Mạnh kéo hông cô qua ôm cô vào ngực. Một người đàn ông xuất sắc như vậy, thân mật ôm một tuyệt đại giai nhân đi trong đám

người nào nhiệt đương nhiên có thể đưa tới cái nhìn chăm chú ở khắp nơi. Ngưng Lộ cúi đầu không dám nhìn, mà người đàn ông đó vẫn làm theo ý mình, tiếp tục ôm cô đi về phía trước.

Lát nữa phải nói gì đây? Càng đến gần sảnh chờ máy bay, Ngưng Lộ càng khấn truong, lòng bàn tay đỏ mề hôi, thân thể cũng run lên. Cảm giác được thân thể mềm mại trong ngực bất an, Sở Mạnh cúi đầu liếc mắt nhìn sắc mặt cô càng ngày càng tái nhợt sau đó ôm cô càng chặt hơn. Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

Người thanh niên đang xếp hàng chờ làm thủ tục, mặc quần áo thoải mái không phải là Sở Khương sao? Người có tài trí hơn người cùng vóc người cao to cũng có chỗ tốt chính là ở chỗ đồng người có thể đứng ở xa cũng thấy.

Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

“Sở Khương, chờ một chút.” Sở Mạnh gọi em trai đang xếp hàng ở phía trước. Ngưng Lộ ở trong ngực nghe anh lên tiếng gọi Sở Khương thì toàn thân phát run. Sở Khương, thật sự là Sở Khương sao? Ngưng Lộ sợ đến không dám ngẩng đầu lên nhìn. Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

Không chỉ Sở Khương mà ngay cả vợ chồng Sở Vân Thiên đứng ngay bên cạnh nhìn theo cũng kinh ngạc đến phải quay đầu lại nhìn sang, con trưởng không phải nói công việc bề bộn không đến tiễn sao? Sao bây giờ lại tới? Hơn nữa còn không phải đến một mình.

Sao anh hai lại tới? Hơn nữa còn mang theo Lộ Lộ - người mà bây giờ anh phải gọi là “Chị dâu”. Sở Khương quay lại nửa người, chứng kiến cô gái vẫn cúi đầu ở trong ngực anh hai, tay kéo hành lý càng nắm chặt hơn, gân xanh trên mu bàn tay trắng từng sợi từng sợi nổi lên, có thể tưởng tượng được anh phải tốn bao nhiêu hơi sức mới có thể kiềm nén xúc động kéo cô trở về bên cạnh mình. Cô vốn chính là cô gái nên được ôm ấp che chở trong ngực anh cả đời, bây giờ lại ở trong ngực một người đàn ông khác rồi. Bảo anh làm sao chịu nổi? Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

“Tối cũng đã tới rồi, sao có thể không lên tiếng chào hỏi?” Sở Mạnh dù có lỗi kéo vẫn đem Ngưng Lộ lôi đến trước mặt Sở Khương. Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

Sở Khương không quan tâm đến anh hai, trong lòng lẫn trong mắt anh chỉ tràn đầy hình ảnh của cô gái cúi đầu mặt tái nhợt. Tại sao nhìn bộ dáng của cô giống như sắp mất chết, lông mi thật dài khẽ khép dưới ánh đèn của sân bay chiếu rọi xuống một tầng bóng dáng nhàn nhạt. Anh hai đối xử với cô không tốt sao? Hai tay trống rỗng muốn vuốt ve khuôn mặt ngày nhớ đêm mong đó, không ngờ, một đôi tay khác đưa ra nhanh hơn so với anh, ngăn anh lại. Tay Sở Khương ngừng ở không trung làm sao cũng không thu lại được.

“Sở Khương, em không phải nên gọi một tiếng “chị dâu” sao?” Khi Sở Mạnh ý thức được em trai muốn đưa tay sờ người phụ nữ của anh, trong mắt lóe lên một tia sâu không lường được. Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

Anh hai, anh nhất định phải chà đạp tim tôi như vậy anh mới cảm thấy thoải mái sao? Trong mắt Sở Khương đỏ bừng. Thật là buồn cười, người phụ nữ anh yêu đang ở trước mắt, thế nhưng muốn anh phải mở miệng gọi “chị dâu”? “Chị dâu”, sao anh có thể gọi được? Anh hai, anh thật quá đáng! Vừa tức giận vừa không cam tâm làm cho toàn thân Sở Khương dường như muốn lập tức bộc phát ra ngoài. Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

Mà Ngưng Lộ khi nghe những lời của Sở Mạnh nói chợt ngẩng đầu. Anh cách cô chỉ có 1 mét nhưng lại giống như cách thiên sơn vạn thủy làm sao cũng không thể vượt qua. Sở Khương, Sở Khương..... những giọt nước mắt trong suốt óng ánh vẫn không nhìn được nữa mà rơi xuống. Ngưng Lộ đã không quản được người khác sẽ nhìn như thế nào, không quản được đôi tay sắt bên hông cô đang siết chặt hơn. Sở Khương, anh sống không tốt sao? Sao lại gầy như vậy? Sao lại không chăm sóc tốt mình? Nước mắt rơi càng nhiều hơn..... Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

Không khí dường như ngưng tụ lại, anh nhìn hốc mắt cô đỏ bừng, khuôn mặt rần rụa nước mắt, cô không còn là nàng cô chúa anh có thể ôm vào trong ngực che chở trăm bề nữa; cô nhìn khuôn mặt gầy nhưng không giảm phần anh tuấn của anh, anh không còn là cánh tránh gió che mưa của cô nữa. Bọn họ không thể trở về quá khứ được rồi. Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

Bọn họ xem anh là không khí sao? Sở Mạnh nổi giận mà dùng sức đem gương mặt Ngưng Lộ xoay lại, mang theo tức giận muốn cuốn lấy cô, làm cho cô ngay cả hơi sức phản kháng cũng không có. Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

Đáng ghét, sao anh ta lại đáng ghét như vậy? Thế nhưng lại hôn cô ngay trước mặt mọi người và Sở Khương? Anh xem cô là cái gì? Hai tay nhỏ của Ngưng Lộ không ngừng đánh vào sau lưng anh nhưng một chút hiệu quả cũng không có. (Ling: đàn ông ghen còn đáng sợ hơn phụ nữ ghen nữa trời)

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Ác Ma Quá Yêu Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Sự Va Chạm Của Cái Tắt

Cảnh này khiến cõi lòng Sở Khương hoàn toàn tan nát, không thể tiếp tục xem nữa. Đi thôi đi thôi! Trên đầu lại truyền đến tiếng loa nhắc nhở lên máy

bay. Phải đi, phải đi rồi! Anh hai, tất cả những gì anh mang đến cho tôi, tôi sẽ trả lại gấp bội. Lộ Lộ, em nhất định phải chờ anh trở về! Nhất định phải chờ anh! Ai nói nước mắt đàn ông không dễ rơi, chẳng qua là chưa đau lòng tới tột đỉnh mà thôi. Một giọt nước mắt trân quý của đàn ông đã rơi trên sàn nhà, trong nháy mắt người đến người đi đông đúc đã không thấy. Diễn đàn ♀ Lê ♀ Quý Đôn

Thấy em trai đã xoay người đi, trong mắt Sở Mạnh thậm chí có ánh sáng thắng lợi. Đúng vậy, anh đã thành công cướp được người phụ nữ của nó, cũng thành công đâm vào tim em mình một cây kim vĩnh viễn cũng không rút ra được. Cô gái mặt đầy nước mắt trong ngực, anh sẽ không bao giờ buông tay nữa. Không buông! Người khác muốn nhìn thì nhìn cho đã đi! Anh không quan tâm. Anh chỉ muốn làm chuyện anh muốn làm, ví dụ như dụ dỗ cô có thể há miệng để anh có thể hôn sâu hơn, đầu lưỡi bên bị cạy hàm răng cắn chặt ra .....

Diễn đàn ♀ Lê ♀ Quý Đôn

“Bốp”, một tiếng va chạm giữa thịt với thịt lạnh lạnh vang lên trong sảnh chờ máy bay, làm người qua đường đưa mắt nhìn. Diễn đàn ♀ Lê ♀ Quý Đôn

Ngưng Lộ cắn môi thu hồi bàn tay trắng nõn bởi vì dùng sức quá mà đau, nhìn khuôn mặt tối sầm của anh mà lòng run sợ. Nhưng ai bảo anh làm vậy? Hơn nữa còn là cưỡng hôn cô ngay trước mặt Sở Khương. Vui lắm sao? Sở Khương đâu rồi? Nơi khoe mắt đã sớm không còn thấy bóng dáng anh ấy. Anh ấy đi rồi, đi thật rồi. Từ nay về sau đã rời khỏi cuộc sống của cô. Vậy còn cô? Sẽ cùng người đàn ông ở trước mặt động một chút là cưỡng bức cô có tương lai như thế nào? Ngưng Lộ chỉ cảm thấy trước mặt mình chỉ một màu đen, cái gì cũng không thấy được. Cô cũng không muốn có tương lai với anh ta, tốt nhất anh ta đang trong cơn tức giận đánh chết cô đi! Lúc nghĩ như vậy, mắt cũng nhắm chặt lại, chết thì chết đi! Diễn đàn ♀ Lê ♀ Quý Đôn

Sở Mạnh thể nhưng không ngờ tới người phụ nữ tay trái gà không chặt kia thậm chí lại có lá gan tát anh lần nữa, xem ra bề ngoài nhu nhược của cô chẳng qua là lừa gạt những người không biết mà thôi, trên thực tế cô là một người phụ nữ điêu ngoa không hơn không kém. Thì ra là Sở Mạnh anh cũng có lúc nhìn lầm người, lần trước ở vườn hoa anh cưỡng hôn cô, cô đánh anh một bạt tai, nhưng lúc đó không có ai nhìn thấy, bây giờ anh lại cưỡng hôn cô trước mặt bao nhiêu người, cô vẫn trả lại anh một cái tát. Vậy có phải anh cũng nên trả lại cô một cái tát? Nhìn đáng vẻ cô nhắm mắt giả bộ bình tĩnh, thật ra thì vẫn rất sợ anh? Hàng lông mi rung rung kia đã bán đứng cô. Không, anh không đánh phụ nữ, đối phó với cô, anh có cách tốt hơn. Anh phải khiến cô hiểu tùy tiện đánh đàn ông sẽ có kết quả gì. Nhưng Sở Mạnh vẫn chưa kịp làm gì cô thì đã có người so với anh nhanh hơn, trả lại cho cô một cái tát trả thù. (Ling: đàn ông thì hay lắm sao, đánh phụ nữ hành phụ nữ được, vô si không cho người ta tay phản khan hã. Bá đạo vừa thôi chứ) Diễn đàn ♀ Lê ♀ Quý Đôn

Là mẹ Sở - Mộ Bội Văn, nhìn thấy con trưởng của mình sau khi bị Ngưng Lộ hung hăng tát một bạt tay thể nhưng lại đứng bất động tại chỗ, cũng không nhìn được lừa gạt trong lòng, tiến lên thay con trai báo thù. Người phụ nữ không biết xấu hổ đó sao lại dám ra tay đánh con trai bà? Một tát này của mẹ Sở đánh cũng không nhẹ, Ngưng Lộ không còn một chút sức lực cộng thêm mới vừa rồi dùng sức tát Sở Mạnh mà đã tiêu hao hết hơi sức, cũng không nhìn được nữa, ngã xuống đất, trong miệng không biết là mùi vị tanh hay mặn, chắc là máu của cô? Một giọt máu từ khóe miệng rỉ ra, cô nhắm mắt lại, không muốn để ý tới, cứ như vậy ngất đi đi! (Ling: hai mẹ con nhà này không biết làm người kiểu gì trời đánh người ta hành người ta được người ta phản kháng lại là biến thành lỗi của người ta. Ta ghét bà mẫu dạ xoa này nhất, mọi chuyện đều từ bà ta mà ra bà ta còn làm ra vẻ cao cao tại thượng, có tiền, có địa vị ngon lắm sao? Cũng là tranh giành cướp đoạt của người ta mà có thôi.) Diễn đàn ♀ Lê ♀ Quý Đôn

“Mẹ, mẹ đang làm cái gì vậy?” Hôm nay chuyện nằm ngoài dự đoán thật sự quá nhiều, Sở Mạnh đẩy Mộ Bội Văn đang đứng phía trước ra, ngồi xổm người xuống ôm lấy Ngưng Lộ dường như không còn ý thức. Đối với hành động của Mộ Bội Văn thật sự là cực kỳ bất mãn, sao bà lại ra tay với người phụ nữ của anh? Ngưng Lộ có làm không đúng thì cũng nên do anh tới xử phạt mới được. Cô là người phụ nữ của anh, ai cũng không thể ra tay với cô, cho dù là mẹ anh cũng vậy, huống chi bà không phải. Đúng, anh chính là điển hình chỉ cho kiểu “trí phủ phóng hỏa, không cho dân đốt đèn”. Hôm nay là anh sơ xuất, trong phạm vi năng lực của mình thể nhưng lại để cho cô bị thương. Cô bị thương cũng chỉ có thể là anh làm! (Ling: Mạnh ca bá đạo thấy sợ, vậy anh làm sai ai có thể xử phạt anh đây (* __ *)???) Diễn đàn ♀ Lê ♀ Quý Đôn

“Sở Mạnh, đến lúc này con vẫn còn bảo vệ nó? Nó dám ở nơi đông người đánh con? Con đem mặt mũi nhà họ Sở vứt đi đâu rồi?” Mẹ Sở cực kỳ tức giận, căn bản không quan tâm đến cử chỉ của bà bây giờ có làm nhà họ Sở mất thể diện hay không.

“Mẹ, đây là chuyện giữa con và cô ấy, sau này không được ra tay với cô ấy nữa. Cô ấy là người của con, lỗi của cô ấy cũng chỉ có con mới có thể xử phạt.” Người tò mò vây xem càng ngày càng nhiều, Sở Mạnh như thấy được giới truyền thông trong đám đông, anh chỉ muốn nhanh chóng rời khỏi chỗ này. Hơn nữa mặt của Ngưng Lộ cũng đã bắt đầu sưng lên, anh muốn nhanh về trên xe lấy nước đá đắp cho cô, để lâu không biết sẽ thành cái dạng gì. Diễn đàn ♀ Lê ♀ Quý Đôn

“Sở Mạnh, con muốn đưa nó đi đâu? Mẹ còn chưa nói hết!” Mẹ Sở lớn tiếng gọi con trai đang bước ra ngoài, nhưng con trai của bà giống như không nghe thấy, ôm người phụ nữ đó đi cũng không quay đầu lại. Thật sự là tức chết bà, tức chết bà mà! Quan Ngưng Lộ con đàn bà chết tiệt đó mới vừa rồi bà nên tiến lên đá thêm cho nó mấy đá nữa mới hả giận. Diễn đàn ♀ Lê ♀ Quý Đôn

Diễn đàn ♀ Lê ♀ Quý Đôn Diễn đàn ♀ Lê ♀ Quý Đôn

“Có chuyện gì có thể về nhà nói được không? Ầm ỉ ở đây thì giống cái gì!” Mắt thấy người vây xem càng ngày càng nhiều, Sở Văn Thiên kéo tay vợ mình.

“Tôi ở chỗ này ầm ỉ? Sao ông không nói con trai ông ở đây ầm ỉ trước? Họa này là do ai gây ra? Là tôi sao?” Mộ Bội Văn không cam lòng yếu thế, hất tay Sở Văn Thiên ra. Diễn đàn ♀ Lê ♀ Quý Đôn

“Mộ Bội Văn, bà đừng có ở đây được voi đòi tiên. La lối om sòm cũng phải xem trường hợp.” Mặt của Sở Văn Thiên đã giận đến đỏ như gan heo rồi. Diễn đàn ♀ Lê ♀ Quý Đôn

“Sở Văn Thiên, ông đây là thẹn quá hóa giận sao? Tôi la lối om sòm, tôi chính là la lối om sòm đó thì sao? Hừ! Đừng tưởng rằng có thể gả vào nhà họ Sở chính là một mơ đầu tốt, khi nào bị người ta kéo xuống còn chưa biết, vết xe đổ cũng không phải chưa từng có! Ông nói có đúng không? Văn

Thiên?” Trong giọng điệu của Mộ Bội Văn giống như có điều ngụ ý. Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

“Bà ..... Tôi mặc kệ bà, bà thích ở đây làm sao thì làm.” Vừa nhắc tới cái gai trong lòng kia, Sở Văn Thiên không muốn nhắc lại tức giận xoay người đi.

“Sở Văn Thiên, ông đứng lại!” Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

“Này! Đây không phải là tổng giám đốc tiền nhiệm của Sở Thành sao?” Người qua đường Giáp nói nhỏ. Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

“Đúng vậy, tại sao ở chỗ này? Người mới đi vừa rồi hình như là tổng giám đốc đương nhiệm của Sở Thành? Người phụ nữ kia hình như là vợ mới cưới của anh ta đó!” Người qua đường Ất dường như biết được nhiều hơn, xem ra nên thường chú ý tin tức kinh tế tài chính.

“Mâu thuẫn gia đình lôi đến sân bay?” Người qua đường Bình cũng tò mò chen vào một câu. Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

Các loại suy đoán của người qua đường toàn bộ lọt vào tai Sở Văn Thiên làm ông cực kỳ không vui, ông không để ý đến vợ mình ở phía sau, nghênh ngang đi ra ngoài. Hôm nay sao thế? Con trưởng mắt không chế, vợ cũng mắt không chế. Con trưởng cương quyết, người làm cha như ông cũng phải nhẫn nhịn ba phần, mà vợ ông thế nhưng cũng thất bại trước mặt mọi người, đã vậy còn muốn ở trước mặt mọi người lôi chuyện cũ mấy chục năm trước ra nói, bọn họ điên rồi, điên hết rồi, nhưng ông không muốn điên theo bọn họ. Bọn họ đều không đem vị trưởng lão nhà họ Sở như ông để vào trong mắt, vậy ông còn ở đây làm gì? Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

“Nhìn cái gì? Tránh ra tránh ra!” Dù sao cũng đã để người khác thấy được cần gì giả bộ thanh cao? Mộ Bội Văn thấy chồng mình rời đi một mình, đẩy những người vây xem ra đi theo. Chỉ để lại một đồng vấn đề để người không biết đoán mò!

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Ác Ma Quá Yêu Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 36: Không Muốn Tôi Lo, Muốn Ai Lo?

Về đến nhà, Ngưng Lộ vuốt gò má còn nóng hừng hực, ngay trước mặt Sở Mạnh đóng “rầm” cửa phòng lại, khiến Sở Mạnh ứng phó không kịp, cứ như vậy bị nhốt ngoài cửa. Thím Trương cầm hòm thuốc theo sau cũng sợ hết hồn: Thiếu phu nhân làm sao vậy? Cùng thiếu gia ra ngoài một chuyến khi trở về mặt liền sưng lên, còn dám nhốt thiếu gia ngoài cửa?

“Mở cửa.” Người đàn ông từ trước đến nay luôn tự phụ tới cực điểm, sắc mặt lúc này đã xanh mét, giọng điệu lạnh lùng đến làm cho thím Trương toàn thân nổi da gà. Thiếu phu nhân sao lại luôn thích chọc thiếu gia nổi giận vậy? Nhưng dường như chỉ có thiếu phu nhân mới có bản lĩnh như vậy, khiến thiếu gia từ trước đến nay tâm trạng vẫn luôn bình tĩnh, không bao giờ lộ ra ngoài giận thành như vậy? Cũng không biết là tốt hay xấu nữa.

Ngưng Lộ ném mình lên giường lớn, không muốn để ý đến tiếng gõ cửa của người đàn ông kia. Ai bảo anh ta quá đáng như vậy? Ở trường hợp như vậy còn hôn cô, cô biết nhất định là làm trái tim của Sở Khương bị thương rất sâu, đồng thời cô cũng biết mẹ Sở nhất định cũng hận mình đến chết. Cô chịu một cái tát này là đáng đời? Cô chính là không mở cửa để hận tức chết! Ngưng Lộ lấy gối che kín lỗ tai, không muốn nghe tiếng gọi càng ngày càng lớn của người đàn ông bên ngoài.

“Quan Ngưng Lộ, tôi đếm đến ba, cô có can đảm không ra thì cứ thử xem!” Trong phòng vẫn không có một tiếng đáp lại, mặt của Sở Mạnh đã đen thui. Bởi vì tức giận, hâu kết của anh lúc lên lúc xuống. Nếu như Ngưng Lộ thấy được vẻ mặt tức giận của anh lúc này nhất định sẽ hối hận hành động hèn dối của mình, nhưng cô muốn hối hận thì cũng phải đợi sau khi anh phát tiết xong cơn giận mới biết là mình lại chọc đến người đàn ông giống cầm thú kia.

Không mở, không mở chính là không mở. Ngưng Lộ mò một cái gối khác trên giường ném tới cửa, chiếc gối mềm mại đánh vào trên cửa, không tiếng động mềm mại rơi xuống đất.

“Thím Trương, xuống lấy chìa khóa dự phòng đem lên đây.” Sở Mạnh nói lỏng cả vạt của mình, giọng nói đã bình tĩnh lại. Nhưng người quen anh đều biết, biểu hiện anh càng bình tĩnh chứng tỏ cơn giận càng lớn, Ngưng Lộ tự mình cẩn thận đi!

“Vâng, thiếu gia.” Thím Trương để hòm thuốc xuống đất, lĩnh mệnh đi.

Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

Ngưng Lộ ở trong phòng tắm tắm rửa sạch sẽ xong đi ra ngoài, vừa đi vừa lau tóc, tay bởi vì thấy người đàn ông ngồi trên giường mà dừng lại, khăn lông cũng theo đó mà rơi. Anh ta vào bằng cách nào? Cô rõ ràng đã khóa trái cửa rồi mà? Nhìn về mặt anh ta thật đáng sợ, cô có phải nên trốn trong phòng tắm không nên bước ra không? (Ling: Ngưng Nhi, muội ngốc vừa thôi nhà người ta mà, muội có khóa một trăm lần người ta cũng vào được thôi)

Lúc nghĩ vậy, hai chân cũng chậm chậm lui về phía sau. Cho đến . . . .

"Muốn trốn đi đâu? Hà?" Bóng dáng quý mị của anh đã đến sau lưng cô, vòng eo mảnh khảnh bị quấn chặt. Hơi thở đàn ông bức người đã bao phủ trên đầu cô, làm tâm thần cô rối loạn.

"Buông tôi ra." Đôi tay Ngưng Lộ chống đỡ lồng ngực cứng rắn của anh.

"Để tôi xem mặt cô." Khi Sở Mạnh ngồi trên giường đợi cô đi ra, con giận đã tiêu tan bớt phần nữa.

"Không cần." Tay mang theo vết chai sần của anh ta vuốt trên khuôn mặt sưng đỏ của cô làm Ngưng Lộ đau kêu thành tiếng.

"Thật sự đau vậy sao? Xem lần sau còn dám tát đàn ông không?" Lời nói đau lòng làm sao cũng không mở miệng nói được, chỉ còn có thể dùng những lời nói không tự nhiên này quan tâm cô.

"Ai bảo anh hôn tôi làm gì? Đáng đời! Chúng ta huề nhau." Ngưng Lộ nghĩ tới chuyện này, cảm xúc lại rối loạn. Tính ra vẫn là cô bị thiệt thòi, cô tát một cái trên mặt anh căn bản không có chuyện gì, mà mặt của mình đoán chừng mấy ngày mới có thể bình thường lại. Mới vừa rồi ở phòng tắm cô thấy được mình trong gương còn ghệt mình nữa là.

"Tôi là chồng cô, tôi muốn khi nào hôn cô thì hôn cô, muốn hôn ở đâu thì hôn ở đó." Bởi vì giọng nói lạnh nhạt của cô, Sở Mạnh cảm giác được con giận của mình lại bắt đầu bùng phát.

"Anh. . . . . Tôi không muốn nói chuyện với anh." Nghe thử đây có phải là những lời mà con người nên nói sao? Cô là vợ của anh, chẳng lẽ một chút tự do cũng không có sao? Nhưng anh coi cô là vợ sao? Là đây tớ mới đúng! Hơn nữa còn là trên giường. Cho nên hôm nay anh ta muốn làm như vậy là muốn cho Sở Khương khó chịu? Sao anh ta lại xấu xa như vậy chứ? (Ling: Ngưng muội ah, người ta có câu đàn ông không xấu phụ nữ không yêu ah, chẳng lẽ muội không biết câu này sao?)

Sở Mạnh nâng cái cằm của cô lên, vết thương trên mặt cô làm cho anh tạm thời không để ý tới cô. . . . . Cứng rắn kéo cô về bên giường. Ngưng Lộ cũng không tiếp tục lên tiếng, thấp mắt thấy anh mở hòm thuốc ra, sau đó lấy bông băng và thuốc nước ra nhẹ nhàng giúp cô thoa lên. Cảm giác thuốc nước mát mát làm cô thoải mái đến nhắm nghiền hai mắt.

Động tác thoa thuốc của Sở Mạnh càng ngày càng chậm, bởi vì anh bị dáng vẻ im lặng nhắm hai mắt hiếm khi xuất hiện trước mặt anh làm ngu ngơ. Mặc dù khuôn mặt vừa đỏ vừa sưng nhưng trong mắt anh cô vẫn đẹp như thế. Chân mày lá liễu cong cong bên dưới là một đôi mắt to, vừa tròn vừa sáng, nhưng lúc này im lặng nhắm lại, chiếc mũi dọc dừa ngạo nghễ uốn lên đang đều đều hít thở không khí, làm cho anh yêu thích nhất vẫn là cái miệng nhỏ nhắn, vừa mở miệng là chọc anh nổi giận, đỏ thắm đến không cần bất kỳ cách làm đẹp nào. Cái miệng nhỏ nhắn này thích hợp hôn cỡ nào chứ, vừa nghĩ tới bộ dáng cô phía dưới anh, cầu xin anh yêu kiểu cỡ nào, thân thể Sở Mạnh đã nóng lên. Mà anh lại kháng cự không được khát vọng từ nội tâm, buông thuốc nước trong tay xuống, hôn lên cái miệng nhỏ nhắn vẫn luôn dụ dỗ anh phạm tội.

Diễn đàn ♡ Lê ♡ Quý Đôn

"Không cần, đau quá!" Ngưng Lộ đẩy mặt anh ra, bởi vì anh đụng phải vết thương của cô. Người đàn ông này có phải mọi lúc mọi nơi đều có thể động dục không? Ngưng Lộ xoay người lại, vùi mặt trong chiếc gối mềm mại, không muốn để cho anh ta đụng.

"Ngồi dậy tôi xem một chút! Nếu thật sự đau như vậy thì uống một viên thuốc giảm đau được không?" Sở Mạnh khó có dịp dùng giọng điệu dịu dàng như vậy nói chuyện với cô.

"Anh tránh ra là được rồi, không cần anh lo." Vốn là lỗi của anh ta, sao lại muốn lỗi cô đến sân bay? Nếu như cô không đi thì lúc Sở Khương rời đi, vết thương cũng sẽ không bị anh rắc thêm muối. Nếu cô không đi thì trên mặt cũng không cần chịu một tát này. Đây tất cả đều là lỗi của anh ta.

"Không muốn tôi lo, muốn ai lo?" Cô luôn là người có thể khơi lên lửa giận của anh. Người đàn ông một giây trước còn dịu dàng giây tiếp theo đã bị những lời nói của cô làm cho nguội lạnh.

"Người nào lo cũng được, chỉ không cần anh lo!" Một cô gái 20 tuổi trong giọng điệu tức giận dường như cũng có làm nũng. Nhưng người đàn ông đang tức giận căn bản không có để ý.

"Không muốn tôi lo, tôi vẫn mạn phép muốn xen vào, hơn nữa còn muốn xen vào đến cùng." Sở Mạnh chọt buông cô ra đứng dậy. Cảm giác được sức nặng đè trên người cô biến mất, Ngưng Lộ cho là anh giận quá nên đi mất, ai ngờ khi ngồi dậy lại thấy anh đã cởi áo, lộ ra lồng ngực với những bắp thịt rắn chắc, nếu như không phải dưới tình huống như thế, Ngưng Lộ sẽ khen ngợi vóc người của anh, nhưng một giây sau thái độ của người đàn ông kia lại làm mặt cô hoàn toàn trắng bệch như tờ giấy, anh ta không phải là muốn đối xử với cô giống như hôm trước ở phòng sách chứ? Cô không muốn! (Ling: ai biểu mi ngu làm chi người ta quan tâm bày đặt hắt hủi tới khi người ta nổi giận oy mới biết nói không muốn)

Thân thể mảnh khảnh yếu ớt không tự chủ được lui vào trong góc giường, kéo chăn bao thật chặt mình.

Nhưng cái chăn mỏng manh đó không phải đối thủ của anh, hai ba cái toàn thân cô đã hoàn toàn bại lộ trước mặt anh.

"Tôi không muốn như vậy, anh tránh ra, tránh ra đi. . . . ." Dấu vết thâm tím trên người cô còn chưa hết, anh lại bắt đầu găm cắn, cô cũng không phải điếm tâm.

Cô từ chối khiến con giận của Sở Mạnh càng lúc càng tăng, không hề làm những động tác dạo đầu, cứ như vậy trực tiếp xông vào. Chẳng qua là anh

còn chưa kịp động thân, cô gái phía dưới cũng đã mềm nhũn không nhúc nhích. Đưa tay xem thử, thì ra cô đã sớm hôn mê bất tỉnh.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Ác Ma Quá Yêu Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Mật Báo? ? ?

Cao ốc tập đoàn Sở Thành

Thư ký tổng giám đốc tuần này làm việc vô cùng cẩn trọng, chỉ sợ chộc phải lỗi đại ở bên trong. Gần đây Sở tổng không dễ phục vụ lắm, bình thường tinh táo đến trên mặt nhìn không ra chút cảm xúc nhưng mấy ngày nay lại động một chút là nổi giận, khiến người bên cạnh cũng nhanh chóng tự động tránh xa. Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

“Tổng giám đốc?” Thư ký Phương lễ phép gõ cửa đi vào phòng làm việc của tổng giám đốc, đối mặt với ông chủ cả tuần nay sắc mặt không quá thân thiện. Đợi gần 1 phút không nghe bất kỳ tiếng đáp lại nào, thư ký Phương còn tưởng rằng tổng giám đốc không nghe thấy. “Tổng ——” Thư ký Phương cẩn trọng mở miệng lần nữa, nhưng ba chữ “Tổng giám đốc” còn chưa gọi xong đã bị Sở Mạnh vô lý cắt đứt.

“Bây giờ tôi không rảnh!” Anh không ngẩng đầu, bức bối nói. Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

“À? Nhưng, nhưng mà ...” Thư ký Phương không nghĩ tới lại nhận được đáp án như vậy. Đây thật sự là ông chủ luôn luôn tinh táo kiểm chế đến làm người ta sợ hãi của bọn họ sao?

“Không nghe thấy tôi nói không rảnh sao? Đi ra ngoài!” Không hiểu sao bị nạt, Thư ký Phương có nhiều năm kinh nghiệm cũng sợ hết hồn, không dám tiếp tục nói thêm câu nào, khép cửa đi ra ngoài. Cũng tại cửa ra vào gặp được anh Tổng - người tự xưng là bạn thân của tổng giám đốc mới vừa rồi bị cô cản lại ngoài cửa đã tự động đi tới, sắc mặt cô tái nhợt bảo anh ta không nên đi vào. Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

“Thư ký Phương, lừa bên trong, tôi phụ trách dập tắt cho!” Nụ cười trên mặt Tống Tử Tự vẫn như làn gió xuân, cả đôi mắt đào hoa kia cũng lóe ra nụ cười. Chẳng trách được nhân viên tiếp tân Điện Mật lại bị lừa, không có hẹn trước liền ngây ngốc để cho người ta xông thẳng lên tầng văn phòng của tổng giám đốc, mà mình cũng không phải bị anh ta lừa đi vào thông báo, kết quả thành bia đỡ đạn sao? Cũng may cô đã kết hôn sinh con rồi, nếu không phỏng chừng còn vô si bị gương mặt đó của anh ta lừa. Đã có người tự nguyện làm nhân viên cứu hỏa, tự dâng lên tính mạng của mình, cô vẫn nên nhanh chóng tránh xa một chút đi!

Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

“Đã nói tôi không rảnh .....” Tống Tử Tự vừa mới mở cửa vào, bên trong liền truyền ra một tiếng gầm của sư tử. Không phải chứ, lửa cháy mạnh như vậy? Không phải chưa thỏa mãn dục vọng? Đáng thương cho cô dâu mới cưới nhu mì điềm đạm đó phải ngày ngày hầu hạ người đàn ông “sáng nắng chiều mưa” này. Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

“Mạnh, cô dâu của cậu không thỏa mãn được cậu sao?” Tống Tử Tự đóng cửa lại đến gần anh, tự nhiên ngồi xuống ghế sofa bằng da thật trước mặt anh.

“Mắc mớ gì tới cậu? Cậu tới làm gì?” Nghe được giọng nói quen thuộc, Sở Mạnh rốt cuộc dừng lại việc đang làm, hung hăng nhìn chằm chằm người đàn ông xấu bụng trước mặt. Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

“Mạnh, đừng như vậy chứ! Dù gì chúng ta cũng là bạn thân, tới thăm phòng làm việc của cậu một chút cũng không được sao?” Tống Tử Tự nói nửa đùa nửa thật, bởi vì anh chưa từng tới phòng làm việc của anh ta, bọn họ đều gặp mặt bên ngoài. Mà sức mạnh của nhà họ Tống mặc dù trên hai giới chính thương đều không thể khinh thường, nhưng Tống Tử Tự cũng không có về thừa kế gia nghiệp, cho nên rất ít xuất hiện ở nơi công cộng. Nhưng danh hiệu đại trưởng tôn, thái tử đời thứ ba của nhà họ Tống vẫn còn rất tốt, cho nên cậu ta mới có thể thuận lợi lên thẳng phòng làm việc của tổng giám đốc.

“Xem xong rồi chứ? Xem xong rồi có thể đi rồi. Tôi rất bận, không rảnh đếm xỉa tới cậu.” Sở Mạnh nhìn anh khoảng chừng 2 phút mới mở miệng nói chuyện. Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

“Tôi biết mấy ngày nay cậu bề bộn nhiều việc, bận đến mức thường ngủ ở phòng làm việc?” Đây chính là người phụ nữ Ngũ Thiên Nghiên đó không cần thân lỗ miệng nói ra, không thể trách anh nhiều chuyện được. Anh quả thật cực kỳ tò mò, mặc dù Sở Mạnh luôn là người làm việc điên cuồng, nhưng vừa kết hôn không lâu lại lạnh nhạt với tiểu mỹ nhân kia dường như có chút không bình thường! Huống chi ngày hôm qua anh còn chứng kiến mẹ của tiểu mỹ nhân đến bệnh viện, muốn trách cũng chỉ có thể trách anh quả thật nhiều chuyện, biết ba của tiểu mỹ nhân đã xuất viện rồi, cho nên muốn xem thử mẹ cô có phải bị bệnh gì hay không. Cuối cùng tra được kết quả lại làm anh giật mình. Nhưng, có cần nói với Mạnh hay không, thì phải xem thái độ hôm nay của cậu ta rồi.

“Chuyện đó không liên quan tới cậu.” Sở Mạnh cũng không muốn cùng A Tự nói quá nhiều về cuộc sống riêng tư của mình. Đúng vậy, hôm đó sau khi cô ngắt đi anh cũng tức giận rồi đi, cũng đã một tuần không về nhìn cô dù chỉ một lần, chỉ sợ lại không khống chế được mình. Đối với sự mất khống chế

của mình, anh vẫn luôn buồn phiền, muốn nói xin lỗi cũng không mở miệng được, anh là người đàn ông kiêu ngạo tự phụ như thế nào, chẳng nói xin lỗi với bất cứ một ai bao giờ. Câu xin lỗi quả thật không nói được, lại không muốn quay về nhìn khuôn mặt lạnh lùng của cô, cứ dứt khoát sống ở công ty luôn, dù sao chắc chắn có chuyện làm không hết. Thím Trương nói sau khi cô tỉnh lại vẫn luôn không vui, thế nhưng anh lại không hạ được quyết tâm trở về thăm cô. Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

“Mạnh, làm bạn thân của cậu, quan tâm cậu một chút không được sao! Có phải cô ấy không thỏa mãn được cậu nên cậu mới muốn sống bên ngoài để tìm cơ hội đi kiếm ăn nơi khác đúng không?” Biết rõ cậu ta không phải là người đàn ông lãng nhãng, Tống Tử Tự lại cố ý tấn công anh. Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

“A Tự, có phải cậu ngứa da rồi không?” Sở Mạnh đẩy những công văn đang đợi phê duyệt trước mặt ra đứng lên. Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

“Này, Mạnh. Tôi không phải tới đánh nhau. Chẳng qua là quan tâm cậu mà thôi! Tôi chỉ sợ cậu vì công việc mà trì hoãn nhiệm vụ nói dối tông đường trọng đại, vậy thì đền bù không nổi đâu.” Tống Tử Tự quyết định từ từ thăm dò cậu ta, bởi vì kết quả anh tra được là mẹ của tiểu mỹ nhân kê đơn thuốc là thuốc tránh thai thường dùng, nhưng tên người được kê đơn lại là Quan Ngưng Lộ, 20 tuổi. Làm cho người ta muốn không nghi ngờ cũng không được. Nên anh mới đặc biệt đi một chuyến, xem thử rốt cuộc cách nghĩ của Mạnh như thế nào. Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

“Chuyện nói dối tông đường của tôi không cần nhọc tới cậu quan tâm. Tôi còn chưa muốn có con. Nếu như đây là điều cậu muốn biết, cậu có thể đi!” Sở Mạnh ngồi xuống đốt một điếu thuốc. Nghĩ đến những cảm xúc phiền não của mình, không muốn có con? Có lẽ hiện tại trong bụng cô cũng đã có cốt nhục của anh rồi? Dù sao mấy lần này anh cũng không có làm bất kỳ biện pháp dự phòng nào. Không phải là không muốn làm, mà là mỗi lần đều bị cô ép tới không có thời gian đi làm. Mà cô quả thật cũng còn trẻ, còn chưa tốt nghiệp đại học. Anh đã sắp xếp xong, 2 ngày nữa cô có thể về trường đi học, còn chuyện con cái thì thuận theo tự nhiên đi. Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

“A, thì ra là không đành lòng để tiểu mỹ nhân có con sớm như vậy! Có thể hiểu được, khó trách được cậu không phải không dám về nhà. Thì ra là sợ mình không khống chế được!” Vậy căn bản là anh nhiều chuyện đúng không? Tống Tử Tự cười cười, lần này tới phòng làm việc của cậu ta thu hoạch quả thật không ít, ít nhất nữ nhân viên tiếp tân tên Điền Mật làm cho anh cảm thấy cực kỳ thích thú. Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

“Tôi không có sở thích gieo giống như cậu.”

“Trời đất chứng giám, Mạnh. Tôi chỉ duy trì sinh lý bình thường của mình thôi, chẳng lẽ cậu muốn phủ nhận trước đây cậu không có tìm người phụ nữ khác?”

“A Tự, tôi không có thời gian nói chuyện phụ nữ với cậu. Nếu cậu không còn chuyện gì khác thì tự đi đi! Tôi còn phải mở một cuộc họp.” Sở Mạnh nhìn đồng hồ đứng lên đi ra ngoài. Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

“Một ly nước cũng không cho tôi uống đã đuổi tôi đi sao? Thái độ của cậu như vậy là sao?” Mặt Tống Tử Tự hiện lên vẻ bất mãn, nhìn người đàn ông đã đi ra ngoài, thật là quá đáng! Chẳng lẽ đạo đãi khách của Sở Thành là như vậy sao? Mạnh, cậu được lắm! Lần sau có chuyện đừng cầu xin tôi. Tống Tử Tự cũng đứng dậy đi ra ngoài, anh quyết định xuống dưới lầu trừ chọc nhân viên tiếp tân.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Ác Ma Quá Yêu Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 38: Trở Về Trường

Mặt trời lúc 4 giờ chiều không tính là gay gắt, một mình Ngưng Lộ ngồi ở ban công nhỏ ngắm người. Kể từ sau hôm ở sân bay về, cô không có tâm trạng đọc sách, cho dù cầm quyển sách trên tay cũng không xem nổi. Tâm trạng vẫn luôn phiền não. Cũng may người đàn ông đó không có trở về, điều này làm cho không gian tự do của cô càng nhiều, càng thêm dễ dàng suy nghĩ miên man. Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

“Thiếu phu nhân, thiếu phu nhân, thiếu gia mới vừa gọi điện về.” Thím Trương chạy tới, vui như vừa trúng số. Ngưng Lộ đã nhiều lần nói thím Trương đừng gọi cô là thiếu phu nhân nhưng bà không nghe. Thím Trương không phải mỗi ngày đều gọi điện thoại báo cáo với anh ta sao? Vậy anh ta gọi điện thoại về có gì mà đáng vui mừng chứ? Ngưng Lộ duy trì tư thế mới vừa rồi, không nhúc nhích. Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

“Thiếu phu nhân, đây chính là chuyện vui! Không phải mỗi ngày cô đều nghĩ tới chuyện về trường đi học sao? Mới vừa rồi thiếu gia gọi điện thoại về, nói là cậu ấy đã cho người tới trường làm thủ tục xong rồi, ngày mai cô có thể đến trường học được rồi.” Thím Trương cười tươi như hoa, lần này thật là tốt, thiếu phu nhân không cần cả ngày lẫn đêm ở nhà đều mặt ủ mày ê rồi. Ha ha, thiếu nữ xinh đẹp như đoá hoa này ngày ngày núp ở nhà làm gì chứ! Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

“Thím Trương, đây là thật sao?” Quyển sách trong tay Ngưng Lộ rơi xuống đất. Vào lúc cô cho là cô sẽ giống như chim hoàng yến bị giam cầm trong

lòng thì anh ta lại đồng ý để cô đi học! Ngưng Lộ véo má mình thật mạnh, biết đâu, vậy chính là thật? Diễn đàn ★ Lê ★ Quý Đôn

“Chẳng lẽ thím Trương sẽ lừa cô sao? Đi thu dọn mấy quyển sách nhanh lên, ngày mai trở về đi học. Tối nay ngủ sớm một chút.” Thím Trương cười tít mắt đi ra ngoài, bỏ lại một mình Ngưng Lộ đang mơ màng. Trời à, không ngờ nhanh như vậy cô có thể trở về trường đi học. Không được, phải lên tinh thần, sắp phải thi rồi. Ngưng Lộ vừa nghĩ tới chuyện thi cử thì lập tức bước nhanh trở về phòng.

Diễn đàn ★ Lê ★ Quý Đôn

Trở về ngôi trường quen thuộc sau hơn một tháng xin nghỉ phép, Ngưng Lộ đã không còn là Ngưng Lộ của lúc trước nữa rồi, ít nhất tâm trạng đã không giống nhau, một bông hoa một ngọn cỏ nơi đây vẫn còn tồn tại, chẳng qua là người cũng đã không còn ở đây nữa. Diễn đàn ★ Lê ★ Quý Đôn

Thời gian tan học vừa đến, cho nên mọi người đã đi trước, chỉ còn mình Ngưng Lộ đang tranh thủ mượn vở ghi chép, mặc dù ở nhà vẫn đọc sách nhưng trọng tâm của giáo viên nói vẫn phải ghi lại, nhiều môn như vậy, cô thật sự muốn mệt chết. Nhưng mà không sao, bây giờ cô cần một môi để điều chỉnh cảm xúc, chỉ hy vọng có thể mệt đến vừa ngã đầu xuống là có thể ngủ mới tốt, cái gì cũng không cần nghĩ. Diễn đàn ★ Lê ★ Quý Đôn

Mấy người bạn học nữ không tính là quen biết sau khi đã thu dọn xong sách vở chuẩn bị rời khỏi phòng học lớn, không hẹn mà cùng nhau vây đến bên cạnh Ngưng Lộ. Diễn đàn ★ Lê ★ Quý Đôn

“Quan Ngưng Lộ, nghe nói cậu đã kết hôn rồi, hơn nữa nhà chồng cậu hình như rất có tiền, sao không ở nhà tự do tự tại làm thiếu phu nhân? Cực khổ chép bài như vậy làm gì?” Bạn học Giáp đặt mông ngồi vào chỗ trước mặt Ngưng Lộ, vừa rồi những lời trong miệng là nói một đằng nghĩ một nẻo. Quan Ngưng Lộ này bình thường rất ít qua lại với bạn học cùng lớp, huống chi cùng bạn khác lớp học chung một hội trường lớn như vậy, có khi hình như thấy cô ta đi với một bạn nam khác khóa khác, nhưng cô ta cũng thật sự có bản lĩnh, thế nhưng có thể đá bạn trai thành tú tuần nhả như vậy gả vào nhà giàu có. Điều này làm cho đám học sinh nghèo vẫn luôn cực khổ học hành, đi sớm về tối như họ sao có thể không ghen tỵ? Diễn đàn ★ Lê ★ Quý Đôn

“Đúng vậy, người đã kết hôn rồi sao còn không có đeo nhẫn cưới? Không phải giả chứ?” Bạn học Ất cũng ở bên cạnh phụ họa.

“Các bạn còn chuyện gì nữa không? Nếu không thì bây giờ mình thật sự rất bận, xin lỗi.” Ngưng Lộ cũng không muốn gây gổ với bọn họ, huống chi ngay cả tên của bọn họ cô cũng không nhớ. Diễn đàn ★ Lê ★ Quý Đôn

“Mày phách lối cái gì? Không phải mày gả cho người có tiền sao? Có cái gì đặc biệt hơn người chứ?” Một nữ sinh khác thậm chí thô lỗ đến đem sách của cô hất xuống đất. Diễn đàn ★ Lê ★ Quý Đôn

“Tôi gả cho người như thế nào không liên quan tới mấy người, có bản lĩnh thì cũng tìm một người đi. Bây giờ mời mấy người tránh ra.” Ngưng Lộ đứng lên, không biết chuyện gì xảy ra, bình thường tính tình vốn rất tốt thế nhưng hôm nay cũng bị ba người này chọc nổi giận. Diễn đàn ★ Lê ★ Quý Đôn

“Quan Ngưng Lộ, mày là cái thá gì? Loại phụ nữ chỉ vì vinh hoa phú quý, vứt bỏ bạn trai như mày dù sao cũng chỉ là một con điếm.” Bạn học Giáp ngồi ở phía trước cô cũng không phải người dễ chọc, đứng thẳng tắp lên đập bàn với Ngưng Lộ. Diễn đàn ★ Lê ★ Quý Đôn

Diễn đàn ★ Lê ★ Quý Đôn

Sắc mặt của Ngưng Lộ đã tái nhợt, muốn mở miệng nói gì cũng đã không nói nên lời. Cô không quan tâm người khác nói gì, nhưng câu vứt bỏ bạn trai kia đã làm cô ngẹn rồi. Vì câu này cô biết cãi lại cái gì? Diễn đàn ★ Lê ★ Quý Đôn

“Nói không nên lời sao? Xem ra đúng là sự thật!” Diễn đàn ★ Lê ★ Quý Đôn

“Quan Ngưng Lộ cô quả thật cũng quá vô sỉ! Thân là phụ nữ tôi lấy cô làm sự hổ thẹn cho phái nữ.” Tiếng cười không chút kiêng kỵ vang vọng khắp phòng học, khiến lòng Ngưng Lộ càng thêm khó chịu. Diễn đàn ★ Lê ★ Quý Đôn

Cô không nói thêm gì nữa, ngồi xổm xuống muốn nhặt những quyển sách bị bọn họ ném xuống đất lên đã bị nữ sinh đó dùng một cước đá nó ra xa lần nữa, xa tới mức cô không thể với tay tới được. Diễn đàn ★ Lê ★ Quý Đôn

Họ thật sự rất quá đáng, Nước mắt của Ngưng Lộ đã đầy trong hốc mắt. Giọng một nam sinh giúp cô đòi lại công bằng: “Mấy bà tám như các cô thật sự quá đáng chứ? Sao không soi gương xem mình là cái dạng gì, sao lại đi ghen tỵ với người ta chứ?”

Bị một nam sinh nói thành như vậy, sao có thể không tức giận, ba nữ sinh đồng thời quay đầu nhìn về phía nam sinh đang hướng về phía bọn họ đi tới. Há? Người cao gầy đang cầm một cái laptop đó không phải là Giang Dẫn Trực của khoa tin tức sao? Sao anh ta có thể ở chỗ này? Hơn nữa người vừa nhìn trông có vẻ lịch sự nho nhã như vậy nhưng lời vừa ra khỏi miệng đã đem ba người họ bốn cọt tới không đáng một đồng? Thật sự là tức chết người! Nữ sinh Giáp đang muốn mở miệng phản kích, lời nói độc ác hơn từ phía sau anh ta vang lên: “Anh A Trực, ba người bọn họ thật sự rất xấu xí đó!” Diễn đàn ★ Lê ★ Quý Đôn

Khuôn mặt thanh tú ngọt ngào từ phía sau Giang Dẫn Trực lộ ra, làm cho người ta không cách nào nghĩ lời nói ác độc như vậy sẽ từ trong miệng cô ta nói ra được.

“Mắc mớ gì tới mày? Đồ bà tám chết tiệt!” Nữ sinh Giáp không chịu nổi người khác khiêu khích, khí thế hung hăng xông lại muốn đánh người. Diễn đàn ★ Lê ★ Quý Đôn

“Anh A Trực, cứu em!” Cô gái nhỏ lại tránh về phía sau lưng nam sinh. “A!” Nữ sinh Giáp thét một tiếng chói tai, cả người cũng đã quỵ gối trên mặt đất. Đây thực sự là người thoát nhìn một bộ thư sinh văn nhã Giang Dẫn Trực sao? Bắp chân của cô đã bị anh ta đá gãy rồi. Anh ta sao có thể độc ác như

vậy? Hai nữ sinh khác vội vàng đến đỡ nữ sinh Giáp không ngừng kêu đau, mặt mày xám đi.

“Đáng đời!” Cô gái nhỏ lại từ sau lưng Giang Duẫn Trục nhảy ra, hướng về phía ba người mới vừa rời đi đó làm mặt quỷ. Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

“Quậy đủ rồi? Có thể về nhà được rồi chứ?” Giang Duẫn Trục nắm một đầu tóc dài của cô, khuôn mặt cứng chiều tươi cười. Đây là tiểu nha đầu này nhiều chuyện, rõ ràng chẳng qua là đi ngang qua phòng học này ngẫu nhiên thấy ba nữ sinh không biết xấu hổ kia đang ức hiếp một tiểu nữ sinh mềm mại yếu ớt mà thôi, cô thấy việc nghĩa lòng dạ hăng hái mà đi qua. Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

Ngưng Lộ thu dọn xong sách vở, ngẩng đầu nhìn đôi nam nữ trông giống như người yêu nói một tiếng “Cám ơn” rồi bước nhanh rời khỏi phòng học. Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Ác Ma Quá Yêu Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 39: Ai Dám Ức Hiếp Cô?

Nam sinh giúp cô giải vây còn có cô gái có nụ cười ngọt ngào trông nhỏ tuổi hơn cô một chút, bọn họ đứng chung một chỗ giống như một đôi tình nhân trẻ tuổi hạnh phúc vậy, gọi cho cô nhớ lại những hồi ức thống khổ. Năm đó cô và Sở Khương cũng ngọt ngào và hạnh phúc như vậy. Tiếng bước chân hỗn độn biến mất ở cửa lớp học. Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

“Này, tôi tên Giang Nhã Hàm.” Lúc bước xuống bậc thang cuối cùng của khoa, Ngưng Lộ từ xa nghe được giọng nói trong trẻo mà vang dội của cô bé kia. Giang Nhã Hàm, một cái tên rất êm tai, Ngưng Lộ ghi nhớ.

Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

Chỉ muốn vội vã rời đi Ngưng Lộ không có chú ý đến một chiếc xe thể thao nổi tiếng đắt giá đậu ở ven đường, cúi đầu đi qua. Buổi sáng khi chú Trương đưa cô tới trường, Ngưng Lộ vì không muốn làm người khác chú ý nên đã xuống xe ở cửa trường. Bây giờ chú ấy hẳn là cũng đã tới rồi? Nghĩ tới đây bước chân của Ngưng Lộ nhanh hơn. Đau lòng không thôi hiện tại cô chỉ muốn nhanh chóng về nhà, yên tĩnh một mình mà thôi. Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

Đến khi phía sau truyền tới tiếng còi xe Ngưng Lộ mới dừng lại bước chân, cô đi sát ven đường không có cản trở xe lưu thông mà? Chẳng lẽ trong sân trường rộng như có một chiếc xe chờ hàng sao? Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

Sở Mạnh thật sự không ngờ Ngưng Lộ cúi đầu đi qua bên cạnh xe của anh nhưng lại giống như không thấy anh? Cô đi bộ không dùng mắt nhìn sao? Một chiếc xe lớn như vậy đậu ở ven đường cô không thấy được sao? Hay là cô cố ý muốn chọc giận anh? Hiếm khi anh bỏ việc xã giao đến đây đón cô tan học, cô lại xem anh như trong suốt. Người phụ nữ này luôn có bản lĩnh chọc giận anh, Sở Mạnh lái xe đuổi theo cô, càng không ngừng ấn còi đưa làm đông đảo học sinh tan học chăm chú nhìn. Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

Rốt cuộc xe ngừng lại trước mặt Ngưng Lộ.

“Lên xe.” Trong lúc cô kinh ngạc tròn to hai mắt, Sở Mạnh lạnh lùng mở miệng. Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

Ngưng Lộ ôm sách vở còn chưa dám tin tưởng người đàn ông này thật sự là Sở Mạnh, anh ta bận như vậy sao lại có thời gian rảnh rỗi tới đón cô ? Thật ngạc nhiên! Chỉ hơn một tuần không gặp, anh ta xem ra vẫn là người đàn ông chừng chạc mà tinh táo đến đáng sợ, Ngưng Lộ căn môi không biết mình có nên lên xe hay không.

“Tôi bảo cô lên xe, không nghe thấy sao? Hay là cô muốn cho toàn trường biết chồng cô là ai?” Hai tay Sở Mạnh đặt trên tay lái, trừng mắt đen nhánh lóe lên ngọn lửa nhỏ. Là không muốn lên xe của anh hay sao? Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

Mất thấy người vậy xem càng ngày càng nhiều, đều đang đứng đó nói to nói nhỏ, Ngưng Lộ mở cửa lên xe, nhưng vẫn không giương mắt nhìn anh. Sau khi cô ngoan ngoãn lên xe, xe nghiêng ngang rời đi. Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

“Anh A Trục, anh đang nhìn cái gì vậy?” Giang Nhã Hàm không rõ hỏi. Tại sao anh A Trục vẫn luôn nhìn chị đó ngồi lên xe đây? Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

“Không có gì, chẳng qua là cảm thấy chiếc xe đó nhìn có chút quen, hình như đã đến nhà mình. Chắc là bạn của anh hail” Trí nhớ của Giang Duẫn Trục luôn luôn kinh người, đặc biệt là cực kỳ nhạy cảm với những con số, trên căn bản có thể đạt tới cảnh giới nhìn qua một lần không thể quên. Chiếc xe thể thao vừa rồi anh nhất định đã thấy qua, cho nên mới chú ý một chút thôi. Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

“Anh A Chính cũng có bạn sao?” Giang Nhã Hàm không tin người suốt ngày núp ở nhà như anh A Chính mà cũng có bạn! Dáng vẻ anh ấy trông giống như không cần bạn bè!

“Đừng có xem thường anh hai được không?” Giang Dẫn Trực đưa tay捏o khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hào của Giang Nhã Hàm. Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

Xe chạy nhanh như bay, trong xe hoàn toàn yên lặng. Ngưng Lộ không phải không muốn nói chuyện với anh, mà là không biết nói gì, cho nên chỉ xoay đầu nhìn khung cảnh bên ngoài. Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

“Muốn ăn gì?” Cho đến giọng nói của anh lần nữa truyền vào trong tai, Ngưng Lộ mới phục hồi lại tinh thần, bây giờ bọn họ không phải đang trên đường về nhà. Vậy anh muốn dẫn cô đi đâu? Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

“Nhà chú thím Trương có việc bọn họ đã về nhà rồi, vài ngày nữa mới trở về. Tối nay chúng ta ăn ở ngoài.” Thấy vẻ mặt kinh ngạc của cô, Sở Mạnh hiềm khi kiên nhẫn giải thích. Chẳng trách anh ta lại tới đón cô! Anh ta có thể không tới mà, dù sao trước kia cô vẫn thường ngồi xe buýt về nhà. Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

“Quan Ngưng Lộ, cô đang khiêu khích sự kiên nhẫn của tôi phải không?” Thấy cô từ sau khi lên xe đến giờ vẫn không để ý tới anh, để anh một mình lảm bảm một mình chẳng nói chẳng rằng, vốn tính tình không được xem là tốt lần này lại bộc phát. Người phụ nữ chết tiệt này, vừa đụng phải cô thì anh không tức giận không được

“Tôi lại không kêu anh tới đón tôi.” Ngưng Lộ cho là anh tới đón cô nhưng không vui. Từ khi gặp anh ta tới giờ chẳng có một câu nói hay ho, càng không ngừng lớn tiếng với cô, nếu quả thật không muốn tới, anh ta có thể sai người khác tới mà? Bây giờ lại trút giận với cô là sao. Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

“Cô nói cái quái gì? Tôi hỏi cô muốn đến chỗ nào dừng com.” Sở Mạnh dứt khoát dừng xe lại ở ven đường, chọn xong địa điểm trước rồi mới đi! Anh đã chịu đủ vẻ mặt uất ức và lạnh nhạt của cô rồi, giống như anh đang ngược đãi cô vậy.

“Tôi không muốn đi, tôi muốn về nhà!” Vốn ở trường bị ba nữ sinh kia chế nhạo và đùa cợt, trong lòng Ngưng Lộ đã rất khó chịu, hiện tại người đàn ông này lại luôn lớn tiếng với cô làm cô càng thêm uất ức, sau khi tùy hứng trả lời anh một câu thì hai hàng nước mắt trong suốt đã theo gương mặt quanh co khúc khuỷu chảy xuống. Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

Người phụ nữ này làm bằng nước sao? Kể từ khi anh biết cô tới nay dường như mỗi lần ở cạnh anh cô đều khóc. Sao lại có nhiều nước mắt như vậy chứ? Anh nhiều lắm chỉ nói cô một câu mà thôi, sao lại có thể khóc? Sở Mạnh luôn không để ý tới cảm xúc của những người phụ nữ quanh mình, nhưng người phụ nữ đang khóc tới rồi tỉnh rồi mù trước mắt này lại làm cho anh mềm lòng, không thể nói cô thêm câu nào nữa.

“Sao vậy? Nói cho tôi biết có phải có người ức hiếp cô hay không?” Sở Mạnh nhẹ giọng nói. Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

Nhưng chính giọng nói như vậy lại làm cho tiếng khóc của Ngưng Lộ lớn hơn, sự uất ức giống như nhân lên vô hạn vậy. Thật là khổ sở, thật là khổ sở! Đau lòng đến không để ý tới mình ghét anh, không để ý tới cô đau khổ như vậy, đầu sở gây nên chính là anh, Ngưng Lộ ôm chặt bàn tay duỗi ra của anh khóc lớn lên. Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

Nước mắt ẩm áp không ngừng chảy xuống lòng bàn tay của anh, từng giọt từng giọt chạm vào chỗ sâu nhất trong lòng anh, một sự thương tiếc chưa từng có làm lay động cõi lòng anh. Anh biết, tất cả đã sớm không còn như lúc trước. Nhưng sao cô lại muốn khóc đến như vậy? Những giọt lệ này chảy là vì ai? Anh biết đó không phải vì anh, Nhưng anh không muốn cho cô rơi lệ vì người đàn ông khác. Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

Sở Mạnh mặc cô ôm cánh tay anh như vậy, không nhúc nhích được, anh không biết làm sao an ủi cô. Muốn chặn lại miệng của cô chỉ có một cách, đó chính là hôn cô đến cô không cách nào ra tiếng. Nhưng hôm nay anh lại không muốn làm vậy!

Trong xe im lặng, thời gian theo tiếng khóc nức nở nghẹn ngào của cô từng giây từng phút qua đi. Đèn đã sáng lên rực rỡ, người qua lại vội vàng, Ngưng Lộ rút cuộc cũng ngừng lại, ý thức được mình ôm tay của anh lâu như vậy, vội vàng buông ra. Nhưng sau khi khóc tâm trạng đã thoải mái không ít, Ngưng Lộ rút khăn giấy trên xe lau đi nước mắt chưa khô trên mặt. Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

Động tác nóng lòng phui sạch như vậy của cô làm tâm trạng Sở Mạnh không tính là quá tệ lại bão nổi, lợi dụng xong liền vứt bỏ sao? Anh cũng không biết Sở Mạnh anh lúc nào thì trở thành thứ đồ chỉ dùng một lần.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Ác Ma Quá Yêu Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 40: Chiếc Nhẫn Đâu

“Khóc xong rồi, thoải mái chưa?” Sở Mạnh xoay mặt cô đối diện anh, khóc một trận, đôi mắt vừa đỏ vừa sưng, ngay cả chớp mũi nhỏ cũng không may mắn thoát khỏi, cái miệng nhỏ như hoa vẫn còn đang khê đóng mở hấp không khí. Nhưng chính dáng vẻ chật vật như vậy trong mắt Sở Mạnh lại đặc biệt đẹp. Chỉ cần vẻ mặt của cô không phải bộ dáng hậm hực nhìn anh sẽ tốt hơn. Diễn đàn ★ Lê ★ Quý Đôn

“Buông tôi ra!” Ngưng Lộ bị anh nhìn chăm chăm mặt đỏ bừng, vừa nghĩ tới lúc này ôm tay anh khóc lâu như vậy, thật sự quá mất thể diện. Diễn đàn ★ Lê ★ Quý Đôn

“Cô đã thoải mái rồi, có phải cũng nên đến phiên tôi hay không, hửm?” Sở Mạnh cúi đầu sắp hôn lên cái miệng nhỏ nhắn, anh không cách nào ở trong tình huống đến gần cô như vậy mà không đụng vào cô. Diễn đàn ★ Lê ★ Quý Đôn

Ý thức được hành động của anh, Ngưng Lộ lấy tay chống lên lồng ngực anh, không để cho mưu kế của anh được như ý, cũng thành công làm bừng lên lửa giận của anh lần nữa.

“Muốn từ chối tôi?” Sở Mạnh nắm lấy đôi tay mảnh khảnh chống trên người anh, hip mắt nhìn cô. Diễn đàn ★ Lê ★ Quý Đôn

Thảm rồi! Ngưng Lộ cả kinh trong lòng. Sáng nay đi học vì không muốn rước lấy ánh mắt khác thường của người khác nên cô đã tháo nhẫn cưới đeo trên tay ra, tính sau khi tan học về nhà sẽ đeo vào. Nhưng cô không ngờ là hôm nay anh ta sẽ đến đón cô, nếu anh ta phát hiện sẽ như thế nào? Ngưng Lộ cắn môi thấp thỏm trong lòng. Diễn đàn ★ Lê ★ Quý Đôn

Động tác nhỏ của cô dĩ nhiên không thể gạt được ánh mắt Sở Mạnh, theo chỗ cô vẫn luôn nhìn chăm chú, đôi tay nhỏ bé đặt trên ngực anh bị anh nắm chặt, mấy ngón tay thon dài trắng trẻo, không có thứ gì. Diễn đàn ★ Lê ★ Quý Đôn

“Nhẫn đâu?” Cô thật là to gan, lại dám tháo nhẫn kết hôn xuống. Muốn không cho người khác biết cô đã kết hôn sao? Không khí trong xe lập tức căng thẳng, căng thẳng đến mức Ngưng Lộ cảm thấy sắp không thể thở. Ngực rất khó chịu.

“Tôi hỏi cô nhẫn đâu? Để ở đâu?” Người đàn ông thường bình tĩnh thế nhưng lần này không thấy chiếc nhẫn trên tay cô mà tâm trạng bốc hỏa. Diễn đàn ★ Lê ★ Quý Đôn

“Để ở nhà.” Ngưng Lộ cúi đầu không dám đương đầu với con giận của anh. Con giận của anh cô không thể chịu nổi, cho nên âm thanh trả lời nhỏ như muỗi kêu. Ý đồ rút tay lại, lại tự làm đau mình, bởi vì người đàn ông đó nắm rất dùng sức, muốn bẻ gãy tay cô sao? Diễn đàn ★ Lê ★ Quý Đôn

“Tại sao lại phải tháo ra?” Sở Mạnh hít một hơi thật sâu, sợ mình sẽ giận đến ném cô ra khỏi xe. Chờ tính tình dịu bớt, cố gắng đè thấp âm thanh, chỉ sợ mình sợ ý một chút sẽ lại ra tay với cô. Diễn đàn ★ Lê ★ Quý Đôn

“Đi học, không được tiện.” Ngưng Lộ nhìn thẳng vào mắt anh, lý do này có được không?

“Bắt đầu từ ngày mai, nếu để tôi phát hiện em tháo ra thêm lần nữa thì em cứ chờ xem.” Bàn tay mềm mại nhỏ bé đặt trong lòng bàn tay làm lòng anh cũng dịu đi, đặt bên khoe môi nhẹ nhàng hôn một cái. Hôn như vậy khiến Ngưng Lộ cảm thấy thật khó có thể tin, một hơi nóng không biết tên bắt đầu lan tràn toàn thân. Diễn đàn ★ Lê ★ Quý Đôn

“Đừng đụng vào tôi, buông ra.” Luồng hơi này càng ngày càng nóng, nóng đến khiến Ngưng Lộ sợ hãi không thôi. Chỉ hy vọng anh ta đừng tiếp tục như vậy nữa, cho nên giọng điệu cũng biến thành nguội lạnh. Diễn đàn ★ Lê ★ Quý Đôn

“Tôi là gì của cô, tôi không thể đụng vào cô sao?” Cô vốn là như vậy, hai người khó có dịp ở chung nếu không phải nước lửa không thể dung hòa thì là khoi mào con giận của anh. Diễn đàn ★ Lê ★ Quý Đôn

“Sao anh luôn thích ép buộc tôi? Tôi không muốn như vậy, không muốn!” Tay Ngưng Lộ bắt đầu đánh lên lồng ngực rắn chắc của anh. Ngưng Lộ ở trước mặt anh luôn luôn im lặng ít nói cũng không nhìn được nữa muốn nổi giận, anh ta ép cô sắp điên rồi. Rốt cuộc muốn cô phải làm như thế nào anh mới hài lòng? Diễn đàn ★ Lê ★ Quý Đôn

“Cô là người phụ nữ của tôi! Không phải nói không muốn là có thể không muốn.” Anh một tay đè lại bàn tay đang quơ loạn xạ của cô, một tay mạnh mẽ chế trụ cái cằm của cô, hơi thở đàn ông bao trùm, rót vào cái miệng ngọt ngào một mùi vị không thuộc về cô, cái miệng ngọt ngào mềm mại như vậy lại làm cho người tức giận! Cái miệng ngọt ngào nhỏ nhắn mỗi lần hôn đều làm anh có cảm giác như đang ăn kẹo ngọt vậy ..... sao anh có thể buông ra? Diễn đàn ★ Lê ★ Quý Đôn

Ngưng Lộ ra sức né tránh lại bị anh dùng sức siết chặt cằm, siết đến làm cô rất đau, khuôn mặt nhỏ nhú lại, thân thể co rúc ở chiếc ghế không biết lúc nào đã bị hạ xuống, cả người anh đã kéo qua đè lên người cô. Nhịp tim của cô đập đã không còn theo quy tắc nào cả, lông mi bởi vì tức giận mà liên tiếp run rẩy, cũng kề vào thật sát mặt Sở Mạnh, một chút cảm giác tê tê này lại làm cho Sở Mạnh càng thêm dùng sức mút lấy cái miệng nhỏ của cô, tận lực cạy hàm răng đóng chặt của cô ra, cùng dây dưa với đầu lưỡi. .... Diễn đàn ★ Lê ★ Quý Đôn

“Ừm. ....” Ngưng Lộ phát ra tiếng than nhẹ nức nở nghẹn ngào, sự cứng rắn của anh, sự đòi hỏi của anh, cô không có cách cũng không có sức phản kháng. Thân thể đã không còn khống chế được, vậy thì cùng nhau trầm luân, cùng nhau xuống địa ngục đi! Thiên đường đã cách cô quá xa rồi. Diễn đàn ★ Lê ★ Quý Đôn

Diễn đàn ★ Lê ★ Quý Đôn

"Cốc cốc cốc", một tiếng lại một tiếng gõ cửa sổ xe khiến Ngưng Lộ đang chìm trong mơ tỉnh táo lại, trời ạ, áo cô đã xốc xếch đến trần trụi nửa người, mà người đàn ông kia vẫn còn đè ép cô không thả. Bên ngoài hình như hai nhân viên thi hành nhiệm vụ đang gõ xe bọn họ. Mắt mất chết đi được, cô thể

nhưng lại tùy anh ở trên đường người đến người đi đông đúc hôn đến bốc cháy. Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

"Buông tôi ra, buông tôi ra, đừng như vậy." Sau khi anh buông cái miệng nhỏ nhắn của cô ra lại vẫn hôn xuống dưới, tiếng gõ cửa bên ngoài càng ngày càng dồn dập. Ngưng Lộ sợ tới khóc, tại sao anh ta có thể như vậy? Ở trên đường náo nhiệt muốn cưỡng bức cô sao? Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

"Bọn họ không nhìn thấy." Sở Mạnh cũng không muốn cứ như vậy buông tha cho cô, cô đốt lửa trên người anh sao có thể phui mờ chạy lầy người chứ? Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

"Xin anh đừng như vậy, đừng như vậy mà! Tôi không muốn như vậy!" Dù là không ai nhìn thấy, Ngưng Lộ cũng không muốn tại chỗ như vậy cùng anh làm những chuyện tư mật đến không thể tư mật hơn nữa, cô còn chưa phóng đảng tới trình độ đó. Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

"Nhìn tôi, nói cho tôi biết, sau này còn dám tháo nhẫn ra nữa không?" Tiếng "Cốc cốc" ngoài cửa sổ không ngừng làm cho không ai có thể thoải mái, rốt cuộc Sở Mạnh ngồi dậy, không hề ép cô nữa, trước khi thả tay cô ra, anh nắm chặt lại, anh muốn cam đoan của cô. Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

"Không tháo, không tháo nữa!" Ngưng Lộ mở mắt ra, trong mắt rõ ràng mang theo uất ức cũng không dám nói những lời anh không thích nghe. Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

"Vậy mới là cô gái ngoan của tôi." Người đàn ông lấy được đáp án cuối cùng cũng buông cô ra để cho cô sửa sang lại quần áo, bản thân lại chỉ có thể đau khổ chịu đựng dục vọng mãnh liệt sắp nổ tung. Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

"Chuyện gì?" Sau khi Ngưng Lộ sửa sang lại quần áo đang hoảng Sở Mạnh nhấn chốt mở, cửa sổ xe chậm rãi hạ xuống. Anh đã mang kính, khôi phục lại bộ dáng tinh anh trong xã hội thượng lưu, cao ngạo, tự phụ, mà Ngưng Lộ thì vẫn cúi đầu không dám nhìn. Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

"Tiên sinh, anh có biết xe của anh dùng không đúng quy định ở chỗ này hai tiếng rồi không, còn hỏi tôi có chuyện gì?" Nhân viên công vụ thiếu chút nữa bị người đàn ông áo mũ chỉnh tề trông có vẻ là người thành đạt này làm tức chết! Rõ ràng sai mồn một lại kiêu như anh quấy rầy anh ta, có còn thiên lý hay không? Anh mới vừa rồi muốn gọi xe kéo tới kéo đi, mẹ kiếp, ai biết bên trong thật sự có người. Nhưng mà người có thể lái được xe thể quý giá như vậy cũng không quan tâm anh ghi giấy phạt? Hừ! Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

"Vậy sao, bây giờ tôi đi liền!" Mặt Sở Mạnh bình tĩnh không một gợn sóng, giống như không quan tâm tới lời nói của anh ta.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Ác Ma Quá Yêu Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Bữa Cơm Ý

"Tiên sinh, làm phiền ngài ký tờ giấy phạt này rồi đi được không?" Dù tức giận thế nào vẫn phải nhịn xuống, nhân viên công vụ đáng thương chặn cửa sổ xe, đưa giấy phạt vào. Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

"Gửi đến công ty tôi sẽ có nhân viên chuyên môn đi xử lý." Sở Mạnh không nhận lấy, đẩy tay của anh nhân viên ra, đóng cửa sổ, nổ máy rồi đi. Nhân viên công vụ tức tới muốn xi khói! Ai biết công ty nhà anh ta ở đâu chứ? Thật sự là coi rẻ nhân viên công vụ mà! Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

"Anh thật quá đáng!" Ngưng Lộ từ kính chiếu hậu trong xe thấy được nhân viên công vụ tức tới dậm chân, không nhịn được bắt bình lên tiếng.

"Tôi quá đáng? Còn có thể quá đáng hơn nữa, muốn thử chút không?" Sở Mạnh khó có dịp trêu chọc cô. Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

"Tôi không cần!" Ngưng Lộ phồng má lên, không thèm để ý đến anh nữa. Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

"Muốn ăn gì, hừ?" Người đàn ông thơm hương xong, tâm trạng khá tốt, giọng nói dịu dàng đến say lòng người. Đáng tiếc Ngưng Lộ cũng không có ý định phát giác. Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

"Ăn Hamburger cộng thêm đùi gà được không?" Xe đi qua McDonald, cái bảng hiệu thật to đập vào mắt cô, Ngưng Lộ mở miệng trả lời qua loa. Cô không dám tiếp tục im lặng, sợ anh lại có hành động kinh người. Anh ta không phải đều luôn tự mình quyết định sao? Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

"Không được! Không có dinh dưỡng!" Sở Mạnh chưa từng ăn đồ ở chỗ này, trừ việc không có dinh dưỡng ra còn đồng người muốn chết, sao có thể ăn được? Sau khi Ngưng Lộ nghe xong thì hừ lạnh trong lòng; nói cái gì cũng không được, vậy còn hỏi tôi làm gì, vẽ vời thêm chuyện. Cái đầu nhỏ vừa nghiêng thấy cảnh vật bên ngoài chợt lóe lên. Đang ở trong nội thành, sao anh ta lại lái nhanh như thế? Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

Kết quả Sờ Mạnh mang cô đến một nhà hàng Ý năm sao của ở trung tâm thành phố. Diễn đàn ★ Lê ★ Quý Đôn

Diễn đàn ★ Lê ★ Quý Đôn

Mặc dù hoàn cảnh gia đình không tệ nhưng đây là lần đầu tiên Ngưng Lộ ăn cơm Tây. Cho nên không biết gọi món nào, sau khi ngồi xuống ngoài một nụ cười lạnh trên mặt ra không nói thêm lời nào. Diễn đàn ★ Lê ★ Quý Đôn

“Còn muốn ăn gì không?” Sau khi Sờ Mạnh gọi mấy món đơn giản xong, quay đầu lại hỏi cô gái đang mang về mặt không vui. Anh chỉ gọi mấy món thường ăn, nói thật ra anh thật sự không biết cô thích ăn gì, nhưng từ sau khi vào cửa cô vẫn không thèm để ý tới anh.

“Không có.” Ngưng Lộ hiện tại cũng không dám không trả lời. Thật ra thì cô muốn một ly kem tuyết, nhưng mà khỏe mắt nhìn phục vụ nhưng không có mở miệng. Nghe nói điểm tâm ngọt của nhà hàng Ý rất ngon! Nhưng hôm nay cùng anh tới, cô không muốn ăn. Diễn đàn ★ Lê ★ Quý Đôn

“Lấy thêm một phần kem tuyết sữa chua và Tiramisu đi!” Phụ nữ hẳn là thích ăn điểm tâm ngọt? Mặc dù cơ hội anh ra ngoài dùng cơm với phái nữ không phải nhiều lắm, nhưng mỗi lần Thiên Nghiên đều sẽ gọi kem tuyết. Vậy cô gái trong mắt anh vẫn còn là một cô bé hẳn là cũng thích?

“Vâng, xin chờ một chút!” Phục vụ lễ độ lui xuống. Diễn đàn ★ Lê ★ Quý Đôn

Sau khi chọn món xong, hai người vẫn luôn không nói chuyện với nhau, cho đến một đĩa Pasta màu sắc tươi ngon được đặt trước mặt, kích thích sự thèm ăn, Ngưng Lộ mới phát giác mình rất đói. Kết hợp nước sốt thịt, cà chua xào với gan ngỗng và thịt xông khói, cộng thêm lòng đỏ trứng, nước sốt hạt thông, bơ, muối và hạt tiêu tạo thành một món pasta ngon đích thực, Ngưng Lộ cũng không quan tâm đến một đồng dao nữa xiên có cầm nhảm hay không liền bắt đầu. Một tiếng cười nhỏ ở đối diện truyền vào lỗ tai, Ngưng Lộ mới ngẩng đầu lên, bên khỏe miệng còn dính sốt cà chua! Trời ạ, hình ảnh thực nữ của cô mất hết rồi! gương mặt nhỏ nhắn của Ngưng Lộ đỏ lên. Diễn đàn ★ Lê ★ Quý Đôn

“Ăn từ từ thôi!” Một cái khăn ăn trắng noãn đã giúp cô lau sạch thứ dính bên khỏe miệng. Hôm nay Sờ Mạnh dường như đặc biệt có kiên nhẫn, nhìn bộ dáng cô ăn có chút giống hồ điệp nhưng lại cảm thấy đáng yêu cực kỳ. Không ngờ ở trong mắt anh, cô luôn xinh đẹp như một tiểu tiên nữ cũng có lúc sẽ như vậy. Diễn đàn ★ Lê ★ Quý Đôn

“Cám ơn!” Hành động của anh khiến Ngưng Lộ nghi ngờ, tại sao anh ta lại đối xử với cô tốt như vậy? Giống như đối đãi với người con gái mà anh ta yêu vậy. Nhưng bọn họ không có tình cảm, không phải sao? Hai chữ tình cảm mới vừa nghĩ ra liền khiến tâm trạng Ngưng Lộ mới vừa tốt lên lại chùng xuống. Kiếp này, tình cảm không có liên quan tới cô. Cô đã không có tư cách nói tới hai chữ này rồi. Diễn đàn ★ Lê ★ Quý Đôn

“Đến đây, nếm thử cái này xem.” Sờ Mạnh giơ miếng thịt bò được xiên trên nĩa lên. Đây chính là thịt bê đặc sản của Milan, mỗi ngày được vận chuyển bằng máy bay về nước, ướp với rau cần, cà rốt, nguyệt quế sau đó thêm rượu vang trắng nấu tới khi mềm, để nguội sau đó cắt lát, lại rưới lên nước sốt mực và cá làm thành dạng Mayonaise, mùi vị tương đối ngon. Diễn đàn ★ Lê ★ Quý Đôn

Ngưng Lộ ngờ ngác nhìn anh, Cái đó là nĩa anh đã dùng qua được chưa? Cô mới không cần ăn nước miếng của anh ta, ừ, mặc dù ở một lúc nào đó cũng đã nuốt rất nhiều. Diễn đàn ★ Lê ★ Quý Đôn

“Yên tâm, tôi chưa từng ăn qua! Không có nước miếng!” Giống như là nhìn thấu suy nghĩ của cô, Sờ Mạnh mở miệng nói. Anh bận nhìn cô ăn còn không kịp.

“Tôi tự ăn!” Ngưng Lộ nhìn chiếc nĩa đưa ra, xấu hổ đỏ mặt. Diễn đàn ★ Lê ★ Quý Đôn

Sau đó hai người cũng không tiếp tục nói chuyện, chỉ lẳng lặng ăn, nhưng Ngưng Lộ không ngẩng đầu lên cũng biết anh vẫn luôn nhìn cô. Tương ăn của cô rất thô lỗ sao? Hay là cầm nhảm dụng cụ ăn rồi hả? Diễn đàn ★ Lê ★ Quý Đôn

“Có muốn uống thử một chút rượu này không? Uống rất ngon!” Sau khi bữa chính ăn không lâu, Sờ Mạnh cầm chai rượu trên bàn rót một ly. Đó là rượu anh đào trải qua quá trình lên men tự nhiên mà tạo thành, độ cồn của rượu không dưới 7.0% VOL. Diễn đàn ★ Lê ★ Quý Đôn

“Không cần.” Ngưng Lộ buông dụng cụ ăn trong tay, cầm khăn ăn lau miệng. Cô chưa bao giờ uống qua rượu nên không dám nếm thử. Diễn đàn ★ Lê ★ Quý Đôn

“Ngọt mà, uống thử xem!” Trong ly thủy tinh loại nước có màu hồng bảo thạch (rubi – hồng ngọc) trong suốt mê người khiến Ngưng Lộ có chút muốn thử. Thoạt nhìn hình như uống rất ngon! Dưới cái nhìn soi mói của anh, Ngưng Lộ đặt ly lên khỏe miệng nhấp thử một hớp, sau đó lại giống như nghiện vậy, uống một hơi cạn sạch, hương vị trái cây ngọt ngào, đậm đà làm cho người ta lâng lâng, cô không biết là rượu uống ngon như vậy. Có thể uống một ly nữa không? Diễn đàn ★ Lê ★ Quý Đôn

“Uống rất ngon đúng không?” Sờ Mạnh mỉm cười, giúp cô rót thêm một ly, sau khi uống rượu, trên mặt cô dần hiện ra vẻ đỏ ửng, làm anh nhìn tâm có chút ngứa. Diễn đàn ★ Lê ★ Quý Đôn

Ngưng Lộ bị dụ dỗ uống một ly lại tiếp một ly cho đến khi rượu trong chai bị rót sạch, cô vẫn không ngừng quơ tay nhỏ, càng không ngừng nói muốn uống. Diễn đàn ★ Lê ★ Quý Đôn

Những đĩa thức ăn chưa được ăn xong không biết từ lúc nào đã bị Sờ Mạnh dời qua bên cạnh. Chút rượu như vậy cũng làm cho cô say sao? Thế nhưng bộ dáng hơi say cô không hề bài xích anh nữa, làm anh cảm thấy bữa cơm này thật đáng giá. Diễn đàn ★ Lê ★ Quý Đôn

“Sờ Mạnh, cho tôi thêm một ly nữa có được không?” Ngưng Lộ đem cằm đặt trên bàn, đầu của cô thật là nhúc! Nhưng loại rượu đó thật sự uống rất

ngon, tốt nhất uống đến không thể nghĩ gì nữa! Thì ra là mọi người thích ở lúc không vui uống say đến bất tỉnh nhân sự, như vậy trong đầu sẽ không nghĩ đến cái gì hết, ha ha! Cô cũng muốn làm cho đầu óc mình trống rỗng, cái gì cũng không cần nghĩ, thật là tốt! Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

Sở Mạnh không nói gì, nâng tay lên bảo phục vụ mang tới một chai nữa. Uống say vẫn còn biết anh là ai, vậy anh sẽ để cho cô say tới cùng! Chút lòng màu đỏ dọc theo ly trong suốt chậm rãi chảy, Ngưng Lộ hoa mắt rồi. Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Ác Ma Quá Yêu Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Say

"Uống rất ngon!!! Tôi muốn uống nữa!" Dưới sự khiêu khích cố ý của người nào đó, bình rượu thứ hai đã được rót vào dạ dày Ngưng Lộ, thức ăn trên bàn sớm đã bị phục vụ lấy đi.

Sở Mạnh vòng qua bàn đi tới trước mặt cô, cô gái chưa từng uống rượu, khuôn mặt trắng noãn lúc này đã đỏ như muốn nhỏ ra máu, ý thức cũng bắt đầu mơ hồ. Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

"Ngoan, chúng ta về nhà được không?" Sở Mạnh cúi người xuống, không cần tốn nhiều sức đã ôm lấy cô, cũng may người dùng com lúc này không nhiều lắm, nếu không đoán chừng ngày mai lại phải lên trang đầu của các tờ báo. Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

"Rất ngọt. tôi còn muốn uống ..., cho tôi được không?" Hai cánh tay mảnh khảnh thế nhưng chủ động trên vòng cổ anh, cặp mắt mê mê mang mang nhìn anh. Lúc này Ngưng Lộ đã quên mất anh là Sở Mạnh - người luôn ép buộc cô, làm cô đau lòng gần chết. Anh ta là ai đây? Tại sao lại luôn dịu dàng nói chuyện với cô đây? Là Sở Khương của cô sao? Mới không phải! Sở Khương của cô đã sớm bay đến Mỹ rồi. Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

"Em uống say rồi." Sở Mạnh nhìn mặt cô cười nhạt một tiếng, giọng điệu dịu dàng giống như nước chảy. Người nào sẽ tin tưởng tổng giám đốc của Sở Thành luôn tỉnh táo, tàn khốc lại có một mặt như vậy, nói chuyện nhỏ nhẹ với một cô gái say đến không phân biệt rõ đông tây nam bắc.

"Tôi không có say! Anh mới say! Còn nói nữa tôi sẽ đánh anh đó!" Cô gái nhỏ nhắn ở trong ngực anh giương lên tay nhỏ bé muốn uy hiếp anh, nhưng mới nâng lên không tới mấy giây lại rũ xuống. Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

Sở Mạnh nhếch đầu chân mày lên, xem ra cô thật sự đã say đến không biết gì hết rồi! Thế nhưng lại ở trước mặt anh lộ ra một mặt trước nay chưa từng có. Anh tin tưởng nếu như giờ phút này cô tỉnh táo thì một bạt tay này sẽ đánh xuống. Cô có thể có chút thô bạo, nhưng mỗi lần đều là anh chọc cô mới như vậy. Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

"Không có say không có say, chúng ta đi về trước." Hiếm khi một người đàn ông như Sở Mạnh lại một lòng dễ dàng cô. Nhân viên nhà hàng nhìn thấy bọn họ đi tới ân cần kéo cửa ra. Thiệt là hâm mộ nha! Người đàn ông kia thoát nhìn hình như rất yêu cô gái đó! Đến khi bọn họ đi xa, cô nhân viên tiếp khách vẫn còn nhìn theo bóng lưng của họ mà cảm thán. Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

Sở Mạnh ôm cô lên xe, vì đề co nằm thoải mái hơn, lưng ghế ngồi hạ xuống, đưa tay qua đang muốn giúp cô thắt dây an toàn cô lại dùng sức ôm cổ anh, không để anh đi, trong miệng vẫn còn đang la hét muốn uống rượu. Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

"Anh gạt người! Gạt người! Không phải nói lấy rượu cho tôi uống sao? Rượu ở đâu?" Trong miệng cô phun ra đều là mùi vị ngọt nồng của rượu anh đào, làm cho lòng anh cũng say. Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

"Chúng ta về nhà lại uống được không?" Đối mặt với cô gái không hề mặt lạnh với anh nữa, Sở Mạnh vô cùng kiên nhẫn. Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

"Không được không được, bây giờ tôi muốn uống..., bây giờ tôi muốn uống. . . ." Vậy mà đã là lối ôm sòm rồi hả? Cái này quả là làm cho Sở Mạnh mở rộng tầm mắt. Thì ra cô cũng biết khóc, biết la lối, biết nhõng nhẽo, cô như vậy làm tim anh tan chảy thành nước.

"Ngoan ngoan nghe lời, về đến nhà thì cho em uống!" Sở Mạnh muốn gỡ tay cô ra, cô lại cuốn lấy chặt hơn. Khi nào thì cô lại có hơi sức lớn như vậy? Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

"Tôi không muốn! Anh thật đáng ghét, thật đáng ghét! Giống như tên Sở Mạnh đáng ghét vậy." Ngưng Lộ ở trong lòng anh lăm bầm, không ý thức được người đáng ghét trong miệng cô chính là người đàn ông cô ôm lấy không buông.

Cô nói như vậy cũng làm cho chân mày của Sở Mạnh nhíu chặt, mới vừa rồi còn biết gọi anh là Sở Mạnh, sao bây giờ lại nói ghét anh? Mặc dù biết lúc cô tỉnh táo cũng sẽ hận anh thấu xương, nhưng khi nghe được cô sau khi say vẫn không quên ghét mình, loại cảm giác này cực kỳ khó chịu. Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

“Ngưng Nhi, em biết anh là ai không?” Sở Mạnh quyết định thừa cơ hội hiếm có này tìm hiểu xem cuối cùng cô hận anh đến cỡ nào. Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

Ngưng Lộ cố gắng trợn to đôi mắt, đèn trong xe chỉ lơ mờ, tỉ mỉ quan sát người đàn ông phía trên cô. Bên dưới cái trán rộng là đôi mày rậm tà tà chen chút đi lên, đôi mắt sau khi lấy cặp kính xuống vừa sâu vừa trầm, tựa như biển sâu nhìn không thấy đáy. Dưới cái mũi cao thẳng là đôi môi dày không tẻ, ừ, dáng dấp cũng có thể nói là không tệ! Nhưng nghe nói đàn ông có mày rậm rất hung dữ, nhưng anh ta đối với cô không hung dữ! Hai tay Ngưng Lộ không tự chủ được vuốt hai hàng chân mày rậm đó. Anh mới không giống tên Sở Mạnh kia, suốt ngày chỉ biết mắng cô, ức hiếp cô. Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

“Dù sao anh cũng không phải tên Sở Mạnh đáng ghét đó.” Ngưng Lộ toét miệng cười.

“Anh ta đáng ghét cỡ nào? Hà?” Sở Mạnh kéo tay nhỏ của cô đặt bên môi ngậm và nhẹ nhàng cắn, làm cho cô hơi ngứa cũng có chút đau. Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

“Anh ấy đáng ghét nhất chính là chuyện gì cũng muốn ép tôi! Không cho tôi ra khỏi nhà, không cho gọi điện thoại, đến trường cũng không thể nói chuyện với học sinh nam khác. Càng quá đáng hơn chính là anh ta luôn ép tôi làm chuyện tôi không muốn. ....” Ngưng Lộ vừa nhắc tới chuyện xấu của Sở Mạnh, nói ra thật sự là tội lỗi chồng chất! Bình thường không có cơ hội nói ra, nay có cơ hội thì nói hết toàn bộ. Người nói thoải mái, người nghe chân mày càng nhíu chặt. Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

“Em không thích làm gì nhất? Nói cho anh biết. Anh giúp em hả giận có được không? Anh ta sao có thể hư hỏng đến ức hiếp em như vậy!” Dù sao anh chính là muốn cô đem tất cả những bất mãn với anh nói ra, cho dù là chê bai cũng không ngại. Đáng tiếc cô gái ngây thơ này thật sự bị mắc lừa.

“Tôi ghét cùng anh ta làm chuyện đó. Mỗi lần anh ta đều rất thô lỗ, làm cho người ta rất đau. Người ta nói với anh ta không cần anh ta vẫn cứ muốn. .... còn ép tôi dùng miệng. ....” Ngưng Lộ càng nói càng cảm thấy uất ức, nói xong nước mắt cũng bắt đầu chảy xuống, thấm vào áo sơ mi đất tiền của anh, làm nóng da thịt anh. Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

Thì ra đây mới là lời nói thật lòng của cô, thì ra khi anh đang thỏa mãn dục vọng đồng thời cô lại đau khổ như vậy. Anh chỉ cho là cô không muốn mà thôi, không ngờ anh làm cô bị thương sâu đến vậy! Chẳng lẽ cô thật sự không chút vui vẻ sao? Sở Mạnh không khỏi hoài nghi năng lực của mình? Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

“Anh ta sao có thể đối xử với em hư hỏng như thế? Đến đây, nói cho anh biết lúc anh ta muốn em, em một chút cũng không thoải mái sao?” Hai tay càng không ngừng lau những giọt lệ không ngừng chảy, Sở Mạnh vẫn không nhận được hỏi. Anh là đàn ông, sao có thể không quan tâm vấn đề này? Mặc dù anh cũng không muốn đối xử với cô như vậy, nhưng vừa nhìn thấy vẻ mặt oán hận của cô liền làm anh cũng không thể nhẹ được, nhưng không phải chỉ đau lần đầu tiên thôi sao? Dù sao cũng là mới biết mùi đời, hơn nữa thể hình của bọn họ chênh lệch quá xa. Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

“Chính là đau chính là đau! Đừng hỏi tôi, đừng hỏi tôi!” Ngưng Lộ không dám lại nghĩ đến vấn đề này, cô không biết, thật sự không biết, đó là loại cảm giác gì chứ! Cô muốn kháng cự lại không kháng cự được.

“Được rồi, chúng ta không nói, không nói! Về nhà được không?” Trong lòng Sở Mạnh có bất mãn nhưng cũng không nhẫn tâm ức hiếp cô, rón rén đem cô áp về trên ghế ngồi, một môi một ngày lại khóc một trận, Ngưng Lộ rốt cuộc yên tĩnh mê mang ngủ đi.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Ác Ma Quá Yêu Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 43: Hung Hăng Yêu

Xe một đường chạy như điên về nhà, Ngưng Lộ vẫn đang ngủ say, giống như rất lâu không ngủ được sâu như vậy. Ngay cả anh ở bãi đậu xe ôm cô lên lầu cô cũng không tỉnh lại. Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

Cô ngủ rất thoải mái, nhưng người phục vụ cô thì khổ. Vì để cho cô ngủ thoải mái hơn một chút, Sở Mạnh ở trong phòng tắm mở đầy một bồn nước nóng muốn cho cô ngâm. Kết quả khi giúp cô tắm, anh cũng đã làm toàn thân mình ướt đầm mồ hôi.

Da thịt toàn thân vừa mềm vừa trơn giống như bạch ngọc thượng hạng, chẳng trách luôn bị anh làm cho cực xanh cực tím. Đỉnh đầu nho nhỏ đã bị một bàn tay của anh vững vàng chế trụ, tóc dài bị nước làm ướt, xoa dọc theo bên bồn tắm trắng giống như một dải tơ lụa vừa đen vừa bóng vậy. Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

Khăn lông mềm mại nhẹ nhàng lau những giọt nước trên mặt cô, Sở Mạnh lần nữa bị bộ dáng tao nhã độc nhất vô nhị hiếm khi lộ ra làm mê say. Khi cô ngủ, lông mi thật dài nhắm lại, bởi vì dính nước mà từng sợi từng sợi dưới ánh đèn trở nên đen bóng. Chân mày như lá liễu, hai gò má như hoa đào, đôi môi hơi nhếch lên, cái miệng nhỏ nhắn với màu môi tự nhiên khiến cho tất cả các loại son môi cao cấp tới đâu ở trước mặt cô cũng trở nên biến sắc. Dung

nhân đẹp đến có thể nói không giống người thật, anh nhắm mắt cũng có thể đếm được trên mặt cô có bao nhiêu lông tơ, nhưng thân xác cô đã là của anh rồi, lòng của cô vẫn như sao xa trên trời, không thể chạm được. Phải bao lâu em mới có thể quên nó? Phải bao lâu? Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

Nước trong bồn lạnh dần, Sở Mạnh chịu đựng sự khát vọng mãnh liệt từ nội tâm, sau khi ôm cô đã được tắm rửa sạch sẽ trở về giường, anh chỉ có thể lại tiến vào phòng tắm đi ngâm nước lạnh. Đây là lần đầu từ khi trưởng thành anh dùng cách này tự làm lạnh mình. Bởi vì những lời cô nói sau khi say rượu làm anh không muốn ép buộc cô, thật ra thì anh cũng muốn cô đáp lại. Chẳng qua là sẽ có ngày này sao? Mặc cho nước lạnh như băng cọ rửa thân thể mình, Sở Mạnh cảm thấy khả năng này quá nhỏ, cô uống đến ý thức không còn tỉnh táo vẫn còn nhớ ghét anh không phải sao? Điều này làm cho anh cảm thấy cực kỳ thất bại. Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

Ai ngờ sau khi anh vất vả làm lạnh thân mình, đi ra ngoài thì thấy người trên giường không biết có phải do uống rượu nóng lên hay không mà lại đem tất cả chăn đắp ra. Cái gì cũng không mặc, trần truồng như một đứa bé sơ sinh hiện ra trước mắt anh, một mảnh tuyết trắng đó làm mắt anh choáng váng, thân thể mới vừa làm lạnh bây giờ lại bành trướng cực nhanh, dường như có thứ gì từ trong lỗ mũi anh chảy ra, Sở Mạnh đưa tay sờ, dưới ánh đèn mờ ảo, trên tay anh đỏ bừng.

Đáng chết, anh thế nhưng chảy máu mũi? Vì một cô gái đã là vợ của mình cũng đã muốn qua rất nhiều lần, chảy máu mũi vì một cô gái chỉ được xem là tạm được, nói ra không biết người ta sẽ cười nhạo như thế nào. Nhưng chuyện này cũng thực sự đã xảy ra. Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

Sau khi rút khăn giấy “dọn dẹp sạch sẽ” bản thân, Sở Mạnh sợ cô cảm lạnh nên cẩn thận từng li từng tí kéo chăn qua đắp cho cô. Ai ngờ cô lại xoay người, hai mắt nhắm lại không biết lúc nào đã mở ra nhìn anh.

Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

"Ngaoan, ngủ đi!" Anh nhẹ nhàng xoa cô, giọng nói đã khàn khàn như đang kiềm chế vậy. Tối nay anh không muốn cưỡng cầu cô, cho dù mình đã chịu đựng sắp nổ tung. Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

"Anh là thiên sứ sao? Tại sao anh vẫn còn ở đây?" Ngưng Lộ cười ngọt ngào, từ trong mộng tỉnh lại, sao thiên sứ còn ở bên cạnh cô? Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

"Em nói anh là thiên sứ?" Sở Mạnh thăm dò kéo tay của cô hỏi ngược lại. Anh lớn lên có chỗ nào giống thiên sứ thứ không mặc quần áo, sau lưng còn có đôi cánh khó coi đó chứ?

"Anh là thiên sứ lừa gạt, nói cho tôi uống rượu. Bây giờ lại không cho!" Thì ra là cô trong tình trạng trí thức mơ hồ, vẫn còn nhớ mùi vị ngọt ngào của rượu! Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

"Anh có rượu khác cho em uống có được không?" Anh không phải Liễu Hạ Huệ, anh là một người đàn ông chân chính, sao có thể ôm người đẹp trong ngực mà không nhúc nhích? Huống chi anh muốn cô đến toàn thân thấy đau. Không biết, con thỏ trắng nhỏ này có mắc câu hay không?

"Ồ đâu? Anh chỉ biết gạt tôi thôi!" Hai tay Ngưng Lộ nhốt chặt cổ anh, ở trong lòng anh chu cái miệng nhỏ nhắn làm nũng. Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

"Ồ chỗ này. . . . ." Sở Mạnh cũng không tiếp tục nhìn nữa cúi người xuống lấy tay ngăn chặn cái ót, chiếm lấy cái miệng nhỏ nhắn đỏ tươi của cô. Đầu lưỡi to gan cạy môi cô ra, quần lấy cái lưỡi nhỏ thơm tho của cô. Ở đầu lưỡi của cô, anh nếm được vị rượu trong veo trộn lẫn với nước bọt, càng hôn càng ngọt, càng hôn càng nóng. . . . .

Đêm nay Sở Mạnh giống như đặc biệt có kiên nhẫn, giống như muốn lôi toàn bộ sự nhiệt tình của cô ra. Thông thả ung dung hôn cái trán tròn bóng của cô, hai mắt khẽ nhắm lại, cái mũi nhỏ ngao nghễ ưỡn lên còn có vành tai vô cùng nhạy cảm, cuối cùng lại trở về cái miệng nhỏ nhắn sưng đỏ đang hô hấp . . . . . Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

Sao lại biến thành như vậy? Đầu Ngưng Lộ càng ngày càng choáng! Từng đợt cảm giác tê liệt, khí nóng rực người từ ót cô tràn đến toàn thân cô, loại cảm giác này làm cho toàn bộ tinh thần cô say mê. . . . . cả thân thể mềm mại cũng vô lực kẻ sát vào anh. Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

Thiên Sứ rút cuộc cho cô uống rượu gì đây? Làm cô thật choáng váng! Cô không cách nào suy nghĩ, đôi mắt long lanh trên dung nhan tuyệt mỹ khép hờ, môi son hé mở, hàm răng như ẩn như hiện, trong quyến rũ có hấp dẫn còn mang theo ngây thơ.

Sở Mạnh nâng lên thân thể, sợ thân thể nặng nề của mình đè hư thân thể yếu ớt của cô. Khi cô say đến mê người, hoàn toàn điên cuồng. Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

Anh không quản được mình. Anh muốn cô! Lập tức lập tức! Anh muốn hôn khắp toàn thân cô! Anh muốn cô cùng anh tận tình hưởng thụ đến niềm hân hoan khi hoan ái! Anh không muốn cô đối với chuyện nam nữ chỉ có đau đớn và tránh né. Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

"Nhột quá, đừng mà được không. Thật là nhột. . . . ." Ở tại thời điểm như vậy mà Ngưng Lộ cười duyên ra tiếng. Bởi vì Thiên Sứ không ngừng gặm cắn cô, ha ha. . . . . Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

Hắn cũng nhìn đến sắp nổ tung rồi mà cô còn cười được? Sở Mạnh lật người ngăn chặn cô. Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

"Thiên Sứ, anh muốn làm gì?"

"Anh đang yêu em. . . . ." Đây là giọng nói đầy cảm dỗ của ác ma. Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

"Ừ, không cần. . . . ." Thiên Sứ tại sao muốn làm ra hành động tà ác như vậy với cô? Giữa ngón tay ướt át, cuối cùng cô cũng động tình với anh.

"Đừng gọi anh Thiên Sứ được không? Gọi ông xã đi." Lần nữa nằm lại bên người cô, nâng mặt cô lên. Gương mặt thuần khiết, chân mày mảnh mai như vẽ làm người ta triu mến. Thì ra trong quá trình này có cô tham dự mới làm cho người ta toàn thân vui vẻ! Đáng tiếc cũng chỉ có sau khi say cô mới có thể ở trước mặt anh biểu lộ vẻ mặt này, anh không muốn buông tha cơ hội hiếm có này, anh muốn cùng cô hưởng thụ trận mây mưa vui vẻ này. Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

"Không gọi. . . . ." Sự cố chấp trong đầu cô, ông xã trên danh nghĩa của cô không dịu dàng giống thiên sứ vậy! Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

Giọng nói cô gái ăn vạ vừa yêu kiều vừa non nớt, dịu dàng đến làm tan chảy hoàn toàn trái tim một người đàn ông. Nếu lúc này cô bảo anh đi nhảy lầu, Sở Mạnh nghĩ anh sẽ đi.

Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

Đêm nhiệt tình vừa mới bắt đầu. Quần áo từng cái từng cái ném trên mặt đất, tiếp theo là ra giường gối đầu không cái nào may mắn thoát khỏi. Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

Tiếng đàn ông thở gấp cùng phụ nữ thấp tiếng cầu xin đan vào nhau, vang vọng trong phòng ngủ, thật lâu cũng chưa ngừng. Thì ra là có cô đáp lại khi hoan ái là cảm giác hưng phấn như vậy! Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

Chưa hoàn toàn thỏa mãn, mồ hôi không đan xen vào nhau, không có vô cùng tinh tế. Rót cuộc vẫn phải phóng túng rồi, trầm luân. Anh và cô, sau một trận hoan ái kịch liệt, ôm nhau đi vào giấc ngủ. Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Ác Ma Quá Yêu Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 44: Hối Hận

Sáng sớm hôm sau, Ngưng Lộ trong cảm giác đau đớn xa lạ tỉnh lại, còn chưa mở mắt thì đầu lập tức truyền đến cảm giác đau kịch liệt giống như có vô số người đang đánh vào đầu cô. Cô bị sao vậy? Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

"Ừm. . . . ." Than nhẹ nghĩ muốn xoa người, nhưng vừa động dậy thì đau đớn càng trở nên mãnh liệt hơn, không thể làm gì khác hơn là lại nằm trở về.

"Còn muốn uống không?" Giọng nam quen thuộc ở bên tai cô vang lên mang theo âm thanh như vừa tỉnh táo lại, bàn tay thon dài cũng vuốt cái trán đang tác quái của cô: "Đừng nói với anh, em quên anh là ai." Hả? Chẳng lẽ còn đang nằm mơ hay sao? Đôi con ngươi trong suốt của Ngưng Lộ lập tức mở ra, nhìn vào đôi mắt của người đàn ông hiếm khi tươi cười. Sao lại là anh ta? Tối hôm qua không phải cô uống rượu với thiên sứ sao? Tại sao khi tỉnh lại lại thấy anh ta nằm bên cạnh? Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

Cô làm sao có thể quên anh ta là ai chứ? Thân thể hai người dưới chân kẻ sát vào nhau làm cô lập tức hiểu được tối hôm qua bọn họ đã trải qua một đêm như thế nào. Từng chuyện đêm qua giống như phim đang được chiếu lại trong đầu cô làm sắc mặt cô trở nên tái nhợt. Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

Cô uống say đến không còn ý thức, nhưng những chuyện đã xảy ra vẫn nhớ rõ ràng như vậy. Trời ạ, bàn tay che gương mặt trắng bệch. Rót cuộc cô đã làm gì rồi chứ? Cô không phải rất ghét anh ta chiếm hữu và đụng chạm sao? Tại sao còn như kỹ nữ quán anh ta không buông? Rõ ràng là hận anh ta, sao còn có thể đáp lại anh ta? Cô thật sự điên rồi.

Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

Cô hối hận. Từ trong mắt cô cùng thân thể mềm mại càng ngày càng cứng ngắt, Sở Mạnh biết cô hối hận mấy hồi hoan ái nhiệt liệt tốt đẹp giống như mộng kia. Biết rõ sau khi tỉnh lại, cô nhất định là hận anh, nhưng tại sao khi chứng kiến cảnh này, tim anh lại có cảm giác đau đớn như thế này? Chẳng lẽ là ảo giác của anh sao? Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

"Được rồi, thức dậy đi, 10 giờ sáng không phải có một tiết học sao? Đừng tới trễ." Sở Mạnh buông cô ra, đứng dậy đi vào phòng tắm, anh không muốn phá hư không khí đã từng tốt đẹp như vậy.

Ngưng Lộ kéo chăn qua, đắp thân thể đang phơi bày của mình, cắn môi không nói lời nào. Cảm giác như đầu đường như mãnh liệt hơn, sau khi không còn nhiệt độ cơ thể anh, cô lại cảm giác thân thể mình trở nên lạnh. Trời ạ, sao cô có thể đối với một người đàn ông kể từ lần gặp đầu tiên đã luôn ép buộc cô mà cô cảm giác không muốn rời xa? Sở Khương - người mà cô vẫn yêu tận đáy lòng đâu? Cô thật là vô dụng! Cũng rất hận mình. Tại sao lại biến thành như vậy? Tại sao? Cô không muốn như vậy, không muốn! Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

Cô có thể hối hận thành như vậy? Sở Mạnh tắm sơ không tới 5 phút đã từ phòng tắm ra ngoài, thấy cô nín lấy chăn, vẻ mặt thất vọng và chán ghét. Đúng vậy, chán ghét. Trong đôi con ngươi xinh đẹp đó thoáng hiện không phải là chán ghét thì là cái gì chứ? Cô đối với chuyện xảy ra đêm qua nhất định vô

cùng hồi hận. Cứ như vậy hận anh sao? Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

Sờ Mạnh nhìn xuống con giận đang dần tăng lên trong lòng, ngồi lại bên giường, đưa tay muốn sờ đầu cô, cô lại vọt tới làm cho anh chụp hụt.

Cô lại ở buổi sáng hôm tiếp theo, sau khi hai người hoan ái xong thì từ chối không cho anh chạm vào? Xem anh là cái gì chứ? Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

“Em còn dám tránh nữa cứ thử xem?” Trừ biết uy hiếp cô ra, anh thật sự không tìm được cách nào có thể làm cho cô khuất phục, ít nhất làm cho cô không ghét anh như vậy.

“Anh tránh ra, tôi muốn mặc quần áo.” Ngưng Lộ không muốn cãi cọ với anh, dù sao cô chưa bao giờ chiếm thế thượng phong. Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

“Mặc thì cứ mặc, tại sao bảo tôi tránh? Trên người cô có chỗ nào mà tôi chưa thấy qua, chưa hưởng qua? Hà?” Sự lạnh nhạt của cô làm anh không thể tiếp tục giữ bình tĩnh, giọng điệu cũng trở nên cay nghiệt hơn. Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

“Tôi không muốn nghe, anh tránh ra, tránh ra. . . . .” Lời nói của anh rõ ràng làm nhục cô khiến Ngưng Lộ càng thấy hành động đêm qua của mình thật vô liêm sỉ, tay kéo qua chăn trùm kín mặt mình, cô không muốn gặp người, thật sự không có mặt mũi nhìn người khác. Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

“Đêm qua lúc dưới người tôi buông thả, cô không phải nói như vậy! Quên mất rồi sao? Có muốn tôi nhắc lại một lần nữa đêm hôm qua cô cầu xin tôi như thế nào không?” Cô muốn trốn tránh sao? Anh không để cô được như ý. Vừa dùng sức khuôn mặt nhỏ nhắn dưới chăn đã bị lôi lên.

Anh ta thật quá đáng, thật sự rất quá đáng! Có thể nói cô như vậy? Rõ ràng là anh ta dụ dỗ cô. Không được khóc, không được khóc, Quan Ngưng Lộ cô không phải thứ yếu đuối vô dụng như vậy. Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

“Tôi hồi hận có được không?” Trong giọng nói tức giận rõ ràng đã có nước nời. Cô sao có thể là đối thủ của anh? Còn quá non.

“Ồ trên giường của tôi không có hai chữ “hồi hận” này. Không cần phủ nhận, thật ra thì cô thích ở chung một chỗ với tôi. Tôi có thể mang cho cô vui vẻ.” Anh vuốt mái tóc dài của cô nói rất thờ ơ, những câu đó lại làm Ngưng Lộ bị tổn sâu. Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

“Tôi không muốn nghe, không muốn, không muốn. Anh đi đi, anh đi đi. . . . .” Anh ta nói đúng, thì ra là cô thật sự vô si như vậy! Lại ở phía dưới một người đàn ông tìm vui vẻ, đều là uống rượu gây họa! Cô không muốn như vậy, không muốn . . . . . Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

“Không cần tiếp tục trốn tránh thực tế. cô biết không? Cô đối với tôi đã có cảm giác! Tôi hôm qua chúng ta phối hợp ăn ý đến cỡ nào chứ! Cảm giác như vậy khiến tôi thật muốn làm lại với cô một lần nữa.” Khi nói chuyện, tay anh đồng thời cũng vuốt ve cơ thể cô.

“Tôi ghét anh, ghét anh, ghét anh nhất. . . . .” Biết không cách nào từ chối anh ta, rồi lại không muốn thừa nhận lời nói của anh ta. Cô sáng suốt quyết không thỏa hiệp với anh, quyết không. Cô không phải dạng phụ nữ như vậy, cô không phải vậy, thật sự không phải . . . . . Tại sao còn phải ép cô? Tại sao? Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

Nước mắt nóng hổi chảy xuống, từ trên mặt của cô nóng đến chỗ sâu nhất trong lòng anh.

“Quan Ngưng Lộ, cô bây giờ vừa muốn làm điểm vừa muốn lập bàn thờ phải không? Hà? Ghét tôi, cô cũng không có làm cho người ta yêu thích!” Anh dùng sức mà đem cô từ trên giường nhắc lên đối mặt với anh. Thái độ từ chối quyết liệt của cô làm anh cũng không lựa lời nói làm tổn thương cô, vừa buông tay, thân thể yếu đuối của cô như một chiếc lá rơi lại trên giường. Mà anh cũng nhanh chóng mặc quần áo chỉnh tề, cho đến tiếng đóng cửa nặng nề vang lên, anh không hề liếc mắt nhìn cô một cái. Chỉ sợ mình không kiềm chế được ném cô từ trên mười mấy tầng lầu xuống. Khi biết cảm giác khi yêu được người ta đáp lại tốt đẹp như thế nào thì anh không muốn tiếp tục một người cô độc nữa. Cho nên, dù tức giận như thế nào cũng chỉ có thể đập cửa mà đi, không muốn tiếp tục dùng thủ đoạn cứng rắn với cô. Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

Ngưng Lộ dùng sức bỏ nhào về trên giường, điên cuồng dầm xuống nệm chỉ làm tay mình đau, không thể dùng khóc được. Anh ta nói cô là điểm? Sao anh ta có thể dùng những từ ngữ ghê tởm như vậy nói về cô? Cô không phải vậy, không phải vậy. Nghĩ tới tất cả những chuyện đêm qua trên chiếc giường này, cô đột nhiên đặc biệt không thể chịu được. Lật người ngồi dậy, kéo hết ra giường, chăn, gối đầu tất cả đều quăng xuống đất. . . . . Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

Cho đến lúc trên giường không còn thứ gì có thể ném, cô bỏ nhào về trên giường, càng khóc càng lớn tiếng hơn. Khóc đến cả người run rẩy, cảm thấy trước nay chưa từng đau lòng bất lực như vậy. Cô nên làm cái gì bây giờ?

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Ác Ma Quá Yêu Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 45: Về Nhà

Một mình khóc đến trời đất mù mịt, khóc đến nước mắt không thể chảy ra được nữa, Ngưng Lộ nằm bên giường ngủ thiếp đi, bỏ lơ nắng sáng bỏ lơ giữa trưa đến khi tay chân ngồi dưới đất bắt đầu tê dại đau nhức, Ngưng Lộ mới tỉnh lại, mở đôi mắt khóc đến sưng đỏ ra, giấy dựa muốn đứng dậy, kết quả hai chân chưa đứng thẳng được đã bỏ nhào xuống đất. Thật là tệ hại! Diễn đàn ★ Lê ★ Quý Đôn

Vẫn ngồi hơn nửa tiếng sau, động tác tay chân mới khôi phục lại bình thường, đứng lên đi đến phòng tắm mở một bồn nước nóng muốn tẩy đi một thân mệt mỏi, nhưng những vết xanh tím anh lưu lại làm sao cũng không rửa sạch hết. Vừa nghĩ đến trận triển miến nóng bỏng đêm qua, nhiệt tình vô hạn mồ hôi đan vào nhau, gương mặt tái nhợt dần ửng hồng, nhưng vừa nghĩ đến những lời nói tổn thương người khác của anh ta sáng nay thì lòng cô lại đau, nếu không thích cô tại sao còn muốn cô? Anh ta có thể lựa chọn không cần. Thật là mâu thuẫn! Diễn đàn ★ Lê ★ Quý Đôn

Trong phòng tắm bị hơi nước dày đặc bao phủ, khắp nơi một màn sương hư ảo. Tay mảnh khảnh không ngừng quơ quơ trong làn nước tỏa ra mùi hương hoa hồng, hết lần này đến lần khác. Diễn đàn ★ Lê ★ Quý Đôn

Đợi đến khi cô mặc quần áo tử tế ra ngoài, lại lên lấy hộp thuốc kia ra uống một viên sau đó nhìn đồng hồ đã hơn 3 giờ chiều rồi. Vẫn là buổi chiều còn có tiết học nhưng có chạy tới đã tới không kịp rồi, không bằng về nhà đi! Chắc là mẹ đã giúp cô lấy thuốc về rồi, luôn dùng thuốc khẩn cấp là không tốt. Nghĩ tới đây, Ngưng Lộ thay bộ quần áo đơn giản, cầm túi xách đi ra ngoài. Diễn đàn ★ Lê ★ Quý Đôn

Có cần nói với anh ta một tiếng hay không? Sau khi khóa cửa lại, Ngưng Lộ muốn nói với người đàn ông đó một tiếng, nhưng vừa nghĩ tới bộ dáng tức giận bỏ đi của anh ta lúc sáng, Ngưng Lộ quyết định không nói với anh. Mỗi lần tức giận anh ta đều là mấy ngày không về, không để ý đến cô đó sao? Nói không chừng mấy ngày nay anh ta cũng không về nhà, bây giờ người anh ta muốn đề phòng đã xuất ngoại, vậy anh ta còn lý do gì trối buộc tự do của cô chứ? Anh ta có thể vứt bỏ cô một mình, vậy cô còn quan tâm tới anh làm gì!

Một thân nhẹ nhàng linh hoạt đứng ở ven đường đón một chiếc taxi rồi đi về nhà họ Quan. Diễn đàn ★ Lê ★ Quý Đôn

Diễn đàn ★ Lê ★ Quý Đôn

Nhận được điện thoại của con gái nói hôm nay sẽ về nhà, Đàm Lê Hoa lập tức dặn đi giúp việc chuẩn bị cơm tối, lại điện thoại cho Quan Minh Quyền đang bận rộn ở công ty nói tối nay về sớm một chút ăn cơm.

Ngưng Lộ về đến nhà thì đi giúp việc đang bận rộn trong bếp, mẹ đang ở phòng khách vừa xem tivi vừa đợi cô. Diễn đàn ★ Lê ★ Quý Đôn

“Ngưng Lộ, không phải nói ra nước ngoài chơi sao? Tại sao về rồi mà sắc mặt vẫn chưa tốt lên?” Hai mẹ con ngồi ở trên ghế salon ăn trái cây, Đàm Lê Hoa vừa nhìn sắc mặt con gái vừa hỏi. Tại sao vẫn giống như lần trước vậy, có phải là mệt mỏi quá hay là ... ? Diễn đàn ★ Lê ★ Quý Đôn

“Mẹ, không có đâu. Mấy ngày trước vừa về trường lại sắp thi nên hơi mệt mà thôi.” Ngưng Lộ cắn một miếng táo, không dám nói tình hình thực tế với mẹ.

“Vậy phải nghỉ ngơi thật tốt mới được! Cũng đã kết hôn còn bán mạng như vậy làm gì? Vừa đứng về nhà, để mẹ giúp con bồi bổ một chút. Đứng rồi Ngưng Lộ, gần đây công việc của Sở Mạnh rất bề bộn sao? Hôm nào rảnh rồi bảo nó về ăn một bữa cơm đi!” Đối với con rể kết hôn đã lâu như vậy mà không có cùng con gái trở về lần nào, Đàm Lê Hoa tuy nói nhưng không dám oán giận, dù sao người ta cũng là ông chủ của một công ty lớn, lấy đâu ra nhiều thời gian như vậy chứ? Nhưng phận là con rể của người ta, phải tới nhà chào hỏi một lần mới đúng chứ. Diễn đàn ★ Lê ★ Quý Đôn

“Anh ấy hình như rất bận. Chắc là không có thời gian đâu! Con sẽ thử nói với anh ấy.” Ngưng Lộ do dự một chút mới mở miệng. Ý của mẹ đây là muốn Sở Mạnh cùng cô về nhà sao? Anh ta sẽ đồng ý sao? Cô thậm chí không dám nói với anh ta nữa.

“Người có bận rộn đi nữa cũng phải ăn cơm chứ!” Một giọng nói quen thuộc từ cửa chính truyền vào. Là Quan Minh Quyền về, lúc ở cửa ra vào đôi giày vừa đúng lúc nghe được đối thoại giữa vợ và con gái. Diễn đàn ★ Lê ★ Quý Đôn

“Ba, ba đã về!” Ngưng Lộ vui vẻ nghênh đón vì cô đã lâu không có gặp ba. Sắc mặt ba đã tốt hơn nhiều, người cũng rất có tinh thần, xem ra công ty đã khôi phục lại bình thường, ba cũng đã khôi phục lại dáng vẻ trước kia. Diễn đàn ★ Lê ★ Quý Đôn

“Tiểu Lộ Lộ, xem một chút ai tới đây?” Giọng nói cung chiêu từ ngoài cửa truyền vào khiến Ngưng Lộ vui vẻ kêu to: “Cậu, sao hôm nay cậu lại có thời gian rảnh rồi về đây vậy?”

Người trong tay đang ôm một con mèo kitty bằng bông màu hồng không phải là người cậu vẫn luôn thương yêu cô hết mực sao? Ông ấy không phải vẫn còn ở nước ngoài sao? Trở về lúc nào? Diễn đàn ★ Lê ★ Quý Đôn

“Cháu ngoại thương yêu nhất của cậu kết hôn, cậu cũng đã không tham dự được, dù bận rộn thế nào cũng phải tới thăm con một chút mới đúng chứ! Sao cháu rể của cậu không cùng con về?” Đàm Chí Hoa cười, đưa món đồ chơi cầm trong tay đưa cho Ngưng Lộ. Từ nhỏ đến lớn cô thích nhất là những thứ đồ chơi con nít, xem ra một chút hữu dụng cũng không có. Diễn đàn ★ Lê ★ Quý Đôn

“Cám ơn cậu, Sở Mạnh anh ấy tối nay có xã giao. Cho nên con về một mình.” Ngưng Lộ không dám khiến nụ cười trên mặt cứng ngắc đi, nhắm mắt nói láo. Tại sao người trong nhà ai cũng cảm thấy Sở Mạnh nên cùng cô về mới đúng? Có thể không tiếp tục cái đề tài này được không? Diễn đàn ★ Lê ★ Quý Đôn

“Đàn ông mà, lấy sự nghiệp làm trọng cũng phải! Đứng rồi Ngưng Lộ, hôm nào con hỏi xem khi nào nó có thời gian rảnh rỗi, cậu muốn mời nó ăn bữa cơm được không?” Đàm Chí Hoa ở trên ghế sofa ngồi xuống, nhìn Ngưng Lộ đang đi phía sau nói. Ha ha, ông vừa đứng bây giờ không có chuyện gì làm, tìm một cơ hội cùng cháu rể giao lưu tình cảm, thuận tiện thỉnh giáo nó xem bây giờ nên đầu tư cái gì để kiếm tiền, nhất cử lưỡng tiện! Đối với tổng giám đốc mới nhận chức của Sở Thành, ông cảm thấy rất có hứng thú, hiếm thấy tuổi còn trẻ như vậy mà tiếp quản một công ty lớn như vậy mà còn làm rất hưng thịnh, sao có thể không phục nó đây? Huống chi nó bây giờ lại là chồng của Ngưng Lộ mà ông thương yêu nhất! Diễn đàn Lê Quý Đôn

“Cậu, để con về hỏi anh ấy xem sao! Chúng ta không nói tới anh ấy nữa có được không? Cậu kể cho con nghe xem cậu đến nước ngoài gặp phải chuyện gì vui có được không?” Ngưng Lộ vội vàng chuyển đề tài, nói thêm nữa sợ sẽ không giúp được gì mà còn để lộ thôi. Diễn đàn Lê Quý Đôn

“Được, cậu kể cho con. ....” Mặc dù khi ở nước ngoài đầu tư thất bại, nhưng Đàm chí Hoa vẫn nói tới một ít chuyện ông liều lĩnh đầu tư ở trong nước. Diễn đàn Lê Quý Đôn

Diễn đàn Lê Quý Đôn

Bữa cơm nào nhiệt kết thúc cũng đã gần 9 giờ tối, Ngưng Lộ muốn ngủ lại nhà một đêm nhưng tìm không thấy lý do thích hợp. Cho nên sau khi lấy xong thuốc nhờ mẹ mua đặt trong giỏ, ôm món quà mà cậu tặng cô chuẩn bị trở về nhà tù của cô. Diễn đàn Lê Quý Đôn

“Ngưng Lộ, đi một mình phải cẩn thận đó! Về đến nhà gọi điện thoại cho mẹ. Còn nữa, loại thuốc đó không thể uống nhiều, không tốt cho sức khỏe, nếu không cần thiết thì đừng uống!” Đàm Lê Hoa lại dặn dò thêm một lần, bản thân bà không đồng ý con gái uống thuốc tránh thai nhưng con rể nói tạm thời chưa muốn có con, bà cũng không còn cách nào. Đàm Chí Hoa vốn muốn đưa Ngưng Lộ về lại bị cô từ chối, bởi vì ăn cơm xong cậu còn có chuyện phải thương lượng với ba. Cô cũng không phải con nít, trước kia lúc tự học ở trường buổi tối cô cũng tự mình về, không có gì đáng phải sợ hết!

"Biết rồi mẹ." Ở cửa chính Ngưng Lộ đẩy mẹ về, một mình đi ra.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Ác Ma Quá Yêu Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 46: Sao Anh Ta Lại Tới Đây?

Đêm nay ánh trăng nhạt như nước, dịu dàng rơi từng cái góc phố. Gió đêm phơ phất thổi lên mái tóc dài của Ngưng Lộ, vài sợi còn nghịch ngợm không ngừng nhảy múa bám vào gương mặt của cô, có chút nhột. Diễn đàn Lê Quý Đôn

Nơi này là khu dân cư cao cấp, khu nhỏ phía ngoài đường vừa rộng vừa lớn, hai bên đều là cây xanh, ánh trăng và đèn đường chiếu rọi khiến cây cối cao to tạo thành những cái bóng biết động đập trên mặt đất.

Đã bao lâu rồi không có ở một đêm mất ngủ yên tĩnh đi bộ như thế này? Ngưng Lộ không muốn bỏ qua một đêm như vậy, quyết định đi thêm hai trạm nữa mới ngồi xe, dù sao về nhà cũng là ngủ, hơn nữa một mình ở trong ngôi nhà lớn như vậy, cô cũng có chút sợ, người kia đêm nay chắc sẽ không về? Ngưng Lộ hận mình không có tiền đồ, rõ ràng anh ta đối xử với cô như vậy rồi mà cô còn luôn nghĩ tới anh ta. Cô không nên như vậy, không nên. Không biết Sở Khương ở bên kia có tốt không? Trong một đêm như vậy, cô lại nhớ đến một người đàn ông khác ở tận bờ bên kia đại dương. Nhưng người đàn ông đó cũng không phải người mà cô có thể nghĩ tới? Trong lòng không khỏi buồn bực. Diễn đàn Lê Quý Đôn

Gió càng không ngừng thổi bay vấy dài của cô, Ngưng Lộ ngẩng đầu lên muốn đầu óc đang suy nghĩ lung tung của mình tỉnh táo lại. Cũng ở lúc ngẩng đầu lên đó, chân cô ngừng lại, mèo Kitty trong ngực theo đó mà rơi, túi xách cũng nắm thật chặt trong tay. Sao anh ta lại ở đây? Diễn đàn Lê Quý Đôn

Diễn đàn Lê Quý Đôn

Hôm nay Sở Mạnh lái một chiếc xe cao cấp khác, hơn 6 giờ chiều tất cả nhân viên ở công ty đã tan sở, anh có tức giận như thế nào cũng không khống chế được chân mình đi ra khỏi phòng làm việc, trực tiếp lái xe về nhà. Thím Trương không ở nhà, anh không yên tâm để cô ở nhà một mình. Diễn đàn Lê Quý Đôn

Nhưng về đến nhà, trong nhà cũng vô cùng vắng lạnh, trở về phòng mở tủ treo quần áo ra, đồ đạc của cô đều ở đây chứng minh không có bỏ nhà trốn đi. Làm cho trái tim đang lơ lửng của anh cũng buông xuống. Yên tâm đồng thời làm cho anh vì suy nghĩ lấy dạ tiểu nhân đo lòng quân tử của mình mà cảm thấy trơ trẽn. Một cô gái như cô sao có thể dám bỏ nhà trốn đi chứ! Diễn đàn Lê Quý Đôn

Đến lâu một, từ phòng an ninh xem lại màn hình giám sát khu nhà, thời gian hiện trên màn hình lúc cô rời khỏi nhà là 4 giờ chiều, hơn nữa chỉ đem theo một túi xách nhỏ, nhìn hướng cô ngồi xe đi hẳn là về nhà họ Quan. Diễn đàn Lê Quý Đôn

Anh lái xe đến bên khu biệt thự của nhà họ Quan, thấy nhà họ Quan đèn đuốc sáng trưng, lại không muốn gõ cửa đi vào cũng không muốn để người

khác nhìn thấy anh cho nên lại lái xe đến ven đường cách nhà họ Quan 1km rồi ngừng lại.

Từ khi cô mới vừa ra khỏi cửa anh cũng đã thấy cô. Xa xa nhìn thấy cô dường như có tâm sự, anh lẳng lặng đứng tựa vào bên cạnh xe hút thuốc, không nói lời nào, anh đang suy nghĩ cô luôn cúi thấp đầu như vậy có thể nhìn thấy anh đang đứng ở ven đường hay không, khi nghĩ như vậy, cô lại chợt ngẩng đầu lên. Diễn đàn ★ Lê ★ Quý Đôn

Dưới ánh trăng, cô gái có mái tóc dài khuôn mặt thất kinh nhìn người đàn ông cao to bên cạnh xe. Ngưng Lộ không có ý định đi để ý tới con mèo thân yêu đang nằm trên mặt đất, cô đang sợ, sợ mình không biết phải chuẩn bị đối mặt với anh như thế nào. Cô lại không dám động đậy, không dám đi về phía trước, giống như chỉ cần bước một bước nhỏ nữa chính là tới cửa địa ngục vậy. Diễn đàn ★ Lê ★ Quý Đôn

Cô cũng biết sợ anh sao? Buổi sáng lúc cùng anh mạnh mẽ phản kháng bộ dáng không có một chút sợ anh mà. Nếu như anh không chủ động mở miệng nói chuyện, vậy bọn họ có phải trên đường lãng phí một buổi tối hay không? Sở Mạnh dụi tắt điếu thuốc trong tay, đi về phía cô. Diễn đàn ★ Lê ★ Quý Đôn

Diễn đàn ★ Lê ★ Quý Đôn

"Cầm." Kitty bị đưa tới trước mặt, thân hình cao lớn của anh đứng trước mặt cô, mùi thuốc lá bao phủ cô, Ngưng Lộ cảm thấy trong lòng trước nay chưa từng có cảm giác áp bức như vậy. Diễn đàn ★ Lê ★ Quý Đôn

"Cám ơn!" Nhận lấy mèo con đáng thương, Ngưng Lộ không dám nhìn anh. Diễn đàn ★ Lê ★ Quý Đôn

Sở Mạnh không nói gì, chẳng qua là hai tay vòng trước yên lặng nhìn cô. Đôi mắt dưới ánh trăng càng thêm thâm trầm, làm cho người ta không nhìn ra được anh đang nghĩ gì.

Anh không nói một lời, Ngưng Lộ càng không dám nói lời nào, giữa hai người chỉ là im lặng. Gió đêm mát mẻ làm mùi cỏ non của mùa hè lẫn quẩn trong không khí không tiêu tan. Diễn đàn ★ Lê ★ Quý Đôn

Thật sự sợ anh tới vậy sao? Sở Mạnh lui về phía sau từng bước một, khiến Ngưng Lộ ở phía trước không ngừng cò cũng có thể thấy anh. Chiều cao 1m6 đối với anh mà nói thì có chút lùn, nhưng chính thân hình yếu ớt mỏng manh này ở mọi thời điểm quyến rũ ánh mắt của anh, dục vọng của anh, làm cho anh không thể buông tay. Diễn đàn ★ Lê ★ Quý Đôn

"Sau này đi ra ngoài mang điện thoại di động, đừng để tôi không tìm được." Nâng cằm cô lên, anh cũng không muốn để cô nói chuyện với giày da của anh. Anh thừa nhận lúc về đến nhà không thấy được cô, lòng anh có chút hoảng. Diễn đàn ★ Lê ★ Quý Đôn

Một đôi mắt to giống như luôn được che phủ bởi một tầng hơi nước chống lại đôi mắt sâu thăm thẳm của anh, hôm nay anh không đeo kính, tại sao? Anh ta mới nói gì, để cho cô mang đi động? Anh ta không sợ cô sẽ liên lạc với Sở Khương sao? Hay anh ta đoán ra được cô không có can đảm cũng không có mặt mũi liên lạc với Sở Khương? Diễn đàn ★ Lê ★ Quý Đôn

"Có nghe hay không, hả?" Ngón tay mang theo mùi thuốc lá nhẹ nhàng vuốt cái miệng nhỏ muốn nói mà lại thôi của cô. Chuyện gì xảy ra với cô bé này? Luôn luôn hoài nghi với lời anh. Diễn đàn ★ Lê ★ Quý Đôn

"Tôi không có điện thoại di động." Thật ra thì khi cô sinh nhật 18 tuổi Sở Khương cũng đã tặng điện thoại di động cho cô, trước khi chia tay cô vẫn dùng. Sau lại xảy ra biến cố, để ở nhà không có dùng được mà cũng không muốn tiếp tục dùng.

"Ngày mai đi mua một cái. Có nghe hay không?" Diễn đàn ★ Lê ★ Quý Đôn

"Ừ!" Cô dám nói nửa chữ không sao? Diễn đàn ★ Lê ★ Quý Đôn

"Không tình nguyện như vậy?" Tay vuốt cái miệng nhỏ của cô đột nhiên bắt lấy gương mặt của cô khiến Ngưng Lộ đau kêu thành tiếng, người đàn ông này thật đáng ghét. Làm gì dùng sức bóp mặt của cô như vậy? Cô không phải trả lời rồi sao sao?

"Thật là không ngoan." Cô kêu đau làm cho lực ngón tay của anh không có mạnh thêm, nhưng cũng không có buông cô ra. Diễn đàn ★ Lê ★ Quý Đôn

"Buông tôi ra." Ngưng Lộ quay mặt đi, muốn tách rời khỏi tay anh thế nhưng anh lại nắm chặt không buông.

"Cầu xin tôi, tôi sẽ buông cô ra." Diễn đàn ★ Lê ★ Quý Đôn

"Không!" Người đàn ông này có phải điên rồi hay không? Ngưng Lộ nhắm mắt lại không để ý anh ta, anh ta muốn bóp thì bóp đủ đi, tốt nhất bóp chết cô đi, tránh cho suốt ngày đều ức hiếp cô. Diễn đàn ★ Lê ★ Quý Đôn

"Lúc ở trên giường cầu xin tôi như thế nào bây giờ có thể lấy ra dùng!" Cô nhắm mắt lại, bộ dáng như mặc người ta chém giết khiến Sở Mạnh không nhịn được con giận trong lòng, chỉ muốn dùng ngôn ngữ làm tổn thương cô. Vẫn là sau khi say cô đáng yêu hơn, biết tức giận với anh, biết nhõng nhẽo với anh, ra lệnh cho anh. Nhưng sau khi tỉnh lại, ngay cả một nụ cười cũng không thấy, đây xem là cái gì chứ? Hừ! Diễn đàn ★ Lê ★ Quý Đôn

"Anh thật là vô liêm sỉ!" Ôm chặt Kitty trong ngực, bị những lời nói của anh ta làm giận tới toàn thân run rẩy. Anh ta nhất định phải chà đạp cô như vậy mới hài lòng sao?

"Tôi vô liêm sỉ sao? Khi cô ở dưới thân tôi thoải mái sao không nói mình vô liêm sỉ? Quan Ngưng Lộ, cô thật sự cho là mình trong sạch sao?" Con bé

đáng chết này sao luôn có cách làm cho anh nổi điên, hai tay Sở Mạnh đè bả vai cô lại, không cho cô lùi về phía sau dù là nửa bước. Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

“Tôi tự biết tôi bần, không cần anh nhắc nhở!” Ngưng Lộ không chịu được những lời công kích của anh nữa, làm ra hành động chưa từng làm qua. Nâng đầu gối lên hướng về nơi yếu ớt nhất của người đàn ông kia mà đá, cũng làm cho Sở Mạnh không có phòng bị kêu rên thành tiếng, hai tay cũng buông cô ra, Ngưng Lộ nhân cơ hội xoay người chạy đi. Cô muốn cách anh ta thật xa, anh ta rất quá đáng, luôn nhắc nhở cô là người đàn bà không biết xấu hổ! Vậy sao? Thật sự sao? Có lẽ vậy! Nước mắt theo làn váy tung bay trong gió. Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

Con bé đáng chết lại dám đối xử với anh như vậy? Nếu anh bị cô đá như vậy biến thành thái giám, anh có đuổi theo xuống địa ngục cũng tìm cô tính sổ. Nặng nề thở một hơi, Sở Mạnh nhìn bóng hình càng chạy càng xa của cô, trên mặt lộ ra nụ cười lạnh lùng. Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Ác Ma Quá Yêu Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 47: Con Đau Chột Đến

Ngày cuối cùng kỳ thi cuối kỳ, Ngưng Lộ cắn môi nhìn xuống một trận lại một trận đau đớn từ bụng truyền tới. Đây là môn thi thử cuối cùng làm sao cô cũng phải kiên trì làm xong bài thi mới được! Đây chính là môn thi quan trọng nhất! Nhưng thân thể càng ngày càng khó chịu, giữa hai chân không ngừng ướt ướt khiến đau đớn càng thêm khó nhin. Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

Kinh nguyệt của cô tới rồi, hơn nữa còn trễ 1 tuần, đây là chuyện trước nay chưa từng có. Bởi vì chuyện học bận rộn cộng thêm bận đi quên lãng một số chuyện, nên cô quên chuyện kinh nguyệt luôn đúng ngày của mình. Cho đến buổi sáng ở phòng vệ sinh phát hiện quần bị bẩn cô mới nghĩ đến, thì ra là tháng này đã trễ nhiều ngày như vậy. Vội vàng chạy đến cửa hàng tiện lợi mua một “bao bánh mì” và quần lót dùng một lần, lại đến phòng nghỉ của sinh viên ở gần đó tắm rửa mới cảm thấy toàn thân thoải mái. Bởi vì phải thi nên mấy ngày nay Sở Mạnh đồng ý cho cô ăn cơm ở trường, không cần về nhà. Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

Ai ngờ, buổi chiều lúc mới vào phòng thi bụng cũng đã bắt đầu đau, hơn nữa còn có khuynh hướng càng ngày càng đau. Trước kia lúc cái đó tới, Ngưng Lộ cũng không có bao nhiêu cảm giác, nhiều lắm là bụng chỉ có chút căng căng, khó chịu mà thôi, đau như hôm nay thì chưa từng có. Tại sao lại như vậy? Tay cầm bút của Ngưng Lộ đã nắm không chắc, mồ hôi lạnh từng hạt từng hạt đã nhỏ ra trên cái trán trơn bóng. Đau quá, đau quá! Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

“Bạn học, em sao vậy? Không thoải mái sao?” Giám thị phát hiện Ngưng Lộ khác thường, đi tới quan tâm hỏi. Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

“Thầy, em không sao. Em chỉ là đau bụng thôi.” Ngưng Lộ cười nhẹ với giám thị. Đầu choáng mắt hoa! Mặt của thầy giáo cũng biến thành hai ba cái rồi sao? Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

“Bạn học Quan Ngưng Lộ, thân thể không thoải mái không cần gắng gượng nữa. Đi về nghỉ ngơi trước đi! Sức khỏe quan trọng hơn!” Thầy giáo nhìn những nét chữ xinh đẹp trên giấy mà nói. Tên của cô rất đặc biệt, anh nhớ.

“Thầy, em đi trước!” Cũng không chống đỡ nổi nữa, Ngưng Lộ từ cái ghế đứng lên muốn đi ra phòng học nhưng chân mới vừa bước ra, mắt hoa đến sắp ngã xuống, một đôi tay kịp thời đỡ lấy hông cô. Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

“Bạn học Quan, tôi đưa em về.” Thầy giám khảo đỡ Ngưng Lộ lưng lay sấp đỡ đi ra ngoài. Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

“Thầy, không cần làm phiền thầy. Tài xế của em đang ở trước cổng chờ em, em có thể tự đi.” Ở hành lang dài bên ngoài phòng học, Ngưng Lộ từ chối ý tốt của thầy giáo, hai tay không còn sức chống trên vách tường, sắc mặt tái nhợt nói. Cô không dám để đàn ông đến quá gần, chú Trương đang ở bên ngoài, chú ấy nhất định sẽ nói với Sở Mạnh, người đàn ông đáng sợ đó đã không chỉ một lần cảnh cáo cô không thể tiếp xúc thân thiết với người đàn ông khác, ngộ nhờ cô làm liên lụy đến thầy thì không hay. Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

“Bạn học Quan, có phải em sợ người khác hiểu lầm? Không sao, em như thế này làm thầy giáo như tôi cũng không yên tâm! Đi thôi! Tôi sẽ giải thích rõ với người nhà em.”

Ngưng Lộ đã đau đến không còn sức nói chuyện, cũng chỉ có thể tùy thầy tiếp tục giúp đỡ từng bước đi ra cổng chính trường học. Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

Ông Trương từ trong xe thấy thiếu phu nhân về mặt nhợt nhạt để một người đàn ông đỡ đi ra ở xa xa, cái này sao được? Người đàn ông đó sao có thể đỡ vợ của người ta như vậy? Bị thiếu gia nhìn thấy hẳn ta nhất định sẽ khó sống. Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

Ông Trương xuống xe đón: “Thiếu phu nhân, cô chỗ nào không thoải mái?” Sau khi chứng kiến về mặt trắng bệch như tờ giấy của Ngưng Lộ, con giận

trong ông cũng dịu bớt, chuyển thành tràn đầy lo lắng. Tình huống của thiếu phụ nhân xem ra không tốt? Buổi trưa ông đưa cơm tối, cô ấy không phải vẫn còn rất tốt sao? Sao chỉ ngắn ngủi mấy tiếng mà đã thành ra như vậy rồi? Diễn đàn ♡ Lê ♡ Quý Đôn

“Chú Trương ..... Bụng của cháu .....Đau .....” Ngưng Lộ nói chuyện đứt quãng. Diễn đàn ♡ Lê ♡ Quý Đôn

“Chú Trương, chào chú. Tôi là thầy giáo của cô ấy. Không bằng như vậy đi, tôi xem hình như bạn học Quan rất khó chịu, chỉ bằng đưa đến phòng y tế của trường trước được không?” Lời nói của tài xế khiến thầy giám thị có chút sững sốt, ông ta gọi cô là thiếu phụ nhân? Cô còn trẻ như vậy đã kết hôn sao? Hơn nữa xem ra là không phải gả cho người bình thường, còn đặc biệt có tài xế đưa đón. Quả nhiên là thiếu phụ nhân nhà giàu có, chẳng trách vừa rồi cô từ chối anh đưa! Thì ra là sợ có hiểu lầm! Trong lòng không khỏi tiếc nuối.

Ông Trương nhìn người đàn ông tự xưng là thầy giáo của thiếu phụ nhân, mặt thanh tú có phong độ của người trí thức làm cho người ta không cách nào tin nổi anh ta là người xấu. Nhưng chuyện của thiếu phụ nhân vẫn nên hỏi thiếu gia trước một tiếng. Thoạt nhìn rất nghiêm trọng hay là đưa đi bệnh viện lớn sẽ yên tâm hơn, nếu là xảy ra chuyện gì ông gánh vác không nổi tới. Diễn đàn ♡ Lê ♡ Quý Đôn

“Thiếu phụ nhân, cô lên xe trước. Tôi gọi điện thoại cho thiếu gia!” Ông Trương vừa mở cửa xe vừa lấy điện thoại ra. Diễn đàn ♡ Lê ♡ Quý Đôn

"Chú Trương, ... đừng ..... đừng nói với anh ấy. ...." Ngưng Lộ đưa tay muốn bảo chú Trương đừng gọi điện thoại, nhưng đầu đón đến mức bàn tay vươn ra lại rũ xuống. Diễn đàn ♡ Lê ♡ Quý Đôn

"Tôi đỡ cô lên xe trước! Phát bệnh không thể để lâu." Diễn đàn ♡ Lê ♡ Quý Đôn

Ngưng Lộ bị cưỡng ép đẩy lên xe rồi vô lực nằm xuống. Chú Trương thật sự gọi điện thoại cho anh ta, nhưng chuyện này sao có thể cho anh ấy biết? Cô không muốn để cho anh ta biết, trong lòng cô chợt có nỗi bất an. Diễn đàn ♡ Lê ♡ Quý Đôn

Diễn đàn ♡ Lê ♡ Quý Đôn

Sở Mạnh đang ở phòng hội nghị mở cuộc họp cán bộ cao cấp cùng với Ngũ Thiên Nghiên và mấy quản lý cao cấp khác của công ty thảo luận phương án đưa sản phẩm mới ra thị trường, bởi vì điện thoại cá nhân đặt trên bàn chợt rung lên mà nhúu mày. Người có thể gọi vào số điện thoại này không vượt qua 10 người, là ai sẽ ở lúc sắp thảo luận xong lại gọi tới? Diễn đàn ♡ Lê ♡ Quý Đôn

Thư ký ngồi ở bên cạnh ghi biên bản thấy ánh mắt ông chủ đã rời khỏi phương án nằm trên tay, hiểu ngầm trong lòng đứng lên chủ động đem điện thoại đặt ở xa 1m cầm tới. Diễn đàn ♡ Lê ♡ Quý Đôn

"Chú Trương, có chuyện gì?" Sở mạnh vừa nhìn thấy là chú Trương gọi tới, nhanh chóng nhấn phím trả lời. Nếu như không phải cô ấy có chuyện gì, chú Trương cũng sẽ không gọi điện thoại tới. Hôm nay không phải là ngày thi cuối cùng sao? Xảy ra chuyện gì rồi? Diễn đàn ♡ Lê ♡ Quý Đôn

Thái độ khẩn trương của anh làm cho mấy cán bộ quản lý cao cấp cười trộm, Sở tổng của bọn họ cũng có lúc như vậy sao? Nhưng anh gọi người bên kia là “chú Trương”. Chỉ có mình Ngũ Thiên Nghiên vẫn xoay cây bút trên tay, trên khuôn mặt xinh đẹp đã hiểu rõ hết. Chỉ có cô đầu nhỏ vô dụng đó mới có thể làm cho anh ấy khẩn trương như vậy đi? Hừ, cô nghĩ hôm nào có cơ hội cô phải gặp cô ta một lần. Nhìn xem cô ta rốt cuộc có sức hút cỡ nào mà cho Sở Mạnh say mê. Cô là một người phụ nữ hiện đại nếu anh không thương thức cô là tổn thất của anh. Cô sẽ không sau khi anh đã kết hôn mà vẫn bám riết không buông, như vậy thật là vô nghĩa. Diễn đàn ♡ Lê ♡ Quý Đôn

Sở Mạnh cầm điện thoại di động càng nghe mảy mui càng chặt, trước khi cúp điện thoại dặn dò một câu làm cho mọi người đều kinh ngạc, bao gồm Ngũ Thiên Nghiên. Bởi vì anh nói: "Lập tức đưa đến bệnh viện, tôi sẽ lập tức tới." Diễn đàn ♡ Lê ♡ Quý Đôn

Sở tổng muốn đi đâu? Phương án của bọn họ không phải sắp thảo luận đến điểm mấu chốt rồi sao? Người làm việc điên cuồng như anh sao có thể nói đi là đi chứ? Hơn nữa sản phẩm này lại là sản phẩm chủ lực liên quan đến tương lai vài năm sau của Sở Thành đó! Diễn đàn ♡ Lê ♡ Quý Đôn

“Các vị tiếp tục thảo luận, tôi có việc đi trước.” Sở Mạnh không giải thích thêm câu nào, trực tiếp cầm lên áo khoác giắt phía sau ghế đi ra ngoài. Diễn đàn ♡ Lê ♡ Quý Đôn

Diễn đàn ♡ Lê ♡ Quý Đôn

“Sở đại ca, anh như vậy là không được!” Ngũ Thiên Nghiên đứng lên, cả gan khiêu khích người đàn ông muốn bước ra khỏi cửa. Haha! Cô đoán chuyện anh ta đi khẳng định có liên quan tới cô vợ nhỏ của anh ta. Diễn đàn ♡ Lê ♡ Quý Đôn

Thân thể cao lớn của Sở Mạnh đi tới cửa dừng lại một chút, hắng giọng: “Thiên Nghiên, phương án này giao cho cô toàn quyền giải quyết. Còn có hạng mục hợp tác với tập đoàn K & P ở Pháp cũng do cô đi đàm phán.” Nói xong cũng không quay đầu lại đi ra ngoài. Cô ngại ăn no rồi việc đúng không? Anh cho cô ăn tối nuốt không được, muốn ới cũng không xong. Xem cô lần sau còn dám nhiều chuyện hay không! Diễn đàn ♡ Lê ♡ Quý Đôn

“Sở Mạnh, anh đừng có quá đáng. Tôi cũng không phải ông chủ .....” Tư Liệu cầm trên tay Ngũ Thiên Nghiên hung hăng ném trên mặt bàn. Mẹ kiếp, cái tên này quá độc ác! Diễn đàn ♡ Lê ♡ Quý Đôn

"Chúc mừng a, Thiên Nghiên. Hiếm khi Sở Tổng xem trọng cô như vậy." Diễn đàn ♡ Lê ♡ Quý Đôn

“Thật đáng mừng! Nếu có thể đàm phán hợp đồng với tập đoàn K & P thì nhân vật chủ chốt của Sở Thành chúng ta năm sau sẽ là Ngũ Thiên Nghiên cô đó.” Diễn đàn ♡ Lê ♡ Quý Đôn

"Chúc mừng cái rắm á! Đây là anh ta muốn trả thù tôi, muốn tôi mệt chết!" Xem ra thật sự không thể nói lung tung, càng không thể đắc tội với thứ đàn ông keo kiệt như anh ta.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Ác Ma Quá Yêu Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 48: Lửa Giận Ngập Trời 1

Xe thể thao Lamborghini chạy tốc độ 180 chạy trong nội thành, vượt qua mấy cái đèn đỏ, về hướng chạy như điên bệnh viện trung tâm. Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

"Anh à, xe của anh không thể dừng ở đây. Sẽ bị kéo đi." Trước tòa nhà bệnh viện trung tâm, Sở Mạnh trực tiếp dừng xe ở ven đường, sau khi đóng cửa xe thì chạy thẳng tới cổng chính bệnh viện. Nhân viên trực ở cửa ra thấy vội vàng đuổi theo. Người đàn ông này cũng quá quá đáng đó chứ? Sao có thể dừng xe ở đây? Đây là đường ô tô, chặn ở đó bảo người ta làm sao đi? Có tiền cũng không thể vô lý như vậy! Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

"Chìa khóa xe ở đây, anh thích kéo đi đâu thì kéo." Sở Mạnh xoay người, không nhìn được đem chìa khóa trong tay nhét vào trên tay nhân viên trực rồi xoay người rời đi. Anh không có nhiều kiên nhẫn để dây dưa với anh ta như vậy, anh muốn đi xem cô gái kia thế nào. Không biết A Tự đã tới chưa? Trên đường tới, anh đã gọi điện bảo Tống Tử Tự xuống xem một chút, đúng lúc cậu ta mới làm xong một ca phẫu thuật. Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

Đây là tình huống gì? Nhìn chìa khóa xe trong tay, con người nhân viên trực đều muốn rút ra. Đây cũng không phải loại xe thường nha, là Lamborghini đó! Anh ta hào phóng như vậy, anh cũng không ngại giúp anh ta lái xe xuống bãi đậu xe ngầm, ha ha, rốt cuộc có thể thử cảm giác sờ vào xe xịn rồi! Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

"Này Mạnh, cậu có thể tuân thủ luật lệ giao thông được không? Cửa chính bệnh viện không thể dừng xe, ảnh hưởng đến người khác đó." Tống Tử Tự vẫn đứng bên cạnh cột đá ở cửa chính, thấy hết toàn bộ việc mới vừa xảy ra, chắc chắn! Người bạn này của anh càng ngày càng phách lối, phách lối đến mức anh cũng không thể nhìn nổi nữa. Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

"Sao cậu lại ở đây?" Sở Mạnh thấy Tống Tử Tự hai tay ôm ngực đứng ở đó. Anh không phải bảo cậu ta đi xem cô gái kia sao? Sao anh ta lại ở chỗ này? Đặc biệt tới chờ anh sao? Không thể nào, anh có tay có chân, không cần đợi. Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

"Tôi đón cậu! Quan tâm cô ấy như vậy à?" Về mặt Tống Tử Tự thoải mái cười, đưa tay ra ý bảo nhân viên trực đem xe lái tới bãi đậu xe.

"Người đâu!" Sở Mạnh không để ý tới cậu ta cười nhạo, đi thẳng vào bên trong. Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

"Cậu đi đâu vậy?" Tống Tử Tự đi theo phía sau, thấy anh đi về phía phòng cấp cứu mới mở miệng hỏi. Người này thật là! Luôn tự cho là đúng. Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

"Cô ấy rốt cuộc ở đâu?" Con giận của Sở Mạnh đã bốc lên, đáng sợ tới mức y tá và bệnh nhân đi ngang qua cũng cách xa. Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

"Ở phòng bệnh trên tầng cao nhất, đã không sao, chích một mũi đã ngủ rồi, khi tỉnh lại là có thể về nhà." Tống Tử Tự không muốn chọc vào con sư tử đã mất đi lý trí kia. Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

Trên giường bệnh, cô đã ngủ, một khuôn mặt nhỏ nhắn hoàn toàn không có huyết sắc. Y tá đang dọn dẹp chai nước biển thấy bọn họ đi vào, nhỏ giọng gọi một tiếng: "Bác sĩ Tống" liền lui ra. Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

Sở Mạnh ngồi xuống bên mép giường, nắm lấy bàn tay nhỏ lạnh buốt. Một người khỏe như vậy sao có thể nói bệnh liền bệnh chứ! Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

"Thật sự quan tâm cô ấy như vậy?" Tống Tử Tự ngồi xuống ghế sofa, thuận miệng hỏi.

Sở Mạnh đem tay của cô bỏ vào trong chăn, đứng dậy đi tới sofa ngồi xuống bên cạnh Tống Tử Tự. Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

"Bây giờ có thể nói cho mình biết, cô ấy rốt cuộc như thế nào?" Sở Mạnh sờ sờ túi lấy ra thuốc muốn hút, nhưng nghĩ đến đây là phòng bệnh. Khi anh ở dưới lầu rõ ràng cũng đã hỏi cậu ta không chỉ một lần, cậu ta chính là đáng chết thừa nước đục thả câu không nói, còn nói để anh tự đến xem? Nếu anh chỉ cần nhìn một người ngủ như vậy có thể biết vấn đề gì, vậy cậu ta mang danh bác sĩ chính quy này cũng nên nghỉ hưu từ mấy năm trước rồi. Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

"Mạnh, cần gì kích động như thế? Làm ồn đến giấc ngủ của cô ấy thì không tốt!" Tống Tử Tự vẫn còn đùa giỡn, nhưng người ngồi bên cạnh đã không kiềm nén được, đứng lên nắm lấy áo khoác bác sĩ của anh, bộ dạng kiêu như nếu anh không nói sẽ làm cho anh đẹp mặt. Ai ya, đầu năm nay làm bác sĩ thật không dễ, động một chút là bị người bệnh uy hiếp, anh còn phải tiếp nhận. Diễn đàn ☆ Lê ☆ Quý Đôn

"Tống Tử Tự, cậu có tin mình có thể ném cậu từ đây xuống dưới không?" Sự kiên nhẫn của Sở Mạnh đã đến hạn. Một người buổi sáng còn tốt, sao buổi chiều lại có thể thoi thóp nằm trên giường bệnh chứ? Cậu ta còn ở đây dài dòng vô ích nữa chứ? Diễn đàn ☆ Lê ☆ Quý Đôn

"Mình tin! Nhưng Mạnh, có câu này mình muốn nói với cậu." Tống Tử Tự cũng nổi giận, kéo tay anh xuống cùng anh giằng co. Diễn đàn ☆ Lê ☆ Quý Đôn

"Mình bây giờ muốn hỏi là cô ấy!" Sở Mạnh lớn tiếng, dường như cũng làm kinh động đến Ngưng Lộ đang nằm trên giường, cô khẽ cau mày lâu bầu một tiếng lại tiếp tục ngủ.

"Mình muốn nói cũng là cô ấy!" Hai người đàn ông ở trong phòng bệnh cứ tời trùng anh, anh trùng tời. Diễn đàn ☆ Lê ☆ Quý Đôn

"Vậy thì nói nhanh chút đi!"

"Cậu không buông tay làm sao mình nói!"

"Như vậy, nếu cậu không muốn có con thì dứt khoát buộc ga-rô đi (ngăn sinh nở), cần gì làm cô ấy bị liên lụy!" Tống Tử Tự vuốt vuốt chiếc áo khoác bác sĩ của mình bị cậu ta làm nhăn nhúm, vô tình nói. Diễn đàn ☆ Lê ☆ Quý Đôn

"Cậu nói cái quý gì? Mình đang hỏi cậu tình trạng của cô ấy như thế nào?" Sở Mạnh hoàn toàn bị lời nói của cậu ta chọc giận, quả đấm nặng nề đánh vào trên ngực của Tống Tử Tự khiến anh không hề phòng ngự ngã xuống sofa. Khiến Sở Mạnh vẫn bị vui trong những lời nói không đầu của anh. Cậu ta nói gì? Anh không muốn có con? Liên quan gì đến chuyện có con? Chẳng lẽ cô ấy ..... Không thể nào! Nhưng anh ở chung một chỗ với cô cũng không có làm các biện pháp an toàn, lại có cái gì không thể? Hay là đứa bé không giữ được? Mẹ kiếp, tên Tống Tử Tự này sao không nói trắng ra cho thoải mái? Diễn đàn ☆ Lê ☆ Quý Đôn

"Tên bạo quân như cậu, chẳng trách cô ấy cầu xin mình đừng cho cậu đến." Tống Tử Tự xoa xoa ngực thấy đau, mẹ kiếp, cậu ta thật ác độc, đợi lát nữa phải đi chụp X- Quang xem xương có phải đã bị gãy hay không mới được.

"Cậu....." Mắt Sở Mạnh đỏ đến độ muốn đánh thêm một cú nữa. Tống Tử Tự đưa tay ngăn lại: "Cô ấy không sao. Chỉ là uống quá nhiều thuốc tránh thai làm cho thể chất mất cảm không thích ứng được mới có thể khiến nội tiết tố mất cân đối nghiêm trọng dẫn đến đau bụng kinh." Anh một hơi nói xong, tránh cho mình lại tiếp tục bị đánh. Hừ, không phải cậu ta nói không muốn có con sao? Còn ở đây phách lối cái gì? Diễn đàn ☆ Lê ☆ Quý Đôn

Cậu ta đang nói cái gì? Uống quá nhiều thuốc tránh thai? Anh khi nào thì để cô uống thuốc tránh thai? Chẳng lẽ tự cô lên uống? Cô cứ như vậy không muốn con của anh sao? Cô không phải vẫn luôn trong phạm vi giám sát của anh sao? Sao lại có loại thuốc đó để uống? Sở Mạnh bị những lời nói của Tống Tử Tự làm sợ ngây người. Diễn đàn ☆ Lê ☆ Quý Đôn

Sao có thể chứ? Hai mắt của anh bởi vì tức giận mà đỏ lên. Diễn đàn ☆ Lê ☆ Quý Đôn

Diễn đàn ☆ Lê ☆ Quý Đôn

"Mạnh, cậu sao vậy? Không phải cậu cho cô ấy uống sao?" Nhìn phản ứng bất thường của bạn thân, Tống tử Tự cũng lấy làm lạ, nghĩ tới lần trước là mẹ Sở dùng danh nghĩa của Quan Ngưng Lộ đến bệnh viện mua thuốc, chẳng lẽ ..... Không thể nào, lần trước anh rõ ràng có đến Sở Thành hỏi Mạnh, cậu ta không phải nói không muốn có con sao! Đến cùng là có chuyện gì xảy ra? Anh thật là không hiểu nổi hai người này rồi.

"Mình có bệnh mới để cô ấy uống!" Nắm tay nắm chặt lại, nếu bây giờ cô tỉnh lại, anh nhất định phải làm đầu cô vỡ ra, xem thử cuối cùng cô đang nghĩ cái gì? Lại dám lên anh uống thuốc tránh thai! Quan Ngưng Lộ, cô được lắm! Ở dưới tầm mắt của tôi mà có thể che giấu tốt như vậy. Diễn đàn ☆ Lê ☆ Quý Đôn

Trên gương mặt anh tuấn của Tống tử Tự đen lại, không phải chứ? Chẳng lẽ lần trước anh biết chuyện mà không báo cũng là sai? Diễn đàn ☆ Lê ☆ Quý Đôn

"Mạnh, ở dưới còn bệnh nhân, mình xuống trước. Sau khi cô ấy tỉnh lại, hai người từ từ nói! Nhưng tốt nhất là đừng để cô ấy uống loại thuốc đó nữa, nếu quả thật không muốn có con, mình có thể giúp cậu." Tống Tử Tự quyết tâm không muốn tham dự vào chuyện giữa hai vợ chồng tên tiểu tử này nữa. Diễn đàn ☆ Lê ☆ Quý Đôn

"Đứng lại, có phải cậu biết chuyện gì không?" Lúc Tống Tử Tự kéo cửa đi ra, Sở Mạnh ngồi ở chỗ kia trầm giọng hỏi. Lần trước cậu ta tới công ty nói với anh một số chuyện không liên quan cùng với chuyện ngày hôm nay hình như có liên quan đến nhau. Diễn đàn ☆ Lê ☆ Quý Đôn

"Ừ. Là mẹ cô ấy tới bệnh viện kê đơn thuốc. Nhưng mà vừa rồi cô ấy có nói với bác sĩ là đã uống mấy lần thuốc khẩn cấp!" Tống Tử Tự nói xong lập tức khép cửa lại đi. Còn tiếp tục không đi anh sẽ xui xẻo, đáng thương tiểu mỹ nhân ở trên giường kia rồi.

Chương 49: Lửa Giận Ngập Trời 2

Ngưng Lộ từ từ tỉnh lại, mặc dù chưa mở mắt ra nhưng cô cảm nhận được một luồng áp lực đè nén trong không khí làm cô không muốn đối mặt. Không khí quen thuộc như vậy, chẳng lẽ là anh ta đến đây? Nghĩ đến khả năng này, bàn tay nhỏ nắm chặt cái chân trên tay, mắt càng lúc càng nhắm chặt hơn. Cô không dám đối mặt với anh, là cô không tuân thủ theo hợp đồng lúc trước giữa bọn họ, sau khi biết thì anh muốn xử lí cô như thế nào? Nghĩ tới bộ dạng tức giận đầy đáng sợ của anh, toàn thân Ngưng Lộ run rẩy. Diễn đàn ♡ Lê ♡ Quý Đôn

“Có gan làm, không có gan nhận sao?” Dù chỉ là một động tác nhỏ cũng không thể gạt được ánh mắt Sở Mạnh, anh đi tới bên giường ngồi xuống; bởi vì sức nặng của anh mà nệm lún xuống khiến lòng Ngưng Lộ chìm đến đáy. Diễn đàn ♡ Lê ♡ Quý Đôn

Sở Mạnh cúi đầu, hai tay chống lên phía đỉnh đầu cô, hơi thở nóng đầy nam tính phả vào khuôn mặt cô, vào tai, làm toàn thân cô nóng lên nhưng cô quyết không mở mắt. Nếu có thể nhắm hai mắt như vậy thì thật tốt, không cần phải đối mặt với anh ta rồi. Diễn đàn ♡ Lê ♡ Quý Đôn

Lông mi dài không ngừng rung rung tiết lộ cô vô cùng căng thẳng và sợ hãi. Xem ra người đi trước tổng kết đúng: phụ nữ có lông mi dài thường rất ngang bướng. Đừng đánh giá cô qua bộ dạng mềm yếu thật ra, cô rất bướng bỉnh hơn nhiều so với người khác. Nhưng sự bướng bỉnh của cô làm cho anh vô cùng tức giận; nghĩ đến việc cô thà làm thương tổn bản thân cũng không muốn mang thai con anh, lửa giận trong lòng anh càng lúc càng dâng cao.

“Mở mắt ra nhìn tôi!” Ngón tay thon dài khéo nắm cầm cô, buộc cô mở mắt. Diễn đàn ♡ Lê ♡ Quý Đôn

Chết thì chết, dù gì cũng không chống đối được khí thế mạnh mẽ của anh ta. Ngưng Lộ mở to mắt, cố gắng không để mình sợ hãi, không để mình khản trương. Diễn đàn ♡ Lê ♡ Quý Đôn

Thấy mắt anh mở to, giận đến đỏ mặt, nhất thời giữa hai người ngoài yên lặng vẫn là yên lặng. Vẫn là khí thế không bằng, Ngưng Lộ chịu thua nói: “Anh muốn như thế nào?”. Lời vừa nói ra lập tức rơi vào hoàn cảnh bất lợi. Diễn đàn ♡ Lê ♡ Quý Đôn

“Cô nói đi!”. Cô gái đáng chết này lại hỏi anh nghĩ như thế nào? Phải là cô muốn như thế nào mới đúng chứ? Dám làm trái hợp đồng, không muốn có con của anh. Tay nắm lấy cằm của cô càng dùng thêm sức, tăng thêm lực làm cho Ngưng Lộ đau đến mức khuôn mặt nhỏ nhú lại. Người đàn ông này thực sự có khuynh hướng bạo lực, hơn nữa còn lại là loại rất nghiêm trọng.

“Tôi không biết!” Cô chính là giả ngu, không biết có thể giả bộ cho qua được không? Diễn đàn ♡ Lê ♡ Quý Đôn

“Quan Ngưng Lộ, cô đáng chết không quan tâm con tôi? Cô dám?”. Tay khác của người đàn ông đang tức giận này bóp chặt cái cổ mảnh khảnh của cô, không ngừng lay động thân thể không chút sức lực của cô. Trời ơi, thật sự là một người đàn ông đáng sợ, cô hô hấp không được. Diễn đàn ♡ Lê ♡ Quý Đôn

“Khụ khụ khụ...” Thời điểm cô nghĩ sẽ thiệt nát xương tan(1) dưới tay anh thì anh rút cuộc cũng buông tay để cho cô có thể hô hấp không khí trong lành. Sự uất ức cùng tức giận chôn trong lòng cũng bộc phát ra: “Tôi chính là không muốn sinh con của anh, không muốn sinh...”. Trước đôi mắt tròn trĩnh của anh, Ngưng Lộ lại dám nói ra những điều muốn nói nhất, nói xong cô nhắm mắt lại không muốn nhìn anh. Nếu như anh ta muốn hận cô tới chết, vậy thì đến đi!

(1): bản gốc: 香消玉殒 – hương tan ngọc nát. Diễn đàn ♡ Lê ♡ Quý Đôn

Cô gái này cho rằng anh sẽ cứ như vậy mà bỏ qua cho cô sao? Sau khi Sở Mạnh thấy bộ dáng nhắm tịt mắt đầy kiên cường của cô thì lửa giận từ từ lắng xuống. Cuối cùng thì cô cũng nói ra đúng không? Không muốn sinh con của anh? Vậy anh càng muốn cô sinh, hơn nữa là ngay bây giờ. Diễn đàn ♡ Lê ♡ Quý Đôn

Diễn đàn ♡ Lê ♡ Quý Đôn

Môi anh bắt lấy cái miệng nhỏ nhắn của cô hôn chuẩn xác, anh cạy hàm răng cô ra, điên cuồng quần quít nơi đầu lưỡi làm cho cô không có chỗ trốn. Thời điểm tay anh đi xuống dưới làm Ngưng Lộ sợ hãi muốn đẩy anh ra, không thể, không thể, nơi này là bệnh viện; hơn nữa hiện tại cô rất bất tiện, mặc dù bụng sẽ không đau nữa nhưng cô căn bản là không thể chịu nổi cơn tức giận của anh ta. Diễn đàn ♡ Lê ♡ Quý Đôn

Cô càng dùng sức đẩy anh, anh càng bất động, một tay anh áp chế thân thể nhỏ nhắn phía dưới anh không cho động đậy, mà cái miệng nhỏ cũng bị anh chặn lại đến không nói ra một câu. Chẳng lẽ anh ta định cưỡng bức cô như những lần trước sao? Nghĩ đến khả năng này, sắc mặt Ngưng Lộ càng thêm tái nhợt. Cô không muốn phát sinh quan hệ với anh ta ở đây, chết cũng không muốn!

Trong lòng tức giận, cô dùng sức cắn đầu lưỡi của anh đang làm loạn trong miệng cô. Máu tanh tràn ra trong miệng. Diễn đàn ♡ Lê ♡ Quý Đôn

Cuối cùng Sở Mạnh cũng dừng lại tất cả động tác, vẻ mặt tối tăm không thể tin được trừng mắt nhìn cô. Mèo hoang nhỏ phát cáu lại dám cắn anh? Được, anh sẽ cùng cô chơi trò chơi thú vị này. Xem thử đến cuối cùng ai có thể thắng, vuron tay nhẹ nhàng lau đi máu trên môi, khoe miệng của anh giương lên, lạnh lùng cười một tiếng: “Quan Ngưng Lộ, có tiến bộ đó! Để tôi xem rốt cuộc cô tiến bộ bao nhiêu.” Diễn đàn ♡ Lê ♡ Quý Đôn

Vừa dứt lời, chân đơn trên giường bị anh kéo ra, mà giấy tiếp theo anh đã đem quần áo trên người mình ném xuống đất. Con mèo nhìn anh lạnh lùng như ác ma từ địa ngục, từng bước một lui về phía sau, cô có thể lui đến đâu chứ? Lui nữa chính là sàn nhà. Nếu như cô muốn tận hưởng cảm giác lạ, anh không ngại, ngay trên mặt đất cũng tốt lắm. Diễn đàn ♡ Lê ♡ Quý Đôn

“Anh không được lại đây, không được lại đây...” . Rốt cuộc biết sợ có phải đã là chậm quá hay không? Không có thứ gì trên tay làm sự hoảng loạn Ngưng Lộ tăng lên theo cấp số nhân.

“Không tới làm thế nào để cô sinh con? Há?”. Một bước anh đã đi đến bên giường, giấy tiếp theo thành công biến quần áo cô thành vãi rách ném xuống đất. Diễn đàn ♡ Lê ♡ Quý Đôn

“Không, không được ...” Cô rốt cuộc bị hành động của anh làm sợ đến mặt đầy nước mắt. Chồng cự như thế nào cũng là vô dụng sao? Lúc này cô thật sự hận, rất hận anh. Tại sao lại phải dồn ép cô đến mức này? Diễn đàn ♡ Lê ♡ Quý Đôn

Khăn trải giường trắng tinh ở phía dưới vì cô chống cự mà dính máu, nhìn thấy mà gật mình, màu đỏ kia làm lương tâm anh buông tha cô. Lúc này thật sự là không nên, anh không muốn xong chuyện thì trên khăn trải giường đầy máu. Anh có quá đáng nhưng không tới mức biến thái. Mặc dù cực kỳ tức giận cô nhưng đến thời điểm cuối cùng lại dừng tay. Diễn đàn ♡ Lê ♡ Quý Đôn

Nhưng không thể vì vậy mà bỏ qua cho cô. Diễn đàn ♡ Lê ♡ Quý Đôn

Diễn đàn ♡ Lê ♡ Quý Đôn

“Còn dám nói không sinh con tôi nữa hay không? Há?”. Anh muốn có được lời hứa từ chính miệng cô mới có thể buông cô ra.

“Có phải chỉ cần sinh con của anh, anh sẽ buông tha tôi?” Đôi mắt đầm lệ, Ngưng Lộ hỏi. Nếu câu trả lời của anh ta là như vậy, vậy cô sinh. Chỉ cần sinh con anh ta mà anh ta đồng ý để cô tự do, vậy cô sinh! Diễn đàn ♡ Lê ♡ Quý Đôn

“Buông tha cô? Quan Ngưng Lộ, cô nghĩ cô là ai? Cô là vợ tôi cưới hỏi堂堂 hoàng, cô sinh con tôi là chuyện đương nhiên. Cô muốn dùng con để thoát khỏi tôi? Cô đừng mơ tưởng, cả đời này cũng đừng mơ! Không cần phải giờ thêm trò gì nữa, nếu không người nhà cô sẽ không chấp nhận được kết quả đâu. Ngay cả Sở Khương cũng không thể may mắn thoát khỏi, làm chuyện gì cũng phải suy tính rõ ràng hậu quả!”. Sở Mạnh tức giận đứng dậy, nhanh chóng nhặt quần áo lên, mặc xong rồi nhanh chóng rời đi. Tiếp tục ở lại đây, anh không biết mình sẽ làm ra chuyện gì. Người phụ nữ đáng chết này dám chọc giận anh, chỉ muốn thoát khỏi anh? Tôi địa ngục mà chờ đi! Diễn đàn ♡ Lê ♡ Quý Đôn

Trong phòng bệnh vang lên tiếng khóc từ nhỏ đến to, cuối cùng biến thành gào khóc. Ngoài cửa, y tá cùng y tá trưởng không ai dám đi vào xem rốt cuộc là có chuyện gì. Bởi vì người đàn ông vừa rời đi có vẻ mặt hung hăng làm tất cả các cô đều sợ hãi. Người đàn ông kia không phải là chồng cô ấy sao? Không phải là bạo lực gia đình chứ? Thật là đáng sợ, nhưng mà người ở bên trong nếu còn sức lực khóc chứng tỏ tính mạng vẫn rất tốt. Họ cũng không cần nhiều chuyện, nếu người đàn ông kia đột nhiên quay trở lại hóa ra không phải các cô tự tìm phiền phức sao?

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Ác Ma Quá Yêu Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50: Giam Lông

Cô chính thức bị người đàn ông kia giam lỏng. Diễn đàn ♡ Lê ♡ Quý Đôn

Sau buổi trưa yên tĩnh, trên ban công tỏa ra hương hoa nhẹ nhàng, lan tỏa trong không khí. Ngưng Lộ nằm trên chiếc giường nhỏ mềm mại, đem cuốn sách trên tay che mặt lại, không có tâm tư đọc nữa. Từ lần bị phát hiện cô lên anh uống thuốc, về đến nhà, anh không hỏi lại cô nguồn gốc thuốc, chỉ là ép cô giao nộp hết thuốc sau đó ở trước mặt cô tiêu hủy toàn bộ, dặn dò thím Trương không có sự đồng ý của anh thì không cho cô ra khỏi cửa; thậm chí ngay cả xuống vườn hoa nhỏ dưới lầu cũng phải có sự xác nhận của nhân viên bảo vệ cô mới được ra khỏi cửa. Bây giờ còn có công lý nữa không? Diễn đàn ♡ Lê ♡ Quý Đôn

Càng không có công lý chính là mỗi ngày dù có về đến nhà nửa đêm cũng sẽ lôi cô ra khỏi giấc ngủ, tiếp theo là màn hoan ái mãnh liệt hết lần này đến lần khác. Cô không thể từ chối được sự cô chấp của anh, cho dù cô có từ chối như thế nào, cần đến chảy cả máu, anh cũng không dừng lại. Sau lần thứ nhất, cô thích ứng với sự xâm chiếm hung hăng của anh, nằm trần trọc dưới thân anh thờ dài.

Nghĩ đến những mỗi lần từ phản kháng đến tiếp nhận sự hoan ái mãnh liệt nơi anh, mồ hôi cùng nước mắt cô hòa quyện trong đêm tối, mặt cô nóng bừng lên. Cô cảm thấy thật nhục nhã, đúng vậy, chính là nhục nhã. Có lẽ Sở Mạnh nói đúng, cô chính là làm kỹ nữ lại còn đòi lập miếu thờ. Rõ ràng trong lòng miễn cưỡng nhưng thân thể lại vô cùng sung sướng. Không phải vô si thì là gì? Hóa ra dưới sự dạy dỗ của anh, cô lại biến thành người phụ nữ không biết nhục là gì! Thật đáng buồn! Quan Ngưng Lộ, mày cũng biến thành cái loại này sao? Đây không phải là điều anh ta muốn sao? Anh ta chính là muốn cô sống không nổi, muốn cô sống khổ sở. TừQuân@Diễn đàn ♡ Lê ♡ Quý Đôn

Thời gian thật sự là phương thuốc chữa lành vết thương tốt nhất, hình ảnh người đàn ông cô yêu nhất càng ngày càng mờ nhạt; nhưng mỗi khi nghĩ đến,

đau đớn trong lòng mãi không dứt, cho nên cô chọn cách lãng quên. Có lẽ khó khăn không phải ở chuyện ngày tháng mà chính là ở trái tim cô.

Nếu cô không đồng ý thì có thể làm gì? Bản quyền thuộc về Diễn đàn ♡ Lê ♡ Quý Đôn

Diễn đàn ♡ Lê ♡ Quý Đôn

Toàn bộ kì nghỉ hè, cô không bước ra khỏi nhà một bước, chỉ trừ thỉnh thoảng cùng thím Trương xuống dưới lầu hít thở không khí bên ngoài. Anh ta thường xuyên cùng cô phát sinh quan hệ, có phải trong bụng cô đã có con anh ta rồi không? Con? Ngưng Lộ lấy tay vuốt ve cái bụng nhỏ, nơi này thực sự đã thai nghén một sinh mệnh sao? Cô thực sự không dám nghĩ. Diễn đàn ♡ Lê ♡ Quý Đôn-Từ Quân

Cô đã từng có ý nghĩ về cuộc sống lý tưởng đơn giản đến trong sáng: tốt nghiệp đại học rồi cùng người đàn ông mình yêu kết hôn, anh làm công việc nghiên cứu yêu thích còn cô tình nguyện vì anh mà nấu cơm, giặt quần áo rồi sinh ra vài đứa trẻ đáng yêu, cùng nhau sống một cuộc đời yên ổn và bình lặng. Đáng tiếc mọi chuyện không như mong muốn, cuối cùng lý tưởng đó chỉ có thể chôn sâu cùng những năm tháng tuổi trẻ không hiểu lẽ đời. Còn cô bây giờ, mới 20 tuổi đã kết hôn, hơn nữa còn là kết hôn với một người đàn ông đáng sợ như vậy. Trái tim cô đã không còn đau nhói, không còn hi vọng, cứ như vậy ngày qua ngày tinh thần sa sút dần đi, không biết tương lai ở nơi nào, ngày mai sẽ ra sao. Cô đã không còn quyền lợi hi vọng nữa rồi!

Tại sao anh ta nhất định buộc cô phải sinh con? Không phải anh ta không yêu cô sao? Yêu, đối với một người đàn ông như vậy thì thật sự là một thứ xa xỉ, anh ta căn bản là máu lạnh, một chút tình cảm cũng không có. Nếu sinh ra một đứa con mang dòng máu của anh ta thì sẽ ra sao? Có phải sẽ là một người máu lạnh như anh ta không? Cô không dám nghĩ tới. Bây giờ, ngay cả tự do, cô cũng không có bởi vì anh ta nói tự do của cô là do anh quyết định, nhưng tại sao ngay cả một chút ảo tưởng cuối cùng cũng không để lại cho cô. Diễn đàn ♡ Lê ♡ Quý Đôn

Anh ta cứ như vậy mà oán hận sao? Hận mình cùng cha khác mẹ với Sở Khương sao? Chuyện nhạy cảm như vậy cô chưa bao giờ dám nói trước mặt anh, mà anh dường như cũng không muốn nhắc lại. Như vậy là tốt cho tất cả mọi người? Sở Khương đã là người con trai cả đời này cô cũng không mơ tưởng được nữa rồi, có lẽ quên chính là cách tốt nhất cho mọi người. Nhưng nói thì quá dễ, còn làm được sao mà quá khó khăn. Lòng người, chính là quá tham lam, những thứ không có được đều cho là tốt nhất. Sở Khương luôn hướng về cô, còn cô phải hướng về đâu? Diễn đàn ♡ Lê ♡ Quý Đôn

Một âm thanh quen thuộc phá tan những dòng suy nghĩ miên man của cô, là thím Trương bước vào. Diễn đàn ♡ Lê ♡ Quý Đôn

Diễn đàn ♡ Lê ♡ Quý Đôn

“Thiếu phu nhân, ăn chút cháo đi! Buổi trưa cô cũng không ăn gì cả!”. Một chén cháo hải sản nóng hổi được đặt lên trên bàn trước mặt Ngưng Lộ. Haiz, lần này thiếu gia thực sự muốn nhốt thiếu phu nhân trong nhà. Nhìn thiếu phu nhân gầy gò từng ngày, bà cũng không đành lòng. Không biết thiếu gia đang nghĩ cái gì, mà thiếu phu nhân trước sau vẫn không nói gì.

“Cảm ơn thím Trương, nhưng con thực sự không muốn ăn.” Ngưng Lộ để quyền sách sang một bên. Không biết gần đây làm sao, khẩu vị không tốt chút nào, chỉ là không muốn ăn gì cả. Diễn đàn ♡ Lê ♡ Quý Đôn

“Như vậy không được, bữa trưa cô chỉ ăn một chút cơm. Cô xem, khuôn mặt nhỏ nhắn này ngày càng gầy, nếu cứ tiếp tục thì phải làm sao? Ăn một chút thôi được không? Cháo chính là sở trường của tôi, nếm thử một chút đi.” Thím Trương ngồi xuống bên cạnh Ngưng Lộ, cầm lấy chén nhỏ muốn cho cô ăn một ít. Diễn đàn ♡ Lê ♡ Quý Đôn

Từ chối thì thật không hay, Ngưng Lộ cầm lấy chén cháo thím Trương đưa tới, đang muốn mở miệng ăn, một mùi tanh khó tả xông vào đầu mũi, vốn là khẩu vị không tốt giống như lật núi lấp biển cuộn cuộn trào lên. Diễn đàn ♡ Lê ♡ Quý Đôn

“Oe...” Ngưng Lộ đặt chén cháo xuống, không để ý đến thím Trương đang nhìn mình với ánh mắt đầy nghi ngờ, bước nhanh về phía nhà tắm. Thật là khó chịu nhưng ở trong nhà tắm nôn khan nửa ngày mà một chút đồ ăn cũng không nôn ra được. Từ Quân/Diễn đàn ♡ Lê ♡ Quý Đôn

Ngưng Lộ nhìn khuôn mặt gầy gò, trắng bệch của mình trong gương, cô làm sao vậy?

“Thiếu phu nhân, không phải là cô đang mang thai chứ? Lại đây, súc miệng trước đã.” Nghi ngờ của thím Trương làm cô không yên lòng. Edited by TuQuan@Diễn đàn ♡ Lê ♡ Quý Đôn

Mang thai? Nơi này thật sự có một sinh mệnh sao? Hai tay Ngưng Lộ xoa nhẹ cái bụng không thoải mái này. Vừa nghĩ đến chuyện đứa con thì thật sự lại có con. Cô không biết nên khóc hay nên cười? Khuôn mặt trong gương kia làm cho cô không nhận thức được nữa.

“Thím Trương, liệu sẽ có thật không?” Ngưng Lộ không thể tin được liền hỏi. Diễn đàn ♡ Lê ♡ Quý Đôn

“Tôi chắc tám chín phần rồi, trước kia tôi có con cũng như vậy, ăn một cái là ói.” Thím Trương lấy kinh nghiệm của người từng trải nói.

Là như vậy sao? Thật sự đến nhanh như vậy sao? Chuyện càng không muốn lại tới càng nhanh! Chưa được 21 tuổi, cô phải làm mẹ sao? Nhưng đây lại là con của người đàn ông kia, sắc mặt Ngưng Lộ càng trắng bệch hơn trước. Diễn đàn ♡ Lê ♡ Quý Đôn

“Thiếu phu nhân, đây chính là chuyện tốt! Cô nên vui mới đúng. Tôi lập tức gọi điện cho thiếu gia, phải đợi lát nữa đi bệnh viện kiểm tra cho chính xác.” Cuối cùng, một ngày vui vẻ như vậy cũng đã đến, căn nhà lớn như vậy tĩnh lặng quá lâu rồi. Thím Trương vui vẻ như là con dâu mình đang có thai, cười không khép miệng. Diễn đàn ♡ Lê ♡ Quý Đôn

Đương sự như Ngưng Lộ chỉ biết đứng sững sờ, một câu cũng không nên lời.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Ác Ma Quá Yêu Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51: Con

Sau khi vào bệnh viện kiểm tra kĩ lưỡng, chứng minh trong bụng cô đã mang thai chín tuần tuổi. Đối chiếu thời gian, hẳn là lần đầu bọn họ quan hệ sau khi cô dùng thuốc thì đã có cái thai. Thật là nhanh, hóa ra một sinh mệnh sinh ra và trưởng thành lại có thể đến dễ dàng như vậy.

Ngồi trước mặt bác sĩ phụ khoa hiền lành, nghe bác sĩ nhắc nhở những việc cần chú ý, suy nghĩ của cô từ từ bay theo gió, cuối cùng cũng không biết bác sĩ đang nói cái gì. Diễn đàn Lê Quý Đôn

“Cô Sở, cô có gì không rõ không?” Bác sĩ nhìn thấy sự lơ đãng của Ngưng Lộ, quan tâm hỏi. Nếu không phải vì cháu trai yêu quý của bà nhờ vả, nói cô gái trẻ tuổi này là vợ của bạn tốt nó thì bà cũng không bỏ công việc đến đây để gặp người không muốn nghe bà nói.

“Xin lỗi, tạm thời không có.” Thấy chính mình có chút mất hồn, cô vội xin lỗi. Edited by [TưQuân@Diễn đàn !\[\]\(a870788d6ed9b8fd294b7654a8c8526b_img.jpg\) Lê !\[\]\(18065afa4ef6662bca9f3f6088f7de30_img.jpg\) Quý Đôn](#)

“Tôi có.” Một giọng nam trầm thấp vang lên từ cửa phía sau. Lại là anh ta? Không hiểu vì sao sắc mặt Ngưng Lộ sau khi thấy Sở Mạnh từ tái nhợt chuyển sang hồng nhợt. Là thím Trương thông báo với anh ta ư? Anh ta không phải đang làm việc sao? Làm sao lại tới nhanh như vậy?

Đang viết đơn thuốc, bác sĩ Tổng dùng ánh mắt không thể tin được nhìn hành động đẩy cửa bước vào của người đàn ông kia, đây chính là cậu Sở mà cháu mình nói đến sao? Quả nhiên là tuần tử lịch sự, dường như đối với cô gái trẻ này lại có chút phóng túng không kiềm chế được, có chút không giống với cháu mình. Đây thực sự là người đàn ông cứng chạch, mà Tổng Tử Tự lại có chút tùy tiện. Bản quyền thuộc về Diễn đàn Lê Quý Đôn

“Anh Sở, có vấn đề gì sao?” Bác sĩ Tổng để cây viết trên tay xuống, đưa mắt hỏi.

Ngưng Lộ cúi tầm mắt không dám nhìn anh, người có con cũng không phải là anh ta, vậy mà anh có cái đề hỏi chứ! Người đàn ông này thực sự rất kì quái. Bản quyền thuộc về Diễn đàn Lê Quý Đôn/TưQuân

“Tôi muốn biết sau khi có thai có thể tiếp tục sinh hoạt vợ chồng bình thường hay không?” Sở Mạnh cúi thân hình cao lớn xuống trước mặt Ngưng Lộ, hỏi câu hỏi làm người ta xấu hổ đến đỏ cả hai tai, anh ta làm sao lại có thể hỏi chuyện riêng tư kia chứ? Thật là mất mặt! Diễn đàn Lê Quý Đôn

“Trước khi thai nhi được ba tháng thì chưa ổn định, cho nên tốt nhất là không. Thêm vào đó, thân thể cô Sở tương đối yếu, cần được chăm sóc tốt. Sinh hoạt vợ chồng ít đi vẫn tốt hơn, càng không thể quá kịch liệt.” Bác sĩ vẫn là bác sĩ, đối với vấn đề này đã quá quen thuộc.

“Cám ơn bác sĩ Tổng.” Sở Mạnh vừa nói vừa ôm vai Ngưng Lộ đang cúi đầu đứng dậy.

“Không có gì, nhớ đúng hẹn đến khám thai.” Bác sĩ Tổng mỉm cười, đưa mắt nhìn họ ra khỏi cửa. Tổng Tử Tự nhà bà cùng tuổi với người ta, người ta đã có con, nhưng một nửa của A Tự thì lại chẳng biết đang ở nơi nào. Bản quyền thuộc về Diễn đàn Lê Quý Đôn

Diễn đàn Lê Quý Đôn

“Cô không vui sao?” Trên hành lang bệnh viện, Sở Mạnh vẫn nhìn Ngưng Lộ không nói gì cả. Sau khi nhận được điện thoại của thím Trương, anh bỏ lại công việc, chạy đến đây xem cô. Suốt đường đi, tâm trạng của anh lên lên xuống xuống; trong khoảng thời gian này anh không ngừng cố gắng, chính là có thể để cô mang thai con anh. Nhưng bây giờ ước muốn đã thành sự thật, tại sao ngay cả một chút biểu hiện vui sướng cô cũng không có? Điều này làm cho tâm trạng vô cùng vui vẻ của anh trong nháy mắt đã trở nên ảm đạm.

“Tôi không biết.” Ngưng Lộ không dám nhìn ánh mắt anh. Vui sao? Làm sao mà có thể vui? Đây đâu phải là đứa con trong dự tính của cô, tâm trạng nặng nề của cô cũng không thể biểu hiện ra bên ngoài. Cô không biết cô có thể là người mẹ tốt hay không, cô không xác định được mình có yêu đứa nhỏ trong bụng hay không? Bởi vì đây là con của anh ta; mà cô, dù có làm gì cũng không thoát được người đàn ông này. Nhưng một sinh mệnh đang lớn dần lên trong bụng cô, cô không nhẫn tâm không cần đứa con này. Cô không làm được, nếu ở bên cạnh người đàn ông này, cô nói không cần đứa trẻ, cô thật sự không tưởng tượng nổi hậu quả. Cho nên dù có vui hay không cô cũng phải chăm sóc tốt đứa con đến khi nó chào đời. Bản quyền thuộc về Diễn đàn Lê Quý Đôn

“Cô không biết? Cô nói cô không biết?” Nghe cô trả lời như vậy, Sở Mạnh dùng sức đẩy cô đến vách tường hành lang bệnh viện, dùng thân hình cao lớn của mình giam cô lại, cặp mắt nguy hiểm bắt đầu tỏa ra tia lửa. Ngưng Lộ không biết trả lời câu hỏi của anh như thế nào, tại sao anh ta lại tức giận? Bản quyền thuộc về Diễn đàn Lê Quý Đôn

“Quan Ngưng Lộ, có phải cô không muốn sinh ra đứa trẻ này không, trả lời tôi!” Sự trầm mặc của cô làm cho anh thêm phần tức giận, anh biết thật ra cô không muốn có con sớm như vậy, anh thừa nhận là có ý để cho cô có con, cố ý làm cho cô cảm thấy khó chịu! Nhưng khi thấy biểu hiện sau khi có con của cô vẫn thờ ơ như vậy làm anh không thể không tức giận. Bản quyền thuộc về [TưQuân_Diễn đàn !\[\]\(166772600a13ad0a433053f90fe45649_img.jpg\) Lê !\[\]\(98e7c6b0160281a12fbadc337ff6b6c3_img.jpg\) Quý Đôn](#)

“Tôi không có!” Ngưng Lộ ngẩng đầu lên. Tính tình của anh ta đối với cô không tính là tốt, nhưng hôm nay cô cảm giác được anh ta có chút không giống, rốt cuộc không giống chỗ nào, cô cũng không rõ. Giống như anh ta rất quan tâm đến đứa trẻ, bởi cô cảm thấy anh có chút vội vàng, gấp gáp. Bản quyền thuộc về Diễn đàn **☛ Lê ☛ Quý Đôn**

“Nếu không có, gương mặt cô làm vẻ khổ sở là có ý gì?” Sở Mạnh giống như là sợ bị cô nhìn thấu tâm tư, liền khôi phục lại khuôn mặt ngang ngược.

“Tôi...” Ngưng Lộ cười khổ trong lòng. Bất kể cô làm cái gì, anh ta cũng cho là không đúng sao? Ngưng Lộ bây giờ làm sao mà cười cho nổi? Bản quyền thuộc về Diễn đàn **☛ Lê ☛ Quý Đôn**

Diễn đàn **☛ Lê ☛ Quý Đôn**

“Chúc mừng hai người sắp sửa chuyển sang một giai đoạn mới. Thật đáng mừng a!” Âm thanh cười đùa vui vẻ truyền vào tai, hai người đồng thời quay đầu lại, bác sĩ mặc áo blouse trắng không phải là Tống Tử Tụ sao? Rốt cuộc là nhìn bao lâu rồi mà cười thành ra như vậy? Bản quyền thuộc về Diễn đàn **☛ Lê ☛ Quý Đôn**

“Cậu ở đây làm gì?” Sở Mạnh nghiêm mặt hỏi. Tử Quân-Diễn đàn **☛ Lê ☛ Quý Đôn**

“Chào bác sĩ Tống.” Ngưng Lộ nở nụ cười nhẹ, đối với bác sĩ Tống thích pha trò này, cô thật tò mò, bọn họ rõ ràng không hề giống nhau, sao lại có thể trở thành bạn tốt? Bản quyền thuộc về Diễn đàn **☛ Lê ☛ Quý Đôn**

“Xin chào! Tôi có thể gọi cô là Ngưng Lộ không? Lần sau đừng gọi tôi là bác sĩ Tống, cứ gọi là A Tụ đi! Tôi lớn tuổi hơn cô, có thể gọi tôi là A Tụ ca ca!” Không để ý người đàn ông bên cạnh đang giận đến xanh mặt, Tống Tử Tụ bước đến gần Ngưng Lộ, gương mặt vui vẻ cười. Haha, anh biết lấy thái độ cùng vẻ dịu dàng như vậy làm sao có thể không làm người khác thích chứ! Xem đi, cô gái có danh nghĩa bà Sở này không phải đang mỉm cười với anh sao! Diễn đàn **☛ Lê ☛ Quý Đôn/Tử Quân**

“Như vậy e là không được.” Ngưng Lộ không dám gọi thẳng "A Tụ", gọi "anh A Tụ"

cũng không được, gọi tên đầy đủ lại có chút không lễ phép. Bản quyền thuộc về Diễn đàn **☛ Lê ☛ Quý Đôn**

"Không có gì đâu Ngưng Lộ, về sau thường ra ngoài chơi cùng mọi người là được rồi. " Tống Tử Tụ tiếp tục trêu chọc cô. Bản quyền thuộc về Diễn đàn **☛ Lê ☛ Quý Đôn**

"Đi về!" Ai rảnh cùng cậu ta chơi đùa? Sở Mạnh kéo tay Ngưng Lộ hướng về phía thang máy. Trước mặt anh dám cùng người đàn ông khác cười đùa vui vẻ, cô muốn cái gì chứ?

"Hẹn gặp lại." Ngưng Lộ nhìn người đàn ông giống như đang giận, cô lại chọc tới anh ta sao? Tử Quân@Diễn đàn **☛ Lê ☛ Quý Đôn**

"Hẹn gặp lại. Ngưng Lộ, văn phòng tôi ở tầng 26. Hoan nghênh cô đến tìm tôi nói chuyện phiếm. " Tống Tử Tụ cười đến ngoác cả miệng.

Đúng là gặp quý, ai muốn cùng cậu nói chuyện phiếm? Thang máy vừa đến, Sở Mạnh kéo Ngưng Lộ bước vào, không hề quay đầu lại.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Ác Ma Quá Yêu Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 52: Giọng Phụ Nữ Trong Điện Thoại

Sau khi có con, cuộc sống dường như yên bình hơn trước nhiều, bởi vì anh không giống như trước kia, bừa bãi muốn cô. Ngủ đủ giấc cộng thêm việc đang mang thai, Ngưng Lộ giống như châu viên ngọc nhuận*, gương mặt nhỏ mịn màng, làn da trắng mịn thêm sáng bóng, chỉ trừ hai lông mày thoáng nét u buồn ra, cả người tỏa ra một nét quyến rũ xinh đẹp đầy vẻ phong tình.

*châu viên ngọc nhuận: hạt ngọc trai tròn, sáng bóng. Ở đây ý chỉ khuôn mặt tròn, sáng bóng, không tí vết. Bản quyền thuộc về Diễn đàn **☛ Lê ☛ Quý Đôn**

Hình như đã đi công tác gần một tuần thì phải? Ngưng Lộ mở rèm che cửa sổ phòng ngủ khiến ánh nắng mặt trời rực rỡ chiếu vào căn phòng, chiếu vào cả khuôn mặt của cô.

Con người thật sự là động vật kỳ quái, rõ ràng là ghét anh ta đến tận xương tủy nhưng lại đáng chết nhớ rõ anh ta đã đi bao lâu rồi. Ngưng Lộ không thể hiểu nổi gần đây mình làm sao nữa, dễ dàng xuân buồn thu đau, có phải là tâm trạng phụ nữ mang thai dễ đa sầu đa cảm không? Không phải vậy, cô không phải là đang nhớ anh ta, chỉ là có chuyện muốn trao đổi với anh thôi. Ngưng Lộ tự an ủi mình, bởi trường học đã khai giảng mà cô còn chưa có đi báo danh. Mặc dù đã mang thai, nhưng bây giờ còn nhìn chưa thấy bụng, huống hồ thân thể cô cũng không có gì bất thường. Chương trình học cũng không phải quá nhiều, nhưng cô cũng không muốn tụt lại quá nhiều so với bạn học. Cho nên cô muốn cùng anh ta trao đổi về vấn đề này. Mỗi ngày ở nhà

thật sự vô cùng nhàm chán. Bản quyền thuộc về TừQuân@Diễn đàn Lê Quý Đôn

Nhưng cô không biết số điện thoại di động của anh, có phải rất buồn cười hay không? Ngưng Lộ đưa tay ra kéo rèm cửa, cúi đầu tự giễu bản thân. Bình thường có chuyện gì cũng là thím Trương gọi điện thoại cho anh, cô tránh anh còn không kịp, làm sao mà chủ động tìm anh đây? Nhưng mấy ngày này, thím Trương cũng không gặp anh thì sao? Rốt cuộc thì khi nào anh ta mới về? Nếu anh ta đi công tác một tháng sau mới trở về vậy thì cô đâu thể đến trường kịp. Bản quyền thuộc về Diễn đàn Lê Quý Đôn

Haiz~ Một tiếng thờ dài vang lên trong phòng ngủ, vọng lại một hồi lâu rồi mới tan ra.

Diễn đàn Lê Quý Đôn

“Thiếu phu nhân, đến giờ trà chiều rồi. Thím Trương làm món tổ yến hầm nước dừa cách thủy cô thích nhất đây, mau tới nếm thử một chút.” Khuôn mặt thím Trương vui vẻ cầm cái chén nhỏ bước vào. Bản quyền thuộc về Diễn đàn Lê Quý Đôn

“Cám ơn thím Trương.” Ngưng Lộ dừng lại dòng suy nghĩ miên man đầy hờn tủi, thỏa mãn khẩu vị của mình mới là đạo lý đúng đắn. Kể từ khi mang thai, khẩu vị của cô cũng thay đổi không ít, trước kia rất ít ăn đồ ngọt còn bây giờ thì mỗi ngày đều phải ăn một chén mới được.

“Ăn nhiều một chút, bồi dưỡng tốt cho thân thể, về sao sinh con mới không cực!” Thím Trương cười tươi, lấy thân phận người thân khuyên bảo Ngưng Lộ. Bản quyền thuộc về Diễn đàn Lê Quý Đôn

“Đúng rồi thím Trương...” Khi tổ yến trong chén còn một nửa, Ngưng Lộ cảm cái miệng nhìn thím Trương muốn hỏi rồi lại thôi. Bản quyền thuộc về Diễn đàn Lê Quý Đôn

“Thế nào? Mùi vị không ngon sao? Hay là lại muốn nôn?” Thím Trương hỏi giọng khẩn trương. Gần đây tình trạng thai nghén của thiếu phu nhân đã tốt hơn trước rất nhiều, vừa rồi bà cũng đã nếm thử, không hề tanh mà.

“Không phải vậy đâu thím Trương. Con chỉ muốn hỏi khi nào anh ấy mới về?” Ngưng Lộ hỏi trong khi tay cầm chặt cái muỗng, không dám ngẩng đầu nhìn thím Trương, sợ bị bà cười. Rõ ràng là chồng cô nhưng lại phải thông qua người khác để biết được hành tung của anh, có phải hay không có chút ... Nguồn: Diễn đàn Lê Quý Đôn

“A, thì ra là thiếu phu nhân nhớ thiếu gia. Tôi thật sự là hồ đồ. Nhưng buổi trưa, tôi có gọi điện thoại cho cậu ấy, cậu không nói nên tôi cũng không hỏi. Thiếu phu nhân, không thì cô gọi cho thiếu gia đi!” Thím Trương vỗ vỗ đầu. Bạn đang đọc truyện tại Diễn đàn Lê Quý Đôn

“Thím Trương, không phải như vậy. Con chỉ tìm anh ta có chuyện.” Nói xong, mặt Ngưng Lộ đỏ lên, cô làm sao có thể nhớ anh ta chứ! Chỉ là muốn tìm anh ta nói chuyện thôi. Nhưng cô càng giải thích, mọi chuyện càng không rõ ràng.

“Thiếu phu nhân, đều là vợ chồng, đâu có gì phải ngại ngùng! Thím Trương sẽ không cười cô đâu.” Bản quyền thuộc về Diễn đàn Lê Quý Đôn

“Thím Trương, con không có số anh ta.” Lần trước, cô có mua một số di động nhưng không có dùng, anh có hỏi số của cô, nhưng chưa từng gọi cho cô.

“Hà?” Lần này đến lượt thím Trương há mồm kinh ngạc. Diễn đàn Lê Quý Đôn

“Không sao đâu thiếu phu nhân, tôi sẽ đi lấy cho cô.” Thím Trương ngạc nhiên đến khi Ngưng Lộ cúi đầu thì lập tức đứng dậy đi lấy số điện thoại.

Diễn đàn Lê Quý Đôn

Cầm thật chặt tờ giấy viết số điện thoại anh trên tay, Ngưng Lộ nhìn chăm chăm vào số điện thoại, trong lòng tự hỏi: “Có nên gọi hay không?” Bản quyền thuộc về Diễn đàn Lê Quý Đôn

Do dự khoảng nửa ngày, cô lấy hết dũng khí gọi số máy kia. Điện thoại kết nối được thì Ngưng Lộ cảm giác được khuôn mặt mình không khỏi nóng lên, tim đập nhanh lên, gần như muốn nhảy khỏi lồng ngực. Không cần khẩn trương, không sao đâu, trong lòng cô tự an ủi chính mình.

Điện thoại vang lên mấy tiếng nhưng vẫn không có ai bắt máy, cô muốn ngắt máy thì điện thoại có người nghe. TừQuân-Diễn đàn Lê Quý Đôn

“Alô?” Điện thoại bên kia rất yên lặng, Ngưng Lộ nhỏ giọng a lô một tiếng. Bản quyền thuộc về Diễn đàn Lê Quý Đôn

“Xin chào, xin hỏi cô gọi điện thoại của Mạnh có chuyện gì không? Anh ấy đang tắm, hiện không tiện nghe máy.” Điện thoại đầu kia không phải giọng Sở Mạnh mà là giọng của một cô gái trẻ. Đây là điện thoại của anh ta sao? Sao lại có một cô gái nhận điện thoại của anh ta? Hơn nữa cô gái ấy nói đang tắm? Vậy có phải quan hệ của hai người bọn họ không bình thường? Ngưng Lộ cầm điện thoại trên tay mà ngây ngẩn cả người, cô thật sự không ngờ là mình lại gặp chuyện này. Diễn đàn Lê Quý Đôn

“A lô? Nói chuyện đi, không thì tôi cúp máy đó!” Đầu dây bên kia dường như đã không còn kiên nhẫn. Bản quyền thuộc về Diễn đàn Lê Quý Đôn

“Thật xin lỗi, tôi gọi nhầm số.” Ngưng Lộ nói xong liền ngắt máy. Trong lòng khó chịu không nhận được liền đem điện thoại ném lên bàn, thuận tay ôm KITTY đang đặt trên ghế salon ôm vào trong ngực. Anh ta coi đây là cái gì? Rõ ràng đã kết hôn với cô vậy mà còn dây dưa với người phụ nữ khác bên ngoài. Mặc dù chưa từng gây ra tin đồn tình cảm gì, nhưng nghe được giọng phụ nữ tự nhiên nghe được điện thoại anh, tâm trạng Ngưng Lộ bỗng bị lay động không ít.

Anh ta có thể như vậy thì cô không cần chuyện gì cũng phải hỏi anh ta, không phải sao? Ngưng Lộ quyết định ngày mai tự mình đến trường điểm danh nhập học. Chuyển ngữ: Từ Quân@Diễn đàn Lê Quý Đôn

Diễn đàn Lê Quý Đôn

Trong khi đó, ở nơi khác, nhìn điện thoại bị cúp, Tiêu Diệc San lạnh lùng cười một tiếng, dùng ngón tay mảnh khảnh nhấn phím hủy, cái tên “Ngưng Nhi” chói mắt lập tức biến mất trên màn hình. Diễn đàn Lê Quý Đôn

Thật sự là ông trời đang giúp cô sao? Sở Mạnh chính là người đàn ông tốt mà cô đã xác định 10 năm trước, không ngờ bất cần một tí, anh liền kết hôn. Có điều cô nghe nói, cô vợ nhỏ của anh cũng chỉ là một nữ sinh đại học chưa tốt nghiệp, muốn giành với cô ư? Một cái cửa sổ nhỏ cũng không có đâu! Chỉ là nếu có được người đàn ông Sở Mạnh này dễ dàng thì Tiêu Diệc San cô cũng không cần tốn mười mấy năm bất thành như vậy. Lần này, cô sẽ đi những bước chậm, không phải còn có mẹ giúp cô sao? Bản quyền thuộc về Diễn đàn Lê Quý Đôn/Từ Quân

“Diệc San, vừa rồi có người gọi cho anh sao?” Sở Mạnh thay xong trang phục bước ra từ phòng quần áo, giơ tay nhắc chân tỏa ra sức hấp dẫn của người đàn ông thành công, không thể ngăn cản. Vì sao người đàn ông này lại chỉ thuộc về cái loại phụ nữ như Quan Ngưng Lộ kia?

“Người ta gọi nhầm số thôi!” Gương mặt Tiêu Diệc San bình tĩnh đưa điện thoại cho anh. Bản quyền thuộc về Diễn đàn Lê Quý Đôn

“Gọi nhầm?” Sở Mạnh nhíu mày lại, số điện thoại này không nhiều người biết lắm, không thể nào có người gọi nhầm. Chẳng qua bây giờ anh không có thời gian đi truy cứu, thời gian gặp mặt tổng giám đốc tập đoàn K&P đã đến rồi. Đầu là vì cái tên Ngũ Thiên Nghiên chết tiệt kia, lúc lâm trận lại bỏ chạy làm anh phải tự mình ra tay, mà Tiêu Diệc San bây giờ là trợ lý của anh.

“Sở tổng, sắp đến giờ rồi. Chúng ta mau đi thôi!” Giọng điệu Tiêu Diệc San có chút làm nũng đặc ý. Bởi vì họ đã quen nhau vài chục năm rồi. Từ Quân@Diễn đàn Lê Quý Đôn

“Đi thôi!” Sở Mạnh đeo kính đi ra trước. Anh sẽ điều tra về cú điện thoại kia, những phải chờ anh giải quyết xong chuyện này đã

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Ác Ma Quá Yêu Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 53: Anh Ta Giống Người Kia

Mặc dù khai giảng đã một tuần, nhưng Sở Mạnh vẫn chưa trở về nhà. Cuộc sống của Ngưng Lộ đã dần đi vào nếp, mỗi ngày đi học rồi lại về nhà. Hai nơi một đường, không có chút lăm. Chuyển ngữ bởi Từ Quân@Diễn đàn Lê Quý Đôn

Mang thai mới 3 tháng, căn bản không có ai nhìn ra được cho nên cô cũng rất yên tâm. Buổi chiều, tiết Văn học đương đại kết thúc sớm nửa tiếng so với bình thường, cho nên cô mới có chút thời gian đi dạo trong sân trường. Không phải bác sĩ nói phụ nữ có thai nên đi dạo nhiều một chút sao? Mỗi ngày muốn đi dạo vườn hoa phía dưới cũng đã phiền phức lắm rồi, hôm nay khó lắm mới có được thời gian, cô liền muốn đi dạo nơi con đường mòn quen thuộc này.

Gió ngày hè thổi làm bung mái tóc dài không cột cùng làn váy nhỏ của Ngưng Lộ, đi ngang qua qua cô đều là những bạn học tùm ba tùm năm, nếu không thì là những cặp tình nhân ngọt ngào tay trong tay đi bên lề đường, chỉ có cô là đi một mình, không chút để ý cứ vậy mà đi tiếp. Không phải là nhìn cây, không phải là xem hoa cũng chẳng phải là ngắm cỏ, chỉ là cô có chút cảm giác cô quanh cùng bất đắc dĩ mà thôi. Cô cũng đã từng giống như bọn họ, tan học cùng nam sinh tuần tú có nụ cười luôn ôn hòa kia đi đến thư viện rồi cùng nhau ngồi xe về nhà, cô cũng đã từng cho rằng những ngày như vậy cứ bình lặng mà trôi qua... Bạn đang đọc truyện tại Diễn đàn Lê Quý Đôn

Diễn đàn Lê Quý Đôn

“Bạn học Quan, chờ một chút!” Một giọng nam trong trẻo kèm theo tiếng bước chân gấp gấp vang lên sau lưng Ngưng Lộ. Cô không có quen thân với những sinh viên khóa trên, đặc biệt là sinh viên nam. Tại sao lại có người ở đây gọi cô? Ngưng Lộ dừng bước tại một gốc cây ngô đồng cao lớn trước mặt nhưng cô không quay đầu nhìn lại là ai, thật ra thì cũng không có hứng thú biết, là ai mà nói với cô đều không quan trọng.

“Xin chào, bạn học Quan! Tôi tên là Đường Tinh Đằng, là giảng viên môn văn học nước ngoài học kì trước.” Một người đàn ông trẻ tuổi đầy phong độ của người trí thức đứng trước mặt Ngưng Lộ, trên tay còn cầm một chồng tài liệu, có phải là vừa hết tiết? Diễn đàn Lê Quý Đôn

Tại sao người này thoát nhìn rất quen mắt? Trên người anh ta có mùi sạch sẽ rất giống với người nào đó, cho nên cô không cự tuyệt anh đến gần, rốt cuộc là đã gặp anh ta ở đâu? Anh ta nói là giáo viên môn văn học nước ngoài nhưng cô không phải là học sinh chuyên ngành ngoại ngữ, làm sao anh biết cô? Bản quyền thuộc về Diễn đàn Lê Quý Đôn

“Bạn học Quan, em không để ý tôi gọi là Ngưng Lộ chứ?” Đường Tinh Đằng khẽ mỉm cười. Thật sự là giống anh ấy, giống người đã ở bên cô nhiều

năm, chính là người đó. (ý chỉ Sở Khương) Trong lòng Ngưng Lộ có chút dao động, anh ta ngay cả tên cô cũng biết. (ý chỉ Đường Tĩnh Đằng).

“Giáo sư Đường, có chuyện gì không?” Giống như anh vừa rời tự giới thiệu mình họ Đường, Ngưng Lộ ôm sách giáo khoa, trên mặt hiện lên nụ cười mỉm. Bản quyền thuộc về Diễn đàn ⬢ Lê ⬢ Quý Đôn

“Không có gì cả. Chỉ là lần trước em bỗng nhiên bị đau trong kì thi cuối kì, không bị gì chứ?” Khuôn mặt trắng của Đường Tĩnh Đằng có chút xấu hổ, mình không phải là quá đường đột chứ? Người ta cũng không nhớ anh! Lần trước bởi vì lấy danh nghĩa là giáo viên đi coi thi, kể từ lúc đó, lúc sắc mặt tái nhợt của cô dựa vào lòng anh, khuôn mặt xinh đẹp, dịu dàng đã khắc sâu vào lòng anh. Biết rõ cô đã kết hôn hơn nửa gia thế không tồi, nhưng anh không thể không chế mình muốn đến một bước gần hơn với trái tim cô. Thật ra thì anh không có ý gì khác, chỉ là muốn cùng cô kết bạn, không biết như vậy có được hay không?

“Chỉ là chút bệnh thôi. Hôm đó thật sự cảm ơn giáo sư Đường!” Anh vừa nói xong, Ngưng Lộ cũng nghĩ ra, thì ra anh chính là giáo viên đã đỡ cô ra ngoài trong kì thi lần trước. Biết được thân phận của anh, thái độ lạnh nhạt của Ngưng Lộ cũng từ từ biến mất. Bản quyền thuộc về Diễn đàn ⬢ Lê ⬢ Quý Đôn

Hai người vừa đi vừa trò chuyện.

“Không có việc gì là tốt! Đúng rồi, hôm nay tan học sớm sao? Vẫn chưa tới 4 giờ mà!” Bản quyền thuộc về Diễn đàn ⬢ Lê ⬢ Quý Đôn-TừQuân

“Giáo sư chặn dê* rồi!” Khó mà Ngưng Lộ lại cùng một người vừa mới quen tán gẫu vui vẻ như vậy. Không biết vì sao, anh làm cho cô có cảm giác an tâm.

*bản gốc: 放羊 – chặn dê, ý chỉ có việc bận nên được về sớm.

“Đôi khi tôi cũng muốn cho học sinh chặn dê.” Đường Tĩnh Đằng cười nói, có lúc một tiết thật sự quá dài, học sinh ngồi nghe bên dưới đều buồn ngủ, nếu không vì cần phải thi thì nhiều người đã không ngồi trong lớp mà tìm chỗ để bên ngoài, không bằng hết tiết sớm một chút, đều tốt cho mọi người.

“Giáo sư Đường, thầy cũng không được như vậy nha! Cần thận em báo với phòng Giáo vụ xử lí đó!” Bản quyền thuộc về Diễn đàn ⬢ Lê ⬢ Quý Đôn

“Được! Tôi không sợ! Em thử đi báo đi!”

Bọn họ vừa đi vừa nói, một là giáo sư đại học tràn đầy anh tuấn, lịch sự, một là giai nhân xinh đẹp đầy tao nhã, một hình ảnh tràn ngập nhân văn làm cho người ta không thể không chú ý. Bản quyền thuộc về Diễn đàn ⬢ Lê ⬢ Quý Đôn

Một đám thanh niên nam nữ đi ngang qua, cùng nhau chào: “Chào giáo sư Đường!”.

“Chào các em!” Đường Tĩnh Đằng lịch sự chào lại, những người kia đều là học sinh trí thức.

“Đúng rồi, bên cạnh giáo sư Đường không phải là nữ sinh hệ tiếng Trung Quan Ngưng Lộ sao?” Bản quyền thuộc về Diễn đàn ⬢ Lê ⬢ Quý Đôn

“Đúng rồi đó, nghe nói cô ta kết hôn rồi.”

“À, thì ra là bạn trai cô ấy sao?” Bản quyền thuộc về Diễn đàn ⬢ Lê ⬢ Quý Đôn

“Không phải đâu, tôi nghe bạn bên hệ tiếng Trung nói cô ta được gả vào một nhà giàu có. Không chừng là bỏ rơi người đó rồi?”

“Vậy ư? Bạn trai tốt như vậy mà cũng vứt bỏ à?” TừQuân/Diễn đàn ⬢ Lê ⬢ Quý Đôn

Âm thanh bàn luận sôi nổi càng lúc càng nhỏ dần, sắc mặt của Ngưng Lộ càng lúc càng trắng ra. Thì ra người ta cho rằng cô là cái loại này. Mặc dù không phải là nghe lần đầu nhưng chính tai nghe được thật sự rất khó chịu. Nhưng cô khổ sở nào có ai biết? Bản quyền thuộc về Diễn đàn ⬢ Lê ⬢ Quý Đôn

Diễn đàn ⬢ Lê ⬢ Quý Đôn

“Thật xin lỗi, Ngưng Lộ. Tôi không biết đi với em sẽ mang lại phiền phức cho em.” Đường Tĩnh Đằng nhìn sắc mặt bất thường của Ngưng Lộ, trong lòng không ngừng xấu hổ.

“Không sao đâu giáo sư Đường. Việc này cũng không có liên quan đến thầy.” Ngưng Lộ ngẩng đầu lên, miễn cưỡng cười. Vốn là không có liên quan tới anh, nhưng anh lại vô cùng quan tâm. Chuyển ngữ bởi Từ Quân -DBLQĐ

“Ngưng Lộ, không cần để ý cái nhìn của người khác. Tự mình biết không có gì sai là được. Tôi tin em mà!” Lời nói của Đường Tĩnh Đằng làm lòng Ngưng Lộ thấy ấm áp hẳn lên: “Cảm ơn giáo sư Đường!”

“Tôi lớn hơn em cũng vài tuổi, không bằng em gọi tôi là anh Đường đi!” Bản quyền thuộc về Diễn đàn ⬢ Lê ⬢ Quý Đôn

“Anh Đường, vậy em đi về trước!” Ngưng Lộ cười một tiếng. Cửa trường cách đó không xa, mà cô không thể để anh đưa ra đến cửa. Nhất định chú Trương đã đứng ngoài đó đợi cô. Bản quyền thuộc về Diễn đàn ⬢ Lê ⬢ Quý Đôn

“Có người tới đón em sao?” Đường Tĩnh Đẳng nhớ lần trước có xe chuyên dụng đến đón cô, hiện tại cô nói vậy chính là muốn làm rõ tư tưởng cho anh. Bản quyền thuộc về Diễn đàn🌸Lê🌸Quý Đôn

“Tài xế đang chờ em bên ngoài. Tạm biệt!” Ngưng Lộ vẫy tay tạm biệt anh. Hành động quan tâm chu đáo như vậy, nụ cười ấm áp quen thuộc như vậy làm cho không khỏi muốn tiến đến gần. Nhưng là không được, cũng không thể, lại càng không nên. Bản quyền thuộc về Diễn đàn🌸Lê🌸Quý Đôn/ Từ Quân

“Tạm biệt.” Đường Tĩnh Đẳng nhìn bước chân cô càng bước càng xa, trên gương mặt anh tuần thoáng hiện chút mất mát. Điều này làm cho anh nghĩ đến một bài thơ có tâm trạng tương tự:

“Ngã sinh quân vị sinh, quân sinh ngã dĩ lão

Hận bất sinh đồng thời, nhật nhật dử quân hảo.” *

Tuy rằng anh và cô không chênh lệch xa như vậy, nhưng đã là quá muộn. Chậm một bước đã là xa như chân trời, bọn họ gặp nhau quá muộn! Cô đã làm vợ người khác, là người mà anh không thể hi vọng nữa rồi. Nhưng mà, anh vẫn động lòng ... Từ Quân@Diễn đàn🌸Lê🌸Quý Đôn

*Bản gốc: “我生君未生，君生我已老。

恨不生同时，日日与君好。”

Đại ý: “Khi tôi sinh ra thì em chưa sinh, khi em sinh ra thì tôi đã già,

Hận không sinh cùng một thời, ngày ngày hạnh phúc bên em.”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Ác Ma Quá Yêu Vợ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 54: Tâm Sự

Paris, nước Pháp. Bạn đang đọc truyện tại Diễn đàn🌸Lê🌸Quý Đôn

Trong căn phòng xa hoa của Royal Plaza Hotel, toàn bộ các bức màn của cửa sổ sát sàn được mở rộng. Cảnh đêm tuyệt đẹp của Paris giống như trong mơ, lãng mạn mà xa hoa.

Thân hình cao lớn của Sở Mạnh đang đứng bên cửa sổ, tay cầm điện thoại, dường như rất kiên nhẫn chờ đối phương nghe máy. Từ góc độ anh đứng có thể nhìn thấy tháp Eiffel cùng đại lộ Montagne nổi tiếng. Bản quyền thuộc về Diễn đàn🌸Lê🌸Quý Đôn

Ngũ Thiên Nghiên chết tiệt, nếu như cô ta thực sự có năng lực thì không cần tiếp điện thoại của anh. Vốn là anh đã đem việc hợp tác với tập đoàn K&P giao cho cô toàn quyền xử lý, vậy mà ngay lần đầu tiên đi đàm phán, cô lại bỏ chạy khi công việc đang dở dang, hơn nữa cũng không biết là cô đi đâu. Cho nên anh chỉ có thể khổ sở nhận lấy, ai ngờ được người phụ trách K&P lại chỉ định Ngũ Thiên Nghiên ra mặt mới bằng lòng nói tiếp chuyện hợp tác. Điều này làm cho một Sở Mạnh luôn thuận lợi mọi việc trên thương trường vô cùng tức giận, không phải vì anh sợ không thể đàm phán được với người phụ trách mà ông chủ kia lại chỉ chỉ định cô gái đã bỏ trốn kia.

Hôm nay khó khăn lắm mới gọi được cho cô, điện thoại vẫn không ai nghe máy. Mẹ nó, Ngũ Thiên Nghiên đáng chết! Cô biến mất lúc nào không biết, làm cho hành trình về nước của anh kéo dài rồi lại kéo dài, cũng không biết người phụ nữ đó ở nhà như thế nào nữa. Đây mới là mấu chốt vấn đề! Sở Mạnh thừa nhận có chút nhớ cô, dù gì cô cũng mang thai con anh! Mấy ngày trước, khi nghe thím Trương nói cô đến trường, anh rất là tức giận, nhưng khi nghe nói sau khi đến trường tâm trạng cô tốt hơn rất nhiều cho nên anh cũng không có ngăn cản.

Sở Mạnh muốn cúp điện thoại thì bên kia rốt cuộc cũng bắt máy. Từ Quân@Diễn đàn🌸Lê🌸Quý Đôn

“Ngũ Thiên Nghiên, cô chết đâu rồi? Cô đem công việc làm được một nửa giao lại cho tôi là có ý gì? Cô có biết cái hợp đồng này có ý nghĩa như thế nào với mấy năm phát triển của Sở Thành chúng ta không? Cô lại không dám nói tiếng nào mà biến mất sao?” Không đợi người bên kia trả lời, Sở Mạnh mất đi tỉnh táo mà hét lớn. May là ở đây là không ai thấy, nếu không sẽ cho rằng ông chủ Sở Thành lại uống nhầm thuốc.

“Sở tổng, không cần tức giận như vậy, cô Ngũ hiện đang ở nhà tôi làm khách. Còn chuyện hợp đồng thì không cần lo lắng, tôi sẽ cùng cô Ngũ bàn bạc. Có dịp sẽ gặp lại.” Trong điện thoại là giọng nói đàn ông mang chút âm điệu quốc ngữ, âm thanh quen thuộc như vậy không phải là người phụ trách K&P anh LOS đã gặp qua một lần sao? Tại sao anh ta lại nghe điện thoại Ngũ Thiên Nghiên? Chẳng lẽ Ngũ Thiên Nghiên đột nhiên trốn tránh là vì có quan hệ gì với anh LOS? Anh cũng không có cơ hội hỏi thì bên kia đã cúp máy từ sớm rồi. Bản quyền thuộc về Diễn đàn🌸Lê🌸Quý Đôn

Chẳng lẽ người phụ trách K&P có khuôn mặt ôn hòa kia lại có hứng thú với Ngũ Thiên Nghiên? Có thể không chỉ là hứng thú đơn giản như vậy? Có

người ở nhà anh ta làm khách cũng tốt. Cuối cùng cũng đạt được ý nguyện, ngày mai anh có thể về nước. Sẵn dịp có thời gian phải đi mua quà tặng cho cô ấy nữa! (ý chỉ Ngưng Lộ)

Mở cửa muốn đi ra ngoài, lại thấy Tiêu Diệc San đã đợi lâu ngoài cửa. Bản quyền thuộc về Diễn đàn [Lê Quý Đôn](#)

Diễn đàn [Lê Quý Đôn](#)

“Diệc San, có chuyện gì sao?” Dù sao trước đây cũng là đứa em từng giúp đỡ anh, bộ dáng lạnh nhạt bình thường của Sở Mạnh lúc này cũng giảm bớt.

“Anh Mạnh, đã trễ thế này rồi anh còn đi đâu?” Tiêu Diệc San nhìn chăm chú hai lông mi Sở Mạnh. Cô đã tính tới mời anh cùng đi ngắm cảnh đêm Paris; mặc dù cô vẫn sống ở Pháp nhưng đi với những người khác nhau, cảm giác sẽ không giống nhau.

“Ngày mai có thể về nước, ra ngoài mua một chút đồ.” Sở Mạnh suy nghĩ một chút rồi nói ra, bởi vì trước đây anh chưa từng mua đồ cho phụ nữ, cũng không biết nên mua cái gì, không bằng để cho Diệc San đi cùng! Bản quyền thuộc về Diễn đàn [Lê Quý Đôn](#)

“Là mua quà tặng cho chị dâu sao? Em không nhìn ra anh rất để ý đến chị dâu nha!” Tiêu Diệc San đứng bất động tại đó, nghe được anh nói là mua đồ giúp người phụ nữ kia, trong lòng cô rất giận dữ. Từ trước tới giờ anh chưa từng mua quà cho cô!

“Nếu như em không có thời gian, anh cũng không ép.” Sở Mạnh không quay đầu lại, đi thẳng về phía thang máy. Anh ghét nhất người khác nói bóng nói gió muốn biết suy nghĩ bên trong của mình, đặc biệt là phụ nữ. Tiêu Diệc San cũng như vậy, anh làm gì cũng không miễn cưỡng người khác, nếu như cô không muốn thì thôi. Bản quyền thuộc về Diễn đàn [Lê Quý Đôn](#)@TưQuân

“Anh Mạnh, chờ em một chút. Em đã nói gì đâu!” Tiêu Diệc San dẹp đi khó chịu trong lòng, liền đi theo anh.

Diễn đàn [Lê Quý Đôn](#)

Lại đến giờ tan học buổi chiều. Bản quyền thuộc về Diễn đàn [Lê Quý Đôn](#)

Trong khoảng thời gian này, Ngưng Lộ vui vẻ không ít, trên mặt lúc nào cũng luôn hiện lên một nụ cười nhẹ.

Số lần gặp Đường Tinh Đằng trong trường cũng ngày càng nhiều, mỗi ngày thường xuyên gặp hơn một lần, có khi ở thư viện, có lúc tự học bên ngoài, có lúc ở khuôn viên của trường. Bất luận làm chuyện gì, cô có thể đi qua đường, thậm chí đi cửa hàng tiện lợi mua bình nước cũng có thể gặp anh. Ngưng Lộ nghĩ ngờ, nếu không phải chú Trương đón cô về ăn cơm trưa, chắc cô cũng gặp anh ở phòng ăn luôn. Chuyển ngữ bởi TưQuân@Diễn đàn [Lê Quý Đôn](#)

Nhưng cũng vì nhiều lần gặp gỡ trùng hợp như vậy nên cô cũng ngày càng hiểu về anh hơn. Anh du học nước ngoài nhiều năm, kiến thức chuyên môn rất rộng, hàng năm đắm chìm trong biển sách vì vậy mà cả người tỏa ra phong độ của người trí thức, tính tình ôn hòa, đối xử với ai cũng lễ độ, hòa nhã. Cho nên rất nhiều học sinh thích anh, ở trên đường thường có học sinh chào hỏi.

Một người đàn ông như vậy rất dễ làm cho người ta phát sinh tình cảm. Nếu như ban đầu không có xảy ra chuyện này, tương lai Sở Khương cũng giống như Đường Tinh Đằng vậy. Nhưng cuộc sống lại không có “nếu như”, không biết bây giờ anh có sống tốt không? Ngưng Lộ không dám có bất kì sự liên hệ nào với anh, ngay cả hộp thư cũng không dám mở. Cô sợ mình sẽ mất đi không chế lẫn nữa. Bản quyền thuộc về Diễn đàn [Lê Quý Đôn](#)

Lí do cô dễ dàng gần gũi với Đường Tinh Đằng là vì anh có khí chất rất giống Sở Khương, rất ấm áp, rất dễ chịu, làm cho người khác không tự chủ mà muốn mà muốn được hưởng chút ấm áp này, như vậy có tính là lợi dụng anh không?

Ngưng Lộ nhìn thân hình cao lớn của người con trai đứng dưới cây ngô đồng, mặt thoáng hiện lên nụ cười nhẹ. Nụ cười ấy sao lại quen thuộc đến vậy! Bản quyền thuộc về Diễn đàn [Lê Quý Đôn](#)

“Anh Đường, hôm nay sao lại sớm như vậy?” Ngưng Lộ đứng lại trước anh một mét.

“Buổi chiều anh không có lớp. Phải về nhà rồi sao?” Bản quyền thuộc về Diễn đàn [Lê Quý Đôn](#)

“Không ạ!” Ngưng Lộ nghĩ đến chú Trương gọi điện thoại cho cô, bảo cô tan học phải ra đây ngay. Là Sở Mạnh đã về, anh còn muốn chú Trương đến đón cô rồi cùng nhau ra ngoài ăn cơm.

“Hôm nay trong nhà có chuyện gì sao?” Đường Tinh Đằng vẫn dịu dàng như giọng nói của mình. Bạn đang đọc truyện tại Diễn đàn [Lê Quý Đôn](#)

“Phải ra ngoài ăn cơm.” Ngưng Lộ muốn cười nhưng nghĩ đến Sở Mạnh thì thế nào cũng không cười được. Thật ra thì chỉ cần cô không nói những đề tài nhạy cảm thì có thể nói là anh đối với cô tốt không? Ít ra khi anh tức giận cũng không có ra tay đánh cô. Chẳng qua là có lúc cách thức trừng phạt của anh làm cô cảm thấy vô cùng trơ trẽn và khó chịu. Đối mặt với loại đàn ông này, làm sao cô có thể mỉm cười được?

“Vậy đi trước đi! Tạm biệt!” Đường Tinh Đằng không phải là loại người dầy dụa không rõ, bọn họ bình thường gặp mặt cũng giống như mọi hôm, chào hỏi rồi tán gẫu vài câu. Nếu như Ngưng Lộ tan học sớm thì cùng nhau đến phòng tự học, chi vậy thôi. TưQuân@Diễn đàn [Lê Quý Đôn](#)

“Tạm biệt!” Ngưng Lộ nhìn bóng lưng anh rời đi rồi nhẹ nhàng xoay người. Hai người cũng giống như hai đường thẳng song song vậy, không có điểm chung, dù có cố gắng như thế nào cũng không giao nhau .... Bản quyền thuộc về Diễn đàn [Lê Quý Đôn](#)

Bạn bè? Làm bạn bè cũng tốt. Nhưng nếu người đàn ông kia trở lại, anh có đồng ý để cô có bạn là nam không? Mơ đi! Xem ra, về sau không nên thường xuyên gặp mặt Đường đại ca, nếu không Sở Mạnh sẽ giận cá chém thớt sang anh.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Ác Ma Quá Yêu Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55: Cô Em Họ Trên Trời Rơi Xuống

Chú Trương trực tiếp chở Ngưng Lộ đến trước cửa khách sạn 5 sao của Sở Thành mới dừng xe. Bản quyền thuộc về Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

Bây giờ chưa đến 5 giờ, ăn cơm sớm như vậy sao? Trong lòng Ngưng Lộ có nghi ngờ cũng không dám hỏi, bởi vì cho dù có hỏi thì chú Trương cũng không biết, thật ra cũng chỉ là nghe lời Sở Mạnh thôi. Bản quyền thuộc về Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

“Thiếu phu nhân, thiếu gia nói sẽ chờ cô ở đại sảnh, có muốn tôi đưa cô đi vào hay không?” Xe tắt máy, chú Trương mở cửa xe phía sau, nhìn thấy thiếu phu nhân vẫn ít nói như vậy.

“Không cần đâu, con tự vào được rồi, cảm ơn chú Trương.” Ngưng Lộ cẩn thận kéo làn váy xuống gối nói. Bản quyền thuộc về Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

Trang hoàng xa hoa, ánh sáng chiếu rọi cả đại sảnh, Ngưng Lộ cũng không muốn đến nơi này nhìn người đàn ông kia. Xoay người muốn đi qua bên kia ngồi xuống nghỉ ngơi, đang xoay người thì trong nháy mắt đụng phải một lồng ngực rắn chắc, người này đi bộ không nhìn đường sao? Cái mũi của cô bị đụng đến muốn gãy luôn. Nhưng Ngưng Lộ lên tiếng nói xin lỗi với người ta trước: “Xin lỗi.”

“Đau không?” Sở Mạnh đưa tay vịn vai cô. Thời điểm chú Trương mới vừa dừng xe tới cửa anh liền thấy, nhưng mà do anh dùng thang máy chuyên dụng cho nên không thấy được anh đang ở đại sảnh. Bản quyền thuộc về Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

Là anh ta? Giọng nói xa lạ mà lại quen thuộc kia, hơi thở mãnh liệt trong nháy mắt bao phủ toàn thân, Ngưng Lộ ngẩng đầu lên, bốn mắt giao nhau, ánh mắt sắc sảo, thăm dò ánh mắt của nhau, thời gian như ngừng trôi.

Khuôn mặt nam tính, ngũ quan lập thể rõ ràng đập vào mắt, không có dấu hiệu mệt mỏi của đi đường dài, trông vẫn sáng khoái tinh thần như cũ. Chẳng qua là từ trước đến giờ mắt kiếng không rời khỏi anh, lúc này cũng không có mắt kiếng trở ngại. Ánh mắt sâu không thấy đáy nhìn chằm chằm cô, là cô hoa mắt sao? Ngưng Lộ không thể tin được, bởi vì trong mắt của anh, cô thấy được cái bóng của mình rõ ràng, thật sâu trong mắt anh chỉ có khuôn mặt của cô. Bản quyền thuộc về Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

Xem ra thím Trương chăm sóc cô rất tốt, chỉ là hơn 10 ngày không thấy mà khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt đã hồng hào hơn, cảm cũng mượt mà hơn, ánh mắt trong vắt giống như có một loại ảo giác không thể tin được. Chẳng qua là thân thể cũng không có thay đổi nhiều, bụng vẫn rất nhỏ, hiện tại giống như mang thai ba tháng sao? Tầm mắt của anh từ mặt của cô bắt đầu dò xuống. Bản quyền thuộc về Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

“Thì ra đây chính là chị dâu nha! Nghe tiếng đã lâu bây giờ mới thấy! Em là Tiêu Diệc San. Gọi em Diệc San là được rồi.” Tiêu Diệc San vẫn đi theo phía sau không nhìn được phá tan ánh mắt hai người giống như đang giăng co. Bản quyền thuộc về Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

Là giọng người phụ nữ trong điện thoại kia, Ngưng Lộ nhìn theo nơi phát ra tiếng nói. Đó là một cô gái vóc người cao gầy, tóc ngắn xinh đẹp, mặc một bộ đồ làm cho người ta nhìn cũng biết là đồ công sở của nhà thiết kế nổi tiếng, cùng màu với giày cao gót, gương mặt kiêu ngạo cùng tự tin. Cô chỉ thấy có chút giống Ngũ Thiên Nghiên đã gặp qua một lần, cũng đều là kiểu nữ cường nhân. Nhưng có một chút không giống nhau, chính là Ngũ Thiên Nghiên mặc dù mạnh mẽ nhưng ít ra sẽ không khiến người khác ghét đến nỗi không đến muốn đến gần, mà cái người vừa thấy mặt đã gọi cô là “chị dâu” lại làm cho trong lòng Ngưng Lộ muốn bài xích cô. Cô ta gọi cô là chị dâu, chẳng lẽ là em gái Sở Mạnh? Nhưng cô cùng Sở Khương qua lại nhiều năm như vậy, không có nghe anh nói là có một chị gái này chứ? Ủ, nhìn tuổi thì lớn hơn cô mấy tuổi. Chẳng lẽ là bên mẹ của Sở Mạnh? Ngưng Lộ vì suy nghĩ này mà hoảng sợ, anh ta chẳng lẽ muốn thấy cô thân thích với bên mẹ của anh sao? Bản quyền thuộc về Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

Mà Tiêu Diệc San cũng dùng ánh mắt quan sát Ngưng Lộ. Vóc người thật bình thường, không đủ cao còn chưa tính không dùng giày cao gót để bù đắp khuyết điểm sinh ra đã có, âu phục trên người có chút cảm giác rộng, một đầu tóc đen lại dài chạy thẳng xuống phần eo. Cô gái này, trừ gương mặt còn có thể được xưng tụng, những thứ khác Tiêu Diệc San không để vào mắt. Nhưng mà, xem ra cô chính là dùng khuôn mặt ngây thơ lại quyến rũ mới bò được lên giường của Sở Mạnh chứ gì? Xem ra bản lĩnh cô ta không nhỏ, lại còn có thể khiến cho Sở Mạnh cam tâm tâm tình nguyện cưới cô ta về nhà nữa chứ.

“Xin chào, tôi tên là Ngưng Lộ.” Người ta đã vươn tay ra, cô cũng không thể làm như không thấy.” Bản quyền thuộc về Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

“Lần đầu gặp mặt, xin chỉ giáo nhiều hơn.” Tiêu Diệc San dùng sức cầm bàn tay nhỏ của Ngưng Lộ, hừ. Cô ngược lại muốn xem phản ứng của con thỏ trắng nhỏ này đối với cô đang kiêu khích sẽ làm cái gì.

"Cô nắm tay tôi đau." Ngưng Lộ cúi mắt xuống nhẹ giọng nói. Cái cô Tiêu này quả nhiên như cô dự đoán, có ý thù địch với cô. Nhưng các cô đều là lần đầu tiên gặp mặt mà thôi, còn không kịp hiểu địch ý của cô từ đâu mà đến đây? Bản quyền thuộc về Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

"Thật xin lỗi chị dâu. Là em thô lỗ." Tiêu Diệc San buông tay ra ngượng ngùng nói. Thì ra là không phải là đũa hiền lành, sẽ phản kháng. Hừ, nhưng cô ấy sao lại có thể là đối thủ của cô, Tiêu Diệc San trong lòng cười lạnh nói. Bản quyền thuộc về Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

"Không sao." Ngưng Lộ vẫn là giọng nói nhẹ nhàng kia.

Sở Mạnh nhìn sóng ngầm nổi lên mãnh liệt giữa hai người phụ nữ nhưng không có lên tiếng. Đúng vậy, anh là muốn nhìn biểu hiện ngoài mặt của cô gái ngoan ngoãn phản ứng lại ác ý của Tiêu Diệc San như thế nào. Quả nhiên không ngoài dự đoán, cô cũng không phải là con thỏ nhỏ sẽ cho người ta tùy ý chà xát tới chà xát lui. Tuy bề ngoài của cô mảnh mai, thật ra thì có một tính cách rất kiên cường. Bản quyền thuộc về Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

"Lên lầu nghỉ ngơi trước, tối nay chúng ta đi ra ngoài ăn cơm. Coi như làm tiệc đón Diệc San tới đây." Không để họ giới thiệu nhiều, Sở Mạnh đưa tay đặt lên thắt lưng Ngưng Lộ, đi về phía thang máy chuyên dụng. Bản quyền thuộc về Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

Ngưng Lộ không có bất kỳ dị nghị nào, đi theo sát anh. Chỉ là đợi đến lúc ngồi cùng bàn ăn cơm với Tiêu Diệc San, trong lòng cô đã có chút ý kháng cự. Nếu như cô nói một lời không muốn đi, không biết anh có thể nhìn ở thấy cô đang mang thai mà tha cho cô một lần không? Ngưng Lộ ở trong lòng tính toán. Có lẽ mang thai, có rất nhiều chuyện có thể từ chối không làm. Bản quyền thuộc về Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

"Anh Mạnh, chờ em một chút!" Không cam lòng bị để lại phía sau, Tiêu Diệc San mấy bước đã theo kịp liền khoác cánh tay Sở Mạnh. Bản quyền thuộc về Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

"Diệc San, thả tay ra." Sở Mạnh nhìn cánh tay của cô gái kia tự động quán lấy tay mình, âm thanh rất nhẹ lại làm cho người nghe được không do dự, tự động buông tay.

"Anh Mạnh, trước kia chúng ta đi ra ngoài đều là như vậy mà! Chẳng lẽ anh kết hôn rồi thì không được sao? Hay là sợ chị dâu hiểu lầm?" Tiêu Diệc San rõ ràng là nói với Sở Mạnh, nhưng ánh mắt lại nhìn mặt của Ngưng Lộ. Bản quyền thuộc về Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

"Em cũng biết nói là trước kia cơ mà!" Giọng nói Sở Mạnh rất nhạt làm cho người ta nghe không biết là anh có đang tức giận không. Bản quyền thuộc về Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

"Anh Mạnh, anh không phải là đang tức giận chứ? Về sau ở trước mặt chị dâu em sẽ chú ý một chút. Chị dâu, chị sẽ không tức em chứ?" Tiêu Diệc San cười. Bản quyền thuộc về Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

"Sẽ không." Ngưng Lộ lẳng lặng nghe hai người bọn họ đối thoại, vẻ nhàn nhạt trên mặt không có thay đổi. Hừ! Anh họ và em họ sao? Có thể không chỉ là vậy? Nếu như chẳng qua là anh họ và em họ, tại sao có thể trong lúc anh tắm – thời gian riêng tư như vậy lại có thể nghe điện thoại của anh? Nhưng mà, những thứ này liên quan gì đến cô chứ? Ngưng Lộ không hiểu tim của mình làm sao đập liên hồi. Xem ra, vấn đề phức tạp này cô không nên nghĩ đến.

Ngồi thang máy đến lầu cuối, ba người cũng không có nói thêm gì nữa. Mà tay Sở Mạnh vẫn luôn đặt ở trên eo cô không có buông ra. Anh ta không biết sao? Cặp mắt Tiêu Diệc San ở phía sau đều muốn bóc lừa. Mặc dù hai người bọn họ vợ chồng đụng chạm thoát nhìn không có thân mật nhiều, nhưng khi cô nhìn lại thấy cực kỳ chướng mắt.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Ác Ma Quá Yêu Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56: Không Giống Nhau Ở Đâu?

Trở về 'phòng tổng thống' trên tầng cao nhất, Sở Mạnh ngay lập tức khóa cửa lại, làm cho Tiêu Diệc San đang muốn đi vào theo cũng chỉ biết đứng giậm chân phía ngoài cửa. Quan Ngưng Lộ đáng chết! Hãy đợi đấy! Bản quyền thuộc về Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

"Thế nào? Nửa tháng không thấy, không còn nhận ra tôi nữa sao? Không có gì muốn hỏi tôi sao?" Không đi vào bên trong liền, Sở Mạnh đem cô đặt giữa anh cùng vách tường, âm thanh trầm thấp vang vọng trên đỉnh đầu.

"Không có." Ngưng Lộ không biết mình nên hỏi anh cái gì. Tiêu Diệc San sao? Cô ta không phải đã gọi cô là chị dâu rồi sao? Cô còn phải hỏi cái gì? Cô không muốn hiểu quá nhiều về chuyện của anh. Bản quyền thuộc về Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

"Vậy là không có chuyện gì muốn nói với tôi sao?" Sở Mạnh nâng cằm của cô lên. Anh ghét phải nói chuyện với đỉnh đầu của người khác. Bản quyền

thuộc về Diễn đàn🌸Lê🌸Quý Đôn

Cô có chuyện gì thì cần phải báo cáo với anh sao? Trong mắt Ngưng Lộ hiện lên chút không hiểu. Bản quyền thuộc về Diễn đàn🌸Lê🌸Quý Đôn

“Ví dụ như, chưa có sự đồng ý của tôi mà đi đến trường. Em không cảm thấy nên nói với tôi một chút sao? Dù sao, thân thể em bây giờ đã không giống như trước nữa.” Trong lúc nói chuyện, một bàn tay khác của anh nhẹ nhàng vuốt ve cái bụng nhỏ mượt mà cách lớp vải mỏng của cô. Bản quyền thuộc về Diễn đàn🌸Lê🌸Quý Đôn

“Bác sĩ nói tôi có thể đến trường.” Động tác của anh, hơi thở của anh khiến Ngưng Lộ căng thẳng, bất an, trong giọng nói hoàn toàn không có khí thế. Lúc đầu là cô còn muốn gọi điện thoại tới cho anh nhưng mà lại là một người phụ nữ nhận, nhưng mới rồi ở dưới lầu cô nhìn thấy người phụ nữ nhận điện thoại đó thì chợt không muốn nói nữa.

“Vậy tôi nói không thể!” Ngón tay thon dài không ngừng vuốt ve hai gò má nõn nà của cô, cảm xúc tốt đẹp này làm anh không nỡ buông tay. Bản quyền thuộc về Diễn đàn🌸Lê🌸Quý Đôn

Diễn đàn🌸Lê🌸Quý Đôn

“Anh. . . .” Nói chuyện với anh, cô chưa từng chiếm thế thượng phong, lần này cũng giống vậy. Anh ta vô si như vậy, lại không biết xấu hổ, Ngưng Lộ tự nhận là không làm được.

“Tôi như thế nào? Há? Nói đi!” Chơi vui, tiếp tục nào. Bản quyền thuộc về Diễn đàn🌸Lê🌸Quý Đôn

“Tại sao anh luôn ức hiếp tôi?” Trong nháy mắt, đôi mắt to, sáng bị che bởi một tầng hơi nước. Cứ trêu chọc cô như vậy chơi vui lắm sao? Nếu như anh ta muốn giận thì giận, tốt lắm, vậy tại sao bây giờ giống như tán tỉnh bình thường làm cho cô cảm thấy không biết làm sao, cảm thấy khó xử? Ngưng Lộ không biết mình rốt cuộc bị gì nữa? Vừa gặp phải anh thì tâm tư liền rối loạn. Bản quyền thuộc về Diễn đàn🌸Lê🌸Quý Đôn

“Tôi chính là ức hiếp em.” Vừa dứt lời, cái miệng nhỏ hồng hồng thật nhanh đã bị anh ngậm chặt, cứ như vậy mà mút hai cánh môi mềm mại đầy hương vị ngọt ngào.

“Ừm. . . .” Ngưng Lộ nghĩ ra một tiếng, nhưng mà anh lại thừa dịp cô mở miệng, đem đầu lưỡi nhiệt tình chui trong miệng cô, bừa bãi cướp lấy ngọt ngào. Trừ việc để cho cô cảm nhận được anh, bên ngoài nói không làm chính là không làm. (câu này mình cũng không hiểu tác giả đang nói cái gì =.=)

Thì ra là nửa tháng không gặp, anh rất nhớ cái miệng nhỏ nhắn này. Sở Mạnh dùng sức khuấy đầu lưỡi nhỏ của cô, cảm giác vừa tê dại vừa đau khiến hai tay Ngưng Lộ không ngừng đẩy lồng ngực cứng rắn của anh. Anh ta thật là thô lỗ! Tại sao có thể dùng sức mà hôn như vậy? Có phải muốn cắn đứt đầu lưỡi của cô hay không? Bản quyền thuộc về Diễn đàn🌸Lê🌸Quý Đôn

Bàn chân mệt mỏi, thắt lưng cũng đau. Anh cắn càng làm cho miệng cô đau, Ngưng Lộ làm sao cũng không tránh được lồng ngực của anh. Vì để cho mình có thể hôn sâu hơn, cũng làm cho cô chẳng phải mệt, anh nhắc thân thể nhỏ nhắn của cô gãi lên, cố tình làm bậy, khê cần. . . . Bản quyền thuộc về Diễn đàn🌸Lê🌸Quý Đôn

“Chúng ta lên giường đi.” Giọng nói anh vừa thấp lại vừa khàn. Sau khi buông môi cô ra, cúi người xuống ôm lấy cô. Về mặt cô bắt lực cùng dung nhan động lòng người càng làm cho anh muốn ra sức ức hiếp.

“Bác sĩ nói không được.” Thân thể được đặt nhẹ nhàng trên giường lớn, lúc bàn tay to của anh chuẩn bị kéo quần cô xuống, Ngưng Lộ vội vàng giữ tay anh lại, không để cho anh di chuyển. Bản quyền thuộc về Diễn đàn🌸Lê🌸Quý Đôn

“Vậy bây giờ tôi phải làm sao?” Vì thân thể của cô cùng đứa nhỏ trong bụng, anh nhất định phải nhìn. Bởi vì ngấm ngấm chịu đựng, trên trán của anh đã lấm tấm mồ hôi hột. Nhưng mà anh không muốn cứ như vậy bỏ qua cho cô, đôi tay tà ác lôi kéo tay nhỏ bé của cô thẳng xuống phía dưới.

“A! Tôi không muốn!” Nhiệt độ cùng độ cứng trong tay khiến Ngưng Lộ bật ra tiếng hét chói tai. Khuôn mặt nhỏ nhắn trong nháy mắt cũng ửng đỏ. Trời ạ, người đàn ông này tại sao lại có thể như vậy? Lại để cho tay cô cảm. . . . của anh. Cô không muốn, không muốn. Tại sao còn không thả tay cô ra? Bản quyền thuộc về Diễn đàn🌸Lê🌸Quý Đôn

“Yên lặng, không nên lộn xộn! Cứ động nữa tôi liền cứ vậy mà không quan tâm đó.” Anh cuối cùng cũng buông tay cô ra, hai chân thon dài ngăn chặn thân thể làm loạn của cô, sợ động tác của cô sẽ làm chính mình bị thương. Xem ra, để cho cô có con cũng không phải là ý kiến hay, còn làm cho anh không thể cố tình làm bậy. Bản quyền thuộc về Diễn đàn🌸Lê🌸Quý Đôn

Cầm được đôi tay nhỏ bé của cô, lập tức giấu ra sau lưng. Ngưng Lộ lại không dám cử động, sợ anh sẽ không cần để ý, cứ như vậy mà muốn cô.

“Anh thật là nặng, đứng lên đi!” Mặc dù anh không có đè bụng nhỏ của cô, nhưng mà áp lực cũng không nhỏ, hơn nữa tư thế anh như vậy làm cho toàn thân cô đều khó chịu. Bản quyền thuộc về Diễn đàn🌸Lê🌸Quý Đôn

Sau khi hôn môi cô thật sâu, Sở Mạnh mới ngồi dậy, hơn nữa cũng kéo cô ngồi dậy, đem cô ôm vào trong ngực, nhẹ nhàng lấy tay vuốt lại những sợi tóc dài lộn xộn.

“Có nhớ tôi hay không?” Sở Mạnh nhẹ nhàng thổi khí ở bên tai. Biết rất rõ là cô sẽ không nhớ anh, nhưng anh vẫn muốn hỏi. Bản quyền thuộc về Diễn đàn🌸Lê🌸Quý Đôn

Cái vấn đề này muốn cô trả lời thế nào đây? Ngưng Lộ cúi đầu không nói. Anh ta thật kỳ quái, lại hỏi cái vấn đề này. Bọn họ chỉ là một đôi vợ chồng không có tình cảm chỉ có dục vọng thôi, hỏi cái vấn đề này có phải là quá khác người hay không? Ở lúc có chuyện xảy ra, thật ra thì cô còn nghĩ tới anh, chỉ có điều, dưới tình huống này anh lại đi hỏi nhớ hay không sao? Bản quyền thuộc về Diễn đàn♣Lê♣Quý Đôn

“Không nói lời nào? Vậy chính là có rồi đúng không?” Anh ở bên tai cười khê. Bản quyền thuộc về Diễn đàn♣Lê♣Quý Đôn

“Thôi, đứng lên thay quần áo, đến lúc ăn cơm rồi.” Không đành lòng tiếp tục giỡn khi cô cúi đầu không nói gì, Sở Mạnh buông tay ra.

“Chờ một chút.” Ngồi ở trên giường, Ngưng Lộ nắm chặt lòng bàn tay căng thẳng cùng bối rối gọi lại anh. Bản quyền thuộc về Diễn đàn♣Lê♣Quý Đôn

Diễn đàn♣Lê♣Quý Đôn

“Thế nào? Không nhớ để tôi đi?” Sở Mạnh quay người trở lại, khom nửa người, nụ cười lơ lửng ở trên mặt.

“Không phải như vậy.” Người đàn ông này hôm nay thật không bình thường, luôn thích trêu đùa cô. Bản quyền thuộc về Diễn đàn♣Lê♣Quý Đôn

“Không phải vậy thì tôi đi.” Sở Mạnh làm bộ muốn đứng dậy. Bản quyền thuộc về Diễn đàn♣Lê♣Quý Đôn

“Không phải. Tôi không muốn đi ra ngoài ăn cơm. Có được không?” Bàn tay thon dài kéo tay anh. Bản quyền thuộc về Diễn đàn♣Lê♣Quý Đôn

Đây là lần đầu tiên, cô dùng giọng nói như làm nũng nói chuyện với anh. Trong lòng Sở Mạnh có chút chấn động, bộ dáng giống như bị thứ gì đánh trúng, nói không ra lời. Đôi mắt sâu như biển, yên lặng nhìn khuôn mặt cô, giống như là đang xem xét cái gì đó.

Anh ta rốt cuộc muốn thế nào? Có được hay không, nói thẳng ra không phải tốt hơn sao? Không nói một lời mà nhìn chăm chăm vào cô là có ý gì? Trên mặt cô dính gì sao? Nghĩ như vậy cô lấy bàn tay lau khuôn mặt nhỏ nhắn. Bản quyền thuộc về Diễn đàn♣Lê♣Quý Đôn

Một tiếng buồn cười từ lồng ngực của anh truyền tới, anh lại cười rồi. Sở Mạnh lại cười rồi! Ngưng Lộ giống như là không thể tin được ánh mắt của mình, người đàn ông này của cô suốt ngày lẫn đêm chỉ biết hung dữ cũng biết cười sao? Nhưng mà, ngàn vạn lần chính xác, anh đang ở trước mặt cô cười, hơn nữa, cười đến mức làm cho lòng cô cảm giác có chút hoang mang. Bộ dạng anh cười lên thật ra thì rất đẹp, chỉ là bởi vì rất ít cười, cho nên cảm giác đường cong khóe miệng cong lên có chút cứng nhắc.

Nụ cười đó làm cô có chút đau xót, thực sự không nên như vậy! Tâm trạng thoải mái cứ như vậy mà chùng xuống. Bản quyền thuộc về Diễn đàn♣Lê♣Quý Đôn

Người đàn ông đắm chìm trong vui vẻ, cho nên sẽ không nhạy cảm thấy được sự thay đổi trong cảm xúc của cô. Hai tay nâng mặt cô lên: “Có thể. Nhưng mà ở trong phòng sẽ chỉ làm những chuyện tôi nghĩ tới, em chọn cái nào?” Thì ra là ác ma chính là ác ma, ý tứ của anh ta chính là nếu như không đi ăn cơm, vậy anh cũng không chú ý thân thể của cô, cưỡng ép muốn cô sao? Anh ta làm sao có thể cảm thụ đến như vậy chứ?

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Ác Ma Quá Yêu Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 57: Công Chúa Của Anh

“Cả hai cũng không muốn, được không?” Ngưng Lộ bắt gặp ánh mắt của anh, lại nhìn thấy trong mắt còn có nụ cười, vậy có phải là tâm trạng của anh ta đang tốt không? Cô có thể cả hai đều không chọn được không? Bản quyền thuộc về Diễn đàn♣Lê♣Quý Đôn

“Em nói đi?” Theo thói quen lại chiếm hữu môi cô, anh muốn chính cô lựa chọn câu trả lời, anh đem quyền quyết định giao cho cô. Anh biết, cô thật ra là không muốn cùng Tiêu Diệc San ở chung một chỗ. Trong lòng anh đã có đáp án, anh cũng không thích. Chỉ là con gái của di anh, cộng thêm năng lực làm việc không tồi, anh mới đem cô cùng về nước. Chẳng có gì khác.

“Có thể.” Nếu người ta đã nhường nhịn đến mức này, cô không nhận lời có phải là quá ngu hay không? Bản quyền thuộc về Diễn đàn♣Lê♣Quý Đôn

“Đúng là có thể. Nhưng mà. . . . .” Thì ra là còn có nhưng mà, Ngưng Lộ cũng biết người đàn ông này sẽ không bỏ qua cho cô nhanh như vậy. Bản quyền thuộc về Diễn đàn♣Lê♣Quý Đôn

“Nhưng mà cái gì. . . . .” Cô gái ngây ngơ nhanh chóng chấp nhận.

“Em phải cho anh chút lợi ích!” Thanh âm của anh càng ngày càng thấp, thái độ càng ngày càng không đứng đắn. Bản quyền thuộc về Diễn đàn♣Lê♣Quý Đôn

"Anh muốn chút lợi gì?" Anh từng bước đến gần, cô từng bước lùi về sau, vẫn di chuyển đến khi tấm lưng mảnh khảnh của cô dựa vào đầu giường lớn, cũng chẳng còn chỗ nào có thể trốn nữa.

"Em cứ nói đi?" Anh lại đem vấn đề ném cho cô, cô cũng không phải là giun đũa trong bụng anh, làm sao biết anh nghĩ cái gì? Chỉ có điều nhìn gương mặt không có ý tốt của anh ta, hình như là không phải chuyện gì tốt? Từ Quân@Diễn đàn👉Lê👉Quý Đôn

"Em không biết. Nếu không chúng ta đi ra ngoài ăn cơm đi!" Âm thanh của cô càng ngày càng thấp, bởi vì tay anh từ bắp chân trắng trẻo của cô hướng về phía bụng. Người đàn ông này sẽ không để ý đến lời khuyên của bác sĩ mà mạnh bạo với cô sao? Trong lòng Ngưng Lộ bắt đầu sợ, người này mà nóng nảy thì chuyện gì cũng làm được. Cô thật sự hối hận, mới vừa rồi tại sao không nhìn một chút đi theo Tiêu Diệc San đó ăn bữa cơm coi như xong, ép mình bây giờ vào thế tiến thoái lưỡng nan làm gì. Bản quyền thuộc về Diễn đàn👉Lê👉Quý Đôn

"Có điều bây giờ anh muốn ăn em." Một nụ hôn nho nhỏ làm sao có thể thỏa mãn được anh? Nhưng mà bây giờ anh cũng chỉ có thể mượn đôi môi hôn đến không chán kia mà giải khát. Thật ra thì anh muốn cô dùng cái miệng nhỏ nhắn tới giúp anh, sợ lại trải qua sự việc đáng sợ như lần trước sẽ dọa đến cô, huống chi hiện tại cô đang mang thai, thôi đi!

Trong căn phòng xa hoa một lần nữa lại tràn đầy sắc xuân. Bản quyền thuộc về Diễn đàn👉Lê👉Quý Đôn

Diễn đàn👉Lê👉Quý Đôn

Ăn mặc như vậy đi ra ngoài, có được không?

Mặc vào lễ phục anh mang về cho cô, Ngưng Lộ ở trong phòng thay quần áo làm sao cũng không kéo dây kéo được lên, thiết kế gọt vai khéo léo lộ ra bả vai bóng loáng như ngọc cùng xương quai xanh mê người, thiếu chút xíu nữa cả bộ ngực cũng lộ ra rồi, cô chưa từng có mặc trang phục như thế, có phải rất khó coi không? Bản quyền thuộc về Diễn đàn👉Lê👉Quý Đôn

"Thế nào? Có phải mặc không vừa?" Sở Mạnh ở ngoài phòng thay đồ đã đợi đúng 10 phút, có phải đồ quá bó sát hay không, cho nên mặc không vừa? Bên trong vẫn không có âm thanh gì cả.

"Em không nói chuyện thì anh đi vào?" Sở Mạnh để tay ở tay cầm cửa, chuẩn bị mở ra, người ở bên trong so với anh nhanh hơn đã mở ra. Bản quyền thuộc về Diễn đàn👉Lê👉Quý Đôn

Trước mặt anh chính là gương mặt thẹn thùng e lệ của cô. Nhưng Sở Mạnh bởi vì vẻ đẹp của cô mà nhìn đến ngây người.

Lễ phục kiểu mới nhất này mặc ở trên người cô thật sự là cực kỳ thích hợp. Trần châu màu xanh lam điểm chấm trên trang phục, tài nghệ thủ công tinh xảo này lộ ra dáng người xinh đẹp biến ảo vô tận. Phong cách nữ tính, dịu dàng toát ra vẻ sang trọng cùng tao nhã, lớp voan mỏng phía trước làm cho lễ phục giống như áng mây phiêu đảng đầy rung động lòng người, mang nét đắm say đầy quyến rũ. Trừ ngày hôn lễ, vẻ tươi đẹp của cô làm anh rung động, hiện tại cô lại để cho anh nhìn thấy một mặt khác, bộ lễ phục khẽ bay nhẹ theo chiều gió khiến cho cô thoát nhìn giống như Tiểu Tiên Nữ không biết chuyện khỏi lửa nhân gian, e lệ cùng đáng yêu như vậy, tựa như lần gặp đầu tiên vào buổi tối cái ngày đó để cho anh động lòng không dứt.

"Có phải là rất khó coi không? Vậy tôi đổi đi." Ngưng Lộ thấy anh vẫn không lên tiếng, cho là khó coi, xoay người muốn trở về đổi lại để cho mình không phải lúng túng như vậy nữa. Bản quyền thuộc về Diễn đàn👉Lê👉Quý Đôn

"Không cần đổi, rất đẹp." Sở Mạnh kéo cô lại, giọng nói cũng trầm xuống. Đêm hôm đó, anh đi hơn 3 tiếng đồng hồ mới tìm được thứ có thể làm cho mình hài lòng dùng làm quà tặng cho cô, chính là bộ lễ phục này. Đồ trang sức ở trên người cô dù xinh đẹp hơn nữa, đắt tiền hơn nữa đều là dư thừa, cho nên anh không có đi xem những thứ kia. Mà Paris không thiếu quần áo và trang sức, trước nay anh chưa có kiên nhẫn dùng thời gian đến các cửa hàng đi tìm mua, cuối cùng nhìn trúng món này. Sự thật chứng minh, ánh mắt của anh không tồi, quả thực là vì làm theo yêu cầu với số đo của cô. Anh sao có thể cam lòng để cô coi ra đây?

"Nhưng không nên mặc cái này đi ra ngoài ăn cơm." Ngưng Lộ còn chưa dám ngẩng đầu, vạt áo phía trước trông một mảng khiến cô cảm giác không thoải mái, hơn nữa bởi vì mang thai nên không thể mặc kết hợp giày cao gót. Bản quyền thuộc về Diễn đàn👉Lê👉Quý Đôn

"Không sao. Chỉ có anh với em mà thôi." Đúng vậy, nếu cô ấy không muốn chung đụng với Tiêu Diệc San vậy coi như thôi, hôm nào anh tìm cơ hội mời cô ta ăn cơm sau! Hai người hiếm khi ở chung hòa bình như hôm nay, anh không muốn phá hư cái không khí này, mà anh cũng muốn cùng với cô, đi ra ngoài ăn một bữa cơm đơn giản chỉ hai người là tốt rồi.

"Vây. . . ." Ngưng Lộ vẫn còn do dự, người ta mới đến liền bỏ lại cô ta một mình cũng không tiện chứ? Lương tâm của cô có chút cắn rứt. Từ Quân@Diễn đàn👉Lê👉Quý Đôn

"Không sao. Diệc San là người nhà, sẽ không để ý nhiều như vậy. Đi thôi." Anh như giống như một quý ông đưa cô tay ra với cô.

Hôm nay anh ta rất khác, đối với cô không hề ép buộc khiến Ngưng Lộ không cách nào nhẫn tâm mà từ chối anh, chẳng qua là không biết vì sao cô không cách nào vui vẻ bật cười. Bàn tay phụ nữ mảnh khảnh vờn vào khuỷu tay cường tráng luôn chờ đợi, trong thoáng chốc, Ngưng Lộ có ảo giác, giống như cánh tay kiên cố này có thể để cô dựa vào cả đời vậy. Đúng vậy, chỉ có thể là ảo giác, có lẽ là bởi vì tới nay không khí quá tốt đẹp, có lẽ là cô đã cô đơn quá lâu, cho nên mới có cảm giác này. Anh không phải là người cô muốn yêu, làm sao có thể sẽ là bến đỗ cho cuộc đời cô? Bản quyền thuộc về Diễn đàn👉Lê👉Quý Đôn

Diễn đàn👉Lê👉Quý Đôn

"Anh Mạnh, không phải là muốn cùng đi ra ngoài sao? Tại sao anh không gọi em?" Bạn đang đọc truyện tại Diễn đàn [Lê Quý Đôn](#)

Lúc bọn họ muốn đi đến thang máy, sau lưng truyền đến giọng nói bất mãn của Tiêu Diệc San. Cô đứng ở trước cửa phòng, bình tĩnh nhìn hình ảnh hai người đi cùng nhau, trên mặt lộ vẻ tức giận. Chẳng lẽ là người phụ nữ kia không muốn cùng cô đi ra ngoài sao? Hay là cô ta muốn độc chiếm Sở Mạnh? Nói giỡn đó sao! Tiêu Diệc San cười lạnh ở trong lòng, không ngừng tự nói với mình, không nên gấp, thời cơ chưa tới.

Ngưng Lộ ôm thật chặt cánh tay của anh, không dám quay đầu lại nhìn, bàn tay ấm áp ôm sát hông của cô, để cho lòng cô không còn bất an như thể nữa. Từ Quân@Diễn đàn [Lê Quý Đôn](#)

"Diệc San, thân thể Ngưng Nhi không thoải mái, cho nên hôm nào anh sẽ mời cơm em sau! Em có thể đến nhà hàng dưới lầu dùng cơm. Bọn anh cơm nước xong thì về nhà, em nghỉ ngơi đi! Ngày mai gặp nhau ở công ty!" Sở Mạnh quay đầu lại, giọng nói không chút dao động.

"Thì ra là thân thể chị dâu kém như vậy à? Cũng khó trách. Vậy thì hôm khác đi!" Tiêu Diệc San có vẻ hiểu chuyện, nhưng trong giọng nói không có chút khách khí. Bản quyền thuộc về Diễn đàn [Lê Quý Đôn](#)

"Cô ấy không phải là thân thể kém, chẳng qua là có con nên không thích quá ồn ào." Rồi đi trước, lời nói Sở Mạnh giống như bỏ lại một trái bom cho Tiêu Diệc San. Bản quyền thuộc về Diễn đàn [Lê Quý Đôn](#)

Làm sao có thể? Vừa mới kết hôn không lâu đã có con sao? Nếu như có con, đến lúc đó không phải sẽ càng thêm phiền phức sao. Không được, không được, cô phải mau sớm nghĩ biện pháp. Phải đi về cùng mẹ nói chuyện tiếp theo sẽ làm như thế nào mới được!

Con! Con! Thật sự là chuyện phiền phức. Có thể để cho nó biến mất hay không đây? Bản quyền thuộc về Diễn đàn [Lê Quý Đôn](#)

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Ác Ma Quá Yêu Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full.Net](#).

Chương 58: Sự Dị Dàng Của Anh Ta

Vì quan tâm đến khẩu vị của cô sau khi mang thai, bữa ăn tối bọn họ lựa chọn đồ ăn Trung Quốc truyền thống. Bản quyền thuộc về Diễn đàn [Lê Quý Đôn](#)

Khu vực nội thành tắc đất tắc vàng, có thể chiếm giữ toàn bộ nhà hàng ba tầng có thể nói là đầu tư không ít, hơn nữa nghe nói nhà hàng này chỉ tiếp khách đặt trước một tuần lễ, không biết Sở Mạnh có phải quen biết với ông chủ nhà hàng này hay không, vừa tới đã chỉ định muốn một phòng VIP, lúc phục vụ kiểm tra nói rõ không có hẹn trước không thể nhận thì Sở Mạnh chỉ từ tốn nói một câu: "Nói với quản lý các anh, Sở Mạnh muốn một gian phòng, có hay không?" Bản quyền thuộc về Diễn đàn [Lê Quý Đôn](#)

Có vài người trời sinh đã có khí thế loại này, làm cho người ta nhìn một cái cũng biết không phải là hạng tầm thường. Sở Mạnh vừa đứng có thể liệt vào cái loại này. Phục vụ bất kể chậm trễ, lập tức đi lên báo cáo. Bản quyền thuộc về Diễn đàn [Lê Quý Đôn](#)

Phòng ăn nhà hàng này cũng không giống như nhà hàng Trung Quốc bình thường khác, khắp nơi là thanh âm ồn ào, náo nhiệt. Lúc này bọn họ đang ở đại sảnh nơi tiếp đãi, bên trong trang hoàng phong cách cổ xưa, lịch sự tao nhã, khắp nơi hiện rõ nét thanh tĩnh mà cũng đầy phong cách.

Từng nhóm khách không ngừng đi vào, vừa tiến vào nơi này đã lớn giọng nói chuyện, mọi người không do tự chủ để làm nhỏ âm thanh lại, cứ như vậy hòa theo. Bản quyền thuộc về Diễn đàn [Lê Quý Đôn](#)

Diễn đàn [Lê Quý Đôn](#)

"Nếu không chúng ta đi nơi khác ăn có được không?" Ngưng Lộ kéo vạt áo của anh. Nếu khó khăn như vậy, cũng không nhất định phải ăn ở chỗ này. Cùng lắm cũng chỉ là một bữa cơm mà thôi, không cần xem trọng như vậy. Bản quyền thuộc về Diễn đàn [Lê Quý Đôn](#)

"Có phải đứng mệt hay không? Chúng ta đến kia bên ngồi xuống đi." Sở Mạnh làm lơ lời nói của cô, cúi đầu xem kỹ mặt của cô. Mới vừa rồi khi ra khỏi cửa, sợ thân thể của cô khó chịu, cho nên để cho cô ngồi lại mang dép lê để băng. Vừa vận màu sắc cũng rất hợp, nhưng mà anh cũng không quan tâm, chỉ cần cô thoải mái là được. Bản quyền thuộc về Diễn đàn [Lê Quý Đôn](#)

"Không phải vậy." Đối với sự quan tâm chu đáo của anh, Ngưng Lộ thấy không quen, nhưng mà tại sao anh ta có thể làm tự nhiên được như vậy? Có phải bởi vì cô mang thai hay không, cho nên về sau anh ta khác trước?

"Được rồi, chúng ta có thể lên nhanh thôi, có cái gì không thoải mái phải nói cho anh." Sở Mạnh cúi đầu đem những sợi tóc rũ xuống trước mặt vén ra sau. Do thói quen cầm bút nên bàn tay anh có lớp chai mỏng, lúc lướt qua gò má cô làm cho tim cô không theo ý muốn đập mạnh một cái, một loại cảm giác làm cô không nói thành lời cũng không muốn nghĩ thêm. Bản quyền thuộc về Diễn đàn [Lê Quý Đôn](#)

"Anh Sở, thật xin lỗi. Tiếp đón chậm trễ, quản lý chúng tôi nói tối nay bữa cơm này ông ấy tính tiền." Là phục vụ vừa mới đi tìm quản lý đang dùng khuôn mặt ấy này nói với họ. Bản quyền thuộc về Diễn đàn🌸Lê🌸Quý Đôn

"Đi thôi! Cẩn thận một chút." Sở Mạnh cứ tự nhiên một tay vòng qua hông của cô, một tay đỡ vai của cô đi lên lầu. Cô cũng không phải là bụng lớn đến đi không nổi để cho người khác đỡ, Ngưng Lộ thăm nghĩ trong lòng nhưng không có can đảm nói ra. Chỉ sợ mình không biết từ lúc nào lại chọc giận anh, tốt nhất không nên nói. Anh ta muốn thế nào thì thế ấy đi, cái người kia căn bản không cho phép người ta ở trước mặt anh nói không thể. Người tự cao tự phụ đều như vậy, Ngưng Lộ hiện tại đã biết. Bản quyền thuộc về Diễn đàn🌸Lê🌸Quý Đôn

Diễn đàn🌸Lê🌸Quý Đôn

Bữa ăn này làm cho Ngưng Lộ run sợ. Cái người đàn ông kỳ quái này chẳng những muốn toàn bộ nhân viên phục vụ trong phòng đi ra, còn để cho bọn họ ở bên ngoài coi chừng, không có sự cho phép của anh thì không được vào. Người trả tiền chính là đại gia, hai phục vụ thì mừng rỡ lại nhàn hạ, cười híp mắt đi ra ngoài.

"Như vậy yên tĩnh hơn nhiều." Sở Mạnh tự tay lấy cho Ngưng Lộ một chén canh thơm ngon. Thì ra là anh ghét có người nhìn anh ăn cơm! Không nhìn ra anh ta còn có nhiều tật xấu như vậy. Bản quyền thuộc về Diễn đàn🌸Lê🌸Quý Đôn

Ngưng Lộ lẳng lặng nhìn anh, cớ áo khoác âu phục ra chính là một cái áo sơ mi màu trắng, cà vạt cũng bị anh mở ra. Cả người xem ra nhẹ nhõm không ít. Mà bây giờ anh ta đang cẩn thận giúp cô thổi chén canh còn bốc hơi nóng kia, Ngưng Lộ không thể tin được người đang trước mắt này thật sự là Sở Mạnh, nhất định là không phải. Hay là cô hoa mắt? Cái người luôn chỉ tay năm ngón đó làm sao có thể làm chuyện như vậy đây? Anh ta đối xử tốt với cô giống như là yêu thương vậy? Nhưng mà sao lại có thể như vậy?

"Được rồi, có thể uống. Từ từ thôi." Mà anh dường như cũng không ý thức được mình đang làm gì, sau khi thổi canh xong cẩn thận đặt trước mặt cô. Bản quyền thuộc về Diễn đàn🌸Lê🌸Quý Đôn

"Cám ơn." Ngưng Lộ nhận lấy cái muỗng nhỏ, đề xuống rung động trong lòng.

Ngưng Lộ cho là anh không bình thường tới đây là xong, kết quả là cô sai. Suốt bữa ăn, anh không ngừng gấp đồ ăn cho cô, đem đến trước mặt cô cái chén nhỏ giống như núi nhỏ, hình như anh ta muốn cô chết no, anh ta còn muốn cô ăn nhiều một chút nữa. Khẩu vị bình thường của cô cũng không coi là nhiều, mặc dù bây giờ mang thai nhưng cũng không có tham ăn đến nông nổi này chứ? Chưa dứt, anh lại còn đeo bao tay, giúp cô lấy hết xương cá ra rồi mới thả vào trong chén của cô. Đây không phải làm cho người ta được yêu thương mà vừa mừng vừa lo sao? Bản quyền thuộc về Diễn đàn🌸Lê🌸Quý Đôn

"Thế nào? Ăn no chưa?" Sở Mạnh còn mang bao tay, thấy Ngưng Lộ nhỏ giọng liên cau mày mở miệng hỏi. Phụ nữ có thai không phải nói ăn rất nhiều sao? Tại sao cô ăn không có bao nhiêu?

"Em ăn không nhiều như vậy." Ngưng Lộ nhỏ giọng mở miệng nói. Bản quyền thuộc về Diễn đàn🌸Lê🌸Quý Đôn

"Không sao, em vui là tốt rồi." Vẫn dùng thái độ dịu dàng như vậy làm cho không người nào có thể từ chối.

Diễn đàn🌸Lê🌸Quý Đôn

"Này, Mạnh, thật không nghĩ tới cậu đạt tới trình độ này nha! Tới dùng cơm cũng không nói cho tôi?" Đang muốn cời cái bao tay ra, Sở Mạnh thấy người tiến vào liền nhíu mày. Thiết là, ăn một bữa cơm cũng không yên bình. Nhất định là tên khốn Tổng Thanh Phong kia thông báo cậu ta tới, ai cũng biết người nhà họ Tổng bọn họ đều là cái loa lớn. Bản quyền thuộc về Diễn đàn🌸Lê🌸Quý Đôn

"Hi, Ngưng Lộ. Có đề ý anh ngồi chung hay không?" Tổng Từ Tự đem hai phục vụ muốn ngăn cản anh kia đi ra khóa lại cửa, còn lại là một bộ cười hi hi.

"Bác sĩ Tổng, sao trùng hợp như vậy? Cùng nhau ăn đi?" Ngưng Lộ thấy Tổng từ Tự thì khuôn mặt trầm tĩnh một buổi tối thế nhưng nở một nụ cười nhàn nhạt mà vui sướng. Bản quyền thuộc về Diễn đàn🌸Lê🌸Quý Đôn

"Đã nói không nên gọi anh là bác sĩ Tổng. Lần sau đừng có gọi lầm nữa." Người nào đó đã tự mình kéo ghế dựa ra ngồi xuống, hơn nữa cảm đôi đùi dự bị bên cạnh lên. Bản quyền thuộc về Diễn đàn🌸Lê🌸Quý Đôn

"Ngưng Lộ, em phải ăn nhiều một chút. Như vậy thì Tiểu Bảo Bảo trong bụng mới phát triển tốt. Ăn cá thì tốt cho não Bảo Bảo, ăn nhiều một chút đi."

"Em đã ăn nhiều rồi." Ngưng Lộ chỉ chỉ đồng món ăn trước mặt giống như núi nhỏ. Không biết vì sao cùng bác sĩ Tổng nói chuyện phiếm lại thấy rất thoải mái.

A, thì ra có người cũng có một ngày như thế này? Tổng Từ Tự nhìn đĩa ăn của Ngưng Lộ đầy thịt cá đã được chuẩn bị tốt, nét mặt biểu lộ nụ cười xấu xa, nhìn đi, chứng cứ vẫn còn ở trên tay người đàn ông có khuôn mặt khó chịu kia! Bản quyền thuộc về Diễn đàn🌸Lê🌸Quý Đôn

Lửa giận của Sở Mạnh với Tổng Từ Tự sau khi đi vào không ngừng tăng lên. Hai người bọn họ cho anh là "người trong suốt" sao? Vừa tiến đến liền liếc mắt đưa tình hay sao? Còn đối với cậu ta cười vui vẻ như vậy? Suốt cả một buổi tối, bất kể anh làm cái gì, cô trừ cảm ơn anh ra, một nụ cười nho nhỏ cũng không có, vậy mà với một người đàn ông vừa bước vào lại có thể cười ngọt đến vậy sao? Bản quyền thuộc về Diễn đàn🌸Lê🌸Quý Đôn

Điều này làm cho anh không cách nào nhịn được. Đột nhiên tức giận ném cái bao tay trong tay xuống, không nói một lời kéo cái ghế ra, thuận tay cầm áo

khoác lên đi về phía Ngưng Lộ nói: "Đi thôi. Đi về!"

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Ác Ma Quá Yêu Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 59: NGƯỜI ĐÀN ÔNG KHÓ CHỊU

"Em không đi, vậy tôi đi." Sở Mạnh vậy mà cũng không quay đầu lại, cứ như vậy mà đi ra ngoài.

Cặp mắt bốc lửa liếc nhìn cảnh vật phía ngoài, lại là trên đường về nhà. Mẹ nó, anh về nhà làm gì? Người phụ nữ kia còn cùng nam nhân khác ở vui vẻ ăn cơm! Mà anh thì tại sao đi trước? Vừa nghĩ tới mình bị coi thường như vậy, sở mạnh càng thêm giận.

Phuong Ngải Trân không nghĩ tới Sở Mạnh sẽ tìm đến cô lúc này, hơn nữa vừa vào cửa không nói lời nào liền trực tiếp ném cô trên giường, hơn nữa bắt đầu cởi trang phục của mình.

Bất quá, cô thích cùng anh ở chung một chỗ, anh đang trên giường dùng mảnh làm cho cô có được thỏa mãn, có rất ít đàn ông giống anh có thể để cho cô thỏa mãn như vậy. Cho nên bất kể hôm nay anh tại sao phải tìm đến cô, cô đều sẽ tận tình hưởng thụ bữa tiệc thân thể sắp tới.

"Chẳng lẽ là cô vợ nhỏ kia không có cách nào thỏa mãn anh?"

Đôi tay Phuong Ngải Trân vòng qua cổ của anh, cô thích bộ dạng muốn mở mang bờ cõi xâm lược đầy khí thế của anh, như vậy cô cũng rất hưng phấn.

"Được, vậy chúng ta bắt đầu đi!"

"Vội vã như vậy sao?"

"Em muốn cái gì cứ nói, có thể đem hóa đơn gửi đến công ty tôi."

"Nhưng mà. . . . ." Ngưng Lộ không biết sự cáu kỉnh này của anh từ đâu mà ra. Nhưng mà bác sĩ Tống mới vừa ngồi xuống anh lại muốn đi, vậy được sao? Huống hồ bọn họ không phải là bạn tốt sao? Tại sao mỗi lần gặp mặt đều giống như nước với lửa không thể hòa hợp vậy? Hơn nữa anh cũng chưa ăn cái gì, còn luôn chăm sóc cô.

"Nhưng mà cái gì? Vậy là em không muốn về?" Sở Mạnh nhìn đáng vẻ khó xử của cô, trong lòng ngày càng tức hơn. Mẹ kiếp, chẳng lẽ cô muốn ăn cơm với A Tự? Bản quyền thuộc về Diễn đàn♣Lê♣Quý Đôn

"Không phải như vậy, bác sĩ Tống anh áy. . . . ." Ngưng Lộ muốn đứng lên, nhưng thấy Tống Từ Tự chỉ nhìn bọn họ cười. Đây rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Bản quyền thuộc về Diễn đàn♣Lê♣Quý Đôn

"Mạnh, sao tôi đến cậu lại muốn đi? Như vậy là không hoan nghênh tôi sao?" Nụ cười châm biếm trên mặt Tống Từ Tự càng lúc càng rõ. Ha ha, anh biết rồi, thì ra là có người trong lòng khó chịu. Có thể nhìn thấy vẻ mặt này của cậu ta thì anh để bạn gái xinh đẹp sang một bên mà đặc biệt đến đây cũng không thiệt. Cuối cùng thì cũng có giá trị. Bản quyền thuộc về Diễn đàn♣Lê♣Quý Đôn

"Em không đi, vậy tôi đi." Sở Mạnh cũng không quay đầu lại, cứ như vậy mà đi ra ngoài.

Ngưng Lộ bị tính cách trẻ con của anh làm cho sợ ngây người? Người kia thật sự là Sở Mạnh sao? Tối nay kích động quá lớn làm cô không thể chấp nhận ngay lập tức. Nhưng cô biết anh tức giận, nhưng tức cái gì chứ? Thôi, cô vẫn là nên đi theo sau anh ta! Bản quyền thuộc về Diễn đàn♣Lê♣Quý Đôn

"Tống. . . . . Em đi về trước đây, anh từ từ ăn." Ngưng Lộ đứng dậy ngượng ngùng nói.

"Ngưng Lộ, gấp cái gì. Ăn xong anh lại đưa em về, thế nào? Sợ ông xã nhà em tức giận hả?" Tống Từ Tự kéo cô ngồi xuống lại. Hừ, để cho hấn tức đi!

"Không phải vậy." Bác sĩ Tống sao lại nói như vậy! Cái gì gọi là ông xã nhà cô chứ! Như vậy cô ngược lại càng thêm xấu hổ. Bản quyền thuộc về Diễn đàn♣Lê♣Quý Đôn

"Không phải thì nên ăn cái gì ngon đi, sau đó anh đưa em về. Yên tâm đi, Mạnh không phải là giận em, ngày mai sẽ hòa hợp lại thôi." Ha ha, cậu ta là giận anh chứ gì?

"Ừ." Không có cách nào, tình thế này chỉ cô chỉ biết cúi đầu. Bản quyền thuộc về Diễn đàn♣Lê♣Quý Đôn

Diễn đàn♣Lê♣Quý Đôn

Người phụ nữ đáng chết này không cùng anh đi ra ngoài? Sở Mạnh từ bãi đậu xe lấy xe ra ngoài ở cửa chính không nhìn thấy Ngưng Lộ, giận đến muốn nổi điên. Như vậy là thích ăn com cùng A Tự? Vậy tối nay những hành động ngu ngốc kia của anh coi là cái gì chứ? Anh thừa nhận, tối nay anh muốn lấy lòng cô, để cho cô vui vẻ, cho nên những chuyện chưa từng làm từ trước đến nay anh đều làm hết, chẳng qua hành động của mình còn chưa có được sự công nhận của cô, không phải sao? Có lẽ cô cũng không cần anh làm như vậy, tất cả chẳng qua đều là anh tự chuốc lấy phiền phức để bị coi thường. Ha ha, bị coi thường. Đúng, chính là bị coi thường! Bản quyền thuộc về Diễn đàn🌸Lê🌸Quý Đôn

Cảm giác này thật tệ hết biết! Vừa nghĩ tới mình khổ cực một buổi tối ngay cả một nụ cười nhẹ của cô cũng không có, lại với A Tự không có quen thuộc kia cười ngọt đến như vậy. Mẹ kiếp! Thiếu chút nữa dùng sức đến mức đem tay lái đánh cho tới biến hình, chỉ còn biết trách chất lượng quá tốt. Bản quyền thuộc về Diễn đàn🌸Lê🌸Quý Đôn

Cặp mắt bốc lửa liếc nhìn đường phố phía ngoài, lại là trên đường về nhà. Mẹ nó, anh về nhà làm gì? Người phụ nữ kia còn cùng người đàn ông khác vui vẻ ăn com mà! Mà anh thì tại sao phải về trước? Vừa nghĩ tới mình bị coi thường như vậy, Sở Mạnh càng thêm giận. Bản quyền thuộc về Diễn đàn🌸Lê🌸Quý Đôn

Đúng vậy, anh giận. Vô cùng tức giận. Mà hiện tại con giận này cần một phụ nữ giúp anh dập tắt. Anh không cần vì một phụ nữ mà chịu đựng không phát tiết dục vọng, ngay cả khi người phụ nữ đó là vợ anh thì sao chứ? Có lẽ trong cuộc hôn nhân này, cô ước gì anh có thể cách cô thật xa, cần bản sẽ không quan tâm anh ở bên ngoài tìm phụ nữ?

Chuyển tay lái, xe liền rẽ qua một con đường khác. Bản quyền thuộc về Diễn đàn🌸Lê🌸Quý Đôn

Diễn đàn🌸Lê🌸Quý Đôn

Trong phòng cao cấp ở quán bar Dạ Mị.

Phuong Ngải Trần không hề nghĩ tới lúc này Sở Mạnh sẽ tìm đến cô, hơn nữa vừa vào cửa cũng không nói lời nào, trực tiếp ném cô lên giường, hơn nữa bắt đầu cởi quần áo của cô. Bản quyền thuộc về Diễn đàn🌸Lê🌸Quý Đôn

Không sai, cô chính là hoa đán của Dạ Mị, nhưng bình thường sẽ rất ít tiếp khách qua đêm, phải xem trước xem đối tượng, ví dụ như Sở Mạnh chính là một ngoại lệ. Trước khi anh chưa kết hôn, anh thỉnh thoảng sẽ tìm đến cô, số lần cực ít, nhưng mỗi lần đều có thể làm cho cô không muốn để anh đi, nhưng tự cô biết rõ, đường đường một tổng giám đốc Sở Thành làm sao sẽ coi trọng loại phụ nữ phong trần như cô? Có điều, cô không quan tâm. Sở Mạnh luôn luôn hào phóng, nếu có thể kiếm được lợi lại có thể hưởng thụ sao lại không làm? Nhưng kể từ sau khi anh kết hôn, anh chưa hề tới. Bản quyền thuộc về Diễn đàn🌸Lê🌸Quý Đôn

Chẳng qua là, tối nay tại sao anh lại tới? Nhìn dáng vẻ của anh, giống như tâm trạng không được tốt. À, phải nói là rất tệ đi! Chẳng lẽ là anh cãi nhau với vợ? Phuong Ngải Trần bò dậy, lười biếng nằm ở trên giường nhìn anh đang cởi quần của mình. Thân thể của anh hoàn mỹ giống như Chiến thần đứng cảm nhát trong truyền thuyết Hy Lạp cổ đại, mê hoặc lấy lòng phụ nữ, một chút thịt dư cũng không có, không nhìn ra là người quanh năm ngồi phòng làm việc. Chỉ là, cô thích ở chung một chỗ với anh, anh đang trên giường dùng mảnh làm cho cô thỏa mãn, có rất ít đàn ông giống anh có thể làm cho cô thỏa mãn được như vậy. Cho nên bất kể hôm nay anh tại sao phải tìm đến cô, cô đều sẽ tận tình hưởng thụ bữa tiệc thân thể sắp tới này. Bản quyền thuộc về Diễn đàn🌸Lê🌸Quý Đôn

Người phụ nữ nằm ở trên giường phong tình vạn chủng, xinh đẹp mà diễm dúa, một đôi mắt quyến rũ như sợi tơ, long lanh nước mà quyến rũ anh. Sở Mạnh bỏ nhào thân thể về phía trước, tối nay anh cần phụ nữ như vậy để dập lửa cho anh, mà không phải người phụ nữ của anh nhưng lại luôn cự tuyệt anh kia. Đáng chết, lúc này trong đầu anh vậy mà lại thoáng qua gương mặt then thưng, e lệ của Quan Ngưng Lộ, nhất định là quá lâu không có đàn bà cho nên anh mới có thể như vậy. Bản quyền thuộc về Diễn đàn🌸Lê🌸Quý Đôn

"Chẳng lẽ là cô vợ nhỏ kia không có cách nào thỏa mãn anh?" Đối với việc anh đang vội vàng và táo bạo, Phuong Ngải Trần cười duyên ra tiếng. Ha ha, sao mà anh giống như rất cần cô thế chứ? Điều này làm cho thân là phụ nữ như cô vô cùng kiêu hãnh, một người đàn ông đã kết hôn còn tới tìm cô, chứng minh cái gì đây? Ha ha ha. . . . Bản quyền thuộc về Diễn đàn🌸Lê🌸Quý Đôn

"Tối nay, tôi không muốn từ trong miệng của em được nghe những lời này." Sở Mạnh một tay cột nhà xé áo ngủ trong suốt của cô, giọng điệu lạnh lẽo. Bản quyền thuộc về Diễn đàn🌸Lê🌸Quý Đôn

"Được, vậy chúng ta bắt đầu đi!" Cô cũng không muốn nói, chẳng qua là có chút tò mò thôi! Đôi tay Phuong Ngải Trần vòng qua cổ của anh, cô thích bộ dạng muốn mở mang xâm lược bờ cõi đầy khí thế của anh, như vậy cô cũng rất hưng phấn. Bản quyền thuộc về Diễn đàn🌸Lê🌸Quý Đôn

"Đồ đâu?" Sở Mạnh thờ gấp nói. Anh cùng phụ nữ "yêu" đều luôn làm các biện pháp dự phòng. Mà xét thân phận Ngải Trần như vậy đương nhiên không chỉ có một người đàn ông là anh, cho nên anh trong phòng riêng ở hộp đêm cũng sẽ chuẩn bị áo mưa an toàn. Đây cũng là cách trước kia Sở Mạnh dùng để phát tiết tinh lực dư thừa, anh không đụng tới cô gái trong sạch, vì như vậy sẽ rất phiền phức.

"Vội vã như vậy sao?" Phuong Ngải Trần duỗi tay hướng về phía tủ đầu giường. Bản quyền thuộc về Diễn đàn🌸Lê🌸Quý Đôn

Mắt thấy một cuộc bão tố sắp đến, thời điểm Sở Mạnh đang trước cửa thì chợt rút người ra. Mẹ kiếp, không phải là cô ấy, không phải là ấy!!! Khuôn mặt xinh đẹp này không phải là người phụ nữ làm anh nghĩ đến mà toàn thân phát đau, cho nên, anh mang theo dục vọng tràn đầy mà rút người ra. Bản quyền thuộc về Diễn đàn🌸Lê🌸Quý Đôn

"Sở Mạnh?" Không chiếm được thỏa mãn, mặt Phuong Ngải Trần không thể tin nhìn chăm chăm người đàn ông đang đem quần áo trên đất từng cái từng cái mặc lại. Anh rõ ràng là rất kích động, thế nhưng có thể rút người ra ở lúc này sao? Vậy cô bị khơi lên lửa dục thì làm sao bây giờ? Bản quyền thuộc

về Diễn đàn🌟Lê🌟Quý Đôn

"Em muốn cái gì cứ nói, có thể đem hóa đơn gửi đến công ty tôi." Sở Mạnh buộc lại cà vạt, lúc cầm lên áo khoác lên thanh âm không mang theo bất kỳ tình cảm nào mà nói. Anh cùng đàn bà quan hệ luôn thanh toán ngân hàng, mặc dù tối nay bọn họ không có làm chuyện cần làm xong, nhưng mà thứ anh nên cho không phải ít, Phương Ngải Trần nên sớm biết mới đúng.

"Tốt, chờ em xem xét sẽ nói cho anh biết! Không tiền." Nếu anh đã thẳng thắn như thế, cô tất nhiên cũng thẳng thắn, dù sao cuộc giao dịch này không có ai thua ai thắng, chỉ có ích lợi cùng hưởng thụ, ừ, hôm nay cô vẫn chưa có hưởng thụ. Có quan trọng gì sao? Cô có thể tìm đàn ông khác.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Ác Ma Quá Yêu Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 60: Chỉ Là Ảo Giác

Tổng Từ Tự chờ Ngưng Lộ về đến nhà đã là chín giờ tối. Ngưng Lộ về đến nhà, thím Trương đã chuẩn bị đi ngủ, thấy một mình Ngưng Lộ về, ngạc nhiên đến nổi mở miệng nhưng không nói được câu nào, sao lại mình thiếu phu nhân trở về vậy? Lão Trương không phải nói bọn họ cùng nhau ăn cơm tối sao? Đã chuyện gì xảy ra? Mà thiếu phu nhân trở về như thế nào? Một mình có phải quá nguy hiểm không?

"Thím Trương, thím làm sao vậy?" Ngưng Lộ đứng ở cửa thay giày.

"Thiếu phu nhân, sao cô lại trở về một mình? Thiếu gia đâu?" Thím Trương nhìn sau lưng Ngưng Lộ, không có ai cả! Bản quyền thuộc về Diễn đàn🌟Lê🌟Quý Đôn

"Anh ấy tạm thời có chút việc đi ra ngoài." Ngưng Lộ thuận miệng nói đại một lý do. Thì ra là anh ta vẫn chưa về! Sau khi nổi giận đùng đùng bỏ ra ngoài thì đi đâu chứ? Hay là về khách sạn? Thôi, anh ta cũng không phải là lần đầu tiên không về nhà, nếu anh ta không muốn nói với cô, cô cứ coi như không biết đi! Hỏi quá nhiều thì vô nghĩa, mặc dù bọn họ là vợ chồng, vậy thì sao chứ?

"Ra là như thế! Vậy thiếu phu nhân, cô cũng nghỉ ngơi sớm chút đi! Không nên quá mệt mỏi, ngày mai còn phải đi học nữa." Từ Quân/Diễn đàn🌟Lê🌟Quý Đôn

"Thím Trương, thím cũng vậy. Ngủ ngon." Ngưng Lộ nhẹ nhàng đi lên lầu.

Diễn đàn🌟Lê🌟Quý Đôn

Từ Dạ Mị đi ra ngoài, tâm trạng Sở Mạnh bởi vì dục vọng không được thỏa mãn càng lộ thêm vẻ nặng nề. Điện cuồng đập cần ga dưới chân, ở đường rộng xe ít lượn quanh thành công hai vòng đường ô tô là trở lại lầu dưới nhà ở.

Lúc rạng sáng, phần lớn mọi người đã sớm tiến vào mộng đẹp. Quan Ngưng Lộ chết tiệt kia chắc là cũng đi ngủ chứ gì? Sở Mạnh ở trước quầy rượu trong nhà một thân một mình rót đầy một ly rượu mạnh, uống một hơi cạn sạch. Không thêm đá, rượu mạnh cứ như vậy vào dạ dày anh, vậy mà anh một chút cảm giác cũng không có. Cho dù là uống hết tú rượu này thì có ích lợi gì chứ? Phiền não không biết tên này vẫn đi theo anh, không buông tha. Bản quyền thuộc về Diễn đàn🌟Lê🌟Quý Đôn

Dùng sức đẩy cửa phòng ra, người nào đó khiến anh giận một buổi tối mà giờ phút này lại nằm ở trên giường lớn ngủ ngon giấc, giống như chỉ có một mình anh chịu ảnh hưởng mà thôi. Hừ, anh không dễ chịu thì làm sao phải để cô thoải mái như vậy chứ?

Sở Mạnh dùng sức khóa cửa lại, vừa đi vừa cởi cà vạt, quần áo ném xuống đất. Diễn đàn🌟Lê🌟Quý Đôn

Ngưng Lộ ngủ không sâu giấc bị tiếng đóng cửa mạnh làm thức tỉnh, cố gắng xoa xoa đôi mắt buồn ngủ lơ mơ, hình dáng một người cao lớn đang ngồi ở bên giường, mặt u ám nhìn cô.

Tại sao có mùi rượu nồng như vậy? Anh ta trẻ như thế mới về chính là đi uống rượu sao? Cặp lông mày thanh tú của Ngưng Lộ nhíu lại. Bản quyền thuộc về Diễn đàn🌟Lê🌟Quý Đôn

"Đi trước tắm có được không?" Sau khi cô mang thai, đối với mùi rượu và thuốc lá đặc biệt nhạy cảm, mà cô có con, anh cũng chưa bao giờ ở nhà hút thuốc lá, nhưng mà hôm nay mùi rượu trên người anh làm cô cực kỳ khó chịu, dường như còn mang đến một mùi vị xa lạ với cô.

"Thế nào? Khó chịu?" Anh có ý đến gần cô, để cho đầu óc cô choáng váng. Bản quyền thuộc về Diễn đàn🌟Lê🌟Quý Đôn

"Anh đừng như vậy, tôi không chịu nổi!" Ngưng Lộ một tay đẩy lồng ngực của anh, một tay che mũi lại.

"Là không chịu nổi rượu mùi rượu của tôi hay là mùi đàn bà trên người tôi?" Anh kéo tay của cô ra, hai tay bắt chéo phía sau lưng. Đúng vậy, anh cố ý,

cổ ý mang theo mùi nước hoa trên cơ thể người phụ nữ kia trở lại trên người cô. Bản quyền thuộc về Diễn đàn [Lê Quý Đôn](#)

Đôi mắt buồn ngủ của Ngưng Lộ nhất thời trừng lớn, anh ta đang nói cái gì? Mùi đàn bà? Chẳng lẽ mùi quần quanh nơi đầu mũi này giờ là mùi anh ta mang về trên người người phụ nữ khác? Nói như vậy là anh ta đi tìm phụ nữ khác rồi mới trở về hay sao? Vừa nghĩ tới người đàn ông trước mắt xấu xa và bỉ ổi như vậy, đã vậy còn mang theo mùi vị sau khi hoan ái cùng phụ nữ khác mà tới đến gần cô, Ngưng Lộ muốn nôn một trận. Anh ta tại sao có thể thành ra nông nổi này? Coi như anh đi tìm phụ nữ khác đi, còn cổ ý muốn làm nhục nhã cô như vậy sao?

"Thế nào? Em không thỏa mãn được tôi, còn không cho tôi đi tìm đàn bà khác sao? Ít nhất cô ta sẽ không giống giống như em, một chút phản ứng cũng không có. Thật sự là cực kỳ không thú vị." Sự chán ghét trong mắt cô khiến anh chỉ muốn tôn thương cô sâu hơn.

"Tôi không thú vị, anh có thể cách xa ra." Nhấn nhẹn để không phải khóc, Ngưng Lộ chán chường nói. Bản quyền thuộc về Diễn đàn [Lê Quý Đôn](#) @ [TưQuân](#)

"Muốn tôi cách xa em ra, để cho em quyến rũ người đàn ông khác sao? Quan Ngưng Lộ, em chớ quên, em bây giờ là vợ của Sở Mạnh tôi, bên ngoài ít làm những chuyện mất mặt tôi đi." Vừa nghĩ tới cô đối với người đàn ông khác cười ngọt ngào đến như vậy, trong lòng anh cũng rất khó chịu.

"Tôi . . . ." Không thể giải thích rõ ràng được với anh ta, Ngưng Lộ hoàn toàn im lặng. Người quyến rũ người khác phải là anh ta sao? Anh ta tại sao lại trách móc cô như vậy? Thật là quá đáng! Bản quyền thuộc về Diễn đàn [Lê Quý Đôn](#)

"Thế nào, không thừa nhận? Vậy thì em thích kiểu đàn ông như A Tự sao?" Một tay anh nắm mặt của cô, không cho cô động đậy, hơi thở tràn đầy mùi rượu phả vào mặt cô khiến cô cực kỳ khó chịu. Bản quyền thuộc về Diễn đàn [Lê Quý Đôn](#)

"Bác sĩ Tổng? Anh đang nói cái gì vậy? Buông tôi ra, anh tránh ra, không nên đụng vào tôi." Anh ta tại sao có thể kéo cô cùng bác sĩ Tổng vào đây chứ? Đây là cái logic gì? Cô đã không có đi so đo chuyện anh đi tìm phụ nữ, tại sao anh ta lại ở đây vô lý chỉ trích cô? Thì ra là đây mới là bản chất của anh ta. Anh ta làm sao có thể sẽ tốt với cô như vậy? Tối nay người đàn ông dịu dàng như nước đó thì ra là cô đang nằm mơ mà thôi, anh ta căn bản cũng không thể là người như vậy. Thì ra toàn bộ chẳng qua là ảo giác của cô, đúng như vậy, chỉ là ảo giác mà thôi. Bản quyền thuộc về Diễn đàn [Lê Quý Đôn](#)

"Quan Ngưng Lộ, ở trước mặt tôi em giả bộ cái gì? Hả?" Anh chính là không muốn bỏ qua cho cô.

"Tôi không có. Lấy tay bắt đầu của anh ra, không nên đụng tôi." Vừa nghĩ tới tay của anh mới vừa rồi chạm qua phụ nữ khác, trong lòng Ngưng Lộ nổi lên bất mãn. Truyện được chuyển ngữ bởi [Tư Quân](#)/Diễn đàn [Lê Quý Đôn](#)

"Tay của tôi bẩn? Thân thể của tôi cũng bẩn! Em không phải là muốn ở dưới người của tôi sáng khoái sao?" Cô càng trốn, anh liền ép càng chặt. Bản quyền thuộc về Diễn đàn [Lê Quý Đôn](#)

"Anh đi, anh đi đi. . . ." Ngưng Lộ không thể tiếp tục chịu đựng cái bộ dạng này của anh ta, tâm tư trở nên rối bời. Anh ta ép cô như vậy là có ý gì?

"Tôi mạn phép không đi, tôi còn muốn em giúp tôi. . . ." Ác quỷ! Âm thanh ở bên tai thật thấp vang lên. Bản quyền thuộc về Diễn đàn [Lê Quý Đôn](#)

Làm sao có thể nói chuyện thông suốt với một kẻ điên không có chút lý trí chứ? Huống chi kẻ điên đó như ác ma có ý để cho cô khổ sở. Đêm nay, Ngưng Lộ trốn không thoát. Anh ta tựa như điên hành hạ cô, đủ loại thủ đoạn chồng chất, lại chưa từng thực sự tôn trọng cô. Nhưng mà khó chịu như vậy, si nhục như vậy lại làm cho trái tim Ngưng Lộ trở nên cách xa anh hơn, xa đến mức không thể với tới. [TưQuân](#)@Diễn đàn [Lê Quý Đôn](#)

Diễn đàn [Lê Quý Đôn](#)

Cô không biết mình rốt cuộc đã làm sai điều gì, để cho anh ta dùng cách đó mà đối xử với cô? Tại sao? Tắm nhiều nước hơn nữa cũng không làm sạch sẽ được nỗi nhục cô đang chịu đựng trên người mình, Ngưng Lộ cảm giác mình thật bẩn, toàn thân từ trên xuống dưới đã không có một chỗ nào sạch sẽ, khiến cho cô ghê tởm chính là cô lại ở trong tay anh ta mờ ra . . . . .

Trong mắt khô khốc không chảy ra dù chỉ một giọt nước mắt, dòng nước ấm áp không ngừng xối xuống từ vòi hoa sen, nhưng mà như thế nào lại không xóa sạch hết những mùi kia! Bản quyền thuộc về Diễn đàn [Lê Quý Đôn](#)

Cô là người phụ nữ không biết xấu hổ, con của cô có phải cũng chịu ảnh hưởng hay không? Chi bằng không cần sinh nữa! Giờ tay lên muốn đánh xuống, lúc gần đụng phải cái bụng thì dừng lại. Bảo Bảo của cô giống như cảm nhận được tâm trạng của cô, bắt đầu đập bụng mẹ lần đầu tiên trong cuộc đời của đứa nhỏ, lần đầu tiên chào hỏi mẹ mình.

"Dừng. . . ." Rốt cuộc vẫn không đành lòng! Ngưng Lộ ngồi chồm hóm trên mặt đất, mặc cho nước nóng rửa sạch cô, cứ vậy mà khóc lớn ra tiếng. Bạn đang đọc truyện tại Diễn đàn [Lê Quý Đôn](#)

Sở Mạnh nhắm hai mắt đứng ở bên ngoài phòng tắm, nghe cô khóc càng ngày càng lớn tiếng, tim anh nhói lên. Anh không dám vào xem cô, sợ cô sẽ lần nữa mất khống chế. Anh hận hành vi của mình, rõ ràng đây không phải là kết quả anh mong muốn, nhưng vẫn là khống chế không được bản thân mà làm tổn thương cô. Có lẽ, tránh ra, đối với cô tốt chứ?

Thân ảnh cao lớn lặng yên không một tiếng động rời khỏi phòng ngủ tràn đầy hơi thở mập mờ. . .

Chương 61: Em Họ Tới

Suốt một tuần lễ, Ngưng Lộ tự giam mình ở trong phòng, mỗi ngày trừ lúc ăn cơm, ngủ, một câu cũng không có nói. Khuôn mặt vất vả lắm mới trở nên mượt mà mà giờ ốm đi nhiều, sắc mặt cũng tái nhợt không ít. Điều này khiến thím Trương lo lắng không thôi, nhưng cô cái gì cũng không chịu nói, thiếu gia trừ mỗi ngày gọi một cú điện thoại thì người cũng không trở về. Thím Trương mơ hồ biết hai người có thể là cãi nhau, nhưng mà ngày đó thiếu gia trở về nước bọn họ không phải là cùng nhau ra ngoài ăn cơm sao? Sao mà tính dầy đã biến thành thế này hả trời? Bản quyền thuộc về Diễn đàn Lê Quý Đôn

Thiếu phu nhân hỏi cái gì cũng không ra, mà thiếu gia thì bà không dám hỏi. Ai! Đôi vợ chồng son này cái gì thật là kỳ quái. Truyện được chuyển ngữ bởi [Tứ Quân@Diễn đàn Lê Quý Đôn](#)

"Thiếu gia, sao cậu lại về? Vị này là?" Ngồi ở lầu dưới phòng khách than thở, thím Trương nghe được ngoài cửa có tiếng mở khóa, tìm theo tiếng nhìn lại thấy là Sở Mạnh trở về, trên mặt hiện lên nụ cười. Nhưng thấy sau lưng anh là một phụ nữ có vóc người cao gầy mà thái độ đầy kiêu ngạo, bà không cười nữa. Bà ở nhà họ Sở giúp việc lâu như vậy chưa từng thấy qua đại thiếu gia mang phụ nữ trở về, một lần cũng không có. Nhưng mà hôm nay là thế nào? Chẳng lẽ đây là nguyên nhân anh cùng thiếu phu nhân chiến tranh lạnh? Bạn đang đọc truyện tại [Diễn đàn Lê Quý Đôn](#)

"Tiểu Diệc San." Sở Mạnh không mang theo bất kỳ biểu cảm nào nói. Cũng không muốn giới thiệu thêm. Bản quyền thuộc về [Diễn đàn Lê Quý Đôn@Tứ QuânDdlqd](#)

"Cô Tiểu, mời ngồi." Thím Trương không dám hỏi nhiều, lập tức đi pha trà. Người phụ nữ này thoát nhìn là ghét liền, giống như người nào đó mắc nợ bà, bắt chuyện với bà thì nhìn không chớp mắt. Thiếu gia làm sao sẽ mang loại phụ nữ như vậy về chứ? Thiếu phu nhân vẫn đang ở nhà mà! Bản quyền thuộc về [Diễn đàn Lê Quý Đôn](#)

"Sao lại không thấy chị dâu? Đi học sao?" Tiểu Diệc San ngồi xuống quan sát cái này khu nhà ở độc lập tại khu vực vàng ở nội thành. Trở về nước đã lâu như vậy, trừ ở công ty, Sở Mạnh và cô có gặp mặt ở ngoài, ngoài ra thì không thấy bóng dáng anh đâu. Hôm nay thật vất vả ở dưới lầu mới gặp anh lại, quần quít chật mãi mới khiến anh gạt đầu cùng trở về một chuyến. Cô ngược lại muốn đến xem một chút, người đàn bà kia có thủ đoạn gì. Bạn đang đọc truyện tại

"Em ngồi xuống đi, anh đi lấy đồ trước." Sở Mạnh cũng không tính trả lời câu hỏi của cô ta, anh chỉ là quay về cầm tài liệu mà thôi, có lẽ đây chỉ là viện cớ. Thật ra thì lúc sáng nhận được điện thoại, thím Trương nói cô hôm nay vẫn như mấy hôm trước, anh đứng ngồi không yên. Muốn trở về nhìn một chút, cho dù là liếc mắt nhìn cũng được. Cô không muốn để ý anh cũng mặc kệ. Bản quyền thuộc về [Diễn đàn Lê Quý Đôn](#)

"Mạnh. . . ." Tiểu Diệc San đứng lên muốn cùng đi lên, lại bị ánh mắt lạnh lùng của Sở Mạnh hù dọa đến xấu hổ ngồi xuống. Anh không muốn cho cô ta theo sau, đó là anh muốn cùng ở cùng cô vợ nhỏ của mình, không cần người ngoài tham dự vào. Huống chi tình hình bọn họ bây giờ rất tệ.

[Diễn đàn Lê Quý Đôn](#)

Cửa nhẹ nhàng được mở ra, sau đó lại nhẹ nhàng khóa lại. Bạn đang đọc truyện tại [Diễn đàn Lê Quý Đôn](#)

Gian phòng đã lấy lại được vẻ sạch sẽ chỉnh tề, trong không khí thoang nhẹ mùi thơm trên người cô, làm cho anh muốn nhắm mắt lại hít sâu một hơi. Cô ấy ở đâu? Cặp mắt sắc bén của Sở Mạnh nhanh chóng quét qua trên giường, ghế sofa cũng không có. Đi nơi nào? Gió thổi nâng rèm che cửa sổ sắt đất khiến Sở Mạnh lập tức biết cô ở nơi nào. Bạn đang đọc truyện tại

Trên ghế dựa nhỏ phía ngoài sân phơi, Ngưng Lộ đã ôm KIT-TY ngủ rồi, bước chân của anh không tự chủ được mà nhẹ nhàng. Truyện được chuyển ngữ bởi [Tứ Quân@Diễn đàn Lê Quý Đôn@Tứ QuânDdlqd](#)

Cô xảy ra chuyện gì? Mấy ngày nay cũng không có ăn cơm sao? Tại sao lại tiêu tụy thành như vậy? Thím Trương ở trong điện thoại nói cô đều ăn đúng giờ, chẳng qua là không vui mà thôi. Bạn đang đọc truyện tại [Diễn đàn Lê Quý Đôn](#)

Sở Mạnh ngồi xổm xuống, tỉ mỉ quan sát khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt như tuyết của cô, trong lòng không hiểu sao lại muốn vuốt ve cô. Xem cô ngủ giống như đứa bé hồn nhiên, một chút tạp chất cũng không có, tuy nhiên trong tay anh cô lại mất đi màu sắc đơn thuần của mình. Bản quyền thuộc về [Diễn đàn Lê Quý Đôn](#)

Chỉ ngủ được một ít, khi tay anh mới vừa xoa nhẹ mặt của cô, Ngưng Lộ đã tỉnh lại, cũng không muốn mở mắt ra nhìn anh, cho nên cuối cùng chỉ có thể giả bộ ngủ! Hôm nay trên người anh không có mùi nước hoa, mà là một mùi xạ hương nhẹ, nguyên chất dành cho phái nam. Cô không muốn nhìn thấy anh, mà tay của anh vẫn ở trên mặt cô vuốt từ trên xuống dưới, rốt cuộc muốn sờ tới lúc nào đây? Động tác như vậy thậm chí khiến cô cảm thấy ghê tởm, bởi vì tay anh đã từng vô sỉ như vậy, chạm qua người phụ nữ khác sau lại tới sờ cô, vậy sẽ để cho cô cảm thấy anh ta bẩn, mà chính cô cũng bẩn. Bạn đang đọc truyện tại

Còn đang giả bộ sao? Sở Mạnh thấy lông mi cô hơi rung động lại hơi uốn cong lên, tự nhiên nảy sinh muốn trêu chọc cô, mặt anh cúi xuống nhẹ nhàng

ngậm cái miệng nhỏ nhắn trắng như tuyết, sắc mặt của cô quá tái nhợt không bằng để anh cho thêm chút màu đỏ đi! Truyện được chuyển ngữ bởi TừQuân@Diễn đàn Lê Quý Đôn

Diễn đàn Lê Quý Đôn

"Không nên đụng vào tôi." Ngưng Lộ cuối cùng cũng mở mắt ra, dùng sức đẩy anh ra. Kể từ sự việc lần trước về sau, anh đụng chạm cô trở nên khó có thể tiếp nhận hơn. Khuôn mặt nhỏ nhắn bởi vì tức giận mà hai má ửng hồng, trong đôi mắt thật to tràn đầy lạnh nhạt cùng xa cách, thậm chí có xóa thế nào cũng không hết sự chán ghét của cô.

"Quan Ngưng Lộ, em có biết em ở đây nói cái gì hay không? Tôi không thể đụng vào em sao?" Không có cẩn thận khiến anh ngã ngửa trên mặt đất, Sở Mạnh nghe được lời của cô liền đứng dậy, dùng sức giữ chặt mặt của cô. Một giây trước cảm xúc không coi là quá tệ, một giây sau đã tức giận, cứ như vậy ghét anh hay sao? Bạn đang đọc truyện tại Diễn đàn Lê Quý Đôn @ TừQuânDdlqd

Ngưng Lộ chỉ là một lần nữa nhắm mắt lại, giống như nhìn anh lâu sẽ cảm giác lâng phi. Anh cũng không phải mắc bệnh truyền nhiễm, cô phải dùng tới thái độ như vậy đối với anh sao? Bản quyền thuộc về Diễn đàn Lê Quý Đôn

"Sao không nói lời nào? Hả? Tôi là của gì của em, tôi vì sao không thể đụng vào? Tôi muốn đụng nơi nào thì đụng nơi đó." Vừa nói chuyện hai tay cũng không ngừng di động trên người cô.

"Hành động của anh làm cho tôi cảm thấy dơ bẩn. Nếu như anh nhất định phải dùng sức mạnh để cưỡng bức tôi, tôi không còn lời nào để nói." Ngưng Lộ nhắm mắt lại, giọng điệu nhàn nhạt như nước, giống như tất cả cô đã không để ý, không quan tâm. Bản quyền thuộc về Diễn đàn Lê Quý Đôn @ TừQuânDdlqd

"Cưỡng bức? Quan Ngưng Lộ, em lựa lời thật làm cho tôi giật mình! Em không được quên lúc trước là ai chủ động đưa tôi cửa hay sao? Là tôi cưỡng bức em sao? Bây giờ còn giả thanh cao cái gì? Tôi bần? Em có thể hưởng thụ tôi xong rồi chùi đi sạch sẽ sao?" Lời của anh từng câu, từng câu đâm vào trái tim, đau đến mức hô hấp không thông. Suy cho cùng, trong lòng Ngưng Lộ đã nguội lạnh. Đùng vậy, cô so với anh ta tốt hơn chỗ nào? Chỉ là có một thân phận gái điểm hợp pháp bởi đàn ông lên giường mà thôi. Nhưng mà tại sao phải lặp đi lặp lại nhiều lần như vậy nhắc nhở cô chứ?

"Tôi biết. Anh không phải nhắc nhở tôi!" Nước mắt nhịn không được nhỏ giọt xuống. Truyện được chuyển ngữ bởi TừQuân@Diễn đàn Lê Quý Đôn

"Còn tự giác biết rõ sao. Nếu biết, cũng không cần ngược đãi con tôi nữa, bây giờ đi xuống ăn cái gì. Tôi không muốn sinh ra một đứa trẻ suy dinh dưỡng." Sở Mạnh buông cô ra rồi đứng dậy, không đi nữa anh có khả năng làm tổn thương chính mình. Bản quyền thuộc về Diễn đàn Lê Quý Đôn

"Sau năm phút, tôi không thấy em ở dưới lầu thì tự mình lo liệu đi." Đi tới trước cửa phòng, Sở Mạnh quay đầu bỏ lại một câu. Truyện được chuyển ngữ bởi TừQuân@Diễn đàn Lê Quý Đôn

Trong phòng khách, Tiêu Diệc San một tay cầm trà đặt ở khóe miệng lại không uống, cặp mắt trợn lên nhìn cầu thang. Quái, sao đi lên lầu như vậy? Mới vừa rồi cô nhìn sơ lược bố cục phòng ốc, phòng sách phải là ở dưới lầu mới đúng chứ? Tại sao anh ấy đi lên lầu lầu như vậy không xuống? Chẳng lẽ... . . cặp mắt Tiêu Diệc San nhìn quanh, xoay người lại hướng về phía thím Trương đang phòng bếp hỏi: "Ai! Cái đó gọi là gì vậy?" Bản quyền thuộc về Diễn đàn Lê Quý Đôn

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Ác Ma Quá Yêu Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\).Net](http://EbookFull(chấm).Net).

Chương 62: Nói Bóng Nói Gió

"Cô Tiêu, xin gọi tôi là thím Trương. Có chuyện gì không?" Thím Trương ở trong phòng bếp lộ nửa người ra. Người phụ nữ này thật sự là không có chút lễ phép, nếu như cô ta không phải là thiếu gia mang về, bà cũng không muốn để ý tới. Có gì đặc biệt hơn người đầu chủ! Đáng đáp cũng không có xinh đẹp hơn thiếu phu nhân nhà bọn họ, còn suốt ngày mang theo khuôn mặt di ghê, người nào muốn để ý cô ta chứ! Bạn đang đọc truyện tại Diễn đàn Lê Quý Đôn @ TừQuânDdlqd

"Thím Trương, thím đang bận làm gì vậy? Hình như con người thấy mùi thuốc!" Tiêu Diệc San để ly trà trên tay xuống, có ý đi tới cửa phòng bếp với trò chuyện thím Trương. Truyện được chuyển ngữ bởi TừQuân@Diễn đàn Lê Quý Đôn

"Cô Tiêu, đây là thuốc bổ cho thiếu phu nhân đang mang thai nhà chúng tôi, haha, thiếu gia chính là không yên tâm, mỗi ngày buổi trưa đều muốn tự mình về xem thiếu phu nhân uống xong mới đi làm. Nếu như cô người không quen có thể qua bên kia ngồi." Thím Trương nói xong mặt không đỏ, tim không đập nhanh, đối phó loại phụ nữ này không cần lòng tốt, hướng chỉ thiếu gia đối với cô ta cũng rất thờ ơ không phải sao? Bà cũng không có nói láo, mỗi ngày thiếu gia gọi điện thoại về không tính sao? Bản quyền thuộc về Diễn đàn Lê Quý Đôn @ TừQuânDdlqd

"A, thiếu phu nhân các người không có đi học sao? Nhưng mà đại học trong nước cũng không khá hơn chút nào, tốt nghiệp xong cũng không dùng được." Không trách được Sở Mạnh đi lên lầu như vậy chưa có xuống! Thì ra là hai vợ chồng ở phía trên ân ái! Cô ở đây ngu ngốc chờ đợi thì coi là cái

gi? Nhưng Tiêu Diệc San có thể được coi là người giàu được tâm sự, trong lòng không vui nhưng trên mặt vẫn mỉm cười. Bạn đang đọc truyện tại Diễn đàn [Lê Quý Đôn@TưQuânDdlqd](#)

"Thiếu phu nhân đã có thai, vì thân thể của cô ấy nên thiếu gia không để cho cô ấy đi học. Ấy da, cũng gả vào nhà giàu có làm thiếu phu nhân rồi, đọc nhiều sách như vậy cũng vô ích. Ha ha, chuyện khổ cực như vậy hãy để cho những người vất vả vì cuộc sống con cháu đời sau lo đi!" Thím Trương cũng mỉm cười. Hừ, cái cô Tiêu này sao lại quản nhiều chuyện như vậy? Chuyện của nhà người ta liên quan gì tới cô ta chứ? Thím Trương bà mặc dù chỉ là một người giúp việc, nhưng mà thiếu gia, thiếu phu nhân đối với bà rất tốt, những người ác ý muốn hãm hại kia tốt nhất phải cách xa một chút, bằng không miệng bà tuyệt đối không nể nang ai. Bản quyền thuộc về Diễn đàn [Lê Quý Đôn@TưQuânDdlqd](#)

"Ha ha, thím Trương. Nghe bà nói như thiếu gia rất thương thiếu phu nhân vậy! Bọn họ quen biết đã lâu rồi có phải không?" Tiêu Diệc San không tin bọn họ thật sự bởi vì yêu mà kết hôn. Cô thậm chí không có nghe nói qua Sở Mạnh xác định có bạn gái, đàn bà bên ngoài thì ngược lại có. Mà anh ấy kết hôn quá đột ngột, trước đó cô cho là anh sẽ tiếp tục độc thân như vậy. Bởi vì ở trong mắt anh ấy, không có gì quan trọng hơn quyền lực ở Sở Thành. Thời niên thiếu anh ấy học hành vô cùng nghiêm túc, tốt nghiệp xong ở trong công việc không biết vượt qua bao nhiêu khó khăn, ném trái bao nhiêu buồn bực cùng thua thiệt mới có thể đạt được thành tựu như ngày hôm nay, cô một mạch nhìn lại, như thế nào lại không hiểu? Truyện được chuyển ngữ bởi [TưQuân@DiễnđànLêQuýĐôn](#)

Chẳng lẽ là anh ấy cần đến hôn nhân thương mại mới có thể nắm giữ được quyền lực sao? Không thể nào, anh ấy đang ngồi trên vị trí tổng giám đốc Sở Thành rồi mới kết hôn, huống chi lão Sở Văn Thiên kia đối với anh ấy vẫn rất để ý, dùng mọi cách để nhường địa vị cho anh. Toàn bộ quyết định nhà họ Sở đều là do anh. Bản quyền thuộc về Diễn đàn [Lê Quý Đôn@TưQuânDdlqd](#)

Gia cảnh Quan Ngưng Lộ đó cũng coi như không hơn nhà quyền thế, nhiều lắm là nhà giàu có, dư dả mà thôi. Vậy nguyên nhân anh cưới cô ta là gì? Tiêu Diệc San ở trong lòng tính toán. Cô nhất định sẽ cho thám tử tư tra rõ, nhưng bây giờ cô muốn hỏi từ trong miệng thím Trương nhiều một chút, không phải biết người biết ta mới có thể trăm trận trăm thắng sao! Bạn đang đọc truyện tại Diễn đàn [Lê Quý Đôn@TưQuânDdlqd](#)

"A, chuyện giữa chủ nhân chưa tới người làm chúng tôi lắm mồm. Cô Tiêu, xin cứ tự nhiên! Tôi phải nấu canh không cùng cô trò chuyện được." Thím Trương không muốn nhiều lời với cô ta, xoay người lại nhìn nồi canh không ngừng bốc khói trắng. Bản quyền thuộc về Diễn đàn [Lê Quý Đôn@TưQuânDdlqd](#)

"Thím Trương, con chỉ là thuận miệng hỏi một chút thôi. Con không có ý gì khác, chỉ là muốn quan tâm nhiều hơn anh họ Mạnh mà thôi, dù sao cuộc sống anh ấy không được hạnh phúc thì con cũng rất buồn!" Tiêu Diệc San đem thân phận em họ của mình ra nói. Truyện được chuyển ngữ bởi [TưQuân@DiễnđànLêQuýĐôn](#)

"Anh họ?" Lần này đến phiên thím Trương giật mình? Bà ở nhà họ Sở nhiều năm như vậy, chưa từng có nghe nói qua hai vị thiếu gia có bà con họ Tiêu? Bạn đang đọc truyện tại Diễn đàn [Lê Quý Đôn@TưQuânDdlqd](#)

"Đúng vậy a, con là. . . ." Tiêu Diệc San đặc ý muốn chứng tỏ quan hệ cô và Sở Mạnh, cô không tin sẽ không moi ra tin tức, lời còn chưa nói đã bị cắt đứt. Bản quyền thuộc về Diễn đàn [Lê Quý Đôn@TưQuânDdlqd](#)

Diễn đàn [Lê Quý Đôn](#)

"Diệc San, em lắm lời rồi. Nhà cửa em đã nhìn rồi, nếu như không có gì em có thể về công ty trước, anh còn có chuyện, không đưa em đi được." Là Sở Mạnh đang đứng ở chỗ rẽ cầu thang, lạnh lùng nhìn cô. Tiêu Diệc San càng ngày càng quá đáng, xem ra sa này không thể để cô ta đến nhà nữa. Truyện được chuyển ngữ bởi [TưQuân@DiễnđànLêQuýĐôn](#)

"Thật xin lỗi. Em chỉ là tò mò mà thôi. Anh không phải vừa mới nói cầm tài liệu trở về công ty sao? Tại sao lại không đi?" Tiêu Diệc San đi tới, trên mặt không hề có vẻ mặt bị phát hiện mà lúng túng. Bạn đang đọc truyện tại Diễn đàn [Lê Quý Đôn@TưQuânDdlqd](#)

"Có một số việc không đến lượt em tò mò cũng không cần em hỏi. Làm tốt bổn phận của em là tốt rồi." Sở Mạnh đi từng bước một xuống, giọng điệu rõ ràng có phần lạnh nhạt. Sở dĩ lần trước để cho cô ta cùng về chỉ là nể mặt của dì mà thôi, trùng hợp năng lực làm việc của cô không tồi, anh không ngại có thêm một trợ thủ đắc lực, không hơn. Cho dù cô nói ra là em họ của anh không đồng nghĩa với việc có thể quản cuộc sống riêng tư của anh. Bản quyền thuộc về Diễn đàn [Lê Quý Đôn@TưQuânDdlqd](#)

"Thím Trương, canh chưa xong sao?" Sở Mạnh đi qua Tiêu Diệc San đang tức giận đi về phía phòng bếp.

"Thiếu gia, có rồi có rồi. Tôi lập tức múc ra. Thiếu phu nhân tỉnh ngủ rồi sao?" Thuốc bắc đen sì si rót vào trong chén sứ trắng tinh xảo, một mùi thuốc bắc nguyên chất lập tức tỏa mùi ra khắp phòng khách. Bạn đang đọc truyện tại Diễn đàn [Lê Quý Đôn@TưQuânDdlqd](#)

"Khụ khụ khụ, chị dâu mỗi ngày đều uống loại thuốc này sao?" Tiêu Diệc San cũng không đi liền, thấy thím Trương bưng chén thuốc đen sì si kia ra liền bịt mũi khinh thường hỏi. Thật là một phụ nữ vô dụng, có thai còn phải cả ngày lẫn đêm ăn này ăn kia. Bản quyền thuộc về Diễn đàn [Lê Quý Đôn@TưQuânDdlqd](#)

"Thím Trương, để thuốc đó, thím đi xuống trước đi." Sở Mạnh ngồi bên bàn, cầm thìa nhỏ trong chén lên nhẹ nhàng khuấy, làm cho chén thuốc nóng mau nguội, sao cô ấy còn chưa xuống? Truyện được chuyển ngữ bởi [TưQuân@DiễnđànLêQuýĐôn](#)

Diễn đàn [Lê Quý Đôn](#)

"Anh Mạnh, anh làm sao có thể làm chuyện như vậy?" Sau khi thím Trương lui ra, Tiêu Diệc San về mặt không thể tin nổi thét lên. Sở Mạnh làm sao có thể làm chuyện phục vụ người khác? Anh luôn luôn kiêu ngạo, tự phụ, trong mắt không coi ai ra gì, cái người đàn ông 'đầu đội trời, chân đạp đất' đó làm

sao sẽ làm chuyện chỉ có bà chủ nhà mới làm chứ? Bạn đang đọc truyện tại Diễn đàn♣Lê♣Quý Đôn@TưQuânDdlqđ

"Chuyện nào? Diệc San, về chỉnh sửa lại tài liệu đầu tư Hoàn Cơ được không? Anh hi vọng lần dự thầu này nắm chắc trăm phần trăm." Gần hai năm nay, Sở Thành bắt đầu tiến sang lĩnh vực bất động sản, mà Sở Kim là do một tay Sở Mạnh xây dựng nên. Cặp mắt nhìn quanh, thấy nơi cầu thang bóng dáng màu trắng kia đang do dự có nên xuống hay không. Bản quyền thuộc về Diễn đàn♣Lê♣Quý Đôn@TưQuânDdlqđ

"Chị dâu, thật không khéo, lần này tới lại không thể trò chuyện với chị một chút rồi. Lần sau có cơ hội em lại tới thăm. Hẹn gặp lại." Theo ánh mắt Sở Mạnh nhìn sang, Ngưng Lộ mặc váy bằng vải bông màu trắng rộng thùng thình đến chân, chân mang dép lông, một tay đặt lên tay vịn cầu thang, trong mắt lúc thấy cô cũng không có bất kỳ biểu hiện hoan nghênh nào. Thậm chí Tiêu Diệc San cảm giác được cô ta đối với sự tồn tại của cô căn bản không quan tâm, giống như là nhìn một người xa lạ, cô bắt chuyện cũng không có trả lời. Nhưng mà, một ngày nào đó cô muốn cô ta ở trước mặt cô phải khóc. Truyện được chuyển ngữ bởi TưQuân@ Diễn đàn♣Lê♣Quý Đôn

Không có ai đáp lại, Tiêu Diệc San xấu hổ rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Ác Ma Quá Yêu Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 63: Lại Gặp Đường Tĩnh Đẳng

Sau khi Tiêu Diệc San rời đi, Ngưng Lộ mới từng bước một từ từ đi xuống cầu thang, giữa chúng ta có cái gì hay để nói sao? Ngưng Lộ thầm nói trong lòng. Đối với loại phụ nữ có ý đồ như Tiêu Diệc San, cô không có hứng thú giao du với cô ta, nhưng cô ta là em họ của người đàn ông kia, nhất định không thể tránh khỏi gặp mặt. Cũng không biết giữa bọn họ có phải là quan hệ anh em họ thật sự hay không, bởi vì rõ ràng ở trong mắt cô ta, cô thấy được sự ái mộ không thể nhầm lẫn. Đúng vậy, ái mộ, ánh mắt phụ nữ ái mộ một người đàn ông. Nhưng mà em họ yêu anh họ? Ở thời đại này còn tác dụng sao? Nếu như hai bên đều không để ý miệng lưỡi thế gian, vậy sẽ không sao chứ? Nhưng Ngưng Lộ không cho là như vậy bởi vì biểu hiện Sở Mạnh đối với Tiêu Diệc San có cảm giác không giống nhau. Yêu một người đàn ông như vậy, nhất định chỉ có thể là bị tổn thương, bởi vì anh ta căn bản cũng không có tình. Truyện được chuyển ngữ bởi TưQuân@dien+dan+le+quy+don+com

Tĩnh táo lại rồi rửa mặt, chải gọn gàng tóc loạn, nhìn cô thoát nhìn có sức sống hơn trước nhiều, chẳng qua là sau khi ngồi xuống trước mặt anh, cô nhìn chăm chăm trên mặt bàn nào đó một giờ, lẳng lặng không lên tiếng, giống như búp bê không nói chuyện. Bạn đang đọc truyện tại Diễn đàn♣Lê♣Quý Đôn@TưQuânDdlqđ

"Được rồi, có thể uống." Sở Mạnh thử một ngụm, sau đó đẩy chén tới trước mặt cô, ánh mắt lại nhìn chăm chăm cô không dứt. Bản quyền thuộc về Diễn đàn♣Lê♣Quý Đôn@TưQuânDdlqđ

Khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp vẫn lạnh nhạt như cũ, một ngụm nhỏ lại một ngụm nhỏ uống chén canh quái dị kia. Nhưng mà mỗi lần uống một hớp, chân mày càng lúc càng nhăn. Thím Trương đi đâu rồi? Sao hôm nay không đem mứt hoa quả tráng miệng lấy ra? Mắt Ngưng Lộ len lén nhìn người đối diện. Đúng vậy, cô không muốn mở miệng nói chuyện với anh ta. Bạn đang đọc truyện tại Diễn đàn♣Lê♣Quý Đôn@TưQuânDdlqđ

"Có lời cứ nói, không cần che giấu." Đôi tay Sở Mạnh ôm ngực, cả người dựa vào lưng ghế. Không muốn nói chuyện với anh? Muốn xua đuổi anh sao? Bản quyền thuộc về Diễn đàn♣Lê♣Quý Đôn@TưQuânDdlqđ

"Không có!" Người đàn ông này cũng quá tự cho mình là đúng rồi. Bạn đang đọc truyện tại Diễn đàn♣Lê♣Quý Đôn@TưQuânDdlqđ

"Không có thì nhanh uống xong đi, sau đó chúng ta phải đi ra ngoài."

"Đi đâu?" Ngưng Lộ dừng lại động tác đang muốn uống thuốc. Bản quyền thuộc về Diễn đàn♣Lê♣Quý Đôn@TưQuânDdlqđ

"Đến trường em học, xin tạm nghỉ học. bây giờ thân thể em đã không thích hợp để đi học." Trong lời nói Sở Mạnh có giọng điệu không thể từ chối. Thật ra thì anh chỉ là muốn mang cô ra ngoài dạo dạo mà thôi, A Tự có nói qua phụ nữ mang thai phải giữ tâm trạng vui vẻ thì đứa trẻ mới phát triển tốt. Cho nên anh cho là một người cả ngày ở nhà thì tâm trạng sẽ tốt hơn chỗ nào. Truyện được chuyển ngữ bởi TưQuân@dien+dan+le+quy+don+com

diễn+dan+le+quy+don

Đã sớm biết ngày này sẽ tới nhưng trong lòng Ngưng Lộ vẫn có chút mất mát. Đúng vậy, là mất mát. Nếu như tạm nghỉ học thì sẽ không có cơ hội nhìn thấy Đường đại ca rồi. Trong khoảng thời gian này, có anh ấy làm bạn, cuộc sống như được sưởi ấm bởi ánh mặt trời, ấm áp nhưng cực kỳ thoải mái. Nhưng mà ánh mặt trời nhanh như vậy sẽ lại phải bị mây đen chặn lại, có lẽ từ hôm nay về sau, cuộc sống của cô nhất định chỉ có thể sống trong bóng tối mà thôi. Nhưng đây là cuộc sống mà cô đã lựa chọn, trách được ai chứ! Một nụ cười khổ ở khóe miệng nâng lên, chỉ là một cái nhẹ mà thôi, lại không qua khỏi ánh mắt sắc bén của người đàn ông kia. Bản quyền thuộc về Diễn đàn♣Lê♣Quý Đôn@TưQuânDdlqđ

"Làm xong thủ tục, chúng ta về nhà một chuyến." Anh muốn xem cô sẽ có về mặt gì, sau đó mới nói đến từ "về nhà". Bạn đang đọc truyện tại Diễn đàn♣Lê♣Quý Đôn@TưQuânDdlqđ

"Trở về nhà nào?" Trong lòng Ngưng Lộ chần chột. Là nhà họ Sở sao? Sắc mặt cô tái đi, thái độ mẹ Sở đối với cô vô cùng bất mãn còn nói những lời đầy tổn thương kia khiến cô không dám tưởng tượng, nếu như cô lại bước vào nhà họ Sở một bước sẽ là hậu quả gì. Nhưng mà cô có thể từ chối sao? Chuyện người đàn ông này muốn làm thì ai ngăn cản được? Truyện được chuyển ngữ bởi [TưQuân@dien·dan·le·quy·don·com](#)

"Em muốn về nhà nào?" Sở Mạnh thấy cô che mặt lại cũng biết cô sợ trở về nhà họ Sở. Nhưng mà nếu kết hôn, cô luôn phải gặp mặt cùng những thành viên khác trong nhà khác. Tối nay ở nhà Sở Văn Thiên mở tiệc mời tất cả thành viên gia tộc họ Sở, coi như là công khai gặp mặt lần đầu tiên Ngưng Lộ gả vào nhà họ Sở. Lần trước số người tham dự hôn lễ quá nhiều nên không có cơ hội dẫn đi giới thiệu gặp mặt, mọi người đối với Đại thiếu phu nhân nhà họ Sở sau khi kết hôn vẫn sống bên ngoài đương nhiên thấy rất hiếu kỳ. Bản quyền thuộc về Diễn đàn [Lê·Quý·Đôn@TưQuânDdlqđ](#)

Sở Mạnh có thể từ chối, chẳng qua là anh muốn cho cô trở về đối mặt, xem cô sẽ có phản ứng như thế nào. Dù sao có anh ở đó, sẽ không để cho cô gặp chuyện không may.

"Tùy anh." Ngưng Lộ để cái chén nhỏ uống không dư lấy một giọt xuống, trả lời thần nhiên. Cùng anh ta vui vẻ đi! Cô cùng lắm chỉ là một con rối biết nói chuyện thôi, không phải sao? Truyện được chuyển ngữ bởi [TưQuân@Diễn·đàn·Lê·Quý·Đôn](#)

"Không tình nguyện sao?" Dáng vẻ lạnh nhạt của cô khiến Sở Mạnh mất hứng. Bản quyền thuộc về Diễn đàn [Lê·Quý·Đôn@TưQuânDdlqđ](#)

"Tôi không có. Tôi đi lên thay quần áo trước." Ngưng Lộ rũ mắt xuống. Mà anh chỉ là im lặng nhìn cô không nói lời nào. Không để ý tới anh, Ngưng Lộ quay người đi lên lầu. Bạn đang đọc truyện tại Diễn đàn [Lê·Quý·Đôn@TưQuânDdlqđ](#)

Diễn [đàn·lê·quy·đôn](#)

Ở trong trường học một lần nữa bất ngờ chạm mặt Đường Tĩnh Đằng, không ngờ chính là động tác anh vội vàng lôi kéo bả vai cô. Mặc dù lúc này không phải là giờ tan học, trên đường không có nhiều người như vậy nhưng mà đã không còn những tập học sinh tùm ba tùm năm đi qua nữa. Truyện được chuyển ngữ bởi [TưQuân@dien·dan·le·quy·don·com](#)

"Đường đại ca, anh làm sao vậy? Trước tiên có thể buông em ra không?" Ngưng Lộ không hiểu tại sao trên mặt Đường Tĩnh Đằng có cảm giác như trút được gánh nặng. Anh ấy luôn luôn tao nhã lễ độ, chưa từng có mất đi tinh tảo như hôm nay. Mà tay đặt ở trên vai cô trừ việc khiến cô cảm thấy không nên thì lực quá lớn cũng làm cô cau mày. Bản quyền thuộc về Diễn đàn [Lê·Quý·Đôn@TưQuânDdlqđ](#)

"Ngưng Lộ, xin lỗi em." Rốt cuộc ý thức được hành vi của mình, trên mặt trắng trẻo của Đường Tĩnh Đằng hiện lên vết đỏ khả nghi. Đúng vậy, anh nóng nảy. Suốt một tuần lễ, cô không có tới trường học, chỉ hỏi thăm được là cô không thoải mái mà xin nghỉ. Sao đột nhiên lại không thoải mái chứ? Thời gian tựu trường không phải là thần sắc cô tốt lên nhiều sao? Muốn liên lạc với cô lại liên lạc không được, đừng nói là không biết nhà cô ở nơi nào, cho dù biết cũng là không thể đến. Huống chi anh ngay cả điện thoại của cô cũng không có, lo lắng cùng bất an như vậy làm cho anh luôn không an tâm chút nào. Bạn đang đọc truyện tại Diễn đàn [Lê·Quý·Đôn@TưQuânDdlqđ](#)

Mới vừa rồi, anh đi qua tòa nhà khoa tiếng Trung, còn đặc biệt dừng lại xem xem cô có đi học hay không, kết quả vẫn là thất vọng. Chẳng qua là, đang đi ra thì thấy một bóng dáng mặc quần lụa trắng, một tiên tử lẳng lặng đứng bên hồ sen, không phải là cô gái để cho anh ngày nhớ đêm mong chừng mấy ngày ngủ không ngon giấc Ngưng Lộ sao? Không khỏi kích động khiến anh như một tên tiểu tử non nớt, không để ý ánh mắt người khác vội vàng chạy tới. Truyện được chuyển ngữ bởi [TưQuân@Diễn·đàn·Lê·Quý·Đôn](#)

"Đường đại ca, anh hôm nay sao vậy?" Ngưng Lộ nhẹ giọng hỏi, ánh mắt liếc nhìn qua cửa lớn khoa tiếng Trung, chiếc xe thể thao đắt tiền kia dưới ánh mặt trời chiếu xuống cái bóng đen, mà người đàn ông kia, tự mình đi giúp cô làm thủ tục tạm nghỉ học, sẽ không nhanh như vậy xuống chứ? Bản quyền thuộc về Diễn đàn [Lê·Quý·Đôn@TưQuânDdlqđ](#)

Cô không ngờ, thật không có nghĩ đến, lần này tới đây còn có thể gặp mặt Đường Tĩnh Đằng, cô cho là bọn họ cứ như vậy mà mất liên lạc. Xem ra ông trời cũng giúp cô! Nhưng mà đây cũng là lần cuối cùng bọn họ gặp mặt sao? Cô phải nghỉ học, lúc nào thì có thể trở lại đều không thể nói trước. Mà anh, sau khi kết thúc học kỳ sẽ phải đi học đào tạo chuyên môn sao? Lần trước anh không phải đã nói có thể phải tiếp nhận việc Sở nghiên cứu nước ngoài muốn mời làm trao đổi nhân tài ra nước ngoài sao? Không biết bây giờ phải nói như thế nào?

"Không sao. Mấy ngày nay không thấy em tới trường học. Nghe nói em không phải khỏe, hiện tại đã khỏe hơn chưa?" Đường Tĩnh Đằng lúng túng để tay xuống, sắc mặt cô không tốt lắm. Truyện được chuyển ngữ bởi [TưQuân@dien·dan·le·quy·don·com](#)

"Không sao!" Ngưng Lộ nghĩ đến nguyên nhân mình không thể tới trường học, trong lòng có chút chua xót, nhưng mà nguyên nhân này có thể nói với anh ấy sao?

"Vậy em hôm nay tới là ..." Đường Tĩnh Đằng nghi ngờ nhìn Ngưng Lộ. Trừ thời gian lên lớp, cô chỉ đến trường rồi về nhà, cô luôn luôn là học sinh rất nghiêm túc, tỉ lệ bỏ tiết cực kỳ ít. Bạn đang đọc truyện tại Diễn đàn [Lê·Quý·Đôn@TưQuânDdlqđ](#)

"Đường đại ca, em tới làm thủ tục tạm nghỉ học." Khóe miệng cười nhạt, Ngưng Lộ nhìn đầy hồ đầy lá sen xanh biếc. Đến gần tháng Mười, hoa sen đã sớm tàn, nhưng mà hương lá sen nhàn nhạt vẫn vương vấn trong không khí. ... Bản quyền thuộc về Diễn đàn [Lê·Quý·Đôn@TưQuânDdlqđ](#)

"Tạm nghỉ học? Sao đột nhiên phải tạm nghỉ học đây? Có phải thân thể khó chịu hay không? Hay là muốn ra nước ngoài?" Đáp án của cô khiến Đường Tĩnh Đằng thiếu chút nữa nhảy dựng lên. Tại sao lại như vậy chứ?

Chương 64: Tạm biệt!

"Đều không phải như vậy, Đường đại ca, em. . . . ." Ngưng Lộ nhìn về mặt kính ngực quá mức của anh, trong lòng hoảng sợ. Biểu hiện quá mức kính ngực của anh làm cho lòng cô bối rối. Loại cảm giác này khiến cô không dám suy nghĩ sâu là cái gì, cuộc sống bây giờ đã đủ loạn rồi.

"Không phải là thân thể không thoải mái cũng không phải ra nước ngoài, vốn không có lý do tạm nghỉ học có phải hay không? Huống hồ em bây giờ còn trẻ như vậy, mặc dù đã kết hôn, nhưng ít nhất phải hoàn thành việc học đại học mới đúng, phải không?" Đường Tinh Đằng không biết nên lấy lý do gì thuyết phục cô không nên tạm nghỉ học, nhưng vừa nghĩ tới cô về sau không bao giờ tới trường học nữa, tim của anh không khỏi cực kỳ khó chịu. Giống như là mất đi một vật rất quan trọng vậy.

"Đường đại ca, không phải như vậy. . . . . Em chỉ là. . . ." Ngưng Lộ thấp mắt xuống không biết trả lời như thế nào lời của anh. Chuyện đơn giản là cô mang thai lại không mở miệng nói được.

"Chỉ là cái gì, Ngưng Lộ? Có chuyện gì quan trọng như vậy? Quan trọng đến mức em muốn bỏ việc học sao?" Nếu có thể, Đường Tinh Đằng thật muốn mở đầu cô ra, nhìn trong đầu cô rốt cuộc đang suy nghĩ gì?

"Anh này, hình như chuyện cô ấy tạm nghỉ học không liên quan anh?"

dien+dan+le+quy+don+com@TưQuânDdlqd

Một âm thanh lạnh lùng, kiều ngạo vang lên ở sau lưng, Ngưng Lộ không cần ngẩng đầu nhìn cũng biết là ai tới. Trời ạ, anh ta không hiểu làm chứ? Mới mấy phút mà thôi, anh ta làm sao nhanh như vậy?

Anh ta chính là chồng của Ngưng Lộ sao? Đường Tinh Đằng đứng thẳng người, nhìn Sở Mạnh đứng cách bọn họ vài mét. Đó tuyệt đối là một người đàn ông cường thế, tuổi không tính là lớn, cặp mắt dưới mắt kính xem ra bình tĩnh nhưng lại làm cho người ta cảm thấy sợ hãi. Hơn nữa anh ta nhìn rất quen mắt, nhưng anh tạm thời không nghĩ ra là đã gặp ở nơi nào rồi. Nhà họ Đường ở trong nước cũng coi là danh gia vọng tộc, nhưng mà anh chị em họ Đường rất nhiều, mà anh không theo kinh doanh cũng không theo chính trị, cho nên đối với người thương giới và quan chức cũng không quá quen biết.

"Xin chào, tôi là Đường Tinh Đằng, thầy của Ngưng Lộ." Đường Tinh Đằng chủ động vươn tay chào hỏi.

"Thầy?" Sở Mạnh không có vươn tay, cũng không có tự giới thiệu, nhếch miệng lên không biết là cười cái gì. Cái người đàn ông có bộ mặt phong độ của kẻ trí thức cũng chỉ dùng ánh mắt quan sát nhìn anh. Hắn nói hần họ Đường, có phải hần biết người Đường gia hay không? Không phải là không có khả năng này. Hần nói hần là thầy của Ngưng Lộ? Nếu như chẳng qua là quan hệ thầy cùng học sinh, tay của hắn ta sẽ không đặt trên vai cô, giọng điệu khi hỏi cũng sẽ không vội vã như vậy. Dù là vừa rồi đứng từ xa nhìn sang, Sở Mạnh cũng biết kia là ánh mắt một người đàn ông nhìn phụ nữ, làm sao có thể gạt được anh chứ. Xem ra là anh đã khinh thường, anh rõ ràng đã cảnh cáo cô, không thể có quan hệ thân mật với bất kỳ người đàn ông nào khác. Anh biết Quan Ngưng Lộ sẽ không có gan phản bội anh, nhưng mà những người đàn ông khác cũng không quan tâm cô có phải đã kết hôn hay chưa.

"Lần trước lúc em ở trường học không thoải mái là thầy Đường đưa em ra ngoài." Ngưng Lộ nhìn sắc mặt anh tái xanh, vội vàng đi tới, kéo cánh tay của anh. Cô chỉ sợ anh sẽ giận chó đánh mèo lên Đường Tinh Đằng thì phiền toái, cô không muốn có bất kỳ người nào bởi vì cô mà bị tổn thương.

"Lần trước?" Sở Mạnh cúi đầu nhếch mày dò hỏi. Chú Trương cũng không đề cập qua chuyện này, xem ra là anh sơ suất, cho nên để cho bọn họ có cơ hội quen biết nhau, hơn nữa dường như cũng biết một thời gian dài rồi.

"Chính là lần em đau bụng kia." Ngưng Lộ nói nhỏ, không dám nhìn Sở Mạnh cũng không dám nhìn Đường Tinh Đằng. Tình huống này thật sự là tệ hết biết!

"Vậy tôi còn phải cảm ơn thầy đã chiếu cố vợ tôi." Sở Mạnh một tay ôm cô vào trong ngực, hướng về phía khuôn mặt của thầy giáo trẻ tuổi kia, khoe miệng hiện lên nụ cười. Giống, rất giống! Chân dung kia rất giống em trai cùng cha khác mẹ của anh! Khí chất sạch sẽ vô hại như vậy, phong thái tao nhã lịch sự như vậy, chẳng qua là cặp mắt kia có chút không giống với sự cổ chấp người bình thường. Người đàn ông như vậy là đối tượng các tiểu nữ sinh dễ dàng thích, thế nhưng một ít nữ sinh kia không thể bao gồm vợ của Sở Mạnh anh.

"Không cần khách sáo, đây là chuyện tôi phải làm. Chỉ là tôi hi vọng Ngưng Lộ có thể hoàn thành việc học." Đường Tinh Đằng từ trong mắt người đàn ông kia nhìn thấu dự vọng độc chiếm. Đúng vậy, người con gái tốt đẹp như vậy ai không muốn đem cô giấu đi? Người nào nhẫn tâm để cho cô ở bên ngoài chịu ong bướm khi dễ, làm nhục? Giây phút này đây, Đường Tinh Đằng vậy mà cảm giác mình对不起 người đàn ông kia, bởi vì anh ta có được cô. Bất kể họ kết hôn vì nguyên nhân gì, nhưng kết quả là giống nhau, anh ta có thể quang minh chính đại ôm cô vào ngực, mà anh thì không thể, cũng không dám nghĩ tới.

"Chuyện vợ tôi, tôi sẽ quản, thầy Đường cũng không cần phải bận tâm. Tôi tự có tính toán. Thật ngại, chúng tôi còn có việc đi trước!" Từ trước đến giờ anh không thích cùng người không quen nói chuyện, huống chi người nọ còn là một người đàn ông, một người đàn ông có ý đồ với vợ của anh. Càng không có gì tốt để nói với anh ta rồi. Sở Mạnh ôm ngang hông của cô quay người rồi đi.

"Đường đại ca, tạm biệt." Cuối cùng, Ngưng Lộ sau khi đi quay đầu lại nói lời từ biệt với anh.

"Tạm biệt!" Mắt Đường Tinh Đằng như nóng lên. Còn có thể gặp lại sao? Anh cũng không biết. Anh biết, bóng lưng kia bước đi khiến lòng anh chua xót giống như muốn tan nát ra ...

d=ieen_dan_l=ê_quý_d=ôn@TưQuânDdlqd

"Đường đại ca?" Lên xe, Sở Mạnh không có lập tức lái ô-tô đi, hai tay đặt trên tay lái, nghiêng đầu nhìn Ngưng Lộ không nói lời nào. Đúng vậy, anh muốn cô giải thích. Cô lại dám sau khi đi còn quay đầu lại gọi người đàn ông kia "Đường đại ca". Lúc nào thì cô với người ta đã thân mật đến mức này rồi hả?

"Tôi và anh ấy thật không có cái gì! Anh tin tưởng tôi có được không?" Ngưng Lộ vô cùng sợ ánh mắt giờ phút này của anh, cô không phải sợ anh sẽ đối với cô như thế nào, nhưng cô sợ anh sẽ đối với Đường Tinh Đằng như thế nào.

"Vậy em cho tôi lý do có thể tin tưởng đi." Anh là không phải là đã đủ dân chủ rồi chứ?

"Tùy anh nghĩ như thế nào, dù sao chúng tôi chỉ là đơn thuần quan hệ bạn bè." Ngưng Lộ biết mình vĩnh viễn nói chuyện không bao giờ chiếm thế thượng phong rồi. Vậy anh ta thích thế nào thì thế ấy đi!

"A, vậy tôi có phải có thể cho rằng em ở sau lưng tôi ngoại tình hay không?"

"Làm sao anh có thể nói tôi như vậy?" Ngưng Lộ trợn to mắt chuyện. Trời ạ, người đàn ông này thật sự gán tội cho cô!

"Em không phải nói là tùy tôi nghĩ như thế nào sao? Hơn nữa, ban đầu em không phải gọi tôi là Sở đại ca, hiện tại thì sao? Biến thành chồng em sao, hả?"

Vậy cũng được sao? Người đàn ông này thật nhảm nhí! Ngưng Lộ giận đến quay mặt ra ngoài cửa xe, cô không muốn để ý anh ta.

"Về sau không được gặp mặt hẳn ta." Sở Mạnh nhìn mặt cô tức giận, nghĩ đến Tống Tử Tự nói phải để cho tâm trạng cô thoải mái, quyết định không dây dưa cái vấn đề này nữa, dù sao sau này bọn họ cũng không có cơ hội gặp mặt lại rồi. Hiện tại việc phải làm chính là giúp cô chọn một bộ lễ phục thích hợp tham gia tiệc gia đình ở Sở gia tối nay.

"Có nghe hay không? Quan Ngưng Lộ!" Anh lái xe không nghe được cô trả lời, cau mày lần nữa lên tiếng.

"Thủ tục tạm nghỉ học không phải là cũng làm xong rồi sao? Anh cảm thấy tôi còn có cơ hội gặp anh ấy sao?" Không biết vì sao, anh cường thế và bá đạo khiến cô không thể tự chủ, chỉ muốn phản kháng anh.

"Em đang khiêu khích tôi sao? Còn chỉ trích tôi hạn chế sự tự do của em?" Sở Mạnh đột nhiên cảm giác được người phụ nữ này thật ra rất khéo miệng, chỉ là không có cơ hội cùng người ta tranh luận thôi.

"Tôi không muốn nói với anh." Ngưng Lộ dựa đầu vào ghế, nhắm mắt lại.

Lần này, Sở Mạnh không có ép buộc cô, bởi vì thấy được trên khuôn mặt nhỏ nhắn buồn bã của cô hình như rất mệt mỏi. Là anh trở về quá vội thời gian ngủ trưa của cô còn kiên quyết kéo cô ra ngoài, cho nên là lỗi của anh. Mà cách bù đắp lỗi sai của mình chính là để cho cô ngủ ngon trên xe một lúc.

----- Lời tác giả -----

Các bảo bối yêu quý, mấy ngày nay thỉnh thoảng chợt suy nghĩ, nếu như nam chính của chúng ta muốn bày tỏ cùng nữ chính, nên lựa chọn phương thức gì đây? Vô số cảnh tượng thoáng qua ở trong đầu rồi lại bác bỏ từng cái một! Người đàn ông có thể đem tình cảm thâm trầm giấu đi, liệu anh ta có thích hợp không? Thật rắc rối! Chúng ta cùng nhau chờ đợi đi!

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Ác Ma Quá Yêu Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 65: Tiệc Gia Đình

Nếu nói đến tiệc gia đình, chỉ là một đồng người thân, bạn bè tốt ở chung một chỗ, cùng nhau ăn uống tiệc tùng thuận tiện liên lạc, gặp gỡ bồi đắp tình cảm. Bởi vì đều là người quen biết tới, cho nên mọi người có thể thoải mái chơi đùa.

Nhà họ Sở rộng rãi, mặc dù hôm nay chỉ là gia đình tụ họp mà thôi, nhưng mà phòng khách lại bố trí theo tiêu chuẩn tiệc rượu cao cấp nhất. Hội trường

phòng khách mời công ty chuyên nghiệp tới bố trí, chọn hình thức tiệc đứng truyền thống, cung cấp các loại rượu cao cấp nhất, khách có thể tự phục vụ thức ăn trên bàn được bố trí trong phòng khách.

Vào nửa đêm, nhà họ Sở đèn đuốc sáng rực, các khách mời bắt đầu tới, nhân viên tiếp tân dẫn khách tiến vào đại sảnh.

"Khách đều đến đủ, em vẫn còn ở đây tìm cái gì?" Sở Vân Thiên đẩy cửa phòng ngủ chính ra, nhìn vợ mình thậm chí ngay cả quần áo cũng không thay, chỉ ngồi ngẩn người ở trước bàn trang điểm.

"Em không muốn đi xuống." Mộ Bội Văn liếc mắt Sở Vân Thiên một cái sau lại xoay người lại. Bà thật là không hiểu, tại sao ông muốn cử hành cái tiệc này? Ở trong hôn lễ, mọi người không phải là đều thấy Sở gia Đại thiếu phu nhân rồi sao? Có cần thiết đặc biệt long trọng giới thiệu cho mọi người trong gia tộc biết nữa không? Biết thì có ích gì? Đứa con gái Quan Ngưng Lộ kia căn bản không thể làm tốt vị trí đứng đầu, lo liệu mọi việc trong nhà họ Sở. Trước bỏ qua một bên những thứ khác, chỉ riêng việc rất ít tham gia các tiệc xã giao, điều này không cách nào đảm đương được.

"Tối nay em là nữ chủ nhân, nói cái gì vậy? Em không đi xuống, ai tới chào hỏi quan khách?" Sở Vân Thiên tức giận ngồi ở trên giường. Cũng không biết tối nay bà phát bệnh thần kinh gì.

"Để cho con dâu ông làm đi! Dù sao nó hiện tại cũng là Sở gia Đại thiếu phu nhân mà, tương lai nắm quyền hành bà chủ nhà họ Sở." Mộ Bội Văn cảm son lên, tí mi tô dục mồi.

"Hôm nay bữa tiệc này chính là đặc biệt vì nó mà tổ chức, nó làm cái gì mà bà chủ nhà họ Sở? Hơn nữa em cũng không phải là không biết, con nó làm sao có thể làm được?" Sở Vân Thiên đối với đứa con dâu ít nói hiền lành đó có một loại cảm giác rất quen thuộc, loại cảm giác để cho ông mỗi lần nghĩ tới cũng sẽ có một loại chua xót cùng ảo não trong lòng.

"Nếu sớm biết nó là người phụ nữ như vậy, anh đáng lẽ không nên đồng ý cho Sở Mạnh và nó kết hôn? Hừ, để em xem nó có thể ở vị trí này bao lâu." Trong giọng điệu Mộ Bội Văn không chỉ có chanh chua mà còn đầy bất mãn.

"Đó là chuyện giữa con dâu và Sở Mạnh, bây giờ em vẫn còn truy cứu là có ý gì? Chỉ cần con trai thích là được." Đúng vậy, chỉ cần Sở Mạnh thích là được! Bọn họ quản nhiều như vậy được sao? Có lẽ không phải là không quản được, mà là ông không muốn quản!

dien+dan+le+quy+don+com@TưQuânDdlqd

"Con trai thích là được? Sở Vân Thiên, không phải là ông bị đăng trí chứ? Con trai út của ông cũng thích cô ta, tại sao ông không giúp con một chút? Huống hồ cô ta chính là muốn ở chung một chỗ với con trai thứ hai của ông. Kết quả sao đây? Có lúc em hoài nghi, tại sao anh lại thiên vị như vậy, chẳng lẽ chỉ có mình Sở Mạnh là con trai anh sao?" Mộ Bội Văn ném son môi trong tay xuống, trong gương mặt đã có chút biến hình. Đúng vậy, mỗi lần nghĩ đến chuyện này sẽ khiến cho bà tức giận.

"Cả hai đều là con anh." Sở Vân Thiên đứng lên, sắc mặt rất không tốt. Đúng vậy, cả hai đều là con trai ông, nhưng không phải là của bà. Điều bí mật này vẫn ẩn dấu mấy chục năm nay, ông không thể để cho bà biết. Nhưng mà chắc chắn sẽ bị tiết lộ, ông ngàn vạn lần không nghĩ tới là con trai lớn lại biết. Đúng vậy, ông thật có lỗi với Tiểu Tinh Vân, nhưng chuyện ở đời thì bất đắc dĩ. Cho nên, ông vẫn có áy náy đối với con lớn, bất kể con làm chuyện gì ông cũng sẽ không phản đối. Ông chỉ hi vọng con trai không nên hận ông.

"Nếu cả hai đều là con trai anh, vậy sao anh đối với hai người con trai của mình thái độ lại chênh lệch nhiều như vậy?" Mộ Bội Văn không vừa lòng chính là điểm này.

"Em . . . . Anh không muốn nói với em!" Sở Vân Thiên quay lưng lại không muốn nói thêm đi xuống.

"Là không có lời nào để nói sao?" Mộ Bội Văn đi tới phía sau ông, hai tay khoanh trước ngực cười lạnh lùng nói. Đúng vậy, ở trước mặt người khác bọn họ là một đôi vợ chồng ân ái nhưng đây thì sao? Quan hệ của bọn họ lúc tốt lúc xấu, chẳng qua là không biểu hiện ra trước mặt mọi người thôi.

"Mộ Bội Văn. . . . ." Sở Vân Thiên xoay người lại, nhìn thẳng vào mắt bà.

"Không cần kêu lớn tiếng như vậy, em nghe được."

Mắt thấy một cuộc chiến tranh sẽ bùng phát, tiếng gõ cửa của quản gia ngoài cửa kịp thời hóa giải: "Ông chủ, bà chủ, cô Đường tới rồi."

"Linh Chi tới?" Vừa nghe cái tên nàng dâu ưng ý nhất trong cảm nhận của bà - Đường Linh Chi tới, trên mặt Mộ Bội Văn lập tức cười: "Các người xuống trước đi, tôi lập tức đến ngay."

"Em mời người họ Đường?" Nhìn vợ mình nghe Đường Linh Chi tới lập tức biến sắc mặt, Sở Vân Thiên nhíu mày. Vốn là kế hoạch là rất tốt, muốn cho Sở Mạnh tiếp nhận Sở Thành rồi đàm hỏi với Đường gia Đại Tiểu Thụ, ai biết người tính không bằng trời tính! Đáng tiếc đối tượng tốt như vậy, nhưng mà nếu người đã tới, thì phải tiếp đãi tốt mới đúng. Dù sao sau còn có thể hợp tác.

"Đúng!" Mộ Bội Văn vội vàng lấy lễ phục ra, bà chỉ là muốn xem thử thái độ nên gửi thư cho Đường Linh Chi mà thôi, không nghĩ tới cô ta thật tới, điều này làm cho bà mừng rỡ không thôi. Nếu cô ta đồng ý, vậy có phải thể hiện cô còn có tình cảm với Sở Mạnh hay không? Sở Mạnh mặc dù đã kết hôn, nhưng mà kết hôn mà thôi, có là cái gì đâu! Nếu quả như thật có lòng, chắc chắn sẽ có biện pháp!

d=ieen+đàn+l=ê+quý+đ=ôn@TưQuânDdlqd

"Chị, làm gì nhất định em phải cùng chị tới?" Sau khi dừng xe trước sân nhà họ Sở, Đường Tinh Đằng không nhịn được oán trách trong lòng. Anh từ trước đến giờ không thích tham gia tụ hội như vậy, cùng lắm là một đám người có lợi ích liên quan lấy danh nghĩa tiệc tùng gặp gỡ nhau, lấy được nhiều ích lợi hơn thôi. Nhưng mà, hôm nay sau khi về đến nhà, người chị của anh cũng không chịu nhìn anh, phản đối muốn theo cô cùng đi, còn nói chẳng qua là tư nhân gặp mặt mà thôi, vậy thì thế nào? Cuộc sống kiểu như thế không thích hợp với anh lắm.

"Cũng đã đến rồi, không nên hỏi nhiều như vậy. Khó có dịp cùng chị tham dự, lát nữa em muốn làm cái gì thì làm." Đường Linh Chi tối nay mặc một bộ lễ phục hở vai màu tím nhạt, thiết kế thắt lưng cao làm tôn đường en thon thả, cho thấy dáng người hoàn mỹ của cô, cảm giác có chút thần bí tràn ngập trong không khí, lộ rõ khí chất cao quý, tao nhã của người phụ nữ. Mái tóc dài được vấn đơn giản, chỉ chừa lại hai bên tóc mai, lộ ra cái cổ trắng ngần như thiên nga.

"Đi thôi!" Tối nay, Đường Tinh Đằng hiếm khi mặc Âu phục vào, toàn thân tản ra khí chất học giả nho nhã. Chỉ mong theo lời chị mình nói, chỉ đơn giản là tư nhân gặp mặt mà thôi.

"Như vậy mới ngoan!" Đường Linh Chi vuốt nhẹ mặt em trai, haha, da thật mượt! Cô tới đương nhiên là có mục đích rồi, nhưng mà làm sao có thể nói với em trai chứ!

Người đàn ông nho nhã cùng người phụ nữ tràn đầy khí chất cao quý cùng nhau đi vào đã làm náo nhiệt phòng khách buổi tiệc rượu. Dưới sự hướng dẫn của tiếp tân, Đường Tinh Đằng không thích náo nhiệt đi tới phòng nghỉ an nhàn đọc tạp chí.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Ác Ma Quá Yêu Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 66: Chính Thức Gặp Mặt Cha Mẹ Chồng

Hôm nay phần lớn người tới đều là người nhà họ Sở, Đường Linh Chi cũng không quen bọn họ lắm, cho nên gặp mặt cũng chỉ gật đầu mỉm cười mà thôi. Một người cảm ly rượu, cô đi tới hội trường nơi ít người đứng lại. Trong đó người nhiều như vậy, cũng không có thấy cái người mà cô muốn nhìn kia - Sở Mạnh. Bản quyền thuộc về dien+dan+le+quy+don+com@TưQuân

Cùng là hoàng tử cùng công chúa một gia tộc lớn, bọn họ đương nhiên là đã gặp mặt, chỉ là không có qua lại, nhiều lắm chẳng qua là biết mà thôi, huống chi trước khi tiếp nhận Sở Thành, phần lớn thời gian của anh đều ở chi nhánh công ty nước ngoài. Bạn đang đọc truyện tại dien+dan+le+quy+don+com@TưQuânDdlqd

Cô đối với anh là thật sự yêu thích, anh làm việc tỉnh táo linh hoạt, bề ngoài cao ngạo tự phụ của anh làm thỏa mãn mong muốn về đàn ông của cô. Đáng lẽ bọn họ đã có cơ hội ở bên nhau, bởi vì thời điểm khi anh chuẩn bị trở về nước, cha mẹ hai bên đã gặp mặt, muốn tác hợp bọn họ. Kết quả còn chưa kịp hành động, đột nhiên ở đâu nhào ra một Quan Ngưng Lộ không có danh tiếng gì làm cho mộng đẹp đám hỏi của bọn họ tan vỡ. Cô không cam lòng, rất không cam lòng. Bản về gia thế, về năng lực, về diện mạo, cô ta không sánh bằng cô, nhưng mà Sở Mạnh lại lựa chọn cô ta. Truyện được chuyển ngữ bởi TừQuân@Diễn đàn Lê Quý Đôn

Trong hôn lễ long trọng kia, cô dâu sắc đẹp tuyệt trần làm cho con mắt bao nhiêu người phải ngẩn ngơ, nhưng mà cô không tin sở Mạnh chính là loại đàn ông chỉ dựa vào sắc đẹp là có thể bắt được. Cho nên tối nay, cô nhất định muốn gặp để biết Quan Ngưng Lộ rốt cuộc là loại phụ nữ như thế nào. Chẳng qua là, đã lâu như vậy nữ chính sao còn chưa xuất hiện đây? Bản quyền thuộc về dien+dan+le+quy+don+com@TưQuân

diễn+dan+le+quy+don

"Linh Chi, thật ngại quá. Tiếp đón không được chu đáo!" Người đến là Mộ Bội Văn đã thay xong đồ dạ hội, thấy Đường Linh Chi một mình cô đơn đứng ở nơi đó, lập tức tới bắt chuyện ngay.

"Bác Sở. Con vừa tới!" Đường Linh Chi tiến lùi khéo léo. Truyện được chuyển ngữ bởi TừQuân@Diễn đàn Lê Quý Đôn

"Hay là chúng ta vừa ăn vừa nói chuyện?" Mộ Bội Văn nói. Bạn đang đọc truyện tại dien+dan+le+quy+don+com@TưQuânDdlqd

"Dạ được!" Bản quyền thuộc về dien+dan+le+quy+don+com@TưQuân

"Linh Chi, hôm nay con một mình tới đây sao? Bác còn sợ con quá bận rộn không có thời gian tới chứ."

"Không phải vậy, con đến cùng em trai. Chỉ là nó không thích náo nhiệt, cho nên núp ở phòng nghỉ rồi." dien+dan+le+quy+don

Hai người vừa gặp đồ ăn vừa tán gẫu. Bạn đang đọc truyện tại dien+dan+le+quy+don+com@TưQuânDdlqd

"Ha ha, tính tình như vậy có điểm giống Sở Khương nhà chúng ta! Nó cũng không thích tham gia mấy bữa tiệc như vậy. Có điều, cũng không thể tiếp đón em con không chu đáo được! Các con tối nay đều là khách quý của bác." Truyện được chuyển ngữ bởi TừQuân@Diễn đàn Lê Quý Đôn

"Bác Sở, bác nói là con trai thứ hai của Sở gia sao? Vậy anh ấy đây? Sao lại không thấy? Nói không chừng anh ấy cùng Tình Đằng tán gẫu hợp với nhau nữa đó." Con trai út của Sở gia Đường Linh Chi chưa từng thấy qua, có điều theo mẹ Sở nói có lẽ sẽ trò chuyện được với em trai mình. Bản quyền thuộc về dien·dan·le·quy·don·com@TưQuân

"Ai. Thật là ngại, nó ra nước ngoài du học rồi." Mẹ Sở có chút ngượng ngùng nói. Bất mãn trong lòng với Ngưng Lộ lại dâng lên. Hiện tại mấy giờ rồi còn chưa tới? Để nhiều người như vậy chờ bọn nó, coi được sao?

"Không sao, lần sau còn có cơ hội mà! Đúng rồi, Sở Mạnh và vợ anh ấy còn chưa tới sao?" Đường Linh Chi hỏi không chút để ý, ánh mắt cũng không ngừng nhìn quanh toàn hội trường. Truyện được chuyển ngữ bởi TừQuân@Diễn đàn Lê Quý Đôn

"Lập tức tới ngay. Có lẽ là kẹt xe!" Trong lòng rõ ràng là cực kỳ không hài lòng, nhưng dù sao cũng là việc xấu trong nhà không thể truyền ra ngoài, Mộ Bội Văn nén cơn bức tức xuống. Bạn đang đọc truyện tại dien·dan·le·quy·don·com@TưQuânDdlqd

"Bác gái Sở, bác cùng bác trai thật là cực kỳ sáng suốt. Để cho cô dâu mới kết hôn sống bên ngoài, nếu như là ba mẹ con sẽ không chu đáo như vậy." Giọng điệu Đường Linh Chi có chút vu vơ, nghe không ra là cố ý nhưng vẫn có tính toán. Bản quyền thuộc về dien·dan·le·quy·don·com@TưQuân

"Người trẻ tuổi mà! Tùy bọn nó thôi! Linh Chi, bác qua bên kia trước chào hỏi mấy người bạn, con ăn nhiều một chút! Có chuyện gì gọi bác." Mộ Bội Văn không muốn sẽ tiếp tục cái đề tài này, sợ nói thêm gì nữa, công sức bà nhin lửa giận sẽ tan tành. Bạn đang đọc truyện tại dien·dan·le·quy·don·com@TưQuânDdlqd

"Không sao đâu bác gái. Con có thể chăm sóc mình." Đường Linh Chi nhìn mẹ Sở vội vàng rời đi, trong lòng dâng lên một ý tưởng quái dị, có lẽ bọn họ kết hôn nhất định có nội tình khác. Xem ra, tối nay cô tới thật đúng rồi. Truyện được chuyển ngữ bởi TừQuân@Diễn đàn Lê Quý Đôn

diễn·dan·le·quy·don

Đây là lần lộ diện chính thức đầu tiên có ý nghĩa quan trọng của Ngưng Lộ ở nhà họ Sở. Bản quyền thuộc về dien·dan·le·quy·don·com@TưQuân

Kéo làn váy dài đến gót chân, Ngưng Lộ đứng trước ngôi biệt thự đèn đuốc sáng rực này, trong lòng trở nên lo lắng. Phải đối mặt với nhiều người thân bạn bè như vậy, cô ứng phó được sao? Có lẽ phần lớn mọi người cũng không làm cho cô sợ, cô lo lắng nhất là thái độ mẹ Sở đối với cô. Kháng cự trong lòng càng ngày càng rõ ràng, muốn lui về phía sau. Không được, không thể đi vào, cô không dám. . . . .

Cho đến một đôi bàn tay ôm thân thể không ngừng lui về phía sau của cô, cô không cần nhìn đã biết là anh rồi. Truyện được chuyển ngữ bởi TừQuân@Diễn đàn Lê Quý Đôn

"Sợ cái gì? Bên trong cũng không có cọp." Có điều so với có cọp còn làm cho người ta sợ hơn. Bạn đang đọc truyện tại dien·dan·le·quy·don·com@TưQuânDdlqd

"Em sợ em ứng phó không được." Anh cười thoải mái khiến tâm trạng bất an của Ngưng Lộ như kỳ tích không còn sợ hãi nữa. Bản quyền thuộc về dien·dan·le·quy·don·com@TưQuân

"Không cần sợ, có anh ở đây! Em cái gì đều không cần nói, phải đi theo bên cạnh anh là tốt rồi!" Anh nâng lên mặt của cô lên, ánh mắt nóng rực. Suy nghĩ vì thân thể cô, anh không để cho mang giày cao gót, cho nên chọn một bộ lễ phục màu hồng thiết kế vai một bên, nơ con bướm nghịch ngợm tung bay ở bên hông, không có bó chặt eo đã không giống như trước, cả người lộ ra cô gái nhỏ thuần khiết và quyến rũ, trang điểm nhẹ vào ban đêm hiện ra dung nhan tinh tế của cô. Truyện được chuyển ngữ bởi TừQuân@Diễn đàn Lê Quý Đôn

Ngừng thờ, Ngưng Lộ khoác tay anh cùng nhau đi vào trong đám người náo nhiệt. Bạn đang đọc truyện tại dien·dan·le·quy·don·com@TưQuânDdlqd

Đèn treo thủy tinh tinh xảo khiến đại sảnh xa hoa trở nên vô cùng sang trọng, ăn uống linh đình, cực kỳ náo nhiệt. Đây thật sự chỉ đơn giản là tiệc gia đình thôi sao? Ngưng Lộ ở bước đầu tiên bước vào tiền sảnh, ánh mắt cũng chưa có nhìn lên chăm chú, hai tay giữ thật chặt cánh tay Sở Mạnh. Bản quyền thuộc về dien·dan·le·quy·don·com@TưQuân

diễn·dan·le·quy·don

"Ba, mẹ." Sở Mạnh không có để ý tới những người khác trong nhà họ Sở, trực tiếp dẫn Ngưng Lộ tới trước mặt vợ chồng Sở Vân Thiên. Tay Ngưng Lộ nắm càng lúc càng chặt hơn. Truyện được chuyển ngữ bởi TừQuân@Diễn đàn Lê Quý Đôn

"Ừ! Về là tốt rồi." Sở Vân Thiên đối với con lớn có thể trở về là rất hài lòng, chẳng qua là bộ dáng cô vợ nhỏ của nó giống như rất khản trương. Mà Mộ Bội Văn ngay cả hừ đều không hừ một tiếng, dường như cố ý muốn cho Ngưng Lộ khó chịu.

"Gọi cha, mẹ đi! Cũng không phải là lần đầu tiên gặp mặt." Sở Mạnh biết cô khản trương, tay đặt ở trên eo cô thoáng dùng một chút lực, thúc ép cô lên tiếng. Anh thừa nhận mình là có chút ý xấu, muốn xem xem cô phản ứng như thế nào. Bản quyền thuộc về dien·dan·le·quy·don·com@TưQuân

"Cha, mẹ." Trước mặt nhiều người như vậy, Ngưng Lộ rốt cuộc vẫn phải ngẩng đầu lên. Bạn đang đọc truyện tại dien·dan·le·quy·don·com@TưQuânDdlqd

"Ngưng Lộ, để Sở Mạnh dẫn con giới thiệu một chút những người khác trong tộc của chúng ta đi! Bội Văn, chúng ta đi bên kia nói chuyện với chú Hai."

Sở Văn Thiên cũng không có nhìn sắc mặt Ngưng Lộ, miễn cưỡng kéo vợ mình đi về bên kia. Đi được một nửa, Mộ Bội Văn chợt nghĩ đến Đường Linh Chi, hất tay Sở Văn Thiên ra chạy thẳng tới phía bên kia. Truyện được chuyển ngữ bởi [Tứ Quân@Diễn đàn Lê Quý Đôn](#)

Sở Mạnh cười dẫn Ngưng Lộ vào trong đám người, giới thiệu từng người thân ăn mặc trang phục đẹp đẽ kia. Mặc dù bọn họ không có nhiều ấn tượng đối với Ngưng Lộ, nhưng mà trên căn bản vẫn phải khiêm nhường lễ độ.

"Thế nào, một sao?" Sở Mạnh cảm ly rượu từ người phục vụ, nhìn Ngưng Lộ cười, mặt đều muốn cứng ngắc ra nhẹ hỏi. Trường hợp như vậy cũng coi là khá thoải mái rồi, nếu như mang cô đến những tiệc rượu chính thức kia, cô nhất định sẽ nổi điên đến muốn chạy trốn? Anh chợt nghĩ đến lần đầu tiên ở vườn hoa nhà họ Sở nhìn thấy tình cảnh của cô. Bạn đang đọc truyện tại [diễn đàn Lê Quý Đôn@Tứ QuânDdlqđ](#)

"Mới như vậy liền một mối, tương lai thế nào gánh chịu nổi vị trí nữ chủ nhân nhà họ Sở?" Thay Ngưng Lộ mở miệng chính là mẹ Sở - Mộ Bội Văn, thấy bên cạnh bọn họ không có những người khác, sau đó liền kéo Đường Linh Chi tới đây.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Ác Ma Quá Yêu Vợ* được tải miễn phí tại [WwW.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](#).

Chương 67: Thích Là Cái Gì?

"Mẹ." Truyện được chuyển ngữ bởi [Tứ Quân@Diễn đàn Lê Quý Đôn](#) Trên mặt Ngưng Lộ đã hiện vẻ không tự nhiên. Cô cũng biết mẹ Sở nhất định sẽ không dễ chịu với cô. Nhưng mà cô gái xinh đẹp cao gầy bên cạnh bà là ai? Ngưng Lộ lén nhìn. Bản quyền thuộc về [diễn đàn Lê Quý Đôn@Tứ Quân](#)

"Sở Mạnh, đây là con gái lớn nhà họ Đường – Đường Linh Chi, Linh Chi mặc dù tốt nghiệp đại học danh tiếng ở nước ngoài nhưng đang làm việc trong xí nghiệp Đường thị. Không bằng các con trò chuyện chút đi?" Mộ Bội Văn cố ý coi thường Ngưng Lộ, cười đem Đường Linh Chi đẩy tới trước mặt Sở Mạnh. Mà không nhìn ra trên mặt Sở Mạnh là biểu cảm gì, anh không có nhìn về phía Đường Linh Chi mà mẹ Sở cố ý đẩy, mà là yên lặng nhìn Ngưng Lộ không có lên tiếng. Bạn đang đọc truyện tại [diễn đàn Lê Quý Đôn@Tứ QuânDdlqđ](#)

"Xin chào, em là Đường Linh chi. Chị chính là vợ của anh Sở Mạnh phải không? Rất hân hạnh được biết chị." Đường Linh Chi chủ động vươn tay về phía Ngưng Lộ. Thay vì từ trên người đàn ông Sở Mạnh này biết chút ít cái gì, không bằng ra tay với con thỏ nhỏ ở bên cạnh anh đi. Truyện được chuyển ngữ bởi [Tứ Quân@Diễn đàn Lê Quý Đôn](#)

"Xin chào!" Ngưng Lộ cũng đưa tay ra, ý tốt của người ta cũng không thể không nhận được! Thật kỳ quái, người đàn ông kia có cái gì tốt chứ? Tại sao phụ nữ không ngừng cho rằng mình có thể so với cô đã là bà Sở danh chính ngôn thuận mà xứng đôi với anh hơn chứ? Xa thì có Ngũ Thiên Nghiên, Truyện được chuyển ngữ bởi [Tứ Quân@Diễn đàn Lê Quý Đôn](#) gần thì Tiêu Diệc San, còn có Đường Linh Chi trước mặt. Không hề che dấu mà muốn nói lớn tình cảm thâm thường với Sở Mạnh.

Xem ra biểu hiện vẫn được, nhìn hai người phụ nữ bắt tay! Sở Mạnh giờ ly rượu trong tay lên uống một ngụm. Trong lòng Mộ Bội Văn có suy tính gì anh không biết sao? Có điều, chuyện như vậy anh làm sao có thể để nó xảy ra lần thứ hai. Anh sờ di không lên tiếng, chẳng qua là muốn xem thử bà rốt cuộc là muốn diễn lại trò cũ hay có mục đích khác. Bạn đang đọc truyện tại [diễn đàn Lê Quý Đôn@Tứ QuânDdlqđ](#)

"Linh Chi, con và Sở Mạnh tâm sự chút đi. Bác mang Ngưng Lộ đến bên kia ăn chút gì." Bất kể người ta có đồng ý hay không, Mộ Bội Văn đã kéo tay Ngưng Lộ đi, Sở Mạnh vậy mà vẫn bình tĩnh không ngăn cản. Truyện được chuyển ngữ bởi [Tứ Quân@Diễn đàn Lê Quý Đôn](#)

[Diễn đàn Lê Quý Đôn](#)

"Sở Mạnh, em có thể cứ gọi anh như vậy không?" Đôi mắt to của Đường Linh Chi chăm chỉ nhìn Sở Mạnh, thể hiện rõ sự yêu thích cùng ái mộ. Tại sao cô lại gặp anh trễ một bước? Bản quyền thuộc về [diễn đàn Lê Quý Đôn@Tứ Quân](#)

"Cô Đường." Sở Mạnh đưa cái ly trong tay lên coi như là cùng cô chào hỏi.

"Gọi em là Linh Chi đi!" Một nụ cười tự tin ở trên mặt cô hiện lên. Bạn đang đọc truyện tại [diễn đàn Lê Quý Đôn@Tứ QuânDdlqđ](#)

"Thật xin lỗi, cô Đường, chúng ta không có quen thuộc như vậy, thất lễ." Sở Mạnh xoay người lại cùng các anh em nhà họ Sở khác Truyện được chuyển ngữ bởi [Tứ Quân@Diễn đàn Lê Quý Đôn](#) tán gẫu đề tài của đàn ông bọn họ. Ý đồ Đường Linh Chi đã quá rõ ràng, mà anh từ trước đến giờ không làm con mồi của người khác. Truyện được chuyển ngữ bởi [Tứ Quân@Diễn đàn Lê Quý Đôn](#)

Sở Mạnh, anh quả thật quá kiêu ngạo. Cô đường đường là trưởng nữ nhà họ Đường cũng không để ở trong mắt. Bao nhiêu đàn ông thấy cô không phải là hết người này đến người kia lần lượt muốn được gần gũi với cô sao? Chỉ có anh lạnh nhạt với cô như vậy. Nhưng mà có lẽ chính người đàn ông như anh mới có thể khiến cô có ham muốn chiếm giữ mạnh mẽ thế. Còn cô vợ nhỏ bé kia, xem bộ dạng bọn họ giống như là không có nhiều ân ái. Hừ, cô ngược lại muốn nhìn xem cuối cùng ai chết vào tay ai. Ha ha, trò chơi rất kích thích không phải sao? Huống chi còn có mẹ Sở trợ giúp! Cũng không biết phần thắng này rốt cuộc có mấy phần, cô muốn tự mình kiểm tra. Bạn đang đọc truyện tại [diễn đàn Lê Quý Đôn@Tứ QuânDdlqđ](#)

dien+dan+le+quy+don+com

Một mình Ngưng Lộ đứng ở trước bàn ăn thật dài đẳng trí gấp món ăn. Mới vừa rồi mẹ Sở kéo cô đến bên này liền nhét cô vào nơi này, có điều, như vậy cũng tốt, cô ngược lại có chút tự tại. Bản quyền thuộc về diễn+đàn-lê-quý+đôn@TưQuân

Bởi vì buổi trưa chưa ăn thứ gì, thời gian ăn món điểm tâm ngọt buổi chiều cũng bởi vì đi ra bên ngoài cho nên cũng bỏ lỡ, bụng cô cũng cảm nhận được đói. Nhưng mà đối với những món ăn đẹp mắt đủ loại kia lại không làm cô nhiều hứng thú, cô vẫn tương đối thích thức ăn ở nhà do thím Trương nấu. Truyện được chuyển ngữ bởi TưQuân@Diễn+đàn+Lê+Quý+Đôn

"Ngưng Lộ, là em sao?" Sau lưng một giọng nam giống như không thể tin nổi kích động kêu lên. Ở trong phòng nghỉ ngồi một hồi lâu cảm thấy nhàm chán, Đường Tinh Đằng muốn ra đây hóng mát một chút, thấy được trong đại sảnh náo nhiệt một bóng dáng rất quen thuộc giống như Ngưng Lộ, là cô sao? Cô sao lại tới nơi này đây? Anh không thể tin được từng bước bước đi qua, cho đến chứng kiến gò má nghiêng của cô, anh kích động lên tiếng. May là âm thanh không lớn tiếng lắm, nếu không sẽ rước lấy những ánh nhìn khó chịu từ người khác rồi. Bạn đang đọc truyện tại dien+dan+le+quy+don+com@TưQuânDdlqd

"Anh Đường? Làm sao anh lại ở đây?" Ngưng Lộ sau khi quay đầu thấy là Đường Tinh Đằng cũng kinh ngạc. Trời ạ, tại sao có chuyện thể trùng hợp như thế? Xem ra hai nhà Đường – Sở giao tình không tệ, tại tiệc tư nhân như vậy còn có thể mời được người của nhà khác. Chỉ là, anh Đường và cô Đường mới vừa rồi đó có quan hệ gì sao? Bọn họ cũng họ Đường! Bản quyền thuộc về diễn+đàn-lê-quý+đôn@TưQuân

"Anh theo chị đến đây." Đường Tinh Đằng giơ ngón tay chỉ hướng Đường Linh Chi đang cùng người khác nói chuyện phiếm ở phía xa. Truyện được chuyển ngữ bởi TưQuân@Diễn+đàn+Lê+Quý+Đôn

"Thì ra cô Đường là chị của anh." Ngưng Lộ theo hướng anh chỉ đường nhiên hiểu ra. Nhưng bọn họ xem ra một chút cũng không giống, bề ngoài không giống, khí chất cũng không giống. Truyện được chuyển ngữ bởi TưQuân@Diễn+đàn+Lê+Quý+Đôn Đường Linh Chi cao ngạo tự tin, dĩ nhiên cô ấy có năng lực này, mà Đường Tinh Đằng lại là một công tử bộ dạng khiêm tốn.

"Em biết chị anh sao?" Đường Tinh Đằng nhận lấy cái đĩa quá nặng trong tay Ngưng Lộ, cười hỏi. Anh không cho là Ngưng Lộ sẽ giao du gì với chị mình, hơn nữa tuổi họ chênh lệch lớn, không thể nào là bạn bè. Bản quyền thuộc về diễn+đàn-lê-quý+đôn@TưQuân

"Mới vừa rồi có giới thiệu qua." Ngưng Lộ cúi mắt xuống, gấp một con tôm hùm lớn.

"Em ăn được nhiều như vậy sao?" Bạn đang đọc truyện tại dien+dan+le+quy+don+com@TưQuânDdlqd

"Em bây giờ là hai người rồi." Vừa nói đến này cái này, hai bên đều trầm mặc lại. Truyện được chuyển ngữ bởi TưQuân@Diễn+đàn+Lê+Quý+Đôn

"Chúng ta đến kia bên ngồi một chút đi?" Đường Tinh Đằng chủ động đánh vỡ không khí yên lặng này.

"Được!"

Diễn+đàn+Lê+Quý+Đôn

"Uống chút nước trái cây đi." Truyện được chuyển ngữ bởi TưQuân@Diễn+đàn+Lê+Quý+Đôn

Ngưng Lộ và Đường Tinh Đằng đem thức ăn ngồi vào vị trí cách mọi người khá xa, hai người đều không thích náo nhiệt. Bản quyền thuộc về diễn+đàn-lê-quý+đôn@TưQuân

"Cám ơn." Anh ấy rất chu đáo, Ngưng Lộ nhận lấy nước trái cây nghĩ thầm. Bạn đang đọc truyện tại dien+dan+le+quy+don+com@TưQuânDdlqd

"Ngưng Lộ, sao tối nay em tới nơi này?" Đường Tinh Đằng hỏi ra điều muốn biết nhất trong lòng. Thật ra thì mới vừa rồi anh đã mơ hồ đoán được cô có thể là người nhà họ Sở rồi. Nếu quả như thật là người nhà họ Sở, vậy anh sớm giết chết phản tư tưởng không nên có kia, tránh cho cô chịu tổn thương. Truyện được chuyển ngữ bởi TưQuân@Diễn+đàn+Lê+Quý+Đôn

"Ừ. . . . . Em đi cùng chồng đi." Ngưng Lộ cầm lấy khăn giấy lau miệng, cẩn thận vừa nói. Ừ, không sai, là chồng của cô. Giữa bọn họ không thể dùng 'ông xã', người yêu để hình dung. Bản quyền thuộc về diễn+đàn-lê-quý+đôn@TưQuân

"Chồng em? Anh ta là người nhà họ Sở sao?" Đường Tinh Đằng quay mặt sang nhìn về phòng khách, người đàn ông khiến cho anh đổ kị đến hóa rồ buổi chiều đó đang cách đó không xa cùng người khác nói chuyện rất sôi nổi, trong trường hợp như vậy, anh ta chính là tiêu điểm của mọi người. Cho dù là không làm gì mà đứng ở nơi đó, phong thái vẫn phi phàm như thế. Thì ra là Ngưng Lộ thật sự là người nhà họ Sở, hơn nữa còn là vợ của người đàn ông có tiếng nói nhất trong nhà họ Sở. Mà người đàn ông trước mặt như anh là không có bất kỳ cơ hội thắng nào, không phải sao? Nhưng mà Ngưng Lộ không vui, anh nhìn ra được. Bạn đang đọc truyện tại dien+dan+le+quy+don+com@TưQuânDdlqd

"Ừ." Nhìn theo ánh mắt Đường Tinh Đằng, Ngưng Lộ cũng nhìn thấy anh, ở trong đám người có vẻ như hạc đứng trong bầy gà vậy. Nhưng mà, một người đàn ông như vậy sẽ là của cô sao? Vào giờ phút này, cô lại không hiểu nổi trái tim mình. Truyện được chuyển ngữ bởi TưQuân@Diễn+đàn+Lê+Quý+Đôn

"Ngưng Lộ, em hạnh phúc không? Ở bên anh ta?" Thu hồi ánh mắt của mình, Đường Tinh Đằng nhìn chăm chú mặt Ngưng Lộ, giữa hai lông mày thoáng hiện đau buồn kia, không lừa được người. Bản quyền thuộc về diễn+đàn-lê-quý+đôn@TưQuân

"Cuộc sống không phải là như vậy sao? Bất kể vui hay không vẫn cứ tiếp diễn." Ngưng Lộ cúi thấp mắt, khẽ mỉm cười. Cuộc sống như thế là chính cô lựa chọn, vậy sẽ không có lý do đòi hỏi vui hay không vui. Bạn đang đọc truyện tại [dien-dan-le-quy-don-com@TưQuânDdlqd](#)

"Anh ta đối với em tốt không?" Bản quyền thuộc về diễn đàn-lê-quý đôn@TưQuân

Biết rất rõ ràng không nên hỏi câu ngu xuẩn như vậy, anh vẫn hỏi.

Anh ta đối với cô tốt không? Mặt Ngưng Lộ mờ mờ nhìn Đường Tĩnh Đằng. Anh Đường hôm nay sao vậy? Sao đột nhiên sẽ hỏi cái vấn đề này? Trong mắt của anh lóe lên ánh sáng khiến cho tim cô không tự chủ được đập nhanh hơn. Làm sao sẽ biến thành như vậy? Ngưng Lộ sợ ngấy người, ngần ngại đến mức nước trái cây dính ở khóe miệng cũng quên đưa tay lau sạch.

Diễn đàn Lê Quý Đôn

"Anh Đường đối với bà xã người khác thật là yêu thích!" Một âm thanh chen vào không mang theo bất kỳ cảm xúc gì, bàn tay thanh nhã nhẹ nhàng lau chút nước màu cam ở khóe miệng cô: "Sao ăn đồ còn như một đứa trẻ vậy?" Giọng nói của anh lúc đối mặt với Ngưng Lộ lại mang sự cứng chiều trước nay chưa từng có. Bạn đang đọc truyện tại [dien-dan-le-quy-don-com@TưQuânDdlqd](#)

Sở Mạnh ở ngồi xuống vị trí bên cạnh Ngưng Lộ, một tay giữ ở eo cô nhẹ nhàng dùng sức ôm cô vào trong ngực anh, một tay dường như vô tình vuốt nhẹ mái tóc dài của cô. Anh là đề cô tự do hoạt động, nhưng mà vẫn là trong phạm vi tầm mắt anh. Không nghĩ tới chỉ trong thời gian nửa ly rượu mà thôi, cô đã ngồi bên cạnh một người đàn ông khác. Truyện được chuyển ngữ bởi [TưQuân@Diễn đàn Lê Quý Đôn](#)

Hơn nữa người đàn ông kia có ý đồ với cô. Thật là không khéo không thành sách, cho là buổi chiều gặp mặt xong, anh ta sẽ vĩnh viễn là người không hề được nhắc tới nữa, kết quả mỗi mấy giờ ngắn ngủn mà thôi, thế nhưng lại chạm mặt rồi. Hơn nữa anh ta lại là người nhà họ Đường. Có điều, vậy thì như thế nào? Bất kể là ai, không thể có ý đồ với người phụ nữ của anh. Bản quyền thuộc về diễn đàn-lê-quý đôn@TưQuân

"Anh Sở, thân là bạn bè, tôi chỉ là quan tâm cô ấy." Trong giọng nói của Đường Tĩnh Đằng cũng không có chút lúng túng. Nếu như một người đàn ông không thể đem lại hạnh phúc cho người phụ nữ của mình, vậy thì coi là cái gì đây? Bạn đang đọc truyện tại [dien-dan-le-quy-don-com@TưQuânDdlqd](#)

"Anh Đường có phải đã quan tâm vượt qua ranh giới bạn bè hay không?" Giữa nam nữ sẽ có tình bạn chân chính sao? Huống chi sự quan tâm của anh ta tựa như có lẽ đã vượt quá giới hạn? Bản quyền thuộc về diễn đàn-lê-quý đôn@TưQuân

"Nếu như không có thể mang cho cô ấy hạnh phúc, trói cô ấy lại ở bên người có ý nghĩa gì?" Đường Tĩnh Đằng nhìn thẳng vào mắt Sở Mạnh, cặp mắt trong suốt thấy đáy.

"Anh Đường không phải là cô ấy, làm sao biết cô ấy không hạnh phúc? Ngưng Nhi, ngoan, ngẩng đầu nhìn anh, nói cho anh ta biết, em hạnh phúc không?" Sở Mạnh nâng mặt cô lên, đôi mắt không di chuyển mà nhìn chăm chăm vào cô. Truyện được chuyển ngữ bởi [TưQuân@Diễn đàn Lê Quý Đôn](#)

"Àm" một tiếng, Ngưng Lộ cảm giác thế giới nhỏ của mình chợt sụp đổ, mặt lập tức hồng đến bên tai vẫn lan tràn đến ngực trắng nõn. Anh ta gọi cô cái gì? Ngưng Nhi? Tại sao anh ta có thể gọi cô như vậy? Âm thanh đến mức không thể thấp hơn làm cho lòng cô giống như là pháo hoa rực rỡ nổ tung trên không trung vào trời đêm, giống như trong lòng anh, cô là người phụ nữ anh coi trọng nhất. Cổ họng cô nghẹn ngào, nói không ra bất kỳ lời nào. Là ảo giác sao? Tại sao cô cảm thấy anh đối với cô đã khác trước?

Cái ánh mắt thâm tình kia dừng ở cô, thời gian giống như là quên phải trôi đi, từng giây từng phút đã mất đi ý nghĩa. Trong mắt của anh lóe lên tình cảm khiến cô cảm động, khiến cô không thể tin nổi. Nhưng trong đầu hết lần này tới lần khác lại nhớ tới người con trai cũng đã từng dùng ánh mắt thâm tình này nhìn cô, tại sao còn phải lại nhớ tới anh ấy? Không nên, thật sự không nên! Nhưng người đàn ông trước mắt này làm sao có thể thích cô? Bạn đang đọc truyện tại [dien-dan-le-quy-don-com@TưQuânDdlqd](#) Nếu thích một người thì sẽ không ép buộc người đó làm những chuyện họ không muốn làm. Hơn nữa hôn nhân của bọn họ đã rất rõ ràng, cũng đầy đau khổ, anh sẽ lấy cô, nhưng mà bởi vì cô muốn nhờ vả anh mà vừa đúng tồn thương tới một người khác thôi, lòng của bọn họ vĩnh viễn sẽ không hợp nhất được. Nghĩ đến đây, không biết đã sớm là cảm giác gì làm mũi cô cay xè đến khó chịu, một giọt nước mắt chảy ra. Bản quyền thuộc về diễn đàn-lê-quý đôn@TưQuân

"Nhìn em kìa. Vui vẻ cũng có thể khóc thành ra như vậy." Giống như là lau thế nào cũng không hết nước mắt khiến trong lòng Sở Mạnh tối sầm lại. Còn không quên nó được sao? Ánh mắt cô trong tức tắc thay đổi, đồng thời anh đã biết tâm tư của cô rồi. Giọng nói dịu dàng đến say người, nhưng động tác của anh lại thô lỗ rất nhiều. Truyện được chuyển ngữ bởi [TưQuân@Diễn đàn Lê Quý Đôn](#)

Giữa bọn họ đã không có chỗ đứng cho anh, mặc dù Ngưng Lộ không đưa ra đáp án, nhưng mà Đường Tĩnh Đằng biết, cho dù bọn họ không yêu nhau, nhưng cũng không tới phiên anh lo. Có lẽ anh thật sự chỉ là một người bạn không hơn không kém! Chẳng qua chỉ là bạn bè! Bạn đang đọc truyện tại [dien-dan-le-quy-don-com@TưQuânDdlqd](#)

diễn đàn Lê Quý Đôn

"Tĩnh Đằng, chúng ta đi về!" Đường Linh Chi đi tới, đây là tình huống gì? Tại sao em trai lại có vẻ mặt khổ tâm nhìn Sở Mạnh và vợ ân ái ái ái? Chẳng lẽ bọn họ biết nhau hay sao? Có khả năng này, cô vợ nhỏ của Sở Mạnh không phải là vẫn còn đang đi học sao? Mà em trai của mình đi dạy ở trường. Nhưng mà cho dù là người quen biết, sao em trai lại có vẻ mặt như thế? Truyện được chuyển ngữ bởi [TưQuân@Diễn đàn Lê Quý Đôn](#)

Đường Linh Chi lạnh lùng nhìn này một đôi nam nữ, ở trước mặt mọi người dầm thắm sao? Cô không tin người đàn ông như Sở Mạnh sẽ cảm thấy hứng thú đối với một phụ nữ tồi tệ như vậy. Hơn nữa từ thái độ mẹ Sở, cô biết mẹ Sở đối với cô ta rất bất mãn. Một cuộc hôn nhân không được người nhà

chúc phúc sẽ tốt chỗ nào? Huống chi bản thân cô ta không thể mang đến bất kỳ sự trợ giúp nào cho sự nghiệp Sở Mạnh, thân thể bọn họ đã định trước phải môn đăng hộ đối. Cô cái gì cũng không cần làm, chỉ cần chờ là tốt rồi, chờ một ngày Sở Mạnh thấy rõ ràng điều đó. Có lẽ cũng nhanh, bởi vì có mẹ Sở nhúng tay vào. Chẳng qua là, Đường Linh Chi cũng không hiểu, mẹ Sở căn bản là không có bất kỳ quyền phát biểu nào với cách làm của Sở Mạnh.

"Ngưng Lộ, tạm biệt." Đường Tĩnh đứng dậy liếc mắt nhìn đôi nam nữ chỉ sống ở trong ý thức mình kia. Cô căn bản là không nghe được anh nói lời từ biệt với cô? Sao anh lại tự cho mình là đúng chứ? Cô bị thương có lẽ không phải là không vui vẻ, có lẽ là vì người đàn ông đó là chồng cô? Là anh đã quá tự mình đa tình. Bạn đang đọc truyện tại [dien+dan+le+quy+don+com@TưQuânDdlqd](#)

"Làm sao em biết cô ấy?" Sau khi tạm biệt vợ chồng Sở Văn Thiên, Đường Linh Chi hỏi về mặt không vui của em trai. Truyện được chuyển ngữ bởi [TưQuân@Diễn đàn Lê Quý Đôn](#)

"Cô là học sinh trường của chúng ta." Có lẽ chẳng qua là so với học sinh còn thân thiết như bạn bè một chút thôi.

"Chẳng qua là học sinh sao?" Bản quyền thuộc về diễn đàn lê-quy đôn@TưQuân

"Chẳng qua là học sinh."

diễn❖đàn❖lê❖quy❖đôn

Thời tiết đầu thu buổi tối không còn khô nóng nữa. Ở trên đường không người xe chột ngừng lại, ngoài cửa sổ ánh trăng sáng trong, những cây xanh cao lớn phe phẩy trong gió thu hòa cùng tiếng côn trùng kêu vang trong không trung. Bọn họ từ nhà họ Sở về, vẫn lẳng lặng không có nói chuyện với nhau.

"Có muốn đi dạo không?" Sở mạnh tắt máy, âm thanh nhẹ nhàng.

"Được." Có lẽ là bóng đêm quá đẹp, cho nên Ngưng Lộ không tự chủ được nói đồng ý. Bạn đang đọc truyện tại [dien+dan+le+quy+don+com@TưQuânDdlqd](#)

Xuống xe, so với đề nén bầu không khí ngột ngạt, nơi này thoải mái hơn. Ngưng Lộ hít một hơi thật sâu, một bàn tay thon dài ấm áp ôm lấy tay cô. Bản quyền thuộc về diễn đàn lê-quy đôn@TưQuân

Trong lòng chấn động, lại không dám hắt anh ra, Ngưng Lộ cúi đầu không nói lời nào. Tối nay anh lại trở nên rất kỳ lạ, cái loại cảm giác quái dị đó cô không thể diễn tả chính xác. Chính là rất quái.

Ánh trăng mát mẻ như nước, bọn họ tay trong tay chậm rãi đi giống như là một đôi vợ chồng già lâu năm. Truyện được chuyển ngữ bởi [TưQuân@Diễn đàn Lê Quý Đôn](#) Một trận gió thổi qua khiến Ngưng Lộ khẽ lạnh cả người, còn không kịp nói gì, một cái áo khoác âu phục đã khoác lên người. Hơi ấm áp mà quen thuộc tản ra toàn thân, Ngưng Lộ dừng bước.

Anh ta cưỡng ép và uy hiếp đúng là ghê tởm, anh ta săn sóc chu đáo lại làm cho cô cảm thấy khổ sở. Khổ sở cái gì chứ? Cô không biết, thật sự không biết. Cô chỉ biết, lúc chính mình phát hiện nhìn thấy anh thì trong lòng không còn tràn đầy chán ghét cùng bài xích nữa. Đặc biệt là tối nay, lúc đối mặt với ánh mắt đen thâm tình thì cô cảm giác được anh có tình cảm với cô. Lòng rối loạn, không biết sao phải rối loạn, cô đối với anh, cuối cùng là cảm giác gì?

Nếu như là hận, như thế nào lại mâu thuẫn như vậy? Cô phải nên bài xích anh sao? Đặc biệt là lần trước anh mang theo mùi vị phụ nữ khác trở lại ép buộc cô chiều ý anh, cô phải là hận anh mới phải! Không thể nào anh chỉ là vì anh dịu dàng nhìn cô một chút mà cô có thể quên. Nếu như nói là thích, vậy tại sao nghĩ tới Sở Khương, lòng của cô còn đau? Bạn đang đọc truyện tại [dien+dan+le+quy+don+com@TưQuânDdlqd](#) Từ tuổi cập kê đã quen biết, cùng đi qua nhiều năm tháng đẹp đẽ như vậy, cái loại tình cảm thuần khiết mà chân thật đó, sao quên mất rồi? Bản quyền thuộc về diễn đàn lê-quy đôn@TưQuân

Anh ấy cùng cô đi qua những tháng năm tốt đẹp nhất trong đời, đau lòng có anh an ủi, vui vẻ có anh sẻ chia, anh đối với cô mà nói, là người yêu cũng là người thân, cái loại ràng buộc và tình cảm đó, không phải một sớm một chiều có thể bồi đường ra được, thậm chí đã vượt qua thân tình máu mủ của cô và cha mẹ.... Trong cảm nhận của cô, địa vị Sở Khương không ai có thể thay thế được.

Cô yêu anh, yêu anh sâu đậm. Nhưng mà phản bội lời thề giữa bọn họ cũng là cô, cô đã không còn tư cách nói lời yêu anh rồi. Truyện được chuyển ngữ bởi [TưQuân@Diễn đàn Lê Quý Đôn](#)

Sở Mạnh thì sao, mặc dù bọn họ đã kết hôn, nhưng mà trong hôn nhân bọn họ bao hàm quá nhiều nhân tố bên ngoài, lại duy chỉ có yếu tố tình cảm hàng đầu lại không có. Anh đối với cô không phải là thật sự có tình cảm, nhưng anh vô ý biểu hiện ra nhu tình rồi lại để cho cô lưu luyến. Cô chính là người phụ nữ ích kỷ như vậy! Rõ ràng là không thương anh, lại ham muốn một chút ấm áp kia. Bạn đang đọc truyện tại [dien+dan+le+quy+don+com@TưQuânDdlqd](#)

Đúng vậy, từ lúc bọn họ kết hôn tới nay, anh ta một mực cưỡng ép cô. Nhưng hành động mới vừa rồi của anh lại làm cho cô không khỏi cảm động. Một loại cảm động như vậy lại làm cho cô đang suy nghĩ về Sở Khương sinh ra cảm giác tràn đầy tội lỗi, cô tại sao có thể đối với một người đàn ông nhân tâm chia rẽ cô và Sở Khương mà sinh ra cảm động? Anh ta rõ ràng biết ban đầu cô vì cái gì đi cầu xin anh ta; thế nhưng, anh ta lại tuyệt không nhớ đến tình cảm anh em. Dù là anh ta cùng với Sở Khương không phải là anh em ruột thịt, thế nhưng cũng là em trai cùng nhau lớn lên! Có lẽ đều là cô sai, là cô không nên chủ động đi trêu chọc anh. Bản quyền thuộc về diễn đàn lê-quy đôn@TưQuân

Diễn đàn Lê Quý Đôn

"Đang suy nghĩ gì vậy?" Anh ôm cô vào trong ngực, nâng mặt của cô lên hỏi. Lần trước sau khi làm thương tổn cô như vậy, anh mỗi ngày sống trong

buồn phiền hối hận, rồi lại không dám trở lại nói xin lỗi, sợ nhìn thấy hận ý trong mắt cô. Vậy sẽ khiến anh không chịu nổi. Thì ra là bất tri bất giác anh đã dành cho cô nhiều tình cảm như vậy. Anh cho là khi lấy được người của cô, anh liền thỏa mãn, thật ra thì không phải. Anh rất tham lam, tham lam nghĩ đến nghĩ đến tình cảm trân quý, không dễ dàng có được của cô. Truyện được chuyển ngữ bởi [TứQuân@Diễn đàn Lê Quý Đôn](#)

Đón nhận ánh mắt chăm chú của anh, Ngưng Lộ lại nói không ra nửa câu. Mặt của anh làm cho cô đau lòng! Bạn đang đọc truyện tại [dien-dan-le-quy-don-com@TứQuânDdlqđ](#)

"Ngưng Nhi, nói cho anh biết. Em vui về không?" Đầu ngón tay thon dài từ tóc mai trên trán cô đến một đôi lông mày trời sinh, trượt xuống chớp mũi nho nhỏ, chút son kia càng làm đôi môi đỏ mọng thêm kiều diễm ướt át. Hồi ra những lời này, Sở Mạnh biết mình thật sự là giả vờ ngớ ngẩn rồi. Cô hận anh như vậy, cùng anh ở chung một chỗ sao có thể vui về được? Thì ra là anh đã đem lời nói của Đường Tĩnh Đằng nghe được để ở trong lòng. Thì ra là anh lại quan tâm cô có vui về hay không.

"Anh cảm thấy em vui về không?" Rốt cuộc, ghen ngào nói ra, nhưng vẫn là cảm thấy nặng nề và khó chịu! Giữa bọn họ không nên đi tới bước này. Nếu như chẳng qua là đường ai nấy đi không phải là rất tốt sao? Tại sao phải dây dưa đến tình cảm? Truyện được chuyển ngữ bởi [TứQuân@Diễn đàn Lê Quý Đôn](#)

"Anh muốn cho em vui về, có được không?" Anh ôm chặt cô, ông chặt cô trong ngực. Cầm đặt trên đỉnh đầu cô, hương tóc nhẹ không ngừng truyền vào trong chớp mũi khiến lòng anh thức tỉnh. Lần đầu tiên, anh cảm thấy sợ, sợ nghe được cô lạnh nhạt từ chối mà xa cách. Anh muốn cho cô vui về, hạnh phúc, cho cô tất cả những thứ cô mong muốn, có được không? Bạn đang đọc truyện tại [dien-dan-le-quy-don-com@TứQuânDdlqđ](#) Anh phải nói với thế nào cô rằng anh không phải là vì muốn toại nguyện Quan Minh Quyền mới ở bên cô? Anh không phải là vì khiến Sở Khương đau khổ mà cưỡng ép cô? Nhưng mà nói ra, cô có tin hay không? Luôn luôn tràn đầy tự tin, anh bỗng nhiên không có chút lòng tin, trước mặt người phụ nữ mình thích, anh trở nên hèn nhát. Một câu nói có thể nói ra phải chăng tương tự với câu "Anh thích em?"

Anh ta đang nói cái gì? Cho cô vui về? Anh ta không biết sao? Sau khi chọn ở bên anh ta, vui về của cô đã không có ở đây. Vui về của cô chính là bị anh ta tước đoạt, anh ta tại sao có thể cho cô vui về? Ngưng Lộ ở trong lòng không ngừng cười khổ, không biết là cười bản thân mình ngốc hay là anh ngốc. Bạn đang đọc truyện tại [dien-dan-le-quy-don-com@TứQuânDdlqđ](#)

"Giữa chúng ta, không phải quan hệ như thế. Thật xin lỗi, tôi muốn về nhà!" Kiểu đối thoại như tỏ tình này làm cho cô lập tức không tiếp nhận nổi, cũng không dám tiếp tục cái đề tài này. Chút ảm áp kia coi như là nằm mơ đi, tình mộng cô chỉ là Quan Ngưng Lộ. Đem mặt từ trong khuôn ngực ảm áp của anh ngẩng lên, nhẹ nhàng lấy tay của anh ra, Ngưng Lộ cúi đầu xoay người đi. Truyện được chuyển ngữ bởi [TứQuân@Diễn đàn Lê Quý Đôn](#)

"Em luôn luôn không cho người làm sai cơ hội sao?" Cô từ chối khiến cho anh vô cùng khó chịu, giữ chặt thân thể muốn tránh ra của cô, lần nữa ôm cô vào trong ngực.

"Nếu như vừa bắt đầu đã là sai lầm, tất cả đều sẽ chỉ là sai lầm mà thôi." Bọn họ vừa bắt đầu chính là sai, làm sao có thể có cơ hội sửa đổi nữa? Bạn đang đọc truyện tại [dien-dan-le-quy-don-com@TứQuânDdlqđ](#)

"Cứ như vậy yêu hấn sao?" Anh cúi đầu tiến tới gần cô, nhìn sâu vào đôi mắt trong suốt của cô. Chính là như vậy, một đôi mắt trong suốt giống như một suối nước bắt anh phải ôm lấy.

"Đúng vậy, tôi yêu anh ấy. Cả đời chỉ yêu anh ấy." Ngưng Lộ nhắm mắt lại. Sự điên cuồng trong mắt anh ta khiến cô sợ. Yêu anh ấy? Cô đã không còn tư cách này rồi, nhưng mà cô sẽ trân trọng anh ở trong lòng cả đời. Bản quyền thuộc về diễn đàn-le-quy-don@TứQuân

"Nếu như hấn biết em đã sớm không phải là Quan Ngưng Lộ năm đó, mà thật ra thì đã sớm khuất phục ở dưới thân thể của tôi, mặc tôi phô trương khả năng đem lại khoái lạc cho phụ nữ, em nói xem hấn có thể còn yêu em hay không? Có muốn tôi quay lại lúc chúng ta hoan ái gọi cho hấn hay không? Để cho hấn xem em ở dưới người tôi phóng đảng cỡ nào?" Bị cô nói cô yêu người đàn ông khác, sự tự tin tràn đầy của anh phút chốc phai mờ như mây bay tan tát, Sở Mạnh bây giờ khôi phục lại dáng vẻ người đàn ông vô tình, lãnh khốc; lời nói nói ra khỏi miệng đều là muốn tôn thương triệt để cô mới chịu bỏ qua. Cũng chỉ có như vậy, anh mới cảm giác mình không có ngu ngốc như vậy, anh là Sở Mạnh tràn đầy tự tin, không có gì mà Sở Mạnh anh không có được. Truyện được chuyển ngữ bởi [TứQuân@Diễn đàn Lê Quý Đôn](#)

"Anh. . . ." Trong mắt đã ngấn lệ, Ngưng Lộ cũng biết, anh ta tại sao có thể là người tốt như vậy? Những thứ dịu dàng vừa rồi cũng chỉ là mặt ngoài anh ta dùng gạt người? Có phải muốn xem thử một chút phản ứng của cô hay không? Hoàn hảo bản thân cô không có ngây ngốc đi tin tưởng anh. Mà anh vẫn là người đàn ông hết sức vô sỉ đó, cho nên đem những thời khắc bọn họ ở chung một chỗ không thể chịu đựng kia kìm nén xuống. Sao lại có người đàn ông vô liêm sỉ như vậy? Bạn đang đọc truyện tại [dien-dan-le-quy-don-com@TứQuânDdlqđ](#)

"Quan Ngưng Lộ, em không được quên, bây giờ em là vợ tôi. Lại dám miệng nói yêu người đàn ông khác sao? Lần sau nếu như còn để cho tôi nghe được, tôi sẽ không bỏ qua dễ dàng như vậy đâu! Có nghe hay không?" Bản quyền thuộc về diễn đàn-le-quy-don@TứQuân

Có ý không để ý đến nước mắt ướt dần khuôn mặt nhỏ nhắn, Sở Mạnh giữ chặt cảm của cô, trịnh trọng cảnh cáo. Nếu người ta đã không yêu thích anh, anh cần gì tự làm mất mặt nữa? Loại chuyện mất mặt này sẽ không xảy ra lần thứ hai nữa. Chẳng qua là, đời này cô cũng đừng muốn thoát khỏi anh, muốn cùng Sở Khương ở chung một chỗ? Ngay cả nằm mơ cũng không cần nghĩ tới. Lúc này Sở Mạnh không biết, có một ngày, là anh chủ động buông tay cô ra.

[diễn đàn lê quý đôn](#)

Sở Mạnh hung hăng buông cô ra, tức giận đi trở về. Nhìn bóng dáng cao lớn của anh cứ tuyệt tình như vậy mà đi, cảm giác đau lòng khiến cô không thể nổi. Ngưng Lộ ngồi xồm người xuống, vùi mặt trong đầu gối, đau khóc thành tiếng. Tại sao khi bọn họ ở chung lại luôn như vậy? Truyện được chuyển ngữ bởi [TứQuân@Diễn đàn Lê Quý Đôn](#) Khó lắm mới được hòa bình thì lại bắt đầu chiến tranh mới. Là cô sai lầm rồi sao? Hay vẫn là anh sai?

Anh sao có thể nỡ để cô cứ như vậy đi một mình trên đường? Anh rất quá đáng, thật sự rất quá đáng. Cô khóc đến thương tâm, khóc đến muốn thờ không nổi, khóc đến mặt trắng cũng lặng lẽ trốn vào trong mây, không muốn nhìn lại. Cho đến tiếng thắng xe chói tai vang lên ở bên tai, Ngưng Lộ mới ngẩng đầu lên. Bạn đang đọc truyện tại [dien+dan+le+quy+don+com@TưQuânDdlqđ](#)

Sở Mạnh có lúc thật hận mình không có tiền đồ, rõ ràng không muốn phải nhìn thấy cô nữa, nhưng mà xe lại như có ý thức, lái đến bên người cô ngừng lại, sau đó thân thể của anh căn bản cũng không nghe đầu óc anh chỉ huy, đi thẳng tới trước mặt người phụ nữ đã khóc đến rối tinh rối mù. Bản quyền thuộc về diễn+đàn-lê-quý+đôn@TưQuân

Khóc cái gì đây? Người nên khóc phải là anh chứ? Ít nhất trong lòng cô còn có người để cô yêu, mà anh đây thì sao? Lần đầu tiên động lòng với một người con gái lại bị mạnh mẽ từ chối, hơn nữa người con gái đó lại là người vợ mà anh cưới về. Thật là buồn cười! Quan Ngưng Lộ, kiếp trước tôi nợ gì em sao?

"Anh không phải là đi rồi sao? Còn quay lại làm gì?" Ngưng Lộ cũng không biết, lúc này giọng nói của mình có bao nhiêu phần làm nũng?

"Khóc đến xấu như vậy, em cho rằng tôi thích xem sao?" Sở Mạnh ở trước mặt cô ngồi xổm xuống. Bạn đang đọc truyện tại [dien+dan+le+quy+don+com@TưQuânDdlqđ](#)

"Anh có thể lựa chọn không nhìn." Anh ta, người này thật sự là nói chuyện cũng không có đức, dám nói cô xấu xí?

"Nếu như không phải là trong bụng em có con tôi, tôi mới mặc kệ em!" Sở Mạnh ở trong lòng thở dài, ôm lấy cô. Truyện được chuyển ngữ bởi [TưQuân@Diễn đàn+Lê+Quý Đôn](#)

Thì ra chỉ vì con, Ngưng Lộ mặc anh ôm cô về trong xe, không lên tiếng nói chuyện nữa. Đúng vậy, cô hiện tại đang mang thai con anh! Bản quyền thuộc về diễn+đàn-lê-quý+đôn@TưQuân

Cô hiểu, thì ra là những thay đổi tới nay là vì con! Hoàn toàn không phải là tình cảm trong tưởng tượng của cô. Haiz, Quan Ngưng Lộ, lúc nào thì mày trở nên hồ đồ vậy? Cho dù anh ta thật sự có tình cảm với cô cũng là bởi vì cô là mẹ của con anh.

Hiểu đến điều này, lòng cô chột trĩu nặng, cực kỳ khó chịu.

d=ien+đàn+l=ê+quý+d=ôn

Trong phòng VIP câu lạc bộ tư nhân cao cấp Dạ Mị, ba người đàn ông xuất sắc không đồng nhất lại giống nhau đang nhàn nhã uống rượu.

"Này, Mạnh, làm gì cả buổi tối đều không nói chuyện? Cái này là tụ tập mà cậu nói sao?" Tổng Từ Tự tao nhã cầm ly rượu trong suốt nghỉ ngơi. Trong đêm, sắc rượu vàng nhẹ nhàng đọng đưa. Bạn đang đọc truyện tại [dien+dan+le+quy+don+com@TưQuânDdlqđ](#)

Haha, người đòi tụ tập là cậu ta, nhưng mà người trong đầu buồn bực, uống rượu cũng lại là cậu ta, nếu như muốn một mình lẳng lặng thưởng thức cần gì kéo hai bóng đèn lớn tới đây? Anh phát hiện kể từ cậu ta kết hôn thì càng ngày càng kỳ quái.

Sau khi uống một hơi cạn sạch ly rượu, Sở Mạnh lại rót một ly, vẫn không nhìn về phía ánh mắt dò xét của hai người bạn tốt. Anh không biết phải nói gì, cũng không biết phải nói như thế nào. Truyện được chuyển ngữ bởi [TưQuân@Diễn đàn+Lê+Quý Đôn](#)Sau khi trở về nhà từ đêm hôm đó, phiền não trong lòng anh vẫn không ngừng lại, về đến nhà thấy biểu tình lạnh nhạt của cô sẽ làm anh càng thêm phiền lòng; cho nên tối nay sau khi tan việc, anh dứt khoát kéo hai bạn tốt đi ra ngoài uống rượu với nhau. Nhưng phiền muộn trong lòng càng đè nén càng nặng trĩu, lại không biết mở miệng như thế nào.

"A Chính, cậu xem cậu ta xảy ra chuyện gì?" Thấy Sở Mạnh không để ý tới mình, Tổng Từ Tự nghiêng đầu đưa tay đụng cánh tay Giang Doãn Chính. Có điều, hỏi là hỏi thôi, Tổng Từ Tự cũng không cho là A Chính sẽ cho anh đáp án anh muốn. A Chính, cái người này cái gì cũng tốt, chính là sẽ không nhìn sắc mặt, nhất định chỉ có thể làm người trợ giúp sau lưng của người thành công. Bản quyền thuộc về diễn+đàn-lê-quý+đôn@TưQuân

Haha, nếu như A Chính biết anh đem truyền thuyết trong giới tài chính và kinh tế ra nói ở bên ngoài là một kẻ sớm nắng chiều mưa, kiêu có văn quân lý tài sản của đông đảo quý tộc, nhà giàu có đầu tư, liên tục bị nói xấu bị mọi người biến thành Thánh kinh để nghiên cứu "Thao bần Quý Thủ" nói thành kẻ bất tài, vô dụng thì không biết sẽ có cảm tưởng gì? Haha. . . . .

"Cậu ta không nói làm sao tôi biết?" Một thân nhân nhà gần như có thể nói là lười thôi, Giang Doãn Chính tựa vào trên ghế sa lon, dùng một ánh mắt ngu ngốc nhìn Tổng Từ Tự. Trong ba người bọn họ, Mạnh luôn luôn là người không dễ dàng lộ tâm trạng ra ngoài nhất, thời điểm còn đi học cũng đã như vậy, những năm này trải qua phong ba bão táp chốn thương trường, thách thức càng ngày càng tăng. Anh đối với nghiên cứu những con số, đồ thị kia cảm thấy hứng thú, còn đối với nghiên cứu người thì không muốn. Truyện được chuyển ngữ bởi [TưQuân@Diễn đàn+Lê+Quý Đôn](#)

"A Chính, sao cậu lại có dáng vẻ chết chóc thế này? Hắn không nói thì cậu không hỏi à?" Tổng Từ Tự để cái ly trong tay xuống, nhích lại gần.

"Cậu không phải là đã hỏi rồi sao?" Giang Doãn Chính trợn mắt nhìn thẳng. Cậu ta cho là Tổng Từ Tự cũng hỏi không ra mà tới anh có thể hỏi được sao? Bạn đang đọc truyện tại [dien+dan+le+quy+don+com@TưQuânDdlqđ](#)

"Này, có phải là anh em không vậy?" Tổng Từ Tự thừa dịp anh không chú ý, ôm cổ của anh.

"Có anh em như cậu sao?" Giang Doãn Chính liền kéo tay Tổng Từ Tự ra, đánh giá công phu bác sĩ Tổng: cần phải tăng cường, hình như đã giảm đi không ít.

"A Chính, vui đùa một chút thôi mà làm gì nặng tay như vậy?" Tổng Từ Từ khẽ gọi ra tiếng. Xem ra anh thật sự là bỏ bê quá lâu, ngay cả trước kia ít nhất có thể đánh tay ngang A Chính, cũng có thể thoải mái mà chế ngự cậu ta. Truyện được chuyển ngữ bởi TừQuân@Diễn đàn Lê Quý Đôn

"Mấy người nháo đủ chưa?" Người đàn ông vẫn luôn không lên tiếng rốt cuộc khi bọn họ kêu la ầm ĩ cũng tỉnh táo ra tiếng. Sở Mạnh vò tóc của mình, đầu giống như có chút hôn mê. Anh đã uống bao nhiêu rượu rồi? Bản quyền thuộc về diễn đàn-lê-quý đôn@TừQuân

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Ác Ma Quá Yêu Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 68: Người Đàn Ông Thỏa Hiệp

"Không có suy nghĩ cậu là ai sao? Mạnh, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" Tổng Từ Từ ngồi vào bên cạnh Sở Mạnh. Giang Doãn Chính tới cầm lấy ly rượu trong tay anh không để cho anh uống nữa. Truyện được chuyển ngữ bởi TừQuân@Diễn đàn Lê Quý Đôn

Mượn rượu giải sầu chỉ càng sâu thêm thôi. Xảy ra chuyện thì cần phải giải quyết chứ không phải trốn tránh. Có điều, cũng không biết chuyện của Mạnh có thể giải quyết được hay không.

"Tôi sẽ xảy ra chuyện gì chứ?" Sở Mạnh nhìn hai bạn tốt, tự giễu nói.

"Theo bọn mình, không phải là cãi nhau với em gái Ngưng Lộ chứ? Chẳng hay chút nào!" Tổng Từ Từ lén lút suy đoán. Bạn đang đọc truyện tại dien-dan-le-quy-don-com@TừQuânDdlqd

"Cô ấy khi nào thì biến thành em gái cậu rồi hả?" Một quả dấm vừa nặng vừa nhẹ lướt qua bả vai Tổng Từ Từ. Tiểu tử A Từ miệng luôn nói vậy. Anh khó chịu chính là cậu ta gọi thân mật như vậy. Bản quyền thuộc về

"Này, các cậu hôm nay có khuynh hướng bạo lực à?" Tổng Từ Từ vịn ghế sa lon sau lưng để mình đứng vững hơn. Mẹ nó, mới vừa rồi vô cớ bị A Chính quăng một quyền, hiện tại lại bị Mạnh ném một quyền, anh cũng không phải là bao cát thịt người, bọn họ làm như vậy có phải là quá đáng quá hay không?

"Mạnh, cãi nhau thật sao?" Giang Doãn Chính ngồi xuống song song với anh. Tiểu tử A Từ này nói ra lời thật là làm cho người ta mở rộng tầm mắt. Trong ba người bọn họ, A Từ là một playboy không giới hạn, Mạnh đối với phụ nữ luôn luôn là tỉnh táo xử lý, còn anh thì không có hứng thú. Nhưng hôm nay từ trong miệng hoa hoa công tử nói ra người đàn ông tỉnh táo phiền lòng là bởi vì phụ nữ, anh vẫn có chút không thể tin được. Bạn đang đọc truyện tại dien-dan-le-quy-don-com@TừQuânDdlqd Mặc dù Mạnh chưa nói qua với bọn họ nguyên nhân đột nhiên kết hôn, nhưng mà anh nghĩ cậu ta làm như vậy nhất định là có mục đích của mình, cậu ta luôn luôn biết mình muốn cái gì, không phải sao? Nhưng A Từ nói đến cãi nhau, có khả năng này sao? Theo tình bằng hữu bọn họ nhiều năm như vậy, anh không cho là Mạnh là loại đàn ông sẽ gây gổ với phụ nữ.

"A Chính, uống với tôi một ly." Sở Mạnh cầm lấy chai rượu trong tay Giang Doãn Chính, lần nữa rót đầy. Mới vừa rồi dùng sức đánh một quyền kia làm cho tâm trạng anh thoải mái không ít. Bản quyền thuộc về

"Thôi, tôi cũng uống với các cậu!" Tổng Từ Từ ngồi xuống. Ba người đàn ông cộng lại cũng gần 100 tuổi cứ anh một ly, tôi một ly mà uống thâu đêm ...

"A Từ, cậu hiểu phụ nữ nhiều nhất. Cậu nói cho tôi biết, sao phụ nữ lại phiền phức như vậy?" "Bùm" một tiếng ngã ở trên bàn, đầu óc Sở Mạnh bởi vì uống quá nhiều rượu nên ý thức bắt đầu không rõ. Tổng Từ Từ lặng lẽ dời cái ly trong tay anh đi, quay đầu nháy mắt với Giang Doãn Chính, Giang Doãn Chính nhận lấy ám hiệu của anh, lấy điện thoại di động ra nhanh chóng mở chế độ camera. Haha, không sai, bọn họ là có ý chúc say Sở Mạnh, muốn đem bí mật nhỏ trong lòng cậu ta ăn trộm mất. Ai bảo tên này bình thường không có cái nhược điểm gì trong tay anh? Truyện được chuyển ngữ bởi TừQuân@Diễn đàn Lê Quý Đôn

Anh muốn báo thù một quyền lần ở bệnh viện cậu ta đánh, còn có một quyền mới vừa rồi cũng thế. Giang Doãn Chính muốn trả thù nhưng là chuyện công! Về phần cái này là chuyện công gì, về sau thì anh biết rồi! Bây giờ có thể bắt đầu! Giang Doãn Chính ở sau lưng Sở Mạnh đưa ra động tác tay "OK", mở màn để A Từ bắt đầu.

"Mạnh, cô gái đáng yêu như thế, làm sao cậu nói là phiền toái đây?" Tổng Từ Từ bắt đầu muốn tháo gỡ mặt nạ giả dối của người bạn tốt của mình – Sở Mạnh. Bạn đang đọc truyện tại dien-dan-le-quy-don-com@TừQuânDdlqd

"Đáng yêu con quý! Nhìn thôi cũng làm tôi tức giận." Sở Mạnh nghĩ đến khuôn mặt nhỏ nhắn, vốn là nói chuyện vui vẻ với thím Trương, vừa thấy anh về nhà lập tức liền thay đổi biểu cảm. Lạnh lùng không nói thêm gì nữa, cho dù nói cũng là anh hỏi một câu, cô trả lời một câu. Nhưng bây giờ anh không thể phát giận, bởi vì lời nói sơ ý một chút có thể làm cô động thai.

"Cô ấy làm cái gì để cho cậu tức giận vậy?" Hai người đàn ông này chịu đựng đến sắp nổ tung, đây là dịp trăm ngàn năm mới có được, sao có thể bỏ qua? Tỉnh táo, phải tỉnh táo! Không thể bỏ lỡ đại sự. Bản quyền thuộc về Lần trước ở trong hôn lễ anh đã bỏ lỡ lần thứ nhất, lần này bắt kè như thế nào

cũng muốn hoàn thành tác phẩm kinh điển này.

"Cô ấy chính là cái gì cũng không làm, mình tài ba. . . . . Mình điểm nào so ra kém với nó chứ?" Vừa nghĩ tới đêm hôm đó cô dùng giọng điệu quả quyết nói cô yêu đáng về của Sở Mạnh, anh rất giận. Sở Mạnh anh muốn tài có tài, muốn tướng mạo có tướng mạo, tại sao lại thua kém một người trẻ tuổi, ngây ngô như vậy? Huống hồ cái tên kia là em trai của anh! Điều này khiến cho anh cực kỳ khó chịu.

"Mạnh, xin hỏi tên kia, nó là ai?" Tổng Từ Từ lại rót đầy một ly rượu cho anh. Aiz, càng say càng tốt, như vậy mới có thể đào được nhiều tin tức bên trong hơn. Bạn đang đọc truyện tại [dien+dan+le+quy+don+com@TừQuânDdlqd](#)

"Cậu muốn biết à?" Sở Mạnh nâng đôi mắt say lơ đãng, mông lung nhìn Tổng Từ Từ, mà Giang Doãn Chính còn lại là sợ anh phát hiện trốn được sau lưng. Truyện được chuyển ngữ bởi [TừQuân@Diễn đàn Lê Quý Đôn](#)

Xem ra loại nghề chụp ảnh này thật không phải ai cũng có thể làm, đặc biệt là các ký giả lấy chụp ảnh làm nghề sống thì càng thêm cực khổ, Giang Doãn Chính thầm than trong lòng.

"Tôi muốn biết mà! Nó không phải là tình địch của cậu chứ?" Lần này bọn họ thật sự cực kỳ tò mò. Mạnh chẳng lẽ là cướp đoạt bạn gái người khác sao? Càng ngày càng thú vị rồi. Bản quyền thuộc về

"A Từ, tôi không muốn nói cho cậu biết! Rót cho tôi một ly." Sở Mạnh một hơi uống sạch ly rượu, đem cái ly trống không đẩy tới trước mặt Tổng Từ Từ. Tổng Từ Từ giận đến mặt muốn đen lại, mẹ nó, người này, rõ ràng say thành ra như vậy mà còn nhớ rõ anh là A Từ, cứ phải có lý trí à? Tốt lắm, vậy anh sẽ đổi cách khác.

"Cậu có phải không thích người ta không?" Nếu không phải, có thể để cho tổng giám đốc Sở một ngày kiểm tỹ bạc, cuồng công việc chủ động mời bọn họ ra ngoài ôn chuyện sao? Cậu ta là loại người chưa thấy quan tài chưa đổ lệ, không phải là đề nén đến khó chịu sẽ không mất không chế như hôm nay vậy. Có điều, theo hiểu biết của bọn họ đối với cậu ta, có lẽ ngày mai tình dục cậu ta khôi phục lại là một người đàn ông tỉnh táo, biết kiềm chế. Cho nên, hôm nay cơ hội ngàn năm như vậy, không thể bỏ lỡ! A Chính, cậu nhất định phải khai đào thật tốt đó! Tổng Từ Từ sử dụng ánh mắt không ngừng truyền tin cho Giang Doãn Chính. Truyện được chuyển ngữ bởi [TừQuân@Diễn đàn Lê Quý Đôn](#)

"Thích? Mình thích cô ấy. Nhưng mà cô ấy chán ghét mình!" Đập bẻ ly rượu, anh ngừng lại. Anh thích thì có ích gì? Người ta căn bản không để ý đến anh, ước gì cách xa anh càng xa càng tốt! Ở trước mặt cô, không thấy được người đàn ông cường thế đó. Anh chính là hận chính mình, rõ ràng là cô muốn cầu cạnh anh, nhưng bây giờ làm sao cũng không hạ được quyết tâm với cô! Bạn đang đọc truyện tại [dien+dan+le+quy+don+com@TừQuânDdlqd](#) Cho nên chịu tội chỉ có thể là chính mình.

"Cậu thích người ta có nói ra không? Không nói ai biết cậu nghĩ cái gì, đúng không? Cả ngày lẫn đêm bộ dạng nghiêm nghị thế sẽ hù dọa con nhà người ta, làm người ta bỏ chạy đó." Quả nhiên, đây mới là thu hoạch lớn nhất tối nay. Nhưng mà cậu ta nói Ngưng Lộ ghét mình? Làm sao lại như vậy? Bản quyền thuộc về Chẳng lẽ cuộc hôn nhân nhanh như chớp của bọn họ là cậu ta cưỡng ép người khác sao? Tổng Từ Từ nhớ tới ba của Ngưng Lộ đã từng nhảy lầu tự sát, mà trước kia chưa bao giờ nghe Mạnh nói muốn kết hôn. Chuyện kia xảy ra không bao lâu, anh liền nhận được điện thoại của cậu ta muốn anh làm phù rể. Nếu như là tên này dùng thủ đoạn cưỡng ép người ta, người ta ghét hẳn cũng là chuyện đương nhiên, sớm muộn cũng xảy ra. Thì ra là cậu ta đã sớm thích người ta. Lần trước cậu ta ở phòng ăn, gương mặt đen lại rồi về trước là anh biết Mạnh có cảm giác với cô vợ nhỏ của mình, hôm nay rốt cuộc cũng xác nhận được.

"Cậu nói đi? Nói như thế nào, nói nhanh lên cho tôi biết?" Tổng Từ Từ cực kỳ hưng phấn. Anh khẳng định tên này không nói "Anh thích em, ở bên anh được không?" Lời nói tầm thường như vậy, huống chi bọn họ cũng đã kết hôn, không cần thiết nói câu này. Theo cách làm bình thường của người đàn ông này, vừa ý một người phụ nữ, cách làm có khả năng nhất chính là trực tiếp kéo lên giường trước rồi nói sau, bất kể cô có thích anh hay không. Truyện được chuyển ngữ bởi [TừQuân@Diễn đàn Lê Quý Đôn](#)

Đây chính là sự khác nhau giữa người và động vật. Dĩ nhiên Tổng Từ Từ anh là người, nhìn anh bình thường đối đãi phụ nữ thái độ tao nhã lễ độ là biết, động vật đương nhiên là đàn ông uống rượu say làm. Cậu ta đối với phụ nữ yêu cầu chính là giải quyết dục vọng sinh lý, cho nên cậu ta là động vật. Nhưng mà làm như vậy đã lâu, cũng ảnh hưởng đến hành vi cùng ngôn ngữ của anh, thời điểm gặp phải người con gái mình thích cũng sẽ làm như vậy. Bạn đang đọc truyện tại [dien+dan+le+quy+don+com@TừQuânDdlqd](#) Đoán chừng đây chính là nguyên nhân tối nay cậu ta buồn bực, một cô gái tốt nhà người ta không hiểu sao liền bị cậu ta kéo lên giường còn có thể thích cậu ta sao? Cái đó gọi là ngu ngốc!

Sở Mạnh lại gục xuống bàn không nói một lời. Hà? Kết thúc như vậy? Nhanh như vậy sao? Mặc dù đã nói xong trọng tâm, nhưng mà cũng không phải là rất quan trọng! Sao cậu ta có thể ngủ được?

"Mạnh, Mạnh. . . . . Đứng ngủ. Trước đứng lên nói cho tôi biết? Làm sao cậu thổ lộ với cô ấy?" Tổng Từ Từ kéo cổ áo của anh, cặp mắt anh đã nhắm chặt rồi. Giống như ngủ thật vậy! Bản quyền thuộc về

"A Từ, đừng làm ồn! Mệt quá!" Sở Mạnh nói xong ngã xuống trên vai Tổng Từ Từ. .

"A Từ, đưa cậu ta về đi!" Giang Doãn Chính muốn tắt camera. Bạn đang đọc truyện tại [dien+dan+le+quy+don+com@TừQuânDdlqd](#)

"Chính, chờ một chút. Cậu để đó cho tôi." Tổng Từ Từ còn chưa muốn buông tha, quyết tâm lấy được nhiều tin tức hơn, nếu như tối nay không lấy được, vậy sau này cũng không có cơ hội.

"Mạnh, Mạnh, Ngưng Lộ tới rồi." Tổng Từ Từ kéo đầu của anh, vỗ mặt của anh, mẹ nó, nặng thật. Bình thường cũng những người phụ nữ kiểu điểm kia nằm xuống, cảm giác thật không giống nhau.

"A Tụ, cậu muốn gạt tôi sao? Truyện được chuyển ngữ bởi [Tứ Quân@Diễn đàn Lê Quý Đôn](#)

Quên đi, cô ấy không muốn nhìn thấy tôi đâu! Nhưng mà. . . . ." Đầu Sờ Mạnh lại muốn rũ xuống, Tống Tứ Tụ kịp thời kéo anh lại.

"Nhưng mà cái gì?" Phía sau cái "nhưng mà" này chắc rất quan trọng. Bản quyền thuộc về

"Tôi rất thích cô ấy, rất thích. . . . ." Âm thanh của anh nhỏ dần nhỏ dần, nói xong lập tức ngủ.

"A Chính, thấy được chưa? Đây mới là mục đích của chúng ta tối nay. Haha! Đi thôi! Nâng cốc đưa quý về nhà nào!" Tống Tứ Tụ vừa ôm tay Mạnh đặt lên vai mới phát hiện ra một mình mình căn bản không cách nào đem cái gã không có ý thức đó về, may mắn là có A Chính ở đây. Bỗng không anh cho tên say này ở đây cả đêm. Bạn đang đọc truyện tại [dien+dan+le+quy+don+com@Tứ QuânDdlqd](#)

[diễn+đàn+lê+quý+đôn](#)

Ngưng Lộ không nghĩ tới trẻ như vậy anh ta còn có thể về nhà, hơn nữa còn là bộ dạng say mềm. Có điều, không giống những người say rượu rồi ăn nói bậy bạ, anh ta chỉ nằm nơi đó mà yên lặng ngủ. Bản quyền thuộc về

"Bác sĩ Tống, đã trẻ thế này còn làm phiền anh!" Sau khi thím Trương đến phòng bếp lấy thuốc giải rượu, Ngưng Lộ mặt áy náy nói với Tống Tứ Tụ. Trở về cùng bác sĩ Tống còn có người đàn ông cao lớn kia, là ai vậy? Anh ta tùy ý ngồi lên trên ghế sa lon không nói không rằng. Truyện được chuyển ngữ bởi [Tứ Quân@Diễn đàn Lê Quý Đôn](#)

"Ngưng Lộ, tại sao lại gọi sai hả? Lần sau không được thế này nữa đâu. Đứng rồi, cậu ta là A Chính. Tôi, cậu ta và cậu ta - ba chiếc giày thôi." Tống Tứ Tụ chỉ cái người con trai gọi là A Chính, "cậu ta" cuối cùng lại chỉ tới cái người đàn ông đã không có ý thức nằm trên giường kia.

"Xin lỗi A Tụ." Mặc dù anh ấy tuổi tác lớn hơn cô một chút, nhưng mà Ngưng Lộ quyết định gọi giống Sờ Mạnh, gọi anh A Tụ là tốt rồi.

"Chào anh!" Ngưng Lộ quay đầu chào hỏi cùng người đàn ông gọi là A Chính đó. Đó là một người đàn ông rất tùy ý, Bạn đang đọc truyện tại [dien+dan+le+quy+don+com@Tứ QuânDdlqds](#)o với Sờ Mạnh chính tề còn có Tống Tứ Tụ thẳng thắn tạo cảm giác rất khác biệt, nếu như nói Sờ Mạnh là một bức tranh với những đường nét tuyệt mỹ cùng lối vẽ cẩn thận tỉ mỉ, A Chính kia chính là một bức vẽ vẩy mực sơn thủy tự do, A Tụ là hòa hòa giữa hai người. Không nghĩ tới ba người như vậy có thể trở thành bạn tốt.

"Nói giỡn thôi mà. Đứng rồi Ngưng Lộ, em cùng Mạnh có phải cãi nhau hay không? Anh xem cậu ta tối nay không được vui về!" Tống Tứ Tụ nhếch môi, quyết định ra tay với một người khác. Truyện được chuyển ngữ bởi [Tứ Quân@Diễn đàn Lê Quý Đôn](#)

"Không có! Làm sao anh lại nghĩ như vậy?" Ngưng Lộ mặt đỏ lên, không dám nhìn Tống Tứ Tụ. Trời ạ, anh ấy sao có thể hỏi vấn đề này? Muốn cô trả lời thế nào đây? Giữa bọn họ không cãi nhau cũng không âm ỉ mà? Lần trước khi từ nhà họ Sờ về, giữa bọn họ vẫn là như vậy, chẳng qua là anh sẽ không ép buộc làm chuyện thân mật kia nữa. Hơn nữa, anh ngược lại mỗi ngày đều về nhà, lúc sớm một chút thì vừa kịp 7 giờ cơm tối, chậm thì cô đã ngủ trước. Bản quyền thuộc về Nhưng mà điểm duy nhất không thay đổi chính là anh ấy nhất định sẽ ôm cô ngủ. Có lúc nửa đêm cô tỉnh lại, cảm giác được anh luôn nhìn cô trầm lắng, nhưng cô không dám mở mắt ra, cho nên chỉ có thể lựa chọn giả bộ ngủ.

"Các người không có gây gổ, sao Mạnh lại không vui như vậy? Uống nhiều rượu như vậy anh xem ngày mai cậu ta phải tự chịu thôi." Tống Tứ Tụ còn chưa cam tâm buông tha, hỏi tiếp. Bản quyền thuộc về

"Em không biết." Anh ta không vui cũng sẽ không nói cho cô biết, mà cô cũng không muốn nói nhiều với anh ta như vậy. Giữa bọn họ cố gắng giữ vững loại quan hệ trước mắt này là tốt rồi! Nhiều khi cô sợ mình không chế không được. Nếu như là chuyện công ty cô càng không giúp được rồi. Hơn nữa, cô cùng anh ở chung một chỗ lâu như vậy, hình như anh ta luôn tức giận vậy.

"A Tụ, đã trẻ thế này chúng ta cũng nên đi về thôi!" Thấy bộ dạng cô gái nhỏ không biết làm gì, A Chính mở miệng gọi Tống Tứ Tụ lại. Tật xấu muốn hỏi đến cùng của cậu ta lại tới rồi đây!

"A Chính, nếu không cậu đi trước đi? Mình giúp Ngưng Lộ giải quyết cái tên sâu rượu này! Cho hắn uống xong thuốc giải rượu đã. Tôi sợ sau đó hắn nổi điên, lúc đó còn có thể đánh cho hắn vài phát." Làm bác sĩ tốt như thế này đây, muốn nói cái gì đều được. Có điều, hôm nay anh thật sự chẳng mang gì đến cả, căn bản là ăn nói lung tung, muốn kiểm soát ở lại dò nhiều tin tức hơn. Anh thật sự có tố chất làm chó săn, tại sao phải chạy đi làm bác sĩ chứ? Khiến làng giải trí lại tổn thất một nhân tài ưu tú rồi.

"Được rồi, cậu từ từ chăm sóc hắn đi! Tạm biệt!" Giang Doãn Chính cũng không muốn để ý nhiều đến cậu ta, muốn nán lại bao lâu thì nán bấy lâu, tốt nhất ở lại đến sáng sớm ngày mai, bởi vì mới vừa rồi cậu ta là người xe của anh tới, đã trẻ thế này cậu ta muốn gọi taxi cũng khó.

Cho đến ngoài cửa truyền đến âm thanh của thím Trương: "Cậu Giang, cậu phải về sao?" Sau đó câu trả lời Giang Doãn Chính khiến Tống Tứ Tụ lập tức sực nhớ lại: "Đúng vậy, mới vừa rồi xe không có đỗ vào bãi đậu xe." Truyện được chuyển ngữ bởi [Tứ Quân@Diễn đàn Lê Quý Đôn](#)Mặc dù trẻ như thế có lẽ sẽ không bị chặn đường, nhưng mà để những người về trẻ không bị ảnh hưởng, anh nên lái xe nhanh mới được!

"Xin lỗi Ngưng Lộ, chồng em em tự chăm sóc đi! Anh phải đi! A Chính, chờ mình với!" Tống Tứ Tụ kêu thảm chạy đi. Mẹ nó, A Chính đáng chết, biết rõ rằng anh không có lái xe tới đây còn không nhắc nhở anh, thật quá vô tình.

"Này, bác sĩ Tống, sao đi vội vã như vậy?" Thím Trương bung canh giải rượu đi vào, liền nhìn thấy bác sĩ Tống chạy như gió ra cửa. Đã trẻ thế này có chuyện gì vội vã như vậy? Bản quyền thuộc về

Không tới một phút, trong phòng lại trở về đêm yên tĩnh.

Diễn đàn ⚡ Lê ⚡ Quý Đôn

Ngưng Lộ và thím Trương, hai người hợp lực vát và lăm mồi đem chén canh kia rót vào trong miệng của anh, mồi đến đến thở dốc. Gần đây, thể lực cô giống như càng lúc càng kém, ngủ cũng ngày càng nhiều. Cũng may, mặc dù anh đã ngủ, nhưng cuối cùng cũng phối hợp với họ uống hết canh.

"Thiếu phu nhân, không còn sớm, nghỉ ngơi sớm một chút đi!" Thím Trương cầm chén đi ra ngoài vẫn không quên nhắc nhở cô.

Đã trễ như vậy, người nằm trên giường đầy mùi rượu sao cô ngủ được đây? Ngưng Lộ đứng ở bên giường nhìn anh.

Sờ Mạnh lật người kéo quần áo, đại khái là mặc quần áo ngủ được không thoải mái. Aiz vậy mà bản thân lại mềm lòng, đi vào phòng tắm đem khăn lông ướt ra, sau đó ngồi ở bên giường, một tay nhẹ nhàng cởi nút áo anh ra, giúp anh đem áo sơ mi đã vo thành một nắm mở ra, một thân thể đàn ông cường tráng, khỏe mạnh hiện ra ở trước mặt cô, khiến tai cô nóng lên. Không sao, anh ta đã ngủ rồi, Ngưng Lộ an ủi mình.

Khăn lông ấm áp từ trên mặt anh lau thẳng xuống dưới, cho đến nơi dưới bụng đó, Ngưng Lộ mặt vừa đỏ, tay cũng dừng lại. Mặc dù bọn họ đã có quan hệ thân mật như vậy, cô vẫn không có thói quen giúp anh cởi quần, thôi, phía dưới bỏ bớt đi. Truyện được chuyển ngữ bởi TừQuân@Diễn đàn ⚡ Lê ⚡ Quý Đôn

Cắt khăn lông xong trở lại bên giường, người đàn ông kia vậy mà lật người nằm ngủ thiếp đi. Anh nằm sấp lại vừa đúng để cho cô có thể thuận lợi đem áo sơ mi của anh cởi ra, nhắm hai mắt lại, làm người tốt đến cùng đi! Ngưng Lộ mò xuống dây lưng, cắn răng sờ soạn nửa ngày mới mở dây lưng ra, nhưng mà bởi vì tư thế nằm sấp ngủ khiến Ngưng Lộ thế nào cũng kéo không xuống cái quần, người kia nặng vậy, cô làm sao có thể di chuyển được anh?

"Giờ một cái chân có được không?" Ngưng Lộ nửa quỳ ở trên giường quay đầu nhẹ nhàng nói chuyện với anh. [Bản quyền thuộc về] Cô cho là anh không nghe được, kết quả là sau 2 giây anh lật người lại thật, hai chân thon dài cũng nhấc lên. Ngưng Lộ quỳ gối giữa hai chân của anh, lùi về phía sau một chút xiu, kéo quần anh ra.

Sau khi uống canh giải rượu, Sờ Mạnh khôi phục một chút ý thức, mở mắt ra thấy chính là cô gái nhỏ quỳ gối giữa đùi anh cùng với bộ dạng cô hằng hái chiến đấu với chiếc quần của anh, tư thế mập mờ như vậy khiến cho thân thể của anh ở chỗ nào đó bành trướng ra. Nhưng mà anh lại không dám hành động thiếu suy nghĩ chỉ sợ dọa cô, nhưng thân thể phản ứng anh không cách nào không chế.

Nếu nguyện ý chăm sóc anh, vậy anh có thể cho là thật ra thì cô không chán ghét anh như anh nghĩ không?

Diễn đàn ⚡ Lê ⚡ Quý Đôn

"Anh chẳng khác gì cầm thú!" Ngưng Lộ thật vất vả đem quần của anh kéo xuống, chuẩn bị kéo chăn qua đắp cho anh, vậy mà thấy cái không nên thấy trên người anh. Ai! Người đàn ông này xem ra thật sự là cầm thú, uống say mà còn có phản ứng. Ngưng Lộ đỏ mặt ném quần anh trực tiếp xuống đất.

Hay là tối nay cô ngủ trên sofa đi! Cô không chịu nổi mùi rượu của anh. Bò đến đầu giường, tay mới vừa chạm phải cái gối, còn chưa kịp kéo đi, một lực nặng nề đã kéo cô nằm xuống.

"Không cần đi. Nằm với anh đi!" Là âm thanh sột soạt của anh. Nghe vào tai mà lại giống như đứa trẻ đang làm nũng. [Bản quyền thuộc về] Anh ta như vậy khiến Ngưng Lộ không hạ được quyết tâm, cho nên mặc anh ta ôm cô từ phía sau lưng.

Thân thể Ngưng Lộ cứng đờ không dám động đậy, chỉ sợ tên cầm thú sau lưng kia lại phát thú tính. Truyện được chuyển ngữ bởi TừQuân@Diễn đàn ⚡ Lê ⚡ Quý Đôn Cho đến tiếng hít thở đều đều nhàn nhạt của anh truyền tới bên tai, mồi mồi một buổi tối Ngưng Lộ rốt cuộc không chống nổi cũng từ từ đi ngủ.

Cô không biết, sau khi cô ngủ, người đàn ông phía sau lại đột nhiên chống thân thể lên, cả buổi tối nhìn dung nhan cô khi ngủ, cho đến mặt trời ló dạng rồi mới đi ngủ.

Ngưng Lộ tỉnh dậy, còn chưa kịp mở mắt thì thân thể ấm áp sau lưng cùng bàn tay giữ thật chặt eo cô khiến cho tim cô đập rộn lên: hôm nay sao anh ta còn chưa rời khỏi giường? Đã lâu như vậy từ lúc bọn họ kết hôn tới giờ, đây là lần đầu tiên họ cùng nhau tỉnh dậy mà còn nằm trên giường. Bình thường anh ta dậy sớm so với cô để đến công ty, bây giờ mấy giờ rồi? Chẳng lẽ là cô dậy sớm? Bạn đang đọc truyện tại diendan-le-quy-don.com@TuQuanDdlqd

Ngưng Lộ nghĩ, nhẹ nhàng chuyển động thân thể, sau đó lấy ra tay của anh, ai ngờ người phía sau lại ôm chặt hơn.

"Tôi muốn dậy!" Ngưng Lộ mở mắt. Bản quyền thuộc về

"Không cần, ngủ thêm chút đi." Giọng nói của anh vừa tỉnh ngủ nên có chút khàn. Trời sáng rồi anh ta mới ngủ hay sao? Khó có dịp hôm nay không cần đi công ty sớm như vậy, sẽ có chút lí do để ý lại.

"Hôm nay tôi phải đi bệnh viện kiểm tra." Anh ta sao vậy? Bình thường chưa bao giờ là người ỷ lại vào giường mà không muốn tỉnh dậy. Nhưng mà đã hẹn Bác sĩ Tổng 10 giờ đến bệnh viện, đến trễ sẽ không tốt. Truyện được chuyển ngữ bởi TừQuân@Diễn đàn ⚡ Lê ⚡ Quý Đôn

"Lát nữa tôi đưa em đi. Ngủ cùng tôi chút nữa." Sờ Mạnh kéo cô, không để cho cô đi, người chưa có tỉnh táo lại, hôn nhẹ ở gáy nhạy cảm của cô rồi

trần ra, cảm giác ẩm ướt, nóng hổi khiến Ngưng Lộ chỉ muốn nhanh đẩy anh ta ra một chút.

"Tôi đã hẹn giờ rồi!" Ngưng Lộ không muốn nằm xuống với anh ta, người đàn ông này tùy thời tùy chỗ cũng có thể động dục. Bản quyền thuộc về

"Vậy thì quay lại hôn tôi một cái, tôi sẽ để em đi." Người đàn ông sau lưng vừa dùng găm cắn da thịt mịn màng của cô vừa hàm hồ nói. Bạn đang đọc truyện tại [@TưQuânDdlqđ](http://dien-dan-le-quy-don.com)

"Không muốn, miệng anh có vị rượu." Ngưng Lộ cự tuyệt. Mặc dù trải qua một buổi tối, mùi rượu đã bớt không ít, nhưng cô chính là không muốn nghe lời của anh.

"Em là lựa chọn quay lại hay là lựa chọn cùng tôi ở trên giường một ngày?" Quả nhiên chó vẫn là không thể không ăn, sau khi tỉnh rượu anh ta lại bắt đầu tiết mục con sói xám ức hiếp cô bé quàng khăn đỏ đây mà.

Nếu không bằng lòng nữa sẽ phải chịu uất ức, Ngưng Lộ vẫn là quay lại, còn chưa kịp mở miệng. Cái miệng nhỏ hồng hào đã bị anh quán lấy.

Diễn đàn [@TưQuânDdlqđ](http://dien-dan-le-quy-don.com)

Anh ta giống như đang giận, nặng nề mút lấy môi của cô, đầu lưỡi cũng đưa vào trong cái miệng nhỏ của cô khắp nơi loạn khuấy, cảm giác được đầu lưỡi cô lùi bước đột nhiên cuốn lấy nó, buộc cô nuốt nước bọt của anh, lại đem lưỡi của cô kéo vào bên trong môi của mình, cắn, cảm giác vừa đau vừa tê truyền khắp toàn thân, người đàn ông đáng chết muốn cắn đứt đầu lưỡi của cô hay sao? Đau đến sắc mặt cô cũng tái nhợt nhưng không có can đảm cắn anh nữa. Bạn đang đọc truyện tại [@TưQuânDdlqđ](http://dien-dan-le-quy-don.com) Chỉ sợ anh phát điên rồi làm ra chuyện làm cho người ta cảm phần thôi. Sau khi anh ta tức giận sẽ có kết quả gì, chỉ nghĩ cô cũng không dám.

"Hôn đáp lại tôi!" Tình dục dâng trào nhanh như thế, khiến anh hoàn toàn chìm đắm, hiện tại anh chỉ muốn mình dùng sức vùi sâu vào trong cơ thể cô, nhưng mà không được! Truyện được chuyển ngữ bởi [@TưQuânDdlqđ](http://dien-dan-le-quy-don.com) Bởi vì người đàn ông không thỏa mãn dục vọng, mở miệng yêu cầu cô. Nếu trong lòng của cô, anh làm cái gì đều là không đúng, vậy anh cứ phạm lỗi như cô mong muốn đi! Dù sao chỉ cần anh không buông tay, cô vĩnh viễn cũng không thoát khỏi năm ngón tay anh.

"Không!" Gương mặt đã nóng đến có thể chiên trứng rồi, rõ ràng là từ chối nhưng mà nghe lại như là làm nũng, yêu kiều như thế, mềm mại như thế, trong tròng mắt đã một mảnh sáng rỡ như nước. Cô như vậy khiến anh sao ngừng tay đây? Làm sao buông tay đây?

"Tôi dạy cho em!" Lần nữa cúi đầu, mút lấy cái miệng đã sưng đỏ không chịu nổi kia. Hôn thể nào cũng không đủ, nhưng chỉ có thể là như vậy. Bản quyền thuộc về

Loại dẫn vật giống như đau khổ này anh làm cho đến khi cảm thấy thỏa mãn mới thả người đã sắp thở không nổi kia, kéo áo ngủ đã mở rộng ra của cô: "Dậy được rồi." Sau đó coi như không thấy mặt cô, miễn cưỡng chỉ mặc một cái quần nhỏ đi vào phòng tắm.

Đưa tay lau miệng vừa đau vừa tê của mình, Ngưng Lộ đột nhiên cảm thấy vô cùng oan ức. Tại sao anh ta luôn bắt nạt cô như vậy chứ? Anh ta bên ngoài không phải là còn có nhiều người phụ nữ khác sao? Sao không tìm đến các cô ấy? Hết lần này tới lần khác chính là thích trêu chọc cô! Bạn đang đọc truyện tại [@TưQuânDdlqđ](http://dien-dan-le-quy-don.com) Cô tin tưởng những người phụ nữ bên ngoài nhất định sẽ không từ chối như cô, cần gì làm khó cô? Cầu hoan không được lại thẹn quá hóa giận. Anh ta thật sự rất đáng ghét!

Giống như là càng nghĩ càng thấy uất ức, nước mắt như trên châu một chuỗi lại một chuỗi chảy xuống lại quên mất phải đưa tay lau đi. Nước mắt óng ánh trong suốt nhỏ xuống trên cái gối trắng như tuyết, từng giọt từng giọt thấm vào bên trong vải, ướt thành một mảng.

Ở trong phòng tắm ra, Sở Mạnh thần thái sáng láng đi ra ngoài, còn chưa kịp đi thay quần áo liền nhìn thấy cô gái nhỏ đó nằm lỳ ở trên giường, mặt vùi vào trong gối nằm, bả vai mảnh khảnh thoáng run rẩy? Hình như là khóc? Ý thức được cô đang khóc, Sở Mạnh ném khăn lông lau tóc ướt trong tay xuống đi tới. Bản quyền thuộc về

Diễn đàn [@TưQuânDdlqđ](http://dien-dan-le-quy-don.com)

"Làm sao vậy?" Một tiếng so một tiếng đè nén nghẹn ngào khiến cho lòng anh cũng nhói lên. Không phải là hôn miệng cô một chút thôi sao, có cần thiết khổ sở thành ra như vậy không? Hay thật sự là cô ghét anh đụng chạm? Cái ý nghĩ này mới thoáng hiện trong đầu óc, đau khổ đã lan tỏa hết ra trong lòng anh. Truyện được chuyển ngữ bởi [@TưQuânDdlqđ](http://dien-dan-le-quy-don.com)

Đáp lại anh vẫn là bóng lưng không ngừng nhấp nhô của cô.

"Quan Ngưng Lộ, em nói chuyện đi! Rốt cuộc là sao?" Sự kiên nhẫn của anh nhanh chóng bị cô làm hao mòn hết.

Chờ đợi từ trước đến giờ không phải là chuyện mà Sở Mạnh anh làm, đôi tay cứng rắn đỡ cô dậy, quay lại mặt của cô. Bạn đang đọc truyện tại [@TưQuânDdlqđ](http://dien-dan-le-quy-don.com) Nước mắt làm lem khuôn mặt nhỏ nhắn thật là làm cho người cực kỳ đau lòng, nhưng mà cặp mắt kia cũng là buồn bình như vậy, thế nào cũng không chịu nhìn thẳng anh.

"Nói chuyện!" Anh ghét cái loại cảm giác mình không thể không chế được đó.

"Tôi chán ghét anh!" Là lời cô muốn nói với anh. Bây giờ nói ra đã hài lòng chưa? Cô càng ghét hơn là anh mang theo mùi người đàn bà khác trở lại, nhưng mà cái này cô không thể cũng không muốn nói với anh. Bản quyền thuộc về Về phần tại sao ghét, Ngưng Lộ không muốn đi truy cứu.

"Tôi hiểu rồi!" Tại sao trong giọng nói của anh giống như là đè nén khổ sở vậy? Ngưng Lộ nghĩ, nhất định là ảo giác của cô. Ở trên thân người đàn ông kia, vĩnh viễn không tìm được cái từ "khổ sở" này. Anh ta luôn cường ép như vậy, muốn có được cái không có được. Làm sao có thể cái giọng nói mất mát tới vô cùng khổ sở kia đây?

"Biết thì buông tôi ra. Tôi muốn đứng dậy." Cấn môi, cô không muốn xem thái độ của anh. Truyện được chuyển ngữ bởi TừQuân@Diễn đàn🌟Lê🌟Quý Đôn

"Tắm xong xuống dưới lầu ăn điểm tâm. Tôi chờ em!" Thở thật sâu một hơi, Sở Mạnh ép mình tỉnh táo lại buông tay ra. Bây giờ không phải là lúc cùng cô tranh hơn thua, cô là người phụ nữ có thai, tâm trạng thay đổi là cực kỳ bình thường. Trong lòng anh không ngừng trấn an chính mình.

Diễn đàn🌟Lê🌟Quý Đôn

"Nhịp tim, phát triển đều rất bình thường." Bác sĩ Tổng xé mấy tờ giấy lau đưa cho Ngưng Lộ, để cô lau chất keo trên bụng. Ai, đáng thương cho bác sĩ khoa phụ sản đức cao vọng trọng như bà lại phải làm cái loại chuyện khoa nhi này. Bạn đang đọc truyện tại [@TừQuânDdlqdHaiz!](http://diem-dan-le-quy-don-com) Đứa cháu trai của bà rất cuộc có cái yếu điểm gì rơi vào người ta trong tay, lại nghe lời cái đứa Sở Mạnh đó như vậy.

"Cám ơn Bác sĩ Tổng." Ngưng Lộ từ từ đứng dậy, bốn tháng có bầu chẳng qua là bụng nhô ra sơ sơ mà thôi, cử động của cô vẫn tương đối dễ dàng.

"Không khách khí. Nhưng mà phải giữ vững tâm trạng vui vẻ, đứa nhỏ mới có thể phát triển tốt hơn." Bản quyền thuộc về Bác sĩ Tổng cời cái bao tay duy nhất, tắt nguồn máy móc. Gian phòng kiểm tra này là đặc biệt vì các chính khách mà mở ra, dù sao cơ hội được dùng cũng ít. Cho nên Ngưng Lộ không cần phải cùng một đám đông ở bên ngoài xếp hàng chờ đợi.

Ngưng Lộ kéo váy xuống, nhẹ cười một tiếng. Tâm trạng vui vẻ? Có lẽ phải như vậy! Nhưng mà không biết vì sao, kể từ sau khi mang thai, tâm trạng của cô đặc biệt dễ dàng mất không chế, hơn nữa luôn muốn khóc. Nếu như người người đàn ông kia còn luôn bức bách lời của cô sẽ làm uất ức trong lòng cô phóng đại đến ngàn vạn lần.

Trong khoảng thời gian này, Bảo Bảo đập rõ ràng nhiều lên, mỗi ngày buổi tối trước khi ngủ, thời gian cố định như vậy cũng sẽ chào hỏi với mẹ, thậm chí có thời điểm buổi sáng sau khi cô rời giường nó cũng sẽ đập. Cái loại cảm giác chân thật mà kỳ diệu đó khiến Ngưng Lộ lúc bắt đầu từ bài xích đến tiếp nhận đứa nhỏ, rồi đến bây giờ gần như là lòng tràn đầy mong đợi. Truyện được chuyển ngữ bởi TừQuân@Diễn đàn🌟Lê🌟Quý Đôn Một cái trứng nho nhỏ thụ tinh ở trong bụng của cô rồi từ từ lớn lên hình người khiến cho lòng cô mềm nhũn ra. Đó cũng là con của cô! Cô không thể bởi vì thù hận của người lớn mà để cho nó không hạnh phúc, đây không phải là cái mà nó đáng phải nhận. Nhưng mà quan hệ bọn họ căng thẳng như vậy mà tùy thời cũng có thể đoạn tuyệt, cô làm như thế nào cho Bảo Bảo một hoàn cảnh sinh trưởng vui vẻ, thoải mái đây?

"Bảo Bảo, bé yêu của cô." Ngưng Lộ vuốt bụng nhỏ của mình đi theo phía sau bác sĩ Tổng.

"Bác sĩ Tổng, như thế nào?" Văn canh giữ ở phía ngoài, Sở Mạnh nhìn thấy bọn họ ra ngoài, lo lắng hỏi. Bạn đang đọc truyện tại [@TừQuânDdlqd](http://diem-dan-le-quy-don-com)

"Tất cả đều bình thường. Có thời gian nên đi lại nhiều chút, phải giữ tâm trạng vui vẻ. Cái người làm ba như cậu cần phải để tâm nhiều hơn. Tôi đi kê đơn thuốc bắc an thai dưỡng thần, cậu đi theo tôi." Bản quyền thuộc về Bác sĩ Tổng là số ít bác sĩ kết hợp tinh thông Đông y và Tây Y, bà kêu Sở Mạnh vào phòng bà.

"Một môi thì ngồi chỗ này chờ anh. Rất nhanh được không?" Sở Mạnh đưa tay vén những sợi tóc trước mặt cô ra phía sau.

"Vâng." Giọng điệu anh như vậy khiến cô muốn ngang ngược cũng không được.

Diễn đàn🌟Lê🌟Quý Đôn

Tiêu Diệc San cầm tư liệu trình thám mới vừa điều tra được, sau khi xem xong nặng nề để trên bàn làm việc. Nhanh nhẹn đứng dậy, kéo màn cửa sổ ra, khiến phòng làm việc sáng sủa không ít. Truyện được chuyển ngữ bởi TừQuân@Diễn đàn🌟Lê🌟Quý Đôn

Chỉ cần có tiền thì không có gì không tra ra được. Thì ra Quan Ngưng Lộ đang kết hôn với Sở Mạnh trước kia còn là bạn gái Sở Khương! Hừ, đây rất cuộc họ đang diễn cái tuồng gì vậy? Đặc biệt là nhà họ Sở và Sở Thành có nhiều năm quan hệ hợp tác, có phải là bởi vì quan hệ ba anh cùng Sở Thành cho nên bọn họ mới kết hôn hay không? Cái này trên báo cáo điều tra không có viết, có lẽ là không tra được mà thôi.

Nếu như là bởi vì cái lý do này mà bọn họ kết hôn thì đã đầy đủ. Nếu không, cô thật sự không nghĩ ra được Quan Ngưng Lộ rõ ràng cùng em trai Sở Mạnh lui tới nhiều năm như vậy lại đột nhiên thay đổi lại kết hôn cùng Sở Mạnh. Trước khi bọn họ kết hôn cũng không có cùng nhau xuất hiện sao? Về phần nguyên nhân Sở Mạnh kết hôn với cô lại là cái gì? Truyện được chuyển ngữ bởi TừQuân@Diễn đàn🌟Lê🌟Quý Đôn Anh luôn luôn không phải là người dễ dàng bị uy hiếp, cảm dỗ. Chẳng lẽ là có liên quan đến Sở Khương sao?

Bọn họ bên nhau không yên ổn, Sở Khương chắc chắn là chỗ mấu chốt nhất, nhưng cậu ta bây giờ đang ở Mỹ. Không sao, nếu đã tìm được chỗ mấu chốt, vậy chuyện kế tiếp chỉ cần làm là tốt rồi.

Đón ánh mặt trời chói chang, Tiêu Diệc San cười! Chỉ mong kế hoạch sớm thực hiện.

"Chị dâu, thật sự là chị!" Tiêu Diệc San kinh ngạc hô.

"Xin chào, cô Tiêu." Ngồi trên ghế dài, Ngưng Lộ ngẩng đầu nhìn thấy Tiêu Diệc San, mày khẽ nhăn lại. Sao tại bệnh viện cũng có thể đụng phải cô ta? Bản quyền thuộc về

"Chị dâu, sao còn khách khí gọi em là cô Tiêu như thế? Gọi em Diệc San là được rồi." Tiêu Diệc San chủ động ngồi vào bên người Ngưng Lộ. Buổi sáng cô đến phòng làm việc của Sở Mạnh muốn tìm anh, kết quả thư kí Phương bảo hôm nay anh sẽ không đến công ty, có chuyện gì thì gọi điện thoại. Truyện được chuyển ngữ bởi TừQuân@Diễn đàn Lê Quý Đôn Cô đoán anh nhất định là tới bệnh viện. Không nghĩ tới thật như cô dự đoán. Không phải là cô thật sự có khả năng biết trước, mà là bây giờ trinh thám thật quá lợi hại, ngay cả cô lúc nào thì muốn kiểm tra thời gian cũng tra ra được.

"Xin chào!" Ngưng Lộ cũng không muốn nói nhiều với cô ta, từ tốn nói tiếng "Xin chào" rồi không lại để ý cô ta nữa. Cô và cô ta không có quen thuộc đến mức kia, không phải sao? Bản quyền thuộc về dien-dan-le-quy-don-com@TừQuânHơn nữa đối với một người phụ nữ rõ ràng có bài xích với mình, cô thật sự là không thân thiện nổi, huống chi cô ta vẫn không phải là người như vậy. Về phần tại sao cô ta đến phòng khám bệnh khoa sản thì không liên quan đến cô.

"Bảo Bảo hiện tại lớn bao nhiêu rồi? Không phải là anh Mạnh cùng chị tới sao? Sao lại không thấy ảnh?" Tiêu Diệc San đưa cặp mắt nhanh nhẹn nhìn bốn phía, không nhìn thấy bóng dáng quen thuộc. Truyện được chuyển ngữ bởi TừQuân@Diễn đàn Lê Quý Đôn Nhưng mà nơi này người đến người đi bệnh viện, hơn nữa nhất định là có camera, cho nên cô trừ việc dùng ảnh mất phần hận nhìn chằm chằm bụng nhỏ của cô ta, cái gì cũng không thể làm. Có điều không sao, hôm nay cô tới là có mục đích khác.

"Bốn tháng rồi. Anh ấy đi lấy thuốc." Diễn hình hỏi một câu, trả lời một câu. Cô đồng ý trả lời cô ta đã coi như là không phụ lòng cô ta rồi.

"Thật không khéo a! Không ngại em gọi chị là Ngưng Lộ chứ? Dù sao tuổi chị còn nhỏ hơn em, gọi chị dâu có chút ngượng ngùng." Tiêu Diệc San vẫn còn đang lời kéo.

"Không sao." Bạn đang đọc truyện tại dien-dan-le-quy-don-com@TừQuânDdlqd

"Điện thoại di động của em vừa hết pin rồi, chị có thể cho em mượn dùng một chút không?" Tiêu Diệc San giờ giờ điện thoại trong tay lên đột nhiên hỏi. Đây mới là mục đích của cô hôm nay, thật sự là kỳ quái, bên kia vậy mà không tra được số điện thoại của cô ta? Truyện được chuyển ngữ bởi TừQuân@Diễn đàn Lê Quý Đôn Mà cô lại không có cơ mượn điện thoại di động cá nhân của Sở Mạnh, bởi vì thời điểm bọn họ gặp mặt đều là ở công ty.

Ngưng Lộ không hề nghi ngờ lấy điện thoại anh đặc biệt vì cô đặt hàng từ trong túi xách ra, nghe nói là điện thoại di động có bức xạ nhỏ nhất, thích hợp phụ nữ mang thai sử dụng. Bản quyền thuộc về dien-dan-le-quy-don-com@TừQuân Ngay cả mã số bên trong cũng là hợp với điện thoại di động. Dù thế nào đi nữa anh ta nói cái gì là làm cái đó, phản đối cũng không có hiệu quả.

"Cám ơn. Em qua bên kia gọi." Tiêu Diệc San nhận lấy điện thoại di động, đứng lên đi tới vài mét, gọi cho một số điện thoại khác của mình ở nhà, cho đến khi xác định bên kia đã thông máy rồi mới tắt.

"Thật ngại, không ai nhận." Lần nữa quay trở lại bên cạnh Ngưng Lộ ngồi xuống, Tiêu Diệc San đưa di động trả lại cho Ngưng Lộ.

Ngưng Lộ không nói gì, lẳng lặng để điện thoại trở về trong túi xách. Anh ta sao đi lâu như vậy? Bạn đang đọc truyện tại dien-dan-le-quy-don-com@TừQuânDdlqd Nếu như có thể lựa chọn, cô thà bị ở chung một chỗ với Sở Mạnh cũng không cần cùng Tiêu Diệc San ngồi ở chỗ này mất to trông mất nhỏ.

"Ngưng Lộ, có một chuyện em rất ngạc nhiên, không biết chị có để ý em hỏi chị hay không?" Tiêu Diệc San quyết định thăm dò một chút ý tứ Ngưng Lộ.

"Cô nói đi!" Kéo khóa kéo miệng túi xách lên, Ngưng Lộ rũ mắt nhìn chằm chằm bọc nhỏ màu hồng hình KITTY trên đó, cười thật vui vẻ. Truyện được chuyển ngữ bởi TừQuân@Diễn đàn Lê Quý Đôn

"Chị với anh Mạnh quen biết nhau như thế nào? Em nhớ trước kia anh ấy cũng không có nói qua có bạn gái, dùng một cái liềm kết hôn!" Tiêu Diệc San vuốt ve tóc dài hơi xoắn của mình, giọng điệu giống như rất ung dung.

"Chúng tôi. . . ." Ngưng Lộ cứng đơ. Cô không nghĩ tới Tiêu Diệc San có thể hỏi cô như vậy? Nhưng mà, đây liên quan gì tới cô ta? Dùng danh nghĩa em họ tới quan tâm sao? Không hoàn toàn là vậy! Đây đã là người phụ nữ thứ hai hỏi cô như vậy. Người thứ nhất là Ngũ Thiên Nghiên, nhưng lòng hiếu kỳ của cô ấy chiếm đa số một chút. Mà khẩu khí Tiêu Diệc San mặc dù nghe tựa như kiêu tán gẫu, nhưng Ngưng Lộ lại cảm giác được cô ta là có mục đích. Bạn đang đọc truyện tại dien-dan-le-quy-don-com@TừQuânDdlqd Mục đích gì đây? Cô căn bản sẽ không cùng người khác nói chuyện giữa cô cùng Sở Mạnh, nó không liên quan đến người khác. Không cần dùng danh nghĩa quan tâm tới thăm dò lý lịch người khác, vậy sẽ làm cho người ta ghét. Cho nên, Ngưng Lộ không có ý định trả lời vấn đề vô lễ của cô ta.

"Thế nào, có cái gì không nói được sao?" Tiêu Diệc San nhướn mày nói. Xem ra bọn họ kết hôn cũng không đơn giản như vậy? Cho nên mấy ngày nay cô phải ra khỏi nước một chuyến mới được.

"Diệc San, em muốn biết cái gì có thể mở miệng hỏi anh." Âm thanh lạnh lùng từ phía sau lưng truyền đến, khiến thân thể Tiêu Diệc San cũng run lên. Bản quyền thuộc về dien-dan-le-quy-don-com@TừQuân

"Anh Mạnh, bọn em chẳng qua là tùy tiện tán gẫu thôi. Đứng rồi, có chuyện em muốn nói với anh." Sở Mạnh tới lúc nào rồi? Anh nghe đến bao nhiêu đây? Tiêu Diệc San thay bằng khuôn mặt tươi cười quen thuộc lôi kéo cánh tay Sở Mạnh.

"Tay của em!" Sở Mạnh cầm gói thuốc bắc phát trong tay đứng ở nơi đó, không vui nhìn chăm chăm tay trên cánh tay mình. Truyện được chuyển ngữ bởi TừQuân@Diễn đàn Lê Quý Đôn

"Người ta không phải cố ý nha, chẳng qua là thói quen, không đổi được ngay." Tiêu Diệc San không có một chút lúng túng buông tay ra. Có gì đặc biệt hơn người đầu.

"Sao em lại ở đây? Có chuyện gì nói nhanh một chút." Sau khi tay của cô trên người Sở Mạnh lấy xuống ánh mắt chuyển sang Ngưng Lộ, đối với việc anh quay lại, cô cũng không có ngăn đầu lên, vẫn cứ ngồi lẳng lẳng như vậy, giống như chung quanh hết thảy đều không liên quan đến cô. Anh đi lâu một chút, bởi vì mới vừa rồi lúc ở phòng thuốc lấy thuốc, A Tụ từ trên lầu gọi một cú điện thoại cho anh, nói gần đây có người điều tra chuyện vợ anh. Thậm chí tra được tới bệnh viện, song người ủy thác còn không rõ lắm cho nên cậu ta nói anh cẩn thận một chút. Cuộc sống của cô cơ hồ không quan hệ với bên ngoài, còn có người muốn điều tra cô cái gì đây? Anh tin tưởng A Tụ sẽ cho anh một đáp án hoàn mỹ.

"Hai ngày nữa em muốn về Pháp thăm mẹ. Mẹ gần đây thân thể không được tốt, cho nên em đặc biệt đến đây lấy ít thuốc bắc." Tiêu Diệc San chỉ chỉ túi bên tay. Làm chuyện gì cô đều có chuẩn bị hết rồi. Bản quyền thuộc về dien+dan+le+quy+don+com@TừQuân

"Đi sao vậy?" Sở Mạnh nhú đôi lông mày xinh đẹp lại. Lần trước, lúc anh đến nước Pháp có xem qua di, không phải khỏe lắm sao? Bạn đang đọc truyện tại dien+dan+le+quy+don+com@TừQuânDdlqđ

"Cũng không có chuyện lớn gì, có thể chẳng qua là hơi mệt mà thôi." Tiêu Diệc San ứng phó nói.

"Mệt mới?" Anh mỗi tháng chuyển phí dưỡng lão đầy đủ cho bà, làm sao sẽ mệt mới đây?

"Mẹ gần đây mới vừa tham gia một hoạt động công ích ở địa phương, có thể không quen cho nên. . . . ." Truyện được chuyển ngữ bởi TừQuân@Diễn đàn Lê Quý Đôn Tiêu Diệc San tiếp tục nói láo. Dù thế nào đi nữa anh sẽ không đi tra, cho dù có điều tra thật, mẹ cũng sẽ giúp cô. Mẫu nữ liên tâm, mẹ làm sao sẽ không biết cô nghĩ gì chứ?

"Chuyện của công ty em bàn giao rõ ràng rồi đi đi!" Sở Mạnh đi qua ngồi xuống bên cạnh người Ngưng Lộ. Bản quyền thuộc về dien+dan+le+quy+don+com@TừQuân

"Vậy em không quấy rầy hai người. Ngưng Lộ, tạm biệt!" Tiêu Diệc San cầm túi xách trên ghế chân thành đi. Nguy hiểm thật, cũng may đã có sẵn lí do trước. Hiện tại muốn lừa gạt anh thật đúng không phải chuyện dễ dàng.

"Cô ta nói em cái gì?" Sở Mạnh ôm cằm vai của cô, nhẹ nhàng hỏi.

"Không có gì. Mới nói hai câu anh đã trở lại rồi!" Ngưng Lộ cũng không muốn đem chuyện Tiêu Diệc San hỏi cô nói cho anh biết, có lẽ anh nghe cũng không chừng!

"Thôi, anh đưa em trở về! Buổi tối chờ anh tới đón em, biết không?" Sở Mạnh ngăn chặn lửa giận lại muốn dâng lên trong lòng, cô làm sao có thể nói cho anh biết đây? Bất kể vui vẻ hay không vui vẻ. Truyện được chuyển ngữ bởi TừQuân@Diễn đàn Lê Quý Đôn Nhưng bây giờ anh không thể tùy tiện tức giận nữa, sẽ hù dọa đến cô, cũng sẽ hù dọa nhỏ trong bụng.

"Đi đâu?" Ngưng Lộ ở trong lòng anh ngẩn đầu, nhưng bởi vì dùng quá sức nên đụng phải cằm của anh. Đau quá! Cô kêu lên tiếng.

"Về nhà họ Quan! Em ngày ngày ở nhà không buồn bức sao? Buổi chiều anh về công ty còn có việc! Còn đau không?" Bản quyền thuộc về dien+dan+le+quy+don+com@TừQuân Sở Mạnh đưa tay xoa trán có chút đỏ lên của cô, có lẽ để cho cô thường về nhà, tâm trạng cô sẽ khá hơn một chút.

"Nhưng mà, em còn chưa nói với mẹ là về, em sợ mẹ không ở nhà." Hành động của anh ta giống như là đối đãi với người yêu khiến cô muốn né tránh. Anh ta có thể không cần luôn dùng những hành động thân mật vậy đối đãi với cô hay không?

"Anh gọi điện thoại cho mẹ rồi. Có lẽ bà đã ở nhà chờ em! Đi thôi!" Mới vừa rồi thời điểm anh ở bên ngoài đợi cô đã gọi điện thoại cho Quan Minh Quyền rồi, đối với con rể lần đầu tiên chủ động gọi điện thoại cho ông, Quan Minh Quyền phấn khích đến nói không nên lời, bên kia một mực "Ừ, tốt", "Ừ, được". Truyện được chuyển ngữ bởi TừQuân@Diễn đàn Lê Quý Đôn Chưa dứt, trước khi anh cúp điện thoại rốt cuộc hỏi hoàn chỉnh một câu: con đến đây cùng luôn sao? Anh buổi chiều còn có việc, không nhất định sẽ ăn cơm, nhưng mà buổi tối sẽ đi đón Ngưng Lộ về. Anh nói như vậy với Quan Minh Quyền, nhưng mà Quan Minh Quyền đối với đáp án này đã rất hài lòng.

"Anh gọi điện thoại cho mẹ?" Ngưng Lộ không thể tin được anh sẽ vì cô làm những chuyện nhỏ như không thể nhỏ này nữa. Bạn đang đọc truyện tại dien+dan+le+quy+don+com@TừQuânDdlqđ

"Đứng, đi thôi!" Anh kéo tay của cô đứng lên cùng đi ra khỏi bệnh viện.

"Tại sao?" Trước khi xe khởi động, Ngưng Lộ vẫn tiếp tục hỏi.

"Anh muốn để cho em vui vẻ một chút!" Cho đến xe dừng ở cửa lớn nhà họ Quan, Sở Mạnh tháo dây an toàn của cô ra, nhẹ nhàng trả lời. Bản quyền thuộc về dien+dan+le+quy+don+com@TừQuân

Cổ họng giống như là bị thứ gì làm nghẹn lại, Ngưng Lộ nói không ra gì. Thật đáng ghét, hốc mắt vừa đau lại vừa sưng giống như là có đồ gì đó nhát định phải roi ra. Nhìn được, Ngưng Lộ, nhìn được.

Kết quả vẫn không nhìn được, ở trước mặt của anh nước mắt mặn mặn kia lần nữa rơi đầy mặt. Anh có thể không cần đối với cô tốt như vậy không? Có thể không? Cô thì bị anh giống như trước đây luôn ức hiếp, cô cũng không cần anh như hôm nay như vậy. Anh rõ ràng biết, lòng của cô đã đánh rơi ở trên người người khác rồi.

"Đều đã làm mẹ rồi, sao còn như đứa trẻ vậy? Ngoan, đừng khóc. Buổi tối anh tới đón em!" Cô lại khóc đi xuống xe của anh như nước lũ cuốn, cái người phụ nữ bướng bỉnh lại cố chấp này. Truyện được chuyển ngữ bởi [Tứ Quân@Diễn đàn Lê Quý Đôn](#) của nhà họ Quan khóc thành ra như vậy, người ta sẽ cho là anh đang ức hiếp cô. Bàn tay ấm áp tiếp được nước mắt rơi thẳng xuống dưới của cô, một giọt lại một giọt tràn đầy bàn tay. Thì ra đây chính là cảm giác một người đau lòng, thế nhưng loại cảm giác lại tệ quá. Bởi vì anh không biết phải đi an ủi cô như thế nào mới có thể làm cho cô không khóc nữa.

"Em chán ghét anh. Anh thật quá đáng!" Ngưng Lộ nức nở nghẹn ngào ra tiếng. Bạn đang đọc truyện tại [dien-dan-le-quy-don-com@Tứ QuânDdlqd](#)

"Anh biết. Xuống xe đi, mẹ em ra rồi!" Cô không đi nữa, tâm trạng của anh lại muốn nổ tung. Anh biết cô ghét anh, vẫn luôn biết...

Lòng bàn tay dính ít chất lỏng khiến tim anh đau nhói khi anh phất một tay ở trong xe vẫy ra ra. Nổ máy, cố gắng lên, xe thể thao đất giá số lượng hạn chế sau một giây như mũi tên xông ra ngoài, không tới 5 giây đã cách cô cực xa, trong chớp mắt, trong kiếng chiếu hậu đã sớm không có gương mặt khóc thút thít kia rồi. Bản quyền thuộc về [dien-dan-le-quy-don-com@Tứ Quân](#)

Ghét anh? Ha ha, vậy cũng tốt! Chung quy lại, so với lạnh nhạt thì không có tâm tình tốt hơn! Ghét! Thì ra là hôm nay anh mới biết, anh lại là một người khiến người ta chán ghét như vậy. Bạn đang đọc truyện tại [dien-dan-le-quy-don-com@Tứ QuânDdlqd](#) Nếu như có thể để cho cô vui vẻ, vậy thì tận tình ghét đi! Anh không quan tâm, thật sự quan tâm.

"Mẹ." Ngưng Lộ sau khi không thấy bóng dáng xe đi đâu, nhào vào trong ngực mẹ. Giống như khi còn bé bị bắt nạt, nước mắt chảy không ngừng. Một giọt lại một giọt rơi xuống, dường như nghe được âm thanh rơi xuống mặt đất. Bạn đang đọc truyện tại [dien-dan-le-quy-don-com@Tứ QuânDdlqd](#)

"Ngưng Lộ, sao vậy? Nói cho mẹ, có phải Sở Mạnh đối với con thế nào hay không?" Đàm Lệ Hoa mới vừa đẩy cửa lớn ra chỉ kịp nhìn xe con rẽ nghênh ngang rồi đi, chỉ thấy khói xe mịt mù. Còn chưa kịp hỏi con gái thì đã cúi đầu xuống, khóc đến rồi tỉnh rồi mù. Bản quyền thuộc về

"Nói cho mẹ, cuối cùng là có chuyện gì?" Con gái khóc suốt không nói lời nào khiến Đàm Lệ Hoa cũng lo lắng. Đứa con gái này kể từ sau khi lên trung học năm thứ nhất thì rất ít trước mặt bà khóc như vậy. Thứ nhất là bởi vì vợ chồng bà bận rộn công việc, không có nhiều thời gian chú ý, quan tâm cô; thứ hai Ngưng Lộ bất kể học tập hay cuộc sống vẫn luôn rất ít để bọn họ lo lắng, cho nên tình cảm giữa mẹ con từ từ phai nhạt. Nhưng hôm nay, con gái lại như là chịu đựng tất cả uất ức nhào vào trong ngực bà. Điều này sao lại không làm bà lo lắng?

"Mẹ. . . . . Con. . . . ." Ngưng Lộ nức nở nghẹn ngào nói không ra lý do. Cô cũng không biết vì sao, chỉ là rất muốn khóc. [color=#FFFFFF]Truyện được chuyển ngữ bởi [Tứ Quân@Diễn đàn Lê Quý Đôn](#)

"Có phải các con cãi nhau không? Hay là. . . . ." Đàm Lệ Hoa cẩn thận hỏi. Nhưng mà buổi sáng chồng nói cho bà biết Sở Mạnh gọi điện thoại tới đây nói muốn đưa Ngưng Lộ đến, còn nói giọng nói rất bình thường mà?

"Không phải vậy, mẹ. Không phải, con cũng không biết tại sao, có thai rồi rất dễ dàng khóc!" Đưa tay lau những giọt nước trên mặt, Ngưng Lộ nhẹ giọng nói. Bạn đang đọc truyện tại [dien-dan-le-quy-don-com@Tứ QuânDdlqd](#)

"Con gái ngốc! Có phải luyện tiếc Sở Mạnh không?" Đàm Lệ Hoa cười đưa tay vỗ vỗ lưng con gái. Thật là nhanh, cái đứa con gái nhỏ đó luôn làm nũng xung quanh gói bà đã trưởng thành rồi, hơn nữa còn sắp phải làm mẹ. Bản quyền thuộc về Những năm này, vợ chồng hai người bọn họ thật sự đã lơ là con gái quá lâu, lâu đến trong trí nhớ của bà cô chỉ là cô gái nhỏ cột tóc thật cao thắt bím đuôi ngựa xinh đẹp nơ con bướm, mang chiếc cặp sách từ trên xe chạy xuống, trong treo gọi: Mẹ, con đã về!

"Không phải vậy, mẹ. Chúng ta đi vào thôi." Ngưng Lộ ngượng ngùng từ mẹ trong ngực lui ra, tự nhiên kéo tay mẹ cùng nhau đi vào.

"Ba con đã đợi lâu rồi!" Đàm Lệ Hoa nắm tay nhỏ bé mềm mại của con gái, trong lòng lại một lần nữa cảm thán! Ngày vội vội vàng vàng trôi qua cũng đã hai mươi năm rồi.

"Sao ba về sớm vậy?" Ngưng Lộ có chút không thể tin được. [color=#FFFFFF]Bạn đang đọc truyện tại [dien-dan-le-quy-don-com@Tứ QuânDdlqd](#)

"Bởi vì con về! Ông ấy cũng nhớ con gái của mình rồi, còn có cháu ngoại nhỏ tương lai nữa!" Trở lại từ cửa Âm Phủ, Quan Minh Quyền đã nhìn thấu rất nhiều thứ.

"Mẹ, còn không biết là nam hay nữ nữa mà!" Truyện được chuyển ngữ bởi [Tứ Quân@Diễn đàn Lê Quý Đôn](#)

"Hôm nay bác sĩ không có nói sao?" Mặc dù bệnh viện quy định không cho phép hỏi giới tính thai nhi, nhưng mà người muốn biết tất có biện pháp. Bản quyền thuộc về

"Con không muốn biết sớm như vậy! Giữ đến phút cuối cùng công bố đi!" Thật ra thì hôm nay bác sĩ Tống muốn nói cho cô biết, nhưng cô từ chối. Cô muốn cho mình một chút hồi hộp nho nhỏ, bất kể nó là nam là nữ, cũng không quan ba của nó đáng ghét cỡ nào, nó vẫn là con của Quan Ngưng Lộ có.

"Được rồi, được rồi. Con vui là tốt rồi!" Đàm Lệ Hoa vỗ vỗ bả vai con gái.

"Được rồi, chuyện này trước hết như vậy đi! Không cần tranh cãi nữa." Sở Mạnh lấy mắt kiếng xuống, vuốt vuốt huyết thái dương có chút đau. [color=#FFFFFF]Bạn đang đọc truyện tại dien+dan+le+quy+don+com@TưQuânDdlqdTối hôm qua ngủ không được ngon giấc cộng thêm buổi sáng thức dậy sớm rồi lại lập tức đến công ty, sau lại tập trung tinh thần bận rộn vào công việc khiến anh có chút mệt mỏi.

Phụ nữ thật sự là phiền toái! Dù sao đều là công việc, người nào làm có cái gì khác nhau sao? Sở Mạnh nặng nề thở ra một hơi, ngược mắt nhìn hai người phụ nữ đang trước mặt anh mắt to tròn mắt nhỏ. Một là một trong trợ thủ đắc lực nhất của anh, mới vừa lấy được đơn đặt hàng của tập đoàn nước Pháp K & P Ngũ Thiên Nghiên, một cũng giống vậy có năng lực xuất - em họ anh Tiêu Diệc San. Cũng không biết hai người phụ nữ này có phải quá xung khắc hay không, hôm nay lần đầu tiên gặp mặt lại nóng nảy như thế. Một xưng mình vừa trở về cần nghỉ ngơi không muốn nhận thêm công tác, một lại kiên quyết chỉ định phải cô nhận. Truyện được chuyển ngữ bởi [TưQuân@Diễn đàn Lê Quý Đôn](#) Làm ông chủ như Sở Mạnh cũng cảm thấy khó xử.

"Cô không phải được xưng là công thần bậc nhất ở Sở Thành sao? Chẳng lẽ là hữu danh vô thực mà thôi? Cho nên không dám nhận cái hóa đơn này?" Tiêu Diệc San cố ý khích Ngũ Thiên Nghiên. Hai người phụ nữ cao ngang nhau, cổ chấp giống nhau, cao ngạo giống nhau. Bản quyền thuộc về Duy chỉ khác là trong mắt Ngũ Thiên Nghiên tàn mát ra chính là hơi thở trong trẻo lạnh lùng, mà Tiêu Diệc San là đối với người, đối với chuyện luôn kiên quyết.

"Không cần khích tôi, chiều này vô dụng. Cô vẫn là nên suy nghĩ tìm ai tới tiếp nhận đi! Tổng giám đốc Sở, nếu như không có chuyện khác tôi đi ra ngoài trước." Ngũ Thiên Nghiên cũng không thua cô ấy, nếu như là những người khác thì cô đồng ý, nhưng là Tiêu Diệc San này lại không được. Không có nguyên nhân, cô nhìn lần đầu cô ta đã khó chịu rồi, cho nên một nửa công việc cũng không muốn nhận làm.

"Diệc San, em đi ra ngoài trước. Thiên Nghiên, cô ở lại." Sở Mạnh tinh táo mở miệng.

"Cô Ngũ, tôi đi trước. Có cái gì không hiểu rõ có thể gọi tôi. Tạm biệt!" Tiêu Diệc San thả túi tài liệu nặng nề trong tay xuống, cười đắc ý với Ngũ Thiên Nghiên, lắc mông đi ra ngoài. [color=#FFFFFF]Bạn đang đọc truyện tại dien+dan+le+quy+don+com@TưQuânDdlqdCô cũng biết, thật ra thì Sở Mạnh là nghiêng về phía cô! Ngũ Thiên Nghiên người phụ nữ kia có năng lực thì thế nào? Ít nhất Sở Mạnh còn có thể nhớ tới quan hệ anh em bọn họ mà giúp đỡ cô! Ha ha! Lần sau chờ cô trở lại, chính là thời điểm tiếp thu thành quả rồi!

diễn đàn Lê Quý Đôn

"Sở Mạnh, anh có ý gì?" Cho đến khi người phụ nữ kia đóng cửa lại, Ngũ Thiên Nghiên mới tức giận đằng đặng đi về phía Sở Mạnh hô to, cả người cũng kim nén lại, dùng cặp mắt bình tĩnh nhìn thẳng vào mắt anh trên bàn làm việc. Nhìn Ngũ nữ vương tái thể, hiện tại ai là chủ cũng không chắc nữa.

"Thiên Nghiên, không cần kêu lớn tiếng như vậy, tôi nghe được!" Sở Mạnh trên tay viết ký tên chi chi túi tài liệu. Truyện được chuyển ngữ bởi [TưQuân@Diễn đàn Lê Quý Đôn](#)

"Tại sao muốn tôi nhận? Không phải là anh với cô Tiêu đó có quan hệ mờ ám chứ?" Ngũ Thiên Nghiên mới vừa trở lại công ty liền nghe được tin đồn, cô Tiêu về nước cùng tổng giám đốc thường không có việc gì cũng chạy vào phòng làm việc giám đốc, còn có người nhìn thấy bọn họ tay trong tay cùng nhau đi thang máy, thậm chí nói bọn họ thật ra là cùng nhau lớn lên từ nhỏ, chẳng qua là không biết vì sao bỗng nhiên xuất hiện phu nhân tổng giám đốc làm người thứ ba, bởi vì có người nghe được cô Tiêu gọi tổng giám đốc là anh Mạnh. Nghe thế đều làm cô cảm thấy ghê tởm, nhưng mà cô không tin Sở Mạnh là người công tư bất phân, nếu anh là vậy, ban đầu cô cũng sẽ không khổ sở thăm men anh. Bạn đang đọc truyện tại dien+dan+le+quy+don+com@TưQuânDdlqdHuống chi lời đồn đãi thanh mai trúc mã kia càng thêm không đúng rồi, bọn họ là bạn học kiêm đồng nghiệp nhiều năm như vậy, biết anh căn bản không có loại chuyện đó.

"Thiên Nghiên, từ lúc nào cô trở nên nhiều chuyện như vậy?" Sở Mạnh tiến lên nhận ánh mắt dò xét của cô.

"Không phải là tôi nhiều chuyện, mà là cử chỉ của anh thật sự quá không bình thường! Không bình thường thì làm sao người ta không thể không hoài nghi! Có điều, anh muốn phủ nhận cũng không sao, dù sao cái hóa đơn này tôi sẽ không nhận! Anh tìm người khác đi!" Truyện được chuyển ngữ bởi [TưQuân@Diễn đàn Lê Quý Đôn](#) Ngũ Thiên Nghiên tao nhã xoay người. Lo anh ta yêu ai, tìm ai làm gì, tìm người khác đi! Cô cần nghỉ phép!

"Thiên Nghiên, mới vừa rồi ngài LOS có gọi cho tôi." Lúc tay của cô nắm lấy cái tay cầm cửa thì Sở Mạnh nói. Không biết cô nghe cái tin tức đó có thể thay đổi chủ ý hay không? Quả nhiên, anh dùng đúng phương pháp rồi.

"Anh nói cái gì? Cái tên giặc tây đó! Anh không có bán đứng tôi chứ?" Ngũ Thiên Nghiên vừa nghe đến cái tên đó thì trong lòng sợ hãi. Bản quyền thuộc về Mẹ nó, thật vất vả mới thoát khỏi anh ta để về nước, anh ta thế nào còn âm hồn bất tán đuổi theo cô không tha? Cô lại không làm cái gì, bất quá là lừa gạt anh ta ký hiệp ước mà thôi, cô có lỗi sao? Là chính bản thân anh ta muốn ký, cô lại không cầm dao kề cổ anh ta.

"Anh ta nói sẽ ngồi thuyền bay ngày kia tới đây." Sở Mạnh cảm lên một phần văn kiện khác trên bàn tiếp tục phê duyệt, nói xong không chút để ý.

"Sở Mạnh, anh điên rồi! Cái hóa đơn này tôi nhận, nhưng anh phải giúp tôi ngăn anh ta, không thể để cho anh ta tìm được tôi!" Ngũ Thiên Nghiên giận dữ cầm túi tài liệu trên bàn lên. Người xui xẻo thì gặp chuyện gì cũng xui. [color=#FFFFFF]Bạn đang đọc truyện tại dien+dan+le+quy+don+com@TưQuânDdlqdMuốn cái tên giặc Tây đó không tìm được cô, cũng chỉ có Sở Mạnh làm được, bởi vì anh ấy và Tổng Tư Tụ là cùng một phe. Mẹ nó, cô thật là kết giao bạn bè cầu thù!

"Thiên Nghiên, cô thông minh như vậy nên biết phải làm sao chứ!" Ý tứ của anh nói là cô không đơn giản chỉ là phải nhận lấy khối xương cứng này, còn phải nuốt xuống. Cái Hoành Cơ đó khá béo bở, bao nhiêu người muốn giành miếng mồi này? Truyện được chuyển ngữ bởi [TưQuân@Diễn đàn Lê Quý Đôn](#) Mà Hoành Cơ tại sao sẽ nhìn trúng công ty mới vừa thành lập không lâu của bọn họ? Nhưng Sở Mạnh nếu như muốn sản nghiệp bất động sản mở rộng thì nhất định phải có vụ làm ăn này. Cho nên anh cũng biết chuyện này quan trọng. Chỉ là nghĩ đến Tiêu Diệc San làm một nửa

chuyện cô cũng rất khó chịu rồi, mặc dù thật sự bị anh lấy lại, nhưng mà công lao ghi chép sổ sách còn phải nhờ cô một phần, nhiều quá thì không công bằng! Cô chỉ là góp nhặt một cái tài liệu mà thôi, người thực sự ra chiến trường của là Ngũ Thiên Nghiên!

"Tổng giám đốc Sở, chỉ mong yêu cầu của tôi anh cũng có thể làm được! Tôi đi nghiên cứu hồ sơ!" Lần này Ngũ Thiên Nghiên cũng đi ra ngoài không quay đầu lại.

diễn❖đàn❖lê❖quý❖đôn

Sở Mạnh để cây viết trong tay xuống, cầm một điều thuốc đốt. Trong khoảng thời gian này, số lần anh hút thuốc lá càng ngày càng ít, chủ yếu là bởi vì sợ cô không chịu nổi. Nhưng mà, bây giờ anh cần một điều thuốc để thanh tỉnh đầu óc mình một chút.

Chỉ cần không rảnh rồi, đầu óc của anh tự động hiện ra khuôn mặt ngán lệ của cô. Không biết cô hiện tại như thế nào? Về đến nhà có vui vẻ hơn không? Thật ra thì chỉ cần anh không xuất hiện ở trước mặt cô, cô đều vui vẻ? Nhưng đây là chuyện không làm được. Tuyệt đối không thể nào! Truyện được chuyển ngữ bởi TừQuân@Diễnđàn❖Lê❖QuýĐônCho đến điều thuốc làm nóng đầu ngón tay, Sở Mạnh mới phát hiện ra mình ngán người! May là mới vừa rồi không có người nhìn thấy, nếu không thật muốn hù chết người. Thời gian của anh quý giá như thế lại dùng để ngán người? Vẫn nên vùi đầu vào công việc đi! Như vậy cũng sẽ không suy nghĩ lung tung.

Cho đến khi điện thoại nội bộ trên bàn vang lên giọng nói quen thuộc của thư kí Phương: "Tổng giám đốc, nếu như không có chuyện gì tôi đi về trước!", Sở Mạnh mới buông con chuột máy tính trong tay ra, vừa nhìn đồng hồ trên màn hình đã gần 7 giờ rồi. Không trách được! Bản quyền thuộc về Thư kí Phương luôn có trách nhiệm, trước khi tan sở luôn hỏi anh còn có chuyện muốn giao phó không, xem ra hôm nay anh đã kéo dài thời gian tan tằm của nhân viên rồi. Vốn dĩ anh chỉ là xem biên bản hội nghị chi nhánh công ty, kết quả đọc xong cũng đã hết giờ làm. Bạn đang đọc truyện tại diễn❖đàn❖lê❖quý❖đôn❖com@TừQuânDdlqd

Nhưng anh cũng không vội rời phòng làm việc, mà là đi tới cửa sổ sát đất nhìn sắc trời dần dần tối xuống, ánh sáng lung linh của đèn nê ông sáng lên khắp thành phố, trong vạm ngõi nhà đang sáng đèn đó, có hay không một chiếc đèn vì anh mà sáng? Khi nào thì anh bắt đầu có suy nghĩ khiến chính anh cũng thấy khinh bỉ thế này?

Trong sương khói lượn lờ lên cao, gương mặt anh trầm tĩnh như pho tượng.

Thời gian này, cô đang ăn cơm sao? Tàn thuốc trong tay run lên, Sở Mạnh mặc cho bóng tối từ từ hòa tan mình, chỉ có ánh lửa lúc sáng lúc tối làm cho người ta biết bây giờ trong phòng làm việc đã tối đen như mực của tổng giám đốc còn có người ở.

Nhắm mắt lại, cô cười, cô khóc, cô giận, cô buồn xuất hiện mọi nơi trong đầu óc anh, xoáy sâu nơi đáy lòng anh. . . . . Khiến cho anh mỗi lần nghĩ tới cũng có cảm giác chua xót. Chuyện này không chỉ quấy nhiễu nghiêm trọng đến tâm trạng của anh mà còn quấy nhiễu đến năng lực tư duy bình thường của anh. Anh không thể mặc cho nó phát triển thêm nữa, tình độc là mất mạng!

Mẹ của anh không phải cũng như vậy sao? Ở độ tuổi tươi đẹp như hoa đào đã mất đi. Anh không thể đi vào vết xe đổ đó, không thể! Bởi vì tình cảm đơn phương vĩnh viễn là hèn mọn nhất! Truyện được chuyển ngữ bởi TừQuân@Diễnđàn❖Lê❖QuýĐônMà anh không muốn như vậy! Nhưng lấy lại còn kịp sao? Còn kịp sao?

Có phải bất kể anh làm gì cũng không thể chạm đến tim em không? Ban đầu cố chấp cho là mình nhất định sẽ có biện pháp chiếm được người của cô cũng sẽ chiếm được trái tim cô, bây giờ sao lại bắt đầu dao động đây? Bản quyền thuộc về Là anh nỗ lực không đủ sao? Nhưng mà một người đàn ông còn phải đi yêu một người phụ nữ như thế nào nữa? Anh chưa từng yêu người khác nên không biết! Cũng không muốn lấy chuyện riêng tư như vậy đi hỏi người khác, chỉ làm trò cười cho thiên hạ thôi!

Nhưng muốn anh buông tay thì không thể được! Nếu không cách nào buông tay, vậy thì tiếp tục như vậy đi! Anh sẽ lấy cách của anh để có được cô! Bất kể là người hay là trái tim.

Rốt cuộc cũng hiểu rõ suy nghĩ của mình, Sở Mạnh kéo rèm cửa sổ lên, ở trong bóng tối nhẹ nhàng cầm chìa khóa xe đặt trên bàn lên rồi đi. Đến lúc đón cô về nhà rồi.

Diễn❖đàn❖lê❖quý❖đôn

Tối nay nhà họ Quan cực kỳ náo nhiệt.

Hai vợ chồng Quan Minh Quyền bởi vì muốn đền bù nhiều năm qua quan tâm sơ sài đối với con gái nên luôn trò chuyện vui vẻ với cô. Ngưng Lộ quả thật rất vui, bởi vì hôm nay cuối cùng cũng kéo gần lại khoảng cách lạnh nhạt với ba mẹ, trở về cuộc sống gia đình cô vẫn mong muốn. Mặc dù là tối hơi trễ, nhưng không phải đã tới rồi sao?

Sau khi bữa ăn tối náo nhiệt kết thúc, ba người lại đến phòng khách tiếp tục tán gẫu, từ Ngưng Lộ khóc hu hu khi chào đời đến hàn huyên tới đưa bé trong bụng cô. Ngưng Lộ cười nhận lấy nước trái cây mẹ đưa tới nhưng không có uống, mà là liếc mắt nhìn điện thoại đặt trên bàn trà, anh ta không phải nói muốn tới đón cô sao? Bây giờ cũng sắp 9 giờ còn không thấy điện thoại? Bản quyền thuộc về Có phải không tới được không?

"Ngưng Lộ, không vội không vội, vẫn chưa tới 9 giờ mà! Có phải nhớ con rể rồi không?" Hành động nhỏ của con gái dĩ nhiên không thể gạt được người làm mẹ này. Đàm Lệ Hoa cười hỏi. Xem ra con gái nhà bọn họ thật sự đã tìm được đối tượng tốt! Chẳng qua là ban đầu tại sao bọn họ làm cha mẹ một chút cũng không nhận thấy được mấy đứa nhỏ quen nhau khi nào? Cuộc sống con gái khá đơn giản, mỗi ngày đều đúng giờ đi học rồi về nhà, nhiều nhất thì chủ nhật đến thư viện mà thôi, hưởng chỉ những thứ tiệc rượu ở xã hội thượng lưu kia, mỗi lần nó đều không muốn đi, chỉ ở nhà đọc sách một mình. Truyện được chuyển ngữ bởi TừQuân@Diễnđàn❖Lê❖QuýĐônMà Sở Mạnh lớn hơn nó, hơn nữa đã sớm tiếp nhận công việc Sở Thành, cuộc sống

của bọn họ căn bản không có xuất hiện cùng nhau, ở đâu ra cơ hội quen biết? Điều này vợ chồng Quan Minh Quyền vẫn luôn nghi ngờ trong lòng, nhưng mà con gái vẫn không muốn nói cho bọn họ, bọn họ cũng không ép. Có điều, nhìn dáng dấp này, ít nhất Sở Mạnh đối với nó cũng không tệ lắm! Không bằng hôm nay dò xét thử?

"Mẹ, không phải vậy." Ngưng Lộ lập tức thu hồi tầm mắt, sợ ba mẹ hỏi nữa, cô lại không cách nào trả lời vấn đề này. Cô làm sao có thể nhớ anh ta? Chẳng qua là nếu anh ta nói sẽ đến đón cô, vậy hẳn là sẽ tới. Nhưng cô nghĩ đến lần trước anh ta tới đón cô chính là đợi cô chỗ rất xa bên ngoài, không biết hôm nay anh ta có muốn đi vào hay không? Bọn họ kết hôn đã lâu như vậy, anh ta cũng không có đi tới nhà cô, cũng có chút gì không đúng, cô sợ ba mẹ lại muốn nói chuyện này. Nhưng mà, rốt cuộc anh ta có thái độ gì với ba mẹ cô chứ? Ngưng Lộ lại nghĩ tới lần trước ở bệnh viện, ngày bọn họ đăng kí kết hôn, anh còn dùng "ông Quan, bà Quan" gọi ba mẹ mình, không biết trong lòng anh ta rốt cuộc nghĩ cái gì? Ai! Vấn đề đáng ghét!!! Bạn đang đọc truyện tại dien+dan+le+quy+don+com@TưQuânDdlqd

"Con gái ngọc, còn không thừa nhận sao? Sau khi ăn cơm xong cũng không biết con nhìn điện thoại bao nhiêu lần rồi? Nhớ nó có thể cho gọi cho nó mà!" Đàm Lệ Hoa cho là con gái mình xấu hổ. Mặc dù đã kết hôn nhưng dù sao tuổi vẫn còn nhỏ.

"Tân hôn mà, khó tránh khỏi!" Quan Minh Quyền cũng không để ý. Bản quyền thuộc về

"Ba, sao ba cũng nói như vậy!" Có ba mẹ có thể làm nũng vẫn là rất tốt. Đổi lại là trước kia, Ngưng Lộ sau khi cơm nước xong lại về phòng nghỉ ngơi thật sớm, mà ba cô lẽ vẫn chưa về, mẹ phải đi tham gia một đồng tiệc tùng. Nào có ở không để ý cô?

"Ngưng Lộ, nói cho mẹ, con với Sở Mạnh quen biết như thế nào?" Đàm Lệ Hoa cảm thấy đây là cơ hội hỏi thăm tốt nhất.

"Mẹ, chúng con. . . ." Ngưng Lộ cắn khóe miệng, mẹ sao còn không buông tha cái vấn đề này? Sao cô có thể nói là bởi vì chuyện công xưởng của ba? Không được! Cô có thể nói Sở Mạnh cưới cô có lẽ chỉ là vì trả thù em trai anh sao? Cũng không được! Nhưng mà cô phải dùng cái gì trả lời mới không quá miễn cưỡng đây?

Diễn❀đàn❀le❀quy❀đôn

"Con gái không muốn nói coi như xong! Có cái gì đáng truy cứu." Quan Minh Quyền thấy trên mặt Ngưng Lộ có vẻ khó nói ra nguyên nhân, cho nên ông nghĩ chặn miệng vợ mình lại mới được. Thật ra thì ông cũng muốn biết, vì hôn nhân tới quá nhanh cũng quá trùng hợp, làm cho người ta không thể không nghĩ đến con gái có phải bởi vì trong nhà chợt xảy ra chuyện mà bị cuốn vào trong cuộc hôn nhân này hay không, mà Sở Mạnh là người chủ đạo chuyện này, nhanh chóng khôi phục xưởng gia công, đơn đặt hàng cũng tăng lên, thu lại được một số tiền lớn để nâng cấp công xưởng, sau đó chính là ngựa không ngừng vó mà vội vàng kết hôn. Ban đầu ông thật sự là bởi vì chuyện xảy ra quá bất ngờ, cộng thêm công xưởng phải mở rộng sản xuất gấp bội khiến cho ông vui vẻ đến quên mất đi truy cứu nguyên nhân. Bản quyền thuộc về Nhưng bây giờ mọi chuyện lắng xuống mới phát hiện, thật ra thì chuyện rất kỳ lạ, chủ yếu nhất là Sở Mạnh nếu quả thật yêu con gái mình thì tại sao cho tới bây giờ cũng không cùng nó về nhà họ Quan? Dù là công việc bận rộn hơn ừ, ông nghĩ, làm con rể nên phải đến nhà thăm hỏi ba mẹ vợ một chút chứ? Nhưng mà, con gái không muốn nói bọn họ có thể như thế nào đây?

"Ngưng Lộ. . . ." Đàm Lệ Hoa muốn nói lại thôi.

Lúc này, điện thoại trên bàn vừa đúng vang lên, âm thanh đơn giản mà sâu lắng này nhanh chóng đánh vỡ thời khắc khó chịu này.

"Mẹ, Sở Mạnh gọi điện đến." Cú điện thoại này chỉ có anh gọi, hơn nữa vào lúc này, không cần nhìn cũng biết là anh rồi. Ngưng Lộ lấy di động ra.

"Nghe đi!" Quan Minh Quyền thấy con gái cầm điện thoại vừa nhìn bọn họ lên tiếng thúc giục. Bạn đang đọc truyện tại dien+dan+le+quy+don+com@TưQuânDdlqd

"Alo!" Sau khi điện thoại thông máy, bên kia trở nên im lặng. Ngưng Lộ sợ hãi ra tiếng.

"Anh ở trước cửa nhà em." Bên kia rốt cuộc truyền đến âm thanh trầm thấp của anh, gần đến mức có thể nghe được tiếng anh hít thở. Truyện được chuyển ngữ bởi TưQuân@Diễnđàn❀Lê❀QuýĐôn

"Em. . . ." Ngưng Lộ đang muốn nói lập tức đi ra ngoài, lại chợt bị mẹ kéo, ra dấu tay muốn anh đi vào, Quan Minh Quyền cũng là gạt đầu đồng ý. Đã đến cửa nhà tại sao có thể không vào?

"Ngưng Lộ, sao vậy?" Sở Mạnh ở trong điện thoại không nghe được cô đáp lại, cho là cô đã xảy ra chuyện gì.

"Em đi ra ngoài!" Ngưng Lộ vội vã cúp máy.

"Ngưng Lộ, cho nó đi vào ngồi một chút." Đàm Lệ Hoa lần nữa giao phó.

"Mẹ, con đi ra ngoài nói với anh ấy." Ánh mắt tha thiết của cha mẹ, Ngưng Lộ không cách nào từ chối, nếu như một mực từ chối sẽ chỉ làm ba mẹ thêm hoài nghi mà thôi. Chắc sẽ có một ngày như thế.

Diễn❀đàn❀le❀quy❀đôn

Sở Mạnh nhìn điện thoại bị cúp, gương mặt không thể tin. Cô lại dám cứ như vậy mà cúp? Ném điện thoại đi động xuống dưới xe, cửa xe mới đóng, cái bóng dáng quấy nhiễu anh một ngày đó đã đẩy cửa nhẹ nhàng mà đi.

"Túi xách đâu rồi, quên cầm sao?" Thấy cô, con giận lớn hơn nữa cũng để lại. Sở Mạnh đi tới bên người cô, thói quen vuốt tóc dài trên trán cô.

"Không phải vậy. . . . . là . . . ." Ngưng Lộ ngửa đầu nhìn anh, tâm trạng anh hình như cũng không tệ lắm, vậy hẳn là sẽ đáp ứng thỉnh cầu của cô? Chẳng qua là, cặp mắt sâu kia lúc nhìn cô khiến toàn thân cô không được tự nhiên. Bạn đang đọc truyện tại [dien-dan-le-quy-don-com@TưQuânDdlqd](#)

"Là cái gì?" Sở Mạnh cúi đầu không để cho cô phải khổ cực ngẩng đầu nữa.

"Ba mẹ muốn anh đi vào ngôi, có được không?" Nuốt nước miếng, Ngưng Lộ vẫn là nói ra. Anh ta có đồng ý không? Bản quyền thuộc về

Cô hi vọng anh đi vào sao? Đôi tay Sở Mạnh đỡ ở trên vai cô. Nếu như cô nói hi vọng anh làm thế, anh nhất định sẽ làm. Nhưng mà, cô sẽ nói sao? Sẽ không? Ngưng Lộ, em nguyên ý nói với anh sao? Truyện được chuyển ngữ bởi [TưQuân@Diễn đàn Lê Quý Đôn](#)

"Có được không? Chỉ một lát thôi." Ngưng Lộ rũ mắt xuống, âm thanh càng ngày càng thấp. Ài, anh vẫn nhìn cô như vậy là có ý gì?

"Nói cho anh biết, em hi vọng anh vào không?" Một cái tay nâng cằm của cô lên, trong đôi mắt to long lanh nước chưa bao giờ tồn tại sự chờ đợi, giống như ngôi sao xinh đẹp nhất trong đêm tối, chỉ cần đáp án của cô là khẳng định, anh nhất định sẽ làm được.

"Hi vọng." Cuối cùng vẫn là không chống đỡ được anh, Ngưng Lộ thua trận.

"Được, chúng ta đi vào." Lần đầu tiên, anh cam tâm tình nguyện làm một chuyện như vậy.

[Diễn đàn Lê Quý Đôn](#)

"Sở Mạnh."

Thấy Sở Mạnh, mặt Quan Minh Quyền vui mừng cùng thân thiện."Con có thể tới đây, thật sự là quá tốt."

"Đúng vậy, ngồi một chút rồi về nữa." Đàm Lệ Hoa cũng tới đây bắt chuyện. Đây chính là lần đầu tiên con rể tới cửa, chẳng qua là bọn họ giống như cũng không có cái gì để chuẩn bị. Truyện được chuyển ngữ bởi [TưQuân@Diễn đàn Lê Quý Đôn](#)

Anh sẽ dùng kiểu thái độ gì với ba mẹ đây? Tay Ngưng Lộ đặt ở bên hông chợt nắm lại. Cô đang khần trương, đang lo lắng, anh có như lần trước gọi ba mẹ là "ông Quan, bà Quan" như vậy không? Bàn tay ấm áp kịp thời nắm tay nhỏ bé phát run của cô gọi: "Ba, mẹ."

Từ "Ba, mẹ" trong miệng anh trôi chảy như vậy khiến Ngưng Lộ ngây dại, ngay cả vợ chồng Quan Minh Quyền cũng sợ hãi. Bản quyền thuộc về Đây thật là Sở Mạnh sáng nay ở trong điện thoại còn lạnh nhạt mở miệng xưng tên sau đó nói con gái khoảng sẽ mấy giờ đến sao?

"Được rồi, thân thể của em không thể đứng lâu, chúng ta ngồi một chút rồi về, em không thể ngủ quá muộn được." Nét cười nhàn nhạt hiện lên trên mặt Sở Mạnh, mà Ngưng Lộ trừ sững sờ để mặc anh lôi kéo ngồi vào ghế sa lon ra, cái gì cũng không thể nói, không thể làm. Tối nay vui mừng thật sự là quá nhiều rồi! Cô không nghĩ tới anh sẽ sáng khoái đáp ứng cùng cô đi vào như vậy, càng không có nghĩ tới anh sẽ có thái độ lễ độ như vậy đối ba mẹ cô.

"Lại đây Sở Mạnh. Trà Bích Loa Xuân thượng hạng, bạn mẹ mang về từ Thái Hồ. Thử một chút đi." Mới vừa rồi lúc Ngưng Lộ ra cửa, Quan Minh Quyền liền lấy lá trà bảo bối của mình mở ra. Truyện được chuyển ngữ bởi [TưQuân@Diễn đàn Lê Quý Đôn](#)

Lá trà xanh biếc, nước trà xanh biếc trong suốt như những đám mây cuộn cuộn, hơi nước mờ mờ khiến cho hương trà lan tỏa bốn phía, mùi thơm ngát lan rộng lòng người.

Quan Minh Quyền đẩy ly qua cho Sở Mạnh, Sở Mạnh nhận lấy uống vài ngụm rồi nói: "Trà ngon, rất tươi và dễ chịu." Không nghĩ tới Quan Minh Quyền tính tình đã tâm trí sinh lại thích loại trà Bích Loa Xuân hương thơm thanh nhã, dịu nhẹ và cảm giác sâu xa này.

"Xem ra con rể đối với trà cũng có nghiên cứu." Quan Minh Quyền cười, cũng tự rót một chén cho mình. Ông cho là người tuổi trẻ bây giờ uống trà đã rất ít rồi. Ít nhất người bạn rể giống như Sở Mạnh cũng sẽ không có thời gian nhàn rỗi từ từ thưởng thức trà. Mà sau khoảng thời gian liêu mạng vì công việc, ông cũng từ từ trở về cuộc sống đạm bạc mỗi ngày. Bản quyền thuộc về

"Nghiên cứu thật ra thì không có, chỉ là cũng có nghe qua mà thôi." Sở Mạnh nhìn về Ngưng Lộ phía bên cạnh vẫn không nói gì, sao không nói câu nào lại đó ôm cái gối?

"Có muốn uống một chút không?" Nước trà ấm áp đưa tới trước mặt cô.

"Không cần." Ngưng Lộ giương mắt ôm chặt gối ở trong ngực. Cô thật sự không nhìn ra anh sẽ là kiểu đàn ông uống trà! Người giống như anh dường như thích hợp uống cả phê mới đúng. Nhưng mà, hình như ở nhà cũng chưa từng gặp qua cả phê! Nhắc tới cũng xấu hổ, cô hiểu biết anh bao nhiêu chứ? [Bạn đang đọc truyện tại [dien-dan-le-quy-don-com@TưQuânDdlqd](#)] Không có, trước khi kết hôn chỉ biết là anh là anh trai Sở Khương, là tổng giám đốc của Sở Thành. Sau khi kết hôn lại biết thêm anh là người đàn ông ngang ngược, chuyên chế không hơn không kém. Hơn nữa cô không cần đi hiểu anh, không phải sao?

[dien-dan-le-quy-don-com](#)

"Sở Mạnh, Ngưng Lộ có em bé, không thích hợp uống trà." Đàm Lệ Hoa cười nhìn đôi vợ chồng giống như đang giận dỗi. Thật là cha mẹ vợ nhìn con rể, càng nhìn càng hài lòng. Vốn là trong lòng còn có nghi ngờ hiện tại cũng được xua tan, mà quan tâm bọn họ quen biết nhau như thế nào làm gì, chỉ cần nó đối xử tốt với con gái là được.

"Vậy thì thôi. Có phải mệt không?" Sở Mạnh vuốt mái tóc dài của cô, dịu dàng hỏi. Bản quyền thuộc về

"Không phải." Ngưng Lộ tức giận đẩy tay anh ra, anh ta tại sao ở trước mặt ba mẹ làm hành động thân thiết như vậy đây? Điều này làm cho cô cảm thấy cực kỳ lúng túng.

"Ngưng Lộ, sao lại không lễ phép như thế? Sở Mạnh là quan tâm con mà." Quan Minh Quyền không nhịn được lên tiếng nói con gái mình.

"Đúng vậy! Đứa nhỏ này thật không hiểu chuyện." Đàm Lệ Hoa cũng phụ họa nói theo.

"Không sao, con đã quen rồi!" Sở Mạnh để cái chén trong tay xuống cứng chịu nói. Truyện được chuyển ngữ bởi TừQuân@Diễn đàn Lê Quý Đôn

Có phải muốn diễn như thật không? Ngưng Lộ dùng khước mắt lên đánh giá gò má của anh, thỉnh thoảng anh quay đầu lại bắt được ánh mắt đang dò xét của cô. Khuôn mặt nhỏ lập tức trở nên đỏ ửng, Quan Ngưng Lộ, mày điên rồi! Điên thật rồi! Chỉ vì nhìn anh ta mà đỏ mặt.

"Hahaha ..." Vợ chồng Quan Minh Quyền nhìn nhau cười một tiếng, lần này cuối cùng cũng yên tâm. Truyện được chuyển ngữ bởi TừQuân@Diễn đàn Lê Quý Đôn

"Đúng rồi, thiết bị mới của công xưởng hôm nay đã được vận chuyển từ Đức về, bước kế tiếp cài đặt sử dụng phải khổ cực ba rồi." Sở Mạnh không trừu chọc Ngưng Lộ nữa, nói với Quan Minh Quyền. Truyện được chuyển ngữ bởi TừQuân@Diễn đàn Lê Quý Đôn

"Sở Mạnh, về chuyện của công xưởng, ba muốn hỏi con một chút." Nói đến chuyện công, Quan Minh Quyền hứng thú càng tăng.

"Ba, có chuyện gì cứ nói. Không cần khách khí." Sở Mạnh không để ý có giấy giữa, kéo tay nhỏ của cô, một cái tay khác cầm ly trà tinh tế, ngón tay cái nhẹ nhàng vuốt mép chén, ánh mắt yên lặng nhìn kia chất lỏng màu xanh thanh tân đậm nhũ kia. Anh luôn luôn không thích làm người công tư bất phân, nhưng mà hôm nay vì cô, anh đồng ý ngoại lệ một lần! Chỉ mong cô có thể vui vẻ. Bản quyền thuộc về

dien·dan·le·quy·don·com

Vốn đang đề tài này đảo mắt liền ném vào chuyện công, khiến hai người phụ nữ bên cạnh không cách nào chen vào nói. Đàm Lệ Hoa đến phòng bếp giúp Ngưng Lộ lấy một ly sữa tươi nóng ra ngoài, thấy đầu cô đã dựa cánh tay Sở Mạnh ngủ thiếp đi, nhìn đồng hồ trên tường đã tới 10 giờ rưỡi rồi, mà chồng bà nói mãi chưa xong. Về mặt làm ăn, quan niệm và cách nhìn của Sở Mạnh quả thật làm cho ông giật mình cũng cảm thấy rất hứng thú, không trách được tuổi còn trẻ mà đã có thể một mình nắm Sở Thành trong tay.

"Được rồi, về sau có cơ hội tán gẫu tiếp đi! Ông xem, con gái đã ngủ gật rồi kìa!" Đàm Lệ Hoa chọt cánh tay Quan Minh Quyền, ý bảo ông dừng lại. Truyện được chuyển ngữ bởi TừQuân@Diễn đàn Lê Quý Đôn

"Ha ha, đúng là trẻ rồi. Nếu không, tối nay ngủ ở đây?" Quan Minh Quyền đề nghị, có điều, nghĩ lại hình như không tốt lắm, ngượng ngùng cười cười: "Nhưng mà về nhà cũng gần."

"Ngưng Lộ, chúng ta về nhà thôi." Sở Mạnh rón rén ôm lấy cô, kể từ sau khi mang thai, cô đặc biệt dễ ngủ, có lúc động tác lớn một chút cô cũng sẽ không tỉnh. Giống như hiện tại anh ôm cô lên cao, cô chẳng qua cũng là ngọ ngậy cái đầu dựa vào ngực anh mà thôi. Bạn đang đọc truyện tại dien·dan·le·quy·don·com@TừQuânDdlqd

"Sở Mạnh, có rảnh nhớ đến chơi." Vợ chồng Quan Minh Quyền đưa bọn họ đến cửa thân thiện nói. Bản quyền thuộc về

"Con sẽ thường đưa Ngưng Lộ về." Nếu như cô nói muốn như vậy.

dien·dan·le·quy·don·com

"Đúng rồi, gần đây nội bộ Thế Thành có phân tranh, nếu có cổ phần, tốt nhất nên mau bán sạch đi." Giống như là chợt nghĩ đến cái gì, Sở Mạnh dừng bước lại nói với Quan Minh Quyền. Lần trước, cậu Ngưng Lộ đã từng đã đến cửa công ty của anh chờ anh tan việc, nhờ anh cố vấn đầu tư cổ phiếu nào cho tốt, anh nhớ đến lúc ấy Đàm Chí Hoa nói anh mua Thế Thành. Lúc ấy anh mặc dù không có đề nghị ông ta cái gì, có điều chuyện này anh để cho A Chính giúp lưu ý Thế Thành có cái biến động nhỏ gì thì thông báo anh.

"Chí Hoa lại đang mua cổ phiếu?" Quan Minh Quyền lập tức hiểu được, quay đầu lại không vui nói với Đàm Lệ Hoa. Đàm Chí Hoa cái gì cũng tốt, nhưng mà không có kiên nhẫn làm việc làm việc đến nơi đến chốn, cả ngày lẫn đêm đều nghĩ tới đầu cơ trục lợi, dạy dỗ lần trước rồi mà giờ còn dám làm loạn? Thật là, tiền bạc đó không cần phải nói cũng biết là từ đâu tới rồi, Đàm Lệ Hoa luôn luôn không cưỡng được lời van nài của em trai. Bản quyền thuộc về

"Chúng con đi về trước!" Sở Mạnh nói xong sải bước về phía xe. Nên nói anh đã nói rồi, không phải sao? Về phần người khác có nghe ý kiến của anh hay không, vậy thì không phải là vấn đề của anh.

Chương 69: Thời Buổi Rối Loạn

Boston, nước Mỹ.

Mới vừa xuống máy bay, Tiêu Diệc San kéo hành lý đơn giản đi ra cửa sân bay. Cô vừa đi vừa nhìn địa chỉ và tấm hình cầm trong tay do thám tử đưa cho, người con trai có khuôn mặt lịch sự, tuấn nhã đó chính là em trai Sở Mạnh - Sở Khương sao? Thấy thế nào cũng giống như đứa con trai chỉ biết chui đầu trong chồng sách vở, đột nhiên đến đại học nổi tiếng ở Mỹ học kinh doanh, nhất định không tránh khỏi có liên quan đến Quan Ngưng Lộ. Bản quyền thuộc về

Chỉ mong, cậu sẽ không làm tôi thất vọng! “Moa” một tiếng, Tiêu Diệc San nặng nề hôn người con trai mặt mày sáng sủa, thông minh, bước chân đi nhanh hơn ... Truyện được chuyển ngữ bởi

Chính là chỗ này! Tiêu Diệc San nhìn đồng hồ trên tay, cách thời gian Sở Khương tan học còn chừng nửa tiếng nữa, cô quyết định ở chỗ này chờ cậu ta tan học, theo thám tử điều tra, mỗi ngày sau khi tan học cậu ta đều đi ngang qua cái cửa này, sau đó đi một đoạn đường mới ngồi lên xe trở về nhà trọ của nhà họ Sở ở Boston.

đ≡iễn_đàn_≡ê_ quý_đ≡ôn

Trên lối đi bộ, quét dọn rất sạch sẽ, cây xanh cao lớn ở trong gió mát xòe ra lá cành. Chung quanh đi qua đi lại đều là học sinh, trên những gương mặt trẻ tuổi tràn đầy tinh thần phấn chấn, hoặc tụm năm tụm ba ngồi ở trên bậc thang nói chuyện phiếm, hoặc ôm quyển sách bước nhanh mà đi, đây chính là đại học, đây chính là thanh xuân, đây chính là khoảng thời gian tốt đẹp nhất trong cuộc đời mà sau khi đi qua sẽ không có cách nào quay lại nữa. Nhưng mà, đoạn thời gian như vậy đối với anh mà nói, cũng là thống khổ, khó khăn nhất. Bản quyền thuộc về Những thứ cười đùa tức giận mắng chửi kia, những tự tin, hào hứng kia đều không thuộc về anh. Việc anh phải làm chính là học tập và học tập, phải am hiểu tất cả các lĩnh vực tri thức, như vậy anh mới có năng lực lấy lại từng thứ thuộc về anh. Vì ngày đó, nhiều đau khổ hơn nữa, nhiều mệt mỏi hơn nữa anh cũng nguyện ý chịu đựng.

Vòng qua khu kiến trúc đồ sộ của trường, Sở Khương tạm biệt bạn học qua loa. Quảng thời gian giống nhau, tâm trạng giống nhau, đây là cuộc sống của anh gần nửa năm qua ở Mỹ. Không có quá nhiều sóng gió, yên ả giống như hồ nước tĩnh lặng, gió lớn hơn nữa cũng không gợn nữa con sóng nhỏ. Đây là trạng thái anh cố ý muốn duy trì.

"Sở Khương, chờ một chút." Sau lưng một giọng nữ nhỏ nhẹ truyền vào tai, bước chân của Sở Khương ngừng lại, không quay đầu lại cũng biết là ai.

"Có chuyện gì sao?" Trước sau như một giọng điệu lạnh nhạt, anh đối với người nào cũng giống như nhau.

"Không có gì, mình vừa đứng cũng muốn về. Không bằng chúng ta cùng đi đi!" Một mái tóc dài đen nhánh Nghiêm Hình Duyệt vui mừng ôm chồng sách nặng nề đứng ở trước mặt anh. Đó là một thiếu nữ chừng hai mươi tuổi, trang phục đơn giản làm tôn lên vóc người thon thả, đôi mắt to thanh thuần tựa như trắng non.

Đúng vậy, cô thích người con trai đến từ chung một quốc gia này, bên ngoài đối với người nào cũng tao nhã lịch sự, nhưng lại chưa từng có người nào có thể đến gần hơn anh. Lúc đầu khai giảng, trong ánh mắt anh luôn chút đau đớn không sao xóa sạch. Anh mỗi ngày đi học nghiêm túc, ghi chép, sau khi tan học cũng chưa bao giờ đi cùng bạn bè. Truyện được chuyển ngữ bởi Anh như vậy khiến cô tò mò, cho nên không nhịn được quan sát anh, đến gần anh, nhưng mà anh đối với cô trừ gặp mặt bình thường, cười nhạt một tiếng thì không có gì khác biệt những bạn học khác.

Cô quan sát lâu như vậy, chưa từng gặp qua anh cùng bạn nữ nào thân mật qua lại, sau giờ tan học đều có tài xế đưa đón. Cho nên cô nghĩ, có lẽ anh chỉ là trời sinh tính tình tương đối lạnh nhạt mà thôi, nếu như mình từ từ tiếp xúc với anh nhất định sẽ có cơ hội chẳng? Bản quyền thuộc về Cô không muốn chưa thử liền buông tha, cho nên mỗi ngày vừa tan học cô đều chủ động đi cùng anh, dù là chẳng nói gì, lẳng lặng đi tới cửa trường học sau đó tách ra riêng phần mình, cô cũng vui vẻ. Mà anh không có từ chối cô, có phải là có chút ít đồng ý hay không?

"Sở Khương, ngày mai là chủ nhật, bạn có kế hoạch gì không?" Xung quanh mình đều là học sinh thảo thảo bất tuyệt tiếng Anh, không ai nghe hiểu được bọn họ nói tiếng Trung, cho nên Nghiêm Hình Duyệt không lo lắng có người cùng nước chê cười cô còn dùng lời nói không thể quê mùa hơn nữa để mở đường một cuộc hẹn như cô vậy.

"Minh rất bận." Giọng Sở Khương rất nhẹ, nhưng rõ ràng lại có xa cách. Có điều, anh bạn là lời nói thật, trừ bình thường đến lớp, anh còn phải chăm chỉ nghiên cứu biến động thị trường chứng khoán Wall Street, mặc dù mới vào không bao lâu, nhưng bản thân bỏ vào một khoản tiền nhỏ lại càng ngày càng nhiều lên. Sự thật chứng minh anh cũng là năng lực, không phải sao? Tin chắc không lâu sau, anh có thể theo kế hoạch tạo dựng tập đoàn đầu tư của riêng mình rồi. Cho nên, bận rộn hơn nữa, mệt mỏi hơn nữa anh cũng không bận tâm.

"Không sao! Bạn cũng tốt! Ha ha!" Trong lòng khó tránh khỏi có chút mất mát, Nghiêm Hình Duyệt cười châm biếm. Nhưng cũng là bởi vì người đàn ông như vậy quá hiếm có, cho nên cô càng không muốn buông tha.

"Hẹn gặp lại." Hai người vẫn không nói gì thêm, một trước một sau mà ra cửa trường, Sở Khương mới nhẹ nhàng phun hai chữ. Anh vốn không phải

người vô tâm, như thế nào lại không nhìn ra tâm tư của Nghiêm Hình Duyệt? Nhưng mà, tim của anh đã sớm trao trên người một cô gái khác, không tìm về được rồi. Những người khác đối với anh mà nói một chút ý nghĩa cũng không có, anh làm tất cả đều chỉ vì một ngày kia có thể đoạt lại người con gái thuộc về anh. Không hiểu sao anh chẳng thể tránh xa Nghiêm Hình Duyệt cô, chỉ là bởi vì mái tóc dài của cô ấy, mái tóc dài cực kỳ giống người con gái đó ... Truyện được chuyển ngữ bởi

"Hẹn gặp lại." Nhìn bóng dáng của anh đi qua, Nghiêm Hình Duyệt đề xuống cảm giác chua chát trong lòng, lúc tài xế mở cửa xe, phương hướng của bọn họ trái ngược nhau. Nhưng có thể có một ngày chúng ta hướng về một phía không?

đ≡iễn_đàn_]=ê_Quý_đ≡ôn

"Sở Khương!" Lại một giọng phụ nữ vang lên ở sau lưng. Sở Khương cảm giác hôm nay mình ra cửa không đốt hương, nổi danh đến ngay cả tha hương trên đất khách quê người cũng có người nổi tiếng Trung quen biết anh. Lần này anh không có dừng bước lại, cũng không quay đầu lại, tiếp tục đi theo đường của mình, bởi vì âm thanh kia không phải là người anh quen, cho nên không cần thiết biết là ai.

"Sở Khương, đứng lại!" Tiêu Diệc San kéo vali hành lý bước mấy sải gần ở trước mặt anh. Mới vừa rồi lúc anh cùng một cô gái phương Đông cùng đi ra khỏi cửa trường thì cô đã phát hiện. Bản quyền thuộc về Lúc ấy còn dọa cô giật mình, nếu như cô bé kia là bạn gái mới cậu ta, cô coi như đã uống công tới đây. Chứng minh Quan Ngưng Lộ ở trong mắt cậu ta không có quan trọng như cô tưởng tượng, nếu quả thật quan trọng như vậy cậu ta sẽ không tách ra mới mấy tháng thì có bạn gái mới. Nhưng mà thấy bọn họ cũng không có bất kỳ hành động thân mật bên ngoài, trái tim lơ lửng cô lại buông xuống. Chẳng qua là, thái độ của cậu ta làm cho người ta chán ghét. Chẳng lẽ là đi theo bên cạnh Sở Mạnh đã lâu, ngay cả tính khí cũng giống như vậy sao? Anh em? Bọn họ coi là loại anh em gì chứ?

"Xin lỗi, tôi không biết cô. Xin tránh ra." Sở Khương lạnh lùng nhìn cái người cản trở ở trước mặt anh, vóc người cao gầy, mặt mũi xinh đẹp lại là kiểu phụ nữ có vẻ mặt làm cho người ta không dám nhìn bọ, thô bạo cùng ngang ngược quá đáng. Cô ta là ai? Khi trong đầu anh tìm tòi sự tồn tại của người này, nhưng cô ta lại biết được tên của anh, cũng đến nơi này làm du học sinh sao? Truyện được chuyển ngữ bởi Lại không giống, bởi vì bộ dạng cô lôi kéo hành lý giống như mới đến. Nhưng mà mắc mớ gì tới anh? Cho nên anh cũng không muốn quan tâm tới cô ta.

"Tôi có việc muốn nói với cậu." Tiêu Diệc San không buông tay xuống, khoe miệng mỉm cười. Chuyện cô nói nhất định sẽ khiến cậu ta hứng thú. Bạn đang đọc truyện tại [dien+dan+le+quy+don+com@TưQuânDdlqd](#)

"Tôi không có hứng thú." Sở Khương đẩy tay cô ngăn giữa không trung ra, nghiêng người đi về phía trước.

"Chuyện Quan Ngưng Lộ, cậu cũng không có hứng thú sao?" Tiêu Diệc San lạnh lùng cười, cô không tin cậu ta nghe được cái tên này còn có thể đi. Quả nhiên, vừa nghe đến cái tên này, thân hình của cậu ta lặng lẽ dừng lại. Truyện được chuyển ngữ bởi [TưQuân@Diễn đàn❖Lê❖Quý Đôn](#)

≡dien+dan❖le+quy❖don+com≡

Mười phút sau, bọn họ đã ngồi trong Starbucks trong khuôn viên trường.

Sở Khương cầm cái muỗng khéo léo, nhẹ nhàng khuấy ly cà phê đen, ánh mắt nhìn người và xe không ngừng qua lại bên ngoài cửa gương. Người phụ nữ tự xưng Tiêu Diệc San này không phải là muốn nói với anh chuyện Ngưng Lộ sao? Bạn đang đọc truyện tại [dien+dan+le+quy+don+com@TưQuânDdlqd](#)Tại sao vào quán cà phê rồi nhưng vẫn nhìn anh mà không nói chuyện? Nhưng mà, nếu cô ta chủ động tìm anh, vậy anh sẽ chờ cô mở miệng.

Nhẹ nhàng hợp một ngụm Latte gồm cà phê cùng sữa tươi, Tiêu Diệc San trong lòng thầm nghĩ: thật là bình thản. Một người con trai trẻ mới 21 tuổi lại có loại phong thái điềm tĩnh này, quả là hiếm có. Cực kỳ Sở Mạnh giống năm đó, tính táo giống nhau, thâm trầm giống nhau. Bản quyền thuộc về [dien+dan+le+quy+don+com@TưQuân](#)

"Cậu một chút cũng không quan tâm cô ấy sao?" Rốt cuộc, Tiêu Diệc San phá vỡ sự yên lặng, mở miệng hỏi. Mà Sở Khương chẳng qua là nhìn cô một cái không nói gì.

"Cậu ở đây cũng vô ích. Cô ấy đã là vợ người khác, nhưng mà. . . . ." Tiêu Diệc San cố ý ngừng.

"Cô Tiêu, có lý gì xin nói thẳng. Nếu như không có, tôi còn có việc đi trước." Sở Khương đứng lên, anh vô cùng ghét người ta dùng cái giọng giống như uy hiếp nói chuyện với anh, hừ! Người đàn bà này dựa vào cái gì để anh tin tưởng cô? Ngưng Lộ kết hôn với anh hai, đã là sự thật không thể chối cãi, nhưng lấy năng lực của anh bây giờ làm sao cũng không chống lại được anh hai, anh quan tâm thì có thể làm gì? Cô có thể quan tâm anh lần nữa không? Bạn đang đọc truyện tại [dien+dan+le+quy+don+com@TưQuânDdlqd](#)Anh cái gì cũng không làm được, chỉ biết đau lòng thôi. Lộ Lộ, ở bên cạnh anh hai, em có phải sống rất khổ sở không?

"Cậu thật sự không quan tâm Quan Ngưng Lộ chết hay sống sao?" Tiêu Diệc San cảm giác mình có phần tính toán sai. Cô cho là, người đàn ông một sách như Sở Khương vừa nghe đến tên tình nhân cũ nhất định kích động đến mức lôi kéo tay của cô, thỉnh câu cô nói ra tình trạng gần đây của cô ta. Kết quả thế này thật khiến cô bất ngờ.

"Cô Tiêu, sống chết của cô ấy không tới phiên tôi hay cô đề ý. Xin hỏi cô là gì của cô ấy nào? Tôi là gì của cô ấy?" Nội tâm Sở Khương sôi trào lên.

"Sở Khương, đây chính là thái độ của cậu đối với người phụ nữ cậu yêu sao? Cậu không muốn giành chút cơ hội cho mình sao?" Tiêu Diệc San cố ý khích anh.

"Cô Tiêu, chuyện tôi với Ngưng Lộ thì mắc mớ gì tới cô? Nếu như cô chỉ muốn khiêu khích, gây chia rẽ thì cô có thể đi. Tôi không có lý do gì tin tưởng

lời nói không căn cứ của một người phụ nữ như cô." Truyện được chuyển ngữ bởi [Tứ Quân@Diễn đàn Lê Quý Đôn](#) Sở Khương thấp mắt xuống lạnh nhạt nói.

"Thời gian tôi biết Sở Mạnh không thể so với cậu, chúng tôi quen biết cũng có hơn chục năm. Có lẽ cậu không biết, nhưng không sao. Tôi cho cậu là một người đàn ông trọng tình trọng nghĩa, kết quả cũng chỉ là một người đàn ông hèn yếu, không có năng lực thôi. Có điều, tôi lại miễn phí nói cho cậu biết một cái tin, cô ấy với anh hai cậu đã có con. Cũng không biết đứa bé này là cô ấy tự nguyện sinh hay là có người ép buộc nữa! Lời của tôi đã nói xong rồi, đây là số điện thoại và địa chỉ cô ấy, sợ cậu ngày nào đó muốn giải cứu cô ấy thì còn có đất dụng võ. Bạn đang đọc truyện tại [dien-dan-le-quy-don-com@Tứ QuânDdlqd](#) Chúc cậu may mắn!" Tiêu Diệc San đem tờ giấy ghi điện thoại và địa chỉ Ngưng Lộ trong túi xách để trên bàn, kéo cặp da nhỏ nghênh ngang rời đi. Dù sao mục đích đã đạt một nửa, cô yên lặng theo dõi là tốt rồi. Tối Mỹ trước, vì không để cho người ta nghi ngờ, cô còn đặc biệt về Pháp một chuyến. Mẹ muốn cô làm chuyện cẩn thận không thể gấp gáp, vậy cô chậm chậm làm! Kể này không được, chẳng lẽ sẽ không nghĩ ra biện pháp khác? Cũng chờ nhiều năm rồi, chẳng màng đợi thêm một hồi nữa. Bản quyền thuộc về [dien-dan-le-quy-don-com@Tứ Quân](#)

≡[dien-dan-le-quy-don-com](#)≡

Mới vừa rồi người phụ nữ kia nói biết anh hai vài chục năm rồi sao? Tại sao anh chưa bao giờ có nghe anh hai đề cập tới? Hơn nữa cô chưa từng xuất hiện ở nhà họ Sở, là bạn gái anh hai sao? Chẳng lẽ là bởi vì anh hai đột ngột kết hôn cho nên cô ta không cam lòng mới tìm anh? Nhưng mà tìm anh có tác dụng sao? Nếu như cô ta thật sự là bạn gái anh hai, vậy cô ta nên hiểu, anh hai đã quyết định thì không ai thay đổi được. Nếu như có thể, cô ta hôm nay cũng không có cơ hội ngồi ở trước mặt nói những lời này.

Điện thoại của cô ấy sao? Sở Khương nhìn những con số trên giấy, không muốn cầm nhưng tay lại tự động đưa tới. Những chữ số xa lạ như vậy là số điện thoại cô ấy ư?

Cuộc sống mới vừa yên tĩnh trở lại nhưng bởi vì tờ giấy nhỏ này mà rối loạn lên. Tối hôm đó, Sở Khương trở lại nhà trọ vẫn tự giam mình ở trong phòng, cho đến ánh sao sáng lên trong đêm đen, anh vẫn ngồi ở bên cạnh bàn. Truyện được chuyển ngữ bởi [Tứ Quân@Diễn đàn Lê Quý Đôn](#)

Ánh trăng nhàn nhạt, trong hình là khuôn mặt của cô gái ấy, sao quen thuộc mà lại xa lạ, tờ giấy viết số điện thoại cô đặt dưới khung hình.

Vậy mà cô ấy đã có con! Con, đó là một từ xa xôi bao nhiêu! Nhưng mà, hôm nay người phụ nữ kia nói cô có con! Ở trong mắt anh, cô vĩnh viễn là công chúa, cô gái nhỏ đã có con sao? Là anh hai cưỡng ép cô sao? Đúng vậy, nhất định vậy, anh tin tưởng Ngưng Lộ sẽ không muốn sinh con của anh hai, nhất định sẽ không. Nghĩ đến điều này, anh đau tới xương tủy còn dễ chịu hơn một chút. Bạn đang đọc truyện tại [dien-dan-le-quy-don-com@Tứ QuânDdlqd](#) Công chúa của anh làm sao có thể chịu sinh con của người đàn ông khác? Công chúa của anh chỉ biết sinh con của anh.

Đây là ngày thứ 183, Lộ Lộ, anh tối Mỹ đã 183 ngày, bất kể em sống như thế nào, nhất định phải chờ anh trở lại. Anh nhất định sẽ trở về dẫn em đi. Bút đỏ lại đánh thêm một dấu "x" trên lịch treo tường.

Sở Khương nhìn ngày tháng trên lịch: ngày 16. Nửa tháng nữa chính là sinh nhật cô rồi, sinh nhật 21 tuổi của cô. Từ lúc 16 tuổi, sinh nhật cô hàng năm đều là ở cùng anh, bọn họ cùng đi qua nhiều năm tháng như vậy! Nhưng năm nay anh không thể ở cùng em, em phải thật vui vẻ, được không Lộ Lộ? Bản quyền thuộc về [dien-dan-le-quy-don-com@Tứ Quân](#)

Từ ngực trào lên hơi thở nặng nề khiến Sở Khương nằm ở trên bàn. Lộ Lộ, anh thực sự rất nhớ em! Tờ giấy nhỏ bị vo lại trong lòng bàn tay.

≡[dien-dan-le-quy-don-com](#)≡

Ở trong nhà an tâm nghỉ ngơi, mỗi ngày đều được tắm bồn bởi các món canh dinh dưỡng của thím Trương, gương mặt Ngưng Lộ tái nhợt rất nhanh đã hồng hào, da dẻ càng thêm trắng mịn mà sáng. Sở Mạnh có thời gian cũng sẽ chờ cô trở về nhà họ Quan, nhưng anh lại chưa bao giờ đề chú Trương chờ cô về, giống như anh muốn tận mắt nhìn cô đi vào nhà họ Quan mới yên tâm. Không giải thích được, mà anh ta nghĩ thế nào thì làm như thế đó đi! Truyện được chuyển ngữ bởi [Tứ Quân@Diễn đàn Lê Quý Đôn](#)

Tháng mười một thời tiết không coi như lạnh lắm, sau giữa trưa, ánh mặt trời ấm áp chiếu vào rèm cửa sổ, âm nhạc du dương ngập tràn căn phòng.

Ngưng Lộ trước sau như một, lười biếng nằm thoải mái trên sofa lớn. Bởi vì bác sĩ nói để cho phụ nữ có thai mỗi ngày nghe nhạc giao hưởng rất tốt cho việc dưỡng thai, vì để cho cô ngủ được thoải mái hơn, Sở Mạnh đặc biệt đặt hàng một cái sofa lớn, vô cùng mềm mại từ nước ngoài. Bạn đang đọc truyện tại [dien-dan-le-quy-don-com@Tứ QuânDdlqd](#) Mặc dù đặt ở phòng khách đổi thành phòng nghe nhạc có chút không hài hòa, nhưng bình thường cũng sẽ không có người khác sử dụng, vậy cũng không sao. Bản quyền thuộc về [dien-dan-le-quy-don-com@Tứ Quân](#)

Mang thai năm tháng, thai đập càng thêm rõ ràng. Lần trước khám thai, bác sĩ Tống nói cơ thể đứa nhỏ và hệ thần kinh đã hoàn thiện, thính giác cũng phát triển tốt, có thể nghe được tiếng tim đập của mẹ, với âm thanh bên ngoài cũng sẽ sinh ra phản ứng. Cho nên, gần đây Sở Mạnh về nhà chuyện làm đầu tiên chính là tìm cô, sau đó dán vào bụng cô nghe động tĩnh bên trong, có lúc đứa nhỏ đạp, anh sẽ cho là nó đang nói gì đó với anh.

Anh ta như vậy khiến Ngưng Lộ càng không hiểu. Hành động của anh rõ ràng là cực kỳ yêu đứa nhỏ trong bụng của cô, anh đối với cô cũng không yêu cầu quá đáng giống như trước nữa, cô đối với anh lạnh nhạt anh cũng không quan tâm, cứ làm việc anh muốn làm, ví dụ bắt cô ăn cái gì đó. Mang thai đến thời kỳ giữa, khẩu vị của cô càng ngày càng kém, bác sĩ nói là đứa nhỏ ở trong bụng dạ dày đã phát triển, cho nên ăn không hết bao nhiêu thứ, chỉ có thể ăn nhiều bữa để dần bù. Truyện được chuyển ngữ bởi [Tứ Quân@Diễn đàn Lê Quý Đôn](#) Anh ta đối với lời của bác sĩ coi như thánh chỉ, bất kể có bận chừng nào cũng sẽ gọi điện thoại về báo thím Trương đốc thúc cô ăn đúng giờ theo lượng nhất định. Có buổi tối về trễ nếu thím Trương nói cô không có ăn bữa khuya, bất kể cô tìm cớ gì từ chối đều không có tác dụng, anh lấy miệng kẻ miệng cũng ép cô ăn.

Cho nên, qua mấy lần, cô đã có kinh nghiệm, bất kể có đói bụng hay không cũng sẽ ăn, nếu như anh ta không về thì tốt hơn, còn có thể làm nũng với thím Trương nói ăn không vô, thím Trương cũng chỉ là cười híp mắt cảm chén bụng đi. Mà buổi tối lúc ngủ, tự do của cô càng nhiều, gần như là một mình chiếm hơn phân nửa cái giường. Cô không để cho anh ôm, anh cũng không ép buộc cô, chẳng qua là nhẹ nhàng nói một tiếng: ngủ ngon, đi ngủ thôi. Bản quyền thuộc về dien+dan+le+quy+don+com@TưQuânNhưng có lúc Ngưng Lộ cảm giác mình thật đáng xấu hổ, bởi vì sau khi cô ngủ lại không tự chủ dựa vào thân thể ấm áp đó, sáng sớm lúc tỉnh lại trước anh, cô phát hiện mình đang ở trong ngực anh ...

Thì ra là giữa nam nữ chung đụng lâu ngày sẽ thành nghiện. Mỗi lần khi tỉnh lại trong ngực anh đều cảm thấy mâu thuẫn trong lòng càng nhiều hơn, bị một người đàn ông không yêu ôm, nghĩ lại đến người mình yêu, thật là một chuyện lý trí và đạo đức, cũng cảm thấy là một chuyện đau khổ không chịu nổi.

Không biết trên quyển sách nào có thấy qua người ta từng nói như thế này: "Phụ nữ chỉ quan hệ với người đàn ông cô ta yêu." Bản quyền thuộc về dien+dan+le+quy+don+com@TưQuânCô hận anh, tuy nhiên cô và anh lại có quan hệ nam nữ thân mật nhất trên cõi đời này, trong bụng của cô mang thai đứa con của anh. Nếu như câu nói kia đúng, bây giờ cô đối với anh chỉ là hận sao? Còn điều gì khác mà cô không hiểu không? Hay là lòng của cô đều ở đây, một lòng một dạ yêu Sở Mạnh, nhưng còn bây giờ thì sao? Ngưng Lộ căm ghét mình! Một cảm giác không biết tên luôn quẩn quanh trong lòng cô, khiến cô khó chịu không thôi.

Đứa nhỏ trong bụng như cảm thấy được mẹ không vui, bắt đầu tạo phản: "Thật xin lỗi, bảo bối!" Thân thể thay đổi khiến Ngưng Lộ tạm thời dừng lại đau khổ của mình, bàn tay nhẹ vuốt cái bụng nhỏ đã nhô ra, nhẹ nhàng, nhẹ nhàng an ủi cảm xúc Bảo Bảo. Truyện được chuyển ngữ bởi TưQuân@Diễn đàn❖Lê❖Quý Đôn

Lúc cô kiên nhẫn vuốt ve, cuối cùng tên tiểu tử yên tĩnh lại. Bạn đang đọc truyện tại dien+dan+le+quy+don+com@TưQuânDdlqd

"Cô chủ, điện thoại của cô." Đang muốn ngồi dậy uống nước Ngưng Lộ nghe được nhạc chuông quen thuộc của điện thoại di động. Điện thoại di động của cô hình như vừa rồi đặt ở trên sofa phòng khách hả? Lúc đang nghĩ ngờ thì thím Trương đẩy cửa đi vào. Nếu như là Sở Mạnh, Thím Trương đã sớm nói rồi.

Ngưng Lộ nhận lấy điện thoại di động, đó là một số điện thoại xa lạ. Có nên nhận hay không đây? Có phải là người ta gọi nhầm hay không đây? Ngưng Lộ nhìn chằm chằm điện thoại lúc lâu không có nghe. Bản quyền thuộc về dien+dan+le+quy+don+com@TưQuân

"Cô chủ, sao không nhận?" Thím Trương trước khi đóng cửa lại vẫn không quên hỏi.

"Thím Trương, cảm ơn thím. Con không biết số này, có thể là người ta gọi nhầm rồi. Lát nữa người ta sẽ tự cúp máy." Ngưng Lộ đặt di động lại lên bàn, không muốn để ý tới. Bạn đang đọc truyện tại dien+dan+le+quy+don+com@TưQuânDdlqd

Quả nhiên, lời của cô vừa dứt, nhạc chuông cũng đột nhiên ngừng lại. Xem ra thật sự là lộn số rồi, thím Trương cười đóng cửa lại.

Lúc cửa đóng, điện thoại di động vang lên lần nữa. Truyện được chuyển ngữ bởi TưQuân@Diễn đàn❖Lê❖Quý ĐônMới vừa đứng lên muốn đem rèm cửa sổ kéo qua, Ngưng Lộ quay người lại liếc mắt nhìn, vẫn là cái số vừa rồi sao? Chẳng lẽ là người quen? Nhưng mà người kia không nhất định Sở Mạnh, nếu như anh ấy gọi lần đầu không có ai nhận, lần thứ hai nhất định sẽ gọi thím Trương. Là ba mẹ bọn họ sao?

"Alo, xin chào!" Ngưng Lộ cuối cùng vẫn nhận.

diễn❖đàn❖lê❖quý❖đôn

"Cô ấy rất cuộc thế nào?" Sở Mạnh nhận được Thím Trương điện thoại liền vứt cái dự án đang thảo luận chạy về nhà. Vừa rồi ở trong điện thoại nói không rõ ràng lắm, Sở Mạnh vừa về tới nhà lập tức chạy đi hỏi.

"Tôi cũng không biết cô chủ rất cuộc thế nào. Buổi trưa vốn còn đang nghỉ ngơi, sau đó có hàng chuyển phát tới, cô chủ nhận được đồ liền khóa mình trong phòng. Gọi sao cũng không mở cửa." Thím Trương đứng ở ngoài cửa, trong tay còn đang cầm điện thoại Ngưng Lộ đều muốn ăn mỗi xé chiều. Bản quyền thuộc về dien+dan+le+quy+don+com@TưQuânBà mới vừa rồi cho là cô chủ ngủ rồi nên cũng không có gõ cửa, nhưng đã hơn nửa tiếng, điểm tâm và đồ ngọt đều muốn lạnh, bà đi lên lần nữa, vẫn không có đáp lại, nắm tay cầm cửa mới biết cửa đã khóa lại. Thím Trương lo lắng cô ở bên trong có chuyện gì, dán lỗ tai vào trên vân cửa nghe, hình như nghe được bên trong có tiếng khóc! Khóc sao? Bây giờ cô chủ đang mang thai, ngộ nhỡ có việc không hay xảy ra thì biết làm sao? Cho nên thím Trương sau khi liên tục gõ cửa không có trả lời, quyết tâm gọi điện thoại cho thiếu gia.

"Chuyển phát?" Sở Mạnh đang lên lầu thì dừng bước chân lại, xoay người nhìn thím Trương. Làm sao có thể có người đưa thư cho cô ấy? Bạn đang đọc truyện tại dien+dan+le+quy+don+com@TưQuânDdlqdHơn nữa số điện thoại của cô chỉ có một mình anh biết, người khác tra không được. Chuyển phát tới thật là kỳ lạ! Xem ra lần này anh phải điều tra là chuyện gì xảy ra!

"Đúng vậy, một kiện hàng nhỏ." Thím Trương và Ngưng Lộ đi xuống lầu lấy, nhưng không nhìn thấy bên trong là thứ gì. Mà cô chủ sau khi nhận được kiện hàng, đầu tiên là vẻ mặt không thể tin nổi sau đó trên mặt giống như dằm về đau lòng, cũng không nói lời nào liền lên lầu khóa cửa lại. Truyện được chuyển ngữ bởi TưQuân@Diễn đàn❖Lê❖Quý ĐônĐiều này bà không dám nói cho thiếu gia, chỉ sợ bị trách cứ nói quá muộn! Rõ ràng thấy cô không vui còn không nói sớm một chút đó không phải là biết mà không báo sao Nhưng thím Trương lúc ấy cũng không có đề ở trong lòng, cho là đồ là bạn bè hay bạn học đưa tới, cô nhìn thấy người cũ có thể có chút thương cảm thôi. Không nghĩ tới sẽ nghiêm trọng như thế. Ngần vạ lần không nên xảy ra chuyện gì! Thím Trương ở trong lòng âm thầm cầu nguyện, xem ra cậu chủ đề bà nhất định phải để ý hành động của cô chủ là chính xác.

"Từ nơi nào gửi tới?" Sở Mạnh nhắm mắt lại nghĩ những chuyện có khả năng, có thể để cho cô ấy có hành động mất khống chế thế này, người hay chuyện chỉ có một. Chỉ mong mọi thứ không như anh nghĩ. Bản quyền thuộc về dien+dan+le+quy+don+com@TưQuân

"Cái này tôi không có thấy!" Vẻ mặt Thím Trương buồn rầu.

"Thôi, con hỏi cô ấy!" Lúc này, Sở Mạnh không có tâm trạng đi trách cứ thím Trương.

diễn❖đàn❖lê❖quý❖đôn

"Ngưng Nhi, mở cửa." Ở trên lầu Sở Mạnh kéo tay cầm cửa. Nhưng bên trong một chút đáp lại cũng không có. Bạn đang đọc truyện tại diendanlequydon.com@TưQuânDdlqd

"Có chuyện gì chờ anh vào lại nói được không?" Bị giam ở bên ngoài, anh lại không biết tình hình của cô, chỉ biết càng ngày càng lo lắng. Nhưng đáp lại anh vẫn là sự yên lặng.

Tốt, rất tốt, vô cùng tốt! Cô lại thành công làm anh tức giận. Bản quyền thuộc về diendanlequydon.com@TưQuânTrong khoảng thời gian này, bọn họ chung sống mặc dù không tính là tốt, nhưng cũng không giống như bây giờ, khiến anh cảm thấy bất lực. Buổi sáng lúc ra cửa còn tốt, sao bỗng nhiên lại câu kinh?

"Thím Trương, đi lấy chìa khóa lên!" Sở Mạnh phiền não mở miệng. Mấy ngày nay anh bề bộn nhiều việc, mấy chi nhánh công ty nước ngoài thành lập có mấy đơn đặt hàng lớn cần anh xử lý, mỗi ngày bận rộn ngay cả thở cũng tạm bợ.

Nhưng vì có thể có thời gian ăn cơm cùng cô, anh hết sức đem tất cả công việc khẩn cấp xử lý hoàn tất trong ngày, mỗi một dây thần kinh trên người cũng căng thẳng. Hôm nay anh một lần nữa từ hội nghị khẩn cấp chạy trở về còn phải đối mặt với việc cô không cho anh vào phòng, đừng nói anh vốn tính tình không tốt, coi như đàn ông tính tình khá hơn nữa chỉ sợ cũng vui không nổi! Mặc dù anh thật sự rất không muốn tức giận với cô, anh đã hết sức đè nén bản thân, bởi vì anh tức giận không phải là chuyện cô có thể tiếp nhận được, anh biết mình nhất định sẽ làm tổn thương cô. Nhưng cô lại lặp đi lặp lại nhiều lần khiêu khích sự chịu đựng của anh, người phụ nữ này từ nhỏ đã là khắc tinh của anh. Bản quyền thuộc về diendanlequydon.com@TưQuân

"Cậu chủ, tôi đã thử qua, không mở được!" Thím Trương cẩn thận mở miệng nói. Vừa rồi sau khi gọi điện thoại cho thiếu gia, Thím Trương vẫn không yên lòng, cho nên đã cầm cái chìa khóa đi lên, nhưng không biết làm sao mở không ra! Bạn đang đọc truyện tại diendanlequydon.com@TưQuânDdlqd

"Quan Ngưng Lộ, mở cửa! Nếu như mà anh đếm tới ba em không mở, anh lập tức gọi phòng an ninh đem máy ghi hình lên." Quả đắm nặng nề đánh vào trên vách tường, tia máu nhạt rỉ ra từ trên tay anh, thế mà anh lại không cảm giác được đau đớn. Không thấy được tình hình của cô làm cho lòng của anh rất loạn, đã không còn bận tâm đi lo đau đớn trên thân thể.

"Một, hai . . . ." Chữ "Ba" còn chưa nói, cửa đột nhiên mở ra, Ngưng Lộ xuất hiện ở trước mặt anh, trên mặt tái nhợt mà tiêu tụy, hơn nữa mắt của cô cũng sưng đỏ, Sở Mạnh biết cô nhất định là khóc cả buổi chiều, anh giật mình, trong mắt cô rõ ràng có lạnh nhạt và xa cách, hình như còn mang theo hận thù. Truyện được chuyển ngữ bởi TưQuân@Diễnđàn❖Lê❖QuýĐôn

"Nói cho anh biết, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" Sở Mạnh ý bảo thím Trương lui ra sau đó, ôm cô đóng cửa phòng lại.

"Không nên đụng tới!" Cô hung hăng nhìn chằm chằm tay của anh, giống như sự đụng chạm của anh là không thể chấp nhận. Cô cũng không biết làm sao, sau khi nhận được vật kia đột nhiên cảm giác khó chịu, rất là khó chịu! Khó chịu đến mức không muốn nhìn thấy anh ta! Bản quyền thuộc về diendanlequydon.com@TưQuânCũng không muốn cùng anh ta sống chung một phòng.

"Quan Ngưng Lộ, sự kiên nhẫn của anh có hạn, rốt cuộc em muốn nói cho anh biết đã xảy ra chuyện gì không?" Truyện được chuyển ngữ bởi TưQuân@Diễnđàn❖Lê❖QuýĐônSở Mạnh lần đầu tiên cảm thấy như thế. Người phụ nữ này, đừng xem hình dáng nhỏ yếu của cô lúc nào cũng có thể bị gió thổi, nhưng mà tính tình ngang ngược trong xương tủy không thể thua kém với bất kỳ ai. Nếu như không phải là nhìn thân thể cô bây giờ, anh thật sự muốn tàn nhẫn mở đầu óc cô ra, xem thử rốt cuộc bên trong đang chứa cái gì.

"Anh có thể tránh ra, chuyện này không liên quan đến anh. Lấy bàn tay bẩn thỉu của anh ra khỏi người tôi." Cảm giác chua xót trong mắt khiến cô như mất khống chế, hét lên rồi dùng sức vùng mạnh cổ tay bị anh nắm ra. Bạn đang đọc truyện tại diendanlequydon.com@TưQuânDdlqd

"Chuyện không liên quan đến anh?" Tính tình của anh lần nữa bị kích động, ôm cô áp trên cửa phòng, bắp đùi có lực cũng đè ép cô thật chặt không để cho cô giãy giụa nữa, sợ sẽ động đến đứa nhỏ trong bụng.

"Đúng! Chuyện này không liên quan anh." Cô ghét anh luôn cậy mạnh như vậy. Mặc dù trước đó đã nhiều ngày, cô không chọc anh ta. Nhưng hôm nay, sau khi cô nhận được quả sinh nhật từ một người ở quốc gia xa xôi gửi tới, cô đột nhiên cảm giác lòng mình bị thứ gì đó đâm vào, đau đến nỗi không nên lời. Truyện được chuyển ngữ bởi TưQuân@Diễnđàn❖Lê❖QuýĐônThì ra cho là vết thương đã tốt hơn, mặt ngoài đã lành lặn, nhưng bên trong vẫn là vết thương lòng thối rữa không chịu nổi. Cô không thể quên anh ấy, tất cả chẳng qua là đang lừa gạt mình!

"Tốt, chuyện không liên quan đến anh đúng không?" Nàng cảm nhỏ ngang ngược của cô lên, dùng sức chặn lên môi của cô, ở môi cô dùng sức đè ép, liếm láp, đầu lưỡi thô bạo thăm dò vào trong miệng cô mạnh mẽ cuốn đầu lưỡi của cô lên, ngang ngược đòi hỏi.

Nụ hôn này tràn đầy bạo lực, thô bạo cùng tức giận, khiến cô cảm thấy khó chịu tới cùng! Không chút nghĩ ngợi, dùng sức cắn đầu lưỡi ở trong môi cô, mùi máu tươi tràn ra trong miệng hai người. Sở Mạnh đau hừ một tiếng, rốt cuộc buông kiềm chế với cô ra, đưa tay quệt qua khóe miệng, máu đỏ tươi chảy xuống. Người phụ nữ này thật là độc ác, lại dùng thêm chút sức nữa sẽ cắn đứt lưỡi anh sao? Đây đã là cô lần thứ hai cắn anh, lần đầu tiên là ở bệnh viện, anh thừa nhận là anh có chút quá đáng, nhưng lần này, người sai hình như là cô chứ? Bản quyền thuộc về diễn❖đàn❖lê❖quý❖đôn@TưQuânTrở về cũng không nói lời nào đã bày cái sắc mặt này với anh. Xem ra anh thật sự đã nuông chiều cô quá lâu, lâu đến mức cô quên mất anh là gì của cô rồi.

"Chuyện không liên tới anh sao? Hà? Anh là gì của em, không phải là em muốn anh nhắc lại chút chứ?" Giọng nói của anh lạnh lẽo, nhưng lúc vuốt cái bụng tròn vo của cô lại cực kỳ dịu dàng.

Ngưng Lộ nhắm mắt lại không nhìn anh, cũng không muốn nhìn. Vừa nhìn thấy anh, cảm giận trong lòng cô sẽ không nhịn được phát tiết ra. Truyện được chuyển ngữ bởi [TưQuân@Diễn đàn Lê Quý Đôn](#) Cô khổ sở, cô rối rắm, cô không biết làm sao, nên nói thế nào mới phải! Chính cô đều không phân rõ rồi, huống chi người khác! Cho nên, cô chỉ có thể đè nén ở trong lòng.

Lại nữa rồi! Cô nhắm mắt lại cảm giác giống như muốn anh ngăn cách ở bên ngoài, khiến Sở Mạnh cảm giác đầu mình bốc lửa. Rốt cuộc lại vì chuyện gì mà âm ỉ với anh đây? Đột nhiên bùng cô ra, con mắt sắc bén nhanh chóng nhìn một vòng gian phòng, trừ cái gối KIT-TY bị ném xuống đất kia ..., còn có. . . . . Bạn đang đọc truyện tại [dien-dan-le-quy-don-com@TưQuânDdlqd](#)

Rất nhanh anh liền phát hiện kia trên ghế sa lon trước mặt bàn thấp nhỏ chính là quả cầu KITTY thủy tinh màu hồng số lượng có hạn, tinh xảo đến lòng người sinh ra triu mến cùng mấy tờ giấy viết thư tình tẻ nham rai rác. Đứng rồi, chính là nó! Cát bước tiến lên, nhặt trang giấy đầy chữ kia lên.

[dien-dan-le-quy-don-com](#)

"Không được!" Ngưng Lộ thật nhanh xông tới muốn cướp bức thư về, là cô sợ hãi, lúc mở cửa cho anh ta đi vào đã quên cất xong đồ. Chẳng qua cô là đối thủ của anh sao? Anh một tay cũng đã chế trụ được cô. Bản quyền thuộc về [diễn đàn-lê-quy-don@TưQuân](#)

Mỗi ngày phê duyệt văn kiện đã sớm luyện thành bản lĩnh đọc nhanh như gió, mấy trang giấy khi anh trên tay rất nhanh đã đọc xong, sự việc cũng lập tức sáng tỏ.

Khinh thường ném tờ giấy xuống, Sở Mạnh lạnh lùng khế hừ: "Xem ra Sở Khương đối với em còn chưa hết hi vọng! Truyện được chuyển ngữ bởi [TưQuân@Diễn đàn Lê Quý Đôn](#) Đối với một người đã là phụ nữ của anh hai mình còn dành nhiều tình cảm như vậy, thật là cảm động! Đáng tiếc, nó yêu lắm người rồi!"

"Chuyện đó không liên quan anh." Ngưng Lộ cúi người muốn lấy lại đồ, nhưng có người nhanh hơn cô một bước.

"Đàng hoàng cho tôi một chút. Quan Ngưng Lộ, em không phải sẽ quên thỏa thuận chúng ta ký kết ban đầu chứ? Hà? Bạn đang đọc truyện tại [dien-dan-le-quy-don-com@TưQuânDdlqd](#) Điều thứ nhất là cái gì? Em nói cho tôi nghe đi!" Dùng sức kéo thân thể của cô xuống, để cho cô ngồi ở trên ghế sa lon lại không thương tổn được cô, còn anh thì nửa quỳ trước người của cô, một đôi mắt thật sâu nguy hiểm hip lại. Người phụ nữ này, thật sự là càng ngày càng không để anh trong mắt, cô gái nhỏ có khuôn mặt ngây thơ mà luống cuống lúc đầu đi đâu rồi?

"Anh ấy chỉ là viết thư cho tôi mà thôi, giữa chúng tôi thì có gì chứ? Anh rốt cuộc muốn thế nào?" Nước mắt uất ức cũng nhịn không được nữa, chảy xuống một giọt lại một giọt. Đứng vậy, chỉ là một phong thư mà thôi, chỉ là một món quà sinh nhật nho nhỏ mà thôi. Bản quyền thuộc về [diễn đàn-lê-quy-don@TưQuân](#) Ngưng Lộ không nghĩ tới Sở Khương còn có thể nhớ sinh nhật của cô, còn có thể nhớ thực hiện lời hứa năm đó anh nói, hàng năm cũng sẽ tặng cô một con Hello Kitty mà cô thích nhất, đợi đến khi bọn họ về già, sau khi con cái của bọn họ lớn lên, bọn họ có thể kiêu ngạo mà nói cho các con, năm đó ba mẹ của chúng yêu nhau cỡ nào. Bạn đang đọc truyện tại [dien-dan-le-quy-don-com@TưQuânDdlqd](#) Lỡ thì khi đó dường như vẫn còn vang bên tai, nhưng mà ông trời vô tình như vậy, cô đã không còn là công chúa của anh, anh cũng không nữa là hoàng tử của cô, thì ra là truyện cổ tích đều là gạt người, công chúa và hoàng tử căn bản là không thể ở chung một chỗ, công chúa bị ác ma vây hãm, cũng không trốn thoát được.

Cô chỉ là khó chịu, khó chịu Sở Khương một mình ở bên ngoài chịu đựng những khổ sở, còn cô thì sao? Ở chỗ này hưởng thụ cuộc sống thiếu phu nhân giàu sang quyền thế, không biết nhân gian khổ khăn. Truyện được chuyển ngữ bởi [TưQuân@Diễn đàn Lê Quý Đôn](#) Cô thật sự không biết, thì ra cô ở trong mắt anh còn là thiếu nữ trong sạch đó, anh lại muốn cô chăm sóc thật tốt đứa nhỏ trong bụng. Giữa các câu chữ dài như vậy, không có một câu là trách cứ cô..., cho nên cô mới có cảm giác mình thật sự rất có lỗi với anh, sự tốt đẹp của anh ấy, tất cả cô không cách nào hồi báo. Sở Khương, kiếp sau, kiếp sau chúng ta nhất định phải ở chung một chỗ, được không? Đời này chúng ta bỏ qua quá nhiều, làm sao quay lại đây?

"Tôi muốn như thế nào? Những lời này là tôi hỏi em mới đúng chứ? Ban đầu người muốn kết hôn là em, hiện tại người muốn đổi ý của cũng là em! Sao? Vừa nhìn thấy tin tức từ tình nhân cũ là muốn đem tôi hất ra đúng không? Quan Ngưng Lộ, em nói đi, tôi là người đàn ông tùy ý để phụ nữ bỏ rơi như vậy sao? Kết hôn là em nói ra, thỏa thuận cũng là em ký tên đúng không? Bản quyền thuộc về [diễn đàn-lê-quy-don@TưQuân](#) Các người tự hỏi lòng đi, tôi có ép em không? Xin hỏi em có ý thức hiện tại em là vợ tôi không? Ở trước mặt của tôi đau lòng bảo vệ tình nhân cũ như vậy? Em nói xem, rốt cuộc là tôi muốn như thế nào? Vậy thì em muốn thế nào?" Đối xử với cô tốt cũng không được, đối xử với cô xấu cũng không được, cô cuối cùng muốn anh làm sao mới hài lòng? Nếu như nói muốn hài lòng, vậy chỉ có một, chính là để cô rời đi, nhưng đó là chuyện không thể nào.

"Tôi không muốn nhìn thấy anh, tôi muốn anh tránh ra được không?" Lời của anh từng chữ từng câu đem toàn bộ lỗi đổ trên đầu cô, khiến Ngưng Lộ cảm thấy vô cùng uất ức. Bạn đang đọc truyện tại [dien-dan-le-quy-don-com@TưQuânDdlqd](#) Cái gì đều là lỗi của cô, vậy anh ta không có sao? Anh ta tại sao có thể quá đáng như vậy?

"Không thể. Tôi tránh ra để em tiếp tục nhớ thương người yêu cũ có phải hay không? Tôi cảnh cáo em lần nữa, đừng để cho tôi phát hiện còn có chuyện như vậy xảy ra." Truyện được chuyển ngữ bởi [TưQuân@Diễn đàn Lê Quý Đôn](#) Sở Mạnh bùng cô ra, xoay người lại nắm đồng thư rải rác lên, ngọn lửa zippo màu lam nhạt sáng lên.

[Diễn đàn Lê Quý Đôn](#)

"Không được, không được. . . . ." Anh ta rất quá đáng, lại muốn đốt đồ của cô. Nhưng anh ta một tay đã giữ vững cô lại, khiến cô chỉ có thể rơi mắt nhìn những nhớ thương tràn đầy tình cảm của Sở Khương với cô thành tro bụi.

"Còn có vật này cũng không thể giữ lại!" Âm một tiếng, quả cầu KIT-TY thủy tinh đáng yêu đó đã vỡ tan tành trên mặt đất.

"Sở Mạnh, anh thật là quá đáng! Thật sự rất là quá đáng!" Con rối nhỏ dễ thương vỡ tan tành ngay trước mắt, nước mắt Ngưng Lộ cũng ngăn không được, cứ vậy mà chảy xuống đất, loại đau lòng giống như dao đâm vào. Bản quyền thuộc về diễn đàn-lê-quý đôn@TủQuân

"Tôi quá đáng? Em tốt nhất rõ ràng cho tôi, em bây giờ là vợ của tôi, về sau ít qua lại không minh bạch với những tên đàn ông kia đi." Cho đến khi ngọn lửa nhỏ trên mặt đất đã tắt, Sở Mạnh mới thả tay cô ra. Đoán chừng thăm cao cấp cũng bị đốt rụi, nhưng điều này thì có là quái gì? Bạn đang đọc truyện tại dien-dan-le-quy-don.com@TủQuânDdlqd

"Sở Khương không phải là đàn ông không minh bạch, anh ấy là em trai anh. Hơn nữa chúng tôi cũng không có liên lạc, anh ấy chỉ là gửi quà tặng cho tôi mà thôi." Chưa tới hai ngày nữa chính là sinh nhật 21 tuổi của cô rồi, nếu như không phải là hôm nay nhận được đồ Sở Khương gửi tới, chính cô đều không nghĩ ra. Truyện được chuyển ngữ bởi TủQuân@Diễn đàn Lê Quý Đôn Một cái gối ôm thật to nện chính xác trên người anh rồi rớt xuống đất.

"Em dám ở trước mặt tôi nhắc tên hắn, em thử nhìn xem đi?" Hai tay nâng gương mặt của cô lên, ép cô nhìn thẳng anh.

"Tôi hận anh! Tôi hận anh! Tôi không muốn nhìn thấy anh!" Anh trừ uy hiếp cô, anh còn biết cái gì khác sao! Nhưng Ngưng Lộ lại cảm thấy uất ức vô cùng.

"Quan Ngưng Lộ, em vẫn nói tôi quá đáng, vẫn nói hận tôi! Thật ra thì đến bây giờ tôi mới phát hiện, em quá đáng so với tôi không kém chút nào. Ít nhất tôi ở bên em là muốn cho em cuộc sống vui vẻ, nhưng em ngoại trừ một mực từ chối tôi, đẩy tôi ra, chán ghét tôi, trong lòng em, trong mắt em căn bản không nguyên ý nhớ tới tôi một chút nào cả! Hận? Bản quyền thuộc về diễn đàn-lê-quý đôn@TủQuân Lúc này, tôi cảm thấy được bản thân mình cũng hận em! Hận không đến muốn nhìn em." Biết rất rõ ràng cô lúc này không thể chịu kích thích, nhưng cái cảm giác đó làm tim anh khó chịu đến chết, rất khó chịu. Có lẽ lúc này hai người tạm thời tách ra sẽ tốt hơn! Cô mất khống chế, mà anh cũng vậy.

Cửa phòng bị đóng lại nặng nề, anh cũng không quay đầu lại mà đi thẳng ra ngoài, bên trong phòng yên tĩnh lại như trước. Bạn đang đọc truyện tại dien-dan-le-quy-don.com@TủQuânDdlqd

diễn đàn Lê Quý Đôn

Ngưng Lộ nhìn bãi chiến trường trên đất, lại nhào vào bên giường đau khóc thành tiếng. Đúng vậy, anh ta nói anh ta cũng hận cô, vậy thì hận đi! Anh ta hận thêm chút nữa sẽ để cô rời đi đúng không?

Rời đi? Đi sao đây? Bảo Bảo trong bụng dường như cảm thấy tâm tình bất an của mẹ từ buổi chiều tới nay, không ngừng tạo phản, đập liên tục! Chẳng lẽ Bảo Bảo đang trách cô sao? Là cô không tốt, biết rất rõ ràng đã có con còn không kiềm chế cảm xúc. Thật xin lỗi, Bảo Bảo, mẹ không khóc, mẹ đứng lên đây! Bản quyền thuộc về diễn đàn-lê-quý đôn@TủQuân

Ngưng Lộ đỡ mép giường muốn ngồi dậy, chợt cảm thấy người mất thăng bằng, thấy hoa mắt, cả người mềm nhũn mà nằm trên mặt đất ...

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Ác Ma Quá Yêu Vợ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 70: Động Thái

Màn đêm buông xuống, ánh đèn mờ nhạt dần ...

Sở Mạnh chạy đến trong thư phòng hút mấy điếu thuốc sau lại trở về phòng ngủ trên lầu. Dù tức giận thế nào anh vẫn không đành lòng bỏ lại cô một mình khóc ở trong phòng. Bạn đang đọc truyện tại dien-dan-le-quy-don.com@TủQuânDdlqd Huống chi thím Trương nói rằng buổi trưa cô đều không ăn cái gì, bây giờ đã 6 giờ tối, cô đã đói bụng chưa?

Nhẹ nhàng đẩy cửa phòng ra, hoàng hôn lờ mờ ánh đèn, thân thể cô nhỏ nhỏ thế nhưng co rúc ở bên giường tựa như đang ngủ. Truyện được chuyển ngữ bởi Tim của anh chợt co rút lại bước nhanh đi tới bên người cô, ngồi chồm hóm xuống, thói quen ôm cô vào trong ngực, lại lập tức nhận thấy được cô có cái gì không đúng, toàn thân lạnh cả người.

"Ngưng Nhi, tỉnh lại." Anh vỗ nhẹ mặt của cô thế nào gọi cũng không tỉnh. Một sự sợ hãi ập vào người anh, anh không biết cô như thế nào.

Nhanh chóng ôm cô về trên giường nằm, mở đèn lớn lên, dưới ánh đèn sáng rọi, mặt của cô không có chút huyết sắc nào, mép vấy màu sáng dính một chút vết máu. Màu sắc chói mắt kia làm trái tim anh hoảng hốt, vén quần của cô lên, phát hiện trên quần lót bằng bông và bắp đùi trắng như tuyết, tất cả đều là màu đỏ nhìn thấy mà ghê.

Anh một mặt gọi điện thoại thông báo Tổng Từ Tự, một mặt cẩn thận đem quần cô cởi ra, thay áo ngủ sạch sẽ cho cô. Truyện được chuyển ngữ bởi

Ngón tay thon dài vuốt cái trán phát đau, Sở Mạnh đi tới cửa: "Thím Trương, mang nước nóng tới đây." A Tự vừa rồi ở trong điện thoại muốn anh dùng nước nóng giúp cô rửa sạch thân dưới trước, anh lập tức cho người mang nước tới, nhưng cũng đã qua 10 phút, tại sao vẫn chưa tới? Đều là anh không tốt, biết rất rõ ràng cô có con còn phải một mực trách cứ cô, ồn ào với cô. Nếu như cô thật sự xảy ra chuyện gì, anh có chết trăm lần ở địa ngục cũng không có gì đáng tiếc.

"Ngưng Nhi, xin lỗi, xin lỗi em. . . . . Em ngàn vạn lần không được có chuyện!" Quỳ gối bên giường, Sở Mạnh luôn lạnh lùng, cao ngạo, trên mặt đều là vẻ tự trách cùng xót xa ân hận, nhưng người trên giường một chút phản ứng cũng không có, trừ hô hấp yếu ớt kia chứng minh cô còn là một người sống sờ sờ bên ngoài, Bạn đang đọc truyện tại dien-dan-le-quy-don-com@TưQuânDdlqđnhững thứ khác làm cho anh lo lắng đến độ điên mất rồi.

"Cậu chủ, nước nóng đến rồi!" Thím Trương cũng lo lắng nhìn người không nhúc nhích trên giường đó. Ai, tại sao sẽ như vậy chứ! Rõ ràng tất cả đều tốt mà.

"Con làm là được, thím đến dưới lầu đi chờ đợi bác sĩ Tổng đi." Sở Mạnh nhận lấy chậu nước rửa mặt, phân phó thím Trương đi xuống. Truyện được chuyển ngữ bởi

dien-dan-le-quy-don-com

Sở Mạnh mới vừa dùng khăn lông ẩm lau sạch sẽ vết máu trên chân cô, Tổng Từ Tự mang theo mấy nhân viên y tá tiến vào, khoa trương hơn chính là ngay cả cáng cứu thương cũng đã tới. Đi theo phía sau anh là cô anh, người uy tín nhất khoa phụ sản, cũng là bác sĩ vẫn khám thai của Ngưng Lộ - Tổng Ngọc Lan.

"Mạnh, làm sao sẽ làm thành ra như vậy?" Tổng Từ Tự dẫn đầu tới đây, mà Tổng Ngọc Lan gật đầu với Sở Mạnh một cái rồi lập tức vén chăn lên kiểm tra.

"Có thể tâm trạng cô ấy quá mức kích động." Bạn đang đọc truyện tại dien-dan-le-quy-don-com@TưQuânDdlqđThấy bác sĩ Tổng đã phân phó y tá sau lưng chuẩn bị thai châm, Sở Mạnh mới từ bên giường đứng lên, đứng song song với Tổng Từ Tự.

"Các người cãi nhau? Hay là. . . ." Tổng Từ Tự nhìn chung quanh một vòng, phát hiện phía sau bọn họ một mảnh hỗn loạn, hình như là trải qua một cuộc chiến đấu, muốn cho không có người khác hoài nghi cũng không được. Truyện được chuyển ngữ bởi

"Ừ!" Lần này, Sở Mạnh lại trả lời linh hoạt gọn gàng như thế.

"Chắc chắn, không nhìn ra cậu cũng sẽ gây gỗ? Cậu đến cùng phải người hay không? Không biết cô ấy là phụ nữ có thai sao? Một chút nhường nhịn cũng không có." Tổng Từ Tự đối với phụ nữ luôn luôn là dịu dàng có thừa, không quen bạn tốt mình cả ngày lẫn đêm ức hiếp người ta. Huống chi người ta trong bụng còn có con của hắn, hắn cũng làm được sao? Quả thực là không bằng cảm thù! Bản quyền thuộc về dien-dan-le-quy-don-com@TưQuân

Sở Mạnh đối với Tổng Từ Tự có ý khiêu khích cũng không đáp lại, coi như anh nói đúng!

"Đúng rồi, A Tự, ngày mai giúp mình tra tất cả nhật ký cuộc gọi của di động Ngưng Nhi." Chuyện này anh nhất định phải tra ra đầu ra đuôi mới được. Số điện thoại của cô người bình thường căn bản không thể tra được, huống chi ở nước Mỹ xa xôi, Sở Khương càng không thể nào có. Bạn đang đọc truyện tại dien-dan-le-quy-don-com@TưQuânDdlqđNhất định là có người ở sau lưng giở trò, anh nhất định phải tra được, nếu như hôm nay Ngưng Nhi xảy ra chuyện gì, anh sẽ khiến người kia chôn cùng nhau. Người phụ nữ của anh cũng dám động!

"Chẳng lẽ giữa các cậu gây gỗ còn có người thứ ba hay sao?" Lần này Tổng Từ Tự cảm thấy hứng thú, nhếch mày lên. A, thì ra anh cho là Mạnh chẳng qua là tên đàn ông theo chủ nghĩa đàn ông luôn ức hiếp người ta mà thôi, không nghĩ tới còn có nguyên nhân sâu xa!

"Cô ấy, đã từng là bạn gái Sở Khương." Sở Mạnh hít thật sâu thở ra một hơi, rốt cuộc tới nay đem bí mật mình vẫn đề ở trong lòng nói cho bạn tốt. Truyện được chuyển ngữ bởi Đúng vậy, anh là lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn chiếm đoạt cô, nhưng hôm nay anh mới phát hiện, anh không muốn biết phải chung sống với cô như thế nào mới phải. Kết hôn nửa năm rồi, quan hệ của bọn họ vẫn luôn nằm ở thế lúc tốt lúc xấu, cho dù thời điểm tốt cũng không tốt hơn bao nhiêu, nhiều lắm là chính là không gây gỗ, lạnh lùng không nói lời nào. Thời điểm xấu đó chính là phá hư mọi chuyện mới thôi, mặc cho người kia nghĩ gì.

Anh không biết phải như thế nào mới có thể đi vào lòng cô? Hay căn bản là không có cách nào cả. Lòng của cô ở trên người người khác không lấy về được. Cho dù là buộc cô có con cũng không thay đổi được gì. Bạn đang đọc truyện tại dien-dan-le-quy-don-com@TưQuânDdlqđCó lẽ anh thật sự yêu cầu quá đáng rồi, lấy được người của cô, lại vẫn không biết đủ, còn muốn trái tim quý giá của cô ấy. Đàn ông đều là không tự trọng, đối với thứ không có được luôn khát khao, nhưng tim cô của là trái tim của một người phụ nữ mà anh sống gần ba mươi năm nay lần đầu tiên mong muốn có, anh không từ thủ đoạn nào, dùng hết tâm tư nhưng vẫn chỉ có thể lấy được người của cô thôi, không phải sao?

Giờ phút này, Sở Mạnh cảm giác mình mịt mù, không biết bước kế tiếp nên làm gì! Nhưng cô là điều chân thật nhất với anh, cho dù chỉ có thể lấy được người của cô, anh cũng sẽ không buông cô ra.

"Mạnh, đây không phải là tác phong của cậu." Hiển nhiên Tổng Từ Tự cũng bị lời của anh làm sợ. Xem ra bọn họ kết hôn thật sự là có ẩn tình khác, anh mặc dù có hoài nghi tới nhưng anh vẫn là tin tưởng Mạnh. Truyện được chuyển ngữ bởi Nhưng cậu ta nói Ngưng Lộ là bạn gái em trai mình, cũng chính là tên nhóc có nụ cười ôn hòa mà anh từng gặp qua mấy lần đó sao? Ừ, anh có thể xưng là tên nhóc. Điều này sao có thể? Mạnh làm sao sẽ làm ra chuyện như vậy? Không trách được ăn thịt con người ta rồi vứt mông đi chính là như vậy, cậu suy nghĩ một chút đi, ai sẽ có thiện cảm với một tên đàn ông đã cường bức mình chứ? Có mà lừa quỷ!

"A Tự, mình hiện tại không có rảnh giải thích với cậu. Bác sĩ Tổng, cô ấy như thế nào?" Sở Mạnh thấy Tổng Ngọc Lan đã giúp Ngưng Lộ đắp chân, đang thu lại ống nghe trong tai, vội vàng tiến lên hỏi. Bạn đang đọc truyện tại dien-dan-le-quy-don-com@TuQuânDdlqd

dien-dan-le-quy-don-com

"Chờ! Tôi kiểm tra mạch đã." Tổng Ngọc Lan ngồi ở bên giường, cầm cổ tay mảnh khảnh, trắng ngần của Ngưng Lộ, tập trung bắt mạch.

Sở Mạnh đưa tay vuốt vuốt huyết Thái Dương, nếu như không phải là có bác sĩ Tổng cho y tá ở chỗ này, anh thật muốn phát biểu rồi. Măng chửi trong lòng cố gắng đè nén xuống. Bản quyền thuộc về dien-dan-le-quy-don-com@TuQuân

"Mạnh, tỉnh táo đi, không nên gấp. Cô mình làm việc cậu nên yên tâm. Mới vừa rồi cô đã kiểm tra qua bước đầu, thai nhi sẽ không có chuyện, cô chỉ là muốn xác định lại thôi." Làm bác sĩ, Tổng Từ Tự dĩ nhiên hiểu, nếu như có chuyện cô đã sớm lập tức cho người đưa về bệnh viện rồi, nhưng mà tình hình không phải là rất tốt sao.

Aiz, ai có thể biết, trong ba người bọn họ Mạnh luôn là người đối với phụ nữ chỉ là nhu cầu về sinh lý lại là kẻ tiên phong lọt vào lưới tình. Nhưng theo anh xem ra, đường tình cậu ta khá khó khăn, hơn nữa phải đi như thế nào đều không rõ! Anh nhìn ra được, Ngưng Lộ đối với cậu ta cũng không có tình yêu nam nữ, cô kết hôn với cậu ta chính là có mục đích khác. Bạn đang đọc truyện tại dien-dan-le-quy-don-com@TuQuânDdlqd Vốn dĩ anh có mắt nhìn người, cô là cô gái tốt, cũng không biết tên bạn tốt của anh có thể nắm chắc người ta trong tay hay không.

Cái vấn đề này khá phức tạp, bởi vì còn liên lụy đến một người đàn ông khác của nhà họ Sở nữa, ai! Đã nói cậu ta rồi, thật vất vả nói cái chuyện làm cho gà chó không yên, có bản lãnh đem người ta về nhà nhưng không có bản lãnh làm cho người ta yêu mình, để cho cậu ta tiếp tục tương tư đơn phương đi! Ai bảo cậu ta ngày thường luôn đối với anh không khách khí. Truyện được chuyển ngữ bởi

"Đứa nhỏ trong bụng tạm thời không sao, tình huống cụ thể còn phải trở về bệnh viện làm kiểm tra một bước nữa mới có thể bảo đảm an toàn. Cô ấy có khuynh hướng sinh non, truyền xong chai nước này lập tức nằm viện quan sát. Sở Mạnh, bắt kẻ giữa vợ chồng các người có mâu thuẫn gì, cậu là đàn ông, chẳng lẽ không thể nhường cô ấy sao? Phụ nữ có thai tâm trạng kích động sẽ ảnh hưởng thai nhi nghiêm trọng, về sau phải chú ý một chút, nhất định phải giữ cho cô tâm trạng vui vẻ." Bản quyền thuộc về dien-dan-le-quy-don-com@TuQuân Tổng Ngọc Lan nghe xong mạch, mạch đã bình thường, xem ra sinh mệnh Tiểu Bảo Bảo rất tốt, bám thật chặt vào tử cung người mẹ, về sau ra ngoài nhất định là đứa trẻ rất hoạt bát.

"Bác sĩ Tổng, tôi sẽ chú ý." Sở Mạnh kiêu ngạo như trời cao khó sẽ khách khí như vậy, Tổng Từ Tự vừa trừng to cặp mắt. Bạn đang đọc truyện tại dien-dan-le-quy-don-com@TuQuânDdlqd

"Thím Trương, đón tiếp bác sĩ Tổng." Sở Mạnh đứng ở bên giường lần nữa, đem bàn tay có chút nhỏ bé, lạnh buốt của cô đặt ở trên mặt vuốt ve, nhìn sắc mặt tái nhợt của cô bởi vì châm cứu mà khôi phục về hồng hào, tâm tư treo ngược cũng bình tĩnh lại. Ngưng Nhi, em nhất định không được có việc gì, Bảo Bảo của chúng ta cũng sẽ không có chuyện gì!

điễn ㄟ đđàn ㄟ lê ㄟ qđủy ㄟ đđôn

"Cô cô, chúng ta đi ăn điểm tâm. Không nên quấy rầy vợ chồng son người ta." Tổng Từ Tự tới đây, thân mật ôm bả vai Tổng Ngọc Lan cùng nhau đi ra ngoài. Lúc này bọn họ ở đây thì chỉ làm kỳ đà cản mũi người khác thôi. Bản quyền thuộc về dien-dan-le-quy-don-com@TuQuân

"Hôm nay cô tặng con ân huệ lớn như vậy, con có phải nên cũng trả chút hay không?" Tổng Ngọc Lan ngược đầu đưa cháu đã cao hơn bà một cái đầu.

"Chỉ cần là cô nói là được, con nhất định sẽ hết sức thỏa mãn yêu cầu của cô." Ha ha, chẳng qua là hết sức mà thôi. Bạn đang đọc truyện tại dien-dan-le-quy-don-com@TuQuânDdlqd Nếu như anh một mực chối từ, đến lúc đó không cách nào giảng hòa rồi. Mặc dù cô không có nói là chuyện gì, nhưng anh đoán được hơn phân nửa, đa số là các trường bối ăn no không có việc làm trong nhà kia thúc giục anh kết hôn. Ha ha, gấp cái gì, anh vẫn chưa tới 30 tuổi, cô nhân đều nói người đàn ông 30 là đứng rồi, anh phát hiện đời người này còn có thể chơi 10 năm nữa kết hôn cũng không muộn.

"Ông nội muốn cho con trở về ăn một bữa cơm."

"Chẳng qua là ăn cơm mà thôi sao?" Tổng Từ Tự không tin. Truyện được chuyển ngữ bởi

"Dù sao con tìm giờ rảnh trở về là được. Cô không quan tâm, con vừa rồi đã đồng ý cô rồi!" Tiểu tử này từ nhỏ đến lớn đã có bản lãnh ăn vạ, bà còn không biết sao? Nếu như hôm nay không thể để cho nó đáp ứng, đợi ngày mai thì đâu còn, nó sẽ không thừa nhận. Nếu như bệnh viện không có xếp lịch giải phẫu, căn bản không tìm nó. Có điều, chỗ tốt duy nhất chính là nó đồng ý nhất định sẽ làm được, cho nên bà phải lấy được cam đoan của nó. Bạn đang đọc truyện tại dien-dan-le-quy-don-com@TuQuânDdlqd

"Tốt lắm, cô thân yêu của con. Con về là được!" Dù sao cũng đã lâu chưa có về nhà cùng mấy ông, mấy bà càng già càng dẻo dai trâu chọc, trở về một chuyến cũng tốt

Khi Ngưng Lộ tỉnh lại lần nữa thì chưa mở mắt ra đã nghe mùi thuốc sát trùng đặc thù ở bệnh viện. Bệnh viện? Vừa nghĩ tới bệnh viện, Ngưng Lộ lập tức mở mắt ra. Bản quyền thuộc về dien-dan-le-quy-don-com@TuQuân

Ra giường màu trắng, quần áo màu trắng còn có người đàn ông nắm chặt tay cô, anh đang coi chừng cô, vậy có phải con của cô. . . . . hay không? Bạn đang đọc truyện tại dien-dan-le-quy-don-com@TuQuânDdlqd Vừa nghĩ tới trước khi mình ngất đi đứa nhỏ liên tục đập, Ngưng Lộ không để ý tới người đàn ông bên giường, kéo chân ra, một tay sờ lên bụng của mình, bụng vẫn tròn vo vậy khiến cô cũng bình tâm lại: thì ra là Bảo Bảo vẫn còn, vẫn còn . . . . . Lần đầu tiên, Ngưng Lộ phát hiện mình quan tâm đứa bé này như thế, một đứa bé lớn dần lên trong bụng của cô . . . . .

"Bảo Bảo, thật xin lỗi."

"Còn có nơi nào không thoải mái sao? Nói cho anh biết!" Lúc cô kéo chăn ra thì Sở Mạnh cũng tỉnh lại, cô chưa có tỉnh lại anh căn bản không ngủ được, mới vừa rồi chỉ là nhắm hai mắt nghỉ ngơi một chút thôi.

Sau khi biết Bảo Bảo không có sao, Ngưng Lộ nhắm mắt lại không trả lời của anh. Bản quyền thuộc về [dien-dan-le-quy-don-com@TưQuân](#)

"Có đói bụng hay không? Em nghỉ ngơi tốt một chút, anh gọi bác sĩ đến xem được không?" Thái độ của cô khiến tim anh lạnh giá, nhưng vẫn cố gắng dùng giọng điệu dịu dàng nói. Tối hôm qua, sau khi tới bệnh viện cẩn thận kiểm tra, xác nhận đứa bé trong bụng của cô không sao, nhưng nhất định phải nằm viện quan sát một tháng mới có thể về nhà, còn phải giữ tâm trạng vui vẻ, thoải mái cho cô. Bạn đang đọc truyện tại [dien-dan-le-quy-don-com@TưQuânDdlqd](#) Nếu như anh không có xuất hiện bên người cô, có phải cô sẽ khá hơn một chút không? Nếu vậy, anh tránh ra! Chờ trời sáng Đàm Lệ Hoa tới sẽ để cho mẹ cô chăm lo! Mà anh tin, ở trong bệnh viện có Tổng Từ Từ, cô nhất định sẽ nhận được sự chăm sóc tốt nhất.

Người trên giường nhắm hai mắt như cũ không để ý tới anh, "Anh đi gọi bác sĩ, chờ anh một chút sẽ trở lại." Sở Mạnh đứng lên, trong lòng thở ra một hơi thật sâu. Cô vẫn còn giận anh sao? Bằng không làm sao không để ý tới anh đây? Không để ý thì không để ý! Anh đã thành thói quen! Thói quen là tốt rồi!

diễn❖đàn❖lê❖quý❖đôn

"Cô Sở, cô cảm thấy không thoải mái ở đâu sao?" Đi vào là một bác sĩ tuổi trẻ, cười ngọt ngào, cô sờ sờ trán Ngưng Lộ, nhiệt độ bình thường. Bản quyền thuộc về [dien-dan-le-quy-don-com@TưQuân](#)

"Con tôi. . . ." Ngưng Lộ vừa ra tiếng, mới phát hiện ra cổ họng mình giống như bị thứ gì chặn lại, nói không nên lời.

"Đây, uống ít nước trước đi. Đứa nhỏ không sao! Không phải lo lắng!" Bác sĩ thân mật rót một ly nước ấm cho Ngưng Lộ, đỡ cô dậy, cầm gối dựa đặt ở sau lưng cô để cho cô có thể nằm thoải mái hơn một chút. Bạn đang đọc truyện tại [dien-dan-le-quy-don-com@TưQuânDdlqd](#)

"Cảm ơn cô!" Sau khi uống vài ngụm nước ấm, cười khách khí một tiếng với nữ bác sĩ. Truyện được chuyển ngữ bởi

"Không khách khí. Có điều, mấy ngày nay, cô cần nằm trên giường nghỉ ngơi, không thể đi. Quan trọng nhất là phải giữ tâm trạng vui vẻ, không thể kích động." Bác sĩ nhận lấy ly nước cô uống rồi để lại chỗ cũ. Cô Sở đây chính là do viện trưởng cố ý giao phó, không thể chậm trễ.

"Không thể đi? Vậy. . . ." Ngưng Lộ đột nhiên đỏ mặt lên, cô muốn đi nhà vệ sinh thì làm sao bây giờ? Chẳng lẽ người lớn như thế còn phải hầu hạ hay sao? Bản quyền thuộc về [dien-dan-le-quy-don-com@TưQuân](#)

"Dĩ nhiên. Lần này cô động thai, may là phát hiện kịp thời, bằng không Bảo Bảo rất nguy hiểm. Cô còn phải ở lại bệnh viện một tháng! Cô cũng không biết, chồng cô vừa rồi rất lo lắng, vẫn canh giữ bên giường cô, không có rời đi! Người đàn ông tốt như vậy đi nơi nào tìm! Nhất định phải chăm sóc mình thật tốt!" Nữ bác sĩ vừa đỡ cô nằm xuống, vừa lăm bầm đầu gối, cũng không để ý trên mặt người nghe kia đang lúng túng.

Ở trong mắt người khác, anh ta thật sự tốt như vậy sao? Ngưng Lộ không khỏi nghi ngờ. Anh ta trừ yêu cầu cô như thế này thế nọ, nào có người khác nói tốt như vậy? Hay là anh ác ý chỉ nhằm vào cô? Bạn đang đọc truyện tại [dien-dan-le-quy-don-com@TưQuânDdlqd](#) Trong lòng không tin, ánh mắt bởi vì lời của bác sĩ mà nghiêng mắt nhìn ra ngoài cửa, anh ta đi đâu rồi? Không phải nói một chút sẽ trở lại sao?

"Có phải nhớ chồng cô hay không? Tôi gọi anh ấy vào! Mới vừa rồi anh ấy nói sợ không tiện cho nên không có cùng tôi đi vào." Nữ bác sĩ thấy mắt Ngưng Lộ nhìn về cửa, cho là cô là nhớ anh rồi.

"Không phải vậy, tôi. . . ." Ngưng Lộ vừa muốn nói gì, nữ bác sĩ đã hùng hù hỏ hỏ đi ra ngoài gọi người người đàn ông kia rồi. Bản quyền thuộc về [dien-dan-le-quy-don-com@TưQuân](#)

diễn❖đàn❖lê❖quý❖đôn

Sở Mạnh lần nữa đi vào, thấy cô đã nhắm mắt lại giống như ngủ thiếp đi. Vừa rồi không phải bác sĩ đó nói cô muốn tìm anh sao? Nhẹ bước chân đi tới bên giường ngồi xuống. Truyện được chuyển ngữ bởi

Cô thật sự đã ngủ sao? Bởi vì hô hấp đã trở nên rất đều rồi. Bạn đang đọc truyện tại [dien-dan-le-quy-don-com@TưQuânDdlqd](#)

Tôi muốn nắm chắc em thì phải làm sao bây giờ? Sở Mạnh vươn tay muốn vuốt nhẹ gương mặt mỗi khi anh nhìn thì lòng chua xót đó, đưa đến một nửa lại dừng lại. Anh sợ cô mới vừa ngủ sẽ tỉnh lại, nhìn anh sẽ mất hứng, suy nghĩ một chút vẫn là thôi! Hà tất phải làm cô không vui.

Đặt tay cô vào trong chăn, Sở Mạnh đứng dậy đi tới trước cửa sổ. Trước bình minh là đêm tối, không có trăng, không có ánh, bầu trời tối đen kịt, không thấy được gì cả. Tựa như tâm trạng của anh, đen tối cực điểm, nhưng không biết làm sao cho nó biến mất.

Anh luôn luôn là người đàn ông tự phụ như vậy, tại sao có thể có thời điểm cô đơn như vậy? Đúng vậy, Ngưng Lộ lên mở mắt ra, thấy bóng dáng thon dài đó đứng bên cửa sổ, trong lòng của cô chỉ là một từ để hình dung, đó chính là cô đơn. Bản quyền thuộc về [dien-dan-le-quy-don-com@TưQuân](#) Người kia là Sở Mạnh, ở trong mắt người ngoài thì có sự nghiệp thành công, người đàn ông kiên cường, không gì không làm sẽ có mặt cô đơn như vậy.

Anh như vậy khiến cô rất đau lòng! Không liên quan đến yêu hận, chính là cảm thấy đau lòng! Truyện được chuyển ngữ bởi

Nước mắt nơi khóe mắt không tự chủ nhỏ giọt xuống, một giọt lại một giọt. . . . . Cô không dám đưa tay lau, sợ động tác thật nhỏ sẽ làm anh phát hiện. Bạn đang đọc truyện tại dien-dan-le-quy-don-com@TưQuânDdlqd Nhưng nước mắt làm thế nào cũng không ỏ, vừa mới một lúc, trên gối màu trắng đã ướt một phần nhỏ rồi. Bác sĩ rõ ràng dặn dò không để cho cô có thể kích động, cô lại không khống chế được cảm xúc của mình. Bảo Bảo, thật xin lỗi!

"Ngưng Nhi, sao vậy? Có phải đau bụng hay không?" Phiền não chỉ muốn hút thuốc lá, Sở Mạnh xoay người muốn đi ra bên ngoài, lúc đi tới trước giường kinh ngạc thấy cô nước mắt ràn rụa. Đây là sao?

Tiếng quan tâm vội vàng truyền vào trong lỗ tai khiến Ngưng Lộ cảm thấy càng thêm khổ sở, khóc dữ tợn hơn! Bản quyền thuộc về dien-dan-le-quy-don-com@TưQuân

"Anh gọi bác sĩ tới ngay!" Không dám ôm lấy cô, Sở Mạnh ngồi ở bên giường đưa tay muốn ấn chuông, đang nửa đường bị cô kéo lại: "Không cần."

"Vậy thì đừng khóc được không? Như vậy đối với thân thể không tốt!" Sở Mạnh trong lòng càng thêm khó chịu. Có phải không muốn nhìn thấy anh hay không hay là vẫn còn ở giận anh? Nếu nói như vậy thì anh đi là được! Để bác sĩ tới chăm sóc cô đi!

"Nếu như em không muốn nhìn anh, anh lập tức đi, được không? Đừng khóc!" Sở Mạnh muốn kéo tay nhỏ bé của cô xuống, cô lại cố ý không buông, đầu đặt trên gối không ngừng lắc. Bạn đang đọc truyện tại dien-dan-le-quy-don-com@TưQuânDdlqd

"Được rồi, anh không đi là được! Đừng khóc! Đừng khóc! Anh sẽ đau lòng!" Bàn tay phái nam thon dài không ngừng lau nước mắt trên mặt cô. Phụ nữ thật sự làm bằng nước, có vui hay không đều khóc.

"Tại sao? Tại sao?" Ngưng Lộ kéo bàn tay của anh dính vào gò má, hơi giọng đầy run rẩy. Tại sao bỗng nhiên lại đối xử với cô như vậy? Cô không muốn như vậy! Không nên như vậy! Lòng của cô rất rối loạn. Bản quyền thuộc về dien-dan-le-quy-don-com@TưQuân Anh thực sự có lòng với cô sao? Nhưng từ lúc bắt đầu, bọn họ đã là nghiệt duyên, làm sao sẽ có kết thúc viên mãn đây? Cô không biết, thật sự không biết! Biết rất rõ ràng lòng của cô vẫn không quên được người kia, tại sao còn phải cố ý đối với cô tốt như vậy? Tại sao?

Tại sao? Cô hỏi anh tại sao? Nếu như anh biết tại sao cũng sẽ không khổ sở như vậy.

Trong thế giới tình cảm có nhiều 'tại sao' không? Tựa như cô vẫn cố chấp với đoạn tình cảm cùng Sở Khương vậy, làm sao cũng không bỏ được. Anh không cách nào trả lời được vấn đề này. Bạn đang đọc truyện tại dien-dan-le-quy-don-com@TưQuânDdlqd

Người đàn ông cúi người xuống ôm lấy cô, không để cho cô cử động nữa. Làn môi nóng bỏng không ngừng hôn hai mắt của cô: "Ngưng Nhi, xin lỗi! Đừng khóc! Đừng khóc mà!" Nhiều nước mắt mặn như vậy không ngừng chảy xuống, chảy vào trong miệng của anh, chảy tới chỗ mềm mại nhất trong tim của anh, khiến lòng anh đau xót.

Anh chỉ là muốn chăm sóc cô thật tốt mà thôi, cũng không thế sao? Cô ngay cả cơ hội này cũng không cho anh sao? Bản quyền thuộc về dien-dan-le-quy-don-com@TưQuân

diễn❀đàn-lê-quý❀đôn

Tổng Từ Tự đẩy cửa ra thấy một màn như vậy, vốn là lời cần sắp ra khỏi miệng đều nuốt về. Xem ra anh tới không đúng lúc! Aiz! Anh sờ sờ lỗ mũi lạnh lẽo đóng cửa lại. Người đàn ông bên trong kia thật sự là Sở Mạnh sao? Là Sở Mạnh anh biết đó sao? Anh cho là mình đang nằm mơ! Người đàn ông Sở Mạnh sao có thể sẽ có thời khắc nhĩ nữ tình trường thế này chứ? Nhìn anh vừa rồi như vậy, rõ ràng là một thế nô! Thật là đáng sợ! Nếu để cho A Chính thấy cũng sẽ không tin chứ? Nếu không, anh quay phim lại? Nghĩ đến đây, bước chân của Tổng Từ Tự ngừng lại. Bạn đang đọc truyện tại dien-dan-le-quy-don-com@TưQuânDdlqd

"Bác sĩ Tổng, anh trực sao?" Y tá thấy Tổng Từ Tự đi ra chào hỏi.

"Không phải, gặp bạn thôi." Thôi, không nên làm chuyện thất đức này! Tổng Từ Tự nhếch miệng cười một tiếng với y tá trẻ tuổi đó: "Vất vả rồi!" Sau đó hất nhẹ áo blu lên, vô tình để lại một bóng lưng khiến cô y tá trẻ tuổi thờ dài không dứt: Bác sĩ Tổng thật đẹp trai!

Một chiếc xe hơi xa hoa dừng lại trước cửa bệnh viện, Mộ Bội Văn theo sự hướng dẫn của quản gia mà cao quý bước vào bệnh viện. Bản quyền thuộc về diễn❀đàn-lê-quý❀đôn@TưQuân

Thật không nghĩ tới Quan Ngưng Lộ lại có bản lĩnh như vậy, nhanh thế mà đã có thai. Nếu như không phải hôm nay bà muốn đến nhà bọn họ hỏi thăm, thăm Trương nói cô bởi vì động thai mà phải nằm viện nếu không bà cũng không biết. Truyện được chuyển ngữ bởi Suy nghĩ liên tục giận, thậm chí ngay cả chuyện quan trọng như vậy mà Sở Mạnh cũng không thông báo với người làm trưởng bối như bọn họ, đây coi là cái gì?

Bà cho là Sở Mạnh và Đường Linh Chi vẫn còn cơ hội, dù sao cũng là kết hôn mà thôi! Ai biết bây giờ lại thêm một đứa trẻ. Bạn đang đọc truyện tại dien-dan-le-quy-don-com@TưQuânDdlqd Có lẽ Quan Ngưng Lộ đáng kiếp không có phúc, con còn chưa có sinh ra thì phải nằm viện giữ thai rồi. Có thể thuận lợi sinh ra hay không còn là một vấn đề!

dien-dan-le-quy-don-com

"Chào bà, xin hỏi bà thăm bệnh nhân phòng kia?" Đứng trước cửa thang máy VIP, Mộ Bội Văn bị y tá mặc đồ màu trắng và nhân viên bảo vệ ngăn lại. Gian phòng cuối lầu không phải ai cũng có thể đi lên! Mặc dù vị này xem ra là nhân vật có tiền, nhưng nếu như không đăng kí trước thì không cho phép đi lên thăm bệnh nhân.

"Tôi muốn tìm Quan Ngưng Lộ, tôi không biết kia là phòng bệnh đặc biệt!" Bản quyền thuộc về diễn đàn-lê-quý đôn@TủQuânMộ Bội Văn sắp tức điên rồi, vốn là muốn đến chế nhạo người phụ nữ kia, kết quả người còn không thấy thì tức giận cả người rồi.

"Xin hỏi bà họ gì? Tôi thông báo bệnh nhân trên lầu được không?" Nếu như bệnh nhân không muốn gặp, cô cũng không có cách nào. Y tá vẫn tươi cười, những người có tiền có thể như vậy cô nhìn nhiều, không đắc tội nổi, chỉ có thể đề thấp tư thái của mình.

"Chúng tôi là người nhà họ Sở. Bà chủ chúng tôi là tới gặp cô chủ." Quan gia thấy bà chủ rất tức giận, chủ động đăng kí với nhân viên. Truyện được chuyển ngữ bởi

"Bà Sở, thật ngại. Đây là quy định của bệnh viện chúng tôi, chúng tôi cũng không có cách khác. Xin bà chờ một chút, tôi lập tức gọi điện lên trên."

"Bà chủ, ngồi một chút đi!" Quan gia đỡ Mộ Bội Văn mất hứng đến nơi nghỉ ngơi tạm thời ngồi xuống.

điễn đàn lê quý đôn

"Ngưng Lộ, ăn nhiều một chút đi!" Đàm Lệ Hoa ngồi ở bên giường mỉm cười nhìn con gái đang uống canh. Người trẻ tuổi bây giờ thật là không hiểu chuyện, ngay cả chăm sóc bản thân cũng không tốt, cũng đã có con rồi, vậy mà đi bộ còn không chú ý một chút, may là ngã ở nhà phát hiện kịp thời, nếu là ở bên ngoài thì phiền toái lớn rồi. Lên cầu thang không cẩn thận té xuống, Sở Mạnh nói như vậy với ba mẹ vợ mình.

"Mẹ, mẹ không cần mỗi ngày đều tới. Ba không bận sao?" Bản quyền thuộc về diễn đàn-lê-quý đôn@TủQuânNgưng Lộ uống xong cháo gà ngọt, Đàm Lệ Hoa lập tức đưa khăn giấy, thấm Truong mỗi ngày đều tới, hơn nữa còn có y tá túc trực 24/24. Chẳng qua là anh ta. . . . .

"Sở Mạnh sợ con không vui nên để mẹ tới cùng con! Con xem Sở Mạnh thật tốt, chẳng qua là ban ngày công việc quá bận rộn không thể tới thăm con! Con cũng không nên trách nó." Đàm Lệ Hoa nhận lấy chén cất đi, vuốt mái tóc dài của con gái.

"Mẹ." Ngưng Lộ không muốn mẹ luôn nhắc tới anh ta. Anh ta đâu chỉ ban ngày không đến, buổi tối cũng không còn tới! Truyện được chuyển ngữ bởi Nằm viện bắt đầu từ ngày thứ hai đến bây giờ cũng đã nửa tháng, nói cách khác anh đã biến mất suốt nửa tháng. Đây coi là cái gì? Nhưng Ngưng Lộ không dám nói với mẹ. Giữa bọn họ trở nên không hề giống như trước đây nữa.

"Sao con gái mẹ sau khi kết hôn thì biến thành người khác vậy?" Đàm Lệ Hoa cảm thán ngàn vạn, nhìn con gái. Trước kia, con gái của bà thật biết điều, khéo hiểu chuyện, chưa bao giờ sẽ tức giận vô cớ, cũng sẽ không làm khó người khác. Nhưng sau khi kết hôn với Sở Mạnh thì dường như biến thành một người khác rồi, sẽ tức giận, sẽ có khó chịu, còn làm nũng nữa . . .

"Mẹ, con nào có. . . . ." Nghe được mẹ nói như vậy, Ngưng Lộ cho là mình sau khi mang thai người ta muốn khen cũng không được, tay cũng không tự giác vuốt mặt, đọc sách nói có người sau khi mang thai gương mặt sẽ xuất hiện những chấm đỏ, trông rất khó coi, cô rất lâu không có soi gương, không biết có phải mọc ra rồi hay không? Cô luôn không thêm đề ý dáng ngoài của mình, nhưng hôm nay chợt đặc biệt để ý.

"Con xem, tàn nhang đều mọc hết rồi này!" Đàm Lệ Hoa cố ý nhẹ nhàng nhéo hai gò má trắng nõn của con gái.

"Mẹ, làm sao đây? Có gương hay không?" Ngay cả mẹ đều nói như vậy rồi, vậy có phải thật hay không? Ngưng Lộ bắt đầu hoài nghi. Bản quyền thuộc về diễn đàn-lê-quý đôn@TủQuânDdlqd truyện tại diễn đàn-lê-quý đôn@TủQuân

"Con gái khờ, mẹ gạt con đó. Con gái của mẹ là từ Tiểu Tiên Nữ trên trời hạ phàm, vô cùng xinh đẹp." Đàm Lệ Hoa cười vui vẻ. Con gái mình xinh đẹp như tiên thì sao sẽ là bà mẹ xấu xí đây?

"Mẹ, mẹ gạt con khi nào chứ?" Ngưng Lộ cười vui vẻ với mẹ.

"Bác sĩ muốn con giữ tâm trạng vui vẻ, mẹ đương nhiên phải nghĩ cách trêu chọc con rồi." Bản quyền thuộc về diễn đàn-lê-quý đôn@TủQuân

"Mẹ, con muốn soi gương, xem mẹ có gạt con hay không." Ngưng Lộ kéo chăn ra muốn xuống giường.

"Đứa nhò này, chậm một chút chậm một chút!" Đàm Lệ Hoa đỡ Ngưng Lộ xuống giường.

"Mẹ, mẹ thật đáng ghét. Vậy mà gạt con được!" Truyện được chuyển ngữ bởi

"Lừa con, bây giờ không phải rất vui vẻ sao?"

điễn đàn lê quý đôn

Y tá trực đẩy cửa đi vào thấy trên giường bệnh không có ai, lại nghe được trong phòng tắm có tiếng nói chuyện nhẹ nhàng với nhau, hắng giọng: "Cô Sở."

"Y tá Trương, có chuyện gì sao?" Từ cửa phòng tắm, một phụ nữ có thai bụng phệ nhưng trên mặt lại không giảm chút xinh đẹp nhô đầu ra. Trong khoảng thời gian nằm viện này, Ngưng Lộ cùng y tá đã rất quen. Bản quyền thuộc về diễn đàn-lê-quý đôn@TủQuân

"Lầu dưới có người tự xưng là mẹ chồng cô – bà Sở muốn thăm cô, không biết cô có muốn gặp bà hay không?" Y tá Trương đứng ở cửa hỏi. Phía trên có giao phó xuống, bất kể là người nào muốn lên, nhất định phải bản thân bệnh nhân đồng ý mới được.

"Mẹ chồng tôi?" Nghe được là Mộ Bội Văn đến, nụ cười trên mặt Ngưng Lộ biến mất. Bạn đang đọc truyện tại [dien-dan-le-quy-don-com@TưQuânDdlqd](#)

"Đúng vậy, cô muốn gặp không?" Y tá thấy sắc mặt cô không đúng, quan tâm hỏi.

"Ngưng Lộ, mẹ chồng con tới sao có thể không gặp? Đứa nhỏ này thật không hiểu chuyện. Y tá Trương, phiền cô nói với bà, Ngưng Lộ chúng tôi đang đợi bà đi lên." Truyện được chuyển ngữ bởi Đàm Lê Hoa cũng không biết quan hệ Ngưng Lộ và hai anh em Sở gia và mẹ Sở đang lúc không tốt đẹp, cho là cá tính con gái luôn im lặng, không biết làm người khác ưa thích.

"Mẹ, con. . . ." Ngưng Lộ không biết nên nói như thế nào với mẹ về những chuyện khó mở miệng kia.

"Con gái ngoan, về giường nằm đi. Có mẹ ở đây, không phải sợ." Đã là con dâu người ta, phải quen với chuyện này. Huống chi bây giờ là mẹ chồng cũng chủ động tới cửa, cô là hậu bối, có bất mãn cái gì cũng phải nhịn. Bản quyền thuộc về diễn❖đàn-lê-quý❖đôn@TưQuân

Ngưng Lộ thờ dài, mẹ Sở đối với cô luôn không khách khí, lần này mẹ lại đang ở đây, không biết sẽ có chuyện gì nữa . . . Trước kia, có anh ở bên cạnh, cô có thể không cần suy nghĩ cái gì, giao cho anh là được. Nhưng bây giờ anh không có ở đây, làm sao bây giờ? Bản quyền thuộc về diễn❖đàn-lê-quý❖đôn@TưQuân Tại sao anh ta có thể quá đáng như vậy? Đợi lâu như vậy cũng không tới thăm cô, thậm chí quá đáng đến nỗi một cú điện thoại cũng không có, còn nói muốn chăm sóc cô thật tốt, đều là gạt người sao? Hiện tại lại để cô một mình chịu đựng áp lực từ mẹ Sở, nếu có cãi và thì phải làm sao?

Có nên gọi điện thoại cho anh hay không? Ngưng Lộ nhìn điện thoại bên giường, vẫn yên tĩnh ở nơi nào đó, chưa từng vang lên. Vừa nghĩ tới hành vi giống như lưu đầy cô của anh, Ngưng Lộ cảm giác rất uất ức.

"Bà chủ, chậm một chút!" Quân gia dưới sự hướng dẫn của y tá, sau khi gõ cửa thì đi vào. Bạn đang đọc truyện tại [dien-dan-le-quy-don-com@TưQuânDdlqd](#)

"Bà thông gia, bà đã tới! Ngồi một chút đi!" Đàm Lê Hoa đứng dậy cười, tiếp đón Mộ Bội Văn vừa tới liền bày sắc mặt. Những bà lớn nhà giàu có đều là như vậy, xem thường những người có thân phận, địa vị thấp hơn mình, điều này, Đàm Lê Hoa cũng không quan tâm, bà đã nhìn thấu! Chẳng qua là, mẹ chồng Ngưng Lộ hình như là người không thể chung sống hòa bình? May là bọn nó không có về nhà lớn ở, bằng không lấy cá tính con gái mình thì đoán chừng khó sống. Truyện được chuyển ngữ bởi Ngưng Lộ chắc là sẽ không gây gỗ, nhưng không có nghĩa là bà mẹ chồng đó sẽ không gây phiền toái.

"Thật là thất lễ, thì ra là bà thông gia cũng tới." Thấy Đàm Lê Hoa gương mặt cười, Mộ Bội Văn cũng không tiện nổi giận, ngại ngùng mà cười nói.

"Bà chủ, tôi ra bên ngoài chờ!" Quân gia khom người lễ độ sau đó lui ra ngoài.

diễn❖đàn❖lê❖quý❖đôn

"Mẹ, mẹ đã tới rồi!" Ngưng Lộ nằm ở trên giường cẩn thận mở miệng.

"Nếu như mà ta hôm nay không đến, còn không biết các con tính toán muốn lừa gạt ta lừa gạt tới khi nào! Nói không chừng đời thứ ba nhà họ Sở ra đời mà người làm mẹ chồng như ta đây còn phải từ trong miệng người khác mới biết." Bản quyền thuộc về diễn❖đàn-lê-quý❖đôn@TưQuân Ngại vì Đàm Lê Hoa cũng ở đây, Mộ Bội Văn không có trực tiếp ý kiến với Ngưng Lộ, nhưng trong giọng điệu cũng không có một chút nhã nhặn nào.

"Mẹ, thật xin lỗi. Chúng con. . . ." Ngưng Lộ lúng túng không trả lời được, khuôn mặt nhỏ nhắn cũng đã đỏ bừng. Cô làm sao biết được Sở Mạnh cũng không có nói với bọn họ? Có điều, theo thái độ không hài lòng của anh với mẹ Sở, cố ý giấu giếm sự thật chiếm đa số. Hoặc là căn bản anh không muốn cho bọn họ biết, nhưng Sở Văn Thiên dù sao cũng là cha ruột anh, không phải sao? Cô thật sự không hiểu nổi người đàn ông tâm cơ thâm trầm đó rốt cuộc đang mưu tính chuyện gì?

"Con không có lỗi với ta, là chúng ta có lỗi với liệt tổ liệt tông nhà họ Sở, có con cũng không có nghĩa là phải báo cho trường bối như chúng ta!" Mộ Bội Văn nhẹ nhàng uống một ngụm trà, cười lạnh nói. Bạn đang đọc truyện tại [dien-dan-le-quy-don-com@TưQuânDdlqd](#)

"Bà thông gia, nói như vậy lúc trước bà cũng không biết Ngưng Lộ có thai? Bà xem, đứa nhỏ này thật là không hiểu chuyện, chuyện quan trọng như vậy cũng không có nói cho các vị biết, thật sự là nó sai. Người làm mẹ như tôi cũng không để ý dạy dỗ nó tốt, thật không phải với bà! Mong bà bớt giận! Không cần tính toán với một đứa trẻ, về sau tôi sẽ nói nhiều hơn với nó." Truyện được chuyển ngữ bởi Đàm Lê Hoa làm sao không nhìn ra mẹ Sở cố ý gây sự sao? Về phần Sở Mạnh tại sao không có nói cho ba mẹ, bà cũng không cần đi truy cứu, nhưng con gái mình cũng có chỗ sai, vì để cho nó về sau ở nhà họ Sở không bị làm khó, bà làm mẹ phải trách nhiệm.

"Bà thông gia, bà nghiêm trọng quá rồi! Tôi cũng không trách nó! Chẳng qua là cảm thấy bọn nó là hậu bối, ngay cả chuyện có con lớn như vậy cũng không nói cho ba mẹ là có chút sơ sót! Haha, con trai nhà chúng tôi quá bận rộn, cũng không có thời gian về nhà!" Người ta đều nói như vậy rồi, nếu như bà còn chết cấn không thả, đó không phải là chứng minh bà quá nhỏ nhen sao? Mộ Bội Văn cũng không muốn ở trước mặt nhà họ Quan làm mất mặt chính mình.

Hiện tại thái độ của Sở Mạnh rất rõ ràng, không có hứng thú với Đường Linh Chi. Bởi vì bà từng gặp Đường Linh Chi ở tiệc gia đình, bà cho là sau lần

đầu tiên chính thức gặp mặt ngày đó, hai người có thể sẽ có chuyện tiếp theo, kết quả Đường Linh Chi nói cho bà biết, cô đã từng gọi điện thoại tới đến Sở Thành tìm Sở Mạnh, nhưng đã một tháng cũng không trông thấy anh hồi âm, cho nên cũng thôi luôn.

"Sở Mạnh bận rộn công việc là sự thật. Nhưng chủ yếu là con gái nhà chúng tôi cũng không có kịp thời nói với các vị, vẫn là nó sai!" Đàm Lệ Hoa cười theo nói. Bản quyền thuộc về diễn đàn lê-quý đôn@TưQuân

"Hôm nay không phải là hội nghị phê bình đâu. Chúng ta cũng không cần tìm lý do nữa. Đúng rồi, Ngưng Lộ, đứa nhỏ lớn bao nhiêu rồi?" Mộ Bội Văn nhìn Ngưng Lộ hỏi.

"Khoảng 6 tháng ạ!" Ngưng Lộ nhẹ giọng nói, len lén nhìn mẹ một cái, mẹ đưa cô ánh mắt khích lệ.

"Là con trai hay con gái? Có thể biết không?" Mộ Bội Văn nhìn chăm chăm Ngưng Lộ, dù bất mãn cô thế nào, dù sao cô vẫn có con của Sở Mạnh, nó cùng bà cũng coi là có chút liên hệ máu mủ, quan tâm một chút là chuyện đương nhiên. Bà cũng không thể nào cả đời không nói chuyện với con trai mình. Nếu như lúc này bà biết đứa nhỏ trong bụng Ngưng Lộ không có một chút quan hệ nào với mình, đoán chừng sẽ giận đến muốn nhảy từ tầng thượng xuống.

"Mẹ, cái này con không hỏi bác sĩ." Ngưng Lộ không dám nói là không muốn biết.

"Không hỏi? Tại sao không hỏi? Không hỏi bác sĩ cũng nên nói chứ?" Gương mặt mẹ Sở không thể tin. Truyện được chuyển ngữ bởi

"Bà thông gia, cái này bà không nên gấp! Lần khám thai sau chúng tôi sẽ hỏi bác sĩ." Đàm Lệ Hoa biết người của đại gia tộc đều là muốn con trai hơn, cho nên đứng dậy trấn an tâm trạng bà ta. Ai, con gái mình cũng thật là quái, không để cho bác sĩ nói. Xem ra lần này không muốn tra cũng phải xét.

"Còn có lần sau sao? Tôi sẽ đi tìm bác sĩ ngay bây giờ! Quấn gia, vào đi!" Mộ Bội Văn hướng ngoài cửa hô.

điễn đàn lê quý đôn

"Di Sở, đã lâu không gặp! Không biết di Sở tìm bác sĩ có chuyện gì? Con đây có thể giúp không?" Đẩy cửa vào là Tống Từ Tự.

"Ha ha, là A Tự! Sao lại rảnh rỗi xuống đây!" Mộ Bội Văn chính là điển hình loại phụ nữ bắt nạt kẻ yếu, biết nhà họ Tống có sức ảnh hưởng ở hai giới chính trị - thương nghiệp, bà ở trước mặt Thái Từ Gia nhà họ Tống một chút phách lối cũng không có.

"Di Sở cũng tới địa bàn của con rồi, con đây người chủ nhân sao có thể không xuống tiếp đón đây? Kia không phải là quá thất lễ sao?" Luôn cười haha, đây chính là điểm mạnh của Tống Từ Tự anh. Lúc mẹ Sở mới vừa bước vào thang máy thì anh đã nhận được thông báo. Bản quyền thuộc về diễn đàn lê-quý đôn@TưQuân Người mẹ này của Sở Mạnh cũng không phải là đèn đã cạn dầu, nếu anh có giao phó cho anh nhân viên để ý, anh đương nhiên phải xuống quan tâm. Ngưng Lộ sao có thể là đối thủ của mẹ Sở chứ?

"A Tự, con khách sáo rồi!" Ở trước mặt Tống Từ Tự, Mộ Bội Văn giống như là một con mèo bị rút móng vuốt. Bạn đang đọc truyện tại dien+dan+le+quy+don+com@TưQuânDdlqd

"Ngưng Lộ, hôm nay thế nào?" Tống Từ Tự đi tới bên giường, cười hỏi cô nàng Ngưng Lộ gương mặt khăn trương kia.

"Rất khỏe ạ!" Thật ra thì lúc vừa rồi thấy Tống Từ Tự tiến vào Ngưng Lộ đã yên tâm rồi. Truyện được chuyển ngữ bởi

"Vậy thì tốt! Đúng rồi, nói cho em biết tin tức vui vẻ có được hay không?" Tống Từ Tự không để ý tới kia hai người phụ nữ ngồi ở một bên, cúi người xuống đến gần bên tai Ngưng Lộ.

"Cái tin tức vui vẻ gì?" Ngưng Lộ không rõ chân tướng.

"Chồng của em đã về! Tối nay sẽ đến thăm em, vui hay không vui?" Tống Từ Tự nói âm lượng chỉ hai người nghe được, sau đó mặt cười xấu xa nhìn gương mặt Ngưng Lộ đã đỏ bừng. Ai, nhìn người đàn ông cá biệt, không dám đến bệnh viện là bạn tốt nhiều năm của mình, anh lần đầu làm nguyệt lão rồi! Nếu không, người phụ nữ Ngũ Thiên Nghiên kia lại gọi điện thoại thúc giục anh nhanh một chút đem tổng Giám đốc Sở Thành kéo ra ngoài chém đầu rồi, anh bận chưa hết việc, đem một đám thù hạp chỉ còn lại một hơi đánh nhờ điện thoại giúp đỡ, đó chính là lỗi anh rồi!

"A Tự. . . . ." Cái gì gọi là người đàn ông của cô? Tống Từ Tự này thật sự toàn nói những lời làm người ta ghen hòng! Bản quyền thuộc về diễn đàn lê-quý đôn@TưQuân Chuyên môn của anh là tới tìm cô chọc ghẹo đúng không? Ngưng Lộ cắn răng, trên môi đỏ thắm đã có dấu răng nhỏ.

"Bác sĩ Tống lại đang trêu chọc Ngưng Lộ nhà chúng tôi rồi." Bị bỏ rơi ở một bên, Đàm Lệ Hoa không được tự nhiên nhìn bộ mặt Mộ Bội Văn đã mất hứng lúng túng nói. Cái bác sĩ Tống này thật sự là một chút chừng mực cũng không có, tại sao có thể ở trước mặt mẹ chồng Ngưng Lộ làm ra những hành động khiến người ta hiểu lầm đây? Bạn đang đọc truyện tại dien+dan+le+quy+don+com@TưQuânDdlqd Loại đại gia tộc này kiêng kỵ nhất chính là quan hệ nam nữ dính dáng không rõ ràng, nếu bà thông gia hiểu lầm, vậy là phiền phức lớn rồi, nhìn sắc mặt bà ta đã thay đổi rồi phải không?

dien+dan+le+quy+don+com

"Không phải phụ nữ danh môn khuê tú ra khỏi cửa chính là như vậy, bản lĩnh khác lại không có, bản lĩnh quyền rũ đàn ông lại đứng đầu!" Mộ Bội Văn giận đến sôi máu, ở trong mắt của bà, chỉ có người phụ nữ xuất thân như Đường Linh Chi mới xứng với con trai ưu tú của bà.

"Bà thông gia. . . . ." Đàm Lệ Hoa trên mặt lúc trắng lúc xanh, cô không nghĩ tới mẹ Sở ở trước mọi người lại ăn nói cay nghiệt như vậy. Truyện được

chuyện ngữ bởi Ngưng Lộ cũng không có làm ra cái chuyện gì mờ ám! Aiz, vào nhà giàu có sâu như biển!

Mà Ngưng Lộ ở trên giường sau khi nghe, vốn là mặt đỏ bừng thì một giây cũng cúi gầm xuống đất, sắc mặt trắng không còn chút máu. Ý tứ trong lời nói mẹ Sở cô nghe hiểu được, nhưng tại sao phải nói ngay trước mặt mẹ cô và bác sĩ Tổng? Tim như là bị thứ gì đâm vào, máu tươi chảy ròng!

"Không sao." Tổng Từ Tự vỗ vỗ vai cô đứng lên, vốn là gương mặt ung dung lúc nãy lại có vẻ tỉnh táo: "Dì Sở, nếu như con nhớ không lầm, nhà họ Mộ cũng không phải là danh môn vọng tộc gì chứ? So sánh với gia đình họ Quan trung lưu tay làm hàm nhai, suy sụp chỉ có thể dựa vào một chén canh nhà họ Sở gia thì gia tộc Mộ thì cũng không hơn gì! Nếu như con nói sai cái gì, kính xin dì Sở bỏ qua cho! Không nên tức giận!" Anh đối với bà đã khách khí, bởi vì là nề mặt mũi Sở Mạnh. Nếu như không phải, bà đã sớm bị đuổi đi! Không trách được Mạnh đặc biệt giao phó cho anh nếu như mẹ cậu ta tới thì phải đặc biệt để ý. Lúc đầu anh không biết Mạnh sao phải đề phòng mẹ mình như vậy, nhưng từ lúc nói chuyện với nhau, anh cuối cùng là hiểu được. Bản quyền thuộc về dien+dan+le+quy+don+com@TưQuânBà căn bản là muốn tới phá đám, nếu như không phải là anh xuống sớm, đoán chừng Ngưng Lộ bị ức hiếp thành kiểu gì cũng không biết. Ai! Phụ nữ, thật đáng sợ!

"A Tự. . . . . Ta còn có chuyện, đi về trước! Thay ta thăm hỏi cha mẹ con." Lần này đến phiên Mộ Bội Văn cắn đầu lưỡi. Truyện được chuyển ngữ bởi Bà chỉ là muốn chèn ép Ngưng lộ mà thôi, không nghĩ tới Thái Từ Gia Tổng gia này lại giúp đỡ cô ta đi đối phó mình, thật sự là quá đáng. Đang ở thế thấp hơn, Mộ Bội Văn bà như thế nào cũng không dám đắc tội nhà họ Tổng, chỉ có thể mặt xám mày tro lựa chọn rời đi.

"Dì Sở, xin đi thông thả. Con không tiễn!" Chỉ là một nháy mắt mà thôi, Tổng Từ Tự trên mặt lại khôi phục vẻ mặt nhẹ nhõm vô hại, điểm này khiến Ngưng Lộ rất cuộc biết anh và tên đàn ông Sở Mạnh tâm tính bất định làm sao trở thành bạn tốt rồi, bởi vì bản chất bọn họ giống nhau. Nham giống nhau hiểm, cũng không để cho mình thua thiệt giống nhau, còn sẽ ức hiếp người giống nhau! Chẳng qua là Sở Mạnh ở trước mặt cô chưa bao giờ che giấu tính cách anh, mà A Tự lại có thói quen dùng nụ cười che giấu bản tính. Hai bên đều là con sói ác độc.

"Bà thông gia, để tôi tiễn bà." Đàm Lệ Hoa cảm giác mình thật là tiến thoái lưỡng nan, Bác sĩ Tổng là vì họ ra mặt, nhưng đối tượng anh chỉ trích là mẹ Sở. Về sau làm cho Ngưng Lộ nhà bà biết đối đãi thế nào mới phải?

"Mẹ, đi thông thả!" Ngưng Lộ thấy mẹ Sở lạnh lùng xoay người đi ra ngoài, cũng không thèm nhìn cô một cái, đầu lại bắt đầu đau đớn. Ai, đời này mẹ Sở sẽ không hòa nhã với cô đúng không?

dien+dan+le+quy+don+com

"Bản lĩnh con gái bà thật lớn!" Đi tới ngoài phòng bệnh, Mộ Bội Văn nín con giận nửa ngày rốt cuộc phát tiết ra ngoài.

"Bà thông gia, tôi không hiểu rõ ý của bà là gì." Đàm Lệ Hoa không hiểu được sự ghét bỏ của Sở mẹ.

"Không hiểu. Đi về hỏi con gái bà thì biết! Nó. . . . ." Mẹ Sở đang muốn mở miệng nói ra khúc mắc giữa Ngưng Lộ với hai anh em nhà Sở, có người nhanh hơn ngăn cản bà.

"Y tá trưởng, phiên cô đem vị này phụ nhân đưa đến lầu dưới." Tổng Từ Tự không yên tâm đi ra ngoài theo, để ý đến mẹ Sở muốn nói cái gì, kịp thời ngăn chặn bà. Lúc này không nên khiến Ngưng Lộ chịu kích thích nữa, nếu như mẹ Quan biết chuyện này nhất định sẽ hỏi Ngưng Lộ, xem ra tối nay phải hỏi Mạnh, để Ngưng Lộ có thể an tâm tĩnh dưỡng, về sau những người nhà họ Sở khác không được tới. Bản quyền thuộc về dien+dan+le+quy+don+com@TưQuân

"Bà chủ, xin mời!" Y tá trưởng đưa tay ra hiệu xin mời.

"Quản gia, đi." Mộ Bội Văn ưỡn ngực lên đi tới thang máy. Tại sao mỗi lần đều giống như bà tự rước lấy nhục đây? Thật là không cam lòng!

dien+dan+le+quy+don+com

"Mẹ, chính là chỗ này. Nhưng có thể chúng ta không lên được. Nếu không chúng ta đến công ty tìm anh Mạnh?" Bà đang đọc truyện tại dien+dan+le+quy+don+com@TưQuânDdlqdTrước cửa bệnh viện, một cô gái cao gầy, mặt mũi thanh tú nhìn một phụ nữ ước chừng 50 chừng, mặc áo khoác màu đất mở miệng nói.

"Diệc San, nếu không con gọi điện trước đến công ty hỏi Sở Mạnh có thời gian hay không. Nếu như không có chúng ta đến tiệm cơm lại nói!" Người phụ nữ trung niên mở miệng nói chuyện, trong giọng nói đều là mang giọng điệu đặc âm điệu nước ngoài, làm người ta vừa nghe cũng biết cư trú ở nước ngoài đã lâu.

Không sai, hai người này chính là di út của Sở Mạnh: Tiêu Tinh Nguyệt cùng em họ Tiêu Diệc San. Tiêu Diệc San lần này đem mẹ về nước, mục đích rất rõ ràng, chính là muốn lấy được Sở Mạnh, hi vọng ông trời có thể giúp cô, cô vì ngày này suy nghĩ đã vài chục năm rồi. Nhiều năm như vậy chưa có trở về nước, Tiêu Tinh Nguyệt dường như có chút xa lạ quê hương thân thuộc của mình, vừa xuống máy bay nghĩ đến muốn nhìn vợ Sở Mạnh đầu tiên. Tiêu Diệc San cũng không hiểu mình mẹ đang suy nghĩ gì, người phụ nữ Quan Ngưng Lộ kia căn bản là không thể cùng đẳng cấp với họ.

"Mẹ, chúng ta trực tiếp cho anh ấy kinh ngạc đi!" Lôi kéo tay mẹ, đây mới là phong cách làm việc của cô. Truyện được chuyển ngữ bởi

"Gọi điện thoại trước!" Tiêu Tinh Nguyệt từ từ đi xuống bậc thang đi ra bên ngoài. Diệc San - đứa nhỏ này nghĩ Sở Mạnh quá đơn giản, nó hôm nay đã sớm không còn là thiếu niên trẻ trung mười mấy năm trước đó rồi, nếu như dễ dàng bị họ định đoạt như vậy, nó căn bản không nắm giữ được tập đoàn Sở Thành lớn như vậy, cho dù là có Sở Vân Thiên che chở, những cổ đông kia cũng sẽ không dễ dàng tin dùng một người trẻ tuổi chưa tới 30 như vậy. Nhưng hiện tại từ tin tức thám tử là trong cổ đông có một người không phục. Một người đàn ông đáng sợ như vậy không phải là tùy tiện một người có thể tính kế. Cho nên, bà muốn bảo đảm có thể không có tỷ sơ hở nào, nếu như không chắc thì không nên mạo hiểm để cho mình mất đi cuộc sống vô ưu

vô lo trước mắt, bà sống hơn 50 năm, rất nhiều thứ từ từ nhìn thấu, chẳng qua là Diệc San đứa nhỏ này quá cố chấp rồi.

"Được rồi, mẹ. Con gọi là được." Tiêu Diệc San không cam tâm tình nguyện lấy điện thoại di động ra. Bản quyền thuộc về dien+dan+le+quy+don+com@TưQuân

Đã nhiều năm như vậy, rốt cuộc lại trở về rồi! Tiêu Tĩnh Nguyệt vừa bước xuống bậc thang vừa cảm thán ở trong lòng. Đã vài chục năm rồi, thật là nhanh! Cái thành phố này đã không như lúc đầu rồi. Hết thấy đều đã thay đổi: đường xá, nhà cửa, thậm chí là người. . . . .

Cõi lòng như đầy tâm sự, Tiêu Tĩnh Nguyệt chậm rãi bước từ từ, xông tới trước mặt, cô nhìn thấy hình dáng quen thuộc đến không thể quen thuộc hơn nữa - Mộ Bội Văn.

Nhiều năm không gặp như vậy, Tiêu Tĩnh Nguyệt không nghĩ vừa về nước, người xưa đầu tiên nhìn thấy lại là Mộ Bội Văn. Giờ khắc này, chuyện cũ từng chuyện từng chuyện hiện lên vô cùng rõ ràng: chị đã từng hạnh phúc, chị bị đuổi ra ngoài trong mưa, chị lớn bụng đến bệnh viện kiểm tra một mình, cả người chị đều là máu nằm trên băng ca bệnh viện. . . . . tất cả khiến tim bà đau nhói.

"Con đàn bà Quan Ngưng Lộ ti tiện! Một ngày nào đó tôi sẽ làm cô đẹp mặt!"

"Bà chủ, chậm một chút!" Truyền được chuyện ngừ bởi

Mộ Bội Văn còn phách lối như vậy à! Nhiều năm như vậy mà không thay đổi! Bà ta có biết, bà ta có thể phách lối như vậy là ai hi sinh để đổi lấy?

dieñn ㄟ đđàn ㄟ lê ㄟ qđủy ㄟ đđôn

"Mộ Bội Văn!" Khi hai chủ tớ đi qua bên cạnh thì Tiêu Tĩnh Nguyệt lên tiếng. Nếu như bà không lên tiếng, theo Mộ Bội Văn cao quý kia sẽ không nhìn thấy bà chứ gì?

Âm thanh từ trên đường truyền đến khiến Mộ Bội Văn đang bước đi nhanh, chân phải ngừng lại, cũng không dám quay đầu nhìn người lên tiếng. Bạn đang đọc truyện tại dien+dan+le+quy+don+com@TưQuânDdlqdTrời ạ, cái giọng nói này! . . . . . Tại sao có thể là bà ta? Không thể nào! Ả đã xuất ngoại, sẽ không xuất hiện trước mặt bà nữa.

"Thế nào? Không biết tôi? Xem ra Sở phu nhân thật là người hay quên!" Tiêu Tĩnh Nguyệt nhẹ nhàng cười một tiếng đi tới trước mặt bà đứng lại, mà Tiêu Diệc San đang gọi điện thoại bên kia vẫn không biết mẹ đang cùng một người phụ nữ xa lạ nói chuyện thì điện thoại cũng không có cúp liền tới đây, bọn họ mười mấy năm qua định cư nước ngoài, mẹ chưa từng có bất kì liên lạc gì với người trong nước, không thể nào vừa về lại đụng phải người quen.

"Tiêu Tĩnh Nguyệt. . . . . Là bà. . . . ." Mộ Bội Văn sắc mặt chợt trắng toát, cả thân thể đứng không vững, may là quần gia ở phía sau kịp thời đỡ bà. Bản quyền thuộc về dien+dan+le+quy+don+com@TưQuân

Bà chủ rốt cuộc sao vậy? Mới vừa rồi trên đường đi xuống còn mắng người ào ào, vừa gặp người phụ nữ xa lạ này thì thay đổi. Xem ra bọn họ quen biết nhau, nhưng bà chưa từng có qua lại với người phụ nữ có gương mặt dịu dàng, nhã nhặn kia, mặc dù tuổi cùng Bà chủ không cách nhau lắm, nhưng nhìn ra được mặt mày tinh tế, lúc còn trẻ không biết diễm lệ, xuất sắc cỡ nào.

"Cũng không phải là tôi sao! Không nghĩ tới sao?" Tiêu Tĩnh Nguyệt vẫn mặt bình tĩnh, nội tâm cũng đã nổi sóng to gió lớn. Mộ Bội Văn ơi Mộ Bội Văn, bà có thể hưởng thụ cuộc sống cao quý như thế là dùng sinh mệnh của chị tôi mà đổi lấy! Làm sao bà có thể hưởng thụ một cách yên tâm, thoải mái vậy?

"Hừ! Vậy thì sao? Bất kể là bây giờ hay là hơn ba mươi năm trước, bà không có cách nào càng đầu lại tôi! Sở Vân Thiên lựa chọn là Mộ Bội Văn tôi. Bạn đang đọc truyện tại dien+dan+le+quy+don+com@TưQuânDdlqdHai chị em các người kiếp sau đầu thai sớm một chút có lẽ còn có cơ hội, tôi không tiếp. Đi." Mộ Bội Văn trấn an tinh thần, sau khi hít sâu một hơi, nghênh ngang rời đi.

"Vậy sao? Tôi không có cách sao?" Tiêu Tĩnh Nguyệt đưa tay gỡ một sợi tóc rối xuống trán, nhìn bước chân Mộ Bội Văn có chút hốt hoảng, bên khóe miệng cười như có như không.

"Mẹ, bà ấy là ... ?" Mặc dù họ gặp qua chỉ nói mấy câu, nhưng Tiêu Diệc San đã đại khái đoán được là ai, chẳng qua là cô vẫn là muốn mẹ xác nhận lần nữa.

"Mộ Bội Văn, mẹ trên danh nghĩa của Sở Mạnh." Tiêu Tĩnh Nguyệt nhìn bà ta ngồi lên xe, sau đó nhìn cũng không dám nhìn nơi bà đang đứng. Mộ Bội Văn cũng sẽ có một ngày biết sợ sao?

"Mẹ, vậy chúng ta bây giờ. . . . ." Tiêu Diệc San lớn như vậy, lần đầu tiên thấy trên mặt mẹ xuất hiện vẻ mặt có thể xưng là "kỳ lạ" này.

"Diệc San, mẹ có chút mệt! Về khách sạn nghỉ ngơi trước đi!"

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Ác Ma Quá Yêu Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 71: Chuyện Cũ

Khu làm việc của bệnh viện, tầng 26, những phòng làm việc khác đã sớm tắt đèn đi về, chỉ có phòng làm việc cuối hành lang kia không ghi rõ chức vị gì vẫn còn sáng đèn. Bản quyền thuộc về@TứQuân

"Mạnh, nhìn tôi đây cực khổ giúp cậu điều tra thông tin, có thể tiết lộ cô Tiêu Diệc San kia quan hệ thế nào với cậu hay không?" Tống Tử Tự trên người mặc áo blu bác sĩ màu trắng còn chưa cởi ra, anh tựa vào ghế dựa thư thái nhìn Sở Mạnh sau khi nhìn tài liệu vẫn đứng cạnh cửa sổ không nói lời nào.

"A Tự, cậu cảm thấy thế nào?" Sở Mạnh kéo rèm che, đi tới trước mặt Tống Tử Tự rồi ngồi xuống hỏi ngược lại. Anh không nghĩ tới người âm thầm điều tra Ngưng Lộ là Tiêu Diệc San, không thể phủ nhận cô ta đối với anh có tình cảm không giống với bình thường, nhưng anh chưa bao giờ cho cô bất kỳ ám hiệu mập mờ nào, không phải sao? Bạn đang đọc truyện tại [dien+dan+le+quy+don+com@TứQuânDdlqd](#) Cho dù thân phận cô và anh không phải là quan hệ họ hàng, anh cũng không thể thích cô. Anh đối với phụ nữ cho tới bây giờ chỉ có dục vọng không có tình cảm, chỉ trừ người kia . . . . .

"Là tình nhân cũ của cậu sao?" Tống Tử Tự nhếch môi cười. Thật ra thì từ lúc anh biết Mạnh đến bây giờ, đã nhiều năm như vậy, rất ít khi cậu ta đắm chìm vào nữ sắc, dĩ nhiên thỉnh thoảng phát tiết là có, nhưng mà những phụ nữ có khát vọng mãnh liệt với cậu ta lại chưa từng thiếu.

"Em họ." Sở Mạnh nhẹ nhàng phun ra hai chữ. Bản quyền thuộc về@TứQuân

"Em họ? Cậu đùa gì thế?" Tống Tử Tự vì cái đáp án khoa trương này mà từ trên ghế nhảy dựng lên. Làm sao có thể? Chưa từng có nghe nói qua Mạnh có em họ họ Tiêu, không phải sao? Mặc dù nhà họ Sở có bà con đông đảo, nhưng thân thích họ Tiêu này anh thật sự không có nghe nói qua.

"Cậu nhìn mình giống người nói giỡn sao?" Sở Mạnh đốt một điếu thuốc thượng hạng. Bạn đang đọc truyện tại [dien+dan+le+quy+don+com@TứQuânDdlqd](#)

"Có thể tiết lộ một chút là từ nơi nào xuất hiện không?" Tống Tử Tự nhìn sắc mặt Sở Mạnh vô cùng nghiêm túc, anh cũng không cười. Bởi vì Sở Mạnh chưa bao giờ sẽ đem chuyện riêng của mình ra nói giỡn.

"Con gái của dì mình." Cuối cùng cũng chưa hiểu? Sau khi phun ra một hơi lại một hơi khói mù, mặt của Sở Mạnh càng thêm trầm tĩnh. Truyện được chuyển ngữ bởi

"Mạnh, mình nhớ hình như dì Sở không có chị em?" Vậy cậu ta nói dì từ đâu xuất hiện? Giờ khắc này Tống Tử Tự cảm giác mình không hiểu Sở Mạnh, nhưng anh luôn luôn không phải là đàn ông nhiều chuyện.

"Mình có nói là chị em của bà ấy sao?" Sở Mạnh không đáp, hỏi ngược lại.

"Mẹ nó, vậy cậu ở đâu gặp được dì?" Có lúc Tống Tử Tự thật sự muốn đánh nhau với Sở Mạnh một trận, có lời gì đều không nói thẳng ra, đặc biệt khơi gợi hứng thú của người khác. Ừ, như đã nói qua, chính cậu ta cũng có khuyết điểm!

"Em của mẹ mình có tính là dì hay không?" Sở Mạnh nhắm mắt lại, mặc cho khói mù ngập tràn khuôn mặt của mình.

"Mạnh, cậu muốn kể chuyện xưa cho mình sao?" Tống Tử Tự mở bao thuốc lá trên mặt bàn ra, vì mình đốt một điếu. Anh là bác sĩ, dĩ nhiên hiểu hút thuốc lá có hại với thân thể, nhưng hiện tại anh cần một điếu thuốc để làm yên tĩnh đầu óc có chút nhức mỏi của mình.

"Chuyện xưa? Cậu muốn biết chuyện xưa, cũng được. . . . ." Sở Mạnh phun ra một hơi khói, tự giễu nói. Nếu như tình tiết giống phim truyền hình kia rơi vào anh thì có thể xưng là chuyện xưa, vậy chuyện xưa đi! Bản quyền thuộc về@TứQuân

Sở Mạnh nhắm mắt lại, trong sương khói lượn lờ, thời gian dường như chưa từng trôi qua, giống như anh lại trở về năm mười lăm tuổi ấy. . . . .

☆ diễn+đàn+le+quy+don+com☆

Trường trung học Kinh Sở là tài sản của xí nghiệp Sở Thành thành lập. 5h chiều là quãng thời gian tan học cao điểm, hai bên đường phía ngoài cổng đã sớm đậu đầy các loại ô tô hạng sang, đều là cha mẹ tới đón con tan học.

Sở Mạnh năm nay 15 tuổi, đang học lớp 10, anh đối với bài tập luôn luôn thông minh có thừa, sau khi tan học chưa bao giờ cần ở lại để giáo viên hướng dẫn. Bạn đang đọc truyện tại [dien+dan+le+quy+don+com@TứQuânDdlqd](#) Thiêu niên 15 tuổi, mặt mày đã nảy nở, trẻ tuổi mà ngũ quan rõ ràng, trên mặt lộ rõ vẻ tự tin cùng phấn khởi, thân cao gần 1m8 so với bạn cùng lứa đã coi như là hạc đứng trong bầy gà rồi, thỉnh thoảng có nữ sinh đi qua len lén nhìn anh cũng không dám tiến lên chào hỏi.

Tan giờ học lập tức vọt ra khỏi cửa trường học, tài xế đến cửa trường tiểu học đi đón Sở Khương rồi, mà anh đã quen chờ. Dù sao cũng chỉ là mấy phút mà thôi, không có sao cả.

"Con chính là Sở Mạnh?"

Một phụ nữ dùng âm thanh khẳng định ở sau lưng gọi. Sở Mạnh quay đầu lại, đó là một thiếu phụ hơn 30 tuổi, một mái tóc dài xõa vai, nét xinh đẹp trên

mặt lại không che giấu được cảm giác mỗi một.

"Dì à, con không biết dì!" Sở Mạnh kéo cặp sách trên vai, cũng không muốn cùng người phụ nữ xa lạ biết tên anh nói chuyện nhiều hơn với nhau. Ở trường học có người biết anh cũng không kỳ quái, ba anh sở hữu trường học này, quá nhiều người muốn nịnh bợ đến Đại Công Tử Sở gia. Truyện được chuyển ngữ bởi

"Con hãy nghe dì nói hết mới biết dì là ai. Nhưng nơi này không phải là nơi nói chuyện tốt, con đồng ý tin dì, đi theo dì đến một chỗ yên tĩnh nói được không?" Tiêu Tinh Nguyệt nhìn đứa con trai rõ ràng mới 15 tuổi mà dáng dấp so với bà còn cao hơn nửa cái đầu, trên mặt của nó có sự bình tĩnh và kiêu ngạo mà không phải bạn cùng lứa nào cũng có. Chị à, chị yên tâm đi, nó rất tốt, thật sự rất tốt! Nhưng xin tha thứ cho em không thể không mang cái bí mật mà chị muốn lừa gạt nó cả đời này nói cho nó biết.

"Thật xin lỗi, con không rảnh." Nếu như một người bất kỳ đi tới trước mặt của anh nói cho anh biết, cô có chuyện rất quan trọng muốn cùng nói cho anh biết, hỏi anh có đồng ý đi cùng cô hay không, vậy Sở Mạnh anh từ nhỏ đến lớn không biết bị những người muốn bắt cóc anh trói lại bao nhiêu lần rồi.

"Là về thân thể của con, con cũng không quan tâm sao? Con không muốn biết mẹ con rốt cuộc là ai sao?" Bản quyền thuộc về @Tứ Quân Còn nhỏ tuổi đã có suy nghĩ kĩ càng như thế, đúng là không đơn giản! Tiêu Tinh Nguyệt từ trong bóp da lấy ra một túi giấy.

"Dì, dì muốn làm cái gì?" Truyện được chuyển ngữ bởi Cặp mắt Sở Mạnh sâu và đen thẫm nhưng không nhìn ra bất kỳ dao động nào. Người phụ nữ này không biết nói ra những lời này rốt cuộc có mục đích gì?

"Dì biết rõ con sẽ không tin tưởng lời của dì nói, con đem cái nhật ký này về, sau khi xem xong nếu như còn chưa tin lời dì nói, con có thể đi hỏi ba con Sở Văn Thiên, dì tin ông ta sẽ cho con một đáp án tốt nhất. Bên trong còn có số điện thoại của dì và địa chỉ, hẹn gặp lại!"

Lại một đám đông tan học nữa, quả thật không phải là nơi để nói chuyện, Tiêu Tinh Nguyệt cầm túi trên tay đưa cho Sở Mạnh sau đó xoay người biến mất trong dòng người đông đúc.

Sở Mạnh sững sờ nhìn cái đồ bị cưỡng ép đặt ở trong tay, lông mày xinh đẹp nhíu lại. Anh làm sao vậy? Bạn đang đọc truyện tại [@Tứ Quân](http://diendanlequydon.com) Ddlqd Rõ ràng là không tin người phụ nữ kia hồ ngôn loạn ngữ nhưng mà tay lại nhận lấy đồ, giống như là bị ma quỷ ám vậy.

Anh không phải là nên ném nó ở trong thùng rác sau đó vỗ vỗ tay, xoay người về nhà, coi như chưa từng có chuyện này? Sở Mạnh từ lúc còn nhỏ tới nay, lần đầu tiên cảm giác lòng mình lại hoảng loạn lên vậy!

"Đại thiếu gia. . . . . Đại thiếu gia. . . . ." Tài xế nhà họ Sở dừng xe bên cạnh Sở Mạnh, ngay cả kêu lên vài tiếng cũng không thấy đáp lại. Đại thiếu gia hôm nay rốt cuộc là sao vậy? Vẫn nhìn chăm chăm vào một cái túi nhỏ trong tay không nói một lời, giống như không nghe lọt tai âm thanh bên cạnh vậy.

"Anh hai, anh hai. . . . . Về nhà!" So với Sở Mạnh, Sở Khương nhỏ nhắn 8 tuổi ngồi ở ghế sau, sau cửa sổ xe thích nhất gọi anh hai vui vẻ. Bản quyền thuộc về @Tứ Quân Cậu thích nhất cùng anh hai chơi đùa, anh hai cái gì cũng biết, vận động thể thao cũng rất cừ, ở trong mắt Sở Khương, anh hai không gì là không làm được.

"Sở Khương, bài tập hôm nay có viết xong mới về nhà hay không?" Tâm hồn Sở Mạnh bị tiếng gọi non nớt "anh hai" gọi về, trong lòng thở ra một hơi, thay bằng khuôn mặt cười ôn hòa mở cửa xe ngồi vào ghế sau, vuốt đầu em trai nhẹ giọng hỏi.

"Xế chiều hôm nay là tiết thể dục, anh hai quên sao?" Truyện được chuyển ngữ bởi Sở Khương mở miệng hỏi. Anh hai hôm nay thật sự rất kỳ quái, trước kia rõ ràng mỗi ngày đều nhớ cậu học tiết gì mà.

"Thật xin lỗi, anh hai hôm nay bận rộn, đầu hơi choáng váng!" Sở Mạnh đưa tay vuốt vuốt lông mày, anh thật sự là bị cái thứ đồ vật quý này ảnh hưởng sao?

"Anh hai, cái này là cái gì?" Sở Khương tò mò nhìn túi đồ trong tay Sở Mạnh. Bản quyền thuộc về @Tứ Quân

"Cái này là đồ ngày mai anh hai phải làm thí nghiệm đó." Sở Mạnh cười với em trai, vội vàng đem cái đồ ảnh hưởng đến tâm trạng của mình nhét vào trong túi xách.

"A! Đúng rồi anh hai, hôm nay chúng em có thầy giáo thể dục mới đó. . . . ." Dù sao tuổi vẫn còn nhỏ, Sở Khương mỗi ngày đều kể lại từng chuyện nhỏ ở trường học với anh hai.

Mà Sở Mạnh không có kiên nhẫn như thường ngày thường cùng em trai nói chuyện phiếm, ngăn người, nhìn chăm chăm bọc sách. Truyện được chuyển ngữ bởi Mãi cho khi đến xe dừng ở trong vườn hoa nhà họ Sở, Sở Mạnh cũng không có chơi một em trai một hồi nữa, ba vẫn chưa về. Cậu trực tiếp chạy về phòng mình trên lầu.

di•ễn_đàn_l•ê_quý_đ•ôn

Từ sau khi về đến nhà, cậu liền mở cuốn nhật ký đã có điểm ó vàng đó ra, ghi chép bắt đầu từ cô gái 14 tuổi tên Tiêu Tinh Vân thích người con trai Sở Văn Thiên, cô từ từ thổ lộ tình cảm của mình. Mãi cho đến năm 18 tuổi ấy, cô mới có dũng cảm thổ lộ với người con trai có thể coi như là thanh mai trúc mã đó, bọn họ bắt đầu hẹn hò lần đầu tiên. Nhưng ai có thể nghĩ tới, hạnh phúc không có kéo dài bao lâu, một người khác có thể coi như là bạn bè tốt của bọn họ là Mộ Bội Văn cũng thích Sở Văn Thiên lâu rồi, lại bị Tiêu Tinh Vân giành trước một bước. Bạn đang đọc truyện tại [@Tứ Quân](http://diendanlequydon.com) Ddlqd Tình bạn của bọn họ bắt đầu thay đổi, Mộ Bội Văn không hề đi cùng bọn họ nữa, gặp mặt cũng không nói

chuyện. Điều này làm cho Tiêu Tinh Vân rất buồn, nhưng càng ngày càng yêu say đắm Sở Văn Thiên hơn nên cô thế nào cũng không buông tay được.

Quan hệ ba người bọn họ vẫn giằng co đến khi Tiêu Tinh Vân cùng Sở Văn Thiên kết hôn. Tiệc rượu ngày hôm đó, Mộ Bội Văn buồn bực mà uống rượu lại xông thẳng vào phòng tân hôn người ta cãi lộn, nói Tiêu Tinh Vân đoạt người đàn ông cô yêu, mặt dày mày dạn không chịu rời đi. Tiêu Tinh Vân giờ mới hiểu được thì ra là cô ta cũng yêu Sở Văn Thiên, chỉ là mình thổ lộ trước mà thôi. Người trong cuộc như Sở Văn Thiên không để ý đến người phụ nữ mượn rượu giả điên đó, anh vẫn lẳng lặng nhìn người vợ mới cưới động lòng người của mình thôi, giống như là muốn nhìn thấy gì đó từ trên mặt cô. Anh đối với Mộ Bội Văn không có tình yêu nam nữ đó, cùng lắm chỉ là cảm giác bạn tốt cùng nhau trưởng thành thôi, nhưng anh thật lòng yêu Tinh Vân.

"Văn Thiên, em nên làm cái gì bây giờ? Bản quyền thuộc về@TứQuânChúng ta nên làm cái gì bây giờ?" Tiêu Tinh Vân nhìn Mộ Bội Văn trên đất vẫn lăm bắm nói nhỏ, lao vào trong ngực của anh đau khóc thành tiếng.

"Tinh Vân, đừng khóc. Chúng ta không có lỗi với bất kì người nào, cứ để mọi chuyện cho anh!" Sở Văn Thiên buông vợ ra, đi tới bên cạnh Mộ Bội Văn, một tay kéo cổ muốn đem cô kéo ra ngoài cửa, Mộ Bội Văn lại nhân cơ hội nhào vào trong ngực anh, nâng khuôn mặt khóc đến nheo nhuot: "Văn Thiên, anh làm sao có thể quên mất lời thề chúng ta khi còn bé? Anh đã nói trưởng thành muốn em làm cô dâu mà? Truyện được chuyển ngữ bởi Tại sao anh không phải hả?"

"Bội Văn, em uống say rồi. Những lời khi còn bé sao có thể tin thật? Anh gọi phục vụ đưa em về!" Sở Văn Thiên cũng nhớ tới thời điểm này, vì an ủi Mộ Bội Văn bị bạn nam ăn hiếp mà xung phong nhận việc nói trưởng thành muốn để cô làm cô dâu của anh. Nhưng anh không nghĩ tới cô lại tưởng thật.

Thật vất vả lôi kéo cô đi tới cửa phòng, Sở Văn Thiên kinh ngạc phát hiện em gái Tinh Vân Tinh Nguyệt lại đang ngoài cửa, cô gái luôn luôn hoạt bát ấy đỡ Mộ Bội Văn trong tay anh: "Anh rê, em tới đưa chị Bội Văn về nhà!" Cô vừa rồi vẫn chú ý nhất cử nhất động Mộ Bội Văn, thấy cô len lén từ trong thang máy đi lên thì cô cũng đi theo.

"Tinh Nguyệt, vậy làm phiền em vậy!" Sở Văn Thiên cảm kích nhìn cô em vợ. Bản quyền thuộc về@TứQuân

điền♥đàn♥lê♥quý♥đôn

"Chị Bội Văn, chúng ta đi thôi! Không nên ảnh hưởng chị hai và anh rê động phòng hoa chúc." Tinh Nguyệt ý bảo làm Văn Thiên yên tâm.

"Vì sao tôi phải đi? Tôi nhất định phải nói rõ ràng. . . . ." Mộ Bội Văn còn chưa chấp nhận việc mình cứ thua như vậy.

"Chỉ cho rằng bây giờ nói gì còn có tác dụng sao? Bọn họ đã kết hôn rồi! Kết hôn đó!!!" Sau khi Sở Văn Thiên đóng cửa lại, Tiêu Tinh Nguyệt buông Mộ Bội Văn ra. Cô cho là chỉ có cô khổ sở sao? Cô cũng khổ sở nữa!BẠN ĐANG ĐỌC TRUYỆN TẠI DIỆN:điền:đàn:le:quý:don:com@TứQuânDdlqd Đúng vậy, Tiêu Tinh Nguyệt cũng thích anh rê của mình, nhưng chị hai và anh rê yêu nhau thật lòng, cô cũng chỉ có thể chúc phúc bọn họ, thế nhưng Mộ Bội Văn thì sao? Người ta cũng đã kết hôn còn muốn người ta, đây coi là cái gì?

"Em tức giận sao? Có phải em cũng thích anh ta hay không?" Rõ ràng đã say nhưng ý thức vẫn tỉnh táo, Mộ Bội Văn lạnh lùng nhìn về mặt khổ sở của Tiêu Tinh Nguyệt.

"Đúng, em thích anh ấy! Nhưng mà em sẽ không giống như chị làm ra chuyện vô sỉ như vậy." Tiêu Tinh Nguyệt ngồi chồm hổm xuống nhìn thẳng vào mắt cô.

"Em thăm mền anh rê của mình cũng không dám nói ra, cao thượng lắm sao? Một người con gái ngay cả hạnh phúc của mình cũng không dám tranh thủ, coi là cái gì? Ha ha. . . . ." Mộ Bội Văn cười đến rơi nước mắt rồi. Còn cô thì sao? Truyện được chuyển ngữ bởi Cũng giống như nhau chứ? Có một số thứ không phải là tranh thủ mà có thể lấy được, ví dụ: người đàn ông mà mình yêu. Nhưng cô còn chưa cam tâm, rốt cuộc cô thua kém Tiêu Tinh Vân ở điểm nào?

"Tôi không muốn nói với người điên, đi hay không tùy chị." Tiêu Tinh Nguyệt không muốn để ý cô, tự mình đi về phía thang máy. Bản quyền thuộc về@TứQuân

"Chúng ta điên hết rồi! Yêu người không nên yêu!"

Lúc này cửa phòng mở ra liền đóng lại! BẠN ĐANG ĐỌC TRUYỆN TẠI DIỆN:điền:đàn:le:quý:don:com@TứQuânDdlqdTiêu Tinh Vân thừa dịp Sở Văn Thiên đi phòng tắm tắm lên lên mở cửa muốn nhìn Mộ Bội Văn đã đi về chưa, kết quả lại nghe được chuyện không nên nghe. Em gái của mình sao cũng thích Văn Thiên đây? Mọi chuyện ngày càng rối rắm, giống như mạng nhện dây dưa ác nghiệt phải làm sao đây?

Điều Tiêu Tinh Vân không nghĩ tới chính là cuộc sống ngọt ngào của cô cùng Sở Văn Thiên cũng chỉ ngắn ngủi không tới một năm. Vốn là hai người nhà họ Sở đối gia thế cô không mấy hài lòng, bắt đầu cũng không khách khí nữa, bởi vì sau khi kết hôn lâu như vậy cô cũng không có thai, đây đối với nhà họ Sở mà nói chính là chuyện lớn nhất. Truyện được chuyển ngữ bởi Cha mẹ cả ngày lẫn đêm ở bên tai cầu nhau khiến Sở Văn Thiên cũng dần dần không nhìn được, một ngày buổi tối sau khi cùng Tinh Vân cầu hoan, lần đầu tiên bọn họ bắt đầu cãi vã sau đám cưới. Một lần kia cãi vã rất hung khiến cha mẹ làm ầm lên. Dưới lời nói lạnh nhạt của hai người, đêm đó Sở Văn Thiên giận đến bỏ đi chưa trở về. Mãi cho đến ngày thứ ba mới trở về, nhưng vẫn chiến tranh lạnh với Tiêu Tinh Vân.

Cha mẹ chồng chế nhạo còn chồng đối đãi lạnh nhạt, khinh thường khiến Tiêu Tinh Vân ngày từng ngày gầy đi, gần như cả ngày không bước chân ra khỏi nhà. Bản quyền thuộc về@TứQuânĐó là một buổi chiều ánh nắng tươi sáng, Tiêu Tinh Vân ở trong hoa viên phơi nắng, trong lòng bỗng dưng khản trương lên, giống như có chuyện gì sắp xảy ra.

Quả nhiên không ngoài dự đoán, lúc ăn cơm tối. Sở Vân Thiên hiếm khi trở về trước thời gian bình thường. Tiêu Tinh Vân vui vẻ vẫn chưa tới ba giây. Bởi vì đi theo phía sau anh chính là Mộ Bội Văn đang đầy đặn ý.

Ngay trước mặt Tiêu Tinh Vân tái nhợt và cha mẹ Sở gia, Sở Vân Thiên tuyên bố chuyện Mộ Bội Văn có thai của anh. Thì ra ngày đó sau khi bọn họ cãi vã, anh chạy đi ra ngoài tìm Mộ Bội Văn uống rượu, thổ lộ tâm sự với cô. Không nghĩ tới lại bị Mộ Bội Văn lợi dụng, đêm đó bọn họ đã phát sinh quan hệ. Bản quyền thuộc về [dien-dan-le-quy-don-com@TưQuân](#)Sau đó Sở Vân Thiên vì hành động của mình mà cảm thấy hối hận, mà Mộ Bội Văn lại cố tình rộng lượng nói không có gì cả. Anh cho là chuyện sẽ cứ như vậy là xong, một tháng sau, Mộ Bội Văn lại tìm anh nói có thai, hỏi anh làm sao bây giờ? Đang vì lúc cha mẹ thúc giục phiền lòng, Sở Vân Thiên không chút suy nghĩ liền đem cô mang về, mục đích của anh rất đơn giản, để Mộ Bội Văn sinh hạ con rồi anh sẽ đền bù cho cô, cũng xem như đã giải quyết xong nỗi lòng của cha mẹ.

Nhưng anh đã đoán sai tâm tư cùng lòng dạ nhỏ hơn kim ở đáy bể của phụ nữ. Đêm đó dưới sự cho phép ngầm của cha mẹ Sở gia, Mộ Bội Văn đã ở lại. Sở Vân Thiên trở về phòng muốn nói ra suy nghĩ của anh cho Tiêu Tinh Vân, không nghĩ tới anh còn không kịp nói, Tiêu Tinh Vân liền đưa ra yêu cầu ly hôn. Truyện được chuyển ngữ bởi Nếu anh đã làm đến mức này, cô ở lại hay không đã không còn một chút ý nghĩa, không phải sao? Tiêu Tinh Vân cũng không cho là mình có thể chịu được kiếp chung chồng, cho nên dù đau lòng thì vẫn lựa chọn rời đi.

dieñn ㄟ đđàn ㄟ lê ㄟ qđủy ㄟ đđôn

"Em không thể độ lượng chút sao? Bội Văn người ta đều đồng ý chung sống tốt đẹp với em rồi!" Sở Vân Thiên không nghĩ tới Tinh Vân ngày thường luôn dịu dàng, làm long người vừa ý lại sẽ là cứng rắn, kiên quyết như thế.

"Đây đã là sự rộng rãi nhất em có thể làm được. Bạn đang đọc truyện tại [dien-dan-le-quy-don-com@TưQuân](#)DdlqdSở Vân Thiên, có lẽ chúng ta thật sự hết duyên rồi! Tạm biệt!" Kéo hành lý đã thu dọn đơn giản đi, Tiêu Tinh Vân không để cho mình khóc lên.

"Tinh Vân, em đừng như vậy được không?" Sở Vân Thiên giữ cô lại, anh không muốn xa rời cô. Chẳng qua là khoảng thời gian này cha mẹ ép quá, công ty lại ở vào thời kỳ khó khăn, anh bận đến nỗi một người mà như hai người, ban ngày bận chuyện công ty, buổi tối trở về còn phải ứng phó những chuyện trong nhà này.

"Buông tay đi, Vân Thiên! Em không còn cách nào khác! Đây đã là nhẫn nại lớn nhất em có thể làm được." Tiêu Tinh Vân nhắm mắt lại. Truyện được chuyển ngữ bởi

"Em nhất định phải đi đúng không? Tùy em! Nhưng em bước ra khỏi cửa lớn nhà họ Sở thì đừng hối hận!" Sở Vân Thiên chán nản buông tay, anh mệt mỏi, thật sự mệt mỏi!

Hối hận? Nếu thật sự có hối hận, đó cũng là hối hận không nên yêu người đàn ông như vậy mà thôi. Cô cho là anh sẽ là chỗ dựa cả đời của cô, kết quả lại không phải vậy. Trên cái thế giới này, có lúc ngay cả chính mình đều không dựa vào được, người khác làm sao có thể tin tưởng?

Sở Vân Thiên! Chúng ta không cần gặp lại! Đời này, kiếp sau sau nữa cũng không cần! Bóng dáng Tiêu Tinh Vân cô đơn đi ra khỏi đại trạch Sở gia. Bản quyền thuộc về [dien-dan-le-quy-don-com@TưQuân](#)

Mà Mộ Bội Văn đứng ở trước cửa sổ nhìn, khuôn mặt cười vì mưu kế đã thực hiện được. Tiêu Tinh Vân, cứ đi đi! Sở Vân Thiên từ nay về sau là của một mình tôi! Người không vì mình, trời tru đất diệt! Tôi cũng chẳng có cách nào khác.

Không nghĩ tới, lời nói của Tiêu Tinh Vân như lời tiên tri, đời này bọn họ thật sự không có cơ hội gặp lại nữa. Truyện được chuyển ngữ bởi Sau khi rời Sở Vân Thiên hai tháng, Tiêu Tinh Vân phát hiện mình có thai. . . . .

d≡ieñn ㄟđđàn ㄟlê ㄟqđủy ㄟđđôn

Mà nhật ký đến đây cũng đột nhiên ngừng lại, tâm trạng lơ lửng giống như bị người khác xé nát một phần. Sở Mạnh tốn một buổi tối đọc đi đọc lại từng chữ từng chữ. Càng đọc, tâm trạng càng nặng trĩu, lời nói của người phụ nữ kia chẳng lẽ là thật sao? Chẳng lẽ anh thật sự là con trai của Tiêu Tinh Vân sao? Anh không tin, Mộ Bội Văn từ nhỏ đến lớn vẫn thương yêu anh lại không phải mẹ của anh! Người mà anh gọi là mẹ vài chục năm lại không phải mẹ của anh, điều này làm sao anh có thể chấp nhận? Anh không tin, không tin.

Lại nhật lên nhật ký bị anh ném xuống đất, anh quyết định hỏi Sở Vân Thiên, tối nay nhất định phải hỏi rõ ràng. Bạn đang đọc truyện tại [dien-dan-le-quy-don-com@TưQuân](#)Ddlqd

"Ba, con có việc muốn hỏi ba!" Đứng ở bậc thang cuối cùng, Sở Mạnh gọi lại là Sở Vân Thiên vừa đi xã giao về.

"Sở Mạnh, đã trễ thế này sao còn chưa ngủ, ngày mai không cần đi học sao?" Sở Vân Thiên thấy bình thường con trai đã sớm đi ngủ lại trong lúc này có vẻ mặt nghiêm túc như vậy, nói có chuyện muốn hỏi ông.

"Ba, con nói con có việc muốn hỏi ba!" Sở Mạnh nhìn chằm chằm Sở Vân Thiên không thả. Anh không muốn tin ba anh sẽ là người đàn ông vô tình vô nghĩa trong nhật ký như vậy, anh nhất định phải hỏi rõ ràng. Bản quyền thuộc về [dien-dan-le-quy-don-com@TưQuân](#)

"Được rồi, con trai. Chúng ta đến phòng sách nói." Khó được thấy con trai lại nghiêm túc thế, Sở Vân Thiên cùng anh đi vào phòng sách.

"Cha, bên trong nói có đúng không là thật?" Bước qua cửa, Sở Mạnh cầm nhật ký trên tay trực tiếp ném tới trước mặt Sở Vân Thiên. Truyện được chuyển ngữ bởi

"Đây là. . . ." Bìa ngoài màu xanh da trời quen thuộc như vậy, nét chữ quen thuộc như vậy. . . . . Đó không phải là nhật ký của Tinh Vân sao? Sao lại ở trên tay Sở Mạnh? Sở Vân Thiên nhắm mắt lại nói không ra lời. Làm sao biết chứ, ban đầu anh cho Tinh Nguyệt một khoản tiền sau đó, cô không phải là đáp ứng sẽ không tới quấy nhiễu cuộc sống của anh sao? Vậy bây giờ là cái gì? Sở Mạnh có phải đã biết?

"Ba chỉ cần nói cho con biết có phải thật vậy hay không? Con không phải là con trai của ba với bà ta đúng không?" Thấy vẻ mặt Sở Vân Thiên, Bàn đang đọc truyện tại dien-dan-le-quy-don-com@TưQuânDdlqdSở Mạnh trong lòng đã hiểu rõ nhưng vẫn là vì đáp án này mà trong lòng hỗn loạn. Anh không hiểu, thật sự không hiểu, tại sao tình tiết truyện hình này có thể xảy ra trên người anh? Làm sao có thể? Bàn tay tức giận quét qua bình gốm sứ thời nhà Tống màu xanh đặt ở giá sách, bình hoa quý báu vang lên tiếng "xoảng", chia năm xẻ bảy ra trên mặt đất. Âm thanh lạnh lạnh vang lên trong đêm khuya yên lặng nghe hết sức chói tai.

"Phải" Cả người Sở Vân Thiên giống như chột già mười mấy tuổi, khuôn mặt mệt mỏi lui về phía sau nằm. Tinh Vân, con đã biết rồi! Truyện được chuyển ngữ bởi Con trai đã biết em mới là mẹ của nó rồi! Em nên vui mừng mới phải, không phải sao? Tinh Vân! Thật sự xin lỗi em!

"Tại sao? Nói cho con biết tại sao?" Văn kiện trên bàn, bút, ly nhất nhất rơi vào xuống đất, lại không thể giảm bớt nửa phần tức giận cùng không tin trong lòng Sở Mạnh. Anh không muốn sống ở chỗ này nữa, không muốn đối mặt với người đàn ông trước mặt mà anh gọi là ba nữa, anh cần một mình tĩnh lặng, anh không biết nên làm sao mới phải. . . . .

Cho đến khi tiếng đóng cửa nặng nề vang lên, Sở Vân Thiên mới mở mắt ra, con trai đã chạy ra ngoài. Bàn quyền thuộc về dien-dan-le-quy-don-com@TưQuân

"Con đi đâu?" Sở Vân Thiên đuổi theo.

"Không cần ba lo! Để cho con yên lặng một chút! Không cần đi theo!" Sở Mạnh lái xe từ trong nhà để xe ra ngoài. Mặc dù đã sớm biết lái xe, nhưng vẫn chưa tới tuổi cầm bằng lái. Nhưng hôm nay anh không lo nhiều như vậy, nếu anh không phát tiết ra ngoài, anh nhất định sẽ điên.

Toàn bộ ba ngày, anh cũng không có về nhà. Anh không biết đối mặt thế nào với mẹ và em trai Sở Khương mà anh vẫn luôn cho rằng là ruột thịt.

dien-dan-le-quy-don-com

Gần tới ngày thứ ba, sắc trời u ám, anh cuối cùng đem xe dừng ở địa chỉ mà người phụ nữ kia cho anh. Đó là một nhà trọ cũ kỹ, ngoài cửa sổ treo các loại quần áo đủ màu sắc đung đưa trong gió. Truyện được chuyển ngữ bởi Chỗ như thế này người ở được sao? Sở Mạnh không biết mình rốt cuộc làm sao, mà xui quỷ khiến lại đến chỗ này.

"Mẹ, mẹ xem, người kia còn đứng ở phía dưới kia!" Một cô gái nhỏ mười mấy tuổi muốn đóng cửa sổ lại, ánh mắt nhìn xuống lại vẫn thấy mới vừa rồi chuẩn bị mưa thì một cậu con trai cao lớn vẫn đứng ở nơi đó. Bàn quyền thuộc về dien-dan-le-quy-don-com@TưQuânCách mới vừa rồi cô phơi quần áo thì cũng đã một giờ đồng hồ, vậy anh không phải là ở đó thật lâu sao?

"Diệc San, là ai vậy?" Tiêu Tinh Nguyệt từ trong phòng bếp bùng nổi canh nóng hỏi ra.

"Một anh trai." Mặc dù là từ lâu năm cao nhìn xuống, vẫn còn mưa, nhưng Tiêu Diệc San chính là biết đó là một anh trai đáng đáp rất đẹp mắt, nhưng sao giờ này anh ấy vẫn đứng ở đây? Truyện được chuyển ngữ bởi Là chờ ai sao? Chờ người cũng có thể cảm ô mà, mưa lớn như thế sẽ bị ốm mất.

"Sở Mạnh. . . ." Theo hướng ngón tay út con gái chỉ, Tiêu Tinh Nguyệt thấy được bóng dáng cô đơn đứng không nhúc nhích trong cơn mưa tầm tã. Cô cho là nó sẽ không tin tưởng cô..., cho nên nhiều ngày như vậy một chút tâm hơi cũng không có, cô đang định nếu như nó không đến tìm cô, vậy cô tự mình đến cửa tìm Sở Vân Thiên!

Năm ấy, sau khi chị hai bởi vì khó sinh qua đời, cha mẹ cũng bởi vì chịu rất nhiều đã kích mà lần lượt qua đời. Mà cô cầm một khoản tiền của Sở Vân Thiên tiếp tục đi học, sau khi tốt nghiệp gả cho một nhân viên công vụ. Bắt đầu cuộc sống gia đình tạm ổn trôi qua cũng không tệ lắm, nhưng sau khi sinh con gái, chồng cô si mê đánh bạc, chưa được mấy năm liền tiêu xài tiền gửi ngân hàng, không còn sót lại một đồng trong nhà, chưa kể còn thiếu bọn cho vay nặng lãi. Không chịu nổi cảnh ngày ngày trốn nợ, lúc Tiêu Diệc San 4 tuổi, chồng cô dùng khí ga tự sát chỉ để lại một đôi mẹ con sống nương tựa lẫn nhau. Vì trả khoản nợ, Tiêu Tinh Nguyệt đem toàn bộ tiền đi cầm cố, oán hận với chồng khiến cô sửa lại họ của con gái luôn.

Những năm này, cô vừa làm cha lại vừa làm mẹ, vừa làm việc vừa chăm sóc con gái, chịu đựng quá nhiều rồi. Nhưng gian phòng nhà trọ tiện nghi lại bị tịch thu do Nhà nước muốn mở rộng đất, điều này có nghĩa là mẹ con cô phải sống một cuộc sống đầu đường xó chợ lần nữa. Cô không muốn cuộc sống như thế; một ngày thu dọn đồ đạc, cô lại thấy được di vật của chị hai, một bản ghi chép là nhật ký của chị cùng những yêu hận dây dưa với Sở Vân Thiên. Bàn quyền thuộc về diễn❖đàn❖lê❖quý❖đôn@TưQuân

Cô cũng không còn cách khác. Năm đó mặc dù đã đáp ứng Sở Vân Thiên không hề nói chuyện này nữa, nhưng cuộc sống bức bách thì có biện pháp gì khác sao? Huống chi năm đó là anh ta có lỗi với chị hai, đưa cho anh ta giá cao một chút thì thế nào chứ? Cho nên, cô trực tiếp tìm Sở Mạnh. Cô tin tưởng Sở Vân Thiên nhất định sẽ thỏa hiệp.

diễn❖đàn❖lê❖quý❖đôn

"Mẹ, mẹ biết anh ấy sao?" Tiêu Diệc San nghe được từ miệng mẹ gọi ra tên tuổi anh hai đó, trong lòng hưng phấn lên. Truyện được chuyển ngữ bởi

"Diệc San, nhanh lên một chút, đi lấy cái ô cùng mẹ đi xuống. Anh ấy là anh họ con!" Tiêu Diệc San cũng kích động đến thiếu chút nữa nói không thành tiếng.

Thì ra là anh ấy là anh họ cô!

Sở Mạnh đi theo Tiêu Tinh Nguyệt lên trên lầu, còn chưa kịp hỏi cái gì, cả người gục xuống. Toàn bộ ba ngày ba đêm, anh không nhắm mắt lại, rốt cuộc vẫn là mệt mỏi!

Thì ra là anh ấy là anh họ cô! Dáng dấp anh ấy thật đẹp mắt! Giống như Lưu Xuyên Phong trong truyện tranh vậy. Truyện được chuyển ngữ bởi Tiêu Diệc San cầm trong tay một cái khăn lông nóng ướt nhẹp không ngừng lau mồ hôi không ngừng chảy ra từ trán anh. Anh nóng rần lên, uống thuốc hạ sốt rồi bắt đầu đổ mồ hôi. Mẹ nói một lát sẽ khỏi, nhưng bây giờ anh ấy sao còn không tỉnh lại?

"Em là ai?" Sau khi hạ sốt, Sở Mạnh cảm giác giống như ngủ một giấc rất dài rất dài, tỉnh lại cảm thấy cảnh còn người mất. Đây là nơi nào? Nơi này đơn sơ như vậy sao? Còn có cô gái nhỏ nằm bên cạnh lúc anh ngủ là ai?

"Sở Mạnh, con đã tỉnh?" Cửa mở ra, đi vào là Tiêu Tinh Nguyệt tươi cười. Bản quyền thuộc về diễn❀đàn-lê-quý❀đôn@TưQuân

"Diệc San, đứng dậy đi!" Tiêu Tinh Nguyệt đi tới bên giường, vỗ vỗ bả vai con gái. Tối hôm qua đến bây giờ nó vẫn kiên trì muốn chăm sóc Sở Mạnh ngã bệnh, ngay cả người làm mẹ như cô cũng không thay đổi được gì.

"Anh Mạnh, anh đã tỉnh! Thật tốt quá!" Tiêu Diệc San nâng lên đôi mắt còn có chút mờ lung, thấy Sở Mạnh đã ngồi dậy, vui vẻ cười nói. Truyện được chuyển ngữ bởi

"Con muốn đi thăm mẹ con." Sau khi tỉnh lại, những chuyện xảy ra mấy ngày trước, tất cả giống như là một đoạn phim chiếu chậm, từ từ thoáng qua trong đầu óc, trong mắt Sở Mạnh đã là một mảnh bình tĩnh. Một đứa trẻ 15 tuổi thế nhưng có thể tỉnh táo đến mức này, khiến Tiêu Tinh Nguyệt tự cảm thấy mình không bằng.

diễn❀đàn-lê-quý❀đôn

Thì ra là đây mới là mẹ của anh. Ngón tay thon dài lau khuôn mặt tươi cười, trẻ tuổi mà ngọt ngào trên tấm bia mộ, Sở Mạnh nhắm mắt lại không dám nhìn người phụ nữ vì bảo vệ anh mà hi sinh, bà chắc là yêu anh lắm? Tuy nhiên lại không thể nhìn đứa con trai mình liều mạng sinh ra được một lần, có phải thật đáng tiếc không? Mẹ, con tới thăm người rồi! Sở Mạnh ở trong lòng thì thầm.

"Sở Mạnh, con muốn đi đâu?" Sở Mạnh lái xe đem hai mẹ con Tiêu Tinh Nguyệt đưa đến phía dưới nhà trọ rồi quay đầu muốn đi.

"Về nhà!" Lạnh lùng nói ra hai chữ đó, xe rầm rầm nghênh ngang rời đi. Đúng vậy, anh trừ trừ về còn có thể như thế nào? Anh hiện tại là trẻ vị thành niên, cho dù là muốn làm gì cũng không làm được đúng không? Bản quyền thuộc về diễn❀đàn-lê-quý❀đôn@TưQuânCho nên, chỉ có thể trở về! Trở về rồi hãy nói!

Sở Mạnh không biết sau khi anh đi, Tiêu Tinh Nguyệt gọi điện thoại cho Sở Văn Thiên: "Sở Mạnh mấy ngày nay đều ở chỗ em."

❀diendan❀lequydon.com❀

"Tinh Nguyệt, cô rốt cuộc muốn thế nào?" Con trai biến mất mấy ngày, ông cũng không tìm ra cơ để ứng phó Mộ Bội Văn.

"Em muốn đi nước Pháp!" Tiêu Tinh Nguyệt hiện tại chỉ muốn rời đi lúc này thôi, yên ổn sống hết đời.

"Được, tôi đáp ứng cô! Sở Mạnh ở đâu rồi?"

"Nó đã đi về!" Truyện được chuyển ngữ bởi

"Tinh Nguyệt, lần này không nên đổi ý nữa!" Sở Văn Thiên lạnh lùng cảnh cáo trong điện thoại.

"Em sẽ không đổi ý!" Tiêu Tinh Nguyệt tắt điện thoại di động. Cô thật sự không tham lam, chưa bao giờ có lòng tham. Trước kia không tham lam anh sẽ thích cô, hiện tại cũng sẽ không có lòng tham mà muốn nhiều hơn. Hahaha!!!

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Ác Ma Quá Yêu Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 72: Tình Vô Độc Giải

"Tiêu Diệc San tại sao còn phái người điều tra Ngưng Lộ?" Điều thuốc trên tay không biết là điều thứ mấy, Tổng Từ Từ lại đốt lên một điếu. Bản quyền thuộc về diễn❀đàn❀lê❀quý❀đôn@TưQuânAnh chưa bao giờ nghĩ đến Mạnh sẽ một quá khứ không muốn người khác biết như vậy. Cậu ta vẫn giấu quá tốt, tốt đến thân làm anh em họ một chút xiu cũng không nhìn ra được. Nếu như không có chuyện Ngưng Lộ lần này, vậy có phải cậu ta sẽ đem

những bí mật này mang vào trong quan tài hay không? Theo cá tính của cậu ta thì không phải là không có khả năng này.

"Mình cũng muốn biết!" Sở Mạnh dè xuống điều thuốc đã cháy đến hết. Cô ta không phải đã trở về sao? Hơn nữa ngay cả Tiêu Tinh Nguyệt cũng về, nhưng cũng không có gọi điện thoại cho anh. Kiên nhẫn của anh so với bất kì kẻ nào cũng nhiều hơn. Chẳng qua là lần này, anh chỉ không muốn chờ đợi, bởi vì chuyện liên lụy đến Ngưng Nhi. Anh đoán với tính cách Tiêu Diệc San, ngày mai nhất định sẽ chủ động tìm anh. Nhưng bây giờ lại thêm một Tiêu Tinh Nguyệt thì anh không dám bảo đảm. Truyện được chuyển ngữ bởi [Tứ Quân @ Diễn đàn Lê Quý Đôn](#) Bất kể ngày mai cô sẽ tới tìm anh hay không, anh nhất định tìm cô! Không có ai có thể ở trước mặt anh làm tổn thương người phụ nữ của anh!

"Mạnh, mình nhìn bộ dạng cậu sao giống như là đã biết đáp án?" Tổng Từ Tự nhìn về mặt âm trầm của Sở Mạnh.

"Cậu nói mình biết, vậy thì mình biết!" Sở Mạnh lượn vòng tại chỗ.

"Vậy cậu nghĩ tiếp theo nên làm gì?" Tổng Từ Tự tò mò. Bạn đang đọc truyện tại [☆ diễn đàn Lê Quý Đôn @ Tứ Quân Ddlqd](#)

"Mình ngồi chờ người ta làm thế nào thôi!" Nếu đã biết bàn tay sau lưng kia, vậy thì dễ làm rồi!

"Hôm nay mẹ mình đối xử với cô ấy như thế nào?" Ở trước mặt A Tự, Sở Mạnh vẫn xưng Mộ Bội Văn một tiếng "mẹ".

"Bà ta muốn thế nào, nhưng mà có mình ở đây cũng không làm gì được! Mạnh, cậu đoán nếu như bà mẹ đó biết cậu không phải là con trai bà ta từ chính miệng cậu, bà ấy sẽ như thế nào?" Tổng Từ Tự đối với Mộ Bội Văn vốn là không có hảo cảm gì, trước kia tôn kính bà bởi vì bà là mẹ Sở Mạnh, chỉ thế mà thôi. Nhưng mà hiện tại? Đối với anh mà nói, cái gì cũng không phải!

"Không có chuyện gì có thể lừa gạt cả đời! Bản quyền thuộc về diễn đàn Lê Quý Đôn @ Tứ Quân Thời điểm nên biết, bà ấy nhất định sẽ biết." Sở Mạnh cũng không biết mình nên làm sao, vậy trước tiên cứ như vậy đi!

"Hôm nay kích thích quá lớn, Mạnh. Nếu như A Chính cũng ở đây, mình nghĩ cậu ta không xem nổi mấy cái đồ thị kia đâu!" Tổng Từ Tự cũng tắt thuốc, bắt đầu cảm thấy có chút thờ không nổi.

"Không còn sớm, mình đi trước." Sở Mạnh đưa tay nhìn đồng hồ, đã gần 12 giờ rồi! Trong khoảng thời gian này anh cố ý để cho mình bận rộn, ngựa không ngừng vó, tự thân tự lực phát triển sản nghiệp. Truyện được chuyển ngữ bởi [Tứ Quân @ Diễn đàn Lê Quý Đôn](#) Loay hoay để cho mình không thể phân tâm, sinh lực tiêu hao có lẽ trong đầu cũng sẽ không luôn xuất hiện một khuôn mặt khóc lóc ấy nữa. Bạn đang đọc truyện tại [☆ diễn đàn Lê Quý Đôn @ Tứ Quân Ddlqd](#) Sự cảm xúc cô không ổn định, anh vẫn không dám gặp cô trực tiếp, cho dù là nhớ vô cùng cũng chỉ ở ngoài phòng bệnh nhìn cô lúc nửa đêm. Từ lần trước anh đến cho tới bây giờ đã hết một tuần lễ rồi sao? Đây đã là giới hạn của anh, nếu không gặp cô sẽ làm anh ngày đêm mong nhớ cô, anh sẽ suy sụp mất!

"Mạnh!" Trước khi Sở Mạnh ra khỏi phòng làm việc, Tổng Từ Tự khoác lên vai anh. Loại cảm giác đó giống như trước kia lúc cùng nhau đi học thì tranh thủ chơi đá bóng cho đến thỏa thích rồi mới hồi nhể nhại cùng nhau so tài.

Sở Mạnh dừng bước lại, quay đầu lại nhìn thái độ Tổng Từ Tự, anh nghĩ chuyện A Tự muốn nói với anh nhất định không hề quan trọng.

diễn đàn Lê Quý Đôn

"Cậu thực sự thích cô ấy sao?" Quả nhiên, lời nói vừa ra tới lập tức nổ tung làm người khác hừ không ra nửa câu.

"Mình không muốn trả lời cái vấn đề nhàm chán này của cậu!" Sở Mạnh lập tức kéo tay Tổng Từ Tự khoác trên vai anh xuống, sau đó bước nhanh tránh ra. Anh biết cậu ta nhất định sẽ không có chuyện gì hay ho. Thích? Cái từ này sao cảm giác xa lạ như vậy? Bản quyền thuộc về diễn đàn Lê Quý Đôn @ Tứ Quân Nhưng trong lòng, trong đầu không ngừng hiện ra tất cả về cô, cái loại cảm giác ê ẩm, chua chát đó không phải là thích thì là gì? Nhưng anh thích cô thì có ích sao?

Cô căn bản không sẽ quan tâm anh đối với cô như thế nào! Thích thì sao chứ? Chẳng lẽ anh biểu hiện vẫn còn chưa đủ sao? Hay là anh đối với cô chưa đủ tốt? Phải làm sao mới đúng? Anh thật sự không biết!!!

"Này! Thích người ta thì theo đuổi đi! Cậu lúc nào cũng như vậy thì sao mới có thể làm cho người ta thích mình chứ?" Tổng Từ Tự nói xong cười đến cằm đều muốn rớt xuống. Ha ha, anh lấy tay mình đánh cuộc, có người mới vừa đỏ mặt! Mạnh lại trước mặt anh đỏ mặt! Đây nên là tin tức động trời cỡ nào chứ! Không được, anh muốn lập tức gọi điện thoại cho A Chính, bằng không anh nhất định sẽ kìm nén sinh bệnh.

"A Tự, cậu không cần không có việc gì thì đến công ty đi quá rồi nhân viên của mình là tốt rồi!" Trong tiếng cười của anh, Sở Mạnh chợt dừng lại toát ra một câu nói. Truyện được chuyển ngữ bởi [Tứ Quân @ Diễn đàn Lê Quý Đôn](#)

Nhưng những lời này lại vô cùng hữu hiệu khiến người khác không chút kiêng kỵ, tiếng cười lập tức ngừng lại. Không phải chứ? Bạn đang đọc truyện tại [☆ diễn đàn Lê Quý Đôn @ Tứ Quân Ddlqd](#) Mạnh đường đường là ông chủ lớn một công ty tại sao có thể có thời gian quan tâm tới những nhân viên cấp dưới nhỏ đến không thể nhỏ hơn nữa đây?

Ừ, được rồi! Tổng Từ Tự sờ đầu một cái, anh gần đây quả thật thỉnh thoảng chạy đến Sở Thành đi trêu chọc cô gái Diễm Mật đó, nhưng giữa bọn họ chẳng qua là quan hệ bạn bè bình thường mà thôi.

Được rồi! Bạn bè bình thường chắc sẽ không thường cùng nhau ra ngoài ăn, vậy thì gần gũi một chút, coi như là tốt hơn bạn bè khác phái là được rồi!

Anh đối với phụ nữ luôn luôn là ôn hòa lễ độ, thật sự là thời gian ở chung với cô gái Diễm Mật đó thật là làm cho người ta lơ là. Anh chỉ là đơn thuần thích cô ấy làm bạn mà thôi, có cái gì không đúng sao?

diễm* đàn* lê* quý* don

Đồng hồ trên giường đã chỉ 10 giờ, y tá sau khi cho Ngưng Lộ ăn xong rồi uống thuốc cũng khép cửa đi. Bản quyền thuộc về diễm* đàn* lê* quý* don@TưQuânNgưng Lộ nằm ở trên giường trần trọc trở mình thế nào cũng không ngủ được. Đầu là Tổng Từ Từ đó làm hại rồi, nói gì anh buổi tối sẽ tới, nhưng bây giờ cũng chưa tới không phải sao? Cũng đã trễ thế này, A Từ nhất định là lừa cô. Chọc ghẹo cô vui như vậy sao? Bạn đang đọc truyện tại ☆diễm* đàn* lê* quý* don☆@TưQuânDdlqdTổng Từ Từ thật đáng ghét!

Ai! Nghiêng mình thân thể đã bắt đầu có chút nặng nề, Ngưng Lộ đem nửa bên mặt chôn trong gối. Cô không hiểu mình rốt cuộc bị cái gì rồi? Kể từ sau khi Tổng Từ Từ nói buổi tối anh ấy sẽ tới, từ xế chiều com nước xong cô luôn thỉnh thoảng nhìn cửa, đợi cái bóng dáng vẫn luôn không xuất hiện kia. Y tá ra vào vào cũng phát giác được cô phân tâm, cười nhạo cô đang nhớ đến chồng mới có đáng về chờ đợi này.

Cô đang đợi anh sao? Ngưng Lộ dùng sức nhéo mặt của mình. Ai! Thật đau! Cô thật sự đang đợi anh! Chờ anh tới làm cái gì? Cô không phải là không muốn nhìn thấy anh ấy sao? Sao giờ phút này lại hi vọng có thể thấy anh? Truyện được chuyển ngữ bởi TưQuân@Diễm đàn* Lê* Quý ĐônLần trước ầm ĩ cô thật bức anh nóng nảy chứ? Nếu như không phải vậy, anh sẽ không như vậy tức, tức đến không muốn gặp lại cô sao? Nếu không, trong khoảng thời gian này tại sao anh vẫn không đến?

Lại đến thời gian hoạt động buổi tối mỗi ngày của Bảo Bảo trong bụng, càng không ngừng ở trong bụng của cô hươ tay múa chân. Ngưng Lộ duỗi tay sờ lên bụng nhỏ nhô ra, là tay nhỏ bé hay là chân nhỏ của Bảo Bảo đây? Thật là nhanh, Tiểu Bảo Bảo đã phát triển hoàn chỉnh hình người, mấy tháng nữa sẽ chào đời, không biết sẽ giống như anh sao? Hay giống cô?

Ngưng Lộ chợt bắt đầu có chút ước mơ. Bản quyền thuộc về diễm* đàn* lê* quý* don@TưQuânDù là mình ban đầu bị ép buộc mang thai đứa bé này, nhưng mà bản năng của phụ nữ lại làm cho cô càng ngày càng yêu hơn đứa con nhỏ chưa gặp mặt này. Đúng vậy, Ngưng Lộ thừa nhận, cô bắt đầu yêu nó!

Có lẽ, cô nhớ anh, chẳng qua là hi vọng anh có thể thấy quá trình đứa nhỏ lớn lên mà thôi, không phải sao? Bản quyền thuộc về ☆diễm* đàn* lê* quý* don☆@TưQuânAnh đối cô dụng tâm, buổi tối ngày hôm đó cô có một chút xúc động, nhưng anh bỗng nhiên lại biến mất nửa tháng khiến lòng cô lại từ từ chùng xuống. Ngưng Lộ thà tin đó là ảo giác của mình, như vậy đối với ai mà nói đều tốt, dù sao cô cũng không cách nào hồi báo, không phải sao? Khiến tất cả mọi thứ dừng lại ở giai đoạn hiện tại này là tốt! Chữ “tình” quá đau thương, dùng trên người bọn họ quá không thích hợp! Cô vẫn dùng cái cố này để an ủi chính mình.

"Bảo Bảo, chúng ta đi ngủ đi! Ba sẽ không tới đâu!" Tay vẫn còn ở trên bụng từ từ xoa nhẹ, lòng tràn đầy thỏa mãn, ý thức bắt đầu mơ hồ, Ngưng Lộ dần dần chìm vào giấc ngủ. Bạn đang đọc truyện tại diễm* đàn* lê* quý* don* com@TưQuânDdlqd

"Anh Sở." Y tá trực thấy Sở Mạnh đi vào, đứng lên nhẹ giọng chào hỏi. Anh Sở tiên thật kỳ quái, mỗi lần tới đều là nửa đêm, ngồi một cái đã đi. Còn muốn các cô không cần nói với chị Sở nói anh đã tới, giống như là muốn cố ý giấu giếm vậy.

"Cô ấy đã ngủ chưa?"

"Cô Sở luôn 10 giờ đứng đi ngủ! Mới vừa rồi tôi vào xem thì cô ấy đã ngủ rồi!"

"Cám ơn!" Truyện được chuyển ngữ bởi TưQuân@Diễm đàn* Lê* Quý Đôn

"Không có gì."

☆diễm* đàn* lê* quý* don.com☆

Xem ra trong khoảng thời gian này ở bệnh viện điều dưỡng khiến tinh thần cô đã khá nhiều, Sở Mạnh ngồi xuống bên giường. Ánh đèn nhàn nhạt, cô yên lặng ngủ, cái chân thật mỏng đã không che nổi bụng nhỏ nhô dần ra. Cặp mắt nhìn chăm chăm cái bụng giống như khí cầu đó từ từ to lên khiến Sở Mạnh lập tức thần thờ, hình như mấy ngày trước tới còn không lớn như vậy, sao mấy ngày không thấy lại to như vậy?

Tay mang theo mùi thuốc lá lạnh lẽo vuốt ve cái bụng bầu, bên trong có con của anh và cô, sẽ là con trai hay con gái đây? Bản quyền thuộc về ☆diễm* đàn* lê* quý* don☆@TưQuânCô không muốn hỏi mà anh cũng thế, cho nên cùng nhau đợi đến ngày cô sinh con ra đời đi!

Đột nhiên, tay như bị vật gì đáng sợ chạm vào, Sở Mạnh thu tay lại. Trời ạ! Bụng của cô đang động! Với người làm cha như anh, đây là lần đầu tiên cảm giác được sự tồn tại một cách chân thực, tiếp xúc thân thiết như vậy với đứa con của mình! Đúng vậy! Sáu tháng rồi, không lâu nữa, anh có thể làm ba! Một đứa con của anh và cô! Nếu như có thể, anh hy vọng là một đứa con gái, một bé gái xinh đẹp đáng yêu như cô, anh nhất định sẽ đem con cưng chiu giống như nàng công chúa.

Cảm giác được người trên giường hình như tỉnh lại, Sở Mạnh lập tức đứng lên đi ra ngoài. Cô thật vất vả mới bình phục tâm trạng, nhất định sẽ không mong muốn lại nhìn thấy anh, anh vẫn phải đi thôi! Truyện được chuyển ngữ bởi TưQuân@Diễm đàn* Lê* Quý ĐônCho dù anh thật muốn hung hăng ôm cô vào trong ngực để tháo gỡ nỗi khổ tương tư trong lòng!

Từ sau khi mang thai, Ngưng Lộ luôn ngủ rất sâu, tối nay thế nhưng từ từ tỉnh lại, bởi vì đứa nhỏ hình như đang đạp. Bạn đang đọc truyện tại diễm* đàn* lê* quý* don* com@TưQuânDdlqdBình thường đứa nhỏ và cô làm việc và nghỉ ngơi cũng không khác nhau lắm, nửa đêm sẽ không đạp, cho nên cô tỉnh lại.

Cảm giác được vật áo mình bị cái gì đó kéo lại, hơn nữa còn dùng tới lực, Sở Mạnh quay người lại. Trên giường, cô đã mở mắt, đang nháy mắt nhìn anh. Dưới ánh đèn mờ nhạt, đôi mắt long lanh nhẹ nhàng chớp động, không nói hết những điều muốn nói mà thôi.

❀diendan❀lequydon.com❀

"Sao lại tỉnh hả?" Chân như là mọc rễ không tiếp tục đi, thân thể ngồi lại chỗ ngồi.

Lần đầu tiên Ngưng Lộ cảm thấy giống như rất lâu không có thấy anh, kiểu tóc vẫn luôn là cắt tỉa rất gọn tối nay xem ra có chút loạn, còn có một sợi dọc theo cái trán rộng rũ xuống, tung bay trên lông mày rậm, khiến khuôn mặt lạnh lùng cương nghị của anh trở nên nhu hòa không ít. Nhưng chân mày anh vẫn nhíu chặt, hình như là có chuyện gì khiến anh phiền não, làm cho người ta không nhìn được muốn đưa tay vuốt lên nó. Thời điểm nghĩ như vậy, bàn tay nhỏ bé kéo anh vật áo cũng buông ra vươn lên trên.

Mắt của anh giống như là tỏa sáng lấp lánh, nhìn cô chăm chú, hầu hết bởi vì hơi thở không yên mà không ngừng chuyển động. Bản quyền thuộc về ❀diễn❀đàn❀lê❀quý❀đôn❀@TứQuânCô muốn làm gì đây? Sở Mạnh lần đầu tiên cảm giác được cái gì gọi động lòng! Lông mày cô, mắt của cô, tóc của cô, trái tim hiểm cô của cô. . . . . Tất cả, tất cả của cô đều khiến anh động lòng như vậy!

"Thật xin lỗi!" Mắt thấy đầu ngón tay mịn màng sắp xoa nhẹ lông mày anh, Ngưng Lộ rút cuộc ý thức được hành động của mình, bàn tay mảnh khảnh nhanh chóng thu lại kèm theo tiếng xin lỗi tựa như thì thầm, trái tim một lần nữa trở nên không yên lòng, cô cúi mắt thấp xuống, không dám nhìn anh nữa. Cô không biết mình rốt cuộc bị gì nữa? Tại sao có thể có hành động khó hiểu như vậy? Cô chỉ nghĩ vuốt lên đôi mi kia như vuốt lên u sầu, khổ sở của anh thôi.

"Không còn sớm, đi ngủ sớm một chút đi!" Một câu kia "Thật xin lỗi" đem tất cả hi vọng của anh bay theo gió mây. Sở Mạnh ép mình dùng cổ họng nuốt đi cảm giác mất mát này về trong bụng. Truyện được chuyển ngữ bởi TứQuân@Diễn đàn❀Lê❀Quý ĐônCòn có thể hy vọng cái gì xa vời nữa đây? A Tự nói đúng, thích người ta sẽ phải theo đuổi, nhưng anh không biết đuổi theo một cô gái thế nào, huống chi bọn họ bây giờ đã là vợ chồng danh chính ngôn thuận, đã cùng có chung một đứa con, còn phải theo đuổi thế nào nữa? Anh không hiểu!!

Nhưng cô đối với anh, vĩnh viễn đều là xa cách và lạnh nhạt, cô ở trước mặt anh ngay cả nụ cười cũng tiếc rẻ, không đồng ý giao ra một tí xú. Hai người thân mật duy nhất là trên giường, nhưng chút nhiệt tình cơ thể giao triền kia vẫn luôn là anh chủ đạo, cưỡng ép cô tiếp nhận mà thôi. Bạn đang đọc truyện tại dien❀dan❀le❀quy❀don❀com@TứQuânDdlqdCô sẽ không thích anh, vĩnh viễn sẽ không! Cùng anh kết hôn, sống chết mang thai đều là anh uy hiếp, ép buộc, cô làm sao có thể thích anh? Vĩnh viễn không thể nào! Anh luôn cho biết điều này rõ ràng không phải sao? Tại sao tối nay, vào lúc này, trái tim lại chợt khó chịu không thôi? Lòng của cô vĩnh viễn anh không cách nào đòi hỏi, nhưng vẫn động tâm, khát khao! Cái loại cảm giác cầu không được đó thật hổng bết, chẳng ra gì cả.

"Anh về sao?" Hai tay nhỏ bé bị ngoan ngoãn bỏ vào trong mền, Ngưng Lộ nhẹ giọng hỏi.

"Anh chờ em ngủ lại!" Trong giọng nói của anh như có khổ sở khó có thể nuốt xuống, ánh mắt mới vừa rời tỏa sáng đã xám xịt. Bản quyền thuộc về ❀diễn❀đàn❀lê❀quý❀đôn❀@TứQuân

"Mới vừa rời Bảo Bảo đáp cho nên em mới tỉnh lại. Anh. . . ." Ngưng Lộ không biết mình có nên hỏi cái vấn đề này hay không.

"Sao vậy?" Bạn đang đọc truyện tại dien❀dan❀le❀quy❀don❀com@TứQuânDdlqdSở Mạnh đưa tay sờ tóc của cô giác, không biết bắt đầu từ lúc nào, chỉ cần cùng cô ở chung một chỗ, anh luôn có thói quen thành tự nhiên làm động tác vô ý thức này.

Anh đang chờ cô đáp lời, cô lại rũ mắt xuống không nói lời nào. Vậy thì thôi đi!

❀diendan❀lequydon.com❀

"Ngủ ngon. Anh đi về!" Có lẽ cô là muốn anh đi nhanh một chút! Sở Mạnh đứng lên, anh rất có tự hiểu rõ ràng. Trước kia không biết, nhưng cùng cô ở chung một chỗ, anh mới biết thì mình cũng thật là có.

"Ngày mai anh còn tới thăm con không?" Vẫn phải mở miệng hỏi. Đúng vậy, cô muốn biết anh ngày mai còn có đến thăm con hay không, không phải là thăm cô, thật sự không phải vậy.

"Ngày mai anh sẽ đến." Nếu như đây là cô hy vọng, vậy anh nhất định sẽ tới. Chỉ cần là cô mở miệng yêu cầu, anh nhất định sẽ làm được! Truyện được chuyển ngữ bởi TứQuân@Diễn đàn❀Lê❀Quý Đôn

"Ngủ ngon." Vẫn là nhìn không được ở trên trán cô khẽ lưu lại nụ hôn nhẹ. Bản quyền thuộc về ❀diễn❀đàn❀lê❀quý❀đôn❀@TứQuân

"Ngủ ngon." Lấy được đáp án cần, Ngưng Lộ nhắm mắt lại, không tới 1 phút đã ngủ rồi. Khi ngủ, cô dĩ nhiên không biết anh ngồi vào ghế rồi lúc nào mới trở về!

"Tổng giám đốc, cô Tiêu tới." Thư kí Phương sau khi gõ cửa bước vào thông báo.

"Để cho cô ấy vào." Đưa lưng về phía cửa, người đàn ông đứng ở trước cửa sổ sát đất thấp giọng nói. Bản quyền thuộc về ❀diendan❀lequydon.com❀@TứQuân

Sau khi cửa được nhẹ nhàng đóng lại, lập tức một lần nữa bị đẩy ra, một giọng nữ quen thuộc đồng thời truyền vào trong tai: "Anh Mạnh."

Tiêu Diệc San đi vào cũng không khóa cửa lại, chẳng qua là khép hờ mà thôi. Ánh nắng mùa đông ấm áp xuyên qua cửa sổ thủy tinh trong suốt chiếu vào người anh, tuy nhiên nó không làm cho người ta cảm giác được một chút ấm áp nào cả. Truyện được chuyển ngữ bởi [Tứ Quân@diễn đàn Lê Quý Đôn](#) Anh đưa lưng về phía cô, không có xoay người lại cho nên Tiêu Diệc San không biết cảm xúc trên mặt anh như thế nào. Bước lên phía trước mấy bước hỏi thử một câu: "Anh Mạnh? Anh làm sao vậy?"

"Diệc San. . . . ." Chất giọng trầm làm cho người nghe không hiểu người nói đang có tâm trạng gì.

"Anh Mạnh, tâm trạng không tốt sao?" Tiêu Diệc San thử thăm dò hỏi anh. Chiều hôm qua cô gọi điện thoại cho thám tử muốn hỏi thăm tình hình Quan Ngưng Lộ, kết quả bọn họ cho cô đáp án là về sau không cách nào nhận ủy thác của cô nữa, bọn họ trả tiền lại cho cô, sau đó một câu giải thích cũng không có liền cúp điện thoại. Bản quyền thuộc về [diendanlequydon.com](#) @Tứ Quân Điều này làm cho lòng cô bất an, có phải Sở Mạnh đã biết cô điều tra Quan Ngưng Lộ rồi hay không? Vẫn là muốn đợi mấy ngày nữa tìm anh, không nghĩ tới sáng sớm hôm nay cô nhận được điện thoại của anh báo cô đến công ty một chuyến. Anh làm sao biết cô trở về nước đây?

"Diệc San, anh vẫn rất tin tưởng em." Sở Mạnh vẫn không quay đầu lại. Bình thường cô tùy hứng tính kẻ người khác thế nào, chỉ cần không gây ra chuyện lớn gì, với anh cũng không có gì cả. Nhưng lần này cô lại dám đem đầu óc động đến người phụ nữ của anh, cô còn có để anh vào trong mắt sao?

"Anh Mạnh, em không hiểu anh nói cái gì!" Tiêu Diệc San trong bụng chợt lạnh, chẳng lẽ Sở Mạnh đã biết? Nhưng giọng điệu của cô vẫn hết sức duy trì tinh táo cùng nghi vấn.

"Không hiểu? Cái này là cái gì?" Sở Mạnh bước hai bước trở lại bên cạnh bàn làm việc. Xấp giấy như tuyết rơi ném trên mặt cô, sau đó từ từ bay xuống đất. Truyện được chuyển ngữ bởi [Tứ Quân@diễn đàn Lê Quý Đôn](#) Cô muốn giả bộ ngu, anh sẽ để cho cô giả bộ.

Tiêu Diệc San không cần nhặt lên nhìn cũng đã biết, nhưng cô bướng bỉnh không chịu thừa nhận mình có phần lỗi. Cô chỉ là muốn có được người mình thích mà thôi, cô có lỗi gì? Cô chỉ là muốn người người đàn ông trước mắt này mà thôi, cô đã muốn vài chục năm rồi.

[diendanlequydon.com](#)

"Anh Mạnh, em thích anh. Chẳng qua là thích anh mà thôi!" Bọn đang đọc truyện tại [diendanlequydon.com](#) @Tứ Quân Ddlqd Cuối cùng nhịn không nổi khiến Tiêu Diệc San tiến lên phía trước từ phía sau ôm lấy cái bóng lưng dày rộng khiến cô khát khao nhiều năm như vậy.

"Thích sao? Diệc San, buông tay ra." Quan hệ bọn họ như thế nào cô không hiểu sao? Cho dù là bọn họ không phải là quan hệ họ hàng, anh cũng không thể thích cô.

"Em không buông. Anh Mạnh, từ lần đầu tiên nhìn thấy anh, em đã thích anh. Tại sao qua nhiều năm như vậy một chút cảm giác anh cũng không có? Em không quan tâm quan hệ chúng ta là gì, em chỉ biết em thích anh. Vì có thể theo đuổi bước chân của anh, em vẫn rất cố gắng. Ép mình đi học ngành kinh doanh em không thích để có thể đứng ngang hàng với anh. Rốt cuộc em có điểm nào thua kém Quan Ngưng Lộ vô dụng kia?"

"Không cần ở trước mặt anh nói cô ấy thế này thế nọ. Diệc San, anh với em vĩnh viễn không thể nào ở bên nhau! Nếu như em không hiểu rõ, vậy sau này cũng không cần tới Sở Thành nữa! Anh chỉ cần một Tiêu Diệc San có thể giúp anh một tay trên phương diện công việc thôi." Sở Mạnh cũng không muốn nói chuyện với người phụ nữ mất đi lý trí, anh chỉ muốn cô hiểu được anh và cô vĩnh viễn sẽ không có khả năng bên nhau là được. Truyện được chuyển ngữ bởi [Tứ Quân@diễn đàn Lê Quý Đôn](#) Anh không muốn tất cả mọi người trở mặt, mặc dù anh không phải là người đàn ông thiếu quyết đoán, nhưng lần này anh đồng ý bỏ qua cho cô một lần, nếu như cô còn u mê không tỉnh ngộ, vậy cũng đừng trách anh lòng dạ độc ác.

"Anh Mạnh, không nên đuổi em đi. Em thực sự muốn ở bên anh. Em không quan tâm. . . . ." Đôi tay ngang ngược thế nào cũng không chịu buông anh ra. Cho dù là quan hệ họ hàng thì sao? Cô thích anh, cô chỉ muốn ở bên anh thôi.

"Tiêu Diệc San, em không nên quá đáng! Anh đối với em không có hứng thú, nếu như đây là điều em muốn biết!" Sở Mạnh một tay dùng sức đem cô đẩy ra. Anh không muốn cùng cô tiếp tục dây dưa nữa, một chút ý nghĩa cũng không có.

"Anh Mạnh? Vì sao anh lại phải đối xử với em như vậy? Chẳng lẽ anh thật sự thích Quan Ngưng Lộ hay sao? Bản quyền thuộc về [diendanlequydon.com](#) @Tứ Quân Em không tin, anh cưới cô ta, là bởi vì cô ta là bạn gái Sở Khương thôi. Anh muốn trả thù anh ấy phải không? Cô ta căn bản không yêu anh, không thương anh! Tại sao anh không nhìn em? Em rất thích anh! Anh Mạnh, anh không nên từ chối em nữa có được không? Anh căn bản không nên trả thù Sở Khương mà cưới một người phụ nữ không thích mình, anh căn bản cũng không. . . . ." Cảm xúc Tiêu Diệc San có lẽ đã có chút cuồng loạn rồi.

"Diệc San, cảm phiền. Không được nói lung tung!" Tiêu Tinh Nguyệt ở ngoài cửa không đi vào, đang nghe con gái muốn đem chuyện không nên nói nói ra, lập tức đẩy cửa vào ngăn cản cô. Bọn đang đọc truyện tại [diendanlequydon.com](#) @Tứ Quân Ddlqd Đây không phải là thời điểm nói! Lúc này nói ra chỉ sợ gây ông đập lưng ông. Bà kiên trì muốn tới đây cùng chính là sợ cá tính nóng nảy của Diệc San sẽ hỏng việc, cũng may, bà đã tới.

"Mẹ. . . . ." Nhìn thấy mẹ mình đi vào, cuối cùng Tiêu Diệc San khôi phục một chút lý trí.

[diendanlequydon.com](#)

"Dì, đi về khi nào?" Chẳng lẽ mới vừa rồi bà vẫn ở ngoài cửa nghe bọn họ nói chuyện? Tại sao thư kí Phương không nói với anh có hai người đi?

"Sở Mạnh, ngày hôm qua đi cùng Diệc San cùng về. Vẫn là muốn mấy ngày nữa tới gặp con, nhưng hôm nay con chợt gọi Diệc San tới đây, dì không yên lòng nó. Cho nên. . . . ." Diệc San, làm sao con có thể nói ra những lời không có chừng mực như vậy?" Tiêu Tinh Nguyệt lúng túng trách mắng con

gái mình.

Từ trong lời nói mới rồi bà nghe được, Sở Mạnh đối với con gái bà, một chút tư tình cũng không có, hơn nữa nó hình như lại rất quan tâm cô vợ nhỏ kia. Hôm nay Sở Mạnh đã không còn là thiếu niên trẻ trung, cái gì cũng không hiểu mười mấy năm trước kia nữa, ngoại trừ cái bí mật vẫn ẩn sâu ở trong lòng đó, lợi thế gì họ cũng không có! Nhưng bây giờ bà hoài nghi, cho dù là mang ra cái lợi thế đó ra, Sở Mạnh cũng sẽ không chịu bị uy hiếp? Bản quyền thuộc về ❀diendan❀lequydon.com❀@TưQuânNó không phải là người đàn ông có thể để cho người khác nắm trong tay. Diệc San quá xúc động rồi, bà còn phải xác định lại lần nữa mới được. Họ không thể cái gì cũng bỏ lỡ, ít nhất không thể vào lúc này trở mặt với Sở Mạnh.

"Mẹ, con thật sự thích anh ấy!" Tiêu Diệc San quay mặt. Mẹ cũng không phải không biết tâm sự của cô.

"Dì, hôm nay dì mang em nó trở về trước đi! Hôm nào rảnh rồi con lại mời cơm dì. Nhưng dì nên nói con vẫn phải nói rõ ràng, con không hy vọng nhìn thấy vợ mình bị thương tổn nữa, bằng không con sẽ không bỏ qua như vậy! Bất kể là ai cũng không thể ra tay với cô ấy. Diệc San, em hiểu chưa? Truyện được chuyển ngữ bởi TừQuân@diễn đàn Lê Quý ĐônHơn nữa không cần lại đi tìm Sở Khương, không có ích lợi gì đâu." Sở Mạnh ngồi trở lại, hai tay khoanh đặt ở trên bụng tính táo mở miệng. Cô cho là cô về nước Pháp trước sau lại đến nước Mĩ thì anh sẽ không tra ra được sao?

"Anh Mạnh tại sao. . . ." Tiêu Diệc San vẫn chưa bình phục được cảm xúc.

"Diệc San, chúng ta đi về trước được không? Sở Mạnh còn có chuyện phải làm, không cần tranh cãi với nó!" Phải biết thức thời, Tiêu Tĩnh Nguyệt nhất định là nhân tài kiệt xuất.

"Thư kí Phương, tiễn khách. Dì, hẹn gặp lại!" Sở Mạnh nhấn điện thoại nội bộ. Chuyện của anh chưa bao giờ cần giải thích trước bất kỳ ai. Bạn đang đọc truyện tại diendanlequydon.com@TưQuânDdlqđAnh đối với hai mẹ con các cô luôn luôn tôn kính, khi đó bởi vì các cô là người thân duy nhất trên đời này của mẹ. Nhưng không người nào có thể chạm tới giới hạn thấp nhất của anh.

"Sở Mạnh, chúng ta đi về trước. Hôm nay Diệc San thật sự là thất lễ! Dì nhất định sẽ giáo dục lại nó!" Trên mặt Tiêu Tĩnh Nguyệt thoát xanh thoát trắng

❀diendan❀lequydon.com❀

Đi à, cô ấy có thể thất lễ như vậy, không liên quan đến đi sao sao? Sở Mạnh tiếp tục duy trì tư thế mới vừa rồi, không nhúc nhích. Bản quyền thuộc về ❀diendan❀lequydon.com❀@TưQuânCó một số việc nói trắng ra sẽ không có ý nghĩa! Anh tin tưởng, thông minh như Tiêu Tĩnh Nguyệt sẽ hiểu ý tứ trong lời nói của anh, nếu như không, bà thực sự sống uống phí mấy chục năm này.

"Hai vị, xin mời!" Thư kí có trách nhiệm nhận được điện thoại lập tức đi vào phòng làm việc.

"Ồ, cô Tiêu hôm nay sao có chút chật vật thế?" Ngũ Thiên Nghiên ra ngoài thang máy, cầm một phần văn kiện cần Sở Mạnh ký gấp, liền nhìn thấy vẻ mặt buồn bực của Tiêu Diệc San từ phòng làm việc của Sở Mạnh đi ra ngoài, bên cạnh còn có một người phụ nữ với khuôn mặt tương tự, phải là mẹ cô ta chứ? Truyện được chuyển ngữ bởi TừQuân@Diễn đàn Lê Quý ĐônXem ra, tin đồn trong công ty là thật, Tiêu Diệc San và Sở Mạnh thật sự là quan hệ bầm vấy đần bà. Chẳng qua là cô Tiêu luôn ngẩng cao đầu sao hôm nay một chút tinh thần cũng không có? Mà Ngũ Thiên Nghiên cô sẽ không bỏ qua bất kỳ cơ hội nào có thể chế nhạo đối thủ.

"Mắc mớ gì tới cô?" Vừa nhìn thấy Ngũ Thiên Nghiên, mặt Tiêu Diệc San vốn u ám lại có thể sau một giây mà vui vẻ mỉm cười. Thật lợi hại!

"Dĩ nhiên chuyện không liên quan đến tôi. Không phải là bị tổng giám đốc Sở cách chức chứ?" Ngũ Thiên Nghiên nhún vai.

"Ngũ Thiên Nghiên, cô. . . ." Tiêu Diệc San tức giận phùng phùng đi lên kéo lấy Ngũ Thiên Nghiên.

"Thật ngại. Chúng tôi còn có việc, không quấy rầy!" Tiêu Tĩnh Nguyệt kéo con gái, bà không muốn con gái gây thù chuốc oán, đặc biệt là ở trong công ty của Sở Mạnh.

❀diendan❀lequydon.com❀

Hừ! Ngũ Thiên Nghiên thờ ơ đi về phía phòng làm việc tổng giám đốc, bị thư kí Phương gọi lại: "Thiên Nghiên, tâm trạng Sở tổng hình như không tốt!" Bản quyền thuộc về diễn đàn lê quý đôn@TưQuânMọi người làm việc cùng nhau nhiều năm, thư kí Phương nhìn cánh cửa đang đóng, mới vừa rồi lúc cô đi vào thấy trên đất một mảnh hỗn loạn, hơn nữa trên mặt tổng giám đốc có vẻ vô cùng khó chịu, cô có nghĩa vụ nhắc nhở Thiên Nghiên, tránh cho cô nàng thành kẻ hi sinh.

"Không sao!" Ngũ Thiên Nghiên ra dấu "OK" với thư kí Phương. Tâm trạng không tốt là chuyện của anh ta, cô chỉ là xin chữ ký mà thôi.

"Wow, bảo tới sao?" Ngũ Thiên Nghiên đi vào, thấy đất đầy giấy phát ra sợ hãi than. Hiếu kỳ ngồi xổm xuống muốn nhặt lên xem những cái này là gì có thể khiến cho người đàn ông luôn luôn tinh táo ở phòng làm việc lại nổi trận lôi đình, nhưng mới thấy ba chữ "Quan Ngung Lộ" thì xập giấy trên tay đã bị một người động tác rất nhanh cướp đi: "Thiên Nghiên, chuyện này không liên quan cô!" Không tới 5 giây, giấy trên đất được dọn dẹp sạch sẽ, rất có tổ chức làm chủ gia đình! Cũng không biết vị Sở phu nhân kia đã làm chuyện gì khiến Sở tổng của chúng ta nổi giận.

"Nếu chuyện không liên quan đến tôi, vậy coi như thôi! Phiền anh ký hợp đồng này! Ký thêm đơn nghỉ phép cho tôi luôn!" Bạn đang đọc truyện tại diendanlequydon.com@TưQuânĐđlqđNgũ Thiên Nghiên mở văn kiện ra, đặt ở trên mặt bàn. Thời gian không phụ lòng người, Hoàn Cảnh Tiêu là mục tiêu bọn họ nhìn trúng, ha ha, quy mô công ty mở rộng theo quy mô công trình. Cho nên cô quyết định muốn nghỉ ngơi thật tốt một thời gian, tốt nhất chạy đến Ả Rập hoặc Nam Phi đều được, cô cũng không tin cái tên giặc Tây chết bầm đó có thể đuổi kịp xa như vậy!

"Nghỉ phép có thể, nhưng sau khi trở lại phải ở lại chi nhánh K & P bên Pháp, bên kia cần tôi cử đại diện. Mà anh LOS chỉ danh muốn cô đi!" Ký thật nhanh, Sở Mạnh đem văn kiện đưa trả cho Ngũ Thiên Nghiên giận đến nói không ra lời. Vóc người không tôi lại có năng lực, nhưng chính là quá dữ tợn, một chút vị phụ nữ cũng không có, không biết LOS làm sao chịu được người phụ nữ như vậy. Truyện được chuyển ngữ bởi TừQuân@Diễn đàn♥Lê♥Quý ĐônNgười xưa tổng kết câu: "Củ cải rau xanh ai cũng có sở thích riêng" thật sự là quá đúng.

"Xin hỏi Sở tổng, lời nói vừa rồi là có ý gì?" Cô muốn tránh cũng không kịp, anh ta còn muốn cô tới nước Pháp quý quá đó nữa sao? Anh ta nằm mơ còn nhanh hơn!

"Chính là lời trên mặt chữ!" Bây giờ người phụ nữ này còn giả bộ à! Giả bộ trước mặt Sở Mạnh anh? Thiên Nghiên, cô không cảm thấy mình còn non quá sao?

"Sở Mạnh, tôi muốn từ chức!" Ngũ Thiên Nghiên cảm giác mình muốn chết. Cái người đàn ông nước Pháp không biết đầu chui ra, muốn đem cô ép điên rồi! Người ngoại quốc không phải là rất thoáng sao? Bạn đang đọc truyện tại [diendanlequydon.com@TừQuânDd❄lqđ](#) Đặc biệt là đối với chuyện quan hệ nam nữ. Cô chỉ là không muốn làm gái trinh giả cho nên đem cái mạng mỏng kia dâng hiến ra ngoài mà thôi, nhưng lại có người kiêu ngạo muốn đuổi giết cô! Muốn cô chịu trách nhiệm? Thật là vô cùng nắc nứu! Cô còn không có yêu cầu như thế, một người đàn ông lại không biết xấu hổ nói ra như vậy. Anh ta cho là mình là đứa trẻ 5 tuổi sao?

"Tùy cô! Nếu như cô từ chức, cô tin hay không tôi chỉ cần một cú điện thoại, anh LOS sẽ trong 10 phút chạy tới phòng làm việc của tôi?" Sở Mạnh luôn không thích uy hiếp, dù dễ thủ hạ của mình, nhưng có vài người nói lời thật sự quá đáng, anh cũng không thể không sử dụng chiêu này vài lần được.

"Sở Mạnh, tôi hôm nay coi như là nhìn thấu cách làm người của anh rồi! Tư lợi, nham hiểm, xảo trá, hám lợi! Bản quyền thuộc về diễn❄đàn-lê-quý❄đôn@TừQuânCũng không biết sao trước kia tôi lại thích loại người đàn ông như anh! Tôi thật sự bị mù mà! Người phụ nữ bị anh coi trọng thật sự là xui xẻo. Tôi đi! Không muốn phải nhìn anh thêm nữa." Ngũ Thiên Nghiên giận điên lên, cho nên không lựa lời nói. Sở Mạnh đáng chết, rõ ràng biết cái tên giặc Tây đó có ý đồ, anh ta lại nói giáo cho giặc! Thật là quá đáng!

❄diendan❄lequydon.com❄

Mới vừa bị một người phụ nữ thổ lộ, sau đó một thêm một người đến đây mắng anh không đáng một đồng. Hừ! Truyện được chuyển ngữ bởi TừQuân@Diễn đàn♥Lê♥Quý ĐônGần đây cuộc sống của anh thật sự là quá đặc sắc! Anh lại không biết cuộc sống riêng tư của mình sẽ có nhiều người chú ý tới như vậy.

Xui xẻo? Người phụ nữ được anh coi trọng lại xui xẻo sao? Em có phải cũng cho là được anh xem trọng là xui xẻo hay không? Ngón trở thon dài vuốt tấm hình nhỏ trên tờ giấy trắng, đôi mắt to linh động dường như đang trách cứ anh vậy!

Chữ tình thật nan giải! Vô giải!!!

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Ác Ma Quá Yêu Vợ* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 73: Ân Sâu

Mười giờ tối, nhà họ Sở. Phòng ngủ chính lầu hai, đèn đuốc sang trưng.

Trên bàn trang điểm mắc tiền, một đồng hồ mỹ phẩm được bày biện ra, Mộ Bội Văn nhẹ xoa khóe mắt, làm sao cũng không xóa hết nếp nhăn. Bạn đang đọc truyện tại [diendanlequydon.com@TừQuânDd❄lqđ](#) Ai, năm tháng không khoan dung cho bất cứ ai, mỹ phẩm cho dù cao cấp đến đâu cũng không giúp con người tránh khỏi năm tháng. Nó sẽ ở lúc mình không chú ý lưu lại từng chút từng chút dấu vết trên mặt mình.

Vứt đồng hồ mỹ phẩm sang một bên, Mộ Bội Văn quay đầu lại liếc mắt nhìn Sở Văn Thiên nửa nằm ở trên giường đọc sách. Trước khi Sở Mạnh tiếp nhận Sở Thành, một năm 365 ngày, ông không có một ngày về sớm, công việc bận rộn rồi xã giao khiến tóc ông điểm trắng, hai bên tóc mai ngày càng bạc, ông đã không còn là người con trai trẻ tuổi khiến bà không chừa thủ đoạn nào muốn cướp bằng được đó. Bản quyền thuộc về ❄diễn❄đàn❄lê❄quý❄đôn@TừQuânNhắm mắt lại, Mộ Bội Văn như nhìn thấy hình ảnh của bản thân năm 16 tuổi, cùng Tinh Vân, Tinh Nguyệt còn có Văn Thiên ở trong sân trường tràn ngập hương nhân . . . . . Khi đó trời rất xanh, lòng của bà rất thuần khiết và trong sạch . . . . .

Tinh Nguyệt, Tinh Nguyệt. Truyện được chuyển ngữ bởi TừQuân@diễn❄đàn❄lê❄quý❄đônCô rõ ràng đã biến mất khỏi cuộc sống của chúng tôi mấy chục năm, tại sao còn phải xuất hiện lại? Vừa mở mắt, trong gương vẫn là người phụ nữ hơn 50 tuổi!

≡diendan❄lequydon.com≡

"Văn Thiên. . . ." Mộ Bội Văn xoay người lại nhìn Sở Văn Thiên đang chuyên tâm đọc sách. Ông cũng không có phát hiện sự khác thường của bà, không ngừng đầu hỏi: "Chuyện gì?"

"Ngày hôm qua, lúc em đi xem Ngưng Lộ, đụng phải người quen." Suy nghĩ một chút, Mộ Bội Văn vẫn nói ra. Kể từ ngày hôm qua, sau khi đụng phải bà ta, trong lòng bà rất khó chịu, cả tối hôm qua cũng ngủ không ngon giấc, cho nên bà quyết định nói với Sở Văn Thiên.

"Đưa nhỏ không có vấn đề gì chứ?" Sở Văn Thiên vẫn không ngẩng đầu, lật qua một trang quyển sách thuận miệng mà hỏi. Bạn đang đọc truyện tại [@TưQuânĐd](http://diendan.lequydon.com) lqđNhiều năm như vậy, công việc quá bận rộn, thật vất vả mới có thể nghỉ ngơi, rốt cuộc cũng có thể làm chút chuyện mình muốn làm.

"Sở Văn Thiên, anh có đang nghe em nói chuyện hay không?" Mộ Bội Văn hung hăng trừng mắt liếc nhìn người đàn ông vẫn còn đọc sách.

"Em không phải nói em đi thăm Ngưng Lộ rồi sao?" Sở Văn Thiên rút cuộc ngẩng đầu lên. Kể từ sau khi kết hôn, Sở Mạnh cũng rất ít khi về nhà, cũng không có chủ động gọi điện thoại cho ông, mấy ngày trước nghe từ thím Trương mới biết được Ngưng Lộ có thai lại không cẩn thận phải nằm viện làm ông sợ hết hồn. Có điều, bởi vì sợ Ngưng Lộ có thai nên không tiện, ngày hôm qua ông không có đi cùng Mộ Bội Văn, mà tối hôm qua lúc về nhà, hỏi bà, bà lại không chịu nói.

"Aiz! Em nói là em ở bệnh viện gặp phải người quen." Bản quyền thuộc về [@TưQuân](http://diendan.lequydon.com) Mộ Bội Văn cảm bình trên tay nặng nề ném ở bàn trang điểm lên, tức chết cô! Mỗi lần nói chuyện với ông ấy, ông lại không có chút hứng thú.

"Là ai vậy?" Phụ nữ vốn là như vậy, bất kể tuổi bao nhiêu, luôn muốn làm cho người ta suy đoán mình đang suy nghĩ cái gì. Vợ ông quen biết nhiều, ai biết nói tới ai?

"Anh nhất định đoán không ra." Mộ Bội Văn thờ dãi yếu ớt.

"Người quen của em nhiều đếm không hết, anh biết là ai đâu." Sở Văn Thiên đem lực chú ý về lại trên sách.

"Một người xưa gần 30 năm không có gặp lại." Mộ Bội Văn nói trực tiếp cho ông. Bà cũng không tin lần này ông còn có thể tỉnh táo.

Quả nhiên, "bộp" một tiếng, sách trên tay Sở Văn Thiên trực tiếp rơi xuống đất.

[≡diendan.lequydon.com≡](http://diendan.lequydon.com)

"Tiêu Tinh Nguyệt, bà ta đã trở lại!" Bạn đang đọc truyện tại [@TưQuânĐd](http://diendan.lequydon.com) lqđNăm ấy sau khi kết hôn bà cùng Sở Văn Thiên, chị em họ Tiêu không còn thấy bóng dáng tăm hơi, biến mất khỏi cuộc sống bọn họ, nghe nói là chuyển đi. Mà bà ước gì đời này cũng không muốn gặp lại bọn họ! Làm sao bà có thể đi hỏi thăm tin tức của bọn họ chứ.

"Tinh Nguyệt. . . . . Em nói em ở bệnh viện gặp phải Tinh Nguyệt?" Sở Văn Thiên mệt mỏi nhắm mắt lại. Tinh Nguyệt, cô không phải là đã đáp ứng tôi sẽ không trở về nơi này nữa sao? Tại sao cô lại thất hứa hả? Truyện được chuyển ngữ bởi [@TưQuân](http://TưQuân@diễnđànlequydon.com) Cô ta có phải đã gặp Sở Mạnh rồi hay không? Sở Văn Thiên cũng không biết, những năm gần đây, Sở Mạnh và Tiêu Tinh Nguyệt vẫn có liên hệ, mặc dù không nhiều.

"Ở cửa bệnh viện. Nhưng mà em với cô ta không nói chuyện với nhau!" Mộ Bội Văn đi tới kéo một bên chăn cho mình.

"Cô ta chưa nói với em cái gì sao?" Sở Văn Thiên mở mắt ra nhìn Mộ Bội Văn, giống như không tin lời của bà.

"Anh cho rằng em với cô ta sẽ nói chuyện gì đây sao? Vậy thì có phải anh muốn biết Tiêu Tinh Vân trở về không?" Mấy chục năm làm vợ chồng, bà làm sao có thể không biết ông chưa bao giờ có một ngày quên Tiêu Tinh Vân kia, mặc dù ông không nói tới, nhưng sinh nhật hàng năm của người phụ nữ kia, ông sẽ trốn trong thư phòng, cả ngày không ra ngoài. Bản quyền thuộc về [@TưQuân](http://diendan.lequydon.com) Cho nên bà có thể nhìn nhiều năm như vậy là bởi vì bọn họ quả thật chưa từng gặp mặt, cũng trừ ngày đó ở bên ngoài, Sở Văn Thiên chưa từng thất thường. Bà tại sao phải xích mích với ông ta mà buông tha cuộc sống thiếu phu nhân thư thái? Huống chi, bà thực sự yêu ông! Có thể đoạt được ông từ trên tay Tiêu Tinh Vân, là chuyện đời này bà thành công nhất!

"Tinh Vân. . . . . Tinh Vân. . . . ." Vừa nghe đến cái tên đó, Sở Văn Thiên lập tức già đi rất nhiều. Tinh Vân của ông, đời này sẽ không bao giờ trở lại nữa! Cũng không trở về nữa rồi! Người ông thật sự phải xin lỗi chính là bà! Nhưng ngay cả cơ hội bù đắp cũng không cho ông, cứ như vậy mà ra đi!

"Sở Văn Thiên! Anh phát điên gì vậy? Bây giờ người ta có lẽ đã con cháu cả sảnh rồi, ai còn nhớ ông chứ? Lấy tính tình Tinh Vân nếu đi sẽ không trở về gặp ông nữa. Không cần si tâm vọng tưởng." Mộ Bội Văn nhìn chồng nằm ở bên cạnh mình còn đang suy nghĩ về phụ nữ khác, trong lòng bất mãn tới cực điểm. Bạn đang đọc truyện tại [@TưQuânĐd](http://diendan.lequydon.com) lqđTại sao? Tại sao qua nhiều năm như vậy, vừa nhắc tới cái tên đó ông còn có thể kích động như vậy? Bà cùng ông đi qua nhiều năm như vậy, không có công lao cũng có khổ lao, huống chi bà còn vì ông sinh ra hai đứa con trai!

"Nếu như có thể như vậy, thật tốt bao nhiêu. Thật tốt. . . . ." Truyện được chuyển ngữ bởi [@TưQuân](http://TưQuân@diễnđànlequydon.com) Ít nhất không phải là trời đất cách xa, vĩnh viễn không cách nào thấy nữa. Sở Văn Thiên đột nhiên cảm giác mệt quá, mệt mỏi đến chỉ muốn lẳng lặng nhắm mắt lại.

"Tốt? Đúng! Rất tốt!" Nhìn Sở Văn Thiên nhắm mắt lại không lại để ý bà, Mộ Bội Văn cũng tắt ngọn đèn nhỏ bên giường. Hiện tại nói mấy cái này thì có ý nghĩa gì, cái gì cũng không quay lại được nữa. Dù là Tiêu Tinh Vân trở về thì sao? Uyên ương khó nói! Đời này nhất định chỉ có thể là như vậy.

[≡diendan.lequydon.com≡](http://diendan.lequydon.com)

Sau khi về hưu, cuộc sống sẽ như thế nào?

Kể từ khi đem toàn quyền công ty giao cho con trai lớn, Sở Văn Thiên không còn phải lo lắng, ba ngày bốn bữa cùng một đám bạn bè chơi golf, uống trà đến tâm sự. Thật ra thì cuộc sống có thể rất đơn giản, tiền nhiều hơn nữa cũng là một ngày ba bữa cơm, ngủ một giường lớn mà thôi, vui vẻ mới là quan trọng nhất. Bản quyền thuộc về ❄️diendan❄️lequydon.com❄️ @TưQuânĐáng tiếc phần lớn mọi người đều không hiểu đạo lý này, mỗi ngày không ngừng vội việc này, bận việc kia, cho đến khi nhắm mắt mới phát hiện mình có quá nhiều đến chuyện không kịp làm, phát hiện ra cũng đã quá muộn!!

"Văn Thiên, không nhìn ra thân thù cậu cũng không tệ lắm. Cuối tuần sau chúng ta hẹn nữa đi." Một người bạn cũ quen biết lâu nhưng không có cơ hội cùng nhau chơi bóng cười lớn sáng khoái.

"Được, tuần sau. Địa điểm, thời gian như cũ." Sở Văn Thiên đem dụng cụ chơi golf đặt ở phía sau xe. Bản quyền thuộc về ❄️diendan❄️lequydon.com❄️ @TưQuânGần đây ông đều thích tự mình lái xe, muốn chỗ nào liền đến chỗ đó. Truyện được chuyển ngữ bởi TưQuân@d=ienđan_l=ê_quý_đ=ôn

Vận động đồ mồ hôi khiến cho tâm trạng của ông tối hôm qua khi nghe tin tức Tinh Nguyệt mà khá hơn nhiều, không biết Bội Văn nói có đúng là thật không? Tinh Nguyệt, thật sự đã trở về sao? Rốt cuộc vì chuyện gì mà về?

"Anh Văn Thiên. . . ." Chuyện càng không muốn xảy ra sẽ tới càng nhanh, hơn nữa còn là ở thời điểm mình không phòng bị nhất. Một tiếng "anh Văn Thiên" khiến tay Sở Văn Thiên kéo cửa xe càng thêm dùng sức, đến gân xanh cũng hiện rõ. Có thể là nằm mơ hay không?

"Anh Văn Thiên, anh không thể quay đầu lại nhìn một chút sao?" Tiêu Tinh Nguyệt lẳng lặng đứng ở phía sau ông. Thân thể từng để cho bà động lòng mà lưng đã hơi gù, chân cũng bắt đầu yếu. Thì ra bọn họ cũng già rồi, trong lúc bọn họ lơ đãng, năm tháng đã lặng lẽ trôi qua vài chục năm, còn có bao nhiêu thù hận muốn đi đòi? Còn có bao nhiêu trách móc không thể ngừng lại?

"Tinh Nguyệt. . . ." Lúc quay đầu lại, Sở Văn Thiên cảm thấy cổ họng nghẹn ngào. Truyện được chuyển ngữ bởi TưQuân@Diễnđàn❄️Lê❄️QuýĐôn

Rõ ràng đang ở trước mắt, năm tháng đã đi qua xa như thế. Bọn họ cách xa năm 17, 18 tuổi đã xa rồi, rất xa! Xa đến mức không muốn nhớ lại nữa!

❄️diendan❄️lequydon.com❄️

Hương trà lượn lơ trong không khí, Sở Văn Thiên và Tiêu Tinh Nguyệt ngồi đối mặt yên lặng, ngoài cửa sổ, cảnh trí cầu nhỏ nước chảy thanh nhả lại không người nào có tâm tư đi thưởng thức.

"Tinh Nguyệt, em trở lại có tính toán gì không?" Bản quyền thuộc về ❄️diendan❄️lequydon.com❄️ @TưQuânSở Văn Thiên rốt cuộc đánh vỡ yên lặng, bụng ly trà tí mỉ lên hóp một ngụm.

"Chẳng qua là trở lại thăm cố nhân mà thôi. Hơn nữa con gái lớn, cũng muốn trở lại tìm vị hôn phu thích hợp!" Cặp mắt Tiêu Tinh Nguyệt nhìn mông lung ngoài cửa sổ, đáng tiếc nguyện vọng này sợ khó có thể thực hiện. Nhưng vì con gái, bà vẫn muốn thử dò xét, nếu như bà đem bí mật kia nói ra, có thể đặt cược hi vọng cuối cùng một lần nữa hay không? Từ trong lời nói của con gái, bà biết, con gái nhìn trộm là không phải là gia sản hà họ Sở, mà là thích người kia. Cho dù là nó mất đi tất cả nhà họ Sở, con gái cũng sẽ không quan tâm đúng không?

"Nhanh vậy! Diệc San cũng đến tuổi thành gia lập thất rồi." Sở Văn Thiên từng gặp Tiêu Diệc San khi cô còn bé một lần, không nghĩ tới còn nhớ rõ tên của cô. Tên của con gái người xưa! Truyện được chuyển ngữ bởi TưQuân@Diễnđàn❄️Lê❄️QuýĐôn

"Sở Mạnh không phải là đã kết hôn sao? Diệc San nhà chúng ta cũng chỉ kém nó hai tuổi thôi!" Thu hồi tầm mắt, Tiêu Tinh Nguyệt cẩn thận cảm ly trà lên.

"Đúng vậy, con cũng chuẩn bị có, anh cũng sắp làm ông nội!" Sở Văn Thiên cảm thán lần nữa. Từ nhỏ đến lớn, đứa nhỏ Sở Mạnh này chưa bao giờ làm cho người ta lo lắng, trừ việc không có dẫn bạn gái về nhà cũng không có nghe nói qua lại thân thiết với đứa con gái nào, nhưng ông cũng không tiện hỏi. Theo năng lực của nó với tương mạo thì sao mà có thể không có phụ nữ yêu? Ai biết người tính không bằng trời tính, người nó muốn cưới lại là bạn gái nhiều năm của Sở Khương hơn nữa muốn đính hôn lập tức. Trong lòng ông làm sao không hiểu? Đối với Ngưng Lộ, nhất định là nó dùng thủ đoạn. Nhưng điều này, ông không cách nào đi trách cứ nó. Truyện được chuyển ngữ bởi TưQuân@d=ienđan_l=ê_quý_đ=ônBởi vì ông là người không có quyền yêu cầu nó nhất! Chỉ mong nó có thể đối xử tốt với con gái người ta, ông cũng coi như là không phụ lòng Tinh Văn rồi!

di●ễnđan_l●ê_quý_đ●ôn

"Văn Thiên, em nghe nói, vợ Sở Mạnh đã từng là vị hôn thê của em trai nó?" Tiêu Tinh Nguyệt cẩn thận thử thăm dò. Bà muốn biết suy nghĩ của Sở Văn Thiên.

"Tinh Nguyệt, em. . . . . Làm sao biết?" Cái ly trong tay Sở Văn Thiên thiếu chút nữa rơi xuống đất.

"Cái này là trong lúc vô tình em nghe được Diệc San nói. Diệc San bây giờ đang làm việc ở Sở Thành, cho nên cũng tương đối gần gũi với Sở Mạnh." Bản quyền thuộc về ❄️diendan❄️lequydon.com❄️ @TưQuân

"Diệc San làm việc ở Sở Thành sao?" Điều này làm cho Sở Văn Thiên càng thêm kinh ngạc, tại sao chuyện quan trọng như vậy ông lại không biết? Ông giao lại toàn quyền Sở Thành lại nhiều lắm cũng chỉ nửa năm mà thôi.

"Đúng! Sở Mạnh không có đã nói với anh sao?"

"Chuyện người trẻ tuổi, thế hệ trước chúng ta không quản nhiều như vậy." Trong nháy mắt sau khi kinh ngạc, Sở Văn Thiên khôi phục tinh táo rất nhanh.

Ông cũng không muốn cũng không đồng ý quan tâm.

"Vân Thiên, anh không sợ Sở Mạnh vì trả thù ân oán đời trước mà cưới con bé kia sao? Nếu hai đứa đều là con trai anh, anh cũng quá thiên vị Sở Mạnh rồi chẳng?" Truyện được chuyển ngữ bởi [TưQuân@điễnđàn Lê quý Đôn](#) Tiêu Tinh Nguyệt bình tĩnh nhìn ly trà, tâm tình lên xuống bất định.

"Tinh Nguyệt, em muốn nói gì cứ nói đi!" Thiên vị sao? Sở Vân Thiên ở trong lòng thờ dài, coi như vậy đi! Đây là điều duy nhất ông có thể làm.

[điễnđàn Lê quý Đôn](#)

"Anh Vân Thiên, năm đó em giao Sở Mạnh cho anh, anh chưa bao giờ hoài nghi sao?" Năm đó trùng hợp như vậy, dĩ nhiên không chỉ là trùng hợp. Truyện được chuyển ngữ bởi [TưQuân@điễnđàn Lê quý Đôn](#) Chị hai có thể không quan tâm, chịu mấy cái khổ cực kia, nhưng Tiêu Tinh Nguyệt bà chưa bao giờ chịu nuốt thua thiệt, buồn bực vào bụng cả! Huống chi đối phương cũng hết sức quá đáng.

"Anh nghi ngờ cái gì đây? Đối với Tinh Vân, anh mắc nợ cô ấy cả đời, nếu như đây là bù đắp duy nhất anh có thể làm thì anh không quan tâm." Ông tin tưởng Tinh Vân, vẫn luôn tin tưởng cô! Chẳng qua là ông không có cơ hội có thể chính miệng nói với cô một tiếng "Xin lỗi em."

"Dù là Sở Mạnh. . . . ."

"Tinh Nguyệt, không cần nói gì cả!" Sở Vân Thiên ngăn cản lời nói tiếp theo của Tiêu Tinh Nguyệt: "Anh không muốn biết cũng không muốn nghe. Bất kể thân thể thực sự Sở Mạnh là gì, cũng không thay đổi được sự thật nó là con trai Tinh Vân, dĩ nhiên cũng sẽ là con trai của Sở Vân Thiên anh. Nếu như đây là điều em muốn biết!" Sở Vân Thiên ngăn cản ý đồ Tiêu Tinh Nguyệt muốn nói.

"Anh Vân Thiên, em không biết anh sẽ vì chị em mà có thể làm được như vậy." Lời của anh khiến Tiêu Tinh Nguyệt xúc động, cái gì bà cũng không cần hỏi, đáp án đã ở trong lòng. Bản quyền thuộc về [điễnđàn Lê quý Đôn](#) @TưQuânChị hai, anh ta mặc dù phụ chị nhưng đối với Sở Mạnh là thật lòng yêu thương, chị có thể yên tâm. Thật sự có thể yên tâm, chẳng qua là, con gái đáng thương và cố chấp không buông của bà phải làm sao bây giờ?

"Đây là việc duy nhất anh có thể vì cô ấy, không phải sao?" Trà đã lạnh, nhưng không ai muốn pha thêm nước nóng.

"Cuối cùng chị hai có thể an tâm!" Diệc San, con có thể không cần lưu luyến si mê nữa không? Lưu luyến người đàn ông vĩnh viễn không thuộc về mình?

"Buổi chiều em muốn đi thăm chị hai một chút, anh Vân Thiên có đi cùng không?"

"Không, anh sợ Bội Văn. . . . ." Truyện được chuyển ngữ bởi [TưQuân@điễnđàn Lê quý Đôn](#) Ông không muốn làm cho Mộ Bội Văn biết chuyện này, chuyện gặp gỡ đây gió bão này mà biết, đến lúc đó sợ là muốn không cách nào thu xếp ổn thỏa.

"Mộ Bội Văn. . . . . anh Vân Thiên, nhiều năm như vậy anh có yêu cô ta không?" Vấn đề ý, hay là hỏi đi.

"Tinh Nguyệt. Anh với cô ấy chưa nói tới có yêu hay không, nhưng đã kết hôn anh sẽ không bạc đãi cô ấy, huống chi bọn anh cũng cùng nhau lớn lên, không có tình yêu cũng có những thứ tình cảm khác." Sau khi Tinh Vân đi, ông đã biết ông không thể nào đi yêu người khác nữa, nhưng ông là người thừa kế duy nhất của nhà họ Sở, ông không có biện pháp khác.

"Về sau hai người có một đứa con." Bản quyền thuộc về [điễnđàn Lê quý Đôn](#) @TưQuânBọn họ là vợ chồng bình thường, làm sao có thể không có con chứ? Tiêu Tinh Nguyệt, mày thật khò!

"Tinh Nguyệt, đó là trách nhiệm của anh." Một người đàn ông cùng một người phụ nữ lên giường không liên quan đến yêu hận. Đây là bệnh chung của đàn ông khắp thiên hạ, không phải là Sở Vân Thiên ông muốn làm Liễu Hạ Huệ là có thể làm.

"Tốt lắm, chúng ta không cần nói những thứ này nữa. Vô dụng! Anh Vân Thiên, lần này em trở về không phải là muốn phá hư cuộc sống của các người, chẳng qua là cùng Diệc San về thuận tiện thăm chị hai luôn. Em đi trước! Tạm biệt!" [Bạn đang đọc truyện tại dien·dan·le·quy·don·com@TưQuânDd](#) Tiêu Tinh Nguyệt chỉ cảm thấy ngực buồn bực phải khó chịu, không muốn ở trong phòng trà bịt kín này nữa. Tạm biệt? Sẽ không tạm biệt? Bọn họ đã không cần thiết gặp mặt lại nữa!

"Tạm biệt, Tinh Nguyệt!" Không nhìn Tinh Nguyệt rồi đi, Sở Vân Thiên thấp mắt xuống.

[điễnđàn Lê quý Đôn](#)

Nghĩa trang Thạch Hồ Cương.

"Chị hai, xin lỗi chị. Lâu như vậy cũng không tới thăm chị!" Tiêu Tinh Nguyệt đem một bó hoa đặt trước bia mộ, nói với khuôn mặt mỉm cười lộ ra hai lúm đồng tiền trong bức hình.

"Sở Mạnh đã trưởng thành, rồi kết hôn cũng chuẩn bị có con. Anh Vân Thiên đối với nó rất tốt, thật sự rất tốt. Chị có thể yên tâm! Nhưng mà chị à, chị biết không? Thế nhưng Diệc San lại yêu Sở Mạnh. Nhưng đứa nhỏ kia, một chút tình yêu nam nữ đối với Diệc San cũng không có, Diệc San nhất định chỉ có thể đau lòng. [Bạn đang đọc truyện tại dien·dan·le·quy·don·com@TưQuânDd](#) Chị, chuyện đời trước vì sao không ngừng tái diễn? Em thương xót Diệc San tại sao phải chịu loại hành hạ này? Cuộc đời của em đã đủ thê lương rồi, con gái em lại bước vào vết xe đổ của em. Chị, chị biết không? Có lúc em thật sự ghen tỵ với chị." Nói tới chỗ này Tiêu Tinh Nguyệt ngừng lại, khóe mắt nhỏ lệ.

"Từ nhỏ chị được ba mẹ yêu hơn em, học tập lại giỏi hơn em. Trưởng thành có thể cùng người con trai mình thích ở bên nhau. Nhưng mà chị biết không?

Em cũng thích anh Văn Thiên. Bản quyền thuộc về ☆diễn:đàn:le: quý:đôn☆@TưQuânNhưng mà em lại không thể giành với chị, bởi vì ba mẹ không muốn chị cô đơn mà đem em từ Cô Nhi Viện về . . . . ." Đứng vậy, cho nên bà thật sự rất không cam lòng! Nhưng ba mẹ còn đang sống, bà sao có thể phụ công ơn nuôi dưỡng của họ được.

"Chị, hiện tại nói những thứ này thì có ích lợi gì nữa đây? Đã sống hơn phân nửa đời người, em không muốn đời này Diệc San chịu thống khổ từ một người đàn ông như em." Tiêu Tinh Nguyệt lau sạch nước mắt, gờ tay lên cầm cái cuốc nhỏ để xúc cỏ, từ từ cạy từng viên gạch đã mấy chục năm qua dưới lớp bùn nhão kia, cho dù là mài rách da cũng không tiếc. May là lúc này không phải là tảo mộ, nếu không người ta sẽ cho rằng bà đến quây, không để người chết yên giấc.

Cuối cùng đem gạch lấy ra, cái hủ tro cốt đó nhỏ hình chữ nhật ra ngay trước mắt: "Chị, thật xin lỗi! Để bí mật này an nghỉ với chị đi! Sẽ không có người biết thêm nữa! Ngày mai em sẽ đem Diệc San về Pháp!" Tiêu Tinh Nguyệt từ trong người lấy ra một cái túi nhỏ giấy đặt nhẹ trong hủ tro cốt của Tiêu Tinh vân. Hãy để cho tất cả mọi chuyện cùng chị hai đã qua đời tan thành mây khói đi! Nhiều năm như vậy, bà cất giấu cũng rất mệt mỏi!

☆diễn:đàn:le: quý:đôn☆

"Mẹ, tại sao?" Tiêu Diệc San không thể tin được lỗi tại mình. Vậy mà mẹ gọi cô dọn dẹp hành lý ngày mai trở về Pháp. Đây rốt cuộc là chuyện gì đang xảy ra? Mặc dù lúc đầu mẹ không có ủng hộ cô theo đuổi Sở Mạnh, nhưng cũng không có phản đối không phải sao? Tại sao đột nhiên lại gọi cô về?

"Diệc San, có những thứ cưỡng cầu không được. Truyện được chuyển ngữ bởi TưQuân@Diễn đàn:Le: Quý ĐônMẹ cuối cùng cũng nhìn thấu! Mẹ không muốn con sai lầm giống mình." Hơn nữa, Sở Mạnh không phải là Sở Văn Thiên, cần bản một chút cơ hội Diệc San cũng không có. Lòng của đứa nhỏ kia quá sâu, không thích hợp với Diệc San, đau dài không bằng đau ngắn!

"Mẹ, chúng ta còn chưa đem chuyện nói rõ ràng cùng Sở Mạnh, có lẽ nói rõ anh ấy sẽ thay đổi chủ ý đây? Phải hay không?" Tiêu Diệc San còn chưa muốn buông tha, nhưng nếu như ngay cả mẹ cũng không đồng ý lời của cô, một chút biện pháp cô cũng không có.

"Diệc San, con nói nó sẽ là người dễ thay đổi chủ ý của sao?" Tiêu Tinh Nguyệt ngồi ở mép giường trấn an con gái. color=#FFFFFF]Bạn đang đọc truyện tại dien:dan:le: quý:don:com@TưQuânDd: lq[/color]

"Không, con không tin. Không thử một chút làm sao biết?" Cá tính Tiêu Diệc San trước giờ luôn cố chấp, muốn chuyện gì nhất định phải đi làm. Bản quyền thuộc về ☆diễn:đàn:le: quý:đôn☆@TưQuânLúc trước có thể chịu được lâu như vậy là bởi vì Sở Mạnh vẫn chưa kết hôn, cũng không có bạn gái. Nhưng hiện tại đã khác, anh ấy kết hôn còn chuẩn bị có con, nếu như cô không thừa dịp lúc này vì mình tranh thủ ra tay, đời này cô cũng không có cơ hội.

Một dùng sức đẩy mẹ ra, Tiêu Diệc San xông ra ngoài, cô nhất định phải tìm Sở Mạnh nói chuyện.

"Diệc San, không thể đi." Tiêu Tinh Nguyệt đuổi theo con gái đến cửa tiệm rượu, mắt thấy con chuẩn bị ngồi vào xe, bà lao mình ra đường phố tấp nập, bà nhất định ngăn lại nó. Truyện được chuyển ngữ bởi TưQuân@Diễn đàn:Le: Quý ĐônBà đã đáp ứng Sở Văn Thiên sẽ không nói, hôm nay cũng đáp ứng chị rồi. Chỉ cần Sở Mạnh tốt là được rồi!

"Mẹ. . . . ." Trong tiếng thét động trời, thân thể Tiêu Tinh Nguyệt giống như lông vũ, nhẹ nhàng bay lên cao rồi rơi xuống đất. Máu đỏ tươi càng không ngừng chảy từ đầu của bà, mũi, miệng, từ toàn thân chảy xuống; trong nháy mắt, mặt đất nhiễm đỏ . . .

Tại sao có thể như vậy? Rõ ràng mọi chuyện đều tốt mà!

☆diễn:đàn:le: quý:đôn☆

"Mẹ. . . . . Mẹ. . . . . Xin lỗi. . . . . Xin lỗi mẹ." Tiêu Diệc San toàn thân run rẩy quỳ trên mặt đất, muốn đỡ mẹ dậy, cũng không dám. Xe cứu thương sao còn chưa tới? Đều do cô quá tùy hứng, tại sao không nghe lời mẹ? Ngộ nhớ mẹ. . . . . Cô không dám nghĩ tới, cuộc sống một mình sẽ như thế nào, hai mẹ con các cô sống nương tựa lẫn nhau nhiều năm như vậy, mẹ nhất định không thể bỏ cô lại!

"Diệc San. . . . ." Mất nhiều máu khiến hơi thở Tiêu Tinh Nguyệt rất yếu ớt.

"Mẹ, mẹ không phải nói gì hết được không? Bản quyền thuộc về ☆diễn:đàn:le: quý:đôn☆@TưQuânXe cứu thương lập tức tới đây!" Nhiều năm không có khóc, lúc này nước mắt Tiêu Diệc San như bị đứt tuyến lệ, không ngừng chảy xuống.

"Đáp ứng mẹ, đừng nói, đừng nói. . . . ." Có lẽ đây chính là số mệnh! Chị, có phải chị quá cô quạnh nên muốn em đến với chị hay không?

"Mẹ, con đáp ứng mẹ, đáp ứng mẹ. Đừng nói, đừng nói nữa. . . . ." color=#FFFFFF]Bạn đang đọc truyện tại dien:dan:le: quý:don:com@TưQuânDd: lq[/color]Đứng vậy, cô với mẹ sống nương tựa lẫn nhau, từ nhỏ cô cũng biết mẹ một mình nuôi cô lớn lên không dễ dàng, hiện tại mẹ đã như vậy rồi, cô làm sao có thể không đáp ứng? Cô sao có thể ích kỷ như vậy?

Âm thanh của xe cứu thương từ xa đến gần, nhân viên cứu hộ mang băng ca xuống xe, không tới mấy phút đã đến bệnh viện trung tâm. Truyện được chuyển ngữ bởi TưQuân@Diễn đàn:Le: Quý Đôn

Mẹ, mẹ nhất định sẽ không có chuyện gì.

☆diễn:đàn:le: quý:đôn☆

Đèn phòng phẫu thuật sang lên, lần đầu tiên Tiêu Diệc San cảm thấy thời gian trôi qua lâu như vậy, không ngừng ở bên ngoài đi tới đi lui.

"Diệc San." Sở Mạnh đến rồi.

"Anh Mạnh, mẹ không có việc gì phải không?" Rốt cuộc thấy có người đến, Tiêu Diệc San giống như người chết đuối bắt được bè gỗ, ôm thật chặt anh.

"Diệc San. Có A Tự ở đây, dĩ nhiên sẽ không có việc gì. Ngồi xuống trước." Lúc nhận được điện thoại của Tiêu Diệc San, Sở Mạnh lập tức gọi Tổng Từ Tự điều toàn bộ chuyên gia tốt nhất ở viện hội chẩn trước, hơn nữa có thiên tài ngoại khoa A Tự ở đây, nhất định sẽ không để đi gặp chuyện không may. Bản quyền thuộc về ☆ diễn đàn Lê quý don @ Từ Quân Tuy rằng anh đối với cách làm của các cô rất bất mãn, nhưng dù sao họ còn là thân nhân duy nhất của mẹ. Đúng vậy, anh sẽ đến, chỉ bởi vì các cô là thân nhân của mẹ mà thôi.

"Anh Mạnh, anh ở đây với em có được không?" Sau khi đỡ Tiêu Diệc San ngồi xuống, Sở Mạnh nâng tay nhìn đồng hồ, đã 8 giờ rồi. Bình thường thời gian này anh sẽ đến tầng thượng thăm Ngưng Lộ và nói chuyện phiếm với con cưng, nhưng hôm nay. . . . . Sở Mạnh liếc mắt nhìn Tiêu Diệc San, thôi, ngồi nữa một chút! Bạn đang đọc truyện tại diễn đàn Lê quý don @ Từ Quân Dd lqđCoi như làm chuyện tình nghĩa, dù sao khi còn bé cô cũng chăm sóc anh một lần, anh không thích thiếu nợ người khác.

"Diệc San, đi tại sao phải chạy ra giữa đường?" Sở Mạnh nhìn chăm chăm mặt của cô.

"Mẹ em là. . . . . Bởi vì. . . . ." Nghĩ đến mặt mẹ mới vừa rồi tái nhợt, Tiêu Diệc San bình thường mạnh mẽ nhưng im re. Đúng vậy, mẹ vẫn còn cấp cứu ở bên trong, cô không thể lại sinh ra nhiều thị phi nữa.

"Bởi vì sao?" Sở Mạnh không nhìn rõ vẻ chán chờ trên mặt cô. Bản quyền thuộc về diễn đàn Lê quý don @ Từ Quân

"Mẹ muốn em ngày mai cùng mẹ về Pháp, rồi bọn em cãi nhau. Em chạy ra. . . . . Thật xin lỗi, anh Mạnh." Tiêu Diệc San cúi đầu. Đúng là sự kích động và tùy hứng của cô đã hại mẹ.

"Người em phải xin lỗi không phải là anh, mà là mẹ em!" Sở Mạnh buông cô ra, nhắm mắt lại. Truyện được chuyển ngữ bởi Từ Quân @ Diễn đàn Lê quý Don Nếu như không phải là đi gặp chuyện không may, Sở Mạnh nhất định sẽ không gặp lại Tiêu Diệc San. Cô đã làm ra quá nhiều chuyện khiến anh không muốn thấy cô rồi.

"Em biết rồi." Anh đối với cô vĩnh viễn là lạnh nhạt như vậy, nếu như không phải là mẹ gặp chuyện không may, anh sẽ không muốn gặp lại cô chứ? Tiêu Diệc San chột vì mình mà thương hại.

Sau đó, hai người cứ như vậy, đều có tâm sự riêng ngồi ở chỗ đó một câu cũng không nói.

diendanlequydon.com

Mà ở lâu cuối trong phòng bệnh, sau khi thím Trương về, Ngưng Lộ uống thuốc, đánh răng xong vẫn không ngừng nhìn cửa, bình thường lúc này anh cũng đã tới rồi, tại sao tối nay không tới? Hay là buổi tối có xã giao cho nên trễ một chút? Bạn đang đọc truyện tại diễn đàn Lê quý don @ Từ Quân Dd lqđQuản lý công ty lớn như vậy, mỗi ngày còn phải tới đây bồi cô, anh nhất định sẽ mệt chết đúng không? Ba trước kia cũng bận rộn như vậy, không phải sao? Huống chi quy mô Sở Thành căn bản không thể so với xưởng gia công của ba.

Thật ra thì mỗi ngày anh tới đây, bọn họ nói cực ít, hai người đều không thích nói nhiều. Nhưng bác sĩ đã giao phó, bây giờ đứa nhỏ đã hoàn toàn có thể nghe được âm thanh bên ngoài, thường nói chuyện với con, con sẽ có cảm giác.

Cho nên, gần đây Sở Mạnh vừa đến phòng bệnh sẽ nói chuyện với đứa nhỏ trong bụng. Nói là trò chuyện với đứa nhỏ, nhưng mà người đàn ông kia cũng chỉ là những câu: "Hôm nay có ngoan hay không?" Bản quyền thuộc về diễn đàn Lê quý don @ Từ Quân Hoặc "Ba tới thăm con rồi." Dù sao sẽ không vượt qua 10 câu, đây coi là trao đổi cái gì chứ? Ngưng Lộ mỗi lần thấy đều có một loại xúc động muốn cười, nhưng cô cũng không dám cười nhạo anh, cô cũng không phải chán sống mà đi trêu chọc anh.

Nói với Bảo Bảo xong, anh cũng phải hỏi cô một chút, nhưng bình thường đều là anh hỏi một câu cô trả lời một câu, cho nên anh không có nói cái gì nữa. Cũng sẽ không có những hành động vượt quá giới hạn, càng lắm là lúc về khê hôn trán cô. Có lúc nhìn bóng lưng có chút mệt mỏi của anh, Ngưng Lộ muốn anh ở nơi này nghỉ ngơi, nhưng lời nói đến bên môi lại nghẹn ngào. Cô sợ quan hệ bọn họ sẽ phát triển một hướng khác, đây là điều cô không có cách nào đoán trước, cô không dám suy nghĩ sâu xa!

"Cô Sở, muốn ngủ sao?" Y tá trực đi vào nhìn cô lần thứ hai, nhưng anh vẫn chưa đến! Không đến cũng gọi điện thoại cho cô chứ.

"A, chuẩn bị!" Ngưng Lộ quyết định tối nay đi ngủ sớm một chút, không cần chờ anh. Ai biết anh có đến hay không?

"Vậy tôi giúp cô tắt nhạc giao hưởng." Trước lúc Ngưng Lộ ngủ mỗi đêm có thói quen nghe một đoạn nhạc dưỡng thai, đây cũng là bác sĩ yêu cầu, để Bảo Bảo có quãng thời gian vui vẻ trước khi vào giấc ngủ, sau khi sinh sẽ tốt hơn. Truyện được chuyển ngữ bởi Từ Quân @ Diễn đàn Lê quý Don

"Cám ơn!" Ngưng Lộ nói cảm ơn, nhưng không biết giọng nói của mình mang theo một chút buồn buồn khó chịu.

"Đúng rồi, tối nay anh Sở tại sao không có tới đây? Công việc bận rộn như vậy sao?" Lúc y tá tới giúp Ngưng Lộ kéo chăn thuận miệng hỏi.

"Vâng, anh ấy rất bận!" Ngưng Lộ chỉ có thể nói ra câu này. Đúng vậy, bận đến có thể quên có nên gọi điện thoại cho cô hay không.

"Công việc anh Sở bận rộn như vậy mà còn mỗi ngày đến thăm cô, thật sự là đàn ông tốt hiếm có." Y tá hâm mộ nói. Bạn đang đọc truyện tại [diễn đàn Lê Quý Đôn @ Từ Quân Đôn](#) lqđĐang tiếc đàn ông tốt như vậy thường đều sớm bị người khác ôm rồi, họ chỉ có thể chảy nước miếng thôi.

"Ha ha." Ngưng Lộ đối với sự khen ngợi này không phản bác được, tại sao họ đều nói anh ta tốt chứ? Họ chỉ thấy bề ngoài mà thôi, bởi vì sự xấu xa của anh chỉ biết nhắm vào cô.

"Được rồi, cô ngủ đi. Tôi đi ra ngoài trước! Ngủ ngon!"

"Ngủ ngon!"

[diễn đàn Lê Quý Đôn](#)

Y tá đi ra ngoài, Ngưng Lộ làm thế nào cũng không ngủ được, không phải là Bảo Bảo khiến cô khó chịu, mà là lòng của cô buồn bực không nói ra được.

"Cô Sở đã ngủ chưa?" Bản quyền thuộc về [điễn đàn Lê Quý Đôn @ Từ Quân Đôn](#) Đang muốn đóng cửa lại, y tá nghe được một y tá khác đi tới nhẹ giọng hỏi.

"Buồn ngủ, có chuyện gì sao?"

"Mới vừa anh Sở gọi điện thoại đến phòng trực y tá hỏi mà thôi."

"Anh Sở? Anh ta tối nay tới đây sao?"

"Anh ta nói ở phòng cấp cứu dưới lầu, nói lát nữa sẽ đi lên. Nói cô Sở không cần chờ anh."

Loáng thoáng nghe một câu, Ngưng Lộ tỉnh táo lại: "Y tá Lâm, chờ một chút."

"Chúng ta cùng nhau vào xem một chút đi!" Hai y tá nghe được tiếng kêu cùng nhau đi vào.

"Chuyện gì vậy cô Sở?"

"Mới vừa rồi các cô nói Sở Mạnh ở phòng cấp cứu? Là ai bị bệnh sao? Hay là ... ?" Ngưng Lộ có chút lo lắng mà hỏi. Bạn đang đọc truyện tại [diễn đàn Lê Quý Đôn @ Từ Quân Đôn](#) Lúc này sao anh sẽ ở nơi đó? Là ai đã xảy ra chuyện? Điều này làm cho cô lo lắng không thôi.

"Anh Sở không có nói, chẳng qua là nói cô ngủ trước thôi!" Y tá vừa rồi nghe điện thoại trả lời.

"Các cô có thể cùng tôi đi xuống không?" Đang nói chuyện Ngưng Lộ đã vén chăn lên.

"Cô Sở, cái này không được đâu?" Truyện được chuyển ngữ bởi [Từ Quân @ Diễn đàn Lê Quý Đôn](#) Bác sĩ cùng anh Sở vẫn yêu cầu họ không thể để cho cô đi ra khỏi phạm vi tầng này, nếu để xảy ra chuyện gì, họ cũng sẽ không yên tâm.

"Không sao. Anh ấy cũng ở đó là không phải sao? Có tôi ở đây anh ấy sẽ không trách các cô. Đi thôi!" Trong lời Ngưng Lộ có không cho chút cự tuyệt.

Nếu cô Sở đã kiên trì như vậy rồi, họ cũng không tiện nói cái gì nữa. Đã thế thế này hẳn là sẽ không có chuyện gì.

[diễn đàn Lê Quý Đôn](#)

Ngưng Lộ cùng hai y tá đi thang máy đến phòng cấp cứu tầng 12, đèn vẫn còn sáng. Người đàn ông duỗi thẳng chân, dựa lưng vào ghế không phải là Sở Mạnh sao? Nhưng mà người con gái kề bên anh là ai? Bởi vì cô ta ngồi ở bên trong cho nên Ngưng Lộ không thấy được mặt, chẳng qua là cảm giác rất quen thuộc.

Nhìn bọn họ giống như là người yêu bình thường ngồi chung một chỗ, khiến trong lòng Ngưng Lộ bốc lên cảm giác chua xót không thể nói ra. Anh tại sao có thể cùng phụ nữ khác ngồi gần như vậy chứ! Cô trước kia không phải là chẳng màng sao? Tại sao lúc chứng kiến cảnh này lại cảm thấy khó chịu? Bạn đang đọc truyện tại [diễn đàn Lê Quý Đôn @ Từ Quân Đôn](#) Cô làm sao? Cô căn bản vốn không nên xuống. Có thể quấy rầy đến bọn họ, anh không có đi lên thăm cô không phải là vì bởi ngồi ở bên cạnh người phụ nữ kia sao?

"Cô Sở, đi đến đó không?" Tiểu Lâm nhẹ giọng hỏi. Anh Sở sao lại cùng người đàn bà khác ngồi ở chỗ đó đây? Nếu như cô là cô Sở cũng sẽ không chịu?

"Chúng ta về thôi!" Ngưng Lộ nhin khó chịu trong lòng, xoay người đi.

"Ngưng Nhi, sao lại xuống đây?" Tiếng nói chuyện khiến Sở Mạnh chẳng qua nhắm mắt lại nghỉ ngơi nghe được, anh mở mắt ra thấy dáng hình quen thuộc đó đang đi về, vội vàng đuổi theo. Bản quyền thuộc về [điễn đàn Lê Quý Đôn @ Từ Quân Đôn](#) Anh không phải là gọi điện thoại nói với y tá rồi sao? Chẳng lẽ cô nghe được nên xuống?

"Em, chẳng qua là. . . ." Ngưng Lộ không nói ra cô là lo lắng cho anh, cho là người nhà của anh đã xảy ra chuyện gì. Bản quyền thuộc về

dien+dan+le+quy+don+com@TưQuânBằng không Sở Mạnh không thể nào biết coi chừng. Nhưng chuyện cũng không phải như vậy, cô nhìn thấy chính là anh cùng một người phụ nữ khác, một người phụ nữ cô không biết.

"Anh Sở, thật xin lỗi." Tiểu Lâm thấy ánh mắt "hỏi thăm" của Sở Mạnh, trong lòng bắn ra tia lạnh run. Làm sao trước kia cô lại cảm thấy anh Sở tốt đẹp chứ?

"Không nên trách họ, là em muốn xuống." Ngưng Lộ biết ánh mắt của anh lại đang trách cứ người khác.

"Anh đưa em về được không? Đã trễ thế này, nên đi ngủ rồi!" Đối mặt với Ngưng Lộ lần nữa thì Sở Mạnh lại đổi một khuôn mặt khác. Truyện được chuyển ngữ bởi [TưQuân@dien+dan+le+quy+don+com](#)

"Tự em có thể đi về! Anh không cần lo." Anh cứ như vậy vội vã đuổi cô đi sao? Ngưng Lộ không biết trong giọng điệu mình lúc này giống như đứa con nít tức giận.

"Ngưng Nhi. . . ." Đôi tay Sở Mạnh vòng chắc vai của cô, không để cô đi. Bạn đang đọc truyện tại [đ≡iễn_đàn_≡ê_ quý_đ≡ôn@TưQuân≡Dd❄lqd](#)

"Anh Mạnh." Chộp mất một cái, thật ra lúc Sở Mạnh đứng dậy Tiêu Diệc San đã tỉnh rồi, cô vẫn không có mở mắt ra, thời điểm đang muốn mở miệng hỏi, lại nghe được anh kêu cái tên đó.

Thì ra là em họ anh! Ngưng Lộ nhìn theo tiếng nói, không trách được mới vừa rồi cô cảm thấy cái dáng người kia quen thuộc! Vậy người ở trong phòng giải phẫu là ai?

diễn❄đàn-le-quy❄don

"Chị dâu, chị xuống sao. Đã trễ thế này chị không nghỉ ngơi đứa nhỏ cũng nên nghỉ ngơi chứ?" Tiêu Diệc San không để lại dấu vết, quan sát bụng đã lộ rõ của Ngưng Lộ. Người ta con đều đã có, cho dù cô muốn thế nào cũng không có cơ hội ra tay phải không? Vốn tâm trạng đã bình tĩnh một chút, nhìn thấy bụng Ngưng Lộ, thấy Sở Mạnh lộ vẻ che chở với cô ta thì Tiêu Diệc San lại ghen ghét Ngưng Lộ lần nữa.

"Thật xin lỗi, chị đi lên giờ. Quấy rầy rồi!" Ngưng Lộ vô cùng không thích loại đối thoại nói móc nhau. Tối nay coi như cô tự tìm khổ mà ăn rồi!

"Các cô đi lên trước đi. Ngưng Nhi, còn chưa muộn, ngồi với anh, đợi lát nữa anh đưa em đi lên được không?" Bản quyền thuộc về [dien+dan+le+quy+don+com@TưQuân](#) Luôn luôn sẽ không ở trước mặt người ngoài biểu diễn loại thân mật này, hôm nay không biết Sở Mạnh phát điên gì, sau khi nói với y tá thì vòng chắc vai mảnh khảnh của cô, ở bên tai cô nhẹ giọng nói, mặt của cô lập tức hồng đến tận tai.

Một màn này trong mắt bất kì ai cũng là khuôn mẫu vợ chồng điển hình, hai y tá mỉm cười rồi đi. Mà Ngưng Lộ biết mình không cách nào từ chối anh, mặc anh ôm cô đến kia bên ghế dài ngồi xuống.

Người duy nhất không vui vẻ có lẽ chỉ có Tiêu Diệc San? Đây coi là cái gì đây? Cũng không biết là người nào bởi người nào. Truyện được chuyển ngữ bởi [TưQuân@dien+dan+le+quy+don+com](#) Anh Mạnh, anh nhất định phải ở trước mặt em như vậy phải không? Một người đàn ông cho tới bây giờ không hề dịu dàng lại ở trước mặt mẹ đàn bà kia thể hiện một mặt mà cô chưa từng thấy qua, chẳng lẽ có con của anh mà có thể độc hường sự quan tâm của anh cùng che chở sao? Quan Ngưng Lộ, cô thực sự làm tốt lắm!

"Bảo Bảo có ngoan ngoan nghe lời không?" Ngón tay thon dài đã thành thói quen vuốt ve bụng cô. Thấy cô xuống, phiền muộn trong lòng anh như kỳ tích mà biến mất. Thì ra là trong khi ở chung, từng chút từng chút của cô đối với anh lại ảnh hưởng sâu đến thế, nếu như lâu một chút nữa, có phải anh ngay cả mình cũng không cách nào nắm trong tay hay không? Đến mức độ nào, ai cũng không biết, đối với cô, anh đã không biết giới hạn thấp nhất của mình ở đâu! Anh không phải là đã chìm đắm càng ngày càng sâu rồi chứ?

"Ừ, có." Anh tựa vào càng ngày càng gần, mỗi áp giống như ở dấn ở lỗ tai cô nói chuyện, khiến hô hấp cô trở nên khó khăn.

"Có cái gì?" Nụ hôn vụn vặt từ vành tai nhỏ, xinh xắn từ từ chuyển sang cảm mượt mà.

"Bảo Bảo có nghe lời." Thở hỗn hển, Ngưng Lộ muốn đẩy đầu anh ra, thế nhưng anh lại cố ý không chịu. Cái người đàn ông hư hỏng này nhất định là cố ý, cố ý tại nơi công cộng như vậy mà làm mấy hành động thân mật với cô. Bạn đang đọc truyện tại [đ≡iễn_đàn_≡ê_ quý_đ≡ôn@TưQuân≡Dd❄lqd](#) Mặc dù đã rất khuya không có người thấy, nhưng có một vấn đề là có. Anh tại sao có thể không thấy người ta tồn tại chứ? Cho dù là em họ cũng không nên như vậy. Huống chi cô em họ đó lại có "muru mô bất lương" với anh.

"Bảo Bảo nghe lời, vậy em có nghe lời không?" Một tiếng buồn cười giống như từ lồng ngực phát ra, vang lên ở bên tai cô. Trời ạ, người đàn ông này lại vẫn cười được?

"Có hay không? Há?" Giống như là âm thanh uy hiếp lại đang bên tai, trầm thấp vang lên.

"Có." Nếu như cô dám trì hoãn nửa giây không trả lời anh, anh nhất định sẽ làm ra động tác mất thể diện hơn. Ngưng Lộ biết sẽ như vậy. Bản quyền thuộc về [dien+dan+le+quy+don+com@TưQuân](#)

"Cô gái ngoan." Ở trên môi cô hôn một cái thật mạnh, Sở Mạnh mới buông cô ra.

☆diễn❄đàn❄le❄quy❄don☆

"Anh Mạnh." Không nhìn được nữa, Tiêu Diệc San không nhịn được lên tiếng. Cặp mắt cô bốc lửa, hận không được bước lên lời hai người họ ra. Bọn họ lại đang trước mặt cô ân ái ái ái? Thật là quá đáng!

"Là ai đang cấp cứu?" Ngưng Lộ ở trong lòng anh, thấp đầu không dám nhìn Tiêu Diệc San. Truyện được chuyển ngữ bởi TừQuân@dien-dan-le-quy-don.com

"Em cho là chị dâu sẽ không nhớ tới phải hỏi chứ?" Tiêu Diệc San chính là không ưa thái độ Sở Mạnh đối với cô, như là nâng niu trong lòng bàn tay bảo bối vậy. Nôn chết cô!

"Mẹ của Diệc San xảy ra tai nạn xe cộ, A Tụ đang ở bên trong." Sở Mạnh giúp cô đáp lời.

"Tại sao có thể như vậy?" Thì ra là dì nhỏ của anh, không trách được anh sẽ ở chỗ này với Tiêu Diệc San.

"Diệc San, có A Tự ở đây. Mẹ em nhất định không có việc gì." Ngưng Lộ rút cuộc ngẩng đầu lên, đối với một cô gái đối với cô có ý thù địch mãnh liệt thế, cô có thể làm được như thế đã không tệ.

"Cám ơn." Gương mặt lạnh lùng của Tiêu Diệc San ngòì vào bên kia. Bạn đang đọc truyện tại dΞiễn_đàn_lΞê_quí_đΞôn@TủQuân.♫Dd*!qd

Không có ai nói chuyện, hơi thở bình tĩnh mà quái dị quanh quẩn bên ngoài phòng giải phẫu ngập tràn mùi thuốc.

-☀-diendan © lequydon.com-☀-

"Vị nào là người nhà bệnh nhân?" Bàn quyền thuộc về diện+dan+le+quy+don+com@TứQuầnMột y tá mang khẩu trang đẩy cửa ra thấy một bộ tình cảnh như thế: một người đàn ông ôm một phụ nữ có thai đã ngã, một tay vuốt tóc cô, mà đối lại là một phụ nữ vừa đơn độc đang ngồi với gương mặt tức giận. Đây rồi cuộc có người hay không, vì người bên trong ở trên đường ranh sinh tử giữa giữa mà lo lắng à? Nếu như không phải là bác sĩ Tổng bảo cô ra ngoài báo một tiếng, cô không muốn để ý tới mấy cái người quái dị này.

"Tôi . . . . Mẹ tôi như thế nào?" Tiểu Diệc San đứng lên. Thấy Sở Mạnh làm như không nghe thấy còn nhắm hai mắt ôm con đàn bà kia, trong lòng cô khó chịu tới cực điểm. Truyền được chuyển ngữ bởi TừQuân@dien-dan-le-quy-don.comNếu như không phải là mẹ cô sinh từ chưa biết, cô thật sự muốn nhào tới cho cô ta một cước?

"Bác sĩ Tổng, bệnh nhân tam thời không có nguy hiểm tính mạng, nhưng ca giải phẫu còn phải kéo dài 6 giờ, trước tiên mọi người có thể về nghỉ ngơi."

"Mẹ không có việc gì sao? Thật sự không sao cả!" Nghe được Tiêu Tinh Nguyệt tam thời không có nguy hiểm tính mạng, Tiêu Diệc San cười nhẹ nhõm.

"Tinh mạng thì không còn nguy hiểm, nhưng có thể sẽ không thể đứng lên được nữa." Y tá lạnh lùng nói xong liền đóng lại cửa phòng phẫu thuật.

"Không đứng được? Không đứng được sao?" Một giây kế tiếp, Tiêu Diệc San ngẩn ngơ.

"Đến lúc đó anh để A Tự sắp xếp đi ra nước ngoài làm vật lý trị liệu. Đi về nghỉ ngơi trước đi! Anh dẫn Ngưng Nhi đi lên." Vẫn nhắm hai mắt, Sở Mạnh mở miệng nói. Có thể giữ được một cái mạng đã không tệ, cô còn muốn như thế nào?

"Anh Mạnh, anh không theo em sao?" Bàn quyền thuộc về ≡ diễn❖ đàn_lẽ_ quý❖ đôn≡ @TưQuânTiêu Diệc San không thể tin được Sở Mạnh để một cô gái hơn nửa đêm trở về một mình? Mặc dù cô có thể tự về.

"Anh không phải là đã ở với em lâu vậy sao? Diệc San, em không còn nhỏ, chuyện của mình có thể tự xử lý. Em ở chỗ này cũng không có tác dụng, sau khi kết thúc giải phẫu lập tức đưa đi đến phòng chăm sóc đặc biệt, đi phải nhận được chăm sóc tốt nhất." Sở Mạnh đem đầu Ngưng Lộ dúi xuống khe đặt ở ngực, một tay khác ôm lấy đùi của cô bẻ lên. Hiện tại cũng mới 11 giờ đêm mà thôi, nhưng trong khoảng thời gian này cô vẫn ngủ trước 10 giờ, dù cố gắng thế nào cũng không nhìn được, gục ở trong lòng anh ngủ. Truyện được chuyển ngữ bởi [Tứ Quân @diễn đàn C * * * * *](#) [lê q * uyển](#) [đôn](#) Thật ra thì nếu như không phải là y tá ra ngoài, anh cũng muốn ôm cô lên rồi, ngủ như vậy rất khó chịu, huống chi cô còn là phụ nữ có thai! Để cô xuống chỉ là muốn Tiêu Diệc San biết khó mà lui, không ý đồ đến gần anh nữa.

"Anh Mạnh . . . . ." Tiêu Diệc San chỉ có thể trở mắt nhìn anh ôm người phụ nữ kia đi. Thật sự cô rất hận!

≡diễn❀đàn_lê_quý❀đôn≡

"Nếu như anh rất bận, không cần tới đây mỗi ngày đâu." Thời điểm khi anh buông cô xuống, Ngưng Lộ cũng đã tỉnh lại. Ban ngày mẹ hoặc thám Trương cũng sẽ đến thăm cô, mà buổi tối cô luôn ngủ sớm. Truyện được chuyển ngữ bởi TừQuân@diễn ĩn đ * @ n C l ê q * ú y C ãĐonCô không muốn nhìn thấy anh ngày ngày đi tới đi lui công ty - bệnh viện mệt mỏi như vậy, dù sao mấy ngày nữa đã có thể về nhà. Mà lúc này giữa lòng mây anh rõ ràng có một vết nhân vuốt không hết, rất mệt mỏi sao?

"Em không phải muốn anh tới sao?" Giọng cô kéo căng, Sở Mạnh ở bên giường ngồi xuống. Một mõi, làm sao sẽ mõi mõi đây? Anh luôn là người cuồng công việc, trước kia một người bình thường đều sau 12 giờ mới có thể ngủ. Ngủ sớm cũng không ngủ được, không bằng làm nhiều chuyện chút. Anh thoát nhìn rất mõi sao? Có lẽ là trong khoảng thời gian này ngủ ít đi. Mỗi ngày sau khi trở về từ bệnh viện, một mình nằm trên chiếc giường lớn kia, thế nhưng anh cảm thấy trống rỗng khó chịu.

"Không phải vậy. Em sợ anh mệt." Lời vừa ra khỏi miệng, hai mắt Ngưng Lộ nhắm nghiền. Trời ạ, tại sao cô có thể nói lời như quan tâm anh? Ban đang

đọc truyện tại diễn đàn ♣️♣️ quý ♣️ đôn @Tứ Quân ♣️ Dd ♣️ lqđ

Thì ra là cô sẽ quan tâm anh! Sở Mạnh hạ thấp đầu, xem xét kỹ lưỡng gương mặt tựa hồ có chút đỏ lên.

"Anh không mệt. Nếu như em đồng ý thương anh một chút." Bản quyền thuộc về ≡ diễn ♣️ đàn ♣️ _lê ♣️ quý ♣️ đôn ≡ @Tứ Quân Thanh âm trầm thấp như hấp dẫn cô.

"Em không biết anh nói cái gì." Trái tim sau khi nghe lời anh nói bỗng mất đi tần số vốn có.

"Em biết."

Mang theo dịu dàng trước nay chưa có, nụ hôn của anh rơi vào môi cô. Mùi vị vừa nóng lại tê dại tràn ra trên cánh môi mềm mại, hơi thở mát lạnh chui vào trong mũi cô, Ngưng Lộ quên mất mình có còn hồ hấp hay không.

Lưỡi của anh dịu dàng dụ dỗ cô mở miệng, tiến quân thần tốc, bàn tay giữ cái ót cô, không để cho cô né tránh, chuyên tâm hôn cô. Truyện được chuyển ngữ bởi Tứ Quân @diễn ♣️ đàn ♣️ đ ♣️ àn ♣️ lê ♣️ q ♣️ úy ♣️ đ ♣️ òn Đầu lưỡi bởi vì anh treu đùa thuần thực mà múa theo, cùng anh dây dưa không rời. Xâm nhập như thế, triển miên như thế, giống như muốn hôn vào tim cô, cùng linh hồn cô quấn quýt một chỗ, mãi không tách rời.

Triệt để mà lâu dài, dịu dàng lại điên cuồng, anh đem lấy hết thầy trong miệng cô tham lam cuốn vào, nước miếng của cô không kịp nuốt, bị anh hớp hết, mà cô cũng nuốt vào thứ thuộc về anh, đây là loại tương nhu dĩ mật [*] thân mật tới cực điểm giữa tình nhân.

[*] Tương nhu dĩ mật: 濡: thấm ướt; 沫: nước bọt, nước dãi. khi hồ đã cạn kiệt, để được sống lâu hơn, những con cá gần nhau bắt đầu tự nhả nước bọt hoặc bong bóng để làm ẩm cho nhau, tránh bị chết khô.

Câu này có nghĩa là sự thương yêu giúp đỡ nhau của vợ chồng, người nhà hoặc bạn bè trong những lúc khó khăn, gian khổ nhất.

Đôi tay trắng mảnh khảnh không biết lúc nào thì tự giác vòng trên cổ anh, khiến hai người càng thêm thân mật quấn lấy nhau. Bạn đang đọc truyện tại diễn đàn ♣️♣️ quý ♣️ đôn @Tứ Quân ♣️ Dd ♣️ lqđ Bàn tay thanh tú chơi đùa, vuốt mái tóc dày của người đàn ông, mặt càng dựa gần anh, dường như khăn cầu anh yêu mến nhiều hơn. Cô chủ động, khiến lửa trong anh bùng cháy, tình dục đột nhiên đột kích ...

Cô là người con gái đầu tiên anh muốn ôm thật chặt vào trong ngực mà yêu thương, lại luôn không biết nên làm sao mới có thể đi vào lòng cô. Cho nên anh vẫn lấy phương thức xúc phạm mà có cô, nhưng lại làm tổn thương cô, chính anh cũng không dễ chịu chút nào. Nhưng anh thật sự không biết làm sao mới đúng. Bây giờ cô chủ động, anh không phải có thể cho là cuối cùng cô cũng hiểu tâm ý của anh sao?

diễn ♣️ đàn ♣️ đ ♣️ àn ♣️ lê ♣️ q ♣️ úy ♣️ đ ♣️ òn

"Ngưng Nhi, Ngưng Nhi của anh . . . . ." Bản quyền thuộc về ≡ diễn ♣️ đàn ♣️ _lê ♣️ quý ♣️ đôn ≡ @Tứ Quân Hồ hấp của anh càng thêm trở nên nặng nề, hơi thở nóng hổi không ngừng phả mặt cô, ở tai, rồi tràn ra đến toàn thân. Cô giống như là độc được của anh, anh trúng độc quá sâu, phải như thế nào mới có thể giải được?

Không hề thỏa mãn môi cùng môi hấp dẫn nhau nữa, anh bắt đầu một đường đi xuống, tay cũng không tự giác đưa vào trong quần áo. Truyện được chuyển ngữ bởi Tứ Quân @diễn ♣️ đàn ♣️ đ ♣️ àn ♣️ lê ♣️ q ♣️ úy ♣️ đ ♣️ òn Bởi vì mang thai, ngực cô ít nhất lớn hơn một size so với trước kia, cảm giác thỏa mãn kia khiến anh muốn hưng hăng dùng sức . . . . .

"Không được, không được . . . . . Anh mau buông tay." Cảm giác vừa đau lại trướng khiến Ngưng Lộ khôi phục thanh tỉnh, Ôi trời ơi!!! Giữa bọn họ thiếu chút nữa sẽ phải nhóm lửa tự thiêu rồi. Tại sao cô có thể quyến rũ anh? Ở trong phòng bệnh của bệnh viện mà lại chủ động đáp ứng anh?

"Thật xin lỗi. Ngưng Nhi, anh chỉ sợ một cái mà thôi. Được rồi, không cần cử động nữa rồi. Ngưng Nhi. . . . . Ngưng Nhi. . . . ." Sở Mạnh vui đầu ở cổ của cô, nặng nề thở hỗn hển, giống như là chạy marathon xong.

Một tiếng ít nhiều giống như là loại âm thanh cầu xin khiến lòng Ngưng Lộ mềm nhũn ra, không thể nhẫn tâm đẩy anh ra, chỉ có thể mặc cho anh ở bên tai cô càng không ngừng lâm bầm, trái tim luôn hồ hững giờ phút này lại mềm lòng, vì âm thanh kia như là đau khổ thì thầm. Thật ra thì cô đang trách anh tổn thương cô; đồng thời, cô không phải cũng tổn thương anh sao? Bạn đang đọc truyện tại diễn đàn ♣️♣️ quý ♣️ đôn @Tứ Quân ♣️ Dd ♣️ lqđ Nếu như, nếu như bọn họ có thể biết nhau trước khi cô hẹn hò với Sở Khương, vậy kết quả sẽ khác nhau không?

Nhưng không có ai có thể thay đổi thời gian đã qua, tại sao bọn họ có thể gặp nhau muộn như vậy? Thế gian không có nếu như, cuộc sống không thể làm lại. Sở Mạnh, nếu như em biết anh trước, thật tốt biết bao! Có lẽ em sẽ yêu anh! Có lẽ sẽ như thế. Một người đàn ông như vậy, rất dễ dàng để cho người khác động lòng!

"Được rồi, anh tắm rửa trước. Ngủ đi!" Rốt cuộc chờ cả người anh tỉnh táo lại, buông cô ra, từ trên giường bò dậy, đi về phía phòng tắm trong phòng bệnh.

diễn ♣️ đàn ♣️ lê ♣️ quý ♣️ đôn

"Bảo Bảo, mẹ có phải quá đáng lắm hay không?" Cô thế nào ngủ được? Cô rõ ràng chính là không thương anh, rồi lại đối với anh sinh ra cảm giác không thể lý giải như vậy. Anh khó khi lại dịu dàng, khiến cô luyến tiếc không muốn buông tay!

"Sao còn chưa ngủ đây?" Tắm nước lạnh vọt một cái đem dập tắt lửa dục trên người, ra ngoài lại thấy cô vẫn còn mở mắt chưa ngủ.

"Anh còn phải về sao?" Bản quyền thuộc về ≡diễn❖đàn_lê_ quý❖đôn≡@TưQuânAnh sao chỉ bọc một cái khăn tắm rồi đi ra chứ? Mặc dù không phải là lần đầu tiên nhìn anh trần truồng, thế nhưng hình ảnh “đẹp mắt” này vẫn làm cô đỏ mặt!

Bây giờ đã là hơn 12 giờ, trẻ như thế anh chạy tới chạy lui thật sự rất vất vả!

"Nếu như em không muốn cho anh đi, anh liền không đi." Bạn đang đọc truyện tại diễn❖đàn❖lê❖quý❖đôn@TưQuân❖Dd❖lqđTrong phòng VIP, giường lớn đến có thể ngủ nhiều hai người cũng không sao. Hơn nữa anh ở nơi này là hồi thăm ý kiến của cô? Người đã chủ động chui vào trong chăn rồi.

"Ngưng Nhi, em muốn anh ngủ cùng em không?" Truyện được chuyển ngữ bởi TưQuân@diễn❖đàn❖lê❖quý❖đôn❖Om cô, cảm giác thật sự quá tốt, thì ra mình mỗi buổi tối đều ngủ không ngon là bởi vì trong ngực thiếu hương thơm của cô!

"Em muốn ngủ." Người cũng đã ở trên giường, hỏi cái câu làm cho người ta không biết trả lời như thế nào còn có ý nghĩa gì sao?

"Chúng ta cùng nhau ngủ." Vui đầu ở trong hương tóc nhàn nhạt của cô, Sở Mạnh hận không thể làm thời gian cứ dừng lại tại giây phút này.

"Anh không nên ôm chặt như vậy có được không?" Hơn nữa tay của anh để ở chỗ không nên để nữa.

"Em không nên động. Anh không mặc quần." Những lời này quả nhiên vô cùng hữu hiệu, Ngưng Lộ lập tức ngừng lại rồi hô hấp đến cử động cũng không dám. Cô cho là anh ở bên cạnh, cô sẽ không ngủ được, ai biết không . . .

Anh quyết định, về sau cũng không cần để cho cô sinh con nữa, cũng không cần rồi. Nghĩ đến loại này toàn thân phát đau, Bản quyền thuộc về ≡diễn❖đàn_lê_ quý❖đôn≡@TưQuânđem không thể say giấc, cảm giác thống khổ này anh không bao giờ muốn nếm nữa!

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Ác Ma Quá Yêu Vợ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 74: Sinh Non

Bất kể là vui vẻ hay đau khổ, kim đồng hồ vẫn quay mỗi ngày, sẽ không bởi vì bất kì ai mà thay đổi.

Qua lễ Giáng sinh, thời tiết càng ngày càng lạnh, sau đó tết Nguyên Đán cũng im hơi lặng tiếng đi qua. Truyện được chuyển ngữ bởi TưQuân@dien❖dan❖le❖quy❖don❖comMang thai đến gần tháng thứ tám, thân thể Ngưng Lộ như một quả bóng, càng ngày càng phình ra, mặc một chiếc đầm bầu in hoa nhỏ màu lam nhạt, bằng bông vải nhung dày, vừa có thể bảo vệ cô khỏi bị nhiễm lạnh, lại mang đến cho cô vẻ trong sáng dịu dàng, mười phần vị phụ nữ mang thai, khiến sự non trẻ của cô thêm mùi vị trưởng thành.

Nhưng thân thể càng ngày càng nặng nề làm cho hoạt động của cô càng ngày càng chậm lại, mỗi lần lên xuống cầu thang đều muốn thở đứt hơi. Nếu như không phải là bác sĩ đề nghị cô trong lúc mang thai, nhất là thời kì cuối phải đi lại nhiều, sau này sẽ có lợi khi sinh con, Ngưng Lộ thật sự muốn cả ngày lẫn đêm chỉ nằm ở trên giường thôi. Bản quyền thuộc về ☆diễn❖đàn❖lê❖quý❖đôn☆@TưQuânNhưng nằm ở trên giường cũng khó chịu, chỉ có thể nằm nghiêng ngủ, mỗi lần lật người, cô thậm chí cảm giác khoa trương đến nỗi cả bao tử sẽ theo động tác lật người mà lộn hết lên.

Đều là tên đàn ông kia làm hại, anh sáng khoái muốn cô, còn cô lại chịu khổ như vậy. Mỗi lần đêm khuya bởi vì khó chịu mà tỉnh lại, Ngưng Lộ muốn đánh cái tên đàn ông để cho cô khó chịu, nhưng anh luôn là dịu dàng giúp cô xoa bóp vòng eo đau nhức khiến cô không cách nào hạ cái quyết tâm kia.

diễn❖đàn❖lê❖quý❖đôn

"Cô chủ, nếu không hôm nay chúng ta xuống dưới lầu đi dạo chút?" Thím Trương nhìn Ngưng Lộ nhú chặt lông mày lên, aiz. Bạn đang đọc truyện tại di❖ễn❖đàn❖lê❖quý❖đôn@TưQuân❖Dd❖lqđDù sao tuổi thiếu phụ nhân vẫn còn nhỏ phải nâng cái bụng lớn như vậy, trong lòng ít nhiều có chút không thoải mái, bản thân mình còn giống một đứa trẻ thì phải làm mẹ rồi! Vừa lúc thời tiết không tệ, đã lâu mặt trời chưa lộ dạng rồi.

"Thím Trương, bộ dạng của con có phải rất xấu hay không?" Ngưng Lộ cúi đầu, nếu như ra cửa mặc thêm áo khoác nữa, cô ngay chân cả mình cũng sẽ không thấy được. Trong khoảng thời gian này tới nay, trừ đi bệnh viện khám thai, cô căn bản rất ít ra cửa.

"Nào có! Thời điểm phụ nữ mang thai là xinh đẹp nhất. Không phải lo lắng, con là phụ nữ có thai đẹp nhất mà thím Trương thấy đó." Truyện được chuyển ngữ bởi TưQuân@dien❖dan❖le❖quy❖don❖comThím Trương nói cũng là lời nói thật, có vài người lúc mang thai còn chưa sinh con ra, trên gương mặt đã bắt đầu có thai ban, đợi đến sau khi sinh làm sao cũng không hết được. Nhưng ngược lại, mặt thiếu phụ nhân so với khi chưa có mang càng thêm mượt mà, trắng nõn, dưới ánh đèn còn sáng nhàn nhạt.

"Thím Trương, thím lại trêu chọc con. Chúng ta đi xuống đi!" Tâm trạng tốt lên không ít, Ngưng Lộ quyết định nghe ý kiến thím Trương, cả ngày lẫn đêm buồn bực ở nhà cũng khó chịu.

"Cô chủ, mặc thêm áo khoác, chúng ta đi thôi."

Hai người ở trong vườn hoa mới đi hai vòng, Ngưng Lộ lại bắt đầu thờ hẩn hển, ngồi bên cạnh giàn hoa thấp. Ai! Sinh một đứa bé thật sự không dễ dàng!

"Cô chủ, uống ngụm nước nóng trước!" Hôm nay thời tiết không tính là lạnh, bởi vì có ánh mặt trời chiếu vào làm cho người ta cảm giác ấm áp, thoải mái. Thím Trương cùng cô ra cửa mang theo rất nhiều đồ, trong túi nhỏ tùy thân có nước nóng, dầu thuốc, khăn giấy cùng thức ăn vặt cô thích, dĩ nhiên còn có điện thoại di động. Bạn đang đọc truyện tại diễm_đàn_lê_quý_đôn@TưQuânDd~lqđ

Gần đây Sở Mạnh thường gọi điện thoại của cô, có lúc chẳng qua chỉ là hỏi một câu: "Ăn cái gì chưa?" Hoặc "Bảo Bảo ngoan sao?", giữa đôi thoại bọn họ vẫn ngắn gọn như thế, lại không che giấu được cô càng ngày càng ý lại vào sự an tâm anh mang tới cho cô.

"Cô chủ, cô có điện thoại!"

Mới nghĩ như vậy, điện thoại đã tới rồi. Là anh sao? Ngưng Lộ lại có chút mong đợi.

Hừ? Số điện thoại này rất quen! Nhưng không phải là Sở Mạnh. Hình như là người nào trong nhà đúng không? Bản quyền thuộc về diễm_đàn_lê_quý_đôn@TưQuânLần trước vì chuyện Sở Khương, anh ta đòi cho cô số điện thoại mới, cái số kia cô đã cho mẹ, nhưng cái số này không phải mẹ, Ngưng Lộ nhấn phím trả lời.

☆diễm_đàn_lê_quý_đôn☆

"Lộ Lộ, là cậu đây!" Mới nhấn phím trả lời còn không kịp nói gì, bên kia liền truyền đến giọng nói lo lắng của Đàm Chí Hoa.

"Cậu, đã lâu con không gặp cậu, cậu đã đi đâu? Truyện được chuyển ngữ bởi TưQuân@diễm_đàn_lê_quý_don~comLần trước mẹ cũng nói đã lâu rồi không thấy cậu tới nhà." Vừa nghe là giọng của cậu, Ngưng Lộ cười vui vẻ.

"Lộ Lộ, là như vậy. Bây giờ cậu đang ở dưới công ty Sở Mạnh, muốn tìm nó nói một ít chuyện, nhưng thư ký phía trên nói nó đang đi họp không để cho cậu vào! Cậu thật sự có việc gấp tìm nó." Bên kia Đàm Chí Hoa nói rất lộn xộn, giống như có những người khác đang nói chuyện!

"Cậu, không thể chờ anh ấy hết bận lại bàn sao?" Ngưng Lộ sẽ rất ít khi gọi điện thoại cho anh vào thời gian làm việc, cô không muốn quấy rầy anh làm việc, hơn nữa anh thật sự rất bận! Gần đây mỗi ngày đều mang công việc về nhà làm.

"Lộ Lộ, con gọi cho nó được rồi! Coi như là con giúp cậu một lần đi. . . . ." Bạn đang đọc truyện tại diễm_đàn_lê_quý_đôn@TưQuânDd~lqđ

"Vậy để con thử. . . ." Còn chưa nói xong, điện thoại bên kia đã bị cướp: "Nếu như mày thật sự là vợ Sở Mạnh, lập tức báo Sở Mạnh xuống. Bằng không bọn tao phết Đàm Chí Hoa."

Sau khi bị một người đàn ông xa lạ hung hăng uy hiếp, bên kia điện thoại liền cúp. Trời ạ, rốt cuộc là cậu chọc phải người nào? Ngưng Lộ sợ hãi vội gọi Sở Mạnh, nhưng lại không ai nhận. Không được, cô phải xem cậu đã xảy ra chuyện gì.

"Thím Trương, nhanh lên một chút. Nhanh lên gọi chú Trương lái xe tới đây. Con muốn đi Sở Thành! Cậu con đã xảy ra chuyện!" Ngưng Lộ cầm điện thoại di động, mặt sắp khóc lên, bộ dạng làm thím Trương sợ hãi.

"Cô chủ, cô không nên gấp, tôi lập tức gọi ông ấy tới đây! Không nên nổi giận, không nên nổi giận nha!" Bản quyền thuộc về diễm_đàn_lê_quý_đôn☆@TưQuânThím Trương vội vàng gọi điện thoại cho chồng mình.

Không tới 5 phút, chú Trương đã đem xe lái đến cửa tiểu khu, Ngưng Lộ được thím Trương đỡ lên xe, xe nhanh chóng hướng phía Sở Thành.

Trong lòng Ngưng Lộ đã hỗn loạn lên hết, bình thường mặc dù cậu luôn không làm được đại sự gì, nhưng sẽ không chủ động đi trêu chọc thị phi, sao lần này lại như vậy đây? Sở Mạnh vẫn không nhận điện thoại, điều này làm cho cô vô cùng lo lắng. Truyện được chuyển ngữ bởi TưQuân@diễm_đàn_lê_quý_don~comMà Thím Trương gọi tới máy chủ công ty được nói là tổng giám đốc đang mở hội nghị quan trọng, không thể nghe điện thoại lúc này.

Thật là cấp bách chết người mà!

diễm_đàn_lê_quý_don~com

Tiêu Diệc San sau khi ở bệnh viện làm xong thủ tục, ngày mai họ sẽ phải về Mỹ. Mặc dù mẹ nhặt về một cái mạng, nhưng vì thương thế quá nặng thương tổn tới xương cốt thần kinh, nửa người dưới không cách nào nhúc nhích nữa, Bạn đang đọc truyện tại diễm_đàn_lê_quý_đôn@TưQuânDd~lqđmuốn đứng lên lần nữa, chỉ có thể đến nơi có điều kiện chữa trị tốt hơn là Mỹ. Mà tất cả là Sở Mạnh giao phó cho Tổng Từ Tự mới liên lạc bệnh viện tốt cho họ, chỉ chờ người sang là được.

Cô biết Sở Mạnh vì mẹ làm tất cả, nhưng cô còn chưa cam tâm. Mẹ nằm viện lâu như vậy anh chỉ tới một lần, mà một lần kia vẫn là vì đưa Quan Ngưng Lộ về mà thuận tiện tới.

Cho nên, hôm nay bất kể như thế nào, cô đều muốn gặp anh. Nhưng đáng chết là thư kí đại sảnh lại dám ngăn lại cô, không cho cô đi lên, chẳng lẽ cô ta không biết cô sao? Bản quyền thuộc về ☆diễn☆đàn☆lê☆quý☆đôn☆@TưQuânĐàm nói bây giờ cô không có nhậm chức ở công ty nên không thể đi lên, quá ức hiếp người rồi!

Đang muốn cùng thư kí cãi cò, Tiêu Diệc San liếc mắt nhìn một người đàn ông cũng muốn lên tìm Sở Mạnh. Nhìn người trước mắt mặt rất lạ, khẩu khí không nhỏ, thế nhưng đầu tiên là mở miệng tìm Sở Mạnh. Ông ta là ai?

"Cô à, tôi thật sự chính là cậu của tổng giám đốc các cô, làm phiền cô thông báo một chút được không? Tôi có chuyện rất quan trọng tìm nó." Đàm Chí Hoa cầu xin. Bản quyền thuộc về dien+dan+le+quy+don+com@TưQuân

Đều là ông không tốt, không hiểu biết, thấy tốt liền thu. Lần trước ông mua cổ phiếu Thế Thành, bởi vì Sở Mạnh kịp thời khuyên nên bán ra để kiếm một khoản. Vốn nghi ngờ, ông dùng toàn bộ tiền mua cổ phiếu Sở Thành, chỉ cần có Sở Mạnh ở đây, ông tin nhất định sẽ không thiệt. Chăng qua là ông không nên nghe lời sàm ngôn của bạn bè, nói cổ phiếu khác hẳn có nội tình, nhất định sẽ kiếm lời, khiến lòng tham của ông nổi lên, sau đó còn bị ma xui quỷ khiến đi mượn tiền bọn cho vay nặng lãi để mua đồng cổ phiếu kia. Truyen được chuyển ngữ bởi TưQuân@Diễn đàn Lê Quý ĐônMấy ngày trước quả thật tăng không ít, nhưng một tuần lễ sau vẫn không ngừng bị người có ý bán tống bán tháo làm giá không ngừng giảm, không tới nửa ngày đã xuống đến rơi xuống điểm thấp nhất, mặc dù ông cũng bán được một phần, nhưng vẫn mất hết cả vốn.

Lần này, bọn cho vay cũng không dùng đuổi theo ông đòi khoản nợ. Chị hai với anh rể vẫn phản đối ông mua cổ phiếu, hơn nữa lần này ông lại đem tiền của chị thua sạch, không mặt mũi gặp lại chị nữa. Bản quyền thuộc về dien+dan+le+quy+don+com@TưQuânDd*ldCuối cùng có thể nghĩ tới chính là mong Sở Mạnh giúp ông, nhưng bây giờ ngay cả cơ hội gặp nó một lần cũng không có. Trời muốn ông chết sao sao?

"Thật xin lỗi. Làm phiền ông hẹn trước được không? Tổng giám đốc chúng tôi đang mở cuộc họp hội đồng quản trị, không tiện tiếp khách." Nhân viên lễ tân vẫn mỉm cười như cũ, không có cách nào khác, đây là công việc.

"Cô à, tôi thật sự là. . . ." Đàm Chí Hoa đang muốn tiến một bước giải thích, lại bị một giọng phụ nữ lạnh lùng cắt đứt.

"Vị này nói láo cũng cần logic chút chứ? Tôi là em họ Sở Mạnh sao chưa từng có nghe nói qua anh ấy còn có cậu chứ? Thật là buồn cười." Bản quyền thuộc về dien+dan+le+quy+don+com@TưQuânNếu như không phải là cô giận đến điên rồi thì Tiêu Diệc San thật muốn bật cười.

"Cháu ngoại gái tôi là vợ Sở Mạnh, vậy Sở Mạnh cũng phải gọi tôi một tiếng cậu. Là cô muốn cười chứ gì? Nói gì em họ của nó cũng bị chặn ở đây?" Đàm Chí Hoa cũng quan sát cái người tự xưng là em họ Sở Mạnh đó. Thân thích nhà họ Sở là ông không biết rồi, có điều nhìn bộ dáng của cô ta cùng quan hệ với Sở Mạnh cũng không tới đi đâu, bằng không cũng sẽ không giống ông đứng thần thờ như vậy.

"Ông nói ông là cậu của Quan Ngưng Lộ? Tôi cho là cậu từ đâu mà tới! Thế nào, khinh thường tôi? Chúng ta đều là một dạng phải chờ tại đây. Hừ!"Truyen được chuyển ngữ bởi TưQuân@Diễn đàn Lê Quý ĐônTiêu Diệc San lạnh lùng xoay người, ông ta hẳn là cậu Quan Ngưng Lộ rồi, xem ra hôm nay cô với ông ta phải dây dưa ở đây rồi. Xem thử cuối cùng là ai có thể gặp Sở Mạnh.

diễn☆đàn-lê-quý☆đôn

"Này, Đàm Chí Hoa. Mày không phải là gạt chúng ta đến đây đùa giỡn chứ? Tao cảnh cáo mày, mày đừng mơ hôm nay chúng ta không lấy được tiền!" Mấy người vạm vỡ một mực đi theo đằng sau thấy tổng giám đốc Sở Thành cũng không muốn tiếp Đàm Chí Hoa, bắt đầu tức giận.

"Không có. Các anh không có nghe được lễ tân nói Sở tổng đang họp hội đồng quản trị sao? Tôi lập tức gọi điện thoại cho cháu gái tôi, nó nhất định có biện pháp. Cho tôi thêm một chút thời gian." Bản quyền thuộc về dien+dan+le+quy+don+com@TưQuânDd*ldĐàm Chí Hoa lấy điện thoại ra gọi chị hỏi số điện thoại của Ngưng Lộ.

"Tao cho mày nửa tiếng, nếu như mà tao không thấy được Sở Mạnh, mày tự xử lý đi." Mấy tên đầu gấu đó đoạt lấy điện thoại Đàm Chí Hoa uy hiếp người trong điện thoại lần nữa rồi ngồi lại ghế sa lon ở đại sảnh.

Mà nhân viên ở đây cũng rối rắm, mới vừa rồi trước khi tổng giám đốc họp giao phó cô, bất kể có chuyện gì gấp cũng chờ anh họp xong lại nói. Nhưng mới rồi cô ở đi vào sửa sang lại phòng làm việc của anh nghe được điện thoại tư nhân vẫn vang không ngừng, cô đi theo bên cạnh anh làm việc lâu như vậy, biết cái di động đó chỉ có người quen mới có thể gọi, nhưng cô không dám tự mình tiếp điện thoại của anh. Bản quyền thuộc về dien+dan+le+quy+don+com@TưQuânVang lên mấy lần, bên kia cũng gọi điện thoại nói một người giúp việc trong nhà tổng giám đốc nói phu nhân tổng giám đốc có việc gấp tìm anh, từ trách nhiệm đối với công việc cùng mới vừa rồi Sở Mạnh giao phó, thư kí Phụng quả nhiên yêu cầu trước, mọi việc muốn tìm điện thoại của tổng giám đốc không cho đón tiếp đi lên, có chuyện xin hãy hẹn trước.

Nhưng cô cảm thấy bất an trong lòng. Có phải là cô Sở có việc gấp tìm tổng giám đốc chạy không? Nhưng tổng giám đốc với những đại cổ đông gay gắt bên trong dây dưa đã hơn nửa ngày mà vẫn chưa kết thúc sao?

Ai! Phải làm thư ký hoàn thành trách nhiệm thật sự không dễ dàng.

Sau 20 phút, Ngưng Lộ đi tới tòa nhà xí nghiệp Sở Thành.

"Cô chủ, chậm một chút đi." Thím Trương đỡ cô xuống xe. Truyen được chuyển ngữ bởi TưQuân@Diễn đàn Lê Quý Đôn

"Lộ Lộ, rốt cuộc con đã tới! Bảo bồi ngoan của cậu." Đàm Chí Hoa xa xa thấy Ngưng Lộ xuống xe, thật nhanh chạy tới, hưng phấn ôm lấy con chim cánh cụt nhỏ Ngưng Lộ.

"Cậu, buông con ra đã, đầu con choáng. Rốt cuộc là thế nào hả?" Ngưng Lộ lần đầu tiên cảm thấy người cậu luôn luôn thương yêu chính mình sao ngược lại cần cô đi quan tâm chứ?

"Thật xin lỗi, Lộ Lộ. Đầu do cậu không tốt. . . . ." Vừa đi vào đại sảnh, Đàm Chí Hoa vừa nói đại khái cho Ngưng Lộ nghe.

"Cậu, chính là mấy người này sao?" Tiến vào đại sảnh, Ngưng Lộ thấy được bọn cho vay theo như lời của cậu. Bản quyền thuộc về dien+dan+le+quy+don+com@TưQuânVừa nhìn quả nhiên là một Hung Thần Ác Sát, đều do cậu rồi, làm gì lại đi trêu chọc người ta? Nhưng chuyện này Sở Mạnh có thể giúp hay không cô không chắc, nhưng phải thử một chút chứ? Ai, sao đầu cô chút chóng mặt?

Diễn đàn❖Lê❖Quý Đôn

"Cô à, tôi là vợ của Sở Mạnh, làm phiền cô thông báo Sở Mạnh một chút, tôi có việc gấp có thể tìm anh ấy không?" Bạn đang đọc truyện tại dien+dan+le+quy+don+com@TưQuânĐd❖lqđNgưng Lộ chịu đựng đau đầu và bụng, nhờ Thím Trương đỡ cô đi đến quầy tiếp tân. Nhưng hình như đôi người rồi, không phải là cô gái lần trước cô có ngọt ngào nụ cười kia!

"Cô Sở. Tổng giám đốc đang họp! Để tôi thử chút xem sao!" Hôn lễ long trọng, 9/9 nhân viên Sở đều sẽ nhận ra Tổng giám đốc phu nhân. Làm người dưới trướng cũng thật quá khó khăn, phía trên văn bản quy định hôm nay tổng giám đốc sẽ không tiếp khách, không nhận điện thoại, nhưng bây giờ là Tổng giám đốc phu nhân, hơn nữa người ta còn lại mang thai, nói có chuyện gấp. Hai bên không thể đắc tội, phải gọi cho thư kí Phương tới xử lý thôi.

"Cô Sở, tôi sẽ gọi điện thoại đi lên. Phiền cô đến chỗ nghỉ bên cạnh nghỉ ngơi một chút được không?" Truyện được chuyển ngữ bởi TưQuân@Diễn đàn❖Lê❖Quý ĐônNhân viên lễ tân lịch sự trả lời, ngay sau đó gọi điện thoại đi lên. Sắc mặt cô Sở xem ra không được tốt! Ngàn vạn lần không được có chuyện gì, nếu không cô đảm đương không nổi.

"Cô chủ, cô sao rồi hả?" Thím Trương nhìn sắc mặt Ngưng Lộ không tốt, nóng nảy hỏi. Mới vừa rồi còn tốt mà? Có phải trên đường tới lo lắng quá mức hay không?

"Thím Trương, đầu con hơi choáng, thím tới xe giúp con lấy thuốc đầu tới đây." Cảm giác đầu choáng váng càng lúc càng mãnh liệt rồi. Bản quyền thuộc về dien+dan+le+quy+don+com@TưQuân

"Lộ Lộ, con hay không có sao? Thím Trương, bà mau đi đi! Tôi chăm sóc nó được rồi!" Đàm Chí Hoa cũng lo lắng.

"Ngưng Lộ, thật là khéo nha! Chúng ta lại gặp mặt!" Bản quyền thuộc về dien+dan+le+quy+don+com@TưQuânTiêu Diệc San thấy “cái bụng bự” kia đi vào cũng sợ hết hồn, không nghĩ tới người đàn ông cô thấy mới vừa rồi thật sự là cậu ruột cô ta!

"Diệc San." Ngưng Lộ thấy Tiêu Diệc San cũng kinh ngạc, cô ta sao có thời gian rảnh tới đây.

"Ngưng Lộ, sắc mặt chị sao kém như vậy? Không bằng em ngồi cùng chị! Sở Mạnh đang họp nên phải đợi đó." Tiêu Diệc San mau hơn Đàm Chí Hoa một bước, tới đỡ Ngưng Lộ. Bạn đang đọc truyện tại ≡diễn❖đàn_lê_quy❖đôn≡@TưQuânĐd❖lqđ

"Lộ Lộ, các con quen nhau à?" Đàm Chí Hoa chính là nhìn cái đứa con gái này không vừa mắt, nhìn một cái cũng biết không phải người tốt đẹp gì.

"Em ấy là em họ Sở Mạnh." Ngưng Lộ muốn từ chối ý tốt của cô, nhưng đầu choáng váng khiến một chút hơi sức cô cũng không có, Truyện được chuyển ngữ bởi TưQuân@điễn❖đàn❖lê❖quy❖đônĐàm Chí Hoa nghe được Ngưng Lộ nói là em họ Sở Mạnh, mặc dù bất mãn với cô ta nhưng không có cản cô ta đỡ Ngưng Lộ tới ghế sa lon bên kia. Bạn đang đọc truyện tại ≡diễn❖đàn_lê_quy❖đôn≡@TưQuânĐd❖lqđAi, đều do ông không có tiền đồ như vậy, luôn gây ra phiền toái cho chị hai, bây giờ còn phiền toái đến Lộ Lộ. Ngàn vạn lần không nên có tai họa gì.

"Ngưng Lộ, nếu thân thể không thoải mái cũng không cần đi ra!" Tiêu Diệc San tỉ mỉ quan sát sắc mặt Ngưng Lộ có chút tái nhợt sau đó nhìn xuống dưới, thấy cái bụng khiến cô sinh lòng oán hận lần nữa. Sở Mạnh nhất định là bởi vì cô có thai mới đối xử với cô ta tốt như vậy? Nếu như không có thai, vậy có phải anh sẽ quay đầu lại liếc nhìn cô một cái hay không?

Lời khuyên của mẹ cùng ánh mắt lạnh lẽo của Sở Mạnh ở trong đầu luân phiên nhau, nhưng cô không cam lòng, thật sự không cam lòng! Bản quyền thuộc về dien+dan+le+quy+don+com@TưQuânĐó là người đàn ông cô mong nhớ vài chục năm rồi, tại sao lại để cho người khác hót tay trên chứ? Là cô biết anh ấy trước! Quan Ngưng Lộ, muốn trách thì trách chính mình, tại sao phải giành đàn ông của tôi?

Ghế sa lon gần trong gang tấc, chẳng qua là Ngưng Lộ lại cảm thấy thế nào cũng không đi tới, bụng dưới rõ ràng khó chịu khiến thân thể cô chao đảo một trận, thất lực như bị thứ gì nhẹ đẩy, cả người mất đi trọng tâm, té xuống đất . . . . . Con của cô, trước khi thân thể cô chạm đất, đôi tay cô ôm chặt lấy bụng mình.

❖điễn❖đàn❖lê❖quy❖đôn

"Ngưng Lộ. . . . ."

"Cô chủ. . . . ."

"Lộ Lộ. . . . ." Truyện được chuyển ngữ bởi TưQuân@điễn❖đàn❖lê❖quy❖đôn

Trong lúc nhất thời, tiếng quát tháo không ngừng vang lên nơi tiếp tiếp yên tĩnh.

"Mau gọi bệnh viện, nhanh lên. . . . . Alo, phòng cấp cứu. . . . ." Khôi phục tỉnh táo đầu tiên, Đàm Chí Hoa lập tức lấy điện thoại di động ra gọi cấp cứu. Trời ạ, thật sự phiền toái.

Mà Tiêu Diệc San đã sợ đến sắc mặt cũng trắng bệch, lý trí nói cho cô biết phải lập tức tránh ra, nhưng chân của cô như chôn xuống đất. Làm sao bây giờ? Cô chỉ đẩy nhẹ một cái mà thôi, cô ta làm sao lại té thật xuống đất chứ? Cô không cố ý, không phải vậy. . . . .

"Cô chủ, tại sao có thể như vậy? Tại sao có thể như vậy? Cậu chủ sao còn chưa xuống. . . . ." Bản quyền thuộc về dien+dan+le+quy+don+com@TưQuânThím Trương quỳ trên mặt đất đỡ Ngưng Lộ đang trắng bệch mặt dậy. Bà chỉ là đi ra xe xúu thôi, tại sao có thể như vậy? Làm sao lại như vậy? Đứa nhỏ ngàn vạn lần không được có chuyện!

dien+dan+le+quy+don+com

"Tại sao hiện tại mới nói?"

Sau khi thư kí Phương nhận được điện thoại bên tiếp tân không dám chần chờ lập tức đẩy cửa phòng hội nghị cao cấp ra, tất cả cổ đông đều nhìn thư ký to gan lớn mật đó. Bạn đang đọc truyện tại ≡ diễn❖đàn_lê_quy❖đôn≡@TưQuân♫Dd❖lqđ Trước đó một giây, tổng giám đốc còn giữ gương mặt lạnh lùng, khi nghe được thư kí Phương nói phu nhân của anh đã ở dưới lầu một lúc liền kéo ghế ra, hét lớn một tiếng rồi bỏ lại một đám cổ đông không biết chuyện gì xảy ra, đơ mặt nhìn nhau.

"Tổng giám đốc. . . . . Vậy hội nghị. . . . ." Thư kí Phương đáng thương đi theo sau Sở Mạnh, anh cứ đi như vậy, cô biết nói gì với đám cổ đông như sói như hổ đó chứ? Làm thư ký thế này cũng thật đáng thương?

"Ngày khác rồi hãy nói!" Sở Mạnh không để ý đến thư kí Phương, cho đến trước khi vào thang máy chuyên dụng mới anh phun ra một câu. Truyện được chuyển ngữ bởi TưQuân@❖diễn❖đàn❖lê❖quy❖đôn Tâm lý của anh đột nhiên bất an, Ngưng Nhi sao sẽ chột đến công ty tìm anh?

Ngày khác? Đợi tới khi nào đây? Thư kí Phương tội nghiệp dõng bước vào phòng họp truyện đạt mệnh lệnh.

"Chuyện gì xảy ra?" Sở Mạnh từ thang máy chuyên dụng ra thì nhìn thấy một đồng người vây ở bên kia, ngay cả nhân viên tiếp tân cũng mất tăm. Nhưng ngay cả người anh muốn nhất thấy cũng không có. Cô đâu rồi? Mặt lạnh lùng quét qua bốn phía, anh thấy được Tiêu Diệc San. Cô ta tại sao lại ở chỗ này? Ngày mai không phải đi Mỹ sao?

"Anh Mạnh. . . . ." Mắt thấy người đàn ông giống như ác ma từ địa ngục tới đang tiến lại gần, Tiêu Diệc San vô cùng khản trương. Bản quyền thuộc về dien+dan+le+quy+don+com@TưQuânSở Mạnh như vậy rất đáng sợ! Đáng sợ đến mức cô chỉ muốn chạy trốn xa xa, nhưng cô một bước cũng không đi được.

"Cậu chủ, cô chủ, cô ấy. . . . ." Mọi người thấy Sở Mạnh xuống, lập tức chủ động tránh sang một bên. Thím Trương vừa nói vừa rơi nước mắt.

"Ngưng Nhi. . . . ." Sở Mạnh chứng kiến người nằm trên đất là Ngưng Lộ thì tâm cũng luống cuống! Bạn đang đọc truyện tại ≡ diễn❖đàn_lê_quy❖đôn≡@TưQuân♫Dd❖lqđ

"Xảy ra chuyện gì?" Sở Mạnh nửa quỳ ôm lấy thân thể của cô. Ngưng Nhi không phải có việc muốn tìm anh sao? Tại sao lại như vậy?

"Mới vừa rồi cô chủ nói choáng váng đầu, tôi liền ra xe lấy dầu, khi quay về đã nhìn thấy như vậy. . . . ." Thím Trương không dám nhìn cậu chủ, đều là lỗi của bà, bình thường đều mang đồ cần thiết bên người, hôm nay lại đặt trên xe.

"Là cô ta nói muốn đỡ Lộ Lộ tới ghế. . . . ." Đàm Chí Hoa chỉ vào Tiêu Diệc San.

"Tại sao không gọi bệnh viện?" Truyện được chuyển ngữ bởi TưQuân@❖diễn❖đàn❖lê❖quy❖đôn Hiện tại anh không có rảnh đi truy cứu trách nhiệm của ai, nhưng lần này anh nhất định sẽ không bỏ qua cho ai dám động vào người phụ nữ của anh.

Sắc mặt của anh cũng trắng ra, lần đầu tiên anh cảm thấy sợ. Năm bàn tay run rẩy của cô, tại sao sẽ như vậy chứ? Ngưng Nhi của anh sao lại thành ra như thế?

"Sở Mạnh, chúng tôi sợ trên đường không an toàn, cho nên gọi xe cứu thương rồi. Lập tức tới ngay!" Bản quyền thuộc về dien+dan+le+quy+don+com@TưQuânĐàm Chí Hoa nuốt nuốt nước bọt. Sắc mặt của nó thật quá đáng sợ.

"Sở Mạnh. . . . ." Đau đến mắt cũng không mở ra, khi Ngưng Lộ biết anh tới, nhẹ nhàng gọi anh.

"Ngao, không cần nói. Chúng ta lập tức đi bệnh viện! Không thể đợi thêm nữa." Sở Mạnh ôm lấy cô. Chờ đợi như vậy quá đau lòng.

"Giúp cậu em. . . . ." Bụng của cô đau quá, đứa nhỏ ở bên trong đập mạnh quá! Bản quyền thuộc về diễn❖đàn-lê-quy❖đôn@TưQuân

"Không cần nghĩ nhiều. Cứ giao cho anh! Anh sẽ không để em gặp chuyện không may!" Những lời này cũng không biết là an ủi cô hay là an ủi mình. Anh rất hoảng sợ.

"Bảo Bảo. . . . ." Trước khi ngắt đi, Ngưng Lộ chỉ kịp nói ra những lời này. Bạn đang đọc truyện tại dien+dan+le+quy+don+com@TưQuân♫Dd❖lqđ

☆ diendan❖lequydon.com ☆

Bệnh viện,

"Mạnh, cậu tỉnh táo một chút!" Tống Tử Tự lôi kéo cái tên "quái vật" đã đánh nát băng ghế ngoài phòng phẫu thuật. Cậu ta sao lại đáng sợ như vậy?

"Cậu bảo tôi tỉnh táo thế nào? Tại sao lâu như vậy còn chưa ra? Nếu như có chuyện xảy ra thì làm sao bây giờ? Tôi không thể để cho cô ấy gặp chuyện không may! Cậu có biết không?" Sở Mạnh nắm lấy cổ áo của Tống Tử Tự.

"Mạnh, mình biết rõ cậu đang lo lắng! Nhưng mà ở trong phòng giải phẫu đều là các bác sĩ đứng nhất nhì khoa sản, mỗi người có hơn 30 năm kinh nghiệm, hơn nữa còn có cô mình ở đây, nhất định Ngưng Lộ sẽ không gặp chuyện không may đâu! Truyện được chuyển ngữ bởi TửQuân@Diễn đàn Lê Quý Đôn Cậu yên tâm được không? Tin mình đi, mình là bác sĩ! Ngưng Lộ chẳng qua là động thai dẫn đến sinh non mà thôi, không phải sợ!" Tống Tử Tự khó khi an ủi người khác như vậy, anh biết quan tâm người khác từ khi nào? Thì ra là dù là người đàn ông bình tĩnh thế, vừa đụng đến chữ tình sẽ tâm tư đại loạn! Sở Mạnh anh biết không biết đã đi nơi nào, hiện tại trong mắt anh chỉ thấy có một tên đàn ông lo lắng đến muốn nổi điên! Cũng may, anh đem toàn bộ mọi người đuổi đi! Bằng không người khác thấy cũng lấy làm kinh ngạc.

"A Tự, nếu như chỉ có thể giữ lại một, phải bảo họ giữ lại mẹ." Anh chán nản ngồi bệt xuống mặt đất. Anh thề về sau không để cho cô sinh con nữa, cũng không cần rồi. Bản quyền thuộc về diễn đàn Lê Quý Đôn @TửQuân

"Mạnh, không cần nói lời khờ dại. Cả hai sẽ không sao! Tin tưởng mình được không?" Ai, cũng không ngại bị người ta chê cười, Tống Tử Tự cũng cùng anh ngồi trên mặt đất.

"A Tự. . . . ." Sở Mạnh vui mặt ở trong hai tay. Tống Tử Tự sợ hết hồn hết vía, ôm vai bạn tốt, cậu ta không phải là đang khóc chứ? Nhưng anh không dám hỏi. Điều duy nhất anh có thể làm là bồi ở bên cạnh cậu ấy, chỉ thế thôi. Thì ra là đàn ông cũng sẽ có thời điểm yếu ớt như vậy.

Giống như đã qua cả một thế kỷ, cửa phòng giải phẫu rốt cuộc cũng chịu mở ra. Một y tá mặt tươi cười, nhẹ nhàng đẩy một xe nhỏ ra ngoài. Truyện được chuyển ngữ bởi TửQuân@Diễn đàn Lê Quý Đôn

"Mạnh, mau dậy đi, con trai của cậu ra rồi. Không sao rồi!" Tống Tử Tự đẩy người đàn ông vẫn ngồi ở trên đất. Ha ha, anh đã sớm biết Ngưng Lộ mang thai con trai.

"Nhanh lên xem con cậu chút đi? U mê rồi hả? Ba ba chuẩn mực của tôi?" Tống Tử Tự cho là cậu ta lên chức "ba" giống như sở hữu cả thiên hạ đến hồi hộp không biết làm sao.

"Người lớn đâu? Sao còn không ra?" Sở Mạnh chợt đứng lên chạy thẳng tới y tá, đôi tay dùng sức lắc lư bả vai người ta cũng không nhìn đứa trẻ sơ sinh nằm trên giường.

"Anh Sở, anh buông tôi ra trước, không nên làm đứa nhỏ lắc theo!" Bản quyền thuộc về diễn đàn Lê Quý Đôn @TửQuân Cái anh Sở này bị gì vậy? Con của mình đi ra cũng không nhìn liền kêu tìm người lớn. Con cũng đã sinh ra, đương nhiên mẹ sẽ không sao!

"Mạnh, Ngưng Lộ vẫn còn ở bên trong, sẽ ra sao. Cậu không muốn xem nhìn con mình sao?" Tống Tử Tự lôi kéo anh.

Bên trong xe đẩy nhỏ là Bảo Bảo, mặc dù là trẻ sinh non, nhưng bởi vì ở trong cơ thể mẹ dinh dưỡng đầy đủ, thân cao thể trọng đều đạt tiêu chuẩn trẻ sinh đủ tháng. Bạn đang đọc truyện tại dien-dan-le-quy-don-com@TửQuân Dd lqđ Một khuôn mặt nhỏ, hồng hào đang ngủ ngon lành, căn bản không cảm giác được cha của nó ở bên ngoài gấp đến độ muốn rống to.

diễn đàn Lê Quý Đôn

"Tôi muốn vào xem cô ấy!" Thì ra là đứa trẻ vừa sinh ra là như vậy! Sở Mạnh chẳng qua là liếc mắt nhìn liền sau xoay người đi về phía phòng giải phẫu. Anh cũng sẽ không mang cũng sẽ không ôm nó, nhìn cũng vô ích, giao cho người khác đi! Bên ngoài không phải là đã đợi một đồng người sao? Vợ chồng Quan Minh Quyền cùng Đàm Chí Hoa, thím Trương bọn họ đều ở đây.

"Mạnh, ở bên trong đang may lại vết thương, cậu không nên đi vào quấy rầy có được không?" Tống Tử Tự bắt đắc dĩ kéo anh lần nữa. Truyện được chuyển ngữ bởi TửQuân@Diễn đàn Lê Quý Đôn Anh thật là kết giao bạn bè cầu thả mà!

"Cô ấy rốt cuộc khi nào mới ra ngoài?" Sở Mạnh hất tay Tống Tử Tự ra nương đến bên tường. Con không có chuyện, nhưng anh lo lắng người mẹ, không có tận mắt thấy cô, anh không yên lòng.

"Mạnh, mình lấy đầu ra bảo đảm, cô ấy nhất định không có việc gì. Được không? Cậu nên yên tĩnh một chút, tại sao đang tốt cô ấy sẽ chợt sinh non sao? Mấy ngày trước đi khám thai còn tốt mà." Tống Tử Tự dè dặt vai của anh.

"A Tự, mình muốn tìm đi Tiêu Diệc San." Lời nói của Tống Tử Tự rốt cuộc cũng thành công khiến anh tỉnh táo lại. Bản quyền thuộc về diễn đàn Lê Quý Đôn @TửQuân Mà tỉnh táo lại, chuyện đầu tiên Sở Mạnh muốn làm là đi tìm Tiêu Diệc San tính sổ. Anh rõ ràng đã cảnh cáo cô ta, cô ta lại động thủ với vợ anh. Nếu như hôm nay Ngưng Nhi cùng con xảy ra chuyện gì, cô có đi xuống địa ngục ngàn vạn lần cũng không đủ.

"Là cô ta động thủ?" Tống Tử Tự không nghĩ tới Tiêu Diệc San lại là đàn bà lòng dạ ác độc như thế.

"A Tự, giúp mình chăm sóc cô ấy!" Anh sẽ không động thủ đánh người, càng thêm sẽ không đánh phụ nữ. Bạn đang đọc truyện tại dien-dan-le-quy-don-com@TửQuân Dd lqđ Nhưng hôm nay ngoại lệ, anh muốn khiến Tiêu Diệc San hiểu, cái gì là giới hạn thấp nhất của anh.

diễn đàn Lê quý đôn

"Diệc San, hôm nay con sao thế? Đi ra ngoài một chuyến khi trở lại cả người không tập trung." Trong tai nạn xe lần trước, Tiêu Tĩnh Nguyệt nhặt về một cái mạng, hai chân lại co quắp. Làm vật lý trị liệu thì tỷ lệ có thể đứng lên cũng nhỏ, nhưng bà vẫn muốn thử!

"Mẹ, con không sao!" Tiêu Diệc San tái mặt, uống một hộp nước muốn cho mình đỡ hoảng loạn. Mới vừa rồi ánh mắt Sở Mạnh nhìn cô làm cô bây giờ còn cảm thấy đáng sợ. Không biết Quan Ngưng Lộ kia hiện tại như thế nào? Cô không dám đi hỏi. Truyện được chuyển ngữ bởi TừQuân@Diễn đàn Lê quý Đôn

"Không có sao, vậy con vội cái gì?" Con gái của mình Tiêu Tĩnh Nguyệt làm sao sẽ không hiểu chứ?

"Mẹ, nếu như mà con làm việc gì sai rồi, anh Mạnh có thể bỏ qua cho con hay không?" Cô rất sợ! Hiện tại cô sợ cũng chỉ có thể cùng mẹ nói.

"Diệc San, con đã làm cái gì?" Bản quyền thuộc về diễn đàn-lê-quý đôn@TừQuânDường như Tiêu Tĩnh Nguyệt cảm nhận được tính chất nghiêm trọng của chuyện này, hơn nữa chuyện liên quan đến đến Sở Mạnh, vậy cũng rất là phiền toái! Con gái của bà cuối cùng là gặp phải chuyện gì?

Còn chưa kịp chờ Diệc San trả lời, cửa phòng bệnh đã bị đẩy mạnh ra, đi vào là Sở Mạnh mặt băng giá, theo ở phía sau anh là y tá muốn ngăn cũng không ngăn được.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Ác Ma Quá Yêu Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 75: Tiểu Bá Vương Nhà Họ Sở

5 năm sau,

Nói đến nhà trẻ Sunshine của bạn nhỏ Sở Trí Tu, cậu nổi tiếng xa gần.

Nhà trẻ Sunshine thuộc hệ thống giáo dục mầm non của Kinh Sở Trung Học, mặc dù mới thành lập được hai năm, Bản quyền thuộc về diễn đàn Lê quý đôn@TừQuân nhưng lại mời được nhiều chuyên gia giáo dục nhi đồng đứng đầu toàn cầu về chỉ đạo, nhờ vậy mà trường học nổi tiếng, số lượng chiêu sinh hàng năm đều hạn chế, không phải có tiền là có thể vào học.

Người bạn nhỏ Sở Trí Tu nổi danh, thứ nhất đương nhiên là bởi vì ba cậu ta sở hữu nhà trẻ này, thứ hai chính là cậu ấy “xinh đẹp”, ừ, dùng xinh đẹp để hình dung một bé trai hình như không thích hợp, nhưng người đã thấy qua nhóc thì không có một người không cho là cái từ này dùng trên người cậu không thích hợp. Truyện được chuyển ngữ bởi TừQuân@☆ diễn đàn Lê quý đôn☆ Trán đầy đặn, lông mày rậm, một đôi mắt đen to, lỗ mũi nhỏ, đôi môi mông, lộ ra da thịt màu hồng trắng nõn làm cho người ta cảm thán tạo hóa thần kỳ, có thể nghĩ, một bạn nhỏ như vậy làm sao có thể sẽ có người không thích?

Nhưng bạn nhỏ Sở Trí Tu còn nổi tiếng bá đạo, cá tính thích đánh nhau. Cũng không biết cái bạn nhỏ không tới 5 tuổi này sao có nhiều sức lực vậy, vừa đến trường học chưa bao giờ giống như bạn khác ngồi ngoan ngoãn trên 5 phút. Mỗi lần nếu không kéo tóc bạn gái hay làm người ta khóc nhè thì tuyệt đối không bỏ qua.

Chiến tranh giữa các bé trai cũng đã bắt đầu, mỗi lần đến giờ chơi, Sở Trí Tu cho tới bây giờ một chút tình cảm bạn bè cũng không có, cậu nhỏ coi trọng cái gì nhất định không để cho người thứ hai sờ, trừ phi cậu chơi đến ngán mới có thể nếm, nhưng trước khi ngán, không ai dám cùng cậu giành, cậu nhất định sẽ phát huy đặc tính một kẻ ngang ngược, đánh bạn nhỏ người ta đến không dám nữa nhìn món đồ chơi nữa. Bản quyền thuộc về diễn đàn Lê quý đôn@TừQuân Vì thế, mỗi ngày Ngưng Lộ tới đón cậu đều xấu hổ, không dám nhìn cô giáo, bởi vì mỗi ngày đều có ba mẹ bạn nào đó muốn tố cáo cậu vô duyên vô cớ đánh người. Làm gì bạn Sở Trí Tu được khi ba cậu sở hữu trường học, không ai đuổi được.

Nhưng đồ chơi trường học dù sao cũng có hạn, cho nên mấy ngày sau Sở Trí Tu của chúng ta liền ngán, mỗi ngày mang một đồng đồ chơi số lượng có hạn từ nhà lên trường, chờ cậu chơi xong sẽ vứt trên mặt đất tùy tiện người khác chơi.

Một bạn nhỏ như vậy khiến giáo viên hướng dẫn vừa yêu vừa hận với cậu, lại không thể làm gì cậu. Truyện được chuyển ngữ bởi TừQuân@☆ diễn đàn Lê quý đôn☆

diễn đàn Lê quý đôn

Buổi chiều còn chưa tới giờ tan học, cửa nhà trẻ đã có một đoàn xe thật dài đến đón con mình.

"Sở Trí Tu, con đứng lại đó cho cô! Không được đi!" Giang Nhã Hàm quả thật bị cái tên nhóc Hỗn Thế Ma Vương này làm cho phát điên. Ngành cô học chính là giáo dục mầm non, sau khi tốt nghiệp vừa lúc tới trường học này. Bạn đang đọc truyện tại

điển♥đàn♪lê♥quý♥đôn@TứQuân♫Dđ♫lqđLớp cô không có Sở Trí Tu này, nhưng trước khi tan học, chị Ngưng Lộ điện thoại cho cô, nói chị có chút việc nên tới trễ, nhờ cô trông giúp nó. Đây cũng không phải là chuyện tốt! Rõ ràng nhìn là một đứa trẻ đáng yêu nhưng sao luôn có nhiều hành động khó ưa vậy? Nó lại dám nói mình về nhà không cần chờ mẹ, sau đó đeo túi sách nhỏ lên liền hướng ra phía cổng lớn.

"Cô Nhã Hàm, con biết đường về nhà. Con không đợi mẹ đâu!" Bản quyền thuộc về d≡iễn_đàn_l≡ê_ quý_đ≡ôn@TứQuânMẹ bình thường rất đúng giờ, hôm nay chợt có chuyện không tới nhưng không có nói trước cho cậu, cho nên cậu tức giận! Hừ, cũng không phải là không biết đường về, ba nói bé trai nhất định phải độc lập tự chủ, cậu cũng sắp 5 tuổi, đã biết thế nào quá giang xe về nhà.

"Sở Trí Tu, con có thể nói đạo lý hay không? Bây giờ là mẹ con nhờ cô chăm sóc con nữa tiếng, nếu như nửa tiếng này con gặp chuyện không may thì trách nhiệm đổ lên người cô, có hiểu hay không?" Truyện được chuyển ngữ bởi TứQuân@☆diễn♫đàn♫lê♫quý♫đôn☆ Hừ, thật tức điên người. Nó cho là cô muốn ở đây chờ cùng nó chắc? Cô cùng anh A Trục hẹn đi xem phim nữa! Một cái hẹn tốt lại bị đứa nhóc này phá hư!

"Đạo lý là con định, con muốn nói vậy thì có lý, con không muốn nói vậy thì không có lý!" Bạn nhỏ Sở Trí Tu đã đi ra cửa phòng làm việc.

"Con. . . . . Ai dạy con nói gì hay sao?" Một đứa nhỏ chưa tới 5 tuổi nói chuyện cứ khéo như vậy, trưởng thành sao? Bạn đang đọc truyện tại điển♥đàn♪lê♥quý♥đôn@TứQuân♫Dđ♫lqđThật là thất bại, đau lòng cho cô đã từng học tâm lý học trẻ em lại nói thua một đứa học trò.

"Ba nói!" Lạnh lùng bỏ lại những lời này, Sở Trí Tu ác bá của chúng ta nghênh ngang rời đi.

"Trời ạ, cô biết ngay nhất định là gen ba con không tốt, nếu không cá tính chị Ngưng Lộ diễm đạm như vậy làm sao sẽ sinh ra đứa con đáng ghét này chứ. Sở Trí Tu, con muốn hại chết cô đúng không? Ngộ nhờ trên đường con xảy ra chuyện gì, cô làm sao bây giờ? Ba con có ngày sẽ lột da cô mất! Không được! Chờ cô một chút!" Giang Nhã Hàm từ ghế làm việc cầm ví da lên chạy theo, sao số cô khổ thế, chị Ngưng Lộ, nhanh lên một chút, đem đem "con quý nhỏ" nhà chị về dùm đi!

Trong nhà trẻ đang yên tĩnh, phía ngoài xe đã đến, cửa trường học trống rỗng một mảnh. Sở Trí Tu cố ý khiến Giang Nhã Hàm không đuổi kịp, không đầu không đuôi xông ra ngoài.

"Á!" Một tiếng kêu đau, Sở Trí Tu đáng yêu đã bị ngã trên mặt đất.

diễn♫đàn♫lê♫quý♫đôn

"Có sao hay không? Đứng lên cho chú xem một chút." Bàn tay một người đàn ông đỡ dậy thân thể nhỏ bé của cậu. Bạn đang đọc truyện tại điển♥đàn♪lê♥quý♥đôn@TứQuân♫Dđ♫lqđ

"Này, sao chú lại cản đường chứ? Tránh ra!" Bị đụng phải phía sau lưng đến đau, tâm trạng người bạn nhỏ càng thêm khó chịu.

"Người bạn nhỏ, tại sao có thể không lễ phép như thế? Rõ ràng là chính con không nhìn đường đụng vào chú mà." Sở Khương nhặt cặp sách của cậu rơi xuống đất lên, cau mày nói. Con trai của Lộ Lộ cùng anh hai sao có thể không hiểu chuyện như vậy?

Anh trở về nước gần nửa tháng, nhưng vẫn không báo cho cha mẹ. Bản quyền thuộc về d≡iễn_đàn_l≡ê_ quý_đ≡ôn@TứQuânNhững ngày này, chi cần có rảnh rỗi vừa đến giờ tan học, anh sẽ cho người lái ô-tô tới cửa trường học, chỉ vì muốn xem cô có tốt hay không! Truyện được chuyển ngữ bởi TứQuân@☆diễn♫đàn♫lê♫quý♫đôn☆ Mỗi ngày, nhìn cô và con trai tay nắm tay từ trong trường học ra ngoài, tim của anh giống như là bị kim đâm nhức nhối, đau nhói. Đã nhiều năm như vậy, anh cho là mình có thể tỉnh táo tiếp nhận cái hiện thực này. Nhưng vừa nhìn thấy cô dắt con trai của người khác, anh mới biết, vết thương này vẫn luôn ở đây! Không phải là không đau đớn, chẳng qua là tạm thời tê dại mà thôi, vừa chạm vào thì đau tận xương cốt như cũ.

Nhưng anh không gặp cô, lẳng lặng ngồi trong xe hút thuốc lá, sau đó nhìn cô và con trai đi ra một đoạn đường là có tài xế đón về nhà. Chẳng qua là anh không có nhìn thấy anh hai cùng đi đón, nếu như thấy tình cảnh như vậy, anh nhất định sẽ càng khó chịu đúng không?

Chẳng qua hôm nay anh chờ trong xe đã lâu, cho đến cửa trường học cũng đóng lại thì vẫn không thấy được cái bóng đáng quen thuộc đó xuất hiện. Bản quyền thuộc về d≡iễn_đàn_l≡ê_ quý_đ≡ôn@TứQuânAnh cho là họ sớm đã về hoặc giả hôm nay có chuyện nên không trường; do đó, xuống xe đi xem. Lại không ngờ tới cứ đi như vậy lại đụng phải đứa nhỏ này!

"Là chú cản đường con!" Sở Trí Tu chu miệng không thừa nhận là mình sai. Cậu hậm hực nhận lấy cặp sách của mình rồi đeo lên lưng, cái chú này sao nhìn có chút quen mắt đây? Nhưng lúc này cậu chỉ muốn chứng minh mình đã trưởng thành, có thể tự về nhà, cho nên không có để ý tới chú đụng phải cậu nữa.

"Con đi đâu vậy?" Sở Khương kéo tay cậu. Tại sao nó đi một mình đây? Lộ Lộ hôm nay sao không tới? Tài xế trong nhà cũng không tới sao? Một đứa trẻ đi trên đường một mình rất là nguy hiểm! Anh quan tâm đứa nhỏ như vậy, chỉ là bởi vì nó là con của Lộ Lộ mà thôi, không có ý gì khác. Truyện được chuyển ngữ bởi TứQuân@☆diễn♫đàn♫lê♫quý♫đôn☆ Về phần anh hai, kể từ khi anh ta đoạt Lộ Lộ từ trong tay anh, tình anh em giữa bọn họ đã kết thúc. Lần này anh trở về nước, chỉ muốn đoạt lại thứ gì thuộc về mình mà thôi. Trước khi cuộc chiến của đàn ông còn chưa bắt đầu, anh chỉ muốn hưởng thụ tốt cuộc sống được xem như là yên bình trước mắt thôi.

"Không liên quan tới chú. Đừng có đụng vào con!" Bàn tay nhỏ, mềm mại chóng rút về, từ nhỏ đến lớn cậu không thích người khác đụng chạm, đặc biệt là người không quen biết.

"Mẹ con đâu? Sao để con đi một mình?" Sở Khương ngăn ở trước mặt cậu lần nữa.

"Chú có đi hay không? Có tin con đánh chú hay không?" Bản quyền thuộc về ☆diễn đàn lê quý đôn @TưQuânQuả đấm nhỏ giờ lên, cặp mắt long lanh nước trừng lớn. Cái chú này sao đáng ghét như vậy chứ? Một mực cản đường cậu.

"Ba con không có dạy con phải tôn trọng người khác như thế nào sao?" Lòng mảy Sờ Khương nhú lại. Mặc dù anh hai vẫn rất cường thế, nhưng khi còn bé cũng không ác bá như bạn nhỏ này?

"Ba chỉ dạy con, ai dám cản đường của con liền đánh người đó." Dĩ nhiên ba không nói như vậy. Bạn đang đọc truyện tại diễn đàn lê quý đôn @TưQuânĐd

"Ba con dạy con như vậy? Vậy mẹ con đâu?" Sờ Khương ngồi xồm xuống nhìn thẳng cậu. Cặp mắt to kia cực kỳ giống cái người anh nhưng nhớ nhất trong lòng.

"Mắc mớ gì tới chú? Buông con ra. Con muốn về nhà." Sờ Trí Tu lớn như vậy nhưng không có ai dám đối với cậu như vậy, à, chỉ trừ ba.

"Chú không muốn buông thì sao?" Thật sự nên đánh một trận ra hồn, tính tình sao có thể xấu đến thế. Truyện được chuyển ngữ bởi TưQuân

diễn đàn lê quý đôn

"Anh muốn làm gì? Buông ra! Muốn lừa bán người à?" Giang Nhã Hàm khóa cửa phòng làm việc rồi ra ngoài, lại thấy cái tên Hỗn Thế Tiểu Ma Vương đó bị một kẻ xấu giữ lại, nổi giận đùng đùng cầm ví da trên tay ném

"Cô là ai?" Không giải thích được vì sao bị đánh, rốt cuộc Sờ Khương buông Sờ Trí Tu ra, đứng lên. Bản quyền thuộc về ☆diễn đàn lê quý đôn @TưQuân

"Tôi là giáo viên của nó. Tiểu tâm can, con không sao chứ?" Giang Nhã Hàm vội vàng kéo đứa nhỏ về trong ngực, nếu nó có chuyện gì, không cần tên Sờ Mạnh đó đuổi giết, cô lấy cái chết tạ tội cũng bù không được! A, sao cô lại đáng thương như vậy!

"Cô Nhã Hàm, cô có thể buông con ra không?" Tại sao hôm nay mọi người muốn ôm cậu vậy?

"Sờ Trí Tu không cho chạy nữa, chúng ta ở chỗ này chờ mẹ!" Cô sẽ không ngu như vậy, buông ra để cho nó chạy nữa sao? Bạn đang đọc truyện tại diễn đàn lê quý đôn @TưQuânĐd

"Cái bạn nhỏ này không lễ phép chút nào, nếu như cô thật sự là giáo viên của nó. Rõ ràng là sai lầm của cô, vậy mà còn trách người khác!" Sờ Khương nói xong đi trở về trên xe mình. Chỉ vì nghe được cô nói mẹ của đứa nhỏ sẽ lập tức tới, anh còn không có nghĩ kỹ phải đối mặt với cô như thế nào sau gần 6 năm xa cách. Không phải là không yêu, chính là bởi vì còn yêu cho nên mới bần khoản. Anh không xác định tại trong thời gian dài như vậy, cô có phải vẫn chưa quên khoảng thời gian tốt đẹp của bọn họ như anh hay không? Dù sao giữa bọn họ không chỉ có một người là anh hai, mà còn có người bạn nhỏ gọi Sờ Trí Tu đó nữa. Truyện được chuyển ngữ bởi TưQuân

Cài dây an toàn, cổ găng lên, xe thể thao đất tiền sau một giây đã biến mất không còn chút tăm hơi.

diễn đàn lê quý đôn

"Thật xin lỗi, Nhã Hàm. Chị tới muộn! Làm phiền em rồi!" Ngưng Lộ vội vã từ trên xe bước xuống, liếc nhìn đến Giang Nhã Hàm ôm con trai mình không thả, chỉ sợ cậu giống như bay đi. Bản quyền thuộc về ☆diễn đàn lê quý đôn @TưQuânĐưa con nhà mình có nhiều phiền toái thế nào cô còn không biết sao? Nhưng hôm nay bởi vì phải vội vàng nộp báo cáo cho nên cô tan lớp trễ, chỉ có thể để lão Trương đón cô trước rồi mới đón con trai.

"Chị Ngưng Lộ, vậy em đi trước!" Cô phải vội vàng đi Sờ Nghiên Cứu kéo anh A Trục ra mới được. Vốn là cô cũng đã muộn, nếu anh ấy lại trễ thì cũng không biết tối nay còn phim để xem không.

"Nhã Hàm, nếu không chị nhờ lão Trương đưa em đi một đoạn?" Ngưng Lộ kéo tay Sờ Trí Tu. Quan Ngưng Lộ 25 tuổi, vẫn giữ được vẻ trong sáng và tinh tế như xưa. Một năm sau khi sinh con, cô đi học trở lại. Nhưng bởi vì lúc nào cũng không bỏ được bảo bối yếu ớt đó qua một bên mà việc học của cô vẫn kéo dài tới hiện tại mới chuẩn bị có thể tốt nghiệp.

"Không cần. Em ngồi chuyển kế tiếp là được rồi. Hẹn gặp lại!" Giang Nhã Hàm đảo mắt người đã đi xa.

"Sờ Trí Tu, hôm nay có phải con lại đánh bạn nào rồi hay không?" Truyện được chuyển ngữ bởi TưQuân

"Mẹ, sao hôm nay mẹ tới trễ?" Sờ Trí Tu không đáp, hỏi ngược lại mẹ.

"Mẹ không phải nói có chuyện sao? Được rồi, nói cho mẹ vết thương trên trán là sao?" Cho dù là một chút mà thôi, nhưng Ngưng Lộ vẫn lo lắng.

"Mới vừa rồi có một chú đụng vào con." Sờ Trí Tu một mực chắc chắn là người ta đụng vào mình. Bạn đang đọc truyện tại diễn đàn lê quý đôn @TưQuânĐd

"Có phải con đụng người ta không?" Nếu như Ngưng Lộ còn chưa hiểu rõ lời của cậu thì không phải là mẹ rồi.

"Mẹ, bụng của con rất đói! Con muốn ăn gì đó!" Bản quyền thuộc về ☆diễn★đàn❄️lé❄️quý❄️đôn☆ @TứQuânSở Trí Tu quả thật cũng đói bụng, hơn nữa vừa đúng có thể đem câu hỏi của mẹ vớt sang bên.

"Vây chúng ta nhanh về nhà! Buổi sáng mang Transformers tới lớp sao?" Ngưng Lộ nhận lấy cặp sách nhỏ, phát hiện rất nhẹ, mở bên trong đã không có vật gì rồi.

"Con chơi ngán rồi, không muốn nữa!" Sở Trí Tu khoát khoát tay, không phải chỉ là một cái đồ chơi nhỏ u, mẹ sao cứ luôn làm lớn chuyện vậy.

"Ngày hôm trước ba con mới gửi về đưa cho con, hôm nay con dám nói với mẹ chơi chán rồi?" Truyện được chuyển ngữ bởi TứQuân@điễnđàn❄️lé❄️quý❄️đôn. Trên thị trường cần bản không có bản bản số lượng có hạn này, đưa con này cứ nhiên nói với cô không cần là không cần? Rất đáng giận! "Mẹ đã dạy con bao nhiêu lần, phải học được cách quý trọng đồ vật, rốt cuộc con nghe có hiểu hay không?"

Sở Trí Tu chạy đến bên cạnh xe, không đợi lão Trương tới đã tự mình kéo cửa ra, sau đó leo lên xe, ngẩng đầu lên rất vô tội nhìn mẹ vẫn còn ở bên ngoài tức giận: "Nhưng lúc ba chat video với con đã nói loại này con muốn bao nhiêu thì có bấy nhiêu, tùy con chơi mà!" Ba cũng nói rồi, có cái gì tốt không bỏ được? Sở Trí Tu không nghĩ ra mẹ sao phải tức giận thế.

"Sở Trí Tu, mẹ không muốn nói với con." Lại Sở Mạnh, anh ấy luôn dạy con như vậy. Ngưng Lộ hờn dỗi ngồi lên xe. Cô giáo dục đau khổ cay đắng vậy đều bị anh hủy rồi.

"Mẹ, mẹ biết ba khi nào ba về không?" Bản quyền thuộc về ☆diễn★đàn❄️lé❄️quý❄️đôn☆ @TứQuânSở Trí Tu không để ý tới vẻ mặt tức giận của mẹ. Ngày hôm trước, lúc bọn họ chat video ba không nói cho cậu biết, nhưng cậu nghĩ hỏi mẹ cũng vô ích, bởi vì mẹ cho tới bây giờ cũng không có cùng ba chat video, điện thoại cũng không gọi!

"Mẹ làm sao biết ba con chứ!" Ngưng Lộ không có hơi sức. Mỗi lần nghĩ tới anh lúc nóng lúc lạnh cô sẽ tức điên lên. Ngay cả có thể quay về thời điểm 5 năm trước khi cô sinh xong Bảo Bảo, tên đàn ông khốn kiếp kia lại hơn 2 tháng sau mới trở về. Bản quyền thuộc về diễn❄️đàn❄️lé❄️quý❄️đôn@TứQuânVề đến nhà thì cũng không nhìn con, trước mặt thím Trương trực tiếp bế cô vào phòng, sau đó giống như ngồi tù mấy năm, ngay cả heo mẹ cũng chưa gặp phạm nhân như vậy, đem cô vây ở trên giường suốt cả một ngày cả đêm, sau khi thím Trương không ngừng gõ cửa nói Bảo Bảo uống vài ngụm sữa tươi thì khóc rống không muốn uống nữa, anh mới thả cô đứng lên mở cửa, nhưng cuối cùng bạn nhỏ Sở Trí Tu đáng thương vẫn không thể nào ăn được, bởi vì khắp người Ngưng Lộ đầy mùi ái muội và bầm tím nên cho rằng đây không phải vú mẹ!

"Mẹ, nói cho mẹ biết một bí mật." Sở Trí Tu tiến sát đến bên tai mẹ, nhẹ nhàng nói ra.

"Con còn có cái bí mật gì à?" Ngưng Lộ dùng sức vuốt mái tóc mềm của con. Có lúc mặc dù thật giận nó, nhưng không thể phủ nhận những năm này bởi vì có con làm bạn mà cuộc sống cô mới nhiều niềm vui thế. Nếu như không phải là con, cô không biết phải trải qua cuộc sống nặng nề như thế nào, những năm gần đây, Sở Mạnh đối với cô hình như đã không còn tình cảm như ban đầu. Truyện được chuyển ngữ bởi TứQuân@điễnđàn❄️lé❄️quý❄️đônSau khi Sở Thành thành công thâm nhập thị trường Hongkong, anh trở nên bận rộn hơn, có lúc thậm chí hai ngày anh đều ở công ty, buổi tối về nhà cũng làm việc đến nửa đêm, đi công tác càng thêm nhiều, mỗi lần xuất ngoại là hơn nửa tháng vẫn chưa về.

Thật ra mà nói, mấy năm này thời gian thực sự bọn họ thực sự chung sống rất ít, ít đến nỗi cộng dồn một năm lại còn cảm thấy "rất nhiều". Duy nhất một điểm không thay đổi chính là anh đối với cô thân thể rất ham muốn! Chỉ cần anh ở nhà, nhất định sẽ không bỏ qua cơ hội có thể ức hiếp cô. Bạn đang đọc truyện tại Diễn đàn❄️lé❄️quý❄️đôn@TứQuânĐd❄️lqCó lúc cô nghỉ ngơi, thân hình của mình tốt đến mức không làm anh chán sao? Tại sao anh luôn có thể thỏa thích như vậy? Không thể phủ nhận, cô cũng bị anh dạy dỗ đến nỗi anh không cần phải làm cái gì, cô cũng sẽ tự động hòa theo anh.

Thì ra là đàn ông và đàn bà thân mật, là thói quen cũng sẽ nghiện. Mỗi lần cùng anh ở chung một chỗ, bắt đầu cô đều phản kháng một chút, tiếp theo sẽ bị hưng hăng tràn áp, rồi đến phối hợp. Bản quyền thuộc về diễn❄️đàn❄️lé❄️quý❄️đôn@TứQuânAnh ngược lại dạy dỗ cô phía dưới, mỗi lần yêu đến cuối cùng, cô đều sẽ tự giác vịn vẹo eo của mình phối hợp anh. Thói quen, thật sự vô cùng đáng sợ!

Có lẽ mỗi người đàn bà ít hoặc nhiều đều có tình tiết xử nữ, đối với người đàn ông đầu tiên xâm phạm thân thể mình đều có một cảm giác phức tạp, không thể lý giải rõ ràng. Hướng chi bọn họ ở bên nhau nhiều năm như vậy, đã trải qua thân mật đến mức không thể 'nhiệt liệt' hơn, thậm chí có với nhau một đứa con.

Vậy anh đối với thân thể cô là yêu thích, hay chỉ là hormone phái nam quá cao mà thôi? Lúc trước, cô rõ ràng cảm giác được anh đối với cô dụng tâm. Có phải đợi chốc lát không được cô đáp lại cho nên anh thu hồi không?

Quan Ngưng Lộ, mày đang nghĩ cái gì chứ? Truyện được chuyển ngữ bởi TứQuân@điễnđàn❄️lé❄️quý❄️đônRõ ràng tự nói với mình không cần đụng chạm đến chuyện tình cảm, cuộc sống rõ ràng như thế chính là cô muốn, tại sao lại không thỏa mãn?

diễnđàn❄️lé❄️quý❄️đôn.com

"Mẹ, mẹ rốt cuộc có muốn nghe con nói không?" Sở Trí Tu nhìn mẹ như đi vào cõi thần tiên, biểu tình cực kỳ bất mãn.

"Mẹ đang nghe mà!" Ngưng Lộ đỏ mặt lên, cô thừa nhận mới vừa rồi vì nghĩ đến tên khốn kia mà có chút mất hồn.

"Mẹ. . . ." Sở Trí Tu đem cái miệng nhỏ tiến tới bên tai Ngưng Lộ: "Thật ra thì mỗi lần ba cùng con chat video cũng sẽ hỏi con, mẹ làm cái gì, nhưng mà ba không để cho con nói." Về phần tại sao hôm nay cậu muốn nói ra, đương nhiên là bởi vì ngày hôm trước cậu hỏi ba lúc nào thì về, đối với yêu cầu

của cậu chưa bao giờ từ chối qua, ba dám nói không muốn nói cho cậu biết. Hừ, cái gì gọi là có thù phải trả? Đây cũng là ba dạy cậu mà.

"Sở Trí Tu, mẹ cho con nói lung tung!" Không thể phủ nhận, nghe được con trai nói như vậy, trong nháy mắt lòng Ngưng Lộ tràn đầy uất ức, thì ra là anh còn nhớ rõ phải hỏi cô. Bản quyền thuộc về diễn đàn Lê Quý Đôn @ TừQuân Nhưng chuyện như vậy tại sao có thể để con trai biết? Vì che giấu lúng túng, Ngưng Lộ cùng con ở trên xe náo loạn lên.

"Con mới không có nói lung tung! Mẹ, con không chơi nữa! Mẹ lấy lớn hiếp nhỏ!" Dù là "con quý nhỏ" ác bá, nhưng vẫn là đứa trẻ chưa tới 5 tuổi mà thôi, cho nên Sở Trí Tu tránh không khỏi mẹ xem là yếu đuối.

"Bảo bố, không bằng chúng ta hôm nay đi ăn McDonald có được hay không?" Chơi một hồi, Ngưng Lộ không chèn ép con trai nữa, trong nháy mắt thấy xe vừa dừng lại nơi vô cùng náo nhiệt đó. Bạn đang đọc truyện tại Diễn đàn Lê Quý Đôn @ TừQuân Dù sao về đến nhà cũng hai mẹ con ăn cơm, không bằng ăn ở bên ngoài!

"Mẹ, con mới không cần ăn những thức ăn bỏ đi kia." Sở Trí Tu rất có nguyên tắc; trên căn bản, nguyên tắc của cậu là từ ba cậu mà ra.

"Mẹ biết mà!" Ngưng Lộ sửa lại tóc dài bởi vì mới vừa đùa giỡn nên có chút loạn. Cũng không biết người đàn ông Sở Mạnh xảy ra chuyện gì, rõ ràng là cô ngày từng ngày nuôi lớn con trai, chung quy lại vẫn thích tên đàn ông bận rộn đến trời đất điên đảo, có lẽ cha con trời sinh chính là như bọn họ vậy, không nhất định ngày ngày gặp mặt, nhưng quan hệ vẫn rất tốt. Truyện được chuyển ngữ bởi TừQuân @ diễn đàn Lê Quý Đôn Hơn nữa đối với những thứ ba dạy thì tất cả đều thực hiện được không ít hơn nữa.

"Sở Trí Tu, có lúc con thật sự rất đáng ghét nha!" Ngưng Lộ kéo hai má trắng nõn như sữa của con trai. Thật là giống khuôn mặt kia như đúc, đôi lúc thật là làm cô mất hồn.

diễn đàn Lê Quý Đôn

Ngưng Lộ mang theo con trai vừa mới mở cửa ra, bình thường so với các bạn đồng lứa có vài phần bình thản, Sở Trí Tu thậm chí ngay cả chưa kịp đổi giày liền hô to bay tới: "Ba." Bản quyền thuộc về diễn đàn Lê Quý Đôn @ TừQuân

Là anh về! Thân thể cao lớn quen thuộc đang tựa tại cửa phòng sách, thấy con trai bay tới, cúi người xuống ôm lấy con: "Ai, tiểu tử, lần này nặng lên đó."

"Ba, tại sao ba không có nói với con hôm nay ba sẽ về." Sở Trí Tu người bạn nhỏ bắt đầu tính sổ, gương mặt nhỏ cùng gương mặt lớn "chính hiệu" đối diện.

"Vậy hôm nay ba về, con không vui sao?" Sở Mạnh nắm cái mũi nhỏ của con trai. Nhưng hình như có người mất hứng thấy anh về! Bạn đang đọc truyện tại Diễn đàn Lê Quý Đôn @ TừQuân Khóe mắt nhìn nơi nào đó, người phụ nữ đang cầm túi xách đứng nơi đó, vẻ mặt rất bình thản, xem ra là quyết định làm như anh không tồn tại! Lâu như vậy không gặp vẫn là bộ dạng không liên quan đến cô.

"Vui. Nhưng mà nếu ba có quà cho con thì con sẽ càng vui!" Mục đích Sở Trí Tu vô cùng rõ ràng.

"Con muốn quà gì?" Cụng vào trán đầy đặn của con trai, nhìn ánh mắt của con, giống mắt cô y như đúc.

"Con muốn Lamborghini Murcielago." Lần trước cậu lên mạng nhìn hình ảnh thật sự là đẹp ngây người. Động cơ với cửa xe đều là toàn bộ phương vị mở ra. Phải nói bạn nhỏ Sở Trí Tu thích nhất thu thập nhiều loại xe, tuổi còn nhỏ mà thôi đã có một gian phòng riêng biệt rồi.

"Vậy thì có cái vấn đề gì? Chúng ta lập tức đi xem." Bản quyền thuộc về diễn đàn Lê Quý Đôn @ TừQuân Giá trị mấy ngàn đô la gì đó ở trong mắt Sở Mạnh không là gì cả, chỉ cần con trai thích, muốn bao nhiêu anh cũng có thể mua cho con.

"Ba, ba mang về? Yeah!" Người bạn nhỏ Sở Trí Tu hưng phấn đến quơ múa quả đấm nhỏ, gương mặt mong đợi.

Thím Trương vẫn còn bận rộn ở phòng bếp, mùi thức ăn xông vào mũi, Ngưng Lộ nhìn anh và con trò chuyện thân mật, giống như không thể nào dung hợp được người khác. Rất khó tưởng tượng một người đàn ông như vậy sẽ cưng chiều con cái! Bản quyền thuộc về diễn đàn Lê Quý Đôn @ TừQuân Không phải đều nói giữa ba và con trai, trời sinh có một thân mật mà mẹ không thể chen vào, anh cùng với con trai thân thiết khiến người làm mẹ như cô không thể không hâm mộ, ghen tỵ. Hơn nữa nhìn bộ dáng của anh giống như không muốn để ý cô, ngay cả lông mày cũng không quét mắt một vòng. Cô vẫn nên đi xa một chút, xuống bếp xem có thể giúp gì được không vậy. Cố ý coi thường khó chịu trong lòng, buông túi xách trong tay, Ngưng Lộ không nhìn bọn họ nữa, xoay người đi vào bếp.

Người phụ nữ này thậm chí ngay cả liếc anh một cái cũng không nhìn đã bỏ đi? Sở Mạnh khi hôn chồng chất trên khuôn mặt hồng hào của con trai xong, dáng hình mảnh khảnh đó đã biến mất ngay trước mắt.

"Ba, bây giờ chúng ta đi chơi đi." Khuôn mặt nhỏ tràn đầy mong mỏi.

"Vậy thì có cái vấn đề gì!" Anh cười cười. Truyện được chuyển ngữ bởi TừQuân @ Diễn đàn Lê Quý Đôn

Hai ba con tùy ý trò chuyện đi lên lầu. Trong tay Ngưng Lộ còn cầm một nắm rau cải, vừa dùng sức lật vừa nghe tiếng bước chân bên ngoài kia đi lên lầu càng ngày càng nhỏ cho đến không nghe được.

Anh ta rất quá đáng! Thật sự rất quá đáng! Lại xem cô như không khí. Bản quyền thuộc về diễn đàn Lê Quý Đôn @ TừQuân Rốt cuộc đối với anh thì cô là cái gì? Lúc muốn thì bất kể cô có đồng ý hay không cũng sẽ cưỡng ép cô, muốn một người phụ nữ đến không thêm đề ý đến tình nghĩa vợ

chồng luôn sao?

Ghét, cực kỳ ghét! Chẳng hiểu vì sao Sở Mạnh lại là người đàn ông bị ghét bỏ nhất rồi.

Loại cảm giác ghét bỏ này vẫn kéo dài đến khi bọn họ com nước xong rồi giúp con tắm rửa vẫn không có biến mất. Bạn đang đọc truyện tại [dien+dan+le+quy+don+com@TưQuân7Dd8lqd](#)

diễn❖ đàn❖ lê❖ quý❖ đôn

"Mẹ, tại sao con cảm thấy tối nay mẹ không vui?" Cho con trai tắm xong, mặc quần áo tử tế đã là 9 giờ tối rồi, lại đến thời gian đi ngủ bình thường của tiểu tử.

"Nói lung tung, đâu có đâu! Bảo bố nhanh ngủ một chút đi!" Ngưng Lộ giúp con kéo chăn nhỏ. Cô thể hiện rõ lắm sao? Đến con trai cũng nhìn ra. Ai kêu cha con hai người bọn họ cả buổi tối đều ở đây nói chuyện không ngừng, thậm chí ngay cả nửa câu cô cũng không nhúng vào được. Com nước xong cô rầu rĩ lên lâu.

"Mẹ, con biết rồi. Nhất định là ba không có tặng quà cho mẹ, cho nên mẹ không vui đúng không? Không có chuyện gì, xe của con có thể cho mẹ chơi!" Sở Trí Tu đem mẫu xe ba mới mua về đặt trên đầu giường mới bằng lòng ngủ.

"Con còn dám nói? Về sau không cho mua nhiều đồ đắt tiền như vậy. Có nghe hay không?" Nghĩ kĩ một chút thì Quan Ngưng Lộ cô sống hơn 20 năm chưa kiếm được một đồng tiền, nhưng cũng biết quý trọng đạo lý này. Truyện được chuyển ngữ bởi [TưQuân@Diễn đàn❖ Lê❖ Quý Đôn](#)Nhưng đưa con trai chưa tới 5 tuổi của cô lại xem cả thiên hạ đều là của mình, muốn trách thì trách ba nó là được rồi! Cả ngày lẫn đêm truyền thụ cái tư tưởng đó cho con.

"Mẹ, nhà chúng ta rất thiếu tiền sao?" Chớp đôi mắt to long lanh, Sở Trí Tu không hiểu tại sao mẹ luôn muốn cậu biết được quý trọng đồ vật, không nên xài tiền bậy bạ. Bản quyền thuộc về [dien+dan+le+quy+don+com@TưQuân](#)

"Xin hỏi Sở Trí Tu, tự con biết kiếm tiền sao?" Có lúc Ngưng Lộ cảm thấy không thể khai thông tư tưởng cho con trai.

"Nhưng không phải ba rất có tiền sao? Ba nói tất cả của ba đều là của con! Con nhỏ như vậy, có thể kiếm tiền hay không thì có sao đâu?" Vẫn không hiểu ý của mẹ.

"Sở Trí Tu, lập tức ngủ cho mẹ!" Tức chết cô mà! Bạn đang đọc truyện tại [dien+dan+le+quy+don+com@TưQuân7Dd8lqd](#)Ngưng Lộ cảm thấy cô nên nói chuyện đàng hoàng với tên đàn ông kia. Anh tiếp tục giáo dục như vậy, cũng không biết tương lai tiểu tử này sẽ trưởng thành như thế nào.

"Mẹ, ngủ ngon!" Nhìn mẹ nổi giận đùng đùng rồi đi, con sâu ngủ cũng tới. Mẹ rốt cuộc đang giận cái gì? Cậu vẫn là con nít, không nên nghĩ đến những chuyện không thuộc về mình.

diễn❖ đàn❖ lê❖ quý❖ đôn

Ngưng Lộ trở về phòng, kỳ quái là yên tĩnh nhưng một chút âm thanh cũng không có. Cô cho là anh đã trở về phòng rồi, kết quả trên giường không ai, phòng tắm cũng không có, vậy rồi cuộc đi đâu? Trước kia anh trở lại, ước gì lập tức đem cô trói trên giường ba ngày ba đêm không ra được, hôm nay không phải quá khác thường sao?

Bất kể như thế nào, Ngưng Lộ cảm giác mình nhất định phải thảo luận với anh về vấn đề giáo dục Bảo Bảo. Nhỏ như vậy mà tính tình lại hư, ngày ngày bị cha mẹ người ta khiêu nại, cô chịu đủ rồi, còn có anh ấy dạy dỗ con là những thứ gì?

Không có ở đây thì ở phòng sách lâu dưới sao? Cô đi tìm anh được không?

Sở Mạnh để điện thoại ở trên bàn, trong lòng trở nên rõ ràng. Anh mới vừa nhận được điện thoại của A Chính, Sở Khương đã về! Bản quyền thuộc về [dien+dan+le+quy+don+com@TưQuân](#)Em trai trên danh nghĩa của anh trở lại! Mang theo danh hiệu thiên tài đầu tư - quản lý tài sản, tiếng tăm lừng lẫy Wall Street trở về! Nó còn chưa bước lên quốc thổ, A Chính đã biết nó trở lại, bây giờ mặc dù tạm thời không có gì lớn, nhưng Sở Mạnh biết mục đích của anh là cái gì.

Không tệ! Nó từ nhỏ đi học cũng không kém so với anh, chỉ là cá tính khác nhau mà thôi. Anh ngược lại muốn xem nó sẽ dùng thủ đoạn gì đi đối phó anh hoặc là nói, đoạt lại Sở Thành? Ha ha, rất lâu không có có gặp chuyện có tính khiêu chiến như vậy, anh thật sự rất mong đợi. Truyện được chuyển ngữ bởi [TưQuân@Diễn đàn❖ Lê❖ Quý Đôn](#)Mục tiêu cuối cùng của nó vẫn là muốn vợ của Sở Mạnh anh? Cũng không biết nó có khả năng tranh giành với anh hay không? Đặt lên bàn tay đã nắm thật chặt ở cùng một chỗ.

Vợ của anh? Đúng vậy, bọn họ kết hôn hơn 6 năm, có một con trai 5 tuổi. Nhưng anh vẫn chưa phải biết rốt cuộc cô muốn anh làm sao mới đúng? Trong lòng của cô, Sở Khương còn tồn tại không? Anh không dám nghĩ tới! Bạn đang đọc truyện tại [dien+dan+le+quy+don+com@TưQuân7Dd8lqd](#)Nhưng anh biết trong lòng của cô không có anh! Vẫn luôn không có, cho nên anh không hề làm những hành động làm cho người ta buồn cười nữa. Bất kể cô có yêu hay không, anh đều muốn cột cô bên mình, không phải sao?

[dien+dan+le+quy+don+com](#)

"Cốc cốc cốc!" Ngoài cửa chợt vang lên tiếng gõ cửa cắt đứt phán đoán của anh.

"Chuyện gì?" Khoảng thời gian này, người sẽ gõ cửa chỉ có thím Trương mới đúng. Con trai đã sớm ngủ, cô ấy không thể nào chủ động tới tìm anh. Bản quyền thuộc về dien+dan+le+quy+don+com@TưQuânNhưng thím Trương cũng không phải không biết anh chưa bao giờ có thói quen ăn bữa khuya.

Ngưng Lộ không có nữa gõ cửa, trực tiếp vặn tay cầm cửa đi vào. Biên tập +Chỉnh sửa: Tư≡QuânĐd❄lqđ

Nguồn: dien+dan+le+quy+don+com

"Ngưng Nhi, đã trễ thế này sao em còn chưa ngủ?" Những năm gần đây, anh gọi nhũ danh của cô đã thành thói quen. Mới vừa vặn nghĩ đến cô, vậy mà cô chủ động tìm đến anh! Đây thật là kỳ! Nhưng anh luôn luôn tỉnh táo cũng không biểu hiện ra nhiều cảm xúc.

"Em có việc muốn nói với anh." Ngưng Lộ đến gần anh, phát hiện anh như đang suy nghĩ việc gì. Anh lại đang nghĩ gì thế? Rõ ràng ở chung một chỗ nhiều năm như vậy, thân thể lại thân mật đến vậy, Ngưng Lộ phát hiện mình vẫn chưa hiểu rõ anh.

"Nói chuyện gì?" Không có từ trên ghế đứng lên, một anh tay gầy nhẹ mặt bàn chờ cô mở miệng. điễn❄đàn❄lê❄qđủy❄đđôn

"Chính là chuyện của Bảo Bảo. . . . ." Ngưng Lộ nuốt nước miếng, đề tài giữa bọn họ luôn đều là anh chủ đạo, hiện tại cô đi chủ đạo; mới vừa rồi lúc từ trên lầu đi xuống, khí thế của cô hoàn toàn không có.

"Con trai chuyện gì cần lo lắng sao? Anh cảm thấy con rất tốt!" Cô tắm rửa xong, cơ thể nhàn nhạt mùi thơm khiến anh không chế không được nhớ mong, kéo xuống cô, để cho cô ngồi lên bắp đùi cường tráng của anh.

điễn❄đàn❄lê❄qđủy❄đđôn

"Anh như vậy làm sao chúng ta nói chuyện? Buông em ra đã!" Ngưng Lộ ở trong lòng anh không được tự nhiên uốn éo người.

"Anh cảm thấy được chúng ta tương đối cần nói." Xúc cảm mềm mại trong tay khiến anh không muốn nói chút nào, anh chỉ muốn đem cô đề ở trên bàn hưng hăng ức hiếp. Sinh một đứa con, thân thể cô vẫn mảnh khảnh như vậy, căn bản không giống như bà mẹ một đứa trẻ 5 tuổi. Có điều, mấy năm này thím Trương bồi bổ nhiều nên cô đã không mảnh mai giống lúc mới vừa kết hôn như thế, ít nhất sẽ không khi anh trên giường động một chút là ngắt đi khiến anh một mình tự xử.

"Chúng ta cần nói cái gì?" Giọng nói càng ngày càng nhỏ, bởi vì tay anh đã chui vào trong váy ngủ cô. Tեն cảm thú này mỗi lần trở lại vừa thấy được cô vốn là như vậy, không thể nói hai câu liền động tay động chân rồi. Cô cho là lần này sẽ không như vậy, dù sao thời điểm vừa mới trở về anh không có để ý cô không phải sao?

"Nói chuyện đùa nhỏ. . . . . Đừng mà. . . . ." Quần áo bên người đã không thấy, anh ta căn bản không muốn nói chuyện!

"Xuyt, chúng ta bây giờ cái gì cũng không cần nói, chỉ cần cảm thụ là tốt rồi. . . . ."

Những năm gần đây, mỗi một lần triển miên, Ngưng Lộ cảm giác đầu óc mình lại bắt đầu hỗn loạn, toàn thân mềm nhũn, căn bản vô lực kháng cự, mặc cho anh cỡi váy ngủ mỏng manh của cô ra, cổ tỉnh làm bậy.

Anh từ từ phe phẩy vù vù bên tai nhạy cảm của cô, cô nhẹ run rẩy. Rõ ràng muốn tới nói chuyện của con, làm sao sẽ thành như vậy chứ?

Đôi mắt long lanh của cô sắp chảy ra nước, môi đỏ mọng khê đóng khê mở, khiến anh rất muốn làm chuyện tà ác, không biết cô có đồng ý hay không? Những năm này, anh rõ ràng cảm giác được cô đã không còn bài xích anh như thế, nhưng cũng chỉ là không bài xích mà thôi.

di❄ễn❄đàn❄l❄ê❄quy❄đ❄ôn

"Ngưng Nhi, dùng nó giúp anh. . . . . Ừ?" Nửa đứng dậy đề cô ở trước bàn sách, ngón tay thon dài vỗ về cánh môi như hoa của cô, điễn❄đàn❄lê❄qđủy❄đđônanh ở bên tai của cô cúi đầu dụ dỗ, tay cũng không dừng ở trên người của cô tác oai tác quái.

"Em không muốn như vậy, không muốn. . . . ." Chỉ trách mấy lần kinh nghiệm trước kia dọa hòng cô, cho nên vừa nghe đến anh lại nhắc tới, cô chỉ muốn đẩy ra anh. Cô sợ, cô không dám làm như vậy. Bởi vì thân thể gầy dựa đụng phải điện thoại di động anh đặt trên bàn, "bụp" một tiếng, lạnh lạnh nằm trên mặt đất.

"Vậy chỉ dùng một cái miệng nhỏ khác đi!" Điện thoại di động rơi trên mặt đất khiến anh nhớ lại cú điện thoại vừa rồi, người đàn ông được nhắc tới trong cú điện thoại kia. Mà lúc này cô từ chối làm anh vô cùng tức giận!

"Đau quá. . . . ." Anh tại sao có thể thẳng tới thẳng lui như vậy chứ?

Trong phòng sách tối tăm, cảnh xuân đang nồng cháy . . .

Xâm chiếm cùng chật hẹp; bao dung cùng dã man; bắp thịt cùng lực lượng, mồ hôi cùng thở gấp; anh ôm cô, thật chặt trong ngực, hết sức triển miên ở chung một chỗ. Gương mặt của cô dính sát vào da thịt đầy mồ hôi của anh, hơi thở gấp, giữa lòng mây xuân sắc vô biên.

"Nhìn anh, nhìn anh, anh là ai?" Anh vội vàng chứng thực khiến Ngưng Lộ chịu đựng sắp tới cực hạn mở mắt ra: "Sở Mạnh, anh là Sở Mạnh." điễn❄đàn❄lê❄qđủy❄đđônAnh luôn thích hỏi cô như vậy, vậy anh thì sao? Sẽ là của cô? Sẽ là của một mình cô sao? Giống như ngay trước mắt hiện ra bầu trời đầy sao, lòng Ngưng Lộ thất lại.

"Ngưng Nhi, em là của anh. Vĩnh viễn là của anh!" Trầm luân là độc dược đẹp nhất, tất cả của anh không có chút nào cất giữ, giao trọn nơi cô, một giọt lại một giọt rưới vào trong cơ thể cô.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Ác Ma Quá Yêu Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 76: Cuộc Chiến Của Đàn Ông

Ngưng Lộ chưa từng bao giờ nghĩ đến việc gấp lại Sở Khương lại đến hết sức bất chợt như vậy.

McDonald trên thế giới đều náo nhiệt như nhau. Hôm nay nhờ phúc của người bạn nhỏ Sở Trí Tu, đây là lần đầu tiên sau nhiều năm cô không đi tới nơi luôn tràn ngập vui vẻ mà trước kia cô thích.

Lại nói đến Tiểu Bá Vương nhà họ Sở đó, sau khi tan học buổi chiều thờ phỉ phò chạy đến, thấy vừa chỉ có một mình mẹ lại chồng nạnh: "Mẹ, ba đâu? Tại sao chưa tới?"

Hôm nay cậu thật sự bị chọc tức chết rồi, bị một bạn học nữ nói cậu không có ba mẹ đi đón, còn cười cậu không ăn bánh donut của McDonald's. Nếu như không phải là giáo viên ngăn cản kịp thời, cậu nhất định sẽ đánh bạn nữ đáng ghét đó cho không về nhà được. Lại dám cười cậu à.

"Ba ở công ty rồi! Sao vậy?" Ngưng Lộ nhìn gương mặt tức giận và không cam lòng của con trai, không hiểu hôm nay sao con lại đi hỏi ba.

"Bây giờ gọi ba tới đón con đi, nếu không con không về nhà!" Vừa nghĩ tới vẻ mặt đắc ý của bạn nữ đó, Sở Trí Tu càng tức. Ném cặp sách sau lưng xuống đất, người cũng ngồi chồm hổm xuống, ăn vạ không chịu đi.

"Công việc ba con bận rộn như vậy, đâu có ở không? Không phải con muốn cố tình gây sự đó chứ? Có chuyện gì buổi tối về nói không phải giống nhau sao?" Ba mẹ với các bạn học đi ngang qua cũng tò mò nhìn cặp mẹ con kì lạ.

"Mẹ, cuối cùng mẹ không muốn gọi điện thoại đúng không?" Tính khí ác bá lại tới nữa rồi.

"Sở Trí Tu, tại sao nhất định phải ba tới?" Bình thường không phải đều là cô đón cậu sao?

"Con không quan tâm, con muốn ba tới!"

Hai mẹ con ở cửa trường học giằng co. Cuối cùng người bạn nhỏ Sở Trí Tu của chúng ta thắng, Ngưng Lộ bắt buộc phải gọi điện thoại cho "người kia".

Sau đó không chỉ là ba tới, cuối cùng bọn họ còn tới nơi mà hai ba con luôn phỉ nhổ là đồ ăn không tốt cho sức khỏe.

๖điể๓đàn๖lê๓quý๓đôn

"Mẹ, con muốn donut." Thời gian gần tới, không tính có người nhiều. Bọn họ chọn một vị trí gần cửa sổ ngồi xuống, Sở Trí Tu bắt đầu chỉ điểm mẹ đi chọn món ăn. Mà người đàn ông to xác đó dĩ nhiên cũng làm như vậy, không nhúc nhích nhìn cô.

Được rồi! Coi như là bọn họ lần đầu tiên tới không hiểu biết là được rồi!

"Anh thì sao?" Ngưng Lộ nhìn người đàn ông một thân không hợp với McDonald.

"Sao cũng được." Sở Mạnh ném xuống hai chữ liền bị con trai kéo qua nhìn máy chơi game trong tay, hai ba con rất quá đáng. Cô gái nhỏ đáng thương mặt uất ức đi đến nơi mua thức ăn.

"Thật xin lỗi!" Ngưng Lộ mua xong bữa ăn xoay người lại đụng phải một lồng ngực cứng rắn.

"Không sao!" Tay thon dài của đàn ông đỡ Ngưng Lộ bị tóc dài che mặt dậy.

Tại sao giọng nói này quen thuộc như vậy? Ngưng Lộ ngẩng đầu lên, gương mặt trong giấc mộng xuất hiện chân thực ngay trước mắt!

๖điể๓đàn๖lê๓quý๓đôn

Tại sao là cô/anh? Thời gian giống như đứng yên, người chung quanh, tiếng động dường như không liên quan đến bọn họ.

Sở Khương! Làm sao anh lại ở đây? Ngưng Lộ đang cầm đĩa thức ăn trong tay đang phát run lại không phát ra được một chữ. Người con trai trẻ tuổi,

trong sáng đã không còn tồn tại trong ấn tượng, trước mặt cô là một người đàn ông trưởng thành, quần áo tinh tế làm tan ra hơi thở bình tĩnh.

Sở Khương cũng ngây ngẩn cả người, anh không phải là không muốn gặp cô ở khoảng cách gần như vậy, chẳng qua là cơ hội tốt còn chưa tới. Nhưng ông trời chính là thích trêu cợt con người, bọn họ thế nhưng lại gặp nhau với tư thế này. Đã lâu không gặp cô, trên mặt cô đã mất đi vẻ thiếu nữ thuần khiết, cả người tràn đầy hơi thở phụ nữ kiêu mỹ, quyến rũ, chẳng qua là cặp mắt kia, cặp mắt trong suốt vẫn hấp dẫn lòng người như cũ!

"Mẹ, sao mẹ lâu vậy? Ba nói muốn đi về!" Một giọng nói trong trẻo của con nít phá vỡ kinh ngạc cùng luống cuống của đôi tình nhân cũ xa cách đã lâu, cũng làm cho lòng Ngưng Lộ bỗng chốc hoang mang. Đôi mắt to lo sợ nhìn về phía người đàn ông đang đi tới. Anh ấy thấy, thấy hết rồi! Anh quang minh chính đại đi đến bên người cô.

Cái gì gọi là gặp lại không bằng vô tình gặp được? Không muốn chuyện đã xảy ra còn đến nhanh hơn thế! Khi cái gì anh cũng chưa chuẩn bị thì bọn họ đã gặp mặt rồi. Mới vừa rồi nghe giọng con trai: "Sao mẹ lại nhìn cái chú đó?" Lúc đó là anh biết rồi. Sở Khương, người này muốn trở về tuyên chiến với anh rồi sao? Cũng không biết cuối cùng ai sẽ thắng.

Bất kể người nào thắng, chắc chắn sẽ có người bị thương.

Mà Sở Khương theo ánh mắt của cô cũng nhìn thấy tên đàn ông mà anh gọi là "anh hai" đó, mấy năm không thấy anh ta càng thêm chín chắn. Anh hai đã từng thân tượng mà anh luôn sùng bái, nhưng bây giờ anh ta không còn. 5 năm này, anh trải qua trăm cay ngàn đắng, chịu đựng bao nhiêu đêm không ngủ là vì ai, vì cái gì? Không phải là vì để có năng lực có thể chống lại anh hai sao? Không thể phủ nhận, bây giờ anh đã sớm không còn là Sở Khương cái gì cũng không hiểu năm đó, nhưng anh biết, anh tiến bộ, anh hai cũng không thể dừng tại chỗ. Cho nên, tất cả kế hoạch phải cẩn thận mới được, anh không thể thua cả ván bài.

"Bảo bối, donut của con." Ngưng Lộ khẽ run, cầm bánh quế trên tay đưa cho con trai.

"Thì ra cũng là nước đá bào mà thôi!" Sở Trí Tu có chút ghét nhìn cái bánh quế trắng sữa đó, đưa ra đầu lưỡi phẩn hồng liếm, ừ! Mùi vị bình thường! Cũng không biết nữ sinh ngu ngốc ở trường hôm nay làm sao ăn ngon, còn dám cười nhạo cậu không biết cái gì gọi "donut".

"Mẹ, con không cần ăn!" Sở Trí Tu uống thêm vài ngụm nước đá bào rồi đưa cho mẹ.

"Bên kia có thùng rác, đi ném với mẹ đi!" Sở Mạnh đi tới, đưa tay sờ sờ đầu con trai. Người lớn nói chuyện, trẻ con không nên nghe.

Rối loạn không biết như thế nào cho phải nên Ngưng Lộ cúi đầu kéo tay con trai lập tức rời khỏi chốn thị phi này. Thật sự là quá bất ngờ, cô không hề chuẩn bị tâm lý.

"Anh hai, đã lâu không gặp!" Cuối cùng đã không còn là đứa con trai 21 tuổi cái gì cũng không hiểu, tâm tình gì cũng biểu hiện ở trên mặt. Sở Khương đầu tiên ra tiếng.

"Sở Khương, đã lâu không gặp. Trở về sao không nói cho anh biết?" Nếu so với công phu mặt ngoài, Sở Mạnh so với anh làm còn hoàn mỹ hơn.

"Vừa về mấy ngày, còn chưa kịp thông báo mọi người. Anh hai cũng không có ở nhà, tin tức dĩ nhiên tương đối chậm!" Bản quyền thuộc về dien·dan·le·quy·don·com@TưQuânThật ra thì Sở Khương cũng không cho ba mẹ biết anh đã về. Thời cơ chưa tới, nếu như ba mẹ biết anh lần này trở về là muốn tranh giành chức tổng giám đốc Sở Thành với anh hai, vậy bọn họ sẽ giúp ai?

"Lần này trở về, tính ở lại bao lâu?" Ở đại sảnh người đến người đi dằng dặc, hai người đàn ông phong thái phi phàm có thể bình tĩnh trò chuyện dường như chẳng màng đề tài.

"Anh hai hi vọng em ở bao lâu?" Khóe miệng Sở Khương giương lên cười, nhìn thoáng nụ cười xa lạ của Sở Mạnh.

"Đây là nhà của em, em muốn ở bao lâu thì ở bấy lâu, không phải sao?" Muốn tuyên chiến với anh sao? Anh quả nhiên không có nhìn lầm, Sở Khương chỉ cần đồng ý, thành tựu ở trên thương trường tuyệt đối sẽ không thua kém anh. Nhưng dùng thành tựu của nó để đối phó anh, một đối thủ rất tốt! Cũng không biết, vợ chồng Sở Văn Thiên biết Sở Thành sắp sửa nổi lên trận bão lớn thì còn có thể ngồi yên hay không? Mà người tạo nên trận bão kia chính là hai đứa con trai của bọn họ.

"Anh hai không có ý định trở về ở sao?"

"Ngưng Nhi không thích ồn ào!"

Ngưng Nhi? Anh hai thế nhưng gọi Lộ Lộ là Ngưng Nhi? Quan hệ của bọn họ đã thân mật đến như vậy sao? Dĩ nhiên không chỉ tiếp xúc trên thân thể, mà là tình cảm. . . . . Lộ Lộ, em đối với anh hai có cảm giác gì? Sở Khương cứ như vậy đứng ở nơi đó nói không ra nửa câu.

Mà Sở Mạnh lại nghiêng đầu, nhìn con trai mình chạy như bay đến, lúc con cách anh một mét thì ngồi xổm xuống ôm con. Bản quyền thuộc về dien·dan·le·quy·don·com@TưQuân

dien·dan·le·quy·don·com

"Ba, chúng ta có thể về nhà không? Về sau con không muốn tới nơi này nữa!" Sở Trí Tu kè sát khuôn mặt nhỏ vào mặt ba.

"Ba không phải là đã nói với con ăn không ngon rồi sao? Bây giờ thử qua đã biết chưa?" Đối với con trai, Sở Mạnh rất yêu thương!

"Biết rồi! Ờ?" Sở Trí Tu muốn quay đầu nhìn tại sao mẹ lâu như vậy còn chưa tới, kết quả trong nháy mắt quay đầu thấy mặt của Sở Khương, đó không phải là chủ ngày đó đụng cậu sao? Tại sao chủ đó lại nói chuyện với ba ở đây?

"Con trai, chào chủ đi!" Sở Mạnh thấy ánh mắt của con trai cũng kinh ngạc, sao bọn họ có thể gặp nhau được chứ?

"Ba, con đã thấy chủ này. Ở cửa trường học chặn đường của con!" Có "kẻ xấu" đã tố cáo trước rồi. Người đàn ông trẻ tuổi này phải gọi là chủ sao? Sao ba phải đặc biệt giới thiệu?

"Con trai, đây là em trai của ba! Sao có thể không có lễ phép?" Ngoài mặt bình tĩnh không có nghĩa là trong lòng cũng thế. Không chế cảm xúc đối với Sở Mạnh mà nói là chuyện hoàn toàn đơn giản, dù hiện tại trong lòng anh đã nổ tung rồi. Nó đến trường học của con trai anh, vậy có phải đã gặp Ngưng Nhi rồi không? Tại sao anh không biết? Lão Trương không thể nào lừa gạt anh, vậy thì là nó không có lộ diện, nhưng con trai thì lại nói đã gặp.

"Chào chủ!" Có lúc người bạn nhỏ Sở Trí Tu khéo léo đến khiến người hoài nghi động cơ của cậu. Em trai của ba? Bản quyền thuộc về dien+dan+le+quy+don+com@TưQuânThật kỳ quái, tại sao chưa từng có nghe ba đề cập tới? Có điều, ba rất ít khi để cậu trở về gặp người thân để gọi "ông nội – bà nội", huống chi là em trai! Nhưng cậu thật sự không nhìn ra ba cùng em trai có điểm nào giống như anh em! Mặt hình như là có một chút giống, nhưng người không có quan hệ cũng có thể lớn lên giống nhau. Nhưng mà ba đeo mắt kính thì nhìn luôn thâm trầm, còn chủ thì có vẻ lạnh nhạt.

"Chào con!" Sở Khương nhìn cặp mắt vừa sáng vừa tròn của Sở Trí Tu, tròng đôi mắt giống Lộ Lộ, trên người nó cái gì cũng giống ba. Dáng vẻ khi còn bé của anh hai đã ghi tạc sâu trong đầu anh, mỗi một lần nghĩ tới, lòng anh sẽ hận thêm một phần. Nhưng trước mắt là con trai của người anh hận nhất và người anh yêu nhất. Bọn họ đã có con, vậy anh thì sao?

"Chúng ta đi về trước!" Sở Mạnh thấy Ngưng Lộ vẫn kì kèo mè nheo không dám đến gần, ôm con trai đi đến phía cô. Sợ cái gì đây?

"Anh hai, có rảnh về nhà cùng nhau ăn bữa cơm đi!" Sở Khương cất giọng nói, ánh mắt xuyên qua đám người nhìn cô gái tóc dài vẫn không dám ngẩng đầu nhìn đến bên này.

Sở Mạnh dừng chân một chút, không quay đầu lại: "Được!" Sau đó đi tới bên cạnh Ngưng Lộ đem đĩa trên tay cô bỏ lên trên bàn, ôm vai cô đi ra cửa.

Rất giống một nhà ba người hạnh phúc không phải sao? Lộ Lộ, em hạnh phúc sao? Anh không tin! Sở Khương vô lực nhắm mắt lại, cảm giác đau lòng một lần nữa ập tới, ép anh thở không nổi.

dien+dan+le+quy+don+com

"Sở Khương, thật xin lỗi. Để cho anh đợi lâu như vậy." Nghiêm Hình Duyệt [*] dặt trong tay một bé gái 5, 6 tuổi tới đây. Bản quyền thuộc về dien+dan+le+quy+don+com@TưQuânSở Khương sau khi về nước cô cũng theo chân anh về luôn, vốn hôm nay bọn họ muốn cùng đi ra ngoài ăn cơm, kết quả là cháu gái nhỏ trong nhà đã lâu không gặp cô, có chết cũng muốn đi theo ra ngoài. Chưa kể còn muốn đi ăn McDonald, làm cho toàn bộ kế hoạch "hẹn hò" của cô phá sản.

[*] Nghiêm Hình Duyệt: nhân vật đã xuất hiện ở chương 69, người theo đuổi Sở Khương.

Những năm gần đây Sở Khương lạnh nhạt với cô như lúc mới bắt đầu nhưng không có thực sự từ chối cô. Cô không biết trong lòng anh nghĩ gì, cũng không dám đi hỏi. Cô chỉ biết bên cạnh anh không có người con gái nào khác cho nên cô bằng lòng chờ đợi, đợi đến lúc anh quay đầu lại nhìn cô mới thôi.

"Không sao!" Sở Khương thu hồi tâm tình phức tạp, nhìn cô gái trước mắt, dung mạo, đặc biệt là mái tóc đen, dài lại thẳng của cô. Nhưng cô không phải là cô ấy, không phải là cô gái trong lòng anh vẫn muốn, cho nên anh không cách nào tiếp nhận tình cảm của cô, rồi lại lưu luyến phần tình cảm đó.

"Mới vừa rồi anh ở đây nói chuyện với ai vậy?" Nghiêm Hình Duyệt cẩn thận hỏi. Mới vừa rồi lúc chọn món ăn cô đầu tiên thấy anh đụng phải một cô gái trẻ tuổi, sau đó nói chuyện với một người đàn ông ôm đứa trẻ đi về phía anh. Xem ra bọn anh quen biết nhau, cô biết không nên đi tìm hiểu lý lịch anh, nhưng lại luôn muốn hiểu anh nhiều hơn một chút. Thích một người có phải đều khổ cực như vậy hay không? Người khác cô không biết, nhưng cô biết cô con đường này mênh mông, vô tận, không có đường lui nhưng vẫn cam tâm tình nguyện chờ đợi ...

"Anh hai anh và. . . . . chị dâu." Đúng vậy, anh hai và chị dâu, chầm chọc cỡ nào chứ! Thì ra là đàn ông và đàn bà sau khi tách hẳn ra là lạnh nhạt như thế, giữa bọn họ so người xa lạ còn xa lạ hơn mấy phần.

"Ừ, vậy chúng ta cũng đi thôi!" Nếu sớm biết vậy thì cô nên tới chào hỏi một tiếng mới đúng. Dù sao cũng khó có dịp gặp! Bản quyền thuộc về dien+dan+le+quy+don+com@TưQuân

Cửa kiếng sạch bóng đẩy ra, một người đàn ông tuấn nhã cùng một cô gái xinh đẹp và một bé gái, hình ảnh như vậy thấy thế nào cũng giống như người một nhà! Nhưng mà bọn họ lại không phải ...

Ban đêm đang lúc ngủ nửa tỉnh nửa mê, Ngưng Lộ dựa mặt vào cái chăn ấm áp, mơ hồ nhận thấy có người đang dùng sức hôn môi mình, cô "ừm" một tiếng, khuôn mặt nhỏ theo bản năng tránh sang một bên.

Cô không muốn để ý anh, cô khó khăn lắm mới ngủ được. . . . . Nhưng nụ hôn kia lại càng ngày càng sâu, mang theo hơi thở phái nam đặc biệt của anh, như cơn rần không nói lời gì chui vào bên trong môi của cô, cạy hàm răng trắng ra, nồng nhiệt dây dưa với đầu lưỡi non mềm của cô.

Ngưng Lộ sắp không thở nổi, người cô không ngừng gãy dựa, muốn thoát khỏi nụ hôn này, nhưng rất nhanh có một bàn tay giữ cằm cô lại, nửa ép buộc cô mở miệng, để anh dễ dàng hôn hơn.

Đau quá! Cô rút cuộc mở mắt, vừa vặn đối diện với đôi mắt đen thâm thúy mà sắc bén của Sở Mạnh, trong đôi mắt kia đang lóe lên lửa, sâu hơn nữa là dục vọng. Thân thể bọn họ đối với nhau quá quen thuộc! Bản quyền thuộc về dien·dan·le·quy·don·com@TưQuânQuen thuộc đến mức chỉ cần một ánh mắt, một động tác cũng biết đối phương muốn làm gì.

Sau khi gần tới từ McDonald về nhà, anh vẫn không có mở miệng nói gì với cô, không khí xung quanh họ yên tĩnh như thế, cực kỳ giống như khi mới kết hôn. Anh không chủ động nói chuyện với cô, cô thì càng không thể nào tìm anh! Đây chính là cách thức chung sống của bọn họ những năm gần đây, cho dù thân thể triền miên nồng nhiệt như thế nào, sau đó, khoảng cách giữa hai trái tim vẫn xa đến thế.

Về đến nhà anh liền nhốt mình vào trong phòng sách, ngay cả cơm cũng không ăn, cô không dám đi hỏi anh bị làm sao, bởi vì hôm nay bất ngờ gặp Sở Khương khiến lòng cô cũng cực kỳ rối loạn.

Anh ấy trở nên khác rất nhiều! Ánh mắt cũng không dịu dàng như năm đó nữa, hơn nữa bộ dạng cực kỳ giống “người kia”. Nhiều năm như vậy anh ấy làm sao sống ở nước ngoài? Tại sao một người con trai điềm đạm, nho nhã lại biến thành người đàn ông lạnh lùng, vô tình trên thương trường? Anh thay đổi quá nhiều khiến cô không cách nào ngay lập tức chấp nhận được, không thể nào tin nổi.

Vốn dĩ với thân phận của cô, cô có thể nói gì đây? Bọn họ đã đi quá xa, thời gian, khoảng cách là trở ngại mà bọn họ không thể vượt qua! Chẳng qua là buồn buồn, khó chịu trong lòng, cũng không biết nên giải thích sao, cô thật sự có lỗi với anh! Vậy anh trở thành người như hôm nay, không phải cô nên chịu một phần trách nhiệm sao?

Trần trọc trở mình, tâm phiền ý loạn nên Sở Mạnh cũng không có về phòng, anh ấy nhất định rất tức giận chứ? Cùng nhau sinh sống nhiều năm như vậy, điểm này cô coi như hiểu rõ anh. Nhưng tức cái gì chứ? Ngay cả một câu còn chưa kịp nói thì đã bị anh kéo về rồi.

dien·dan·le·quy·don·com

"Sao, không biết chồng mình rồi sao? Vậy thì em cho là người đàn ông khác sao?" Rót cuộc buông miệng cô ra, đầu ngón tay vuốt đôi môi đỏ mọng như cánh hoa, cảm xúc khi sờ vào mềm mại đến thế, hầu kết chuyển động lên xuống không ngừng.

Tầm mắt dò đi chỗ khác, cô không muốn chịu đựng sự chỉ trích vô lý của anh. Cô cái gì cũng không nói không phải sao? Bản quyền thuộc về dien·dan·le·quy·don·com@TưQuânLúc đó anh cũng ở bên cạnh, hiện tại lại nói cô như vậy là sao? Người đàn ông này có lúc đáng xấu hổ đến mức khiến người ta muốn đập chết anh.

"Không nói lời nào sao? Vậy em thật sự đang suy nghĩ đến thằng đàn ông khác sao?" Nghĩ việc cô với Sở Khương nhìn nhau đăm đăm đưa tình, trong lòng anh muốn phát điên lên. Sở Khương trở lại, không phải cô ấy bắt đầu hối hận hôn nhân của bọn họ chứ? Bây giờ Sở Khương đã phá kén thành bướm, có đủ khả năng để chống lại anh. Mà anh đã không còn gì có thể uy hiếp cô rồi, không phải sao? Lấy năng lực bây giờ của Sở Khương, nếu biết thân thể mình sẽ phản pháo càng lợi hại thêm không?

Mới vừa rồi anh đã gọi A Chính đi điều tra thành tích mấy năm của Sở Khương ở Wall Street. Không tệ, rất khá, Mạnh, em trai của mày rất có khả năng. Ngay cả Giang Doãn Chính tài năng trong kinh doanh năm đó cũng tán thưởng như vậy. Nhưng anh làm lơ không có nghĩa là Sở Mạnh anh là kẻ vô tích sự, mấy năm này cổ phiếu Sở Thành chính thức đưa ra thị trường Hongkong, luôn luôn tăng giá. Một tay anh tạo dựng công ty, phát triển ngày càng hưng thịnh, muốn từ trong tay anh đoạt lại Sở Thành cũng không phải là chuyện dễ dàng như vậy.

Nếu người đó không phải là Sở Khương, có lẽ anh sẽ vì có đối thủ này mà kiêu ngạo. Nhưng mục đích bây giờ của đối thủ là Sở Thành, còn có vợ anh, anh làm sao mà vui vẻ được.

dien·dan·le·quy·don·com

"Nói chuyện đi! Có phải tình nhân cũ trở lại thì muốn đẩy chồng mình ra không?" Sự trầm mặc của cô khiến anh cho rằng cô thật sự là vì Sở Khương.

"Anh tránh ra, em không muốn nói với anh." Bản quyền thuộc về dien·dan·le·quy·don·com@TưQuânNgưng Lộ xoay người nhắm mắt lại, cô không muốn để ý cái tội danh không biết từ đâu ra của anh buộc vào cô.

"Em đang từ chối tôi sao?" Cương quyết đem mặt cô đối mặt anh lần nữa. Thái độ của cô làm anh thất vọng. Là bởi vì cô còn yêu Sở Khương, cho nên nhìn đến nó trở về nên không muốn thân mật với anh sao?

"Trả lời anh, Ngưng Nhi. Em có hối hận gả cho anh hay không? Có hận anh không chứa thủ đoạn nào cưỡng ép em không? Em có . . . . . thích anh dù chỉ một chút không?" Giọng nói mềm mại như nước của anh, sắc mặt lại thô bạo như núi lửa, khiến khuôn mặt Ngưng Lộ trắng xanh. Sao anh lại đột nhiên hỏi cô như vậy? Hôm nay chịu kích thích thật sự quá nhiều, cô không biết phải trả lời vấn đề của anh thế nào, nhưng vừa nghe đến giọng nói như oan uổng kia. Lòng của cô rất khó chịu, cổ họng nghẹn ngào, một cổ chua xót xông lên trong mũi, nước mắt cứ như vậy chảy xuống.

Nước mắt trong suốt dưới ánh đèn ngủ cực kỳ chói mắt. Cứ như vậy yêu người đàn ông kia sao? Nhiều năm như vậy vẫn không thể dời đi vị trí của Sở Khương trong lòng cô sao? Giờ phút này, Sở Mạnh đột nhiên cảm giác được mình thất bại hoàn toàn.

"Xem ra là anh muốn quá nhiều." Sở Mạnh tự giễu cợt mình, cười nhạt một tiếng, phản ứng của cô hoàn toàn trả lời nghi vấn của anh: "Trong mắt em, anh trừ có tiền thì chỗ nào cũng sai há? Nhưng nếu em gả cho anh, cũng không thể nhớ đến thằng đàn ông khác!"

Anh chợt đề cô vào gối đầu mềm mại, bàn tay bấm chặt cầm cô, bắt cô ngẩng đầu lên, từng chữ từng câu uy hiếp: "Anh bắt kể em có còn muốn anh hay không, nhưng bây giờ em là vợ của Sở Mạnh anh, là mẹ của con trai anh. Coi như em không muốn, cũng phải ngoan ngoãn nằm ở trên giường của anh!" Sau đó, anh tức giận từ trên người cô bò dậy, xoay người cũng không quay đầu lại rời phòng, "rầm" một tiếng đóng cửa.

Anh tức giận, rất tức giận. . . . . Nhưng tại sao? Cô cũng không nói gì mà anh tức giận đến như vậy sao?

"Sở Mạnh, cái người luôn tự cho mình là đúng này, em chán ghét anh! Đáng ghét! Chết đi!" Đôi tay không ngừng đâm vào gối đầu mềm mại, Ngưng Lộ đau khóc thành tiếng. Bản quyền thuộc về dien·dan·le·quy·don·com@TưQuân

Hôm nay, sau khi Ngưng Lộ ở đưa con trai đi nhà trẻ thì không có đi thẳng về nhà mà là nhờ lão Trương chở cô tới trường học một chuyến. Bản quyền thuộc về dien·dan·le·quy·don@TưQuân Ngày hôm qua giáo viên hướng dẫn gọi điện thoại cho cô, nói luận văn tốt nghiệp của cô cần chỉnh sửa một chút, cho nên hôm nay cô phải ghé qua trường.

Từ phòng làm việc giáo viên ra ngoài, Ngưng Lộ đi trong sân trường đến không thể quen thuộc hơn, nơi này một bông hoa, ngọn cỏ, cảnh cây vẫn không thay đổi qua nhiều năm như vậy. Bạn cùng khóa với cô đã sớm tốt nghiệp, mà cô vẫn kéo dài luận văn tốt nghiệp cho đến tận bây giờ! Cô đi học chẳng qua là vì cô quá nhiều thời gian trống mà thôi, bằng tốt nghiệp đối với cô mà nói không có chút tác dụng gì cả. Bởi vì Sở Mạnh không thể cho cô đi ra ngoài làm việc. Bản quyền thuộc về ☆dien·dan·le·quy·don☆@TưQuân

Dù sao về nhà cũng có một mình, không bằng không đi dạo chút! Ông chồng không có lý do lại nổi giận dưng dưng của cô đi từ đêm hôm đó đến giờ cũng chưa về. Cô chỉ thông qua con trai biết được hình như anh bè bộn nhiều việc, nghe nói gần đây công ty có chút vấn đề. Bản quyền thuộc về dien·dan·le·quy·don@TưQuân Cô rõ ràng không làm gì cả nhưng anh lại ban cho cô một tội danh, hơn nữa còn không cho cô cơ hội biện minh.

Nhưng tại sao anh muốn hỏi cô vấn đề như vậy? Đáp án đối với anh mà nói quan trọng sao? Lúc ấy cô ngầy ngẩn cả người, không biết trả lời anh như thế nào. Nhưng bây giờ đã nửa tháng, cô có đáp án sao?

Hỏi hận cùng anh kết hôn sao? Cô chưa từng nghĩ đến hai chữ "hối hận" này. Đây là chính lựa chọn của cô không phải sao? Có lẽ có lúc anh đối với cô có chút quá đáng, có chút không từ thủ đoạn, nhưng lại chưa từng thực sự tổn thương cô. Ừ, là có chút đau lòng!

Sau đó anh hỏi cô có thích anh dù chỉ một chút không? Cái vấn đề này cô vẫn không muốn đi tìm hiểu, cũng không nghĩ ra đáp án. Khi còn trẻ, cô yêu Sở Khương say đắm, cái phần tình cảm trong sáng đó đã cắm rễ sâu trong lòng, nhưng trước đó cô đã buông tay, cho nên cô không có quyền lợi nói cái gì nữa. Nhưng cô đã từng tự nhủ, đời này trừ người yêu thời niên thiếu, cô sẽ không nói chuyện tình cảm với bất kỳ người đàn ông nào khác.

Nhưng bây giờ người đàn ông làm bạn với cô nhiều năm muốn cô báo đáp tình cảm, cô nên làm cái gì bây giờ? Cô luôn cho rằng thật ra thì anh thích cô, dù là mấy năm nay anh quan tâm đến công việc nhiều hơn cô, nhưng cô biết anh vẫn luôn quan tâm cô, mặc dù anh chỉ luôn liên lạc với con trai.

Làm sao báo đáp đây? Lòng Ngưng Lộ ngổn ngang! Thích anh? Bản quyền thuộc về dien·dan·le·quy·don@TưQuân Hay vẫn không thích?

Bởi vì buổi sáng là thời gian lên lớp, cho nên sân trường yên tĩnh, thỉnh thoảng có học sinh đi xe ngang qua. Đi dạo hơi mệt, Ngưng Lộ đang muốn đến ghé đá dưới tán cây ngồi xuống, đang lúc nhắc chân đó, thời gian chợt dừng lại.

Sao Sở Khương lại ở đây?

dien·dan·le·quy·don

Nhiều năm như vậy cô vẫn không thay đổi, luôn thích vừa đi đường vừa nghĩ chuyện. Lúc cô từ phòng làm việc giáo viên hướng dẫn đi ra, anh vẫn đi theo cô, thế nhưng cô lại không phát hiện anh theo ở phía sau, là cô suy nghĩ quá chuyện tâm hay là anh che giấu quá tốt?

Trở về nước một tháng, anh vội bận chuyện khác. Nhưng kể từ ngày đó ở McDonald gặp mặt cô ngoài ý muốn, anh đẩy nhanh việc thực hiện kế hoạch. Bởi vì anh muốn gặp cô, muốn dùng một thân phận khác ở bên cô. Mặc dù chẳng qua là thực hiện một phần, nhưng chỉ cần anh cố gắng hơn nữa, không phải sẽ không có vấn đề gì sao?

"Lộ Lộ, đã lâu không gặp, không nhớ anh sao?" Giống như trở lại là Sở Khương ôn hòa của 6 năm trước, trong giọng nói trở nên ấm áp hơn. Bản quyền thuộc về ☆dien·dan·le·quy·don☆@TưQuân

"Sở Khương, anh khỏe không?" Hai mắt Ngưng Lộ đã ướt. Nhiều năm như vậy không thấy người yêu cũ, cô chỉ có thể nói câu chào hỏi ngắn đến không thể ngắn hơn này sao? Muốn nói gì sao? Còn có thể nói thêm gì nữa chứ? Năm tháng đi qua giữa bọn họ cũng đã lâu đến thế. Cô không còn là thiếu nữ đơn thuần đó, mà anh cũng không phải là người con trai có nụ cười âm áp, vẻ mặt nho nhã đó nữa rồi. Bản quyền thuộc về dien·dan·le·quy·don@TưQuân

Sân trường quả thật không phải là nơi tốt để nói chuyện, cho nên sau nửa giờ, bọn họ vào quán cà phê trong khách sạn năm sao.

Ngưng Lộ không có cách nào từ chối yêu cầu của anh. Dù sao năm đó bọn họ rời xa nhau quá vội vàng, mà ngay cả một cơ hội giải thích cho anh cũng không có, sau đó cô liền kết hôn với Sở Mạnh, tiếp theo là anh xuất ngoại.

"Lộ Lộ, những năm gần đây em sống tốt không?" Ngồi ở chỗ gần cửa sổ, Sở Khương nhìn khuôn mặt người phụ nữ dịu dàng quyền rũ đối diện. Cô thay đổi, thật sự thay đổi, trở nên quyền rũ hơn, thay đổi khiến anh muốn ôm vào trong ngực mà trân trọng. Nhưng mà, còn có thể sao? Lộ Lộ, em chính là Lộ Lộ của anh sao? Anh nỗ lực nhiều năm như vậy, chính là vì chờ đợi ngày này!

"Sở Khương, cảm ơn anh! Em rất tốt, thật sự rất tốt!" Mặc dù Sở Mạnh đối xử với cô lúc nóng lúc lạnh, nhưng kể từ khi tên tiểu tử kia ra đời, cuộc sống của cô không hề xám xịt, không ánh sáng nữa, nhìn con ngày từng ngày lớn lên, thật sự rất hạnh phúc. Dù là hiện tại càng lớn càng phách lối càng không nghe lời, nhưng chính là bởi vì có con làm bạn, cô rất vui vẻ.

diễn đàn Lê Quý Đôn

"Lộ Lộ, em không có muốn rời khỏi anh hai không? Em không thương anh ấy phải không? Chỉ là bởi vì có con nên không thể không ở chung một chỗ với anh ấy đúng không?" Nghe được cô trả lời như vậy, bình tĩnh của Sở Khương trong nháy mắt sụp đổ, anh kích động nắm tay của cô. Vì không biết đáp án mà khẩn trương.

"Sở Khương, anh không cần như vậy được không? Buông em ra trước đã." Đối với kích động bất thường của Sở Khương, Ngưng Lộ sợ hãi. Trước kia Sở Khương chưa bao giờ như thế.

"Lộ Lộ, em hãy nghe anh nói được không? Những năm này, anh một mực cố gắng học tập, cố gắng làm việc, chính là chờ ngày có thể đứng ngang hàng với anh hai, mang em về bên cạnh anh. Em không phải sợ được không? Anh chỉ muốn em trở lại bên cạnh anh. Anh đã không còn là Sở Khương không giúp gì được em rồi. Rời khỏi anh hai, trở lại bên cạnh anh được không? Anh có năng lực bảo vệ em, không để cho em bị thương tổn nữa." Càng khẩn trương, Sở Khương càng giữ chặt Ngưng Lộ tay hơn, không để cho cô nhúc nhích, trong giọng nói của Sở Khương có cất giấu quá nhiều lo lắng. Bản quyền thuộc về diễn đàn Lê Quý Đôn @TưQuân

Ở Mỹ nhiều năm như vậy, ban đêm chỉ có thể dựa vào thuốc ngủ nếu không anh làm sao có thể quên được? Nhiều khổ đau như vậy anh cũng chịu đựng, không phải là vì có một ngày có thể đứng trước mặt cô sao? Tại sao cô không có phản khởi, vui mừng đến khóc như trong tưởng tượng của anh?

"Sở Khương, anh bình tĩnh một chút nữa cùng em nói chuyện được không? Anh không nên như vậy, anh làm tay em đau!" Ngưng Lộ không nghĩ tới Sở Khương kéo cô tới đây chính là muốn nói những lời này. Lời của anh khiến cô đau lòng! Nhưng cô đã kết hôn rồi, còn có một đứa con trai rất đáng yêu, giữa bọn họ đã bỏ lỡ quá nhiều, không thể nào quay lại được nữa. Cô còn yêu anh không? Cô không biết, cô chỉ biết mình rất có lỗi với anh!

"Lộ Lộ, anh không có cách nào tinh táo! Em cần bản không yêu anh hai, tại sao còn phải ở bên anh ấy? Em ly hôn với anh ấy được không? Anh nhất định sẽ đối xử tốt với con em!" Lúc này Sở Khương dường như đã mất đi lý trí, anh chỉ nghĩ tới cô gái trước mặt này, chỉ muốn nắm tay cô một đời một kiếp cũng không cách xa.

"Sở Khương, anh như thế này thì làm sao có thể nói chuyện? Em muốn đi về! Buông tay em ra." Nhưng cô sao có thể địch nổi sức lực của đàn ông? Bản quyền thuộc về diễn đàn Lê Quý Đôn @TưQuân Mặc dù lúc này không có người nào, nhưng động tác bọn họ quá lớn khiến phục vụ đều nhìn lại. Trong ánh mắt kinh ngạc của bọn họ, Ngưng Lộ hé miệng cắn lên tay Sở Khương.

"Lộ Lộ, em sao có thể?" Đau đớn trên tay khiến lý trí Sở Khương rốt cuộc trở về. Nhìn dấu răng trắng hàng trên mu bàn tay trắng nõn, Sở Khương không thể tin được người dùng miệng cắn anh là Quan Ngưng Lộ. Lộ Lộ của anh luôn dịu dàng động lòng người, từ bao giờ lại có hành động thô lỗ thế? Bản quyền thuộc về diễn đàn Lê Quý Đôn @TưQuân Hay là đi theo bên cạnh anh hai đã lâu nên tính tình thay đổi? Anh không thể tin được.

"Thật xin lỗi, Sở Khương. Em đi về trước, chờ anh tinh táo lại rồi nói!" Vừa được tự do, Ngưng Lộ lập tức cầm túi xách đặt ở bên cạnh lên, chạy ra ngoài cổng.

diễn đàn Lê Quý Đôn

Sở Khương cũng không có ngăn cô lại. Anh vuốt dấu răng nhỏ trên mu bàn tay, trên mặt đã khôi phục tinh táo. Anh hai, bất kể như thế nào, lần này em nhất định sẽ không buông tay. Quyết không! Trên mặt Sở Khương lóe lên sự kiên định không thể lay chuyển.

"Mạnh, không cần mình ra mặt sao?" Tổng Từ Tự và Sở Mạnh từ phòng cao cấp khách sạn đi ra, đang đi ra trước thang máy, Tổng Từ Tự nhìn khuôn mặt bình tĩnh của bạn tốt.

Mấy ngày trước, anh nhận được tin tức từ các trưởng bối trong nhà, một trong ba cổ đông lớn của Sở Thành, từ lão Lục có chút giao tình với nhà họ Tổng và lại ở hai giới chính thương có lực ảnh hưởng không thể xem nhẹ biết được, gần đây nội bộ Sở Thành không thể nào yên bình, hai cổ đông lớn khác lại dám cầm cổ phần trong tay chuyển nhượng cho cậu hai nhà họ Sở mới từ Mỹ về, luôn không tham dự các quyết sách công ty. Cậu hai đó xem ra bản lĩnh không nhỏ, hai vị cổ đông kia không phú thì quý, những năm gần đây dựa vào Sở Thành kiếm rất nhiều, rất nhiều tiền, ai lại chịu đem cây rụng tiền này cho người khác chứ? Lại nói nếu là thu mua, phải vận dụng bao nhiêu người đi thuyết phục và tốn hao bao nhiêu tiền mới có thể thành công? Nhưng cậu hai nhà họ Sở làm được, chỉ vẹn vẹn trong thời gian ngắn ngủi gom góp được số tiền lớn như vậy, hành động này cũng đủ để mọi người nhìn với ánh mắt khác.

Mà vị lão Lục kia, Sở Khương cũng có đi tìm ông chứ? Nhưng ông biết Sở Mạnh cùng cậu chủ họ Tổng là bạn bè, cho nên mới tạm thời không có động tĩnh mà truyền tin cho nhà họ Tổng, là muốn thăm dò ý kiến Sở Mạnh sao?

"Không cần, nếu nó thật sự có bản lĩnh đoạt được, vậy thì mình không còn lời nào để nói." Sở Khương quả nhiên không tầm thường. Truyện được chuyển ngữ bởi TưQuân @Diễn đàn Lê Quý Đôn Trước mắt Sở Mạnh nắm giữ 32% cổ phần Sở Thành, còn có 30% trong tay Sở Văn Thiên, trừ đi ba cổ đông lớn, anh là người nắm giữ nhiều cổ phần nhất, nhưng nếu Sở Khương có thể đem ba cổ đông kia thu lại, vậy vị trí tổng giám đốc Sở Thành phải đổi người ngồi. Chẳng qua là, nếu Sở Văn Thiên mà biết hai anh em họ đang đấu tranh nội bộ, ông sẽ giúp ai?

"Mạnh, cậu rất là hào phóng đó! Nhưng mà mục đích của Sở Khương cũng không đơn giản như vậy chứ?" Tổng Từ Tự cũng không quên một "con động vật" nhìn trúng bạn gái người ta liền kéo lên giường, hơn nữa còn bức hôn người ta, thuận tiện sinh con luôn.

"Cậu cảm thấy nó có phần thắng không?" Sở Mạnh lạnh lùng nhìn ông bạn rõ ràng chỉ muốn xem kịch hay. Thật ra thì trong lòng anh cũng không nắm chắc, chẳng qua là anh không muốn suy nghĩ mà thôi. Mấy ngày nay vì chuyện của công ty, anh cố ý bận rộn đến mù trời mịt đất cũng không chịu trở về nhìn khuôn mặt làm anh phiền lòng kia.

"Cậu có phần thắng hay không mình không biết, nhưng mà mình biết người ta khẳng định dụng tâm hơn so với cậu rồi!" Bạn đang đọc truyện tại [dien-dan-le-quy-don-com@TưQuânĐd❄lq](#) Hai người sống vai mà đi khỏi khách sạn, Tổng Từ Tự tình mắt phát hiện quán cà phê mới mở trong khách sạn, người nhìn vô cùng nhìn quen mắt đó không phải là người bọn họ đang nói tới sao? A, còn cùng bạn trai cũ trong truyền thuyết, bộ dạng dường như rất thân mật! Aizz, cũng không biết "người nào đó" thấy được sẽ như thế nào?

≡diễn❄đàn_lê_quý❄đôn≡

Nhìn theo hướng Tổng Từ Tự, Sở Mạnh cũng nhìn thấy. Xuyên qua cửa sổ thủy tinh trong suốt, đôi nam nữ tay nắm tay giống như muốn tỏ tình không phải là vợ và em trai anh sao?

Sở Mạnh chỉ cảm thấy máu nóng xông thẳng ót, bọn họ đang làm cái gì? Truyện được chuyển ngữ bởi [TưQuân@Diễnđàn❄Lê❄QuýĐônỞ](#) trước mặt bàn dân thiên hạ mà "anh anh em em" sao? Trước mặt anh mà ngoại tình hả? Quan Ngưng Lộ, sao cô có thể!

"Mạnh, cậu đang làm gì vậy?" Tổng Từ Tự vội vàng kéo lại Sở Mạnh đang muốn xông về trước. Có lẽ chẳng qua là hiểu lầm thì sao? Không nên xúc động mới phải.

"Tìm người đánh nhau." Dùng sức hất tay Tổng Từ Tự ra, Sở Mạnh đang muốn nổi giận ùng ùng đi tới, lại thấy cái bóng người nhỏ nhắn đó chạy như bay ra ngoài.

"Ha ha, hay là cậu đi xem một chút em gái Ngưng Lộ xảy ra chuyện gì đi chứ?" Đánh nhau? Cậu ta còn là thiếu niên 18 tuổi ư, lại còn xúc động như vậy. Nhưng mà lấy hành động vừa rồi như vậy, nếu có người còn lôi kéo tay em gái Ngưng Lộ không thả, anh nghĩ có lẽ sẽ thấy máu đổ.

Ngưng Lộ chạy đến một chiếc taxi, vội vàng ngồi lên, lòng của cô thật sự vô cùng rối loạn! Vì hành động của Sở Khương mà rối loạn lên. Cô luôn biết tình cảm của anh, thế nhưng cô đã không thể tiếp nhận anh. Bạn đang đọc truyện tại [dien-dan-le-quy-don-com@TưQuânĐd❄lq](#) Ngay cả khi tình yêu có còn tồn tại trong cô hay không! Anh ép hỏi có phải có tình cảm với Sở Mạnh hay không, cô không biết. Bây giờ đầu cô thật sự rất đau! Chỉ muốn tìm một chỗ yên lặng để bình tĩnh một chút. Nhưng là trừ về nhà, cô không biết mình còn có thể đi đâu?

Sở Mạnh chạy đến chậm một bước, ảo não nhìn cô ngồi lên xe đi. Nhìn biển số xe cùng hướng chiếc xe chạy, Sở Mạnh lập tức xoay người đi lấy xe mình.

≡diễn❄đàn_lê_quý❄đôn≡

Ngưng Lộ ngồi ở trong taxi ôm túi xách của mình, đột nhiên, tài xế taxi mắng một tiếng, truyền tiếng phanh xe gấp: "Chết tiệt, khốn kiếp, rốt cuộc có biết lái xe hay không?" "Chủ tài xế, đã xảy ra chuyện gì sao?" Truyện được chuyển ngữ bởi [TưQuân@Diễnđàn❄Lê❄QuýĐôn](#) Ngưng Lộ ngồi ở hàng ghế sau vẫn đắm chìm trong suy nghĩ của mình bị đụng phải ghế ngồi hàng trước do phanh gấp, cái trán trắng lập tức hồng: "Cô à, cô ngồi vững một chút nha. Cô xem xe trước mặt kia, không hiểu vì sao tự dưng dừng ở giữa đường, một chút đạo đức cũng không có thì làm sao giáo dục người nhà chứ!" Tài xế oán trách, người này lái xe cũng quá cầu thả?

Ngưng Lộ ngẩng đầu lên, phát hiện chiếc xe kia nhìn quen quen, hình như là xe Sở Mạnh . . . . . Sở Mạnh? Ngưng Lộ quả nhiên không có nhìn lầm, chiếc xe kia chính xác của là Sở Mạnh, mà người đàn ông kia mặt xanh mét đang đi tới hướng này.

Sở Mạnh đi đến gõ cửa sổ xe Ngưng Lộ ngồi, chỉ chỉ cô, ý bảo cô xuống xe. Tình huống bất ngờ khiến Ngưng Lộ giật mình. Anh tại sao lại ở chỗ này? Mắt thấy Ngưng Lộ ngồi bất động, Sở Mạnh không nhịn được lại gõ gõ cửa sổ, mà xe chờ ở phía sau, lúc này cũng rít rít ầm ầm hoặc đi đường vòng, làm cho một đường ô tô vốn trật tự coi như tốt lại trở nên hỗn loạn: "Cô à, cô biết người đàn ông này sao?" Tài xế vốn đã chuẩn bị chửi ầm lên thấy thế, quay đầu lại hỏi Ngưng Lộ.

"Vâng!" Ngưng Lộ khó khăn gạt đầu, từ trong ví da lấy ra một tờ tiền mặt đưa cho tài xế: "Thật xin lỗi, tôi xuống xe ở chỗ này." Nếu như cô không xuống xe, anh nhất định sẽ biến cái đường này trở nên tắc nghẽn luôn sao? Đầu của cô đau quá! Cô vừa xuống xe, ngay sau đó Sở Mạnh nắm chặt tay của cô, đẩy mạnh cô vào xe mình. Sau đó không nói một lời, đạp mạnh cần ga, động lượng lớn, chấn động đến ngay cả dây an toàn còn chưa kịp cài thì cả người Ngưng Lộ ngã ra sau: "Sở Mạnh, anh không nên như vậy, đầu em rất đau, không cần đi nhanh như vậy!" Sở Mạnh lạnh lùng liếc cô một cái, tay cầm vô lăng sớm trắng bệch: "Không nên như vậy? Cô công khai ở tiệm cà phê với bạn trai cũ ôm ấp nhau thì sao không nói với chính mình không nên như vậy?" Sau khi thấy sắc mặt cô thì tốc độ xe từ từ chậm lại.

"Anh thấy rồi sao?" Khoảng thời gian này không phải anh ở công ty sao, tại sao lại ở quán cà phê đây? Truyện được chuyển ngữ bởi [TưQuân@Diễnđàn❄Lê❄QuýĐôn](#)

"Nếu như mà tôi không nhìn thấy, không phải là cô định cho tôi đội mũ xanh "sáng ngời" chứ?" (ý chỉ việc bị cắm sừng ở đàn ông)

"Bọn em không có cái gì, làm sao anh có thể nói em như vậy?" Người đàn ông này vĩnh viễn không phân biệt phải trái như vậy! Bạn đang đọc truyện tại [dien-dan-le-quy-don-com@TưQuânĐd❄lq](#) Ngưng Lộ đón nhận khuôn mặt nghiêng lạnh lùng của anh.

"Cái gì mới gọi là có cái gì? Cô để cho nó đụng vào cô sao?" Trên trán trắng trở nên đỏ làm cơn giận của anh lên đến đỉnh điểm.

≡diễn❄đàn_lê_quý❄đôn≡

"Quả thật không thể nói lý với anh!" Đầu đã đau rồi còn phải ứng phó với tên đàn ông ngang ngược này, Ngưng Lộ xoay mặt ra ngoài cửa sổ, không muốn tranh cãi với anh. Thật sự là tú tài gặp gỡ binh lính thì không thể nói rõ gì cả.

Không muốn để ý anh là sao? Chân ga dưới chân lần này bị đập thật mạnh, xe lần nữa lao trên đường lớn, khiến dạ dày Ngưng Lộ không có phòng bị muốn nôn hết ra.

"Anh muốn làm gì?" Ngưng Lộ tái mặt. Anh ấy là người điên! Truyện được chuyển ngữ bởi [Tứ Quân @ Diễn đàn Lê Quý Đôn](#)

"Về nhà hoan ái." Như vậy đủ hiểu chưa? Anh muốn đem tất cả mùi vị, hơi thở của người đàn ông kia trên người cô tất cả đều rửa đi, trên người của cô chỉ có thể có dấu vết của anh mà thôi

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Ác Ma Quá Yêu Vợ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 77: Chân Tướng Là Gì?

Xe một đường bão táp về đến nhà, một câu bọn họ cũng không nói.

"Thiếu gia, thiếu phu nhân. Sao về sớm vậy?" Đang dọn dẹp phòng khách, thím Trương thấy về mặt Sở Mạnh u ám đang kéo Ngưng Lộ sắc mặt tái nhợt đi vào cũng sợ hết hồn. Bản quyền thuộc về ☆ diễn đàn Lê Quý Đôn ☆ @Tứ Quân Bây giờ mới buổi trưa, sao bọn họ lại về? Hơn nữa nhìn tình hình có chút không ổn!

Nhưng đáp lại thím Trương chính là tiếng đóng cửa mạnh mẽ phát ra từ trên lầu.

☆ diendan ☆ lequydon.com ☆

"Sở Mạnh, anh buông em ra. Lạnh quá!" Một mạch kéo cô về phòng, Sở Mạnh kéo cô vào phòng tắm. Truyện được chuyển ngữ bởi [Tứ Quân @ Diễn đàn Lê Quý Đôn](#) Nước lạnh như băng từ vòi hoa sen xối xuống, ướt tóc của cô, ướt cả quần áo của cô.

"Buông ra thì sao có thể giúp cô rửa sạch sẽ đây? Nói cho tôi biết nó còn đọng cô chỗ nào?" Người đàn ông tức giận thả vòi nước ra, không ngừng chà xát toàn thân cô, động tác vừa nhanh vừa đau.

"Anh ấy không có đọng đâu cả." Chẳng qua là kéo tay một cái mà cũng tính sao? Dù sao đi ra ngoài xã giao, đây coi như là lễ nghi. Nhưng đối với người đàn ông có ham muốn chiếm đoạt mãnh liệt này mà nói thì đọng một góc áo cũng không được.

"Từng nơi trên người cô, mỗi một cọng lông, sợi tóc đều là của tôi. Tôi không cho phép người đàn ông khác chạm vào cô. Có nghe hay không? Trả lời tôi!" Cảm xúc đã rối loạn rồi, không thể bình tĩnh lại. Bàn tay điên cuồng, không hề tiết chế sức lực rơi vào trán cô, bả vai, bụng, thậm chí còn có nơi mắc cỡ kia: "Nơi này, còn có nơi này, đều là của tôi."

"Vì sao không cho anh ấy chạm vào tôi?" Nước lạnh như băng khiến đầu Ngưng Lộ càng thêm đau, không có ý định cãi vả với anh nữa, mà hai chân cô như nhũn ra, cứ như vậy ngã vào trong vòm ngực ướt đầm dề của anh; vì không để cho mình ngã trên mặt đất nên đôi tay mảnh khảnh chủ động ôm phần hông hoàn mỹ của anh.

Bàn tay vốn còn đang tàn sát bừa bãi trên người cô khi nghe thế thì dừng lại. Cô là vợ của anh, là người phụ nữ của anh, làm sao có thể cho người đàn ông khác đụng chạm? Nhưng những thứ này không phải cô đã sớm biết sao? Bản quyền thuộc về ☆ diễn đàn Lê Quý Đôn ☆ @Tứ Quân Tại sao cô phải hỏi như vậy? Cô muốn từ trong miệng anh có được đáp án gì đây?

Đôi mắt đen khóa sít sao thân thể yếu đuối trong ngực đó, quần áo đã sớm ướt đầm, chất liệu vải dù có mỏng đến đâu khi bị dính nước cũng không thể nào che dấu thân thể mềm mại bên dưới không ngừng làm người ta phát điên lên kia. Mặc dù có vẻ hơi mãnh mai, lại làm cho người ta tự nhiên nảy sinh cảm giác thương xót. Mái tóc đen dài thẳng thả sau lưng, giống như tơ lụa thượng đẳng, giọt nước theo tóc từ từ chảy xuống nền gạch men sứ trắng tinh trên mặt đất.

Nhìn cô như vậy, khiến Sở Mạnh có một loại cảm giác thờ không nổi. Khuôn mặt không tỳ vết vì thấm nước mà tựa như một nụ hoa loa kèn chớm nở, còn đôi mắt to long lanh như vực sâu không đáy, khiến anh không cách nào kháng cự mà chìm đắm vào bên trong, cũng không thể tự thoát khỏi, chỉ có thể càng lún càng sâu.

☆ diendan ☆ lequydon.com ☆

Sao anh ấy dừng lại vậy? Ngưng Lộ ngẩng đầu lên, lần đầu tiên nghiêm túc nhìn anh. Bình thường luôn cất tia chính tề, nhưng sợi tóc dài theo dòng nước mà rũ xuống, khiến cho ngũ quan của anh dịu đi không ít. Cô vẫn biết anh đẹp, từ một lần gặp gỡ kia, khi đó cô đã biết rồi. Nhưng nhiều năm như vậy

giữa bọn họ luôn có một loại chân tình như gần như xa lắm cô không cách nào mà chú ý anh thật tốt, nhưng dù sao thì từ trên người con trai, cô vẫn có thể tìm được những đặc điểm nhỏ của anh ...

Nhưng bây giờ chính anh, đôi mắt đen như mực đang lóe ra tình cảm, như muốn cô chìm ngập vào trong đó. Bản quyền thuộc về ☆diendanlequydon.com☆@TưQuân

"Không nên tức giận! Có được không?" Hầm kết của anh chuyển động lên xuống, ngón tay mảnh khảnh chậm chậm xoa anh.

"Em là của anh, về sau không cần gấp hân nữa có được không? Ngưng Nhi, em là của một mình anh!" Truyện được chuyển ngữ bởi TưQuân@Diễn đàn Lê Quý Đôn Tay cô vỗ về anh, trong giọng nói êm dịu của cô, tình dục chỉ chực chờ bùng nổ.

Một mạch ôm lấy cô, nụ hôn kịch liệt mang theo ham muốn nồng đậm mút miệng nhỏ của cô, lúc cô hé mồm khẽ thở thì đầu lưỡi tiến vào thăm dò, liếm khoang miệng ướt át. Bắt được cái lưỡi né tránh, mạnh mẽ đẩy đưa.

"Ừm . . . ." Mồm cô trong miệng anh cúi đầu gọi, đầu lưỡi mềm nhũn đáp lại sự dụ dỗ của anh, lấy cách thức hồi báo anh thích nhất đáp lại anh.

Thật ra thì cô thích anh ôm, thích anh vuốt ve, thích anh hôn sao? Thật sâu trong cái tình cảm đó ẩn chứa sự lưu luyến. Hôn, là sự tiếp xúc giữa linh hồn và linh hồn của những người yêu nhau.

Nếu như, tình không sâu đậm, yêu không si mê, làm sao lại có nụ hôn nồng nhiệt đến thế?

Ngưng Lộ biết, tim của mình rung động! Lần đầu tiên vì anh mà rung động!

Hơi thở từ phòng tắm tràn ra: "Xoạt" một tiếng, là tiếng quần áo bị xé mạnh ra, ngay sau đó một giọng nữ nũng nịu, yêu kiều vang lên: "Em lạnh!"

"Anh sẽ làm em nóng lên!" Giọng nam trầm mang theo tình dục vang bên tai cô.

Cô từ chối chấp nhận thì cũng không thể làm gì. Tức giận đã không còn, đau lòng đã không còn, chỉ còn lại tình ý tràn đầy, trầm luân lại trầm luân!

☆diendanlequydon.com☆

Khi Ngưng Lộ từ trên giường tỉnh lại, người đàn ông bên cạnh đã không còn ở đây. Đưa tay sờ gối đầu bên cạnh đã sớm không có nhiệt độ. Anh đi ra ngoài lúc nào?

Vừa nghĩ tới "trận chiến" kịch liệt từ giữa trưa kéo dài đến xế chiều kia khiến khuôn mặt cô vừa tỉnh dậy đã nóng lên. Bản quyền thuộc về ☆diendanlequydon.com☆@TưQuân Từ phòng tắm đến ghế sa lon rồi về trên giường, bọn họ tựa như hai con dã thú đói khát nhau, thân thể cũng không tách ra. Thế lực anh tốt như vậy khiến cô một lần lại một lần ngất đi, tỉnh lại anh vẫn còn tiếp tục . . . . . Trời ạ, hành vi của bọn họ cực kỳ giống dã thú! Không ngừng tìm kiếm cực hạn trong thân thể đối phương.

Cũng may, hôm nay không phải là cuối tuần, nếu không Sở Trí Tu nhất định sẽ ở ngoài cửa kêu hô ngất trời. A! Nghĩ đến đây, Ngưng Lộ mới nhớ tới phải đi đón con trai, có phải là trễ quá không?

Vội vội vàng vàng muốn đứng lên mặc quần áo, kết quả chân nhũn ra, cả người té xuống đất. Thì ra là buông thả dục vọng đáng sợ như vậy, cô đã không có hơi sức bò dậy, eo nhức mỏi, bắp đùi bắp chân đau nhức như vừa chạy marathon xong, bị lạm dụng quá độ rồi. Thật là đáng hận, rõ ràng người dùng sức không phải là cô, tại sao chịu khổ ngược lại là cô?

"Mẹ, mẹ rốt cuộc muốn ngủ thẳng đến khi nào?" Cửa phòng bị đẩy mạnh ra, một thân thể nhỏ như đầu xe lửa chạy như bay tới đây.

"Bảo bối? Ai đón con về?" Ngưng Lộ kinh ngạc nhìn con trai, may là mới vừa mặc quần áo vào, nếu không bị con trai thấy thì phiền phức lắm.

"Ba đón con! Mẹ, nhanh một chút đi, bụng con đói lắm!" Sau khi ba đón về bảo cậu chờ mẹ tỉnh lại rồi cùng nhau ăn cơm, sau đó liền đi ra ngoài.

"Vậy sao con không ăn trước?" Ngưng Lộ nắm tay nhỏ của con trai cùng ra khỏi phòng. Là anh đón con về sao? Cuối cùng là cô đã ngủ bao lâu? Truyện được chuyển ngữ bởi TưQuân@Diễn đàn Lê Quý Đôn

"Một mình con ăn cơm rất nhàm chán!" Thím Trương đã sớm nấu xong thức ăn rồi, nhưng mà cậu không thích ăn cơm một mình.

"Vậy ba đâu?" Anh không ở nhà sao? Đã trễ thế này còn đi đâu? Bản quyền thuộc về ☆diendanlequydon.com☆@TưQuân

"Ba nói ba có chuyện phải đi ra ngoài, về trễ một chút!" Sở Trí Tu đã hỏi ba chuyện gì, nhưng ba không nói cho cậu biết. Dù thế nào đi nữa, cậu cũng không muốn biết.

"À!" Khi nghe con trai nói anh ra ngoài, lòng Ngưng Lộ dường như có chút cảm giác mất mát.

Đã trễ thế này, Sở Mạnh đi đâu? Ha ha, dĩ nhiên là trở về nhà ba mẹ ăn cơm rồi! Sở Khương đã về, kẻ làm anh hai như anh đương nhiên phải đi về gặp mặt. Ngày này cũng phải tới thôi.

Nhà họ Sở, vốn là bữa ăn tối ấm áp lúc này lại tràn ngập không khí nặng nề, mỗi người đều có nỗi băn khoăn riêng nhưng không ai chủ động phá vỡ.

Mỗi người dường như đều đang chờ.

Sở Vân Thiên nhìn hai đứa con trai, sau khi gặp mặt thì vẫn không nói gì, mỗi ăn và ăn. Đây là chuyện xưa nay chưa từng có! Bản quyền thuộc về dien+dan+le+quy+don+com@TưQuân.Chẳng lẽ đã nhiều năm như vậy mà hai đứa nó vẫn vì chuyện lúc trước mà oán hận nhau sao?

≡diễn❖đàn_lê_quý❖đôn≡ @TưQuân

"Đúng rồi, Sở Mạnh. Sao không mang Ngưng Lộ và cháu trai ba về?" Sở Vân Thiên thả đôi đũa trong tay ra, muốn phá vỡ cục diện bế tắc này.

"Cô ấy hôm nay mệt, con không muốn làm cho cô đi lại mệt nhọc." Sở Mạnh cũng buông chén trong tay xuống. Còn Sở Khương đối diện khi nghe đến tên tuổi Ngưng Lộ, động tác trên tay cũng ngừng lại. Ba nhất định phải nói vào lúc này sao?

"Mẹ xem nó không có mặt mũi về! Dù sao hiện tại thân phận của nó cũng nhạy cảm như vậy." Nhìn hai đứa con trai cũng vì đứa con gái này mà nổi điên, Mộ Bội Văn vô cùng tức giận. Mặc dù nó vì nhà họ Sở sinh ra cháu đích tôn, mặc dù đáng đáp đứa cháu nội nhỏ này rất đáng yêu, nhưng vẫn không thể thay đổi bất mãn của bà đối với Quan Ngưng Lộ. Nếu như không phải là nó, hai đứa con trai bà vẫn tốt, sẽ không để cho nhà họ Sở nhiều năm vắng vẻ, thế lương như vậy.

"Là con không để cho cô ấy về, mẹ cần gì bất mãn chứ?" Sở Mạnh lạnh lùng nhìn Mộ Bội Văn. Những năm này bởi vì dọn ra ở riêng, cơ hội bọn họ gặp mặt rất ít, quan hệ càng thêm lạnh nhạt không giống như mẹ con.

"Sở Mạnh, con nói chuyện với mẹ thế đó sao? Mẹ là mẹ con đó!" Mộ Bội Văn cũng ném bát đũa. Dưới tình huống này, ai còn có tâm tư gì ăn nữa?

"Đúng vậy, anh hai, anh không cảm thấy nói như vậy rất quá đáng sao? Dù sao đi nữa, anh đã gọi ‘mẹ’ mấy chục năm nay rồi." Sở Khương cầm khăn giấy trên bàn lên chùi miệng, chữ "Mẹ" dường như cô ý kéo dài.

"Sở Khương. Em muốn nói gì?" Sở Mạnh nhìn về mặt Sở Khương tựa như đã biết gì đó. Hừ, biết cũng tốt, anh cũng không cần phí lời.

"Anh hai, anh cảm thấy em muốn nói gì sao?" Người đàn ông trước mắt đầu còn là Sở Khương năm đó có thể vì chữ tình mà cắt cổ tay tự sát sao? Mà luyện quả nhiên là phương pháp trưởng thành tốt nhất cũng là phương pháp nhanh nhất.

≡diễn❖đàn_lê_quý❖đôn≡ @TưQuân

"Quả thật quá lộn xộn rồi! Các con theo ba đến phòng sách. Ba có việc nói với hai con." Sở Vân Thiên nhìn hai đứa con trai của mình đang càu xé lẫn nhau, tức giận dùng đũa đi tới phòng sách.

Những năm này mặc dù ông đã giao cho Sở Mạnh toàn quyền xử lý Sở Thành, nhưng chuyện nên biết ông vẫn biết. Bản quyền thuộc về dien+dan+le+quy+don+com@TưQuân.Trước đây không lâu, không biết Sở Khương dùng thủ đoạn gì nắm trong tay 20% cổ phần từ hai trong số ba cổ đông lớn, bây giờ đang tích cực liên lạc với một người khác là lão Lục có 18% cổ phần.

Có thể trong mấy năm ngắn ngủi thế có thành tích lớn như vậy, Sở Vân Thiên phải cảm thấy kiêu ngạo mới đúng. Nhưng lúc này ông chỉ có phiền lòng! Vô cùng vô tận phiền lòng. Kế hoạch đã chệch đường ray rồi.

Nếu như Sở Khương nắm 18% cổ phần khác, vậy nó chính là cổ đông có nhiều cổ phần nhất Sở Thành, vị trí tổng giám đốc Sở Thành chính là của nó. Nhưng đây không phải là kết quả ông muốn, ông không muốn anh em bọn nó tương tàn. Cho nên hôm nay ông muốn hai đứa trở về ăn cơm, chính là muốn nói với bọn nó vấn đề này. Ông đã nghĩ tới xấu nhất kết quả, nếu như Sở Khương khư khư cố chấp nhất định phải tranh giành với Sở Mạnh, ông không thể không đem cổ phần trên tay mình chuyển cho Sở Mạnh. Ông không thể nào để cho Sở Mạnh ở dưới vị trí tổng giám đốc Sở Thành được, quyết không thể nào!

Mộ Bội Văn không hiểu gì nhìn ba người đàn ông rời đi, đột nhiên trong lòng cảm thấy bất an. Giống như là có chuyện lớn gì sắp xảy ra. Đây là lần đầu tiên bà cảm thấy sợ sau nhiều năm như vậy! Không biết sợ hãi hay sao mà bà không tự chủ đi về phía phòng sách.

Bà sợ chuyện mà ba cha con bọn họ muốn nói, rốt cuộc là chuyện gì? Tại sao không thể để cho bà biết?

≡diễn❖đàn_lê_quý❖đôn≡ @TưQuân

"Xoảng" một tiếng, tiếng vang lạnh lạnh trong đêm tĩnh lặng có vẻ đặc biệt chói tai. Là tiếng bình hoa bể tan tành, bình hoa quý đời Thanh cứ như vậy mà chia năm xẻ bảy nằm trên mặt đất, hình như không có ai vì nó mà cảm thấy chút tiếc nuối.

"Ba, ba có ý gì? Chẳng lẽ con không phải là con trai ba sao?" Bản quyền thuộc về dien+dan+le+quy+don+com@TưQuân.Sở Khương phẫn nộ được nhìn chằm chằm Sở Vân Thiên ngồi sau bàn sách. Ba nói gì? Lại muốn anh lập tức dừng lại việc mua cổ phần Sở Thành. Đây coi là gì? Anh nỗ lực nhiều năm như vậy làm sao có thể buông tha? Ba làm như vậy không phải là rất quá đáng sao? Anh dựa vào năng lực chính mình mà mua được, sao có thể dễ dàng dừng tay?

Mà Sở Mạnh đối mặt những mảnh vụn đầy đất vẫn một câu như cũ. Chiến tranh cuối cùng cũng bắt đầu! Rất đáng mong đợi, không phải sao?

"Cũng là bởi vì con là con trai ba, cho nên ba mới ngăn cản con làm vậy!" Sở Vân Thiên cũng đứng lên, chiến tranh hai cha con chính thức bùng nổ.

"Anh hai thì sao? Đầu là con trai ba, tại sao ba không thể đối xử như nhau? Bây giờ con dựa vào năng lực của mình nắm giữ, ba không có quyền bắt con

ngừng lại." Ông là ba của anh thì sao? Không ai có thể ngăn cản anh nắm giữ Sở Thành.

"Ba là ba con, con đừng thái độ này nói chuyện với ba sao? Sở Khương, không có sự đồng ý của ba, con không thể ngồi lên chức tổng giám đốc đâu."

"Ba, có lúc con thật hoài nghi, suy cho cùng con có phải là con trai ruột của ba hay không? Bằng không sao có thể có đái ngộ kém như vậy? Bản quyền thuộc về dien·dan·le·quy·don·com@TưQuânCon cũng là người họ Sở, tại sao con không thể ngồi lên vị trí đó?" Nếu như ép anh, anh không ngại vạch trần chân tướng của tất cả chuyện này, tìm người biết tất cả về đối chất. Anh nhất định phải thắng anh hai, nhất định phải đem người con gái của anh về bên mình.

"Sở Khương, con im miệng cho ba." Sở Vân Thiên giận đến đỏ mặt. Sở Khương từ nhỏ đến lớn vẫn luôn khôn khéo, biết nghe lời, vì sao ra nước ngoài học mấy năm lại biến thành con người khác?

"Em nắm chắc có thể mua được cổ phần trên tay lão Lục thế sao?" Vẫn không lên tiếng, Sở Mạnh cười lạnh lạnh nói. Ánh mắt nhìn một chỗ, hình như đang suy nghĩ sâu xa gì đó.

"Anh hai cảm thấy em không thể sao?" Truyện chỉ được đăng duy nhất tại ≡ diễn❀đàn_lê_quý❀đôn≡@TưQuânTức giận vô cùng, Sở Khương kéo cái ghế bên cạnh qua, ngồi xuống đối diện Sở Mạnh.

Bốn mắt giao nhau, không còn là máu mủ tình thâm anh trai và em trai dịu dàng, mà là kẻ địch, hận không thể nuốt đối phương được.

"Có thể hay không thể không phải do em định đoạt. Muốn lên được vị trí tổng giám đốc Sở Thành, không phải có năng lực gom góp số tiền khổng lồ trong thời gian ngắn là đủ! Anh rất mong đợi bước kế tiếp em sẽ làm gì. Nếu như ba chẳng qua là nhắc tới chuyện này thì con đi trước, Ngưng Nhi vẫn còn chờ con về!" Sở Mạnh đứng lên sẵn bước đi ra ngoài, kéo cửa phòng sách muốn đi ra.

di❀đàn_lê_quý❀đôn

"Anh hai, chờ một chút." Sở Mạnh nghe được tiếng Sở Khương, tay đang kéo cửa dừng lại nhưng cũng không xoay người nhìn lại anh. Giữa bọn họ có gì hay để nói sao?

"Ba, có một câu con muốn ở trước mặt ba với anh hai nói ra." Sở Khương nhìn anh hai, sau đó nhìn Sở Vân Thiên. Truyện chỉ được đăng duy nhất tại ≡ diễn❀đàn_lê_quý❀đôn≡@TưQuânĐáng lẽ phải xác định chứng cứ trước, Sở Khương không muốn nói cũng không muốn hỏi, nhưng mới vừa rồi anh hai lại một lần nữa trước mặt anh nhắc đến Ngưng Lộ, anh không thể nhìn được nữa rồi.

"Ba, có phải bắt kể con làm gì, ba cũng sẽ không ủng hộ con ngồi lên chức tổng giám đốc Sở Thành đúng không?"

"Sở Khương, không phải là ba thiên vị! Mà là vị trí tổng giám đốc Sở Thành là của anh hai con. Đây là nó nên được!" TừQuânDd❀lqdSở Vân Thiên nhìn Sở Mạnh đứng ở cửa cùng về mặt không cam lòng của Sở Khương. Ông có thể nói sao? Có thể nói bọn họ chẳng qua là anh em cùng cha khác mẹ mà thôi sao? Hay nếu tất cả đều không phải thì sao? Chẳng qua đây là điều duy nhất có thể đền bù cho Tĩnh Vân! Chỉ có như vậy, tìm của ông mới không áy náy! Sở Khương sẽ không hai bàn tay trắng, không phải sao? Vốn lúc đầu ông tính đem cổ phần trên tay mình giao cho Sở Khương. Nếu như không có xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

"Nên được? Chẳng lẽ vì anh là con trai lớn cho nên vị trí tổng giám đốc chỉ có anh mới có thể ngồi? Ba, ba xác định anh hai là con trai của ba sao?" Sở Khương cảm giác mình muốn chết! Anh cho là mình đã đủ bình tĩnh, sự thật chứng minh anh còn chưa đủ! Chỉ cần là chuyện dính dáng đến Ngưng Lộ, anh không cách nào bình tĩnh, hòa nhã mà nói chuyện!

Những lời này vừa nói ra, không những người trong phòng sách kinh hãi, ngay cả Mộ Bội Văn đứng ngoài cửa nghe lén ba cha con bọn họ nói chuyện cũng kinh hãi. Sở Khương đang nói cái gì? Tại sao bà một chút cũng không hiểu? Sở Mạnh sao có thể không phải là con của bà? Làm sao có thể chứ?

"Bốp", tiếng một cái tát vang lên, trên mặt Sở Khương hiện năm ngón tay đỏ. Là Sở Vân Thiên ra tay với anh!

"Con biết con đang nói gì không?" Sở Vân Thiên chưa bao giờ nghĩ đến khả năng này. Cho dù là thật, vậy cũng không ảnh hưởng đến chuyện Sở Mạnh thừa kế Sở Thành. Nhưng hôm nay nghe những lời này từ miệng Sở Khương khiến ông không thể ngồi yên nữa rồi. Rốt cuộc ai đã nói gì với Sở Khương? Rõ ràng Tĩnh Nguyệt đã bảo đảm với ông sẽ không nói! Vậy còn có người nào biết bí mật này nữa chứ? Không thể nào!

"Ba, ba biết con đang nói gì mà!" Sở Khương đưa tay một bên má đau rất. Anh hai cũng bị hù sợ sao? Nhìn cái thân thể cứng ngắc, không nhúc nhích kia kia. Ha ha, thật là buồn cười! Truyện chỉ được đăng duy nhất tại ≡ diễn❀đàn_lê_quý❀đôn≡@TưQuânAnh lại có thể gọi một người không có quan hệ với mình nhiều năm như vậy là anh hai sao? Mà bây giờ, người này còn mang họ Sở giống anh, hơn nữa còn đoạt người con gái anh yêu, cuối cùng còn có thể danh chính ngôn thuận lấy được quyền thừa kế Sở Thành, vậy thì anh là gì chứ?

Ban đầu, những chuyện cũ này giống như là có ý kích bác ly gián, anh có thể không nghe hoặc không tin, nhưng từ thái độ của ba tối nay, anh tin chắc sự tình có hơn phân nửa khả năng xảy ra. Muốn chứng cứ sao? Anh sẽ tìm cho bọn họ xem

di❀đàn_lê_quý❀đôn

"Ba không biết con nói gì hết! Lập tức đi ra ngoài cho ba. Lời như thế đừng để cho ba nghe được!" Sở Vân Thiên vờn tay run rẩy chỉ vào cửa ra vào.

"Sở Khương, là ai đã nói gì với em sao?" Rốt cuộc Sở Mạnh bình tĩnh lại. Người biết chuyện này không quá ba, là anh bỏ quên khả năng Tiêu Diệc San rồi, đưa cô ta và đi về Mỹ đúng là thả hổ về rừng mà! Nhưng chuyện Sở Khương biết hình như còn nhiều hơn anh! Đến cuối cùng thế nhưng anh không

phải là con trai của Sở Vân Thiên? Vậy anh là ai? Từ trong kẻ đá chui ra sao?

"Tôi cũng vậy muốn biết, cuối cùng là chuyện gì xảy ra?" Mộ Bội Văn đẩy cửa mà Sở Mạnh đang mở nửa chừng lúc này ra, không thể không nhìn ba người đàn ông bên trong. Sở Vân Thiên giận đến không nói ra lời, Sở Mạnh vẫn như thường ngày nhìn không ra cảm xúc bên trong, mà Sở Khương là gương mặt cười lạnh. Bà mang thai chín tháng mười ngày sao có thể là con người khác được? Lời của người khác bà có thể không tin, nhưng là từ chính miệng của con trai út nói ra sao bà không thể không hoài nghi chứ! Làm sao có thể?

"Mẹ, cái này phải hỏi ba mới biết!" Sở Khương không có hành động gì, chỉ nhìn Mộ Bội Văn.

"Có phải các người chỉ sợ thiên hạ không loạn hay không? Cái gì cũng có thể nói ra được sao? Nếu như Sở Mạnh không phải con trai tôi, sao tôi phải đem Sở Thành giao cho người ngoài chứ? Thực là hoang đường hết sức!" Truyện chỉ được đăng duy nhất tại [≡điền❖đàn_lê_quý❖đôn≡@TưQuân](#)Nói nhiều lời nhiều, Sở Vân Thiên làm sao không hiểu đạo lý này? Hiện tại ngay cả Mộ Bội Văn cũng chen vào, nếu chuyện vỡ lở thì không cách nào có thể thu dọn được. Ông không để ý tới những người trong phòng sách nữa, chấp tay sau lưng sải bước đi lên lầu.

"Sở Khương, nói cho mẹ, cuối cùng là con với Sở Mạnh đã xảy ra chuyện gì? Nói!" Mộ Bội Văn khản trương. Khó trách Sở Mạnh từ sau mười mấy tuổi vẫn lạnh nhạt với bà, bà vẫn cho là nó chỉ trưởng thành độc lập mà thôi, không nghĩ tới hôm nay lại nghe từ miệng Sở Khương chuyện động trời đến thế. Vậy có phải Sở Mạnh đã sớm biết gì hay không? Lúc này, trong lòng Mộ Bội Văn lấy làm kinh ngạc. Giống như có chuyện gì đó mà bà không biết, hơn nữa còn là chuyện rất rất quan trọng. Bà nghĩ tới chuyện Tiêu Tĩnh Nguyệt về nước bất thường mấy năm trước, có liên quan với bà ta không?

"Mẹ, con nghĩ mẹ tự hỏi ba sẽ rõ ràng hơn, dù sao ba mới là đương sự!" Sở Khương nhìn hướng Sở Vân Thiên rồi đi. Đúng vậy, mặc dù anh là con của bọn họ, nhưng những chuyện liên quan đến bọn họ không hề can hệ gì đến anh. Có điều vì cái ngòi nổ này, nếu như anh không về, có lẽ bí mật này sẽ bị giấu diếm hết thế hệ này đến thế hệ khác? Mặc dù mới vừa rồi ba phủ nhận lời nói của anh, nhưng anh nhìn ra được ông đã hoảng hốt, cho nên mới phải chạy trốn chết.

"Sở Vân Thiên, đứng lại. Không nói rõ ràng, đừng nghĩ đến chuyện đi!" Vóc người hơi mập, không biết hôm nay Mộ Bội Văn có phải có sức mạnh nhập thần hay không lại có thể đuổi kịp Sở Vân Thiên ở lầu hai, cũng kéo cánh tay của ông.

"Các người nào đủ chưa? Mộ Bội Văn, em muốn anh nói cái gì?" Sở Vân Thiên đứng ở nơi cầu thang, lớn tiếng nói.

"Sở Vân Thiên, anh đừng giả bộ. Anh nhất định có chuyện gạt em! Mới vừa rồi Sở Khương nói có phải thật hay không? Vậy con của em ở đâu?" Bà rõ ràng mang thai chín tháng sinh hạ một đứa con, bây giờ lại nói với bà đó không phải là con của bà, là người thì không ai chấp nhận nổi.

"Em muốn cho toàn thể giới biết phải hay không? Mộ Bội Văn, hiện tại anh không nói chuyện với em. Anh chỉ có thể nói cho em biết, Sở Mạnh là con trai của anh, điều này em không cần phải đi nghi ngờ." Lần đầu tiên, Sở Vân Thiên dùng sức hắt Mộ Bội Văn ra.

Thì ra thật sự không có chuyện gì trên cái thế giới này có thể giấu giếm được ông trời! Tĩnh Vân, xin lỗi! Anh sẽ không để cho Sở Mạnh hai bàn tay trắng, chỉ cần một ngày còn có anh.

"Sở Vân Thiên, anh dám đối xử với tôi thế sao? Mở cửa! Mở cửa ra! Tôi muốn hỏi rõ ràng." Trên lầu không ngừng truyền đến giọng nói hùng hùng hổ hổ của Mộ Bội Văn.

Trong nhà lớn, đèn sáng rực rỡ, nhưng chiến tranh thực sự chỉ mới bắt đầu.

[điền❖đàn_lê❖quý❖đôn](#) [@TưQuân](#)

"Anh hai, anh không tò mò vì sao em biết sao?" Đều có tâm tư của mình, hai anh em không ai để ý tới tiết mục trên lầu hai, một trước một sau đi ra.

Tối nay bầu trời rất tối, một ngôi sao cũng không có. Vườn hoa nhà họ Sở chỉ có đèn đường mờ vàng sáng làm cho người ta biết phải đi đường nào.

"Quá trình rất quan trọng sao?" Sở Mạnh đi tới bên cạnh xe, châm một điếu thuốc, cho đến khói thuốc lượn lơ giữa ngón tay anh mới nói một câu. Còn phải hỏi sao? Là bản thân anh lơ là sơ suất, không trách được người khác.

"Anh hai, bất kể chân tướng sự việc là gì, em vẫn muốn gọi anh một tiếng 'anh hai'. Nhiều năm như vậy, mục đích duy nhất của em là mang Lộ Lộ về. Nếu như anh đồng ý trả cô ấy lại cho em, vậy mọi việc em đều có thể buông xuôi." Sở Khương cũng đốt một điếu thuốc, đứng cách Sở Mạnh không tới một mét. Đây là lần đầu tiên hai anh em bọn họ đứng chung một chỗ nói chuyện hòa bình như vậy sau nhiều năm.

"Sở Khương, em cảm thấy anh sẽ buông tay sao?" Hít thật sâu một hơi, Sở Mạnh không nhìn về phía Sở Khương. Nếu như có thể buông tay, cần gì chờ tới bây giờ? Sở Khương không biết sao? Anh nhìn trũng thứ gì đó cho tới bây giờ chưa từng bỏ qua; dù cho từ nhỏ đến lớn, thứ có thể làm cho anh coi trọng thì cực kỳ ít.

"Anh hai, nếu như anh chỉ muốn trả thù em, cô ấy đi theo anh nhiều năm vậy thì cũng trả hết rồi chứ? Cô ấy có lỗi gì phải gánh chịu cái tội danh này? Cô ấy cũng không yêu anh, kiên quyết giữ một người phụ nữ không yêu anh bên người thì có ý nghĩa gì? Anh có hỏi qua suy nghĩ của cô ấy chưa? Chúng em mới nên ở bên nhau! Anh hai, cô ấy là người con gái đời này em yêu, nhưng còn anh thì sao? Anh cũng không yêu cô ấy, tại sao không để cô ấy tự do, để cho cô ấy tìm hạnh phúc của mình?"

"Sở Khương, nếu như em chỉ là muốn nói với anh mấy câu xích mích này, vậy anh không có lời nào để nói." Luôn không thích cùng người khác phân tích nội tâm, Sở Mạnh vứt đầu thuốc lá trên mặt đất, mở cửa lên xe. Anh làm sao biết trong lòng nó nghĩ thế nào? Tại sao Sở Khương nói anh không yêu cô?

Anh yêu cô sao? Đúng vậy, yêu, rất yêu, vô cùng yêu!!! Yêu đến nỗi không biết phải làm gì mới đúng. Nhưng Sở Khương nói đúng một chút, cô không yêu anh, cho dù là thích một chút cũng không có. Cho nên vẫn ở bên anh, đó cũng là vì con trai thôi. Nhưng muốn anh buông tay, phải buông như thế nào?

"Anh hai, anh nhất định phải ép em sao? Năm đó anh đã nói chờ lúc em có năng lực thì trở lại giành phụ nữ với anh, bây giờ anh muốn em ra tay đi đoạt sao?" Sở Khương đưa tay đặt trên cửa sổ xe.

"Sở Khương, nếu như em cảm thấy vậy, thì chính là vậy!" Sở Mạnh hất tay của anh ra, đưa tay nhấn, cửa sổ thủy tinh chậm rãi đóng. Đúng vậy, nếu như nó thật sự có khả năng đó, vậy thì đến đây đi! Anh không phải là người sợ thách thức. Điều quan trọng nhất, anh muốn bức cái người biết sự việc kia chính xác nhất đi ra.

điễn ♣ đàn ♣ lê ♣ quý ♣ đôn @TưQuân

Di à, chúng ta sắp gặp lại sao?

Nếu như anh không phải là con Sở Văn Thiên, vậy thì là của ai? Di, thì ra là trên người di nhiều bí mật vậy!

Xe thể thao đất tiền lao nhanh trên đường lớn rộng lớn mà yên tĩnh. Trong xe không mở đèn làm cho người ta không thấy được tâm tình của người lái xe giờ phút này là gì. Chỉ có ánh sáng nhẹ của tai nghe trên tai lóe nhẹ làm cho người ta biết anh đang nghe điện thoại.

"A Tự, cậu chuyển lời cho lục Lão, chuyển nhượng cổ phần trên tay ông ta qua cho Sở Khương là được. Những chuyện khác đều không cần làm!" Nói xong, Sở Mạnh vứt tai nghe bluetooth xuống.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Ác Ma Quá Yêu Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 78: Đáp Án

Mới mấy ngày ngắn ngủi, vậy mà nội bộ Sở Thành lại xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất. Vốn là tổng giám đốc xí nghiệp Sở Thành Sở Mạnh tại cuộc họp hội đồng quản trị bị buộc thoái vị cho cậu hai nhà họ Sở Sở Khương, bởi vì Sở Khương nắm trên tay 38% cổ phần Sở Thành, nhiều hơn Sở Mạnh 6%, dĩ nhiên vị trí tổng giám đốc phải nhường cho anh, mà trừ mấy quản lý cấp cao lâu năm cùng Sở Mạnh tương đối bất mãn, thì những quản lý khác đối với cổ vấn đầu tư nổi danh Wall Street Sở Khương đều có kỳ vọng cao, dù sao cả hai đều là người của nhà họ Sở. Bạn đang đọc truyện tại diễn ♣ đàn-lê-quý ♣ đôn @TưQuân ♣ Dd ♣ lqD Người nào ngồi vị trí kia không quan trọng, quan trọng là ai có thể mang đến cho bọn họ nhiều lợi ích kinh tế hơn. Mấy năm nay, Sở Thành dưới sự chỉ đạo của Sở Mạnh luôn phát triển vững mạnh, nhưng bọn họ còn mong đợi công ty có thể đưa ra thị trường nước ngoài, mà Sở Khương từ Wall Street nổi danh có khả năng thực hiện lý tưởng này nhanh nhất.

Nhưng mà khiến đám cấp cao khủng hoảng chính là mấy ngày nay phòng làm việc tổng giám đốc không ai ngồi, cổ phiếu Sở Thành đang liên tục hạ. Mà tổng giám đốc đời trước của Sở Thành: Sở Văn Thiên về công ty trần thủ, muốn bộ phận quan hệ công chúng (PR) mở cuộc họp báo, ông muốn vào ngày mai tuyên bố đem cổ phần trên tay mình chuyển nhượng cho con trai, về phần chuyển cho người nào, chuyển bao nhiêu, Sở Thành không có nói rõ, đến lúc cần tuyên bố sẽ tuyên bố. Chẳng qua trong lòng mọi người đã đoán được ông muốn chuyển cho người nào. Thế cục bây giờ rõ ràng như vậy, Sở Khương có ưu thế về mặt cổ phần hơn Sở Mạnh. Mà Sở Văn Thiên vào lúc này đứng ra nói muốn chuyển nhượng cổ quyền cho một người trong hai con trai, đó không phải là phô bày sự thực rồi sao?

Chẳng qua là dù thế nào đấu cũng là đấu tranh nội bộ bọn họ! Cũng không biết kết cục sẽ diễn biến thế nào!

☆ diễn ♣ đàn ♣ lê ♣ quý ♣ đôn ☆

Một buổi sáng bình thường đến không thể bình thường hơn, Ngưng Lộ cùng con trai ăn xong bữa sáng đang muốn ra cửa thì Sở Mạnh từ trên lầu đi xuống, đứng ở cầu thang gọi lại: "Ngưng Nhi, chờ một chút."

Ngưng Lộ đang cầm nắm cửa thì ngừng lại, quay người lại nhìn anh. Hôm nay anh mặc quần áo ở nhà, đã 7 giờ rưỡi rồi mà anh không cần đến công ty sao? Bạn đang đọc truyện tại diễn ♣ đàn-lê-quý ♣ đôn @TưQuân ♣ Dd ♣ lqD Phải nói anh nghỉ ngơi trong nhà đã ba ngày rồi, mỗi ngày cô đưa con trai đi học về thì thấy anh ở phòng sách, có lúc ngủ ngor cả ngày, không biết đang bận cái gì.

"Ba, ba cũng muốn đưa con đi học sao?" Bạn nhỏ Sở Trí Tu sải bước chạy tới, Sở Mạnh ở chân cầu thang cúi người ôm lấy con trai.

"Con trai, ba cho con nghỉ mấy ngày được không?" Sở khuôn mặt hồng hào của con. Tối hôm qua A Tự đã tra ra được, Tiêu Tinh Nguyệt và Tiêu Diệc San đã ngồi máy bay tư nhân về nước, vì lý do an toàn nên ít đi ra ngoài! Biết đâu bọn họ sẽ gặp mặt lập tức chứ?

"Ba, có phải ba muốn cho con vui vẻ hay không?" Sở Trí Tu quan sát ánh mắt của ba, lúc nào ba cũng nói như vậy thì tốt quá! Thật ra thì cậu không thích đi nhà trẻ, chơi không vui gì cả! Vừa mới bắt đầu, cậu không có thói quen khóc rống không muốn đi, đã bị ba không nói một lời, nắm hai cánh tay

nhỏ ném cậu đi vào, sau đó hung tợn cảnh cáo: đây là quá trình mà một đứa trẻ nhất định phải trải qua, nếu như cậu dám khóc nữa sẽ đem tất cả xe thu lại, không cho chơi nữa. Được rồi, cậu thừa nhận không phải là bởi vì muốn ba mẹ mà khóc náo, chỉ là muốn ở nhà chơi xe bảo bối mà thôi, không nghĩ tới ba đã nhìn ra! Chỉ có thể trách cậu tuổi còn nhỏ, không đấu lại bố già đã hơn ba mươi tuổi!

"Nếu như con không muốn ở nhà coi như thôi, ba đem con đến trường nội trú nước ngoài có được không?" Lại dám hoài nghi ba của mình à?

"Ba, con lên lầu trước! Tạm biệt!" Đứa ngốc mới có thể đồng ý! Sở Trí Tu buông tay ra, giống như cây leo từ trên người ba trườn xuống, cũng không quay đầu lại, chạy về phòng cất giấu của cậu.

Hai cha con bọn họ nói chuyện cô chưa từng chen vào, cho nên Ngưng Lộ vẫn đứng bên cạnh cửa nhìn bọn họ, cho đến khi con trai chạy về phía sau, cô mới từ từ đi tới bên cạnh anh. Tại sao anh còn không đến công ty? Còn không cho con trai đi học? Là chuyện nghiêm trọng rồi! Mỗi lần đứng ở bên cạnh anh khiến cô có một loại cảm giác áp bách mãnh liệt, đặc biệt là khi anh ăn mặc thoải mái, cảm giác này còn tệ hơn! Ngược đầu nói chuyện với anh căn bản là chịu tội.

☆ diễn đàn lê quý đôn ☆

"Không hỏi anh gì sao?" Nhiều năm trôi qua, số lần cô chủ động tìm anh nói chuyện không quá 10 đầu ngón tay! Có phải trong cảm nhận của cô thật sự không có sự hiện hữu của anh hay không? Sở Mạnh cảm giác huyết Thái Dương của mình lại bắt đầu đau đớn.

"Tại sao?" Theo lời của anh, Ngưng Lộ hỏi, không thể phủ nhận thật ra thì cô cũng muốn biết, không phải sao? Bạn đang đọc truyện tại diễn đàn lê quý đôn @Tứ Quân ĐD lqđ Nhưng anh nguyên ý nói với cô sao? Nếu như có liên quan đến Sở Khương thì sao? Bọn họ thật sự có thể nói chuyện mà không tổn thương hòa khí sao? Ngưng Lộ tuyệt không muốn nghĩ, mỗi lần dính đến Sở Khương thì anh sẽ vô cùng tức giận.

"Muốn biết thật sao?" Hai con cánh tay sắt đã vững vàng khóa hông cô lại để thân thể cô không thể động đậy, cả người bao phủ trong hơi thở nam tính nhẹ nhàng của anh, vài móng không che giấu được vóc người bền chắc của anh. Hai má cô ở bên trong lồng ngực vừa nóng vừa cứng lại nở nang của anh.

Ngưng Lộ cảm giác được mặt mình tự nóng lên.

"Anh không còn là tổng giám đốc Sở Thành." Rõ ràng là chuyện quan trọng như vậy, nhưng từ trong miệng của anh nói ra lại như là: "Thời tiết hôm nay rất tốt." Một dạng nhẹ nhõm.

"Làm sao lại như vậy?" Ngưng Lộ nghĩ tới một vạn khả năng, chính là không nghĩ tới sẽ là đáp án như vậy? Công việc của anh mặc dù cô chưa từng sẽ can dự vào, nhưng là từ tán thưởng của ba đối với anh, cô đã có thể biết anh là dạng đàn ông gì; dù là không có nghe gì từ trong miệng người khác, nhưng vừa nhìn thấy anh, Ngưng Lộ cũng biết đó là một người có bao nhiêu mạnh mẽ.

"Có phải hơi thất vọng hay không?" Một bàn tay nâng mặt của cô.

Thất vọng gì đây? Ngưng Lộ không rõ chân tướng nhìn tới trước anh. Anh không còn là tổng giám đốc Sở Thành đối với cô mà nói sẽ có ảnh hưởng thực tế gì sao? Có lẽ rất nhiều năm trước là mấu chốt trí mạng, nhưng bây giờ thì sao? Đã không có bất cứ ý nghĩa gì nữa sao?

"Có muốn biết bây giờ ai ngồi vị trí kia hay không?" Làm như không chút để ý, đặt nhánh tóc ở bên tai lên chóp mũi, hương tóc nhàn nhạt chưa bao giờ thay đổi.

"Rất quan trọng sao?" Ngưng Lộ rũ mắt xuống. Anh vừa nói vậy thì cô đã hiểu. Cô nghĩ tới chuyện Sở Khương nói ở quán cà phê. Tại sao anh ấy muốn tranh với Sở Mạnh? Cho dù hiện tại Sở Thành là anh định đoạt, tất cả đều không thể quay lại! Bọn họ đã bỏ lỡ, cuộc sống yên tĩnh nhiều năm như vậy, cô không muốn làm đảo lộn đến tâm thần không yên!

"Nó làm vậy chỉ vì em, em nói có quan trọng hay không?" Đây là lần đầu tiên bọn họ có thể bình thản như vậy khi nói tới Sở Khương. Thế nhưng sau sự bình thản này lại làm lòng Ngưng Lộ bất an.

Ngưng Lộ cắn môi không nói lời nào, cũng không biết phải nói gì? Vì cô? Không đáng! Cũng không cần.

"Có muốn đi xem cuộc vui với anh không?" Bạn đang đọc truyện tại diễn đàn lê quý đôn @Tứ Quân ĐD lqđ Sở Mạnh ôm cô vào trong ngực, nhắm mắt lại, cảm vuốt ve đỉnh đầu của cô. Đúng vậy, xem cuộc vui! Hôm nay Sở Văn Thiên sẽ mở hộp báo, xác nhận người thừa kế chức tổng giám đốc Sở Thành.

Nếu như không đoán sai, nhất định là ông ta đem cổ phần chuyển cho anh chứ? Sở Văn Thiên, vì sao ông lại đối xử với tôi như vậy? Cuối cùng tôi có phải con trai của ông hay không? Từ năm 15 tuổi biết được thân thể của mình, trái tim của anh tràn đầy lạnh giá và thất vọng. Nhưng dù sao khi đó tuổi anh còn nhỏ, ai ngờ vài chục năm sau một tin tức kinh động hơn được truyền ra, anh có thể không phải là con trai của Sở Văn Thiên, vậy rốt cuộc anh là ai? Cuộc đời 30 năm đối với anh không ngờ lại dài như vậy, đoạn đường chửa cay này nào có ai biết chứ? Nhưng sự mềm yếu của anh chỉ mình anh thấy mà thôi ...

Hôm nay chính là thời điểm vạch trần chân tướng sao? Tim của anh chưa từng bình tĩnh như vậy. Bản quyền thuộc về

☆ diễn đàn lê quý đôn ☆ @Tứ Quân Chỉ mình anh biết, càng bình tĩnh càng thể hiện anh đang sợ hãi! Không phải là sợ mình từ đó mất đi tất cả Sở Thành, anh sợ nếu như cô biết rõ mọi chuyện sẽ nhìn anh như thế nào? Có phải sẽ về bên Sở Khương không? Dù sao nhiều năm rồi nhưng cô đối với anh cũng không có tình cảm, không phải sao? Thỏa thuận kết hôn ban đầu của bọn họ cũng mất đi hiệu lực sao?

Có phải từ nay về sau anh không thể tiếp tục nắm tay cô nữa không? Nhiều thủ đoạn uy hiếp hơn nữa, nhiều cuồng nhiệt hơn nữa vẫn không giữ được lòng của cô. Là anh lòng tham không đáy, thế nhưng chưa đủ, chỉ có thể giữ được người cô thôi!

Anh ấy sao vậy? Người đàn ông luôn mạnh mẽ hôm nay lại như một đứa trẻ chẳng biết phải làm gì cả, cứ ôm chặt cô như sợ mất đi thứ gì đó. Anh buồn bực vì công ty không thuộc về anh nữa sao? Nhưng theo năng lực của anh làm sao có thể quan tâm vị trí tổng giám đốc Sở Thành chứ? Không có chức đó, anh có thể làm được nhiều điều to lớn hơn. Vậy thì vì sao chứ?

Anh như vậy khiến Ngưng Lộ có chút không quen, trái tim không biết sao cũng nhói đau. Không biết làm sao mới có thể an ủi anh, chỉ có thể lặng lẽ dựa khuôn mặt vào ngực anh, lần đầu tiên nghe tiếng tim đập có quy luật mà mạnh khỏe kia, Ngưng Lộ cảm thấy cay nơi đầu mũi, đôi mắt căng rất khó chịu!

Ánh nắng sáng xuyên qua cửa sổ sát đất chiếu vào, trên mặt đất, trên bàn, trên ghế sa lon, còn có trên người bọn họ. Thời gian như dừng lại, trong phòng khách yên tĩnh chỉ có tiếng hít thở của nhau.

Thím Trương dọn xong phòng bếp đang muốn ra ngoài thì thấy hai thân thể đang ôm chặt nhau, lặng lẽ trở về. Bà cảm thấy an ủi, bởi đã nhiều năm, đây là lần đầu tiên bà thấy thiếu gia cùng thiếu phu nhân ở chung một chỗ ôm nhau ân ái như vậy. Ừ, đúng vậy, ở trong mắt người già như bà, đây là biểu hiện ân ái!

≡diễn❀đàn_lê_ quý❀đôn≡

Sáng sớm, cửa lớn Sở Thành đã sớm bị vây quanh bởi rất nhiều phóng viên, mọi người đều ở đây chờ cuối cùng kết quả.

Một chiếc xe limosine dừng trước cửa, các nhân viên xuống xe trước, tách ra một con đường giữa đám người chen chúc. Vợ chồng Sở Vân Thiên xuống xe.

"Sở tổng, có thể nói đến vấn đề đó trước không?"

"Đúng vậy, tổng giám đốc Sở vừa ý vị nào thừa kế Sở Thành vậy?" Bản quyền thuộc về ☆diễn❀đàn❀lê❀ quý❀đôn☆ @TưQuân

Vừa nhìn thấy Sở Vân Thiên xuống xe, đã bị phóng viên hai bên chặn lại, tranh nhau đặt câu hỏi.

"Thật xin lỗi, các vị phóng viên, có vấn đề gì để lát nữa rồi hỏi. Bây giờ tổng giám đốc chúng tôi không trả lời bất cứ vấn đề gì, xin mọi người giữ trật tự." Nhân viên dẫn đầu vừa đi vừa đáp lời.

Sau khi vợ chồng Sở Vân Thiên đi vào, một chiếc xe thể thao khác cũng theo sát mà đến. Người đi xuống là cậu hai nhà họ Sở - Sở Khương. Một thân âu phục Armani vừa người làm người ta không nhìn ra 6 năm trước anh vẫn chỉ là một thiếu niên nho nhã như thanh sáo không biết thương trường hiểm ác.

Đối với câu hỏi của ký giả, Sở Khương nhếch miệng mỉm cười đi qua. Gấp gì chứ? Đáp án lập tức sẽ được công bố! Cũng không biết kết quả đó làm cho người ta vui vẻ hay là đau khổ?

Trong phòng hội nghị cao cấp, toàn bộ quản lý cấp cao cùng luật sư cũng đã đến đông đủ, chỉ còn chờ nhân vật chính là Sở Mạnh đến.

Rõ ràng đã nói là 10 giờ, tại sao đã muộn nửa tiếng rồi mà nó vẫn chưa tới? Sở Vân Thiên nhìn đồng hồ trên cổ tay.

≡diễn❀đàn_lê_ quý❀đôn≡

Ngồi ở một bên là Mộ Bội Văn đang rất sốt ruột, không ngừng nhìn ra cửa. Trong khoảng thời gian này, bất kể bà tranh cãi âm ỉ với Sở Vân Thiên thế nào, ông cũng không chịu nói ra. Sở Khương bên kia cũng không nói một lời, giống như người gấp gáp chỉ có mình thôi! Đúng vậy, làm sao bà có thể không gấp? Rõ ràng là bà mang thai mười tháng sinh hạ con trai lại nói nó không của bà? Bản quyền thuộc về ☆diễn❀đàn❀lê❀ quý❀đôn☆ @TưQuânVậy con trai bà ở đâu? Sở Mạnh là con trai của Sở Vân Thiên và Tiêu Tĩnh Vân sao? Nếu đúng như lời nói, sao bọn họ có thể ly hôn? Nếu như không, Vân Thiên sao có thể đem toàn bộ nhà họ Sở giao cho nó?

Những vấn đề này ngày ngày hành hạ bà, khiến bà hằng đêm không thể an giấc, chỉ cần nhắm mắt lại thì thấy khuôn mặt đầy oán hận của Tiêu Tĩnh Vân nhìn chằm chằm bà. Thể xác và tinh thần bị hành hạ làm bà nhanh chóng tiêu tụy đi.

Có lẽ đáp án đã có trong lòng, chỉ là bà không muốn tin tưởng thôi! Nếu đổi lại là người khác chắc cũng không muốn tin chứ?

Mà Sở Khương ngồi ở bên trái lại xem như không có chuyện gì, không hề gấp gáp, xoay xoay cây bút trên tay. Thật ra thì đối với vị trí tổng giám đốc Sở Thành, căn bản anh không cảm thấy hứng thú, nhưng đó là cơ hội duy nhất để anh có thể đứng ngang hàng cạnh tranh với anh hai; năm đó, anh hai cũng vì ngồi một vị trí cao này mà cướp đi người con gái anh yêu, Truyện được chuyển ngữ bởi TưQuân@Diễn đàn❀Lê❀QuýĐôn hôm nay anh ngồi ở chỗ này không phải có thể mang cô gái anh muốn về sao? Nhưng vì sao ngày đó cô lại chạy trốn chết chứ? Lộ Lộ, em đồng ý trở lại bên cạnh anh đúng không? Chúng ta sẽ làm lại từ đầu!

Trong phòng họp yên tĩnh, yên tĩnh tiếng một vật rơi trên mặt đất cũng có thể nghe rõ mồn một. Kim đồng hồ đã lặng lẽ trôi qua 3 số, người đàn ông nên tới vẫn chưa xuất hiện.

Nó đi đâu rồi? Chẳng lẽ nó thực sự muốn buông tay chức tổng giám đốc Sở Thành sao?

Sở Mạnh, rốt cuộc con đang nghĩ gì? Ở trong lòng ba, con mãi luôn là con trai của ba, con trai duy nhất của ba và Tình Vân. Sở Văn Thiên mệt mỏi nhắm mắt lại.

Sở Mạnh, chẳng lẽ con không phải là con trai của mẹ? Không trách được nhiều năm như vậy con chưa bao giờ coi mẹ như mẹ ruột mà đối đãi. Nhưng dù gì mẹ cũng yêu thương con vài chục năm. Mẹ Bội Văn tâm thần không yên, xoay mặt sang một bên. Nếu như Sở Mạnh không phải là con của bà, vậy mấy chục năm này bà phí hết tâm tư là vì cái gì chứ? Sở Khương căn bản là không thể nắm toàn bộ nhà họ Sở!

Anh hai, anh lựa chọn buông tha Sở Thành sao? Em không tin! Cho dù anh buông tha Sở Thành, em cũng không bỏ cái suy nghĩ muốn đoạt Lộ Lộ về bên mình đâu.

Bọn họ cũng không biết Sở Mạnh đã lái xe đến lầu dưới Sở Thành. Truyện được chuyển ngữ bởi TừQuân@Diễn đàn Lê Quý Đôn

diendanlequydon.com

Giờ phút này, anh dựa vào ghế, bình tĩnh nhìn những phóng viên đang chặn đường ngoài kia. Người anh muốn thấy còn chưa tới cho nên anh không muốn xuất hiện nhanh như vậy.

"Anh không muốn đi vào sao?" Ngưng Lộ bị anh lôi kéo cùng đi, nhẹ giọng hỏi. Sau khi tới bên ngoài Sở Thành, anh vẫn mặt lạnh không nói lời nào.

"Ngưng Nhi. . . ." Sở Mạnh nhìn về kính chắn gió phía trước, lời nói thế nào cũng không hỏi ra miệng. Nếu như anh không còn là người thừa kế Sở Thành nữa, nếu như anh rời khỏi Sở Thành, nếu như anh không có một chút quan hệ gì với nhà họ Sở, cô có đồng ý ở bên anh không? Nhưng lời như vậy anh cũng không nói ra được! Nếu như đáp án của cô là phủ định, anh nghĩ anh không thể chịu được loại đau lòng kia đâu!

Ngưng Lộ sững sờ nhìn anh, tại sao giọng của anh nghe đề nghị thế? Hôm nay anh ấy thật sự có tâm sự! Nhưng anh không muốn nói với cô sao? Là vì chuyện của công ty sao? Hay là có liên quan đến Sở Khương? Cô không dám mở miệng hỏi, anh luôn không có thói quen đem cảm xúc thực sự của mình thể hiện ở trước mặt người khác, không phải sao?

Đột nhiên cô cảm thấy cảm giác nhói đau ở nơi nào đó trong trái tim lại tới, tới khó hiểu như vậy, vội vàng như vậy làm cô không đề phòng. Là bởi vì hôm nay anh khác thường sao?

diendanlequydon.com

"Ngưng Nhi. . . ." Đề nghị trong anh càng che càng tăng, càng che càng sợ, Sở Mạnh kéo thân thể của cô qua, mạnh mẽ hôn.

Đây là nụ hôn mang theo tận thế và tuyệt vọng. Bàn tay phải nam vững vàng nâng đầu của cô, mút chặt môi lưỡi cô, hai người thờ hồn hên không biết lúc nào thì ngã xuống ghế ngồi.

Sở Mạnh giống như điên rồi, ôm chặt cô để cho cô mềm nhũn nằm dưới thân thể anh, bên trong môi cô được lấp đầy bởi lưỡi anh, lực đạo của anh làm cô sắp không thở nổi, anh dùng lực hút đầu lưỡi cô khiến nó vừa đau vừa tê, cô cảm giác đầu lưỡi không còn là của mình, chỉ có thể kêu rên mặc anh định đoạt. Tay cũng tự giác ôm cổ anh. Nếu như vậy có thể làm cho anh tốt hơn một chút, vậy cứ như thế đi!

Đây sao có thể là hôn, vừa không dịu dàng cũng không ngọt ngào, nhưng lại triển miên đến say lòng người; nụ hôn mãnh liệt như vậy làm người ta ngạt thở, làm lòng cô đau nhói, đau đến nước mắt cũng chảy ra.

Nước mắt cô dính vào mặt anh, cuối cùng anh buông cô ra! Truyện được chuyển ngữ bởi TừQuân@Diễn đàn Lê Quý Đôn Nước mắt trên mặt cô khiến lòng anh lại một lần nữa đau đớn. Tại sao phải khóc? Khi ở bên anh, cô đau buồn nhiều hơn vui vẻ! Ở bên anh khô sở như vậy sao? Có miễn cưỡng vậy không?

Anh nâng mặt của cô lên, nhìn khuôn mặt đầy lệ, anh cúi đầu hôn nước mắt cô, cũng nắm cả khổ sở của cô.

Sao anh có thể dịu dàng như thế? Ngưng Lộ nhịn không được nhào vào ngực anh khóc lớn tiếng. Ôm chặt anh, khóc đến cả người run rẩy, khóc đến không thở được, dường như sau khi ở bên anh, cô sẽ thường khóc, mỗi lần khóc xong, trong lòng vừa chua vừa xót. Lại khổ sở không biết làm sao. Nhưng anh lại ôm cô, chẳng qua là ôm cô như vậy. Ôm cô thật chặt giống như không muốn rời xa! Một người đàn ông quen bình tĩnh một lần nữa lại không thể khống chế được trái tim mình! Mắt không chế nên không biết làm sao mới phải! Cuối cùng cô muốn gì?

diendanlequydon.com

Lại một chiếc xe xa hoa dừng trước cửa Sở Thành, nhân viên lễ tân lập tức nghênh đón. Phóng viên cũng vây theo, chắc là Sở Mạnh? Bọn họ đã trông chừng chỗ này từ sáng sớm, vẫn không thấy Sở Mạnh xuất hiện. Họ báo tri tề, chưa có bắt đầu là vì anh!

Nhưng cửa vừa mở ra, tất cả ngẩn người, không phải là Sở Mạnh, mà là một dáng người cao gầy, một cô gái xinh đẹp, ăn mặc thời thượng. Cô xuống xe nhưng không trực tiếp đi vào, mà đi qua bên kia mở cửa xe, đỡ một phu nhân có dung nhan giống cô xuống xe, có thể phải xưng là phụ nữ đã có chồng, xem ra đã hơn 50 tuổi rồi. Kỳ quái là trong tay người đó chống gậy, khuôn mặt tang thương như đã nhìn thấu yêu hận tình thù trên thế gian.

"Diệc San, con nhất định phải làm vậy sao?" Đóng cửa xe, Tiêu Tình Nguyệt chống gậy bên cạnh xe, cố gắng đứng thẳng. Bà nhìn khuôn mặt đứa con gái không đạt mục đích không bỏ qua, trong lòng lạnh tới cực điểm.

5 năm trước, nó rõ ràng đã đáp ứng sẽ không dây dưa chuyện này nữa, chẳng lẽ Sở Mạnh dốt còn chưa đủ? Bà cũng cho là đến Mỹ nó sẽ an phận. Truyện được chuyển ngữ bởi [Tứ Quân@Diễn đàn Lê Quý Đôn](#) Ai biết lúc nào thì nó tìm tới con trai út Sở Văn Thiên, cũng đem chuyện đời trước không sót một chữ nào mà nói hết ra. Mục đích là muốn dùng Sở Khương kiềm chế Sở Mạnh!

Bản thân bà không muốn về nước, bất kể Sở Mạnh như thế nào, nó đều là con trai của chị bà. Mặc dù giữa bọn họ cũng không có quan hệ huyết thống, hơn nữa nó đã từng nhẫn tâm với mẹ con bà, nhưng bà vẫn không muốn đi trêu chọc nó! Nhưng giờ bà hành động bất tiện, không thể lay chuyển được thủ đoạn của con gái, chỉ có thể cùng nó về nước thôi.

"Mẹ, mẹ biết quyết tâm của con mà." Tiêu Diệc San đeo kính râm. Cô muốn bà ngay trước mặt Sở Văn Thiên phơi bày chân tướng sự việc, cô muốn trả thù Sở Mạnh đã mang đến sỉ nhục cho cô, cô muốn Sở Mạnh hai bàn tay trắng, bao gồm người phụ nữ anh ta yêu . . . . . [Tứ Quân@Diễn đàn Lê Quý Đôn](#) Nhiều năm rồi, cô vẫn sống trong thù hận, vẫn cố gắng thuyết phục Sở Khương, hiện tại còn một bước cuối cùng, cô làm sao có thể sẽ thu tay lại? Sở Mạnh, ban đầu là anh quá đáng, không thể trách tôi.

"Diệc San, con khẳng định là mẹ chắc chắn sẽ nói ra sao?" Giọng điệu Tiêu Tĩnh Nguyệt nặng nề. Yêu hận tình thù phải qua mấy đời nữa mới hết? Bà thật sự rất mệt mỏi!

"Mẹ, mẹ nhất định sẽ giúp con đúng không? Con là con gái duy nhất của mẹ, làm sao mẹ có thể nhẫn tâm để con chịu nhiều khổ khổ vậy mà không đòi lại chứ?" Tiêu Diệc San không tin nhìn Tiêu Tĩnh Nguyệt, sao bỗng nhiên mẹ lại đổi ý? Cô không cho phép chuyện như vậy xảy ra. Cô biết, nếu như mẹ không chủ động ra mặt đưa ra chứng cứ thì căn bản sẽ không có ai tin sự thật này.

"Diệc San, không bằng chúng ta đi thôi! Chúng ta về Mỹ đi, không cần để ý chuyện nhà họ Sở được không?" Tiêu Tĩnh Nguyệt muốn về lại xe, đứng vậy, bà không muốn quan tâm những chuyện này. Lần trước bà nhặt về một cái mạng nhỏ, còn có thể sống bao ngày chứ? Tại sao Diệc San không thể để cho bà yên ổn sống qua ngày chứ?

"Mẹ, không được. Bây giờ chúng ta lập tức đi vào." Bản quyền thuộc về [diendanlequydon.com](#) [Tứ Quân](#) Tiêu Diệc San lập tức kéo tay mẹ cùng nhau đi vào. Chắc là bọn họ đang đợi rồi?

[diendanlequydon](#)

"Dì, chúc mừng dì có thể đi lại như bình thường!" Một giọng nói quen thuộc mà lạnh như băng từ phía sau truyền đến, kia không phải là Sở Mạnh sao? Nó đến đây lúc nào? Đã nghe được bao nhiêu?

"Sở Mạnh, là Sở Mạnh đến."

"Xin hỏi Sở tiên sinh, có thể hỏi ngài mấy vấn đề không?"

Một đám ký giả thấy Sở Mạnh, giống như ruồi theo dõi trứng, lập tức vây lại, bọn họ hứng thú với Sở Mạnh nhiều hơn người thừa kế vị trí tổng giám đốc Sở Thành. Lấy năng lực Sở Mạnh cho dù rời khỏi Sở Thành, cũng có thể sáng tạo phương trời riêng của mình. Cũng không biết tài tử giới kinh doanh bình thường rất ít nhận phỏng vấn có thể trả lời câu hỏi của bọn họ không.

"Sở Mạnh, sao con còn ở đây?" Tiêu Tĩnh Nguyệt nhìn người đàn ông cao lớn, mặt mày thâm sâu đó, trong tay đang nắm một bàn tay mảnh khảnh của phụ nữ, nắm rất chặt. Người con gái nhu mì, xinh đẹp không giống như người thật này là vợ nó sao? Một hình người mỹ lệ như từ tranh bước ra kia thì con gái nhà bà sao có thể so bì kịp chứ? Nếu như bà là đàn ông, nhất định cũng sẽ lựa chọn nó! Một cảm giác mỏng manh làm cho người ta không tự chủ được muốn ôm vào trong ngực thương yêu thật nhiều! Đàn ông mạnh mẽ, cố chấp thì sao? Vẫn không chạy khỏi đôi bàn tay mềm yếu kia!

"Con đang đợi dì, dì ạ! Đây là vợ của con, Ngưng Nhi!" Sở Mạnh cũng không để ý đến những âm thanh bên cạnh, cười cười kéo Ngưng Lộ đến trước người.

"Chào dì!" Ngưng Lộ hồi hộp nắm tay Sở Mạnh không thả, còn anh thì vỗ vỗ tay trấn an cô. [Tứ Quân@Diễn đàn Lê Quý Đôn](#)

"Anh Mạnh, nếu đã tới, không bằng chúng ta cùng nhau đi vào thôi!" Chứng kiến hành động ân ái của bọn họ, hận trong lòng Tiêu Diệc San lên đến cực điểm, hận không thể lên trước kéo bọn họ ra, hận không thể cầm dao vẽ lên khuôn mặt đẹp đẽ kia vài nhát để hả giận! Tại sao cô ta có thể được người đàn ông kia yêu toàn tâm toàn ý chứ? Tại sao???

"Dì, có lời gì không thể nói ở đây sao?" Sở Mạnh vẫn cười, nhưng anh cười lại làm cho Tiêu Tĩnh Nguyệt kinh hãi. Nó nói gì? Phải nói ở chỗ này? Bản quyền thuộc về [diendanlequydon.com](#) [Tứ Quân](#) Nó muốn bà ngay trước nhiều ký giả như vậy nói hết chân tướng sao? Rốt cuộc nó đang suy nghĩ gì?

"Sở Mạnh. . . ." Tiêu Tĩnh Nguyệt tái mặt, mà Tiêu Diệc San cũng là bị Sở Mạnh làm cứng đờ. Chẳng lẽ anh ta không nghĩ khi mọi việc bị phanh phui thì sẽ mất tất cả Sở Thành sao? Anh ta độ lượng hay là thật sự không quan tâm? Dù không quan tâm địa vị và tài phú, vậy danh tiếng anh ta cũng không cần sao? Nếu như bên ngoài biết anh không phải là con trai của Sở Văn Thiên sẽ nói anh thế nào chứ?

Trong lúc nhất thời, ba người đều yên lặng, đèn flash bên cạnh không ngừng lóe như muốn ghi chép lại hình ảnh kỳ quái này.

[diendanlequydon](#)

"Sở Mạnh, em muốn về lại xe có được không?" Ngưng Lộ cảm giác mình không thể thích ứng trường hợp như vậy, cảm giác hít thở không thông này thật sự rất khó chịu!

"Được! Anh đưa em về. Ngoan ngoan chờ anh được không?" Chỉ cần là yêu cầu của cô, làm sao sẽ không được? Không để ý mọi người sợ tới mức sắp rớt con người, Sở Mạnh nắm tay cô xoay người về xe.

Thì ra là Sở Mạnh đối với cô vợ nhỏ của mình lại che chở và thương yêu thế! Đèn flash liên tục nhấp nháy đã chụp được bộ dạng Sở Mạnh yêu thương, bao bọc vợ mình, lại một tin tức khác, xem ra hôm nay thu thập được rất nhiều. Bản quyền thuộc về diendanlequydon.com@TưQuân

"Anh sẽ về nhanh, chờ anh được không?" Sở Mạnh mở cửa xe để Ngưng Lộ ngồi vào. Nếu cô không quen những trường hợp này vậy thì không nên nhìn!

"Không có việc gì đúng không?" Ngưng Lộ kéo tay anh, nhìn sâu vào đôi mắt đen của anh, bất an trong lòng không thể nào bình tĩnh được.

"Em đang lo lắng cho anh sao?" Trong mắt cô chưa bao giờ có lo lắng dày đặc khiến anh mềm lòng như một đầm nước vậy.

Gò má trắng nõn đỏ ửng lên, vì không biết trả lời vấn đề của anh như thế nào mà cắn môi đến sưng đỏ, cặp mắt to luôn đầy nước kia nhìn anh, đầy đưa không muốn thu hồi. Là lo lắng cho anh sao? Ngưng Lộ hỏi mình. Lòng của cô nói cho cô biết, đúng vậy, cô đang lo lắng cho anh, nhưng cô lại không nói ra.

Nếu như thời gian có thể dừng ở giây phút này thì tốt biết bao!

diendanlequydon

Một màn này dĩ nhiên chạy không khỏi ánh mắt người khác, Tiêu Diệc San chỉ có cảm giác nhẩn nại của mình đã đạt tới cực hạn, bọn họ trước bàn dân thiên hạ thể hiện cử chỉ ân ái vậy là có ý gì? TưQuân5Dd❀lqđCố ý diễn cho cô xem sao? Đã nhiều năm như vậy, tại sao Sở Mạnh lại không chán ghét cô ta? Quan Ngưng Lộ, tại sao cô phải đoạt đàn ông của tôi? Tại sao?

Hận chết cô! Nếu như cô chết thì tốt bao nhiêu! Chết?! Bản quyền thuộc về diendanlequydon.com@TưQuânCái suy nghĩ này hiện lên trong đầu, Tiêu Diệc San lập tức hành động. Sở Mạnh không phải đã đóng cửa xe qua đây rồi sao? Cô đụng chết cô ta là được! Như vậy người đàn ông kia chính là của cô !!!

Tiêu Diệc San nhanh nhẹn đi tới bên kia cửa xe, kéo tài xế không biết chuyện gì đang xảy ra xuống, đóng mạnh cửa xe: "Quan Ngưng Lộ, cô chờ xem! Chờ tôi tiễn cô lên Thiên đường!!!"

Aaaaaa!!!! Những tiếng thét chói tai đồng thời vang lên. Tất cả mọi người bị màn này làm sợ ngây người! Thì ra một chiếc xe ở cửa dừng tốc độ như bay xông ra ngoài, mục tiêu là xe thể thao màu đen phía bên kia đường!

"Diệc San. . . . ." Tiêu Tĩnh Nguyệt ném giấy trong tay xông ra ngoài. Trời ạ, sao con gái phải cực đoan như vậy? Đây chính là chuyện vô cùng nguy hiểm! Bà ngăn cản còn kịp không?

"Ngưng Nhi." Vừa qua đường, Sở Mạnh thấy Tiêu Diệc San lái xe xông về xe mình, trước khi nào dừng hoạt động thì hai chân đã tự động chạy về. Mỗi bước anh đi đều tỉ mỉ sắp đặt, tại sao không tính đến bước này? Tại sao anh nhất định muốn cô đi theo? Nếu như cô xảy ra chuyện gì, vậy một mình anh phải làm gì bây giờ?

"Bùm" - một tiếng nổ mạnh vang lên trên không trung, ngay sau đó ngọn lửa bùng lên.

Là xe Tiêu Diệc San và một xe vận tải cỡ lớn rẽ gấp đâm nhau. Hiện trường lâm vào một đồng hỗn loạn.

Sở Mạnh bị đụng mà bay ra ngoài, đầu bị nấp động cơ va vào nên bị thương, làm sao cũng không đứng nổi. Trong khói lửa tràn ngập, anh thấy được xe mình không bị đánh bay ra ngoài, vậy Ngưng Nhi của anh nhất định không sao, không phải sao? Xe của anh được xem là có tính an toàn cao nhất, làm sao có thể không chịu được chứ? Nhưng cô ấy nhất định rất sợ hãi! Mà Tiêu Tĩnh Nguyệt vì đuổi theo xe đi ra ngoài, cũng bị lực lớn va đập, bay ra ngoài khiến toàn thân là máu nằm bên cạnh Sở Mạnh!

diendanlequydon.com

"Lộ Lộ. . . . ." Sở Khương và mọi người ở trên lầu chờ cho đến khi nghe nói mẹ con Tiêu Tĩnh Nguyệt và Sở Mạnh ở trước cửa lớn không đi lên, bọn họ lập tức chạy xuống.

Lúc đi ra thang máy, Sở Khương vừa hay nhìn thấy anh hai hôn nhẹ trán Lộ Lộ rồi đóng cửa xe, một giây trước lòng đầy chua xót thì một giây kế tiếp lại bị sợ hãi lấn át. Một tiếng nổ mạnh khiến tim anh gần như dừng đập. Lộ Lộ, em ngàn vạn lần không thể gặp chuyện không may. Anh còn có rất nhiều lời chưa kịp nói với em!

Đã không quan tâm người ta nhìn thế nào, Sở Khương băng qua đường rất nhanh, anh muốn xác định Lộ Lộ không sao mới được. Cô ấy nhất định rất sợ hãi!

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Xe như bị gió bão đánh, lắc lư mạnh mẽ, sau đó thì thấy bên ngoài đã là một biển lửa! Ngưng Lộ sợ tới mức mặt trắng bệch, hai chân như nhũn ra! Sở Mạnh! Anh ấy đang ở đâu? Giờ khắc này, Ngưng Lộ phát hiện người mình nhớ nhất lại là anh! Là anh ấy!

"Sở Mạnh, Sở Mạnh. . . . ." Hơi thở Tiêu Tĩnh Nguyệt mong manh khiến Sở Mạnh không để ý thấy Sở Khương đã chạy qua người mình.

cao, nhưng cũng không ảnh hưởng đến khí chất hơn người của anh.

Lúc này anh tựa vào đầu giường bệnh, đối với sự hỏi thăm của người đàn ông ưu nhã bên cạnh thì mắt cũng không chớp cái nào, chỉ nhìn chăm chăm laptop trên đầu gối anh. Bản quyền thuộc về dien·dan·le·quy·don·com@TưQuânThị trường chứng khoán Luân Đôn mới vừa khai chiến, những đường cong hồng hồng xanh xanh nhấp nhô trên màn ảnh, mỗi một nét đều là một giao dịch lớn. Con chuột trên tay nhẹ nhàng nhún, mấy ngày trước mua vào cổ phiếu rồi bán ra, mấy giây ngắn ngủn, trên một triệu bảng Anh đã vào sổ, thế mà anh lại có thể mặt không đổi sắc tiếp tục xem.

Người đàn ông trên giường chính là Sở Mạnh - người mấy tuần lễ trước ở ngoài cửa lớn Sở Thành bị thương ngoài ý muốn dẫn đến gãy xương đùi phải vào viện.

Người ngoài chỉ biết là phòng làm việc đầu tư “Những con số màu xanh” là do bàn tay quý Giang Doãn Chính lèo lái, nhưng không biết sau lưng công ty đầu tư mười mấy năm trước cần quét các thị trường chứng khoán lớn toàn cầu còn có một bàn tay đen, người kia chính là Sở Mạnh. Đây công ty đầu tư do ba người bạn tốt bọn họ tạo thành, tuy nhiên trong lúc bọn họ không để ý thì phát đạt lên; nhưng bọn họ cũng có riêng chuyện của mình, cho nên cũng không để cho nó phát triển quá lớn mạnh, bình thường chỉ tùy vào tâm trạng tốt xấu của A Chính mà nhận đơn; dù chỉ là tiền hoa hồng thôi nhưng đã kiếm được tiền đời này đời sau kiếp sau sau nữa cũng xài không hết rồi, cần gì phải làm mệt mỏi mình như vậy chứ? Bọn họ đều là người muốn hưởng thụ cuộc sống.

Nhưng mà Tổng Từ Tự không cho rằng người đàn ông trên giường kia là vì hưởng thụ cuộc sống. Kể từ khi giải phẫu xong, cậu ta muốn A Chính không ngừng nhận đơn, mỗi ngày trừ ăn cơm ra thì uống thuốc, cậu ta ép buộc mình ở trước máy vi tính không ngừng nhìn tài liệu, không ngừng gọi điện thoại. Chưa từng thấy qua bệnh nhân liều mạng như thế, cậu ta liều mạng như vậy có phải vì thiếu tiền xài hay không? Chẳng lẽ không còn là tổng giám đốc Sở Thành mà cậu ta nghèo đến thế sao?

Không đến nỗi chứ? Đối với người khác, cả đời nhìn lên Sở Thành cũng không tới nhưng mà đối với Mạnh mà nói, chỉ cần cậu ta muốn, thành tựu tương lai sẽ không kém Sở Thành nửa phần.

"Mạnh, bây giờ cậu rất nghèo sao?" Người nào đó vẫn mắt nhìn không chớp mắt.

"Mạnh, nếu như cậu cảm thấy rất rảnh rỗi, không bằng chờ sau khi cậu xuất viện rồi về làm việc! Rất nhiều rất nhiều tiền nhất định sẽ từ trên trời rơi xuống. Nếu cậu cần đổi tác, nói một tiếng là được rồi." Bác sĩ Tống là lớn vẫn không thể nào khiến Sở Mạnh trên giường để ý tới anh. Bản quyền thuộc về dien·dan·le·quy·don·com@TưQuânGiống như ở trước mặt cậu ta chỉ có những đường cong hồng hồng xanh xanh kia thôi, những thứ khác đều không ở trong mắt.

"Này, Mạnh. Cậu đủ rồi đó! Cậu không lên tiếng thì mình lập tức gọi Ngưng Lộ đi vào." Tống Từ Tự nhìn không được nữa rồi, một bàn tay gấp máy vi tính của anh lại. Để cho mình anh bên cạnh lằm bằm lâu bầu lâu bầu như vậy, Mạnh cũng quá đáng rồi chứ?

Cậu ta rất quá đáng, phẫu thuật của cậu ta là anh tự mình làm, tiêm thuốc mê rồi mà tên đàn ông này ý chí còn vô cùng kiên cường, còn có hơi sức giao phó anh sau phẫu thuật không cho bất kì ai tới gặp anh, dĩ nhiên bao gồm em gái Ngưng Lộ và tiểu ác bá nhà họ Sở đó. Anh không hỏi tại sao, bởi vì dao giải phẫu đã trên tay; mặc dù chỉ là tiểu phẫu, nhưng vì lý do an toàn, làm bác sĩ phải có trách nhiệm, anh cũng có.

Kiên trì của cậu ta anh không hiểu. Ngày ngày Ngưng Lộ ở lầu dưới bệnh viện chờ cậu ta, chỉ muốn gặp cậu ta một lần, cậu ta lại khẳng khẳng không gặp. Cũng không biết bọn họ chẳng hiểu ra làm sao lại âm ỉ, thật khó chịu. Nhưng cái sự náo loạn kỳ cục này hơn một tuần lễ cũng đủ rồi chứ! Anh sắp không cách nào lừa gạt nữa rồi.

≡diễn❀đàn❑lê❑quý❀đôn≡

"A Tự, mình nghĩ mình sai lầm rồi!" Không có giận tím mặt, không có vẻ mặt hăm hờ khi làm việc. Sở Mạnh mặc cho Tống Từ Tự lấy laptop trên tay đi, cả người mệt mỏi dựa vào phía sau nệm. Ngày đó, cô bị Sở Khương ôm thật chặt vào trong ngực, đối với việc anh gọi khan tiếng thì một chút phản ứng cũng không có, anh biết rồi!

Tìm đau nữa thì có thể thế nào? Không cam lòng thì sao?

"Cái gì?" Sở Mạnh hiếm khi tự phụ lại ở trước mặt anh nhận thua, cuối cùng đã chuyện gì xảy ra? Tống Từ Tự yên lặng nhìn bạn tốt, anh đang chờ cậu ta nói. Anh vẫn biết tình cảm của cậu ta đối với em gái Ngưng Lộ, nhưng cũng không biết lí do bọn họ kết hôn lúc đầu là gì. Tình cảm em gái Ngưng Lộ đối với cậu ta là gì, anh không biết, nhưng anh biết cô ấy thực sự rất lo lắng cho cậu ta, bằng không sẽ không mỗi ngày đều đến bệnh viện hỏi thăm tình hình sức khỏe của cậu ta.

Vậy mà mỗi ngày người đàn ông đi cùng cô là em trai Mạnh trên danh nghĩa Sở Khương nữa chứ? Anh là đàn ông, nhìn ra được ánh mắt toát ra tình yêu say đắm của Sở Khương dành cho Ngưng Lộ. Chẳng lẽ bọn họ muốn hợp lại sao? Chuyện tình cảm giữa nam nữ quá phức tạp, chính anh là người đàn ông không thất bại trong tình trường cũng không rõ lắm, không bị thương tổn, là bởi vì anh chỉ nói đến tình cảm không giao tâm.

"Người xưa tổng kết không sai, cường cầu tình cảm cho tới bây giờ đều là thống khổ. Lúc trước mình không quan tâm, cho là chỉ cần trói cô ấy bên cạnh mình là tốt rồi. Bản quyền thuộc về dien·dan·le·quy·don·com@TưQuânDù trái tim có đau khổ hơn nữa, khó chịu hơn nữa, mình cũng vậy không sợ, chỉ cần cô ấy vẫn còn ở bên cạnh mình thì một ngày nào đó cô ấy có thể cảm nhận được mình dụng tâm, dù ban đầu là mình ép buộc cô ấy; nhưng xem ra là mình quá mức tự tin rồi. Bất kể mình làm gì, cô ấy đối với mình trừ bất mãn vẫn là bất mãn. Tiếng lòng của cô ấy đã hiện trong mắt, tất cả đều là mình sai. Bởi vì chúng mình vừa bắt đầu đã là sai lầm rồi, một bước sai chân, tất cả đều sai." Sở Mạnh nhắm mắt lại lằm bằm nói nhỏ.

≡diễn❀đàn❑lê❑quý❀đôn≡

Từ nhỏ đến lớn, mọi chuyện đều thuận lợi khiến anh tự tin đến mù quáng, anh quên rằng lòng người không phải muốn là có. Càng cường cầu thì tác dụng ngược càng lớn, quả đắng càng nhiều. Thân thể của cô không bài xích anh có lẽ chỉ có thể nói rằng cô đã trưởng thành, hiểu được việc đáp lại nhu cầu của thân thể. Nhưng sự ần ý, ngêngh hợp trên thân thể là không đủ! Anh không thỏa mãn, một chút cũng không thỏa mãn! Nỗ lực càng nhiều, nhưng không lay động được trái tim cô, cái loại cảm giác muốn cô đáp lại đó lại càng thêm mãnh liệt, mãnh liệt đến nỗi anh sắp không khống chế được cảm xúc của mình rồi! Kiểu mất khống chế như vậy trong hơn 30 năm cuộc đời anh chưa từng có.

Anh sợ nên rút lui. Bởi vì đây đã là giới hạn thấp nhất rồi, giới hạn thấp nhất của anh rồi! Anh đã không thể lui được nữa! Có lẽ chỉ có buông tay mới có thể làm cho hai bên không bị thương nữa! Miễn cưỡng muốn chiếm được người phụ nữ không yêu mình căn bản không có hạnh phúc.

"Những lời này, cậu từng nói với cô ấy chưa?" Không đành lòng nhìn bộ dạng khổ sở của bạn tốt, nhưng tình cảm là chuyện giữa hai người, người ngoài sao có thể can thiệp? Tống Từ Tự đi tới bên cửa sổ, gần 7 tối giờ, mặt trời vẫn chưa có hoàn toàn xuống núi, ánh trời chiều khiến người ta xúc động ngàn vạn, tiếc nuối vạn phần. Anh không thích đàn ông xuân buồn thu đau, nhưng hôm nay thấy bạn tốt cô đơn cảm giác như lá trên cây muốn lìa cành khiến lòng anh cũng thấy nặng nề.

"Có mấy lời không cần nói, không phải sao?" Trong góc phòng, trên màn hình TV rất lớn, dưới tàn cây hoa anh đào là một cô gái tóc đen, toàn thân đầm trắng đang đưa lưng về phía anh, nhào vào trong ngực người đàn ông về mặt yêu thương đó, bà vai run rẩy kia không phải là đang khóc đến thương tâm chứ? Bản quyền thuộc về dien·dan·le·quy·don·com@TưQuânKhóc cái gì đây? Phải cười mới đúng chứ! Người muốn khóc phải là anh mới đúng chứ? Nhưng anh là đàn ông thì khóc cái gì? Trái tim đau đến không chảy ra nước mắt, cứ như vậy đi! Anh cho là ở đây trường hợp như vậy anh sẽ nổi điên lên, muốn đập TV, nhưng anh không có. Tim của anh rất bình tĩnh. Cứ như vậy đi! Để cô tự do, cũng để mình tự do! Kết quả như vậy đối với ai mà nói đều tốt!

Cậu ta làm sao vậy? Tống Từ Tự nhìn theo hướng Sở Mạnh chăm chú nhìn, đây không phải là nữ chính mà bọn họ đang nói tới sao? Tại sao lại trên TV thân mật với một người đàn ông khác chứ? Cái hệ thống giám sát này vốn là lúc anh nhầm lẫn làm ra, không nghĩ tới vô tâm trông liễu thành rừng! Truyện được chuyển ngữ bởi TưQuân@Diễn đàn Lê Quý ĐônLần này, lần đầu tiên Tống Từ Tự vì hành động của mình mà cảm thấy xấu hổ, cái cảnh đó không thể nghĩ ngờ gì chính là đâm Sở Mạnh một dao sâu hơn. Không phải là giờ tay chém xuống nhanh chóng, mà là giống như một con dao đã rỉ sắt, cậu ta chính là người cầm dao, đau đớn không phải là lập tức, mà là từng chút từng chút một lũng trì cậu ta.

"Mạnh, có muốn uống rượu không?" Tống Từ Tự cảm điều khiển tất ti vi, màn ảnh tối đen. Anh nghĩ bây giờ thứ Mạnh cần không phải là an ủi mà là tê dại, tê dại tạm thời có thể làm người ta tốt hơn một chút. Mà rượu là bạn đồng hành tốt nhất. Anh là bác sĩ, chưa bao giờ sẽ bởi vì buồn mà say rượu, cũng biết thân thể bệnh nhân đang phục hồi không thích hợp uống rượu, nhưng lúc này trừ chích cho cậu ta thuốc mê bên ngoài thì biện pháp duy nhất chính là uống rượu. Anh tin tưởng lấy khả năng bình phục của Mạnh, chút rượu này sẽ không ảnh hưởng đến vết thương cậu ta.

Nghiêm túc mà nói gian phòng bệnh này không thể coi như là phòng bệnh thực sự. Là A Tự đặc biệt mở ra ở bệnh viện để cho mình nghỉ ngơi. Truyện được chuyển ngữ bởi TưQuân@Diễn đàn Lê Quý ĐônMà lần này Mạnh có ý không cho người nhà tìm gặp, cho nên muốn ở chỗ an toàn nhất.

Mà anh ở đây sao có thể không có một chút rượu chứ? Có lúc sau khi kết thúc một cuộc giải phẫu dài, anh thỉnh thoảng cũng sẽ uống một ly, để thả lỏng thần kinh căng thẳng.

"A Tự, uống đi!" Không dùng được ly, Sở Mạnh dùng miệng bình uống một hơi cạn sạch. Rượu nóng hừng hực từ cổ họng thiêu đốt đến tận dạ dày. Say đi, say đến không đứng lên nổi là tốt nhất! Cuộc đời anh, lần thứ hai không hề tiết chế uống rượu, vẫn là vì cô! Ngưng Nhi, Ngưng Nhi, em không còn là của anh nữa rồi! Không còn nữa! Trái tim như bị người ta tàn nhẫn khoét một mảng lớn, đau đến nỗi anh sắp không còn cảm giác rồi!

"Mạnh, uống đi! Đúng rồi, hai chúng ta uống không có ý nghĩa, mình gọi A Chính tới đây luôn! Hôm nay không say không về!" Tống Từ Tự từ trong tủ rượu lấy ra hai chai rượu mạnh trân quý nhiều năm đặt bên cạnh Sở Mạnh, sau đó lấy điện thoại đi động ra gọi.

diễn đàn Lê Quý Đôn

Không tới nửa giờ, Giang Doãn Chính đã chạy tới. Vừa vào phòng liền bị một mùi rượu mạnh làm sặc! Anh bịt mũi một đường đi tới, hai tên đàn ông uống đến không phân rõ đông nam tây bắc này thật sự là A Tự với Mạnh sao?

Nếu như không phải là anh đến xem qua Mạnh, anh sẽ cho là mình đi nhầm phòng bệnh.

"Chuyện gì đã xảy ra? A Tự, sao cậu lại cho cậu ta uống rượu? Vết thương của cậu ta còn chưa hồi phục, cậu là bác sĩ có cần tới khoa não khám không?" Truyện được chuyển ngữ bởi TưQuân@Diễn đàn Lê Quý ĐônGiang Doãn Chính đoạt lấy chai rượu Sở Mạnh đang muốn rót vào mồm, bọn họ điên rồi phải không? Nơi này là phòng bệnh, sao bọn họ có thể uống thành ra như vậy?

"A Chính, không được, trả lại cho mình! Mình rất khô, uống chung với mình có được không?" Sở Mạnh đưa tay lấy một chai trên bàn, hàm răng sắc nhọn dùng sức, nắp bình đã rơi trên mặt đất, phát ra tiếng vang lạnh lạnh.

"A Chính, không có sao đâu. Hôm nay Mạnh không cần bác sĩ, cậu ta chỉ muốn uống rượu? Uống rượu, hiểu không? Cái gì toàn bộ phụ nữ chứ, cút sang một bên!" Tống Từ Tự vỗ vai Giang Doãn Chính, để cho cậu ta nghĩ thoáng ra. Chỉ cần Mạnh say hết bữa này, ngày mai sẽ tốt hơn! Anh tin vậy.

"Mạnh, cậu còn chưa thu phục được vợ mình sao?" Vừa nghe đến phụ nữ, Giang Doãn Chính lập tức đoán được là ai. Trừ vợ cậu ta còn có cô gái nào có thể khiến cho tâm trạng không lộ ra ngoài của Mạnh mất khống chế lần nữa chứ? Anh không hiểu, nhiều năm như vậy rồi mà cậu ta còn không thu phục được cô ấy sao? Con cũng đã có rồi, không phải là Mạnh quá kém sao?

"Cô ấy sắp không còn là vợ của mình nữa rồi! A Chính, không nên nói đến phụ nữ! Chúng ta uống rượu đi!" Sở Mạnh không muốn nhắc đến cô, nhắc nữa thì anh sẽ thấy mình chết mất. Vừa đụng đến chữ "tình", anh đã không còn là chính mình rồi.

Ba người đàn ông cứ đóng cửa ở trong phòng bệnh cao nhất uống đến trời đất mờ mịt, không thấy ngày đêm thì thôi ...

điễn đàn Lê Quý Đôn

"Lộ Lộ, em đừng khóc nữa được không? Không phải bác sĩ Tổng đã nói anh ấy không sao sao? Có lẽ chỉ là tâm trạng anh ấy không tốt cho nên không muốn gặp ai thôi." Sở Khương nhìn cô gái nhỏ dựa vào ngực anh khóc đến rồi tỉnh rồi ngủ, dường như trong lòng cô rất nhiều đau lòng và khổ sở giống vậy, làm sao cũng không ngừng lại được. Là vì anh hai sao? Trái tim Sở Khương cũng không xác định được.

Mấy ngày nay anh vẫn cùng với cô tới đây muốn hỏi thăm tình hình vết thương của anh hai, nhưng người bệnh viện ngăn cản không cho bọn họ gặp người, ngay cả anh nằm ở tầng mấy cũng không biết. Truyện được chuyển ngữ bởi TừQuân@Diễn đàn Lê Quý Đôn Trên mặt bác sĩ Tổng luôn hiện nụ cười vĩnh viễn làm cho người ta nhìn thấu tới nỗi cho bọn họ biết: "Vết thương của Mạnh không sao cả, nhưng mà gần đây tâm trạng cậu ta không tốt cho nên không muốn gặp ai cả. Riêng người bạn nhỏ thì có đôi ngọ nhỏ nhỏ. Ngưng Lộ, không cần lo lắng, cậu ta không có chuyện gì cả! Anh dẫn nó lên trước." Sau đó anh ôm lấy Sở Trí Tu không hề lo lắng đi lên.

"Mẹ, con nhất định sẽ nhìn ba thật tốt! Mẹ đừng khóc được không? Sau này ba về nhà, mẹ có thể đuổi ba tới phòng sách ngủ." Sở Trí Tu tuổi còn nhỏ không hiểu vì sao ba không để cho mẹ lên thăm, mỗi ngày mẹ đều rất khổ sở rồi mà! Nhiều lúc ba rất quá đáng!!!

"Bảo bối, con đừng chọc ba con tức giận là tốt rồi!" Ngưng Lộ xoa đầu con trai, lời nói săn sóc của Tiểu Bảo Bối khiến cô uất ức không ít.

Nhưng sau ngày con trai đi lên, cô ngay cả bóng A Tụ cô cũng không thấy, gọi điện thoại anh không phải nói đang bận thì cũng là chuẩn bị vào phòng giải phẫu, tại sao ngay cả A Tụ cũng muốn tránh cô? Chẳng lẽ là Sở Mạnh xảy ra vấn đề gì? Nhưng con trai nói ba không sao, còn có thể làm việc.

Anh ấy nhập viện rồi còn làm việc sao? Cô rất muốn nói chuyện với anh! Nhưng anh ấy lại không muốn gặp cô! Suy cho cùng là sao? Anh ấy bao giờ cũng như vậy, làm cô vĩnh viễn không hiểu được suy nghĩ trong anh.

điễn đàn Lê Quý Đôn

Hôm nay sau khi tan học cô đưa con về nhà lại muốn chạy tới bệnh viện, ai biết Sở Khương đã ở dưới lầu đợi cô rồi! Lão Trương dĩ nhiên cũng biết cậu, cho nên khi Ngưng Lộ mở miệng không cần ông đưa, ông cũng không tiện nói gì.

Nhưng lần này cô vẫn không gặp được anh! Truyện được chuyển ngữ bởi TừQuân@Diễn đàn Lê Quý Đôn Tại sao anh ta có thể đối xử với cô như vậy? Lại một lần nữa bị anh từ chối, uất ức mấy ngày nay làm nước mắt cô không nhịn được, cuối cùng chảy xuống.

Người đàn ông kia vô cùng quá đáng! Rõ ràng ngày đó lúc bọn họ ra cửa còn tốt đẹp, bọn họ ở trên xe còn hôn đến thiếu chút nữa phát hỏa, nhưng vì sao sau khi tai nạn xảy ra thì anh lại không để ý cô chứ?

Càng nghĩ càng đau lòng, nước mắt càng chảy càng nhiều!

"Lộ Lộ, chúng ta đi về trước được không?" Hoàng hôn đã tới, cô khóc cũng hơn một giờ rồi! Anh không biết Lộ Lộ là người phụ nữ thích khóc như vậy. Ngày trước bọn họ hẹn hò, cảm xúc của cô không thể hiện ra bên ngoài, không phải bởi vì xấu hổ, mà là trời sinh hướng nội, không thích ở chung với quá nhiều người. Nhưng hôm nay, cô lại ở trong công viên bệnh viện người tới người lui mà khóc đến quên hết tất cả, khóc đến tất cả mọi người đi qua đều cho là anh đang ức hiếp cô. Đây không phải là Quan Ngưng Lộ mà anh biết! Đây rõ ràng là một phụ nữ vì tình mà đau lòng.

Nhưng anh vẫn không muốn buông tha, không muốn buông tha cho người đã là động lực duy nhất để anh chống đỡ nhiều năm qua. Bạn đang đọc truyện tại dien-dan-le-quy-don-com@TừQuânDd Những tháng ngày đau khổ và đen tối kia, cô chính là dũng khí để anh tiếp tục sống và nỗ lực. Nghĩ tới một ngày cô có thể trở lại trong vòng ôm của anh, anh chịu nhiều đau khổ hơn nữa cũng đều ngọt ngào.

"Sở Khương, xin lỗi anh!" Cuối cùng Ngưng Lộ dừng lại, phát hiện mình đem Sở Khương thành gối mà ôm khóc, còn làm quần áo trước ngực anh ướt hơn phần nửa.

"Lộ Lộ, không cần nói xin lỗi với anh. Vĩnh viễn không cần được không?" Hai tay giữ bả vai mảnh khảnh của cô, trong mắt Sở Khương có đau đớn nhìn không thấu. Lộ Lộ lại nói xin lỗi với anh sao?

"Sở Khương, khuya lắm rồi. Em muốn đi về trước!" Ngưng Lộ cẩn thận nhích người, thoát khỏi sự kiềm chế của anh. Cũng may anh là Sở Khương, nếu như là Sở Mạnh thấy cô muốn tránh ra thì nhất định sẽ bại hoại mà nổi trận lôi đình sao? Ghét, tại sao lại phải nhớ tới anh ta chứ?

"Được rồi! Anh đưa em về trước! Mấy ngày nữa anh hai có thể xuất viện! Đến lúc đó anh ấy nhất định sẽ về!" Thấy cô né ra, trong lòng Sở Khương có sự nặng nề nói không ra! Đúng vậy, bất kể như thế nào, bây giờ ít nhất trên danh nghĩa cô vẫn là chị dâu của anh, bọn họ như vậy là có chút không phải! Bạn đang đọc truyện tại dien-dan-le-quy-don-com@TừQuânDd Nhưng anh lại cực kỳ ghét cách xưng hô "chị dâu" này, anh tuyệt không muốn gọi! Chờ anh hai xuất viện, anh nhất định sẽ nói với anh ấy, nhất định.

điễn đàn Lê Quý Đôn

"Sở Khương, tại sao anh biết?"

Xe đạp chậm rãi đi bên lối đi bộ, Ngưng Lộ nhìn người, xe, cửa hàng bên ngoài rồi hỏi thắc mắc của cô.

"Biết cái gì?" Sở Khương một tay lái xe, một tay khác đặt trên đầu gối đã nắm chặt thành quyền. Anh biết cô hỏi cái gì nhưng vẫn còn cố hỏi.

"Sở Khương, anh biết em nói gì mà." Ngưng Lộ quay đầu lại nhìn Sở Khương có chút xa lạ, trước kia anh ấy không như vậy.

"Biết anh hai không phải là anh trai ruột của anh sao?" Ở trước mặt cô, Sở Khương làm ra vẻ không được bao lâu, bởi vì anh không đành lòng để cô khổ sở. Khuôn mặt lạnh lùng kia chẳng qua là dùng để đối phó người khác, còn đối với cô, anh không làm được. Đã nhiều năm như vậy, anh vẫn xem cô là người con gái anh yêu thương nhất, yêu đến đau khổ, không muốn làm cho cô khổ sở, không muốn để cô chịu uất ức. Cô có biết hay không?

"Không phải đã không còn quan trọng rồi sao? Mặc dù không có đầy đủ chứng cứ chứng minh anh hai là cốt nhục của ba, nhưng tất cả mọi người đã biết phần nào, ba và anh hai cũng không thể chủ động đi kiểm tra DNA. Bạn đang đọc truyện tại diendanlequydon.com@TưQuânĐd❀lqdNhưng anh hai đã chủ động bỏ qua tất cả Sở Thành, chỉ thiếu chút nữa tuyên bố với bên ngoài muốn thoát khỏi toàn bộ quan hệ với nhà họ Sở, có phải ruột thịt hay không còn có ý nghĩa sao? Không có gì khác biệt cả! Nếu có thể, ngay cả họ Sở anh hai cũng không muốn mang." Sở Khương nhìn về mặt kính ngạo của Ngưng Lộ, tự giễu nói.

điền đàn lê quý đôn.

3 năm trước ở Mỹ, Tiêu Diệc San tìm được anh, khi nói chuyện này cho anh biết thì anh cũng không tin. Nhưng Tiêu Diệc San cũng dẫn mẹ là Tiêu Tĩnh Nguyệt theo luôn. Họ đối với chuyện nhà họ Sở còn biết nhiều hơn anh thân là con nhà họ Sở.

Nhưng khi đó biểu hiện anh cũng không có quá nhiều kinh ngạc, hơn nữa từ từ chu toàn Tiêu Diệc San, sau đó vừa tìm người điều tra. Vì không để cho tin tức này lộ ra ngoài, anh đã phải trả giá trên trời! Nhưng hình như ở trong nước có người che giấu chuyện này khiến anh không xác nhận tính chân thực của vấn đề này.

Mặc dù không hoài nghi hành động lần này của Tiêu Diệc San có tính trả thù, nhưng vì lấy lại được người con gái anh yêu, anh vẫn đồng ý dùng máy bay tư nhân của bạn lạng lẽ đem hai mẹ con bị cấm trở về nước mang về.

Họ đồng ý ở trước mặt Sở Văn Thiên nói ra chân tướng sự việc, mục đích của anh không phải là vì lấy được Sở Thành, chỉ là vì muốn làm rõ chân tướng, chỉ là vì một cô gái khiến anh đau đớn nhiều năm như vậy! Nhưng người tính không bằng trời tính, người biết rõ chân tướng trong nháy mắt đều ra đi, không để lại một chút thắc mắc nào cả. Khi mọi người không còn đi truy cứu nữa, anh là kẻ không liên quan truy cứu còn ý nghĩa gì?

"Làm sao có thể? Sở Khương, anh nói Sở Mạnh, anh ấy có thể với anh . . . ." Ngưng Lộ lần này thật sự kinh hoàng, tay mảnh khảnh vội vàng bịt miệng. Anh ấy nói Sở Mạnh có thể không phải là con trai của Sở Văn Thiên sao? Không thể nào, không thể nào!!! Cô rõ ràng nhớ chuyện anh từng nói với cô trên xe năm ấy. Anh ấy chỉ nói không phải là anh em ruột với Sở Khương thôi, không phải sao? Bạn đang đọc truyện tại diendanlequydon.com@TưQuânĐd❀lqd Vì chuyện này nên ban đầu cô có không cách nào mở miệng nói rõ cùng Sở Khương. Nhưng tại sao từ trong miệng Sở Khương nói ra lại khác? Cô không hiểu, một chút cũng không hiểu!

Rốt cuộc còn có bao nhiêu chuyện cô không hiểu đây?

"Mẹ con Tiêu Diệc San cũng nói vậy. Mà hình như ba anh cũng có biết chút, nhưng ông không chịu nói một câu. Nhưng từ ánh mắt của ông, anh có thể thấy, ông ấy bù đắp cho anh hai chiếm đa số. Bất kể anh hai có phải là con ông hay không, ông đều ở bên anh." Sở Khương nặng nề nói. Án oán đòi trước tiếp diễn trên người bọn họ, kết quả vẫn là càng thêm khổ đau!

"Tiêu. . . . Anh nói là em họ Sở Mạnh sao? Làm sao anh biết cô ta?" Đối với Tiêu Diệc San, Ngưng Lộ không có nhiều thiện cảm, nhiều lắm là nhớ người này thôi, huống chi cô ta còn giờ trò khiến Bảo Bảo cô sinh non nữa. Thật may mắn là bảo bối của cô vẫn khỏe mạnh cường tráng mà lớn lên, nếu không cô nhất định sẽ hận cô ta. Ngưng Lộ thầm nghĩ trong lòng. Không trách được ánh mắt cô ta nhìn Sở Mạnh luôn mang theo ái mộ, thì ra cô ta đã sớm biết cô với anh không phải là quan hệ anh em họ gần gũi!

"Đúng vậy. Thật ra thì lúc anh xuất ngoại được nửa năm, cô ta đã tìm tới anh! Điện thoại với địa chỉ của em đều là cô ta cho anh. Đúng rồi, Lộ Lộ, năm ấy anh gửi quà về em có nhận được không?" Sở Khương như nghĩ đến cái gì đó hỏi. Sau khi gửi quà một tuần lễ, rốt cuộc anh không chịu được nhớ nhưng nên gọi điện thoại cho cô, nhưng đầu bên kia điện khóa máy. Anh không cam lòng nên mấy ngày đều gọi, nhưng kết quả vẫn như cũ. Anh cho là cô chỉ bị anh hai quản, vì không để cho cô chịu khổ sở anh cũng chỉ có thể dừng hành động gần như điên cuồng của mình.

"Em nhận được! Cảm ơn anh!" Ngưng Lộ nhỏ giọng nói, ngượng ngùng cúi đầu. Cô nghĩ chuyện bởi vì quà tặng kia mà khiến Sở Mạnh nổi giận làm cô động thai.

"Vậy còn thư, em đọc chưa?" Nếu như cô xem cũng sẽ không như bây giờ? Anh rõ ràng đã nói rất rõ ràng, anh nhất định sẽ mang cô về.

"Sở Khương, chuyện lúc trước không nên nhắc lại được không? Chúng ta đã không thể nữa rồi!" Ngưng Lộ biết anh nghĩ gì, nhưng cô không muốn mang gánh nặng này trên lưng nữa. Bây giờ cô đã kết hôn, có con, dù không phải là vì tình cảm, nhưng vì con trai bảo bối của cô khiến cô không thể rời bỏ nơi được gọi là "nhà" kia. Đúng vậy, bọn họ không phải là vì tình cảm, nhưng là vì cái gì? Quan hệ của bọn họ vốn là như vậy, rõ ràng trong khoảng thời gian này đã khá hơn một chút, nhưng hiện tại anh ấy lại không muốn thấy cô, làm cô không hiểu Sở Mạnh đang nghĩ gì, nên xử lý quan hệ giữa bọn họ như thế nào . . .

Vợ chồng sao? Chỉ là một đôi kết hôn 6 năm, có một con trai sắp 5 tuổi sao? Thật ra cho tới bây giờ thì cô cũng chưa có hiểu qua suy nghĩ thực sự của anh! Là cô vẫn chống cự anh! Mà một lần lại một lần anh khiến cô thu hẹp lại cánh cửa của lòng mình thì cũng đã vượt quá tình cảm vợ chồng thông thường rồi.

Là cô sai rồi sao? Hay vẫn là anh sai? Đã sớm không phân rõ được rồi! Duy nhất còn phân rõ chính là cô và Sở Khương đã không thể nào trở về như

trước! Đi qua một đoạn năm tháng dài như vậy, rất nhiều thứ đã sớm thay đổi! Sở Khương, người con trai áo trắng quần đen đó, người con trai đã cùng cô đi qua nhiều tháng năm đó, hôm nay anh đã không còn là anh, cô cũng không còn là cô! Làm sao có thể tiếp tục?

đ≡iễn_đàn_≡ê_ quý_ đ≡ôn.

"Lộ Lộ, ... Anh không quan tâm Anh không quan tâm! Anh chỉ muốn em trở lại bên cạnh anh, được không?" Nghe được cô cự tuyệt, Sở Khương dừng xe ven đường, hoảng hốt mà ôm lấy cô! Anh không phải không nghĩ tới cô sẽ cự tuyệt anh, nhưng khi nghe được anh vẫn nhìn không được mà đau lòng! Niềm tin trong lòng đã sụp đổ trong nháy mắt!

"Sở Khương, xin lỗi! Thật xin lỗi! Em không có cách nào khác!" Ngưng Lộ muốn đẩy ra anh, nhưng anh lại ôm chặt hơn.

"Lộ Lộ, nói cho anh biết. Có phải em thích anh hai hay không?" Cô không ngừng cự tuyệt khiến lòng anh chìm đến đáy, vì đáp án không biết đó mà cảm thấy nặng nề. Nếu như là vậy, vậy anh phải làm sao? Tâm huyết anh cố gắng nhiều năm như vậy coi là cái gì?

"Sở Khương, thật xin lỗi. Đến nhà em rồi! Em về trước đây!" Vấn đề của anh hỏi khó Ngưng Lộ rồi. Khi anh buông cô ra, cô nhìn thấy bên ngoài đã cách nhà không xa, đi mấy phút là có thể đến, cho nên cô không chút do dự đẩy cửa xuống xe. Sự chất vấn của Sở Khương khiến lòng cô không thể bình tĩnh. Bạn đang đọc truyện tại diendanlequydon.com@Tư Quân 7Dd ❸ lqđ Cô thích Sở Mạnh sao? Không thể nào! Cô làm sao sẽ thích tên đàn ông từ lần gặp mặt đầu tiên đã không ngừng ép buộc cô? Sẽ không, sẽ không!!!

"Lộ Lộ, không cần trốn tránh được không? Trở về suy nghĩ thật kĩ lời của anh. Nghĩ kỹ rồi cho anh biết đáp án được không? Bất kể là kết quả gì, em phải nhớ kỹ anh vĩnh viễn sẽ đứng ở bên cạnh em." Nhìn cô hoảng hốt, tay Sở Khương đặt trên tay lái đã cảm đến trắng bệch, hoảng loạn như vậy thể hiện cái gì?

Lộ Lộ, em còn là của anh sao? Trái tim vẫn rất đau, nhưng anh đã không còn là chàng thiếu niên trẻ người non dạ đó nữa rồi, cho dù đau khổ hơn nữa anh cũng không chảy nước mắt.

Dưới màn đêm, anh ngẩng đầu nhìn bầu trời sao, bầu trời chỉ trả lại anh sự im lặng . . .

Ngưng Lộ ở nhà đã một hơn tuần lễ, vẫn không đợi được người đàn ông làm cô hoang mang mấy ngày nay trở về.

Ngày đó sau khi từ trên xe Sở Khương vội vàng đi, lòng của cô không bình tĩnh được. Về đến nhà, cô không dám suy nghĩ kĩ tại sao? Sợ đáp án sẽ làm mình không thể chấp nhận. Cô sợ, cô thật sự sợ!

☆ diễn❸đàn❸le❸❸ quý❸đôn☆

Chủ nhật, thời tiết đẹp! Trời màu xanh, mây màu trắng.

Sáng sớm Ngưng Lộ lấy toàn bộ quần áo trong ngăn kéo ra sắp xếp một lần, xong rồi thì phát hiện thời gian trôi qua quá chậm. Chạy tới phòng đồ chơi của con trai bảo bối chơi xe với con, nhưng cô không yên lòng, không cẩn thận làm mấy chiếc xe đất muốn chết kia đụng vào vách tường. Bạn nhỏ Sở Trí Tu cũng phốt lờ, cậu thờ phỉ phò cất xe vào, sau đó nói cùng cô chơi ghép hình, nhưng chơi được một nửa lại phát hiện người mẹ ngày thường luôn dịu dàng kia lại ngăn người, được rồi! Cậu là nam tử hán đội trời đạp đất không thể so đo với phụ nữ, huống chi phụ nữ này lại là mẹ cậu! Cho nên bọn họ chơi trò khác!

"Nhanh lên một chút á..., mẹ, đi chuyển đi, đi chuyển đi! Ai nha, chết rồi." Truyền tới bên tai tiếng thờ dài của bạn nhỏ Sở Trí Tu.

Ngưng Lộ sững sờ ngẩng đầu, phát hiện trong TV mình bị đánh thảm hại mà chết.

"Mẹ xem mẹ xem, mau chết như thế, mẹ thiệt là tệ! Nếu như là ba thì chúng ta sớm qua bao nhiêu hăm rồi!" Sở Trí Tu ném máy chơi game xuống, không chịu chơi!

"Xin lỗi bảo bối!" Bị con trai mình xem thường có thảm hại hơn sao? Hơn nữa còn so sánh cô với người đàn ông kia? Làm sao so? Cái tên đáng ghét kia bây giờ còn chưa về sao? Có phải anh ta không cần hai mẹ con bọn họ không?

"Mẹ, có phải mẹ khó chịu không?" Rốt cuộc nhận thấy mẹ hôm nay rất không thích hợp, Sở Trí Tu khó được có được lúc tri kỷ như vậy.

"Bảo bối, mẹ chỉ là đang nghĩ vài chuyện mà thôi." Ôm sát thân thể nhỏ bé mềm mại của con trai, trong lòng Ngưng Lộ cảm động. May mắn là có Tiểu Bảo Bối này bên người, nếu không không biết cuộc sống này sẽ trải qua như thế nào.

"Mẹ, có phải mẹ nhớ ba không?" Tiểu tử không nói thì thôi, đã nói thì làm người ta thất kinh!

"Đâu có đâu?" Ngưng Lộ đưa tay nhéo khuôn mặt nhỏ bé của con, nhưng bởi vì lời của con mà mặt nóng lên.

"Mẹ, nói dối là một thói quen xấu!" Bạn nhỏ Sở Trí Tu từ trong lòng mẹ ngẩng đầu nghiêm mặt nói.

"Mẹ đâu có nói dối!" Thật là lòng người quý lớn, tâm tư của cô lại bị một đứa nhỏ không tới 5 tuổi đoán được, thật là đáng sợ! Cũng may đứa nhỏ này là con trai cô.

"Thôi, mẹ quên đi." Mặt Sở Trí Tu như hiểu ra gì đó, khoát khoát tay, lộ ra bộ dạng hoàn toàn hiểu biết.

"Đứa nhỏ xấu xa! Không cho quên đi! Muốn nói điều gì?" Ngưng Lộ rút cuộc lộ ra nụ cười mấy ngày qua khó có được. Bảo bối là niềm vui của cô!

☆ diễn:☀️đàn:🌸lê:♣️ quý:💎 đôn:☆

"Phụ nữ đều nói một đằng, làm một nẻo!" Đưa ra ngón tay mập mạp, Sở Trí Tu chỉ vào mẹ thờ dài nói.

"Ha, còn nhỏ tuổi mà lại nói lời này! Nói nhanh một chút, là ai dạy con?"

"Mẹ, mẹ chơi xấu! Con không muốn chơi!"

"Vậy con nói không?" Nhất định là Sở Mạnh nói! Anh ta sao có thể dạy con như vậy!

"Là chú Tổng nói!" Lần trước lúc cậu đi thăm ba, không biết chú Tổng nói với ba cái gì, sau đó cậu phục hồi tinh thần lại cũng chỉ nghe một câu, sau đó ba nhìn cậu hồi lâu mới nói một câu: "Có lẽ người khác sẽ vậy, nhưng cô ấy thì không!" Cô ấy mà lần trước ba nói là ai? Là mẹ hả? Nhưng đầu cậu nhỏ cũng không có suy nghĩ sâu xa lời người lớn nói.

☆ diễn:☀️đàn:🌸lê:♣️ quý:💎 đôn:☆

Hai mẹ con trong phòng đuổi nhau đến ầm ĩ. Một đuổi theo một trốn, đáng tiếc thể lực Ngưng Lộ không tốt hơn con trai mình bao nhiêu, mới một lát cô đã thở hắt hên ngồi xuống đất.

"Mẹ, mẹ thật là kém!" Sở Trí Tu đứng ở cửa, miệng lớn tiếng cười, vui vẻ như vậy! Gương mặt nhỏ nhỏ đó dường như chòng chéo lên một gương mặt khác đã lâu không thấy, Ngưng Lộ ngồi dưới đất quên thu hồi tâm mắt mình!

Đó là con trai của cô, cũng là con trai của anh . . . . . Quan hệ máu mủ có thể gần gũi tới mức nào? Trước kia cô không có suy nghĩ sâu xa, hiện tại đã cảm nhận sâu sắc hơn, đó là một chuyện vĩnh viễn không cách nào thay đổi! Bụng cô mang thai gần mười tháng mới sinh ra được Bảo Bảo thế nhưng lại có thể giống người khác như thế. Ánh mắt ẩm ướt như có thứ muốn chảy xuống! Thật đáng ghét! Vậy mà cô lại muốn khóc!

Người đàn ông ghê tởm đó, kể từ ở với anh mấy năm nay cô khóc còn nhiều hơn 20 năm trước cộng lại. Anh ta thật sự rất ghê tởm!

Nói không gặp là không gặp! Sao có thể có kẻ tuyệt tình như vậy? Hay anh vốn là vô tình? Đã là vô tình tại sao còn phải cho cô nhiều biểu hiện giả dối như vậy, để cô cho là anh đối với cô là có tâm, để cô cho là cánh tay vững chắc của anh thật sự có thể dựa vào cả đời, thậm chí để cô tin rằng anh thực sự muốn cho cô vui vẻ. Đúng vậy, vui vẻ! Buổi tối ngày nào đó, tháng nào đó, năm nào đó, có một người đàn ông ở bên tai cô nhẹ nhàng nói: "Anh muốn cho em vui vẻ có được không?"

Có phải lúc ấy ánh trăng quá mong lung mê hoặc tim anh không? Có phải là anh chỉ là nhất thời? Tại sao lúc này cô còn có thể nhớ tới chuyện đã lâu như vậy?

Nước mắt trong suốt đã ướt đầm hai gò má.

"Mẹ, mẹ làm sao vậy? Xin lỗi mẹ! Mẹ, mẹ đừng khóc nữa! Con không chạy nữa được không? Con cũng không chọc mẹ tức giận nữa!" Dù sao tiểu quỷ vẫn là con nít!

Sở Trí Tu thấy mẹ khóc thương tâm như vậy, cho là mình chọc mẹ tức giận! Cậu lớn như vậy còn chưa thấy mẹ khóc thành ra như vậy? Vậy phải làm sao bây giờ? Bàn tay nhỏ mập mạp vươn ra, lau đi chất lỏng còn mang theo nhiệt độ trên mặt mẹ. Haiz, phụ nữ, bất kể lớn nhỏ đều là mọt ướt, mẹ lớn như vậy còn khóc như bé gái trong nhà trẻ vậy!

Ngưng Lộ dùng sức ôm lấy con trai, mặt dán tóc của con, không cách nào dùng khóc.

☆ diễn:☀️đàn:🌸lê:♣️ quý:💎 đôn:☆

"Thiếu phu nhân, cậu hai tới chơi, muốn cho cậu ta đi lên không?" Một tiếng gõ cửa cắt đứt tiếng khóc không kèm chế được của Ngưng Lộ.

Sở Khương tới? Anh tìm cô có chuyện gì? Từ lần trước anh đưa cô về nhà bọn họ không gặp mặt, cũng không gọi điện thoại. Cô cho là cô đã nói đủ rõ ràng. Nhưng nếu người đã tới rồi, vậy thì lên đây đi!

"Thím Trương, con xuống ngay! Thím bảo anh ấy chờ một chút!" Ngưng Lộ vội vàng lau khô nước mắt trên mặt, giờ phút này cô nhất định rất nhếch nhác?

"Mẹ, mẹ khóc xấu quá!" Lúc Ngưng Lộ xoay người muốn đi vào phòng rửa tay, rửa mặt thì một giọng nói không lớn không nhỏ vang lên phía sau.

Tại sao những lời này quen thuộc như vậy?

"Sở Trí Tu, sao con có thể quá đáng như vậy?"

Chương 80: Cùng Nhau Đau Đi

Đây là lần đầu tiên Sở Khương tới chỗ ở của anh hai.

Khi vào cửa thì không ngừng quan sát, nơi này không tính lớn, nhiều lắm chỉ là căn nhà 300 mét vuông mà thôi, không thể so với đại trạch nhà họ Sở. Nhưng mà ba người ở thêm một Thím Trương cũng là dư dả rồi, ít nhất bọn họ ở bên ngoài cũng rất thoải mái.

Sau khi kết hôn thì anh hai chuyển ra ngoài ở, thật ra thì cũng là vì tốt cho Lộ Lộ chăng? Tính tình Lộ Lộ căn bản là không thể sống chung hòa bình với ba mẹ anh, huống chi vợ chồng bọn họ còn có nhiều nhân tố bên ngoài như vậy.

Có lẽ anh hai cũng quan tâm cô ấy ở mức độ nào đó! Nhưng anh không chấp nhận kết quả như thế. Dù là sau đó anh hai đối với cô ấy tốt thế nào, cũng không chối bỏ được sự thật rằng anh ta đã từng nhẫn tâm chia rẽ bọn họ. Vừa bắt đầu đã sai đường, vĩnh viễn cũng đi không tới điểm cuối, không phải sao? Cho nên bất kể như thế nào, lần này anh nhất định phải cùng Lộ Lộ đối mặt với anh hai, làm rõ đoạn nghiệt duyên này! Anh muốn cùng cô bắt đầu lại lần nữa, anh muốn thực hiện nguyện vọng nhiều năm trước, cho cô một gia đình hạnh phúc hoàn mỹ.

☆điển♥đàn☆lê♥quý♥đôn

"Cậu hai, mời cậu ngồi. Uống ly trà trước đi! Thiếu phu nhân lập tức xuống ngay." Thím Trương đối với cậu hai nhà họ Sở vẫn có ấn tượng tốt, dù sao khi còn làm ở đại trạch nhà họ Sở thì cậu cũng chưa hề lớn tiếng trách mắng bọn họ. Bản quyền thuộc về ☆điển♥đàn☆lê♥quý♥đôn☆ @TưQuânBà cũng có nghe qua quá khứ của anh và thiếu phu nhân, nhưng chỉ có thể trách bọn họ hữu duyên vô phận thôi ...

Kể từ xảy ra chuyện cho tới bây giờ, cậu cả cũng chưa về nhà, cũng không biết hôm nay cậu hai tới cửa là có chuyện gì?

"Thím Trương, không cần khách sáo! Thím bận việc thì để mình con chờ được rồi." Sở Khương khẽ mỉm cười nói.

"Vậy tôi đi làm việc trước! Có gì cậu cứ gọi tôi!" Thím Trương lui xuống.

Không đến mười phút, Ngưng Lộ nắm tay con trai xuống lầu.

"Sở Khương, sao anh lại tới đây?" Ngưng Lộ với con trai vẫn nhìn chằm chằm máy chơi game trong tay ngồi trên salon đối diện Sở Khương: "Sở Trí Tu, chào chú đi!" Ngưng Lộ vuốt khuôn mặt nhỏ của con trai, đứa nhỏ hình như luôn giữ cảm giác bức dọc với Sở Khương, cũng không biết nảy sinh từ khi nào nữa!

"Chào chú!" Vì bất đắc dĩ, ngay cả mặt Sở Trí Tu cũng không giương lên, đáp xong một tiếng lại tiếp tục đùa nghịch máy chơi game trong tay. Mặc dù đã gặp qua Sở Khương mấy lần, nhưng người bạn nhỏ ghi hận, vẫn không thể quên người lần trước đụng cậu làm cho khuôn mặt nhỏ khô ngo của cậu thiếu chút nữa bị phá hoại, người bạn nhỏ cười lần hai. Sở Trí Tu cậu quen ác bá, thậm chí có người dám giễu cợt cậu, có thể tưởng tượng cái đầu nhỏ của cậu ghi hận bao nhiêu tên đầu sỏ gây nên đó!

"Thật xin lỗi!" Ngưng Lộ nhìn đứa con một chút lễ phép cũng không có, vừa yêu vừa hận: "Sở Trí Tu, sao con có thể như vậy? Chào hỏi thì phải nhìn mặt đối phương. Ở trường có giáo không dạy con hả?"

"Chào chú!" Lần này rốt cuộc ngẩng đầu lên.

"Không sao!" Sở Khương nhìn mẹ con bọn họ mà không thể chen vào được, trong lòng lạnh như băng. Con đường của bọn họ phải đi như thế nào? Anh hai sẽ buông tay sao? Lộ Lộ thì sao? Còn có một sự thật không thể xóa bỏ, đó là một đứa nhỏ không có cảm tình với anh. Nếu như tương lai bọn họ ở chung một chỗ, vậy sẽ có bao nhiêu chuyện phong ba đây? Nhưng bất kể như thế nào, anh vẫn muốn thử.

☆điển♥đàn☆lê♥quý♥đôn

"Sở Khương, anh tới có chuyện gì sao?" Ngưng Lộ ngẩng lên nhìn Sở Khương vẫn nhìn cô đắm đuối. Ánh mắt anh nóng rực làm cô hơi sợ!

"Hôm nay anh hai xuất viện, anh ấy không về nhà sao?" Bản quyền thuộc về ☆điển♥đàn☆lê♥quý♥đôn☆ @TưQuânSở Khương uống một ngụm trà, chậm rãi nói ra mục đích hôm nay anh tới. Anh biết rõ anh hai ở nơi nào còn hỏi. Rõ ràng anh hai đã xuất viện cũng không về nhà ở, vậy thể hiện cái gì? Mà nếu Lộ Lộ biết anh hai làm như vậy thì có phản ứng gì?

"Anh nói anh ấy xuất viện?" Tay Ngưng Lộ vuốt tóc con trai cứng đờ. Sở Khương nói anh ấy xuất viện? Vậy sao anh ấy không về? Lại đi đâu rồi? Thế mấy ngày qua cô lo lắng cho anh thì sao? Cảm giác hờn giận không tên tràn ngập trong ngực.

"Mẹ, tối hôm qua con đã biết rồi!" Sở Trí Tu bĩu môi khinh thường nói. Tối hôm qua cậu có chat video với ba, nhưng ba nói tạm thời sẽ không về nhà, cũng không có hỏi thăm mẹ như ngày thường, cậu cho là mẹ cũng biết!

khuất mà nói cũng là bất kính!

"Bác Trương, đừng dài dòng. Xảy ra chuyện gì con chịu trách nhiệm. Nhất định sẽ không liên lụy đến bác." Sở Mạnh có chút không kiên nhẫn, bây giờ anh chỉ muốn nhanh chóng chứng thật suy nghĩ của mình không có sai. Nếu như đi không có lừa anh, anh nghĩ đáp án muốn anh nhất định ở trong này!

"Cậu Sở. . . ." Lão Trương vẫn còn ở do dự!

"Con nói bác đi thì bác đi! Con nói rồi sẽ không để bác gặp chuyện không may! Bác Trương, con là người tùy tiện hứa hẹn sao?" Sở Mạnh không biết khi nào lời mình nói đã làm người khác không tin.

"Được rồi!" Uy nghi đàn ông quá mạnh mẽ, ngay lão Trương gần 60 tuổi cũng không khỏi tự chủ nghe lời anh.

Công cụ đào bới được lấy ra rất nhanh, Sở Mạnh lại từ chối lão Trương giúp đỡ, tự mình động thủ cạy tầng bùn nhão kia ra. Truyện được chuyển ngữ bởi [Tứ Quân@Diễn đàn Lê Quý Đôn](#) Mỗi một lần này là mỗi một lần tìm anh đập mạnh. Anh cảm giác mình hồi hộp, đúng vậy, hồi hộp. Mặc dù sớm đã chuẩn bị tâm lý đối mặt với đáp án kia, nhưng giờ phút này anh lại "hồi hộp".

Những tiếng đánh mạnh không ngừng vang dưới ánh mặt trời chói chang trong công viên tưởng niệm, bởi vì trời khá nóng, cũng bởi vì dùng sức, quần áo sau lưng Sở Mạnh đã ướt đẫm, phần lưng to lớn theo động tác trên tay mà phập phồng.

"Bác Trương, giúp con chuẩn bị nước." Gạch đã bị anh nhanh chóng cạy ra, anh chỉ mượn có đề lão Trương tránh mặt mà thôi. Anh không muốn cho người ngoài thấy thứ không nên thấy.

Lão Trương biết anh không muốn cho người khác thấy, không nói gì tránh ra.

[diễn đàn Lê Quý Đôn](#)

Cuối cùng đã tới thời điểm vạch trần đáp án cuối cùng rồi sao? Mẹ, xin lỗi! Rốt cuộc sẽ mang đến cho con "vui mừng" gì đây! Lấy viên gạch màu xanh ra, một hộp nhỏ màu đen chạm trổ hoa văn đang ở trước mắt. Sở Mạnh đưa tay ra đột nhiên dừng giữa không trung.

Anh hận mình do dự, đây là chuyện anh chưa từng trải qua. Do dự cái gì đây? Anh không phải đã sớm nhìn thấu sao? Cuối cùng bàn tay vờn ra lấy cái hộp dính ít bùn, mờ ra.

Chính là nó! Chính là nó! Giờ khắc này Sở Mạnh không thể không vì Tiêu Tinh Nguyệt suy nghĩ cẩn thận mà vỗ tay! Nếu như vào thời điểm sau cùng bà không nói ra, vậy thân thể anh sẽ giấu giếm cả đời sao?

Anh đề ý sao? Đúng vậy, thật ra thì anh đề ý! Anh đề ý tóm lại anh là con ai. Anh đề ý khổ cực cố gắng nhiều năm như vậy của anh lại phát hiện thật ra cái gì mình cũng không phải! Không phải là con trai của Sở Văn Thiên, không có một chút quan hệ với nhà họ Sở! Tất cả những chuyện anh làm trong mắt người khác đều là trò cười!

Một trò cười không có người xem! Anh muốn trả thù ai? Sở Văn Thiên sao? Hay Sở Khương? Vì sao anh trả thù chứ? Đã nhiều năm, người ta đối xử với anh so với con trai ruột còn tốt hơn, vậy mà anh lại làm chuyện ra khiến mọi người đều đau thương. Bây giờ anh phải dùng thân phận gì trở về đây? Trở về đối mặt với người phụ nữ anh đương nhiên cho là vợ mình?

Ngưng Nhi, nếu như em biết sự thật? Có phải sẽ ước gì cách anh càng xa càng tốt không? Phải không?

Di, con không hề ngờ tới, người đứng sau chuyện này là di sao? Con đã từng tin tưởng di!!!

Phụ nữ yêu là chuyện đáng sợ nhất trên đời, có thể khiến người ta lên thiên đường, cũng có thể sau một giây làm người ta rơi xuống địa ngục muôn đời, muốn kiếp không thể quay về.

Có phải chúng ta đều không có được hạnh phúc của mình không? Mẹ thân yêu của con!

[diễn đàn Lê Quý Đôn](#)

"Cậu Sở, nước đây!" Mặt trời tỏa nắng gắt, lão Trương xách theo một thùng nước đi tới. Xem ra cậu Sở đã lấy được thứ cậu ấy muốn, bây giờ con người thật là quá quái gở, để một người đã qua đời nhiều năm như vậy vẫn không thể yên giấc. Cô gái này khi còn sống rất cuộc có bí mật gì không thể nói ra? Truyện được chuyển ngữ bởi [Tứ Quân@Diễn đàn Lê Quý Đôn](#) Tại sao cậu Sở lại nắm chặt cái túi nhỏ bịt kín không nói lời nào, trên mặt có đau khổ không nói ra được. Là đau khổ không sai chứ? Ừ, nhưng trên mặt cậu Sở sao lại vẻ mặt này? Lão Trương xách theo nước không dám hỏi nhiều nữa câu.

"Bác Trương, con đi! Chuyện còn lại bác giúp con xử lý!" Mãi cho đến khi lão Trương đứng đó đã 5 phút thì Sở Mạnh mới đứng lên, ngay cả áo khoác bên cạnh cũng không cầm theo mà đi xuống chân núi.

"Cậu Sở, áo khoác của cậu!" Lão Trương muốn đuổi theo, nhưng đông rồi rầm trước mặt này phải thu thập cho xong ngay lập tức! Bất đắc dĩ nhìn bóng dáng cao lớn càng lúc càng xa đó, lão Trương ngồi xổm người xuống, đem hủ tro cốt cất xong, làm bằng phẳng lớp gạch. Xin lỗi, cô nghỉ ngơi đi! Chắc sau này sẽ không người đến quấy rầy cô nữa . . .

Có ai 3 giờ chiều đã bắt đầu uống rượu không? Còn là một người uống rượu giải sầu? Có, chính là Sở đại tổng giám đốc thất bại tình trường của chúng

ta.

Trong phòng tổng thống khách sạn năm sao, sau khi về từ công viên tưởng niệm, Sở Mạnh ném mình vào bồn tắm bình thường ít dùng đến, mở ra một bồn đầy nước lạnh, nhưng dù ngâm nước như thế nào cũng không thể xua tan đi cảm giác khó chịu đến tận cùng trong lòng anh!

Mẹ kiếp! Hai tay nắm chặt thành bồn, dùng sức đánh vào mặt nước, nhất thời bọt nước văng khắp nơi trong phòng tắm. Anh đứng lên, đều đều nói mỹ nhân tắm xong là mê người nhất, nhưng trên thực tế, mỹ nam cũng tuyệt không thua kém, đâu chỉ không thua gì, càng thêm khó gặp nữa! Ủ, tuy vậy không ai có cơ hội thấy màn trước mắt này: toàn thân cơ bắp rắn chắc bởi vì mới vừa tắm rửa xong mà tỏa ánh sáng mê người, mỗi một khối đều là kiệt tác của thượng đế, dưới ánh đèn làm người ta không nhìn được muốn vươn tay sờ thử có phải cũng mê người như khi nhìn hay không, sợi tóc ướt, mềm mại, đen nhánh nổi bật lên khuôn mặt sáng sủa, tuấn tú có một không hai của anh.

Tiền tay cầm áo choàng tắm màu trắng để ở một bên lên, cũng không quan tâm trên người có nước không, cứ như vậy mà mặc vào. Lúc này anh cần tề đại, quá khó khăn để chịu đựng sự thanh tịnh!

Anh không phải người say rượu, công việc của anh cần anh luôn duy trì đầu óc tỉnh táo, nhưng bây giờ cái gì anh cũng không có, còn phải đầu óc tỉnh táo làm gì? Ngay cả vợ, anh cũng sắp không giữ được rồi!

Điện thoại ㊞ ㊞ ㊞ ㊞ ㊞ ㊞ ㊞ ㊞ ㊞ ㊞

Ngưng Nhi! Nhắm mắt lại, ra sức đem cả ly rượu nóng hùng hực rót vào bụng, nhưng càng uống gương mặt đỏ lại càng rõ ràng, cảnh ngày đó cô ở trong ngực Sở Khương không thể xóa mờ!

Bọn họ vốn là một đôi mả! Là anh vì việc riêng của mình mà cưỡng cầu cô. Anh biết anh sẽ không có kết quả tốt, hiện tại báo ứng không phải đã tới rồi sao? Tới thật nhanh! Ngưng Nhi, anh muốn nắm tay em không buông, nhưng trái tim em đã sớm trao người khác rồi! Anh nắm tay em còn có ích gì? Biết rõ là rất vô dụng, nhưng anh vẫn muốn em!

Toàn bộ 5, 6 bình rượu mạnh xếp thành một hàng rất chỉnh tề, ly thủy tinh nghiêng ngả ở mép bàn, màu vàng sánh của rượu nhỏ xuống trên sàn nhà, cả phòng đầy mùi rượu.

Anh lẳng lặng nằm trên mặt bàn, nhưng ý thức vẫn rất rõ ràng. Muốn quên cũng không quên được! Muốn say cũng không say được! Mặt của cô, nụ cười của cô, phiền muộn của cô, sự tức giận của cô, hơi thở gấp khi cô trần trọc phía dưới anh . . . . . Tất cả, tất cả của cô giống như cổ độc sống trong thân thể anh, chỉ cần phát tác sẽ đau tận xương tủy, anh phải làm sao mới có thể giải được?

Điện thoại ㊞ ㊞ ㊞ ㊞ ㊞ ㊞ ㊞ ㊞ ㊞ ㊞

Lúc này, tiếng điện thoại vang lên trong phòng, người nào có bản lĩnh phi thường biết anh đang ở đây? Không thể nào là A Tự, nếu như là cậu ta căn bản không gọi điện thoại, đây là sản nghiệp nhà cậu ta mà cậu ta chính là Tổng đại thiếu, chỉ cần cầm thẻ tự động quẹt nhẹ là có thể đi vào. Cũng không thể là A Chính, A Chính không phải là người nhiều chuyện, biết tâm trạng anh không tốt sẽ không tới quấy rầy anh. Vậy là ai? Sẽ là cô ấy sao? Ngưng Nhi, em đến tìm anh sao?

Anh đã lâu không gặp cô, nhưng thật ra là nhớ chết luôn. Tuy nhiên anh còn phải hành hạ mình không được gặp cô! Ha ha, gặp thì sao chứ?

Không quan tâm, để nó vang đi! Ai anh cũng không muốn nhìn, chuyện gì cũng không muốn để ý! Tốt nhất say chết thôi!

Anh cho là anh không để ý thì điện thoại sẽ tự động ngừng, nhưng tiếng ồn chói tai kia một lần lại một lần vang lên, không chịu dừng!

Mẹ kiếp! Có ý tìm anh gây chuyện sao? Khách sạn nhà A Tự sao lại đáng ghét như vậy? Nào có một mực quấy rầy phòng VIP chứ?

"Chuyện gì?" Anh đã uống nhiều rượu, nhưng ý thức rất thanh tỉnh, bước chân cũng không có tập tễnh đi tới bất kỳ cái điện thoại chết tiệt kia! Giọng nói lạnh lẽo làm nhân viên lễ tân cũng rợn cả người. Sao lại xui xẻo thế chứ?

"Sở tiên sinh, lầu dưới có một vị tự xưng là vợ của ngài, còn có một vị Sở tiên sinh khác nói muốn tìm ngài có chuyện, có để cho bọn họ lên không?" Không dám chần chờ, nhân viên lễ tân nói một hơi. Nếu không như vậy, cô nghĩ cô sẽ không có dũng khí nói tiếp. Sở tiên sinh phía trên không dễ chọc, nhưng Sở tiên sinh trước mặt này cũng vậy, anh ta lại uy hiếp cô nếu như cô không gọi điện thoại lên thì ngày mai cô cũng không đi làm nữa!

Công việc có phúc lợi tốt như vậy sao có thể bỏ chứ? Huống chi người đàn ông có văn hóa đó có vẻ sẽ không nói lời lừa gạt cô! Chỉ có thể trách cô không may, gặp phải người không nên gặp.

"Để cho bọn họ lên đây đi!" Ước chừng im lặng khoảng một phút, Sở Mạnh mới từ từ nói ra những lời này!

Anh còn chưa đi tìm bọn họ, bọn họ đã tìm tới rồi! Cứ như vậy không thể chờ đợi được sao? Quan Ngưng Lộ!!! Điện thoại bị ném mạnh xuống!

Điện thoại ㊞ ㊞ ㊞ ㊞ ㊞ ㊞ ㊞ ㊞ ㊞ ㊞

Kéo cửa ra, thấy một đôi nam nữ dính nhau như tường này làm tim Sở Mạnh nhói đau.

Người con trai hòa nhã như ngọc là Sở Khương sao? Cho dù là ở thương trường chém giết nhiều năm, lại không thể thay đổi được bản tính khiêm tốn của nó. Mà người phụ nữ làm anh đau lòng cực điểm kia vẫn thủy mị, duyên dáng, không màng việc đời như vậy.

"Chuyện gì?" Giọng hơi mệt mỏi của, Sở Mạnh đem tay chống lên khung cửa, cũng không muốn cho bọn họ đi vào. Đây coi là gì chứ? Thì ra thật sự là anh yêu cầu quá đáng rồi, biết rõ không thể được, lại muốn mạnh mẽ lấy . . . . .

"Anh hai, cho chúng em vào đi. Em có lời muốn nói!" Sở Khương nhìn áo choàng tắm rộng rãi của anh hai, tóc rối bù như vừa tắm xong không lâu, trong giọng nói rõ ràng có mùi rượu. Trong ấn tượng của anh, Sở Mạnh vẫn luôn ngồi trên cao kia chưa bao giờ mất đi lý trí, chưa bao giờ sẽ nhếch nhác như hôm nay. . . . . Là vì sao?

"Chân của anh đỡ chưa?" Ngưng Lộ không có nhìn mặt anh, cô sợ nhìn sự không hoan nghênh và cự tuyệt ở anh. Tầm mắt chỉ chạm đến bắp chân lộ ra bên ngoài của anh, trên bắp đùi có một vết thương dài, là do lần trước gây nên sao? Cô nhớ trước kia trên người anh không có bất kỳ vết thương nào.

Mặt Ngưng Lộ như nghĩ đến cái gì đó, lập tức đỏ lên.

"Xem ra, em muốn tới quan tâm bộ dạng tôi?" Không quan tâm còn có người thứ ba ở hiện trường, Sở Mạnh không chế bản thân không được đem kéo Ngưng Lộ qua, khóa vào trong ngực. Mùi rượu nồng nặc bao quanh cơ thể cô.

"Anh buông em ra trước được không?" Không có thói quen ở trước mặt người khác gần gũi như thế, hơn nữa còn là ở trước mặt Sở Khương, Ngưng Lộ đỏ mặt muốn đẩy ra anh, nhưng anh lại không động đẩy chút nào.

"Anh hai, anh buông cô ấy ra! Em nghĩ chúng ta cần nói chuyện một chút." Vẻ đau đớn hiện lên trên mặt Sở Khương, nhất định anh hai phải như vậy trước mặt anh sao? Anh sắp không nén được tức giận rồi!

"Nói? Anh nghĩ vợ chồng anh còn có chuyện cần nói. Về phần em muốn nói chuyện gì với anh, chờ anh xử lý vấn đề của bọn anh tốt trước rồi hãy nói!" Sở Mạnh một tay đem bé Ngưng Lộ lên, tựa như bế đứa bé, một tay lúc Sở Khương còn phản ứng không kịp thì khóa lại. Sở Khương muốn nói với anh? Vậy phải xem anh có vui vẻ không! Mà bây giờ anh vừa đứng rất rất tức giận!

"Anh hai, mở cửa ra!" Sở Khương không nghĩ tới anh hai có thể như vậy, trước mặt anh bé Lộ Lộ đi vào, trong mắt của anh ấy lóe lên cái gì anh sẽ không nhìn ra sao? Anh hai, nhất định phải như thế trước mặt em sao?

"Buông em ra! Sao anh có thể như vậy?" Ngưng Lộ không ngừng quơ tay đánh vào phần lưng săn chắc của anh. Anh ta thật sự là người đã man không hiểu chuyện, ngay trước mặt Sở Khương ôm cô đi vào như vậy, có người mắt cũng biết anh muốn làm gì.

Mà bây giờ cô bị anh đè chặt trên ván cửa, không thể động đậy, lại không dám gọi lớn tiếng. Bởi vì bên ngoài cánh cửa không ngừng truyền đến âm thanh làm gián đoạn, nhất định là Sở Khương đang gõ cửa. Tuy nói cửa phòng tổng thống khách sạn năm sao có hiệu quả cách âm tốt, nhưng dù sao giữa bọn họ cũng chỉ là một cánh cửa nhỏ, có động tác lớn gì người bên ngoài làm sao không nghe được?

"Em đã có thể đem đàn ông tới trước mặt tôi rồi, tôi là chồng danh chính ngôn thuận của em, chẳng lẽ không thể đối với em như vậy sao?" Giọng nói dịu dàng ngày thường đã sớm không còn tồn tại, lúc này trước mặt cô là Sở Mạnh cô thực sự biết, nói chuyện cay nghiệt, vô tình như vậy

"Tại sao anh luôn thích đem tội danh không liên quan đến em đổ lên đầu em?" Trong lòng Ngưng Lộ vô cùng oan ức, vô cùng tức giận, lần đầu tiên cô đứng cảm nắng mặt lên đối mặt với anh. Lúc này sự châm chọc trong mắt anh khiến cô thấy xa lạ, rốt cuộc anh làm sao vậy?

"Cái miệng nhỏ này, thật là lợi hại! Còn không thừa nhận sao? Em dám phủ nhận em không phải mới vừa tới cùng người đàn ông khác sao? Em dám phủ nhận người đàn ông kia không phải là tình nhân cũ của em sao? Em dám phủ nhận em đã không còn cảm giác với hắn sao? Em nói cho tôi biết đi, Quan Ngưng Lộ! Em nói đi!" Người chồng tức giận nắm chặt cổ cô, bắp đùi thon dài đè nặng lên cô làm cô không thể động đậy.

"Anh không có lòng tin vậy sao?" Ánh mắt cuồng loạn của anh khiến lòng Ngưng Lộ chưa xót. Sở Khương là mối tình đầu của cô nhiều năm như vậy, làm sao cô có thể nói quên là quên được? Nhưng bọn họ cũng đã kết hôn lâu rồi, cô và Sở Khương đã không thể quay lại được nữa. Chẳng lẽ làm bạn bè bình thường cũng không được sao? Huống chi bọn họ không phải cùng nhau lớn lên sao? Dù không phải là anh em ruột, chẳng lẽ một chút tình cảm cũng không có? Vấn đề của anh cô phải trả lời thế nào anh mới hài lòng?

"Đúng!" Anh trả lời gọn gàng linh hoạt: "Vậy em nói cho tôi biết, em còn yêu nó không?"

"Em không biết!" Những lời này nói ra khỏi miệng, Ngưng Lộ còn chưa kịp phản ứng, anh ngông cuồng hôn chồng chất lên môi cô!

Diễn đàn ⚡ Lê ⚡ Quý Đôn

Cô nói gì? Cô nói không biết sao? Có yêu một người hay không sao lại không biết? Chẳng qua là không muốn nói cho anh biết mà thôi chứ gì? Rõ ràng đã có đáp án còn muốn đi hỏi, không phải tự rước lấy nhục thì là cái gì? Sao anh không học cách từ bỏ đi chứ?

Nụ hôn này thô lỗ mà trực tiếp, không có chút thương hoa tiếc ngọc nào, Sở Mạnh hoàn toàn bị cô chọc giận, không biết là muốn trừng phạt cô hay là trừng phạt mình. Môi mòng trên đôi môi của cô mút hết cái này đến cái khác, liên tục gặm vò, lực hôn của anh rất mạnh, hôn làm cho răng bọn họ chạm vào nhau, anh muốn đẩy môi cô ra tham tiền vào, nhưng cô gái bướng bỉnh đó ngậm chặt lại, không chịu thả lỏng.

Được, nếu không muốn hưởng thụ, vậy thì không cần hưởng thụ đâu.

Cánh tay dùng sức ôm cô lên, cổ tay nhẹ dùng sức để cho cô vòng chắc hông của anh, cả thân thể nhỏ nhắn hoàn toàn rời mặt đất, bị anh đè trên cửa.

"Uhm . . . ." Nụ hôn của anh quá mức mãnh liệt khiến cô không kịp suy nghĩ, cũng tạm thời quên mất ngoài cửa còn có một người đàn ông khác có lẽ vẫn còn đang chờ.

Rốt cuộc, anh thỏa mãn, buông đầu lưỡi vừa đau vừa tê của cô ra, mở cổ áo cô, sau đó chôn cả khuôn mặt vào.

Diễn đàn ⚡ Lê ⚡ Quý Đôn

"A, Sờ Mạnh, cái tên khốn kiếp này, anh muốn làm cái gì? Buông tôi ra! Buông tôi ra!" Cô tức giận, đánh mạnh bả vai anh, thế nhưng anh lại cố ý dùng sức cắn một cái, lưu lại một vết thật sâu để cô đau kêu thành tiếng. Một cái đau này khiến cô ý thức được bây giờ bọn họ đang ở đâu, làm chuyện gì. Trời ạ, tại sao anh ta có thể như vậy? Làm nhục ngay trước mặt Sờ Khương như vậy sao? Anh ta còn có thể càng quá đáng, xem mọi thứ không liên quan đến mình!

Nhắm chặt mắt cố gắng không để cho mình rơi lệ, nhưng cô không làm được, không làm được! Người đàn ông này cố ý không để cho cô dễ chịu!

"Đau không?" Anh ngẩng đầu nhìn cô, trong tròng mắt ngăm đen chuyển thành một loại ánh sáng ác ma, lạnh lùng cười một tiếng làm cô run sợ.

Nước mắt lăn trên khuôn mặt nhỏ của cô khiến anh muốn nhẹ tay lại, nhưng cô nhắm chặt mắt lại làm cho lửa giận của anh càng rực cháy hơn! Cứ như vậy không muốn nhìn thấy anh sao?

"Quan Ngưng Lộ, mở mắt to ra nhìn tôi! Xem là ai đoạt lấy em? Không dám nhìn sao? Nếu như Sờ Khương còn ở phía ngoài đó, nhất định có thể nghe được tiếng rên hưởng thụ của em, xem tôi đoạt lấy em như thế nào không? Cũng cho nó biết người yêu cũ của nó, công chúa của nó ở dưới thân đàn ông dâm dăng cỡ nào!"

Phản eo gầy thoáng dùng sức, đẩy cô lên, bàn tay thăm dò vào trong váy đã bị kéo cao lên tới eo, gạt quần nhỏ của cô qua bên, không có bất kỳ động tác đạo đức yếu thương nào, hai ngón tay thô lỗ di chuyển.

"Không nên như vậy, đau quá!" Gương mặt của cô trở nên tái nhợt, đôi môi cắn đến chảy máu, anh hoàn toàn không bận khoản đến cô chưa động tình, động tác đi vào vừa sâu lại vừa mạnh, hơn nữa không có cho cô bất kỳ thời gian thích ứng đã di chuyển.

Trái tim, vẫn đau đớn, nhìn thấy cô khó chịu, vốn là lửa giận che mắt chính anh, cũng đau lòng theo, động tác cũng chậm hơn, rốt cuộc là muốn hành hạ cô hay là hành hạ mình đây?

Diễn đàn ⚡ Lê ⚡ Quý Đôn

"Sờ Mạnh, anh chỉ biết đối với tôi như vậy? Tôi hận anh chết đi được!" Đau đớn làm cô uất ức, khiến giọng điệu Ngưng Lộ trở nên nguội lạnh, anh lại đối xử với cô như vậy, trước kia dù tức giận thế nào anh cũng sẽ không như vậy. Nhưng hôm nay cô căn bản không có chộc tới anh, không phải sao? Tại sao phải làm như vậy với cô? Tại sao? Có phải trong lòng anh cô chỉ là đối tượng phát tiết mà thôi không? Thân thể rất đau, trái tim cũng rất đau . . .

"Trừ việc mỗi lần anh cưỡng bức tôi, anh còn biết cái gì chứ? Tôi chính là không quên được Sờ Khương thì sao, anh có điểm nào đáng giá để tôi thích sao?"

Lời của cô ... giống như sấm chớp, thẳng tắp bổ vào đầu anh, tim còn có thể đau hơn sao?

"Cứ thích như vậy sao? Nhưng người bây giờ đoạt lấy em là tôi!" Không có đạo đức, không có thương tiếc, anh nặng nề rút ra, thô lỗ đi vào.

"Anh chính là ác ma! Tôi hận anh! Hận anh chết đi được. . . ." Cuối cùng, Ngưng Lộ không khống chế được mình đau khóc thành tiếng. Đau đớn đến tê liệt lần đầu tiên đó, hôm nay cô đã trải nghiệm lại, một lần nữa!

"Tôi là ác ma, tôi sẽ cho em nếm thử một chút cái gì gọi là ác ma." Không chút thương tiếc nào, cũng không quan cô khóc đến không thở nổi, cố gắng di chuyển hông, hướng lên phía trên đâm vào cô. Muốn đau thì cùng nhau đau đi! Nếu không cách nào sống yên ổn, vậy thì cùng nhau xuống địa ngục là được.

Nhiều năm như vậy, trong cảm nhận của cô anh dĩ nhiên là một ác ma chỉ biết cưỡng bức cô mà thôi! Ý thức bay xa rồi, anh đau, anh muốn cô cũng đau theo! Động tác càng lúc càng nhanh, càng lúc càng mạnh, lúc này anh căn bản không có cách lo lắng đến thân thể mảnh mai của cô có chịu được sức lực mạnh mẽ của anh hay không, anh chỉ muốn tổn thương cô mà thôi. Chỉ có như vậy, anh đau mới có thể dễ chịu hơn một chút!

Ngưng Nhi, Ngưng Nhi! Ở trong lòng em, anh chẳng là gì cả!!!

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Ác Ma Quá Yêu Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 81: Trả Lại Em Tự Do, Không Được Sao?

Trái tim còn có thể đau hơn nữa không?

Cánh cửa phòng hạng nhất với hiệu quả cách âm tốt làm người ta căn bản không nghe được người bên trong đang nói chuyện hay là đang làm cái gì? Bản quyền thuộc về ☆ diễn:☀️ đàn:🎵 lê:♣️ quý:💎 đôn:☆ @TứQuân Nhưng mới vừa rồi, lúc tay anh đặt trên ván cửa lại cảm nhận rõ ràng nó rung. Rung đến tim anh đau như muốn rỉ máu!

Anh là đứa ngốc sao? Ngây ngốc đứng giữa vợ chồng bọn họ. Đúng vậy, anh hai nói không sai, bọn họ là vợ chồng, mà anh, nhiều lắm thì là bạn lâu năm chẳng? Có lẽ cái gì cũng không phải!

Anh không còn là thiếu niên sẽ vì đau lòng mà khóc năm đó nữa, bây giờ anh là có vấn đề đầu tư Sở Khương nổi tiếng trên thị trường chứng khoán phố Wall, bao nhiêu danh môn phú hào đều muốn nịnh bợ anh, anh sao còn có thể khóc chứ?

Phía sau lưng lạnh run khiến anh lùi về vách tường phòng đối diện, trái tim chưa bao giờ lạnh lẽo đến thế. Có lẽ cho tới bây giờ anh chưa từng thực sự thắng anh hai, bất kể là 6 năm trước hay là hiện tại, anh vẫn thua thảm hại như vậy! Thua không hề có danh dự như vậy!

"Áaaaaa. . . . ." Một tiếng thét như đã thú bị thương vang vọng nơi hành lang vắng vẻ. Tại sao?

Lần đầu tiên, anh cảm giác mình bị thương, thương tích đầy mình, khó chịu hơn là không cách nào dừng lại được sự đau khổ kia! Có lẽ chỉ có tránh ra không nhìn thấy mới có thể làm mình dễ chịu hơn, giống như ở bên Mỹ những năm kia vậy.

Giống như là đã thú bị thương, Sở Khương đứng ở đại sảnh khách sạn, nhìn người bên ngoài xe tới xe đi, vậy mà anh không tìm được một có thể đến. Anh nên đi đâu đây? Nơi nào mới có thể để anh lặng lẽ liếm láp vết thương của mình?

☎️ diendan🎵lequydon.com☎️

"Hình Duyệt, có rảnh không?" Cầm điện thoại di động vỏ kim loại bản giới hạn, Sở Khương không nghĩ tới vào lúc này mình lại gọi cho Nghiêm Hình Duyệt.

Nghiêm Hình Duyệt không nghĩ tới lần đầu tiên Sở Khương hẹn cô là ở trong quán rượu! Sau khi cô nhận được điện thoại, hưng phấn đến thay đổi quần áo đến hai ba lần, vèo một cái nói với mẹ rồi lái xe đến địa điểm theo lời Sở Khương. Bây giờ còn chưa đến giờ cơm chiều anh ấy đã muốn uống rượu sao?

Trong khoảng thời gian này, nội bộ Sở Thành không ngừng tranh chấp, cô cũng có nghe qua. Nhưng anh chưa bao giờ chủ động nói cho cô những chuyện công việc này, cô cũng không biết nên hỏi anh như thế nào.

"Sở Khương, em tới rồi!" Giọng nói vẫn dịu dàng như những năm qua, Nghiêm Hình Duyệt nhẹ nhàng nói sau lưng anh. Anh không vui sao? Bản quyền thuộc về ☆ diễn:☀️ đàn:🎵 lê:♣️ quý:💎 đôn:☆ @TứQuân Trên mặt có ưu sầu không xóa được. Cô biết anh nhiều năm như vậy, anh vẫn là lạnh nhạt mà xa lánh, rất ít khi để lộ cảm xúc như vậy, hôm nay đã xảy ra chuyện gì sao? Có phải liên quan đến Sở Thành hay không?

"Hình Duyệt. . . . . Xin lỗi, không biết anh có quấy rầy đến em không?" Vẫn là lời nói khách khí, lễ độ như thế. Sở Khương không biết mình làm sao, nhưng hôm nay anh muốn tìm người để nói chuyện. Anh cảm giác được gánh nặng anh đè nặng trong lòng sắp nổ tung rồi, không giấu được nữa rồi! Bây giờ chỉ muốn trút ra khỏi miệng mà thôi. Khô sở, áp lực suốt những năm qua, anh thật sự rất mệt mỏi! Mệt quá, đau quá!!!

"Em vừa đúng không có việc gì làm cả! Muốn tìm anh ăn cơm lại sợ anh quá bận!" Nghiêm Hình Duyệt nhảy dựng lên ghé bên cạnh anh rồi ngồi xuống, may là hôm nay cô mặc quần cho thuận tiện. Thật ra thì không phải cô không có chuyện để làm, cũng không phải là sợ anh quá bận, cô chỉ là sợ cô thường xuyên tìm anh sẽ làm anh chán ghét, sợ cuối cùng ngay cả bạn bè bọn họ cũng không làm được. Cô vẫn cẩn thận từng li từng tí che giấu tâm sự của mình, nhưng có thể trốn bao lâu?

"Vậy thì uống với anh một ly không?" Sở Khương nhàn nhạt cười, kêu phục vụ tới đây: "Phiền cho vị tiểu thư này một ly brandy."

"Vâng!" Nghiêm Hình Duyệt cười dịu dàng, mái tóc hôm nay không buộc lại, xõa thẳng sau lưng, nụ cười nhạt kia cực kỳ giống một khuôn mặt khác, Sở Khương nhìn ngây người, tay cầm ly rượu cũng ngừng lại, không tự chủ sở mặt của cô.

☎️ diendan🎵lequydon.com☎️

Giống! Thật sự rất giống!

Sở Khương nhất thời động tĩnh, tay anh nâng cằm cô, nhìn say đắm. Cô không né tránh, cô biết biểu hiện thâm tình lúc này của anh không dành cho cô, nhưng như vậy đã đủ. Thế giới tình cảm của anh chưa từng có cô, mà anh vẫn luôn giấu tốt như vậy!

Nhiều năm qua, mặc dù bên cạnh anh không có những cô gái khác, nhưng cô biết, trong lòng của anh nhất định có một đoạn quá khứ khiến anh đau khổ như vậy. Nhưng anh còn phải vì đoạn quá khứ này mà buồn đau bao lâu? Bản quyền thuộc về ☆ diễn:☀️ đàn:🎵 lê:♣️ quý:💎 đôn:☆ @TứQuân Vết thương thối rữa không có ngày lành lại sao? Trừ phi anh cố ý không để cho nó lành, ở thời điểm nó sưng mủ đến thối rữa như là cách để nhắc nhở mình đã từng chịu khổ đau như thế nào. Như vậy có ý nghĩa gì? Có thể xoay chuyển cái gì?

Nhưng những lời này, cô chưa bao giờ dám ở trước mặt anh nói ra. Phải nói như thế nào? Cùng lắm anh và cô chỉ là bạn bè, một người bạn bình thường đến không thể bình thường hơn. Cô dùng lập trường gì để nói lời như vậy? Sở Khương, tại sao anh chưa bao giờ liếc mắt nhìn một cô gái khác?

Có lẽ là ánh đèn quá huyền ảo, có lẽ trái tim quá đau đớn. Anh nhìn chằm chằm gương mặt dường như quen thuộc như vậy, cúi đầu hôn cô, vậy mà mắt hồn chỉ trong vòng mấy giây, khi anh buông cô ra thì khôi phục lại gương mặt thờ ơ đó.

"Xin lỗi!"

Một câu "xin lỗi" đã phá vỡ tất cả ảo tưởng của Nghiêm Hình Duyệt, thì ra ngay cả làm cơ hội thể thân cô cũng không có ...

"Không sao!" Dường như trong giọng nói có chứa sự chua xót và bất đắc dĩ không bao giờ hết. Quan hệ của bọn họ vĩnh viễn chỉ có thể duy trì ở trạng thái này sao?

"Sở Khương, không cần uống nữa, chúng ta đi về thôi."

Bóng đêm dần dần bao quanh, người trong quán bar cũng ngày càng nhiều. Vốn là đại sảnh không có bóng người, lúc này người dần dần đông lên. Bọn họ vẫn uống từ xế chiều đến giờ, không đếm được rốt cuộc đã uống bao nhiêu.

Nghiêm Hình Duyệt muốn lấy cái ly trong tay anh ra, thế nhưng anh lại cố ý không buông. Trên khuôn mặt tuần tú đã hơi lờ mờ. Anh chẳng nói gì cả, cứ uống như vậy. Muốn mượn rượu giải sầu sao? Mấy chuyện như thế bày sao lại xuất hiện trên người con trai dịu dàng như ngọc này chứ?

Mà hình như đã quá say nên trong miệng không ngừng gọi: "Lộ Lộ, Lộ Lộ". "Lộ Lộ" trong miệng anh chính là nguyên nhân khiến anh mất khống chế hôm nay sao?

☺ diendan.1e quydon.com ☺

"Sở Khương, nói cho em biết, Lộ Lộ là ai? Em dẫn anh đi tìm cô ấy được không?" Có hết sức đỡ Sở Khương cao hơn cô một cái đầu, Nghiêm Hình Duyệt mặt muốn ngã xuống, cuối cùng cũng đưa anh vào trong xe cộ.

"Lộ Lộ. . . . . Sao anh có thể đi tìm cô ấy được? Bản quyền thuộc về ☆ diễn đàn 1e ♣ quý đôn ☆ @Tư Quân Cô ấy . . . . . là chị dâu anh đấy. . . . Ha ha, là chị dâu." Sở Khương mặc cho Nghiêm Hình Duyệt giúp anh cài dây an toàn, giọng nói mơ mơ màng màng trong xe vang lên.

Lông mày Nghiêm Hình Duyệt nhíu lại. Sở Khương đang nói cái gì? Người anh không ngừng nhớ trong miệng chính là chị dâu anh sao? Chẳng lẽ anh có quá khứ không thể quay đầu sao? Nếu như người mà lòng anh luôn nhung nhớ là chị dâu mình, thật sự là nghiệt duyên sao? Nhưng bây giờ cô có quyền gì mà đi hỏi chứ?

"Sở Khương, nhà anh ở đâu?" May là cô chỉ uống với anh một chút mà thôi, nếu không tối nay hai người khỏi về nhà. Đành phải lắc lắc anh. Nhưng người uống quá say, lay thế nào cũng không chịu tỉnh, chỉ trừ âm thanh nghe xột xột "Lộ Lộ".

Đã khuya lắm rồi, Nghiêm Hình Duyệt không còn cách nào khác ngoài dẫn anh về nhà trọ ở trung tâm thành phố cô ít khi ở.

Người này uống rượu say rồi thì ổn, không có gào to rống lớn, cũng không nôn mửa khắp nơi, chẳng qua là cả người như mất đi ý thức, trong miệng không ngừng lẩm bẩm cái tên khiến cô xột lòng.

Cũng may là lúc xuống xe anh đã tỉnh táo hơn chút, có thể tự đi nghiêng trái nghiêng phải, nếu không Nghiêm Hình Duyệt thật không biết làm sao mang anh lên lầu.

Diễn ♣ Đàn 1e ♣ Quý đôn @Tư Quân

Về đến nhà đặt anh ngã vào chiếc giường duy nhất trong nhà, anh cau mày lầu bầu một tiếng rồi ngủ mất. Khuôn mặt trắng đỏ ửng lên, hai tay không ngừng nắm kéo quần áo mình, đáng vẻ nhìn rất không thoải mái.

Nghiêm Hình Duyệt đau lòng đi đến phòng tắm lấy một chậu nước ấm tới bên giường. Đây là lần đầu tiên cô hầu hạ một người đàn ông, hơn nữa còn là người cô thích thâm lâu như vậy. Bận đang đọc truyện tại diendan.1e quydon.com @Tư Quân 1e Dd 1e lqđCảm khản lòng nhẹ lau mặt anh, xuống chút nữa, cái cảm nhìn như ôn hòa kì thực kiên nghị của anh, còi áo sơ mi của anh ra, bình thường anh nhìn tao nhã lịch sự, còi quần áo, mặc dù không có cơ bắp như mãnh nam, nhưng cũng săn chắc mà đầy đủ.

Một lồng ngực lớn, bóng loáng khiến Nghiêm Hình Duyệt đỏ mặt, qua loa lau cho anh lau rồi dừng, kéo lại quần áo anh, đang muốn giúp anh đắp chăn, tay của anh chợt duỗi ra, kéo lấy cô, cô mất trọng tâm "Bụp" một tiếng ngã xuống người anh.

Ánh mắt anh sáng trong, không có chút men say, vẻ mặt khản trương, nhìn cô gần trong gang tấc gọi từng tiếng: "Lộ Lộ, Lộ Lộ. . . . . Lộ Lộ của anh. . . . . Đừng rời xa anh, chúng ta không bao giờ rời xa nhau nữa. . . . ."

Về mặt cố chấp lại vô cùng đau khổ của anh là một độc dược, Nghiêm Hình Duyệt trúng loại độc không thuốc nào chữa được của anh.

"Vâng, em là Lộ Lộ, Lộ Lộ anh thích nhất. . . . . Sở Khương." Tay cô xoa gương mặt tuần tú của anh: "Em là Lộ Lộ của anh, ôm em, đừng buông tay." Giờ khắc này, Nghiêm Hình Duyệt chẳng muốn gì cả, chỉ muốn ở bên anh, trong lòng anh. Dù bây giờ anh say đến nỗi đã không phân biệt được cô gái đang ở bên mình là ai thì cô cũng không quan tâm, thật sự không quan tâm!

Đôi mắt trong veo của Sở Khương cuộn cuộn nổi lên gió bão đầy trời, cảm xúc đè nén đã lâu bị rượu làm hồ đồ, lần đầu tiên anh mắt không chế!

"Đau quá!" Anh vội đến nỗi ngay cả quần áo của cô cũng không có cời hết ra, cứ như vậy thẳng tắp tiến vào, Nghiêm Hình Duyệt đau đến hàm răng run lên, người đàn ông bình thường nhìn tao nhã, lịch sự thế nào lúc này hóa thành dã thú? Thân thể của cô như bị tách thành hai nửa ...

"Xin lỗi, rất đau sao?" Biểu tình trên mặt cô giống như đã từng quen biết khiến động tác Sở Khương ngừng lại, đổi lại hôn môi cô.

"Không đau! Thật sự không đau! Em muốn anh yêu em, Sở Khương, yêu em được không?" Rõ ràng đau như muốn chết, nhưng Nghiêm Hình Duyệt cũng không muốn anh dừng lại, chỉ cần giờ khắc này là tốt rồi! Bởi vì khoảnh khắc này bọn họ đã hợp lại thành một.

Người đàn ông cô yêu lâu như vậy, rốt cuộc vào lúc này hoàn toàn thuộc về cô!

"Lộ Lộ, anh yêu em. Anh vẫn luôn yêu em!" Người luôn dịu dàng như nước bây giờ đã biến thành mãnh thú. Thân thể như không biết mệt mỏi càng không tiến vào, tìm kiếm cảm giác tuyệt vời.

"Sở Khương, em cũng yêu anh. . . . ." Vào thời khắc này, nước mắt không nhận được cuối cùng chảy xuống. Không phải vì mình mất đi trong sạch, mà là vì người đàn ông đang ở trên người cô gọi tên một người phụ nữ khác, không phải là cô ...

Diễn❖Đàn❖Lê❖Quý❖Đôn@Từ Quân

Quá nhiều rượu và tình cảm mãnh liệt bùng nổ, khiến Sở Khương ngủ một giấc đến thẳng giữa trưa ngày thứ hai. Bạn đang đọc truyện tại [dien+dan+le+quy+don+com@TừQuân5Dd❖lqđ](#) Trong căn phòng xa lạ, một mình anh nằm trên giường, trên người chỉ còn độc chiếc quần đùi, như nghĩ đến gì đó, anh chợt kéo quần mình ra. Rất sạch sẽ nên chắc đã được lau chùi, nhưng phía dưới khăn trải giường màu trắng có vết đỏ như hoa rặng chói mắt làm lòng anh chìm xuống.

Trong trí nhớ khi anh mơ hồ mà điên cuồng ôm thật chặt hình như là . . . . . Lộ Lộ. . . . . Nhưng làm sao có thể chứ?

Hình Duyệt, xin lỗi! Tối hôm qua người điên cuồng cùng anh là Nghiêm Hình Duyệt! Tâm ý cô anh vẫn luôn hiểu, nhưng anh không thể đáp lại cô. Bởi vì lòng của anh, nhiều năm trước, đã trao cho người khác, không thể lấy về!

Ý trời trêu người, người anh cho là đời này vĩnh viễn không có liên quan, thế nhưng. . . . . ông trời ơi, tại sao ông lại thích trêu cợt người chứ?

"Tĩnh rồi à? Đầu còn đau không?" Nghiêm Hình Duyệt đẩy cửa đi vào, gương mặt cười nói tự nhiên. Anh thấy cô thì hiện lên ánh mắt áy náy, chẳng khác một dao đâm vào tim cô, đau đến không thể thở.

Sở Khương ngồi dậy: "Hình Duyệt, tối hôm qua anh. . . . . xin lỗi, anh mắt không chế!" Anh không biết phải nói gì, anh phá hủy trong sạch của người ta làm sao có thể nói một câu "Xin lỗi" là có thể xong? Nhưng lúc này anh đầu óc thật sự rất loạn!

"Không sao. Mọi người đều là người trưởng thành! Cứ xem như giấc mộng đi!" Về mặt anh như muốn chuộc tội làm trái tim đập loạn của cô chìm xuống. Đúng vậy, cô không phải là người anh yêu.

"Hình Duyệt, cho anh một chút thời gian, để anh suy nghĩ thật kỹ. Anh sẽ chịu trách nhiệm!" Sở Khương nhìn cô gái rõ ràng đã rất khổ sở vẫn còn gương cười, biểu cảm như vậy làm lòng anh thêm đau đớn.

"Em không cần anh phụ trách! Sở Khương, nếu như đây là chuyện anh muốn nói! Sớm biết tối hôm qua đã không dụ dỗ anh rồi! Được rồi, chúng ta không cần bàn lại vấn đề này, nhanh đi ăn cái gì đi! Buổi trưa rồi, anh không đói sao? Anh đi rửa mặt trước, em ở bên ngoài chờ anh." Nghiêm Hình Duyệt cười đẩy cửa đi, trong phút chốc đóng cửa, cô cố gắng không để mình rơi lệ.

Diễn❖Đàn❖Lê❖Quý❖Đôn@Từ Quân

Cẩn thận nấu xong mang lên bàn, ba món ăn đơn giản một canh là cô cực khổ một buổi sáng làm ra. Mặc dù cô ít khi về nhà trọ, nhưng đồ làm bếp phải có cũng đầy đủ mọi thứ. Từ nhỏ cô là thiên kim tiểu thư mười ngón tay không dính nước, nhưng từ khi biết anh, cô từ từ học nấu ăn, mua thức ăn, rốt cuộc hôm nay đã có cơ hội làm cho anh ăn.

Tối hôm qua khi hoan ái kịch liệt đi qua, anh chìm vào giấc ngủ. Bạn đang đọc truyện tại [dien+dan+le+quy+don+com@TừQuân5Dd❖lqđ](#) Nhưng cô lại nhìn về mặt anh dịu dàng khi ngủ một buổi tối, như muốn vĩnh viễn khắc ghi trong lòng. Sáng sớm đã đến siêu thị mua thức ăn tiện thể mua quần về.

Nhưng cô không hề thấy mệt mỏi! Cô ở trong bếp bận rộn nghĩ tới người cô thích nhất nằm trên giường, ngay cả không khí hít vào phổi cũng cảm thấy ngọt .

Tất cả đều đáng giá, không phải sao?

Sở Khương ăn mặc chỉnh tề ra ngoài, Hình Duyệt đã ở trước bàn ăn ngồi chờ anh.

"Những thứ này đều là em làm sao?" Sở Khương nhìn món ăn hấp dẫn kinh ngạc hỏi. Mặc dù quan hệ của bọn họ vẫn là bạn bè bình thường, dù sao quen biết nhiều năm như vậy, ít nhất anh cũng biết nhà họ Nghiêm cũng là gia tộc lớn, mà tiểu thư đại gia tộc như cô lại biết nấu ăn.

"Đĩ nhiên! Anh là người đầu tiên có thể ném tài nghệ nấu nướng của em! Rất vinh hạnh sao? Thử xem món canh này có được không?" Nghiêm Hình Duyệt đưa chén canh nhỏ cho anh.

"Cám on!" Sở Khương nhận lấy, trả lời nhạt một câu.

Bên trong phòng lại khôi phục yên tĩnh, cho đến tiếng chuông điện thoại anh đặt trên bàn vang lên mới đánh vỡ không khí lúng túng và lặng lẽ này!

Diễn❀Đàn□Lê□Quý❀Đôn@Tủ Quân

"Lộ Lộ? Em làm sao vậy? Đừng khóc, anh tới ngay!" Đó là một số lạ, sau khi thì Sở Khương nghe được giọng nói quen thuộc kia, trong nháy mắt lòng rối loạn lên.

Sao cô ấy dùng giọng thương tâm như vậy gọi điện thoại cho anh? Hình như muốn khóc thét lên. Ngày hôm qua cô và anh hai đã xảy ra chuyện gì?

"Hình Duyệt, xin lỗi em. Anh phải đi trước, Lộ Lộ bên kia có thể đã xảy ra chuyện! Hôm nào chúng ta tìm thêm thời gian nói chuyện được không?" Sở Khương cúp điện thoại, lập tức kéo bàn ra, đi ra ngoài.

"Có muốn em đi với anh không?" Còn hỏi gì nữa chứ? Anh vừa nghe điện thoại của cô ấy thì cả người loạn lên. Thì ra là trong thế giới tình yêu, người tổn thương nhất là người bỏ ra nhiều tình cảm! Nhưng cô đã sớm hăm sâu, không thể lấy lại rồi!

"Không cần. Hai ngày nữa anh rảnh sẽ liên lạc với em!" Bạn đang đọc truyện tại dien+dan+le+quy+don+com@TủQuân↻Dd❀lqdỞ cửa ra vào, Sở Khương ném những lời này rồi vội vàng rời đi.

Cửa vang lên một tiếng “rầm”, cuối cùng nước mắt Nghiêm Hình Duyệt cũng không nhịn nổi nữa, lộp độp rơi trên bàn. Không tới một phút, bữa ăn trên vài trắng bày bữa ăn đã bị làm ướt hơn phân nửa.

Cô quan tâm, làm sao có thể không quan tâm chứ?

Phòng tổng thống khách sạn năm sao, rèm cửa sổ sát đất bị kéo ra một góc nhẹ nhàng đung đưa trong gió.

Trong phòng yên lặng đến nỗi có thể nghe được tiếng cây kim rơi xuống đất.

Ngưng Lộ ngồi thẫn thờ dưới đất, nhìn chăm chăm giấy ly hôn chường mắt bị cô ném đi. Đúng vậy, anh ký tên ly hôn. Toàn thân cô đều đau, phổi co rút làm cô đau đến không thở nổi. Nhưng mắt lại khô không chảy ra nước, ý thức của cô dừng lại ở một giờ trước . . .

Cô thật sự không ngờ anh vẫn hành hạ cô từ chiều hôm qua đến tận đêm khuya, khi cô ngất đi lần nữa mới dừng lại. Toàn thân đau nhức tỉnh lại, người đàn ông mà quý đã không còn ở đây.

Ôm lấy chân ngồi dậy, giữa hai chân đau nhức nhói, động đập một đầu ngón chân đã đau như kim châm muối xát. Truyện được chuyển ngữ bởi TủQuân@Diễn đàn❀Lê❀QuýĐônVuron tay vuốt ve thân thể sắp vỡ vụn của mình, da thịt không có chỗ nào bình thường, khắp nơi là cục xanh cục tím, da ở bụng như có đinh gì đó nhót nhót? Chẳng lẽ là. . . . .

□diendan□lequydon.com□

Kéo chân ra, một mùi tanh quen thuộc tràn vào mũi, trong lúc nhất thời, nước mắt uất ức cứ như vậy từng giọt một rớt xuống.

Lần này anh ta thật sự rất quá đáng! Rất quá đáng! Trước kia mỗi lần làm xong, bất kể cô có ngất đi hay không, anh cũng sẽ rất săn sóc ôm cô đến phòng tắm rửa sạch sẽ.

Thế nhưng lần này, anh ta chẳng những rất hung ác, bất kể cô cầu khẩn thế nào anh ta đều không nhẹ lực, để toàn thân cô bừa bãi, cũng không trông thấy bóng người. Đây coi là cái gì?

Rốt cuộc ngày hôm qua bọn họ đã nói cái gì? Nên giải thích sự tức giận vô cớ của anh như thế nào đây?

Chẳng lẽ là bởi vì cô đi với Sở Khương sao? Hay bởi vì anh hỏi cô còn yêu Sở Khương không, mà cô đã trả lời như thế nào? Hình như là nói không biết?

Đúng vậy, lúc ấy lòng cô cực kỳ hỗn loạn! Bị vấn đề anh làm hỗn loạn, mới có thể thốt lên lời như thế. Nhưng bây giờ cô đã tỉnh táo lại, đáp án của cô là gì?

Yêu hay không yêu quan trọng sao? Cô và Sở Khương vĩnh viễn không thể quay lại! Có lẽ lúc ban đầu mới xa nhau, đối với anh cô quả thật không thể buông tay, nhưng kể từ khi có con trai, cảm giác đau lòng đó của cô đối với anh dường như càng ngày càng phai nhạt hơn, cho đến khi cô đem hết tâm tư đặt trên con trai, cũng rất ít suy nghĩ đến chuyện tình cảm.

Nhưng ngày hôm qua, anh mở miệng yêu cầu tình cảm từ cô! Anh để ý việc cô có yêu người khác không, vậy anh thì sao? Đối với cô là cảm giác gì, nếu như là yêu thì sao lại nhẫn tâm thương tổn cô như vậy? Nếu không phải thì là gì?

Đầu thật là đau! Cô biết, cô không thể lừa gạt mình nữa rồi, đối với anh, cô có chút động lòng, động lòng việc anh đối xử tốt với cô, sự dịu dàng hiếm có

của anh, động lòng tình yêu anh dành cho cô. Đúng vậy, Ngưng Lộ nghĩ, anh phải yêu cô chứ? Mặc dù anh chưa bao giờ nói, nhưng nếu nhiều năm như vậy một chút cảm giác cô cũng không có thì thực sự quá ngu ngốc, cũng quá lừa mình dối người.

❑diendan❑lequydon.com❑

"Đây là quần áo của em, nếu đã dậy thì vào phòng tắm rửa sạch sẽ rồi đi ra bên ngoài, tôi có việc nói với em!" Truyện được chuyển ngữ bởi TừQuân@Diễn đàn❀Lê❀Quý ĐônCửa phòng ngủ được mở ra, đi vào là vẻ mặt nguội lạnh của Sở Mạnh. Ngày hôm qua anh ở cửa xé nát quần áo cô, cho nên buổi sáng anh bảo thím Trương mang một bộ tới đây, không nghĩ tới chuyện anh nên làm cũng làm xong mà cô vẫn đang ngủ.

Đi tới bên giường, nhìn người phụ nữ bị anh hung hăng bắt nạt, day dỗ cả đêm, dung nhan trong trẻo mà lạnh lùng, bình tĩnh.

Cô mệt muốn chết hay là sợ choáng váng? Nếu không sao cứ như vậy nửa quỳ đó, cũng không nhúc nhích, vốn miễn cưỡng lấy chăn che kín thân thể mỏng manh, không biết lúc nào đã lặng lẽ theo đầu ngón tay rơi xuống. Theo tính cách thận trọng của cô, ít nhất sẽ lấy chăn che lại, nhưng lúc này cô không có.

Trên mặt còn nước mắt chưa khô, cái miệng nhỏ sưng đỏ, cái cổ nhỏ như thể anh chỉ dùng chút lực là có thể bẻ gãy, còn có làn da bị anh cắn đến thâm hại, phần bụng bằng phẳng như cũ, bắp đùi trắng như tuyết, phía trên tất cả đều là dấu tay và dấu răng, loáng thoáng có thể thấy được chất lỏng nồng đặc, toàn thân cao thấp, không chỗ nào không nhếch nhác, không chỗ nào không đáng thương.

Rõ ràng nhất là vòng eo mảnh khảnh có những dấu tay bầm tím đáng sợ, có thể thấy được người kia dùng bao nhiêu hơi sức, đối với cô mà nói không bị gãy đã tốt lắm rồi.

Không sai, anh chính là cố ý giày vò cô! Cố ý để mùi vị anh lưu lại trên người cô, cố ý để cho cô khó chịu.

❑diendan❑lequydon.com❑

"Thế nào? Không động dậy được sao?" Anh cứ đứng bên giường, dùng ánh mắt cao cao tại thượng nhìn cô, trông mắt bí ẩn, nhìn không ra tâm trạng. Truyện được chuyển ngữ bởi TừQuân@Diễn đàn❀Lê❀Quý ĐônĐây là một Sở Mạnh mà Ngưng Lộ chưa từng gặp qua, vô cùng lạnh nhạt và xa lạ khiến không ai thể đến gần.

"Anh tránh ra!" Uất ức trong lòng như muốn lập tức khóc lên khiến giọng nói Ngưng Lộ mới tỉnh nghẹn ngào.

"Yên tâm, tôi nhất định sẽ đi! Cho em nửa tiếng, em không ra ngoài thì tự gánh hậu quả." Anh cúi gằm, hơi thở phách nam nhẹ nhàng khoan khoái, chui vào cô chớp mũi, khiến lòng cô nhộn nhạo cũng làm cô bất mãn, toàn thân anh được tắm rửa trên dưới sạch sẽ rồi bỏ lại cô chặt vật như vậy nằm trên giường.

"Anh cưỡng bức tôi." Đây thật là sự tố cáo đầy máu và nước mắt. Bây giờ nơi đó của cô đau như không phải là của mình, đau rất, nhức nhối khiến cô không muốn nhúc nhích. Cô nghĩ cô nhất định là bị thương, hơn nữa còn bị thương không rõ. Bởi vì gã đàn ông kia, căn bản không tiết chế lực, giống như là muốn đem cô vào chỗ chết vậy.

"Cưỡng bức? Ý cô là một lần sao?" Khóe miệng của anh nâng lên nụ cười châm biếm. Anh còn có thể vô liêm sỉ hơn nữa kia.

"Anh vô sỉ. Tôi không cần nói nữa." Toàn thân cô đầy màu hồng, lúc ban đầu chỉ một lần, rất đau khổ, rất khó chịu, sau đó là vô số lần, cô. . . . . Nghĩ đến tối hôm qua cô khóc, năn nỉ, thậm chí cầu xin anh . . . Cô thật muốn đập đầu vào tường tự vẫn! Cô không muốn sống! Tại sao cô ở trước mặt anh luôn như vậy?

"Vậy thì không nên nói nữa! Còn 26 phút." Anh lạnh lùng đứng dậy, lúc đi ra ngoài không quên nhắc nhở cô.

"Sở Mạnh, anh là đồ đầu heo tự đại!" Muốn đem gối trên tay ném qua anh, nhưng tay mềm nhũn không giơ lên được.

"Vậy không phải tối hôm qua em ở dưới thân đầu heo như tôi thoải mái đến ngắt đi sao? Quan Ngưng Lộ, giữ lại chút hơi sức đi!" Truyện được chuyển ngữ bởi TừQuân@Diễn đàn❀Lê❀Quý ĐônĐúng vậy, ở trong miệng cô, trong mắt cô, trong lòng cô, anh chẳng là gì cả! Hừ lạnh, anh không hề nhìn người phụ nữ khiến anh muốn đánh một trận rồi đi về phía ngoài cửa

“Rầm” tiếng ngã xuống đất vang lên!

Cô mất thể diện ngã trên mặt đất. Vốn là nghĩ mình nhanh đến phòng tắm rửa sạch sẽ, nhưng mũi chân vừa mới chạm đất, còn chưa kịp đi thì cả người đã ngã rồi, may là thảm dưới giường đủ dày khiến khuôn mặt cô không bị bầm dập.

Nghe được tiếng gì đó rớt xuống đất, thân hình cao lớn của Sở Mạnh chẳng qua là dừng lại một chút, cũng không quay đầu lại đi ra ngoài. Truyện được chuyển ngữ bởi TừQuân@Diễn đàn❀Lê❀Quý ĐônTrong chớp mắt lòng anh đau nhói, chẳng qua là anh không muốn quay đầu nhìn lại cô! Chỉ sợ chính mình xoay người lại sẽ không quay đầu được, sẽ không buông tay được.

Anh ta thật quá đáng, nhẫn tâm, vô tình! Tay Ngưng Lộ chống mép giường, lúc này không chỉ là thân thể đau, lòng của cô cũng đau! Anh rõ ràng có nghe tiếng cô ngã nhào trên mặt đất nhưng lại ngoảnh mặt làm ngơ đi ra ngoài. Trước kia anh sẽ không như vậy, anh ta là đồ đáng ghét!

Cho tới bây giờ, Ngưng Lộ mới cảm nhận sâu sắc được, trước kia anh đối xử với cô rất tốt! Nhưng hôm nay, tại sao anh lại thay đổi nhanh như vậy? Anh không muốn đối tốt với cô nữa sao?

Tồn sức của chín trâu hai hổ, cuối cùng Ngưng Lộ nửa đi nửa bò vào phòng tắm, dùng chút sức lực cuối cùng mở một bồn nước nóng.

"Sở Mạnh, anh là đồ đáng ghét nhất!" Ngâm mình trong bồn tắm lớn, toàn thân bắp thịt đau nhức cuối cùng cũng thoải mái một chút. Tay Ngưng Lộ vô thức mở thêm nước, trong lòng, trong mắt tràn ngập hình ảnh của người đàn ông ghê tởm kia!!!

diemdanlequydoncom

Còn không ra sao?

Hai chân thon dài của Sở Mạnh vắt chéo nhau ngồi trên ghế sa lon Ý bằng da thật phòng tiếp khách, nhẹ nhàng phun ra một vòng khói thật to. Bình thường ở nơi đó cô anh sẽ không hút thuốc, nhưng hôm nay anh không muốn lo lắng đến cô nhiều như thế!

Giờ cổ tay lên, từ lúc anh rời phòng đến bây giờ đã sắp một tiếng, cô thật là lè mè! Tắm cũng cần lâu thế sao? Mà anh thì sao? Vậy mà cũng ngu ngốc ngồi đợi lâu như vậy!

Cầm giấy ly hôn được thảo hai bản trên bàn lên, đó là mấy ngày trước anh muốn luật sư soạn thảo cho kĩ đến tận sáng hôm nay mới đưa tới đây. Truyện được chuyển ngữ bởi TừQuân@Diễn đàn Lê Quý ĐônCuối cùng vẫn phải đến bước này! Anh không muốn buông tay thì có thể làm gì? Ngày hôm qua cô với Sở Khương đến đây không phải muốn nói chuyện này với anh sao?

Mà ngày hôm qua, không phải chính miệng cô nói với anh không quên được Sở Khương sao? Anh cho là mình không để bụng, nhưng câu nói kia như một con dao bén nhọn đâm vào tim anh, đâm đến nỗi anh đâm đĩa máu tươi. Cô đã biết chân tướng rồi sao? Biết thật ra anh không là ai cả, không phải là anh trai ruột của Sở Khương lại càng không có liên hệ gì với nhà họ Sở.

Coi như là anh vong ân phụ nghĩa đi? Sở Vân Thiên biết rất rõ ràng anh có thể không phải là con trai của mình nhưng vẫn áy náy, bỏ ra nhiều tâm huyết như vậy, thậm chí để anh làm thương tổn con trai duy nhất của mình mà còn kiên quyết đứng về phía anh!

Anh còn có thể làm sao chứ? Sở Khương, đứa bé trai từ nhỏ đến lớn vẫn đi theo phía sau anh một tiếng lại một tiếng gọi "anh hai, anh hai", hôm nay đã trưởng thành. Anh vẫn còn hận sao? Hận gì chứ? Có lẽ ban đầu Sở Vân Thiên đứng có lỗi với mẹ Tiêu Tĩnh Vân, thế nhưng ông đã đối tốt với anh nhiều đến thế vẫn không bù đắp được một phần thương tổn sao? Huống chi, người đã sớm từ già cõi đời rồi, người sống luôn nhớ chuyện được mất như vậy không phải là làm khổ bản thân sao?

Bởi vì anh không phải là con trai của Sở Vân Thiên, cho nên anh nhất định cũng như mẹ mình không có được người mình yêu sao?

Điều duy nhất anh có thể làm đúng là đem vợ anh trả lại cho Sở Khương! Sở Mạnh, thật không giống tác phong của mày! Mày không phải nói là chết cũng muốn kéo cô cùng nhau xuống địa ngục sao? Tại sao phải buông tay? Buông tay, thật sự là không làm được!

Anh thật sự mệt mỏi! Mệt mỏi đến không muốn đơn phương cố gắng nữa! Truyện được chuyển ngữ bởi TừQuân@Diễn đàn Lê Quý ĐônCũng là bởi vì quá khát vọng cô đáp lại nhưng vẫn không có được, tiếp tục như vậy nữa anh nhất định sẽ bởi vì đói khát mà chết. Thay vì hai người cùng đau khổ, không bằng để cho cô đi thôi!

Ngưng Nhi! Rồi xa anh, em có thể có hạnh phúc thực sự không? Nặng nề nhắm mắt lại, bóng dáng đó luôn làm nhiễu loạn lòng anh.

diemdanlequydoncom

"Anh muốn nói với tôi cái gì?" Rót cuộc một tiếng sau, Ngưng Lộ mới từ trong phòng đi ra, mái tóc đen dài xõa phía sau, cả người trông có sức sống hơn lúc này, chẳng qua là da thịt lộ ra bên ngoài vẫn nhìn thấy mà giật mình!

"Ngồi xuống." Sở Mạnh không muốn làm cho mình mềm lòng, chà điều thuốc vào gạt tàn, chỉ ghế sofa ra hiệu cho Ngưng Lộ.

Về mặt của anh ta nhìn rất nghiêm túc! Mà trước mặt người ngoài, anh đều bày ra bộ mặt này. Anh như vậy khiến Ngưng Lộ nghĩ tới lần đầu tiên cô đến Sở Thành tìm anh cũng là về mặt như thế. Vốn là người đàn ông cứng cỏi, một động tác nhỏ nhỏ hay một mệnh lệnh có thể khiến người khác không tự chủ nghe lời anh nói, bất mãn trong lòng Ngưng Lộ cũng dần tan biến, cô nuốt nước miếng ngồi xuống.

"Ký cái này đi rồi em có thể cùng tình nhân cũ của mình tái hợp!" Giọng nói anh thật bình tĩnh, đem "Giấy thỏa thuận ly hôn" đẩy tới trước mặt cô.

Đây là cái gì? Giấy thỏa thuận ly hôn? Cặp mắt Ngưng Lộ trừng lớn! Cô không thể tin được chuyện anh muốn cô là chuyện này sao? Ly hôn? Có lẽ lúc ban đầu kết hôn, đây là chuyện cô nằm mơ cũng hi vọng nhất. Nhưng bây giờ, khi tự do cô đã từng khát vọng đang ở trước mắt thì cô lại trở nên hoang mang không biết làm sao!

Đây chính là nguyên nhân khoảng thời gian này anh không muốn thấy cô sao? Thì ra là anh đã sớm muốn hắt cô ra! Nhưng cô lại khờ dại lo lắng cho anh, khờ dại nghĩ khi nào anh sẽ về nhà, nhưng lại không nghĩ đến cô lại chờ được kết cục như thế.

"Có phải vui đến không nói ra lời không?" Sở Mạnh nhìn về mặt kinh ngạc của cô, trong lòng một hồi cười lạnh, bàn tay thon dài lật tới tờ cuối cùng, chỉ vào nơi ký tên: "Chỉ cần một chữ ký, về sau chúng ta sẽ không có bất kỳ quan hệ gì nữa! Em thích đi đâu thì đi đó, yêu ai, ở bên ai đều không liên quan đến tôi. Truyện được chuyển ngữ bởi TừQuân@Diễn đàn Lê Quý ĐônSau khi ly hôn, tôi sẽ chuyển tiền trợ cấp vào tài khoản của em, mỗi tháng tôi sẽ chuyển một khoản tiền mặt vào tài khoản tiết kiệm của em, đủ 100 vạn [*] sẽ bảo nhân viên tài vụ chuyên môn trung cầu ý kiến của em là muốn để tiết kiệm hay tiếp tục đầu tư. Về phần căn nhà đang ở, tôi đã bảo luật sư chuyển sang tên em. Về phần con trai, đương nhiên phải đi theo tôi. Tôi nghĩ,

sau này em có cuộc sống mới, một nửa tương lai của em sẽ để ý việc giúp người khác nuôi con. Nhưng mà em có quyền thăm con, nếu em đồng ý!" Sở Mạnh nói một hơi xong, cũng không quan tâm người phụ nữ đối diện như đi vào cõi thần tiên có nghe được hay không.

[*] 100 vạn = 1 000 000 nhân dân tệ là khoảng 359 tỷ Việt Nam đồng.

Cuối cùng vẫn phải tới bước này! Điều này không phải anh nên sớm hiểu mới phải sao?

Nói nhiều như vậy, anh quan tâm nhất chính là anh không thể nào để cho con trai của anh gọi người khác là ba. Con, năm đó là anh ép buộc cô có, đương nhiên anh sẽ phụ trách đến cùng! Huống chi, cô nhất định sẽ không muốn mang con trai bắt đầu lần nữa với người tình cũ.

"Nếu như em còn có gì không hiểu hay có yêu cầu khác thì bây giờ có thể nói ra." Sở Mạnh thu tay lại, về mặt cô là gì vậy? Bản quyền thuộc về ☆diễn✿đàn✿lê♣️quý♣️đôn☆@TứQuânHinh như nghe không hiểu anh đang nói gì.

"Anh nói là, muốn ly hôn với tôi sao?" Lần này, như kỳ tích, Ngưng Lộ cảm giác mình có sự kiên cường trước nay chưa từng có, trái tim sắp không thở nổi, hốc mắt cũng căng đến khó chịu, nhưng khi nói ra lại bình tĩnh đến thế.

Ly hôn? Cuối cùng anh ta đang nói cái gì? Cô cho là đời này anh sẽ không nói với cô câu đó! Nhưng ngay hôm nay, chính là sau khi bọn họ điên cuồng triền miên suốt đêm thì anh lại đề nghị với cô như thế. Hoan ái từ chiều hôm qua đến tận nửa đêm thì coi là gì? "Tiệc chia tay" sao?

Còn phải nói gì nữa? Từ khi cô đi ra, theo lời anh nói, tất cả vấn đề đều liên quan đến ly hôn, xem ra sự thật đã bày ở trước mắt rồi, cô đã không có biện pháp thay đổi.

"Đúng vậy, ly hôn. Trả lại em tự do! Đây không phải là điều em vẫn muốn sao?"

"Tự do?" Ngưng Lộ vì hai chữ này mà toàn thân cứng ngắc. Tự do? Cô còn có tự do sao? Sau khi anh đã chiếm đoạt hết thể xác và tinh thần cô sao? Tại sao hai chữ này từ trong miệng anh nói ra lại nhẹ nhàng như vậy?

Từ lúc đầu gặp nhau đến bây giờ đã qua nhiều năm rồi, vì yêu cầu của anh, cô trở thành vợ anh, sinh con cho anh, sự đáng ghét của anh, sự thân mật của anh, sự dịu dàng hiếm có của anh, sự chiếm đoạt mãnh liệt của anh dành cho cô, cô đều cất giấu từng chút từng chút một trong lòng. Cho dù bây giờ cô mới phát hiện, tình cảm kia lại như nước, từng giọt từng giọt thấm vào lòng phòng bị kiên cố của cô, tất cả của anh đã sớm thay thế vị trí Sở Khương trong lòng cô, không thể vờ như không ...

Thì ra là lúc cô lo lắng anh nằm viện, cảm giác cô vội vàng muốn gặp được anh chính là tình yêu! Cô yêu anh sao? Cô cho là sẽ không có ngày này, thế nhưng ngày này lại đến, ngày bọn họ phải ký giấy ly hôn.

Nhưng đợi khi cô hiểu, vậy mà anh lại để cô tự do. Trên đời này còn có người không nói đạo lý như vậy sao? Anh không quan tâm cảm nhận của người khác, lại còn nói lời làm tổn thương; anh muốn ném đơn ly hôn cho cô sao? Vậy cô là gì? Cô là gì chứ?

Là đồ chơi anh bảo tới thì tới, vứt thì đi sao? Hay là trò chơi tình yêu để anh đùa, khi trò chơi kết thúc thì cũng là lúc hạ màn?

Không, anh ta đừng có mơ! Cuộc hôn nhân này không phải Sở Mạnh anh muốn không cần là có thể không cần.

☆diễn♥đàn♥lê♥quý♥đôn

"Sở Mạnh, anh cho rằng anh là Thượng Đế sao? Muốn thế nào thì như thế ấy sao?" Quan Ngưng Lộ tức giận đứng lên, cầm đơn ly hôn trước mặt ném về phía anh.

Đây vẫn là Quan Ngưng Lộ mới vừa rồi ngay cả đi cũng không được sao? Vẫn là cô gái ở trước mặt anh bất kể là vui hay là uất ức đều khóc như trời sắp sụp xuống sao? Sao đột nhiên lại dùng cảm như vậy? Xem ra anh đã làm cho mặt sâu nhất trong cô nổi dậy. Thì ra là ly hôn lại có thể biến cô thành một người khác.

"Tôi không phải là Thượng Đế, có điều tôi mua được thượng đế. Bản quyền thuộc về ☆diễn✿đàn✿lê♣️quý♣️đôn☆@TứQuânQuan Ngưng Lộ, em tự do rồi! Từ nay về sau chúng ta nam cưới vợ, nữ lấy chồng đều không liên quan đến nhau." Sở Mạnh nhắm mắt lại. Cô đã vô tình, anh chấp nhận.

Hay cho câu "nam cưới vợ nữ lấy chồng đều không liên quan đến nhau"! Sở Mạnh, anh có quá đáng quá không? Ở trong lòng anh, Quan Ngưng Lộ là người dễ bị ức hiếp như vậy sao? Tùy tiện để cho anh nhào qua nhào lại cũng không lên tiếng đúng không? Anh nằm mơ rồi!

"Anh cho rằng tôi là cái gì? Lúc muốn thì không để ý nguyện vọng của tôi, ép buộc tôi ở chung một chỗ với tôi, không muốn thì tùy thích ném đơn ly hôn là có thể không cần sao?" Lần đầu tiên, Quan Ngưng Lộ ưỡn ngực trước mặt anh, cho dù là thân người không cao bằng, nhưng lần này cô không muốn cứ thất thế như vậy.

"Có ký hay không tùy em. Từ nay về sau tôi sẽ không trở lại quấy rầy em." Sở Mạnh đẩy Ngưng Lộ ngăn ở trước mặt anh ra, mặt không chút thay đổi đi ra ngoài. Anh đã không còn muốn biết cô chột thay đổi là vì cái gì rồi, lúc này anh chỉ muốn lẳng lặng một mình. Anh sợ mình sẽ không khống chế được cô chấp giữ cô bên cạnh. Anh không muốn cho mình cơ hội như thế nữa.

Cô đã từng nói, vừa bắt đầu đã sai, bất kể phía sau có làm gì thì cũng đều là sai. Cho nên, chuyện anh đã quyết định sẽ không hối hận! Nếu cô vẫn cho rằng đều là sai, vậy anh đề tất cả trở lại điểm ban đầu không phải tốt sao?

điễn♥đànđlê♥quý♥đôn

"Sở Mạnh, tên khốn kiếp. Tôi hận anh. Hận anh chết đi được!" Đôn ly hôn bị ném trên đất, Ngưng Lộ hướng về phía bóng lưng rồi đi đó hô to ra tiếng. Nhưng bất kể cô mắng lớn tiếng thế nào, anh vẫn không quay đầu lại.

Hận anh? Anh đương nhiên biết! Anh luôn cho rằng vậy! Bản quyền thuộc về ☆điễn☀đàn☼đlê♣♥quý☼đôn☆@TưQuânKhông dùng cần ở thời khắc cuối cùng còn nhắc nhở anh!

Thì ra là yêu đến cuối cùng cũng sẽ thành hận! Nếu như có thể trở về lúc đầu, anh nhất định sẽ không chạm vào thứ tình cảm này. Nhưng mà có “nếu như” sao?

Nếu như, thật sự có “nếu như”, anh sẽ không nên say đắm bóng dáng tiên từ xinh đẹp nhảy múa dưới ánh trăng kia ...

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Ác Ma Quá Yêu Vợ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 82: Từ Nay Chúng Ta Là Người Qua Đường Sao

Khi Sở Khương chạy tới bên ngoài phòng khách sạn thì thấy cửa phòng đã mở phân nửa, mà một chút âm thanh bên trong cũng không có.

Anh nhẹ nhàng đẩy cửa ra, mới đi vào liền nhìn thấy mình Ngưng Lộ ngồi thẫn thờ dưới đất, gương mặt u sầu cùng đau buồn, dường như còn có tức giận, là tức giận sao? Bên người cô có mấy tờ giấy nằm tán loạn trên đất.

điễnđànđlêđquýđôn

"Lộ Lộ. . . . ." Sở Khương nhẹ nhàng đi tới bên cạnh cô, anh gọi, cô giống như không nghe thấy. Cuối cùng cô ấy sao thế? Anh hai lại đi đâu rồi?

"Lộ Lộ, đã xảy ra chuyện gì?" Sở Khương ở ngồi chồm hổ xuống bên cạnh cô, liếc mắt nhìn văn kiện rơi rải rác trên đất kia, Bạn đang đọc truyện tại dienđanđlêquýdoncom@TưQuânĐdđlqđanhđámcamđoanmìnhchỉnhìnthoángqua,mấychữđầuđềinrấtto "Đôn Ly Hôn" đã tiến vào sâu trong mắt anh.

Chuyện xảy ra được quá đột ngột, ngày hôm qua anh muốn nói với anh hai chuyện này, nhưng chưa kịp làm gì cả, nhưng bây giờ, một phần hiệp nghị hoàn chỉnh đã xuất hiện trước mắt anh.

Anh nên cảm thấy vui vẻ, không phải sao? Nhưng khi nhìn về mặt cô lúc này, thế nhưng anh lại đau lòng không nói ra lời.

"Lộ Lộ. . . . ." Sở Khương đưa tay nâng mặt cô lên.

"Sở Khương, là anh, nhất định là anh đã nói gì với anh ấy phải không? Phải không?" Ngưng Lộ không dám tin, nhìn người con trai gần ngay trước mắt đó. Nếu như không phải là Sở Khương nói với anh cái gì, tại sao anh đột nhiên muốn ly hôn? Không thể nào! Không phải là anh ấy quan tâm cô sao? Sao có thể nói không cần là không cần chứ?

Sau khi Sở Mạnh đi, cô suy nghĩ mãi cũng không ra tại sao mọi chuyện lại thay đổi như vậy, điều duy nhất cô có thể nghĩ tới chính là nhất định Sở Khương đã nói gì với anh. Nếu không tại sao anh lại bất ngờ muốn ly hôn với cô?

Lòng dạ rối bời khiến cô chỉ muốn nhanh tìm Sở Khương, ba mặt một lời hỏi rõ mọi chuyện, anh muốn ly hôn, anh muốn để cô tự do, nhưng tại sao chuyện gì anh đều tự mình quyết định thế? Anh có biết tự do cô ở đâu không?

Cũng may trong thời gian này cô thường xuyên gặp mặt Sở Khương nên giữ lại số điện thoại anh, bằng không thời điểm này thật đúng là không biết làm sao để tìm anh.

Khi anh mới vừa nghe máy, trong nháy mắt cô thật sự cảm thấy vô cùng uất ức, giọng nói cũng nghẹn ngào. Nhưng điều duy nhất cô có thể làm là phải đợi anh, ngay góc ngồi dưới đất chờ anh. Cô nhất định phải hỏi rõ!

điễnđànđlêđquýđôn

"Lộ Lộ, em bình tĩnh một chút được không? Anh hai đâu? Từ hôm qua tới giờ, anh chưa gặp anh ấy." Hai tay Sở Khương giữ vai Ngưng Lộ, cố gắng không để cô kích động. Anh phải nói cái gì, nhưng mà cái gì cũng không kịp nói không phải sao? Lộ Lộ cho là anh nói gì với anh hai sao?

Sở Khương nói gì? Anh ấy nói không có gặp Sở Mạnh? Thế thì thực ra anh ta đã sớm muốn ly hôn cô, chẳng qua là không tìm ra cơ mà thôi? Bạn đang đọc truyện tại dienđanđlêquýdoncom@TưQuânĐdđlqđ Ngày hôm qua cô cùng Sở Khương tới đây, vậy mà anh ta thừa cơ hội này làm rõ sao?

Tên Sở Mạnh khốn kiếp này!

"Anh ấy đi rồi, đi rồi. Sở Khương, anh ấy đi rồi, ném cái này cho em rồi đi! Anh ấy nói muốn trả lại em tự do, nhưng anh ta biết tự do thực sự của em là cái gì không?" Nước mắt nhịn lâu như vậy, từng giọt từng giọt, giống như trân châu nhanh chóng rớt xuống.

"Lộ Lộ, đừng khóc. Còn có anh không phải sao? Em nên cảm thấy vui mới phải, cuối cùng chúng ta có thể bắt đầu lần nữa rồi! Chúng ta cũng không cần xa nhau nữa, có được hay không?" Sở Khương đau lòng ôm cô vào ngực.

Đối với trái tim Lộ Lộ, lòng anh vẫn luôn không đổi, vạch kế hoạch lâu như vậy, bỏ ra nhiều công sức như vậy, chính là vì ngày như hôm nay, có thể một lần nữa nắm tay cô, một lần nữa ôm cô vào lòng. Lúc này, thỏa mãn trong lòng anh không chứa nổi người khác nữa. Vào lúc này việc anh phong hoa tuyết nguyệt đầu đêm với Hình Duyệt đã biến mất khỏi đầu anh. Anh chỉ muốn cô gái trước mắt – người anh yêu nhiều năm như vậy mà thôi, chỉ muốn cứ như vậy nắm tay của cô cả đời không buông. Anh hai, cuối cùng anh đã tác thành cho em sao? Ông Trời ơi, rốt cuộc ông đã thấy được dụng tâm của con rồi sao?

"Sở Khương, không phải, không phải vậy. Anh ấy không quan tâm em nữa, anh ấy hoàn toàn không cần em rồi! Em nên làm cái gì bây giờ? Anh ấy không quan tâm em nữa rồi. . . . ." Cô ở trong lòng anh khóc rống nói Sở Mạnh không cần cô, đau lòng như vậy, tuyệt vọng như vậy. Anh không ngu, sẽ không ngây thơ cho là Lộ Lộ vì vui mà khóc, nước mắt đó rõ ràng là nước mắt đau thương tuyệt vọng.

Còn phải nói gì nữa? Từ khi anh bắt đầu đi vào, lời Lộ Lộ nói, câu Lộ Lộ hỏi, tất cả đều về anh hai, xem ra sự thật đã bày ra trước mắt rồi. Dù sự thật này làm người ta tan nát cõi lòng . . .

"Em yêu anh hai phải không?" Không dám cũng không chịu tin tưởng, ban đầu Lộ Lộ đôi mắt như nước, chỉ nhìn một mình anh, thiếu nữ cười ngọt ngào với anh đã không có ở đây. Bây giờ ở trước mặt anh là Lộ Lộ yêu thương người đàn ông khác, là Lộ Lộ vì đàn ông khác mà đau lòng khóc. Mà Lộ Lộ của anh lại chưa bao giờ luống cuống như vậy. Lộ Lộ đã không thấy, đau lòng, ư ờ ời đánh thẳng vào anh, sự đau đớn như muốn cắt đứt sinh mệnh lại tới. Lần này không phải nên anh từ bỏ hi vọng đi sao? Nhưng anh hai sao có thể mặc kệ Lộ Lộ như vậy chứ?

"Yêu?" Cô yêu anh sao? Loại cảm giác đau khổ muốn chết này chính là yêu sao? Tại sao? Bạn đang đọc truyện tại dien-dan-le-quy-don-com@TuQuan7Dd7qd Tại sao ban đầu bị anh chiếm đoạt, cô lại không có cảm giác đau đớn đến thế này, nhưng vào giờ phút này, cô lại thà rằng mình vì vậy chết đi, cũng không muốn chịu đựng khổ sở khoan tìm đau thấu xương này, mà tất cả đều là tên đàn ông tự cho mình là đúng kia mang lại cho cô!

Anh ta thật sự rất quá đáng! Đợi đến khi cô yêu anh, thế nhưng anh lại để lại đơn ly hôn nói để cô tự do? Còn nói cái gì vì không ảnh hưởng cô bắt đầu lần nữa, con trai cũng muốn mang đi.

Đúng rồi, con trai, bảo bối của cô! Anh ta đừng mơ mang con cô đi.

đ≡iễn_đàn_l≡ê_quý_đ≡ôn

"Sở Khương, em muốn về nhà! Em muốn về nhà!" Vừa nghĩ đến con trai có thể bị anh mang đi, Ngưng Lộ chợt hoảng hốt đứng lên, không để ý thân thể mình đau nhức, đỡ mép bàn lập tức đứng lên, đôi tay dùng sức chùi hết nước mắt trên mặt.

Sở Mạnh, anh có thể không quan tâm tôi, nhưng mà bảo bối của tôi anh cũng đừng nghĩ đến chuyện mang đi! Vĩnh viễn cũng đừng nghĩ tới!

"Lộ Lộ?" Sở Khương không thể phản ứng kịp, mới vừa rồi không phải còn khóc như trời sắp sập xuống sao, sao đột nhiên tỉnh táo lại vậy?

"Sở Khương, nhanh lên một chút. Đưa em về!" Ngưng Lộ đi tới cửa thấy Sở Khương còn đứng bất động nơi đó. Thân thể cô đau đến sắp rớt ra mà anh lại còn ngăn người à? Anh không đi thì cô có thể thuê xe trở về, chỉ sợ xe taxi không đủ nhanh mà thôi. Cô không thể để cho Sở Mạnh dẫn con trai theo.

"Lộ Lộ, chậm một chút!" Sở Khương chạy theo, tư thế đi bộ quái dị của cô khiến lòng anh chìm đến đáy. Ngày hôm qua bị anh hai "chỉnh" rất thảm sao? Nhưng ngay cả câu oán trách cô cũng không có.

Đó đã từng là thiếu nữ xinh đẹp như mùa xuân dưới nhánh hoa anh đào nở nụ cười ngọt ngào dưới ánh trăng nói với anh, Sở Khương, chúng ta phải cùng nhau cố gắng thi đậu cùng trường Đại Học, chúng ta phải cố gắng vì tương lai chung của chúng ta mà cùng nhau nỗ lực. Tương lai tốt đẹp đang nằm trong tay của chúng ta. Quan Ngưng Lộ - người con gái ngây thơ, tinh khiết trong mắt trong lòng chỉ có mình anh một người, đã theo xuân đi hạ đến, như cánh hoa bông bênh bay xa, cũng không về nữa rồi!

Bây giờ Quan Ngưng Lộ không hề thuộc về anh nữa, bất kể cô và anh hai có phải muốn ly hôn hay không, cô không thể nào thuộc về anh lần nữa. Bạn đang đọc truyện tại dien-dan-le-quy-don-com@TuQuan7Dd7qd Hoặc là nên nói thế này, trời cao đã sớm định đoạt, cho tới bây giờ cô chưa từng thuộc về anh, nếu không cũng sẽ không an bài anh hai xuất hiện trong sinh mệnh cô.

Trong lòng vẫn rất đau khổ, nhưng trên mặt anh lại mang theo nét cười, đi theo bước chân của cô rồi nơi anh hoàn toàn chết tâm. Anh, thật sự nên học cách từ bỏ . . .

Trên đường đối diện khách sạn, Sở Mạnh ngồi trong xe, nhìn không ra vẻ mặt là gì trên mặt, nhưng tay đặt trên tay lái siết chặt đến gân xanh nổi lên cho thấy lúc này anh tức giận cỡ nào.

Vừa rời khỏi ngực anh không tới nửa ngày đã không kịp chờ đợi cùng tình nhân cũ bên nhau sao?

Anh rời khỏi phòng, ngồi lên xe nhưng không hạ được quyết tâm lái đi được. Đúng vậy, anh thừa nhận anh vẫn không yên tâm để mình cô trong phòng. Nhưng lý trí không cho phép anh lên nhìn cô.

Cho nên anh khờ dại ngồi trong xe, chỉ muốn xác định cô về nhà an toàn. Bản quyền thuộc về dien·dan·le·quy·don·com@TưQuânAnh vẫn nhìn chăm chăm vào cửa chính, đợi được không phải là bóng dáng mảnh khảnh anh quen thuộc mà là bóng lưng Sở Khương vội vã đi lên.

Gấp gáp vậy sao? Mới vừa ký tên ly hôn đã lập tức gọi tình nhân cũ tới? Bọn họ còn chưa làm thủ tục mà cô đã muốn nhào vào ngực thẳng đàn ông khác sao?

Sở Mạnh cảm giác mình rất ngu. Cô đã ở bên người yêu cũ, anh còn nhìn chăm chăm cửa khách sạn như gã chờ bắt được vợ ngoại tình.

Lúc chiếc xe rời đi, cuối cùng anh đã thấy được thân hình kia xuất hiện, nhưng gã đàn ông theo sau cô là Sở Khương. Anh lại làm kẻ ngốc lần nữa, nhìn bọn họ cùng nhau ngồi lên xe lái đi!

Như đã quyết định buông tay, vậy thì cũng không cần quay đầu lại! Lần này, xe không chút do dự lái vào đường đi, đảo mắt đã không biết ở nơi nào.

dien·dan·le·quy·don·com

"Lộ Lộ, có muốn anh đưa em lên không?" Sau khi xe Sở Khương dừng trước nhà, vốn là nửa tiếng, nhưng vẫn luôn bị cô thúc giục nên không tới một nửa thời gian đã về, anh không biết Lộ Lộ luôn luôn điềm điềm, nho nhã lại thích đua xe nhanh đến thế, cô không say xe sao? Mà cô gái đó bây giờ đang tháo dây an toàn, động tác khá non nớt. Cô thật sự đã không còn là cô gái nhỏ ở trong lòng anh cần anh chăm sóc rồi! Cô gái nhỏ đã trưởng thành, là người khác rồi!

"Sở Khương, cảm ơn anh! Em đi lên trước, hôm nào rảnh rồi thì liên lạc." Trước khi xuống xe, Ngưng Lộ vội vã bỏ lại những lời này rồi chạy vào thang máy. Cô phải nhanh về nhà, cô muốn xác định con còn ở nhà! Cô không thể để cho Sở Mạnh mang bảo bối của cô đi.

"Bảo bối, con đang ở đâu? Bảo bối. . . ." Vừa vào cửa, ngay cả giày cũng không cởi ra, Ngưng Lộ bắt đầu quát to lên. Giọng của cô khiến thím Trương đang dọn dẹp phòng sách vội chạy đến: "Thiếu phu nhân, sao vậy? Đã xảy ra chuyện gì?"

Tiểu thiếu gia không phải ở trên lầu chơi một mình sao? Bản quyền thuộc về dien·dan·le·quy·don·com@TưQuânNó luôn không thích có người ồn ào. Tối hôm qua thiếu gia và thiếu phu nhân đều không trở về, buổi tối 8 giờ thiếu gia gọi điện thoại về bảo tiểu thiếu gia tự ngủ một mình, nó còn vẫn không vui! Buổi sáng tỉnh dậy khuôn mặt nhỏ vẫn còn khá tức giận.

"Thím Trương, Sở Trí Tu đâu? Nó đang ở đâu?" Thấy thím Trương đi ra ngoài, Ngưng Lộ nắm chặt tay bà.

"Tiểu thiếu gia ở trên lầu. Thiếu gia đâu? Tại sao không về chung?" Thím Trương không thấy thiếu gia về, ngày hôm qua không phải bọn họ ở chung một chỗ sao?

"Mẹ. . . ." Ngưng Lộ đang muốn nói gì, một giọng nói trẻ con non nớt xuất hiện ở bậc thềm cầu thang lầu hai.

dien·dan·le·quy·don·com

"Bảo bối. . . ." Ngưng Lộ kích động hất tay thím Trương ra, chạy như bay lên lầu ôm con trai. Giống như là sợ con bay đi, ôm rất chặt, cho đến bạn nhỏ sắp không thở nổi mới hơi buông tay ra.

"Mẹ, ba đâu?" Sở Trí Tu nhìn quanh lầu dưới không tới bóng dáng quen thuộc đó. Bọn họ rất quá đáng, vậy mà bỏ lại một mình cậu ở nhà. Hừ, mặc dù cậu đã rất độc lập, nhưng vẫn là lần đầu tiên xa cách mẹ! Nhưng tối hôm qua đã rất khuya ba mới gọi điện thoại về nói cậu đi ngủ một mình, thế mà giờ vẫn chưa về sao? Không phải ba ở chung với mẹ sao?

"Mẹ không biết. Bảo bối, con nhớ ba vậy sao?" Ngưng Lộ thấy con trai lo lắng ba mình vậy, trong lòng chợt lạnh, nếu như Sở Mạnh muốn tranh giành với cô, một chút năng lực phản kích cô cũng không có. Nhưng cô không cam lòng bị anh kiểm chế như vậy!

"Mẹ, con cũng nhớ mẹ mà!" Sở Trí Tu không hiểu hôm nay mẹ bị gì? Vẫn căng thẳng nhìn mặt cậu.

"Bảo bối, con không được rời xa mẹ, có được hay không? Bản quyền thuộc về dien·dan·le·quy·don·com@TưQuânMẹ không thể không có con!" Ngưng Lộ buông con ra, vuốt khuôn mặt nhỏ nhắn của con, đây là đứa con cô mang thai gần mười tháng sinh ra, đây là đứa trẻ sơ sinh mỗi ngày gào khóc đòi ăn mà cô nuôi lớn từng ngày, Sở Mạnh muốn tách bọn họ ra? Đừng có mơ!

"Mẹ, mẹ làm sao vậy? Có phải ba ức hiếp mẹ hay không?" Lúc Ngưng Lộ thả tay, Sở Trí Tu thấy những dấu xanh xanh tím tím trên cánh tay mẹ. Không trách được sao hôm nay mẹ không bình thường như vậy, nhất định là bị ba chinh rất thảm, nhưng mà ba thật sự rất nhẫn tâm, vậy mà lại đánh mẹ nặng như vậy! Sau này ba về, cậu phải nói chuyện với ba mới được, ba không - biết - xấu - hổ dạy cậu không được ăn hiếp tiểu nữ sinh sao? Tại sao ba luôn muốn bắt nạt mẹ? Đây cũng không phải là lần đầu tiên cậu phát hiện.

Đặc biệt mỗi lần ba đi công tác về, ngày thứ hai trên tay mẹ, trên cổ chắc chắn sẽ có vết bầm tím mờ. Trừ ba còn ai vào đây dám đánh mẹ chứ? Hơn nữa cũng là chỉ có ba mới có thể ngủ với mẹ.

"Đúng, chính là ba con ức hiếp mẹ! Bảo bối, con không được rời bỏ mẹ, có nghe hay không?" Thân thể vốn là đã mệt mỏi hơn nữa chịu kích thích và căng thẳng như vậy, cuối cùng thấy con trai bình an ở nhà thì cả người Ngưng Lộ buông lỏng xuống, sau đó bất tỉnh dưới đất.

"Bà, bà. . . . bà ơi, mau lại đây, mẹ té xiù!" Bạn nhỏ Sở Trí Tu lớn tiếng gọi.

"Sở Trí Tu, con tính không nói chuyện với ba sao?" Sở Mạnh bắt đầu nhìn màn hình máy tính. Rõ ràng là con nói có chuyện muốn nói với anh, tại sao lên chat video lại nhìn chằm chằm anh chứ? Chẳng lẽ là phía sau anh có cái gì kỳ lạ hấp dẫn ánh mắt nó sao? Sở Mạnh dùng khóe mắt nhìn liếc qua, không có! Đây là nhà khác của anh ở nội thành, sau khi kết hôn nơi này vẫn bỏ trống, nhưng hôm nay anh bỗng không muốn ở khách sạn cũng không thể trở về căn nhà có cô, vậy ở đây là lựa chọn tốt nhất.

Màn hình bên kia, Tiểu Soái Ca 5 tuổi, được đặt tên là Sở Trí Tu, đang nghiêm mặt, mím môi, nhìn chằm chằm gương mặt lớn cùng khuôn mẫu in ra với mình trong màn hình. Không sai, cậu còn đang tức giận! Bản quyền thuộc về dien+dan+le+quy+don+com@TưQuânHôm nay ba không về thì thôi, còn để cậu phải chủ động gọi điện thoại cho ba, hơn nữa còn gọi mấy lần mới nhận. Đây là chuyện chưa từng có, cho nên, người bạn nhỏ Sở Trí Tu cảm giác mình bị lãng quên hoàn toàn!

dien❖dan❖le❖quy❖don

"Sở Trí Tu, nói chuyện!" Giọng nam trầm thấp mang theo hàm ý ép buộc. Đừng bảo là một đứa trẻ 5 tuổi, chỉ sợ là người lớn cũng không chịu được.

"Ba, ba rất quá đáng!" Cái miệng nhỏ tức giận lên tiếng, Sở Trí Tu rõ ràng muốn làm càn rồi.

"Nói một chút coi!" Sở Mạnh không hiểu sao hôm nay con trai kích động như thế. Chẳng lẽ đã biết chuyện bọn họ muốn ly hôn? Anh muốn từ từ nói cho con, nhưng còn chưa kịp về.

"Tại sao ba lại đánh mẹ?" Sở Trí Tu nghĩ đến bây giờ mẹ còn chưa tỉnh lại, mới vừa rồi chú A Tự tới đây chẳng qua là nhìn một cái rồi đi, còn nói với cậu, không phải là ngã bệnh, chẳng qua là mệt mỏi!

"Vậy mấy dấu xanh tím trên tay mẹ ở đâu mà ra?" Lúc ấy cậu tin tưởng hỏi khuôn mặt cười xấu xa của chú A Tự.

"A! Cái này phải hỏi ba con mới được!" Sau đó cười lớn rồi đi! Nếu chú Tống nói như vậy rồi, đó không phải nói là ba đánh sao?

"Ba đánh mẹ khi nào?" Sở Mạnh vì cái vấn đề này mà cau mày. Cô về nhà sao? Tách khỏi Sở Khương nhanh vậy sao? Thế sao con trai có thể nói như vậy?

"Ba, làm sai phải dừng cảm thừa nhận. Bây giờ mẹ đang ở trên giường còn chưa tỉnh lại! Hơn nữa chú A Tự cũng nói là ba đánh!" Mặc dù chú A Tự không phải nói như vậy.

dien❖dan❖le❖quy❖don

"Chú A Tự đến nhà sao? Mẹ con sao rồi?" Mày nhíu lại sâu hơn! Cô đi về sao? Sẽ không xảy ra chuyện gì chứ? Bản quyền thuộc về dien+dan+le+quy+don+com@TưQuânTối hôm qua anh không khống chế được mình có thể đã làm tổn thương cô, nhưng lúc buổi trưa thức dậy cô không phải còn hơi sức gây gổ với anh sao? Anh đã tận mắt nhìn cô ngồi vào xe Sở Khương rồi khách sạn mà.

"Chú A Tự nói ba đánh mẹ, khiến mẹ mệt mỏi không thể rời giường!" Dù thế nào đi nữa, cậu vẫn khẳng định cho rằng đây là lỗi của ba.

"Ba không có đánh mẹ!" Chỉ là dùng một cách khác mà thôi.

"Ba, vậy tại sao ba chưa về nhà?" Sở Trí Tu quyết định không truy cứu chuyện mẹ bị đánh, bởi vì ba nói không là ba đánh, mà ba chưa bao giờ nói dối, cho nên, cậu tin ba!

"Con trai, ba muốn nói với con một chuyện." Con trai trưởng thành tương đối sớm, cho nên Sở Mạnh muốn nhân cơ hội này nói chuyện bọn họ muốn ly hôn cho con hiểu.

"Ba, ba vẫn chưa trả lời vấn đề của con!" Sở Trí Tu nhướng lông mày giống y chang ba mình nói.

"Chuyện ba nói với chuyện không về nhà có quan hệ trực tiếp." Sở Mạnh suy nghĩ nên dùng cách gì nói cho con hiểu rõ chuyện này.

Màn hình bên kia, Sở Trí Tu thổi phồng miệng nhỏ.

"Ba với mẹ muốn ly hôn, nói cách khác sau này sẽ không ở nữa ở chung một chỗ nữa." Sở Mạnh ch dùng cách trực tiếp nhất nói ra, ở trong đầu tìm từ để đứa nhỏ 5 tuổi có thể hiểu ý nghĩa từ "ly hôn".

"Ở cùng nhau không tốt sao, tại sao phải tách ra?" Xem ra bạn nhỏ Sở Trí Tu vẫn không hiểu ý nghĩa thực sự của từ "ly hôn" mà ba nói. Nhưng không thể yêu cầu cậu nhất định phải hiểu, dù sao cậu vẫn còn nhỏ.

"Bởi vì ba mẹ sắp có cuộc sống mới của mỗi người." Không biết đáp án này có làm Sở Trí Tu hài lòng hay không? Nhưng mà như vậy không sai! Cô muốn cùng người yêu cũ bắt đầu lần nữa, đó không phải là cuộc sống mới thì là gì? Còn anh thì sao? Mang theo con trai cùng nhau đi thôi! Dù sao bây giờ công việc anh rất tự do, muốn làm thì làm, không muốn làm thì vứt sang bên là được.

"Dù sao nói là ba mẹ không muốn ở chung một chỗ là được! Vậy con làm sao bây giờ hả ba?" Thật ra thì Sở Trí Tu còn chưa hiểu rõ, nhưng cậu không

muốn biết nhiều, vấn đề người lớn thật là nhiều! Nếu như cậu có thể không lớn thì tuyệt quá! Chuyện quan trọng nhất lúc này là bọn họ tách ra thì cậu làm sao bây giờ? Muốn chém thành hai khúc sao?

"Con trai, vậy con muốn cùng ba hay là ở cùng mẹ?" Sở Mạnh nhìn khuôn mặt non nớt rõ ràng của con trai lạ thích lộ vẻ tức giận của người lớn. Bản quyền thuộc về diendanlequydon.com@TưQuânAnh quyết định hỏi ý kiến của con, dù sao con cũng là một trong những người có liên quan.

diễn❖đàn❖lê❖quý❖đôn

"Hai cái con đều muốn được không?" Cặp mắt Sở Trí Tu mở to long lanh.

"Chỉ có thể chọn một." Sở Mạnh ở đầu này dờ khóc dờ cười.

"Vậy cả hai con cũng không muốn." Nếu bọn họ đã không muốn ở cùng, hỏi ý kiến cậu còn ý nghĩa sao?

"Cũng không thể được!" Anh biết con trai sẽ nói như vậy. Sở Mạnh bắt đầu nhức đầu, cũng không biết cách giáo dục của mình có vấn đề hay không!

"Ba, ba thật là phiền! Rõ ràng nói là hỏi ý kiến con, bây giờ con nói ba lại không đồng ý, rốt cuộc ba muốn thế nào?" Sở Trí Tu bắt đầu bắt mắt.

"Sở Trí Tu, con nói chuyện với ba bằng giọng này sao?" Sở Mạnh quyết định không thể để con tiếp tục không có phép tắc vậy.

"Xin lỗi ba!" Chỉ cần một người đàn ông nào đó sưng mặt lên, một tiểu hồ li nào đó ngay cả cái đuôi cũng không dám vênh lên! Hừ, cậu ghi trong lòng rồi!

"Được rồi, hôm nay chuyện này trước hết nói tới đây thôi! Bản quyền thuộc về diendanlequydon.com@TưQuânTrở về ngủ đi, hử?" Ở bên kia máy tính, Sở Mạnh cười nhẹ với con trai, không thể ép quá, sẽ có tác dụng ngược lại.

"Nhưng mà, ba. Mẹ muốn con không được rời xa mẹ! Chúc ba ngủ ngon!" Trước khi tạm biệt, Sở Trí Tu nói một câu như vậy.

diễn❖đàn❖lê❖quý❖đôn

Những lời này thành công khiến lòng mảy người đàn ông phía bên kia màn hình càng nhứ chặt hơn. Cậu con trai vừa mới nói có ý gì? Chẳng lẽ cô muốn dẫn con trai của anh gả cho người khác, gọi thẳng khác là ba sao? Cô đừng có mơ!

“Bộp” một tiếng, con chuột trên tay đã bễ tan tành.

Khi Ngưng Lộ tỉnh lại đã là buổi trưa ngày hôm sau.

Con trai đâu? Ở nơi nào? Hôm nay là thứ hai, con đến trường hay bị Sở Mạnh dẫn đi rồi? Một đồng vấn đề lập tức xuất hiện trong đầu khiến cô không để ý tới thân thể vẫn còn đau ê ẩm, kéo chân ra xông ra ngoài.

"A, thiếu phu nhân, đã tỉnh rồi sao?" Bản quyền thuộc về ♣diendan♣lequydon.com♣@TưQuânLúc Ngưng Lộ mở cửa ra đã thấy thím Trương đang muốn vào xem cô.

"Thím Trương, Bảo Bảo ở đâu rồi?" Không để ý tới mình bị đụng đầu trán, Ngưng Lộ đẩy thím Trương ra, chạy xuống lầu dưới.

"Thiếu phu nhân, cô chậm một chút! Tiểu thiếu gia ở nhà mà!" Thím Trương chạy đi xuống theo.

Ai, rõ ràng bộ dạng thiếu gia với thiếu phu nhân thoát nhìn rất ân ái, sáng sớm hôm nay, tiểu thiếu gia đưa ra khuôn mặt nghiêm túc ngồi bên bàn ăn, nhìn chăm chăm ly sữa nóng cũng không mở miệng.

□diễn□đàn□lê□quý□đôn□

"Tiểu thiếu gia, sao vậy? Nhanh ăn rồi còn đi học! Hôm nay để bà bà dẫn con đi được không?" Thiếu phu nhân còn chưa tỉnh ngủ mà.

"Bà bà, tại sao ba mẹ muốn ly hôn?" Sở Trí Tu vẫn suy nghĩ không hiểu vấn đề này. Cho nên nếu cậu chưa hiểu thì không đến trường!

"Hả?" Vốn là cảm ly sữa tươi muốn dụ dỗ người bạn nhỏ uống, khi nghe được câu này bị dọa đến tay run rẩy, Bản quyền thuộc về ♣diendan♣lequydon.com♣@TưQuânsau đó tiếng thủy tinh rơi xuống đất lạnh lạnh nghe đặc biệt chói tai trong nắng sớm.

Tiểu thiếu gia nói gì? Thiếu gia muốn ly hôn thiếu phu nhân? Đang xảy ra chuyện gì đây? Thật sự muốn hù chết bộ xương già như bà rồi.

"Đúng vậy, là ngày hôm qua ba nói cho con biết." Sao bà bà lại nghi ngờ lời của cậu chứ?

Sau đó một già một trẻ cứ ngồi như vậy bên bàn ăn, mắt to trừng mắt nhỏ, mãi cho đến gần trưa thím Trương mới nhớ tới phải lên xem thiếu phu nhân có phải sắp tỉnh không.

"Bảo bối, con đang ở đâu?" Ngưng Lộ chưa bao giờ cảm giác mình chạy bộ nhanh như vậy, không tới 5 giây đã chạy tới lầu một, tuy nhiên lại không thấy con trai bảo bối của mình, lòng cô hoảng lên. Rõ ràng thím Trương nói nói con ở dưới nhà mà?

"Mẹ, con ở chỗ này!"

Cửa phòng sách mở ra, cầm điện thoại ra ngoài không phải là Sở Trí Tu sao?

❑diễn❑đàn❑lê❑quý❑đôn❑

"Bảo bối, con làm mẹ sợ lắm! Con vào phòng sách làm gì?" Ngưng Lộ ngồi xuống ôm lấy con trai.

"Gọi điện thoại cho ba, bảo ba về nhà một chuyến!" Sở Trí Tu giờ giờ điện thoại trong tay lên. Cậu muốn hai người bọn họ trước mặt cậu nói rõ ràng Hừ!

"Con gọi ba con về làm gì?" Ngưng Lộ không hiểu. Cô còn không biết phải nói với con chuyện bọn họ muốn ly hôn như thế nào!

"Mẹ, hai người đều muốn ly hôn, đương nhiên phải ở trước mặt con nói rõ ràng chứ!" Sở Trí Tu nói như chuyện đương nhiên.

"Ly hôn? Làm sao con biết?" Lần này thật hù chết người mà!

"Tôi hôm qua ba đã nói với con rồi."

"Ba nói như thế nào?"

"Ba nói về sau ba với mẹ không ở chung nữa, muốn con chọn ở với ba hay ở với mẹ!"

"Bảo bối, vậy con nói sao? Không cho phép con rời xa mẹ! Bản quyền thuộc về ❄️diendan❄️lequydon.com❄️@TưQuânCó nghe hay không?" Ngưng Lộ hiếm khi dùng giọng điệu nghiêm túc như vậy nói chuyện với con trai. Nhưng tên khốn kia cũng có thể hỏi con trai ở với anh, tại sao cô không thể cầu xin? Anh ta muốn ly hôn, được, cô sẽ không để cho anh ta như ý.

"Mẹ, con muốn ở chung với hai người, có được không mẹ?" Mặc dù ba bề bốn bề nhiều việc, thường không ở nhà. Nhưng cậu vẫn hi vọng ba mẹ có thể ở chung một chỗ. Hai người cậu đều không bỏ được thì làm sao bây giờ? Người lớn thật sự rất phiền phức.

"Bảo bối, tại sao muốn ba mẹ ở cùng nhau?"

"Không có vì gì cả. Muốn là muốn thôi!" Đây có tính là trả lời không?

"Nhưng ba không muốn ở chung với mẹ! Ba mẹ không thích hợp cho nên mới phải xa nhau. Lớn lên con sẽ hiểu, được không?" Ngưng Lộ cười khổ.

Là anh chủ động nói không phải sao? Vậy nhất định là anh đã sớm nghĩ kỹ rồi?

"Mẹ, con đói bụng." Sờ sờ cái bụng nhỏ xẹp lép, Sở Trí Tu tủi thân nói. Hôm nay, thế mà cậu ngay cả bữa ăn sáng cũng quên ăn!

"Vậy bảo bối đi ăn cái gì trước, mẹ đi lên thay quần áo rồi xuống được không?" Ngưng Lộ sờ sờ đầu con trai đứng dậy.

Không phải nói Sở Mạnh sẽ về sao? Tốt, anh ta về càng tốt, không cần cô đặc biệt đi tìm anh! Muốn ly hôn, cho cô lý do là được!

❑diễn❑đàn❑lê❑quý❑đôn❑

"Thím Trương, thím đi ra ngoài một chút, tụi con có chút việc cần nói." Sở Mạnh về đến nhà, thấy hai mẹ con cùng thím Trương đang ngồi trước bàn ăn cơm. Bản quyền thuộc về ❄️diendan❄️lequydon.com❄️@TưQuânAnh nhìn thím Trương đang muốn giúp anh chuẩn bị bát đĩa mở miệng nói. Có một số việc vẫn nên nói riêng tư thì tốt hơn!

Thím Trương đặt chén trong tay xuống, nhìn vẻ mặt nghiêm trọng của thiếu gia, không dám nói nhiều đi ra ngoài.

"Ăn xong đến phòng sách, chúng ta cần nói chuyện! Sở Trí Tu, con lên lầu đi!" Tên đàn ông có thói quen ra lệnh lại giờ thói cũ.

"Ba, con cũng muốn nghe. Ba mẹ không phải nói đến vấn đề của con sao?" Sở Trí Tu thả cái muỗng trong tay ra, một đôi mắt thật to nhìn ba.

"Không được! Chờ ba mẹ nói xong hãy nói!" Trong giọng nói không cho từ chối.

"Ba, sao ba có thể như vậy? Con không cần hai người nữa!" Rõ ràng liên quan đến cậu lại cô tình không cho cậu nghe. Được rồi, vậy cậu có thể lựa chọn không cần bọn họ! Nhảy xuống ghế dựa, Sở Trí Tu như một làn khói chạy lên lầu.

❑diễn❑đàn❑lê❑quý❑đôn❑

Trong phòng sách yên tĩnh, trừ tiếng hít thở của hai người thì chẳng nghe gì khác.

"Tại sao không ký tên?" Sở Mạnh ngồi sau bàn sách, nhìn người phụ nữ hướng về mặt khiêu khích về phía anh.

"Anh bảo tôi ký thì tôi ký sao? Anh cho tôi một lý do ký tên đi?" Lần đầu tiên Ngưng Lộ biết được mình dùng cảm cỡ nào.

"Trả lại em tự do, lý do này còn chưa đủ sao? Đây không phải là điều em vẫn muốn sao?" Sở Mạnh lạnh lùng cười. Rốt cuộc cô muốn thế nào mới cam tâm? Khi anh quyết định buông tay lại muốn lật lọng.

"Làm sao anh biết tự do của tôi ở đâu?" Tại sao anh ta luôn tự cho là đúng như vậy chứ? Anh có hỏi qua suy nghĩ thực sự của cô sao? Luôn thích đem nguyện vọng của mình áp đặt trên người cô.

"Tự do của em không phải tự em rất rõ sao? Sao vậy? Chẳng lẽ là không bỏ được tôi?" Sở Mạnh đứng lên tự giễu nói.

"Tôi mới sẽ không thể không bỏ được tên khốn kiếp như anh! Anh là đồ khốn kiếp! Thiên hạ đệ nhất khốn kiếp." Bản quyền thuộc về ❄️diendan❄️lequydon.com❄️@TưQuânMột tay cầm túi giấy đựng đơn ly hôn trên bàn lên ném vào mặt anh. Ngưng Lộ chưa từng hận mình như vậy, mắng người cũng không ra mắng.

"Quan Ngưng Lộ, rốt cuộc em muốn thế nào?" Sở Mạnh đưa tay ngăn lại. Người phụ nữ này lại đang trước mặt anh la lối om sòm?

"Anh cứ như vậy muốn ly hôn sao? Truyện được chuyển ngữ bởi TưQuân@Diễn đàn❄️Lê❄️Quý ĐônCòn tìm cái gì trả tôi tự do chứ? Anh là thằng đàn ông khốn kiếp, vô liêm sỉ nhất trên đời! Tôi hận anh chết đi được, tôi không muốn ký tên, không muốn ký!" Tien tay cầm cuốn sách dày trên bàn lên ném vào người anh, đập chết anh đi! Như vậy cô mới có thể hả hận!

"Quan Ngưng Lộ, em âm ỉ đủ chưa?" Chưa từng có người nào dám ở trước mặt anh như vậy, cơn giận của Sở Mạnh lập tức bùng phát. Bàn tay nhẹ dùng sức giữ cô lại để cho cô không thể động đậy!

"Vậy trả lại tôi tự do không được sao?"

"Tự do của anh?" Cuối cùng vào lúc này nước mắt chảy xuống. Thì ra là phải trả lại anh tự do! Anh sớm nói không phải tốt hơn sao? Sớm nói anh muốn tự do không phải tốt hơn sao? Cô cũng sẽ không ở trước mặt anh vô lý, mất khống chế như vậy.

dieđn ㄟ đđàn ㄟ lê ㄟ qđủy ㄟ đđôn

"Đúng, tôi muốn bắt đầu lần nữa có được không? Muốn một cô gái có thể giúp tôi một tay có được không?" Nói như vậy cô hài lòng chưa? Dù thế nào đi nữa, bây giờ anh ở trong mắt người khác không phải là kẻ đáng thương không có gì cả sao?

Lời nói có thể tổn thương người tới mức nào, hôm nay Ngưng Lộ đã được trải nghiệm lần nữa! Anh luôn biết làm cô đau đớn thế nào, anh ta luôn luôn biết!

"Được! Nhưng anh không thể đem con tôi đi, tôi không cho anh dẫn con đi, không cho, không cho. . . ." Giống như chột sụp đổ tinh thần, Ngưng Lộ ngã vào lòng anh, hai tay không ngừng đánh ngực anh, nước mắt một giọt lại một giọt thấm ướt vào trong quần áo anh, bỏng đến đáy lòng.

Thì ra là vẫn còn đau lòng! Truyện được chuyển ngữ bởi TưQuân@Diễn đàn❄️Lê❄️Quý ĐônTiếng thở dài liên tiếp trong lòng dường như tuyết bật thốt lên. Sở Mạnh vươn tay ôm lấy cô: "Tôi không muốn để con trai tôi gọi người khác là ba."

"Tôi cũng vậy, không muốn người khác làm mẹ con trai tôi! Chết cũng không cần." Đôi mắt đầm lệ mông lung ngẩng đầu lên, giọng nói Ngưng Lộ kiên quyết. Anh không muốn, chẳng lẽ cô muốn? Con trai là cô chịu bao đau khổ cay đắng sinh ra rồi nuôi lớn, tại sao anh muốn mang đi chứ? Nhiều lắm là anh chỉ cung cấp một thứ "không cần thiết" mà thôi, dù thế nào đi nữa anh cung cấp còn thiếu sao? Anh muốn con, về sau cũng có thể sinh với người đàn bà khác.

Huhuhu . . . . . Mới nghĩ đến anh có thể sinh con với người đàn bà khác, lòng cô càng thêm khó chịu! Đau đến như muốn tan nát . . .

Được rồi, được rồi! Sở Mạnh thừa nhận mình mềm lòng, thỏa hiệp. Chỉ cầu cô không khóc thương tâm như vậy là được!

"Trừ con trai, em còn yêu cầu gì không?" Nhắm mắt lại, anh không muốn nhìn khuôn mặt khiến anh càng thêm đau lòng, rõ ràng là khóc đến rồi tỉnh rồi mà rồi anh lại vẫn cảm thấy cô đẹp không thể tưởng tượng nổi. Anh trúng độc quá nặng rồi! Muốn đời muôn kiếp không thể quay đầu lại được nữa rồi . . .

Nếu cô ấy muốn con trai, vậy thì cho cô đi! Dù là ngày sau cô thật sự ở bên Sở Khương, anh nghĩ không ai có thể ức hiếp con trai anh. Dù thế nào đi nữa ngày mai anh sẽ phải xuất ngoại, anh cùng A Chính mới thành lập trụ sở chính của công ty đầu tư ở Anh, anh thân là người phụ trách công ty nhất định phải tới. Có lẽ chỉ có loay hoay để mình mệt đến nỗi chỉ muốn nằm ngủ mới khiến anh quên được khổ sở thời.

dieđn ㄟ đđàn ㄟ lê ㄟ qđủy ㄟ đđôn

"Yêu cầu? Anh nghĩ tôi còn có yêu cầu gì?" Anh còn hỏi cô? Có phải yêu cầu gì cũng có thể nói không?

"Nói ví dụ như anh đưa em tiền nuôi dưỡng có đủ hay không? Có điều, nếu con trai đi theo em, anh sẽ chuyển cho em sinh hoạt phí mỗi tháng nhiều hơn 5 lần. Anh cũng sẽ mở thêm một tài khoản cho con, mỗi tháng gửi một khoản nhất định vào đó cho đến khi con trưởng thành có thể sử dụng số tiền kia. Nếu như em cảm thấy chưa đủ thì có thể liên lạc với anh bất cứ lúc nào!" Cuộc sống sau khi ly hôn anh đã suy tính rất rõ ràng, anh sẽ không để cho cô chịu khổ đấy! Bất kể tương lai có lựa chọn ở bên ai . . .

"Anh cảm thấy vì anh cho tôi không đủ tiền sao?" Đôi mắt ngập nước giờ phút này tràn đầy tức giận. Ở trong mắt anh cô chính là kiểu phụ nữ ham hưởng thụ vậy sao? Không thể phủ nhận ở cạnh anh những năm gần đây cô đúng là trải qua cuộc sống không lo âu cơm, bản thân chưa từng kiếm được một xu, cũng không có một chút công việc kinh nghiệm, thế nhưng tất cả đều vì anh không đồng ý cho cô đi ra ngoài.

"Vậy em còn có yêu cầu gì?" Sở Mạnh nhếch mày lên.

"Được, nếu như anh thật sự cảm thấy thế, vậy đem tất cả tài sản cá nhân của anh chuyển sang tên tôi đi! Như vậy được không?" Truyện được chuyển ngữ bởi [Tứ Quân @ Diễn đàn Lê Quý Đôn](#) Hừ, muốn phân rõ sao? Cô cũng có thể! Có bản lĩnh thì làm đi! Như vậy nửa đời sau của cô và con trai cũng chẳng cần lo, cô cần gì phải nghĩ tới mình có cần năng lực sinh tồn hay không chứ?

Người phụ nữ, mở miệng quả lợi hại! Cô có biết tài sản của anh có bao nhiêu hay không? Mặc dù đã không còn liên quan đến Sở Thành, thế nhưng vài năm nay anh đầu tư thu lợi ở thị trường chứng khoán cũng không phải cái đầu nhỏ cô có thể tưởng tượng được! Nếu quả như thật yêu tiền như vậy, không bằng nói muốn người thật như anh được hơn sao? Còn có thể tăng giá trị vô hạn. Nhưng cô không cần anh, không phải sao?

"Nếu như em muốn! Anh sẽ bảo kế toán thống kê tài sản, sau đó chuyển sang tên em! Nếu như không có chuyện khác, anh đi trước."

Không phải những thứ kia chỉ là tài sản thôi sao? Anh muốn nhiều như vậy cũng không dùng được! Sống không mang tới, chết không mang đi. Anh có bản lĩnh kiếm nhiều như vậy, tự nhiên có bản lĩnh kiếm lại! Nhưng những thứ này nhiều hơn nữa thì có ích lợi gì? Vĩnh viễn không phải là thứ anh muốn! Thứ anh muốn, cô có biết không?

Cho đến khi cửa phòng sách nhẹ nhàng đóng lại, Ngưng Lộ mới phục hồi tinh thần. Anh nói gì? Anh thật sự muốn đem tất cả tài sản của anh cho cô sao? Chẳng lẽ anh thật sự muốn nhanh chóng thoát khỏi cô vậy sao?

Tài sản của anh có bao nhiêu, cô không rõ ràng lắm, nhưng cô biết nhất định không phải số lượng nhỏ. Thì ra là vì muốn cô ký tên ly hôn anh có thể làm đến mức này?

Sở Mạnh, anh là thằng đàn ông khôn kiếp nhất trên đời!

Anh dĩ nhiên cũng bỏ cô lại như vậy. Vì tự do của anh, bỏ lại cô, bỏ lại con trai, bỏ lại tất cả những vật ngoài thân kia.

Toàn thân như mất hết sức lực, cả người Ngưng Lộ ngồi phịch xuống đất. Mới vừa rồi túi giấy bị vứt bung ra, văn kiện bên trong trải đầy đất. Mấy chữ chói mắt "Đơn Ly Hôn" xuất hiện lần nữa ngay trước mắt.

"Sở Mạnh, anh nằm mơ đi! Anh bảo tôi ký thì tôi ký sao?" Truyện được chuyển ngữ bởi [Tứ Quân @ Diễn đàn Lê Quý Đôn](#) Bàn chân không mang dép dùng sức, túi tài liệu đã bị quét xuống dưới mặt bàn. Để nó chết đi! Muốn tự do? Không dễ dàng như vậy! Cô sẽ không để anh như ý!

Nhưng cô vẫn rất đau lòng và khổ sở!

Nước mắt cũng không nhìn được nữa, từng chuỗi chảy xuống, khóc đến đau lòng như vậy, uất ức như vậy, tiếng từng giọt nước mắt lăn xuống đất, vốn là tiếng vang rất nhỏ sao lúc này lại rõ ràng đến thế?

diễn đàn Lê Quý Đôn

Ngưng Lộ Khóc đến thương tâm muốn chết không để ý thấy cửa phòng sách được nhẹ nhàng mở ra sau đó lại khép lại.

"Ba, mẹ thật đáng thương! Tại sao ba luôn ăn hiếp mẹ như vậy?" Sở Trí Tu ôm cổ ba, thờ dãi nói. May là cậu không phải mẹ, mỗi lần bị ba bắt nạt chỉ có thể khóc một mình. Rất đáng thương!

"Vậy sau này lúc ba không ở nhà, con phải chăm sóc mẹ được không?" Sở Mạnh dán mặt thân thiết vào con trai. Bảo bối của anh!

"Khi nào ba về?" Sở Trí Tu càng ôm ba chặt hơn, cả người cũng chôn ở ngực Sở Mạnh. Mới vừa rồi ba nói muốn ra ngoài làm việc rất lâu, nhưng ba không nói rõ cuối cùng có ly hôn với mẹ không. Nếu như lần này đi thật lâu, bọn họ không phải là cũng không bên nhau sao? Chẳng lẽ ba lừa gạt cậu?

"Ba cũng không biết! Nhưng ba không làm gì thì chat video với ba được không?" Anh cũng không bỏ được con trai, nhưng anh không đành lòng dẫn con đi! Nếu cô ấy muốn con, vậy thì cho cô thôi.

"Ba, nhất định ba phải nhanh về nha! Hơn nữa ba phải gọi đồ chơi cho con. Mẹ nhất định sẽ không mua cho con đâu!" A, thì ra là đây mới là nguyên nhân chính người bạn nhỏ không bỏ được ba!

"Được!" Sở Mạnh đáp ứng.

"Vậy sinh nhật con ba phải về đó!"

"Được!" Sinh nhật còn có mấy tháng chứ? Đến lúc đó anh có thể dành chút thời gian cho con.

"Trước khi con đi học tiểu học, ba cũng phải về, tự mình đưa con đi!" Truyện được chuyển ngữ bởi [Tứ Quân @ Diễn đàn Lê Quý Đôn](#) Nhắc lại yêu cầu. Cậu cho ba đi công tác đến khi cậu lên tiểu học cũng đủ lâu rồi chứ? Nhìn cậu rất hào phóng mà!

"Được."

Nhưng bạn nhỏ Sở Trí Tu không nghĩ tới, ba trả lời "Được" nhưng lại thất hẹn rồi ...

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Ác Ma Quá Yêu Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 83: Tương Tư Của Em – Đau Khổ Của Tôi

Người bạn nhỏ Sở Trí Tu hôm nay cực kỳ hưng phấn bởi vì đây là sinh nhật tròn 6 tuổi của cậu rồi. Ba đã hứa với cậu sẽ về!

Mặc dù là Chủ nhật, nhưng cậu đã dậy từ sáng sớm.

"Rầm rầm" chạy vào phòng mẹ, chạy đến bên giường, tay nhỏ bé kéo cái mền ấm áp: "Mẹ, nhanh lên đi!" Trước kia khi ba còn ở nhà, buổi sáng cậu chẳng bao giờ có cơ hội gọi mẹ rời giường, phải gọi bọn họ mà tay đánh bắt đầu ba mới mở cửa. Bây giờ thì tốt rồi, mẹ ngủ không khóa cửa lại nên cậu ngày ngày có thể đi vào.

"Bảo bối, sao dậy sớm vậy?" Ngưng Lộ cố gắng mở đôi mắt vẫn còn buồn ngủ ra, nửa ngồi dậy. Gần đây không biết chuyện gì lại đặc biệt thích ngủ. Mỗi sáng đều là con trai tới gọi cô mới tỉnh, buổi tối cô đi ngủ cũng không coi là muộn! Đây là thời gian ngủ bình thường mà. Buổi trưa vừa qua giờ cơm sẽ gấp liên tục phải về phòng ngủ bù!

"Mẹ, hôm nay là sinh nhật con đó! Không phải tối hôm qua mẹ đã nói đặt cho con một cái bánh kem thật to sao?" Thân thể nhỏ bò lên giường, ngồi trên mền đối diện mẹ. Mẹ nhiều nhất có thể cho cậu bánh ngọt, trong nước rất ít bán đồ chơi cậu muốn, cho nên chỉ có thể chờ ba về.

"Mẹ không quên mà, chẳng qua là bây giờ còn sớm! Chờ chúng ta ăn xong bữa sáng rồi cùng nhau đi đặt có được không?" Cuối cùng Ngưng Lộ cũng tỉnh táo lại. Hôm nay là sinh nhật 6 tuổi của bảo bối! Thật là nhanh!

๖๔๔๔๔♥đàn๖๔๔๔♥quý♥đôn

"Mẹ, hôm nay con sẽ có niềm vui thật to!" Hai bước bò qua, Sở Trí Tu ở bên tai mẹ nhẹ nói.

"Niềm vui? Con sẽ có niềm vui gì vậy?" Nhìn khuôn mặt thần bí của con trai, tay không nhịn được nhéo một cái. Mỗi lần nhìn khuôn mặt nhỏ này cô sẽ nhớ tới một người đàn ông khác, người đàn ông ghé thăm kia bỏ đi chẳng để lại chút tin tức. Tại sao có thể đi mà không hề bận lòng gì vậy chứ?

Có lẽ phải nói chẳng qua là một chút liên lạc với cô cũng không có. Thật ra thì cô biết con trai thường chat video với anh, nhưng anh cũng không chủ động muốn tìm cô, cô cũng không cần đi hỏi thăm anh! Trong lòng anh, bọn họ là một đôi vợ chồng đã ly hôn, không cần thiết liên lạc lại không phải sao?

Anh phải nghĩ ngược lại chứ! Cô làm sao có thể cho anh như ý? Lúc đầu anh ủy thác luật sư thường gọi điện thoại hỏi cô đã ký đơn ly hôn chưa, mỗi lần cô đều nói không rành, lần sau vừa nhìn thấy cú điện thoại kia trực tiếp tắt, tắt mấy lần nên không gọi tới nữa.

Cho nên nói, bây giờ thân phận bọn họ còn là vợ chồng hợp pháp! Nhưng cô không muốn nói với anh! Để cho anh tự mình đi đi! Nếu như anh thật sự muốn kết hôn với người đàn bà khác thì phải qua ải của cô trước!

Hừ! Cô sao phải cho anh sống dễ chịu chứ? Cũng không xem lại ban đầu anh đối xử với cô như thế nào sao!

"Cái này không thể nói được!" Sở Trí Tu vẫn dùng kiểu thần bí nói chuyện. Đây chính là bí mật nhỏ của cậu với ba!

"Đứa nhỏ xấu xa! Bảo bối xuống lầu trước, mẹ thay quần áo xong sẽ xuống ngay có được không?" Đòi tay dùng sức bế người bạn nhỏ sang bên, Ngưng Lộ kéo chăn ra đứng dậy. Đứa nhỏ này gần đây không ngừng cao và mũm mĩm, cô đã không thể tùy thích ôm như trước đây rồi.

"Mẹ, mẹ nhanh lên một chút nha!" Lấy được câu trả lời, Sở Trí Tu chạy như một làn khói đi ra ngoài, xa xa còn nghe được giọng nói của cậu: "Bà bà, sữa bò của con nóng chưa? Bụng của con đói rồi!"

Không sai, mặc dù Sở Mạnh vẫn chưa về nhưng Ngưng Lộ cùng con trai còn có Thím Trương vẫn ở trong căn hộ này. Giống như chưa từng xảy ra chuyện kia vậy.

Cuối cùng bọn họ đã ly hôn chưa? Dĩ nhiên chưa, cô còn chưa ký tên mà! Nhưng mà cô cũng không tính nói cho anh biết!

๖๔๔๔๔♥đàn๖๔๔๔♥quý♥đôn

"Mẹ, mẹ lại đang ngăn người! Ăn nhanh lên một chút có được không?" Sở Trí Tu nóng lòng ăn một cái bánh sừng bò to, mở miệng to uống hết ly sữa vậy mà lại thấy mẹ đang ngăn người!

"Bảo bối, bây giờ còn sớm mà!" Mới có 9h sáng thôi mà, tiệm bánh người ta mới vừa mở cửa, nó gấp gì chứ? Hơn nữa bình thường nó cũng đâu phải là đứa nhỏ thích đồ ngọt? Sao hôm nay lại tích cực như vậy đây?

"Mẹ nhanh lên đi!" Sở Trí Tu không có kiên nhẫn nhảy vọt xuống cái ghế tới bên cạnh mẹ, cầm lên ly sữa tươi đưa tới trước mặt mẹ.

"Được rồi được rồi, mẹ tự uống! Lập tức xong ngay!" Tính tình chẳng biết giống ai, dù sao cũng không giống cô!

"Tiểu thiếu gia, thợ làm bánh ngọt còn chưa đi làm đâu!" Thím Trương từ phòng bếp bung một nồi cháo thịt thơm phức ra ngoài, để một chén nhỏ trước mặt Ngưng Lộ.

"Thím Trương, con ăn không vô!" Ngưng Lộ để ly sữa tươi trong tay. Trong khoảng thời gian này, Thím Trương thật sự là muốn nuôi cô thành heo, ngày ngày thay đổi các loại thức ăn cho cô.

"Thiếu phu nhân, ăn thêm một chút đi! Nhìn con lúc trước gầy đến kỳ cục! Bây giờ đã đỡ hơn nhiều rồi!" Thím Trương siêng năng khuyên Ngưng Lộ. Lần trước chuyện bọn họ ly hôn thật là dọa bà già này, nhưng bây giờ bà cũng không rõ rốt cuộc bọn họ có ly hôn không. Ly hôn, cuộc sống thiếu phu nhân và tiểu thiếu gia vẫn giống trước kia? Không ly hôn? Vậy thiếu gia sao lại đi công tác lâu như vậy chưa có về? Thiếu gia không phải đã rời Sở Thành rồi sao? Sao lại bận đến mức này chứ? Hơn nữa trừ ngày đó anh đi còn nhờ vả bà chăm sóc thật tốt hai mẹ con này rồi chưa từng về, cũng không gọi điện thoại về luôn!

Người trẻ tuổi bây giờ thật là kỳ quái. Rõ ràng đang êm thắm, nói cái gì ly hôn! Con cũng lớn vậy rồi! Sao có thể bỏ được?

điễn♥đànđê♥quý♥đôn

"Thím Trương, con không ăn được. Chúng con đi ra ngoài đặt bánh kem đây! Chờ con về lại nói!" Ngưng Lộ thấy con trai đeo túi sách nhỏ ra ngoài, lập tức kéo cái ghế ra đứng dậy. Ha ha, bảo bối, con tới thật là kịp thời!

"Thiếu phu nhân, vậy hôm nay có muốn ở nhà ăn mừng hay không?" Thím Trương bắt đắc dĩ hướng hai bóng dáng vội vàng ra cửa hỏi.

"Muốn!" Ở cửa ra vào đôi giày, hai mẹ con trăm miệng một lời nói.

"Sở Trí Tu, mẹ không muốn đi nữa, mệt quá!"

Ngồi chơi đồ chơi trên ghế dài hai bên thang cuốn, Ngưng Lộ nhìn con trai vẫn còn hào hứng bưng bưng chơi đùa, thờ dãi nói.

Sau khi bọn họ ra cửa, đến cửa hàng bánh ngọt đặt bánh, sau đó đi tới trung tâm thương mại sầm uất ở nội thành, muốn mua một phần quà sinh nhật con trai thích tặng con, đáng tiếc người bạn nhỏ Sở Trí Tu đối với những thứ đồ chơi bình thường kia căn bản không xem vào mắt, cầm trong tay liếc mắt lại để xuống, chủ cửa hàng hết sức giới thiệu nó cũng không nhìn một cái đã nói: "Chơi không vui!", nhưng cái miệng đó nói cái này không tốt cái đó không tốt, lại vẫn muốn xem hết tất cả cửa hàng mới bỏ qua.

"Mẹ, không phải mẹ nói muốn tặng con quà sao? Con còn chưa chọn được sao không được xem tiếp?" Sở Trí Tu ngồi bên cạnh mẹ, từ túi xách sau lưng lấy ra bảo bối máy tính bảng của cậu.

"Nhưng con đã xem hai tiếng vẫn chưa tìm được thứ thích hợp! Cuối cùng con thật sự có muốn mua đồ chơi không?" Ngưng Lộ tựa đầu trên vai nhỏ của con trai cũng không dám dừng sức. Đáng tiếc bà vai nhỏ của trẻ con không chịu được nhiều sức nặng, mới có mấy giây mà đã có người bắt đầu phản kháng: "Mẹ, mẹ nặng quá!"

"Dựa vào một tí mà lại hẹp hòi như vậy!" Dù sao chẳng qua là đùa giỡn, Ngưng Lộ còn sợ mình sẽ đè lên con trai nữa. Ai, lúc mệt mỏi có bờ vai dựa vào thật sự rất thoải mái, nhưng người đàn ông có bả vai cường tráng mà cô có thể tùy thích tựa vào lại không có ở đây.

Ngưng Lộ cảm giác mình bị bệnh! Cái bệnh đó gọi là tương tư. Nhưng cô tương tư có tác dụng sao? Anh còn tương tư cô sao?

"Mặc dù ba nói bờ vai đàn ông chính là để cho phụ nữ dựa vào, nhưng mà rất đáng tiếc con không phải là đàn ông. Mẹ, chờ con lớn lên sẽ cho mẹ dựa vào có được không?" Từ máy tính bảng ngẩng đầu lên, người bạn nhỏ nháy mắt đã nhìn ra mẹ rất mệt mỏi. Thế lực mẹ sao lại kém vậy chứ?

"Bảo bối của mẹ trưởng thành, bờ vai sẽ không dành cho mẹ nữa!" Nghe được lời của con, Ngưng Lộ đau khổ trong lòng. Cũng may, cũng may, anh không cương quyết mang con đi.

"Vai của con vĩnh viễn sẽ cho mẹ dựa vào. Yên tâm đi mẹ!"

điễn♣đàn♣ê♣quý♣đôn

Hai ánh mắt giống hệt nhau nhìn đối diện.

"Bảo bối, mẹ yêu con nhất!" Ngưng Lộ ôm con trai vào lòng, nhẹ nhàng nhắm mắt lại, cầm trên đầu nhỏ của con không ngừng vuốt ve.

Đã từng có một người đàn ông cũng luôn thích ôm cô như vậy, lúc đầu sao anh cứ yêu cô lâu như vậy chứ, nhưng sao lòng cô phát hiện trễ đến thế? Chẳng lẽ nhiều năm trôi qua, anh cũng không sẵn lòng đợi thêm cô hiểu rõ hơn trái tim mình sao? Sở Mạnh, anh là tên khôn kiếp, khôn kiếp!

Ghét! Tại sao hình dáng của anh không có lúc nào không ở trong đầu cô? Lúc ăn cơm, lúc ngủ, lúc tắm cô đều nghĩ đến anh, nghĩ đến trái tim chua xót cũng không dám đi tìm anh. Quan Ngung Lộ, mày là đứa nhất gan! Chính là một tiểu quỷ nhất gan mà thôi.

Cô đang sợ cái gì? Sợ anh không để ý tới cô sao? Hay sợ anh sẽ ăn luôn cô? Chắc không phải, không phải, cô sợ anh thật sự đã không còn yêu cô, nếu như còn yêu tại sao muốn ly hôn với cô? Sở Mạnh, mặc dù anh rất khôn kiếp, nhưng em rất nhớ anh.

Rất nhớ, rất rất nhớ!

Sao cô lại rơi vào mâu thuẫn và vòng quẩn quanh này chứ?

$$\text{diên} \subset \text{đàn} \subset \text{lê} \subset \text{quý} \subset \text{ôn}$$

"Mẹ, không bằng chúng ta đi ăn cái gì đi!" Cảm giác được mẹ không vui, Sở Trí Tu ngẩng đầu lên. Đi dạo một buổi sáng rồi, nhất định là mẹ mệt, bụng cũng đói rồi chứ gì?

"Bảo bô muốn ăn cái gì?" Ở trước mặt con trai, Ngưng Lộ cố gắng để mình vui vẻ bật cười. Dù bây giờ lòng của cô muốn khóc.

"Mẹ thích ăn McDonald không?" Người bạn nhỏ gương đôi lông mày đen sậm giống người nào đó như đúc. Một tiểu Sở Mạnh khiến Ngưng Lộ mất hồn lần nữa. Quan Ngưng Lộ, mỗi ngày mày đều nhìn con trai nghĩ đến gã đàn ông kia!

"Hay là mẹ muốn ăn những thứ khác?" Cậu cũng đã đáp ứng cùng mẹ đi ăn những thứ đồ ăn bỏ đi kia rồi, sao mẹ còn không vui vẻ? Ba đã từng nói với cậu phải chăm sóc mẹ thật tốt, cậu làm như vậy không đúng sao?

"Chúng ta đi ăn đồ bảo bối thích nhất được không?" Bảo bối của cô sao có thể biết quan tâm như vậy? Chỉ khiến cho cô càng thêm khổ sở thôi!

"Mẹ, trước khi đi có thể đáp ứng con một chuyện không?" Khi Ngưng Lộ vươn tay chùi nước ở khóe mắt thì Sở Trí Tu cảm thấy ngón tay trên tay đưa tới trước mặt mẹ.

"Con muốn mẹ mua cái này cho con?" Ngưng Lộ nhìn chăm chăm mẫu xe nhỏ màu đỏ chói mắt trên màn hình, à, Ferrari. Rồi lại đếm số không sau giá tiền, 1, 2, 3, 4, 5, 6. . . . . Sao ... sao chiếc xe nhỏ mà lại mắc vậy chứ? Ngưng Lộ nói không ra lời.

"Sở Trí Tu, con nhất định phải mua cái này sao?" Ngưng Lộ tạm thời quên phiền não của mình. Ủ, mặc dù hiện tại cô cũng là phú bà có chút tài sản, mỗi tháng vẫn còn tăng thêm, nhưng con trai cô không phải quá lãng phí chứ? Một món đồ chơi nho nhỏ mà thôi! Đều tại Sở Mạnh làm hư con trai hết! Tại sao lại nghĩ đến anh ta chứ? Ngưng Lộ cảm giác mình thật điên rồ.

"Mẹ, nhưng hôm nay là sinh nhật của con! Mẹ nói đi?" Giọng điệu kia quả thực là một chút thương lượng, chừa đường sống cũng không có!

"Được rồi!" Cô nhần nhìn một lần! Ai bảo bảo bối của cô là hôm nay Tiểu Thạ Tinh [*] chứ?

[*] Tiểu Thọ Tinh: người được chúc thọ, nhân vật chính các buổi sinh nhật.

diễn đàn lễ quý đôn

"Mẹ, mẹ miễn cưỡng quá đi! Bây giờ mẹ có tiền hơn ba sao lại hẹp hòi vậy chứ!" Đạt được mục đích xong, Sở Trí Tu tắt máy tính bỏ vào túi xách!

"Ai nói mẹ có tiền hả?"

"Không phải ba đem tất cả tài sản đều cho mẹ hết sao?" Hừ, ba thiên vị, còn nói tất cả đều là của cậu, kết quả lại biến thành của mẹ! Mặc dù ba đáp ứng cậu nhất định sẽ lại vì cậu xây một vương quốc mới, nhưng mà cậu không muốn! Cậu trưởng thành có thể tự xây cho mình một vương quốc riêng. Ba xây cho mẹ là được rồi!

"Ba lừa con đó." Thì ra là anh với con trai cái gì cũng có thể nói!

"Me, ba sẽ không gat con!"

"Làm sao con biết? Ba con là tên vô lai ăn thịt không nhả xương!"

"Me, me bị ba ăn rồi sao?" Hỏi rất hay và vô tội!

"Không có!" Đâu chỉ ăn? Ngay cả căn cũng không còn.

"Vây tại sao mẹ lại nói như vậy?"

"Chúng ta nhanh đi ăn cái gì rồi đi lấy bánh kem! Nhiều lời quá!"

"Mẹ, mẹ thẹn quá hóa giận rồi!"

Hai mẹ con đối thoại càng ngày càng xa, dần dần xa trung tâm thương mại sầm uất ở nội thành.

Chờ bọn họ ăn xong thuận đường đi lấy bánh ngọt lúc về đến nhà đã là 5h chiều rồi. Sở Trí Tu vừa vào nhà giống như một đầu xe lửa xông vào bên trong. Đầu tiên là mở cửa phòng sách ra, sau đó lại nhanh chóng đóng, "rầm rầm" đi lên lầu.

"Sở Trí Tu, sao con vội vã vậy?" Ngưng Lộ đem bánh ngọt để lên trên bàn, Thím Trương đang bận trong bếp, thấy bọn họ về thì lộ đầu ra: Bản quyền thuộc về ☆ diễn:☀️đàn:🌸lê:♣️quý:🍀đôn☆@TứQuân"Thiếu phu nhân về rồi sao? Đợi thêm chút nữa là có thể ăn cơm."

Nhưng Sở Trí Tu cũng không để ý tới mẹ, lên lầu hai, mở cửa từng gian phòng một, không có, không có! Không nhìn thấy ba.

Ba rõ ràng đã đáp ứng cậu sẽ về ngày sinh nhật mà. Nhưng ba thất hứa. Ba lừa cậu! Thua thiệt cho cậu hôm nay còn tin lời ba nói, mỗi ngày theo sát mẹ nói ba sẽ không gạt người!

Huhuhu . . . . . Ba lừa con!

Sở Trí Tu buồn bã ỉu xiu ngồi bậc thềm cầu thang cao nhất, hai tay chống cằm, gương mặt đầy tức giận cùng buồn bực. Tại sao ba có thể lừa cậu chứ?

D≡iễn_Đàn_L≡ê_Quý_Đ≡ôn

"Bảo bối, con sao vậy?" Thấy con trai bất thường, Ngưng Lộ đi lên ngồi xuống bên cạnh con.

"Nói cho mẹ nghe có được không?" Dọc đường về không phải cãi nhau ầm ĩ với cô sao? Thế nào vừa về đến nhà đã lập tức thay đổi thành người khác.

"Mẹ, mẹ với ba có phải thật sự ly hôn không vậy?" Nghĩ thật lâu, Sở Trí Tu mới nhớ tới lần trước ba từng nói với cậu ly hôn chính là bọn họ sẽ không ở chung với nhau nữa, nhưng ba lại không trực tiếp cho cậu đáp án cuối cùng có ly hôn hay không. Nhưng hôm nay anh không về nhà chứng minh cho cái gì? Bản quyền thuộc về ☆ diễn:☀️đàn:🌸lê:♣️quý:🍀đôn☆@TứQuânCó phải bởi vì sau khi ly hôn, cho nên sẽ không ở chung nữa, cho nên mới không thể về hay không? Tại sao ngày hôm trước lúc chat video ba còn nói với cậu sẽ về chứ? Thì ra là ba sẽ gạt người thật! Hình tượng người ba vĩ đại trong lòng cậu cứ như vậy bị hủy diệt!

"Bảo bối, sao con hỏi vậy?" Ngưng Lộ không rõ chân tướng ôm lấy khuôn mặt buồn của con trai.

"Ba hứa với con hôm nay sẽ về, nhưng mà ba không có về!" Buồn bực ở trong lòng cuối cùng cũng bộc phát ra. Đúng là không thể ỉn dẫu! Không tới một phút cậu đều đã nói hết ra.

"Ba hứa với con khi nào?" Anh nói muốn về sao? Ngưng Lộ cảm giác lòng mình có chút mong đợi!

"Lúc rời nhà với lại mấy ngày trước ba chat video cũng hứa với con." Mắt Sở Trí Tu ngập nước, uất ức đến sắp khóc rồi.

"Có thể chút nữa mới về thì sao? Bảo bối không cần giận được không? Chúng ta xuống lầu trước, rửa tay chuẩn bị ăn cơm! Tối nay ông bà ngoại cũng sẽ tới đây đó!" Ngưng Lộ kéo tay con trai. Mới vừa rồi lúc ở bên ngoài mẹ gọi điện nói tối nay đến. Trước kia vợ chồng Quan Minh Quyền rất ít khi tới, đều là Ngưng Lộ mang con trai về, bởi vì Sở Mạnh không thích quá ồn ào! Nhưng bây giờ anh không có ở đây, cho nên cô để ba mẹ qua đây ăn cơm, nếu không sinh nhật con trai chẳng phải quá buồn tẻ sao?

"Mẹ, con muốn ba về!" Tay nhỏ bị nắm, Sở Trí Tu không tình nguyện cùng mẹ xuống lầu.

D≡iễn_Đàn_L≡ê_Quý_Đ≡ôn

Vừa mới rửa tay xong, chuông cửa vang lên. Còn không kịp lau khô tay Sở Trí Tu vội vẩy vẩy tay dính nước chạy vội ra ngoài mở cửa. Bản quyền thuộc về ☆ diễn:☀️đàn:🌸lê:♣️quý:🍀đôn☆@TứQuânBởi vì vội vàng cho là ba về khiến bạn nhỏ bỏ quên một chuyện, đó là ba sao phải nhấn chuông cửa chứ?

Quả nhiên đã làm cho người bạn nhỏ Sở Trí Tu thất vọng! Đi vào là mặt cười của chú A Tự, nhìn lại phía sau chẳng có gì cả, trừ trên tay có xách một cái hộp lớn.

"Bảo bối, sao lại không vui? Nói cho chú biết, ai dám ức hiếp công tử họ Sở chúng ta?" Tổng Từ Từ đứng trước mặt Sở Trí Tu, để đồ trên tay xuống đất, hai tay giữ vai cậu.

Ai! Sao việc khổ cực như vậy luôn để anh làm chứ? Sáng sớm anh còn chưa kịp dậy đã nhận được điện thoại quốc tế của Mạnh nói không thể về sinh nhật con trai, quả sinh nhật đã được gửi về thông qua đường hàng không đặc thù, bảo anh đến sân bay lấy, thuận tiện an ủi cảm xúc bạn nhỏ.

A Chính biết rất rõ Mạnh yêu con trai yêu như mạng, lại dám tính kế không để cho cậu ta về, lần này Mạnh sẽ phải giao cho anh, cậu ta có thể đứng ở một bên nhìn rồi.

An ủi phụ nữ anh có thể lành nghề hơn, nhưng là với con nít thì không biết có nên com cháo gì không đây?

"Chú A Tự, ba con đâu?" Bản quyền thuộc về ☆ diễn:☀️đàn:🌸lê:♣️quý:🍀đôn☆@TứQuânNhìn chằm chằm cái hộp được gói cẩn thận, Sở Trí Tu đã biết cái này là ba mua, bởi vì ở trong nước căn bản không có bán. Vậy là ba không có cách nào về sao?

D≡iễn_Dàn_L≡ê_Quý_Đ≡ôn.

"Bởi vì hôm nay ba phải cùng một công ty lớn thảo luận vấn đề hợp đồng cho nên không có thời gian về. Nhưng mà ba con sẽ gọi điện về thôi. Con xem, ba đã mua xe con thích nhất rồi nè! Chúng ta mở ra xem được không?" Nhìn vẻ mặt âm tình bất định của đứa nhỏ, Tống Từ Từ hận mình sao không ở nước ngoài!

"A Từ, anh ngồi xuống đi." Ngưng Lộ lau khô tay đi ra ngoài, thấy A Từ đang cùng con trai ở cửa ra vào mắt to trừng mắt nhỏ, nhìn xuống đồ dưới đất, cô đã biết hôm nay anh sẽ không về. Trái tim bỗng có chút mất mát.

"Chú A Từ, chú lừa con phải không?" Mẫu xe yêu thích đang ở trước mắt nhưng Sở Trí Tu thậm chí cả liếc mắt cũng không có, trong tâm hồn nhỏ của cậu chỉ có một chuyện: đó chính là lần đầu tiên ba lừa gạt cậu!

"Bảo bối, sao chú có thể gạt con chứ? Không phải trước kia công việc của ba cũng rất bận sao?" Ngưng Lộ cũng ngồi xuống nhìn khuôn mặt sắp khóc của con trai.

"Chú lập tức gọi điện thoại cho ba con được không?" Bản quyền thuộc về ☆ diễn・đàn・lê・quý・đôn☆ @TứQuânTống Từ Từ lập tức từ trong túi lấy ra điện thoại di động gọi cho Sở Mạnh, lúc này cậu ta có chuẩn bị đi họp không?

Vang lên hai tiếng, Tống Từ Từ áp điện thoại vào bên tai Sở Trí Tu. Không ngờ, không đợi đối phương nghe điện thoại, Sở Trí Tu lại một tay đẩy điện thoại ra sau đó chạy lên lầu, vừa chạy vừa la to: "Con không muốn nói chuyện với ba. Ba gạt con! Ba muốn ly hôn với mẹ, cũng không về đây ở nữa!"

"Này, Sở Trí Tu, sao con có thể như vậy? A Từ, xin lỗi anh!" Thấy con trai vô lễ chạy đi, Ngưng Lộ muốn đứng lên đuổi theo, nhưng bởi vì mới vừa rồi ngồi xổm xuống mà đầu hơi choáng. Gần đây cô rất không bình thường!

D≡iễn_Dàn_L≡ê_Quý_Đ≡ôn.

"Thiếu phu nhân, xảy ra chuyện gì?" Thím Trương chuẩn bị xong thức ăn ra ngoài vừa hay nhìn thấy tiểu thiếu gia thở phì phò chạy lên lầu, mà Ngưng Lộ đáng vẻ chao đảo, chỉ chực chờ té xỉu, sắc mặt tái nhợt.

"Ngưng Lộ, ngồi xuống trước đã. Không cần vội, lát nữa nó sẽ không sao đâu." Tống Từ Từ muốn đưa Ngưng Lộ tới ghế sofa ngồi nghỉ, Bản quyền thuộc về ☆ diễn・đàn・lê・quý・đôn☆ @TứQuânNhưng Ngưng Lộ lại cự tuyệt anh: "Không được, Sở Trí Tu thực sự tức giận rồi. Em muốn đi lên nhìn nó mới yên tâm."

Hơn nữa mới vừa rồi nó nói chuyện bọn họ ly hôn, cô không yên lòng để mình nó trên lầu.

"Thím Trương, thím đừng lo, con đi với cô ấy được rồi! Ngưng Lộ, có muốn anh dìu em không?" Tống Từ Từ nhìn cô mặt tái nhợt rất không yên tâm.

"Bác sĩ Tống, làm phiền cậu vậy." Thím Trương lui xuống. Một ngày nên vui vẻ như vậy, sao bỗng nhiên lại mất hứng rồi chứ? Xem ra thiếu gia không ở nhà thật phiền phức.

Nhưng mới đi được nửa cầu thang, Ngưng Lộ cảm giác đầu càng lúc càng choáng, cuối cùng cả người không còn sức lực ngã về phía sau.

"Cẩn thận." May là Tống Từ Từ ở phía sau kịp thời đỡ cô.

Đợi khi cô tỉnh dậy đã phát hiện mình nằm trên giường. Bản quyền thuộc về dien・dan・le・quy・don・com@TứQuânMà vây quanh giường rất nhiều người, vợ chồng Quan Minh Quyền, Tống Từ Từ, thím Trương cũng dùng ánh mắt kỳ quái nhìn cô, chỉ có con trai nhìn chăm chăm bụng cô.

"Em sao vậy?" Ngưng Lộ đưa ánh mắt về phía Tống Từ Từ. Anh là bác sĩ duy nhất ở đây, chỉ có anh mới có thể cho cô một đáp án hoàn mỹ.

"À. . . ." Tống Từ Từ ho một tiếng, không biết có nên nói thẳng ra hay không. Dù sao còn có một đứa nhỏ ở đây. Mạnh, thật không nhìn ra cậu được như vậy!

Thật ra thì trong lòng anh đã sớm cười lên rồi! Nhưng vì ngại ở đây nhiều người, nếu anh vô duyên cười sẽ bị người ta khinh bỉ. Hơn nữa bí mật của Mạnh, anh nào dám nói chứ? Anh rất có ý đức, sẽ không tùy tiện tiết lộ chuyện riêng tư của người bệnh, huống chi người đó là anh em kết nghĩa của anh, nhưng mà chịu đựng thật sự rất khó chịu!

diễn・đàn・lê・quý・đôn

"Rốt cuộc là sao?" Ngưng Lộ nhìn vẻ mặt là lạ của Tống Từ Từ, ngược lại nhìn về phía những người khác, sao tất cả đều dùng ánh mắt kỳ quái nhìn cô? Chẳng lẽ cô bị bệnh nan y sao?

"Mẹ, bụng của mẹ nhỏ như vậy thì sắp bên trong lại có một em bé được? Vậy con từ đâu mà ra?" Vẫn là con trai trực tiếp cho cô một đáp án.

Lần này Ngưng Lộ mới vừa tỉnh táo lại muốn ngắt đi. Bản quyền thuộc về dien・dan・le・quy・don・com@TứQuânCon trai nói gì? Trong bụng của cô có bảo bảo? Làm sao có thể chứ? Cô không ở cùng Sở Mạnh đã hơn mấy tháng rồi, chẳng lẽ là lần cuối cùng bọn họ ở khách sạn mà có sao?

Ngày đó căn bản anh chẳng làm biện pháp dự phòng gì cả, nhưng kể từ khi cô có con trai, bọn họ cũng vẫn như vậy! Một là bởi vì thân thể cô tương đối

nhảy cảm không chịu được thuốc tránh thai, mà mỗi lần anh đều nói không quen thân thiết với cô cách một lớp màng. Cho nên bọn họ mỗi lần đều tiếp xúc thân mật tiếp nhất. Lúc đầu cô còn có thể yêu cầu anh làm các cách ngừa thai, nhưng anh luôn nói cô yên tâm, không có việc gì, nói nhiều nên cô cũng không muốn nói thêm. Nào có ai lấy chuyện như vậy mà đi bàn bạc chứ?

Mà cũng như lời anh nói, qua nhiều năm như vậy chưa từng xảy ra ngoài ý muốn. Về sau cô cũng an tâm! Thế nhưng sao lần này vừa khéo vậy chứ?

Nói như vậy, trong bụng cô thật sự có một em bé rồi! Cô thật là hồ đồ! Mấy tháng này kinh nguyệt không tới cũng không để ý. Lúc đầu là vì Sở Mạnh mới vừa đi, cô vẫn không vui cho nên không có cố lưu ý, cộng thêm khí trời lạnh mặc quần áo nhiều căn bản không nhìn ra, sau lại dần dần quên mất chuyện quan trọng như vậy!

Trời ạ! Vậy phải làm thế nào? Tại sao lần này cô mang thai một chút phản ứng lúc đầu cũng không có, trước kia mang thai con trai luôn muốn nôn, cho nên giờ cô cũng không phát hiện nguyên nhân thân thể đột nhiên thay đổi!

"Là thật sao?" Lần nữa nhìn mặt A Tự.

"Ừ!" Tổng Từ Tự chẳng qua là đáp một tiếng. Lại dám hoài nghi y thuật của anh, mặc dù chuyên ngành của anh là ngoại khoa, nhưng trong nhà có cô là bác sĩ lâu năm nên anh cũng biết sơ sơ, tuy nói là sơ sơ, nhưng chuyện nhỏ bắt mạch xác định có mang thai hay không thì không thể làm khó được anh.

"Ngưng Lộ, sao bản thân có thai mà không biết? Có muốn gọi cho Sở Mạnh để nó vui không?" Đàm Lệ Hoa có lúc cảm giác con gái mình thật sự là không biết phải nói thế nào mới đúng! Chỉ là bề ngoài là di truyền bà thôi, một chút thông minh, lanh lợi, quả quyết của bà cũng không có.

"Mẹ, tối nay con sẽ nói với anh ấy!" Ngưng Lộ nhỏ giọng nói. Ba mẹ chỉ biết Sở Mạnh bỏ Sở Thành ra nước ngoài lập công ty mới, nhưng chuyện giữa bọn họ Ngưng Lộ không dám nói, cũng không muốn nói. Bản quyền thuộc về diendanlequydon.com@TuQuânDù sao cô quyết định không ký tên! Nhìn anh làm sao bây giờ. Hơn nữa bây giờ cô lại có con, càng thêm không thể ký.

Anh muốn ly hôn? Nằm mơ còn nhanh hơn, cô nhất định phải điền tên Sở Mạnh trong phần tên cha trong giấy khai sinh của Bảo Bảo. Hừ!

diendanlequydon.com

"Mẹ, em trai con khi nào mới ra ngoài?" Sở Trí Tu một mực nghiên cứu bụng nhỏ được đắp chăn của mẹ. Cậu không muốn em gái đâu, con gái thích khóc lắm!

"Bảo bối, con không thích em gái sao?" Ngưng Lộ từ từ bình tĩnh lại, nhìn gương mặt dẫu chấm hỏi của con trai.

"Đúng vậy, bảo bối không muốn một em gái đáng yêu như công chúa sao?" Đàm Lệ Hoa sờ đầu cháu ngoại. Có trai có gái mới vui nhà vui cửa! Những năm này bà vẫn thúc giục con gái sinh thêm đứa nữa, nhưng con gái lại chẳng biết nghe lời, Sở Mạnh thì bà lại khó mở lời! Một con thì quá cô đơn!

"Con gái đều là mít ướt, lại không thể chơi xe chung với con!" Sở Trí Tu ghét bỏ bĩu môi. Nhìn đám con gái trong nhà trẻ đã biết, một chút chuyện nhỏ đã muốn khóc. Còn có mẹ của cậu mặc dù là con gái, còn không phải là thường bị ba ăn hiếp rồi khóc sao! Thật đáng thương!

Lời người bạn nhỏ đưa tới một tràng cười của người lớn.

"Sở Trí Tu, con xấu nhất đó!" Ngưng Lộ nheo mắt của con.

"Mẹ, chúng ta có thể đi xuống dưới ăn cái gì không?" Giày vò một hồi, đói bụng rồi, cộng thêm biết trong bụng mẹ lại có tiểu bảo bảo khiến cậu tạm thời quên mất chuyện bà lừa gạt cậu.

"Được được, Tiểu Tổ Tông, chúng ta đi xuống cát bánh kem!" Quan Minh Quyền đứng bên vẫn không nói gì ôm Sở Trí Tu từ bên giường đi ra ngoài.

"Mẹ, mẹ nhanh xuống đi." Đi tới cửa còn không quên nhắc mẹ.

diendanlequydon.com

"Ngưng Lộ, có gì bây giờ có thể nói rồi chứ?" Tổng Từ Tự nhìn tất cả mọi người đều rời khỏi phòng, mặt cười xấu xa nhìn Ngưng Lộ. Về mặt anh giống như biết cái gì khiến Ngưng Lộ đỏ mặt.

"A Tự, trước tiên có thể không cần nói cho anh ấy hay không?" Ngưng Lộ còn chưa nghĩ kỹ nên nói với anh thế nào. Hơn nữa đã rất lâu bọn họ chưa có liên lạc. Anh sẽ mong đợi đứa bé này ra đời giống như cô sao?

"Tại sao? Ít nhất bây giờ cậu ta còn là chồng em trên danh nghĩa, không phải sao?" Bọn họ căn bản không có ly hôn. Luật sư giúp họ làm thủ tục ly hôn là anh tìm giúp Mạnh, nhưng luật sư người ta nhiều lần uất ức gọi điện thoại nói cho anh, đàn gái luôn nói không rành ký tên, căn bản không giống như người muốn ly hôn! Bản quyền thuộc về diendanlequydon.com@TuQuân Vốn luật sư muốn tự mình gọi cho Sở Mạnh nói rõ nguyên nhân nhưng bị anh ngăn lại. Người xưa đều nói phá hủy một tòa miếu chứ không làm tiêu tan một gia đình! Trời cao có đức hiếu sinh, hơn nữa anh nhìn đáng về Ngưng Lộ không giống như còn có tình cảm với Sở Khương, nếu quả thật như còn thì sẽ không giống như bây giờ.

Nhưng mà có một gã đàn ông tình nguyện để người ta ký tên rồi chờ về đi công chứng, hoàn tất thủ tục là được.

"A Tự, đồng ý với em đi." Trong giọng nói có kiên trì trước nay chưa từng có.

"Ngưng Lộ, có phải em yêu chồng em rồi hay không?" Nét cười trên mặt Tống Tử Tụ vẫn không đổi. Nếu như anh đoán không sai, đôi vợ chồng này thật là hao tổn tâm trí. Nam cố chấp, nữ lại bướng bỉnh. Muốn cặp uyên ương này hòa hợp phải chờ tới Thiên Hoang Địa Lão (thời gian dài đằng đẳng, lâu như trời đất) rồi, bọn họ không phiền, anh cũng phiền!

Khuôn mặt không thể đỏ hơn được nữa, toàn thân như phát sốt. Cô không dám ngẩng đầu lên! A Tụ thật là đáng sợ. Nhưng anh ấy còn yêu cô không? Cô không dám hỏi. Trước khi đi anh cương quyết như thế khiến cô sợ! Thì ra là cô cũng biết sợ! Sợ khi cô cuối cùng cũng hiểu rõ tim mình thì anh cũng đã rời đi.

"Có muốn anh giúp em gọi điện thoại cho cậu ta hay không?" Tống Tử Tụ lấy điện thoại di động gọi.

"A Tụ, không cần. . . . ." Phải nói cũng là chính miệng cô nói với anh!

"Sao? Không dám nói chuyện với cậu ta sao?" Tống Tử Tụ tỉ mỉ nghiên cứu biểu cảm của Ngưng Lộ, hình như là xấu hổ? Lúc này còn xấu hổ? Xấu hổ với người chồng đã kết hôn với mình mấy năm?

"Không phải, anh ấy. . . . . anh ấy. . . . . Ly hôn là anh ấy nói ra, anh ấy rất quá đáng! Anh ấy không cần em!" Đường như cô đang thấy lại vẻ mặt lạnh nhạt, vô tình của anh trong phòng sách ngày đó.

Mỗi lần nghĩ tới dáng vẻ lạnh lùng của anh đối với cô, cô khổ sở chỉ muốn khóc, nhưng cô không biết nói với ai cả. Bây giờ A Tụ lại nói ra khiến uất ức đè nén trong lòng cô tuôn trào.

"Mặc dù ly hôn là cậu ta nói, nhưng em có hỏi qua tại sao cậu ta muốn ly hôn không?" Thì ra là Ngưng Lộ cũng không phải là vô tình với Sở Mạnh. Bản quyền thuộc về dien+dan+le+quy+don+com@TưQuânTống Tử Tụ thu lại nụ cười trên mặt, ngồi xuống mặt đối mặt với Ngưng Lộ. Ai, ai bảo anh là gà mẹ! Lo chuyện mở đầu đến kết thúc cũng phải lo.

"Anh ấy là tên khốn kiếp. Anh ghét bỏ em không thể giúp anh ấy chuyện công việc cho nên muốn tìm một cô gái có thể vai kề vai phụ giúp anh ấy." Trước kia không phải cô còn chưa tốt nghiệp anh đã kiên quyết muốn cưới cô về nhà sao? Sao bây giờ bắt đầu ghét bỏ cô? Lúc đầu cũng biết cô không phải là cô gái như vậy tại sao còn muốn cô?

"Mạnh nói vậy thật sao?" Nếu như không phải là sợ chết phải quá khó coi, Tống Tử Tụ cũng muốn từ nơi này nhảy xuống rồi. Anh quen Sở Mạnh từ đại học đến giờ cũng được vài chục năm rồi, chưa bao giờ biết cậu ta sẽ cần nữ cường nhân ở bên người. Thế mà lại nói vậy với cô vợ nhỏ của mình. Anh thật sự phục kẻ dở hơi như cậu ta rồi!

"Chẳng lẽ là em bịa?" A Tụ không tin cô? Mỗi lần cô nghĩ tới đây đều sẽ vô cùng đau lòng!

≡diễn❖đàn_lê_quý❖đôn≡

"Vậy em và Sở Khương, bây giờ. . . . ." Mặc dù biết bọn họ không ở bên nhau, nhưng mà muốn vẫn đem căn nguyên vấn đề này làm rõ ràng hoàn toàn mới được.

"Em với anh ấy cái gì cũng không có." Sao ngay cả A Tụ cũng muốn hỏi chuyện Sở Khương chứ?

"Vậy sao em. . . . . lúc bệnh viện cùng cậu ta, à, lại có những hành động thân mật?" Tống Tử Tụ cố gắng lựa chọn từ ngữ không làm tổn thương người khác nói. Thật ra thì anh muốn nói, tại sao muốn ôm một thằng đàn ông khác khóc? Hành động đó đối với một người đàn ông có ham muốn chiếm giữ mà nói thật sự là đá kích không nhỏ.

"Em nào có?" Ngưng Lộ không biết A Tụ đang nói cái gì? Lúc nào thì cô có hành động thân mật với Sở Khương chứ? Chẳng lẽ A Tụ và Sở Mạnh cho là cô ở bên ngoài ... hay sao? Bọn họ sao có thể ghê tởm vậy chứ? Chuyện không có chứng cứ thì có thể tùy tiện suy đoán sao?

"Lần trước, lúc Mạnh nằm viện. Em với cậu ta, ở vườn hoa bệnh viện. . . . ." Nói thế không biết cô nhớ tới chưa?

"Lần trước, bệnh viện? Không phải. . . . . Em chỉ muốn. . . . ." Bản quyền thuộc về dien+dan+le+quy+don+com@TưQuânThì ra lần trước mà A Tụ nói là lúc Sở Mạnh không gặp cô cho nên khóc không kèm chế được, dựa vào Sở Khương mà khóc hả? Sao anh ấy thấy được chứ?

"Chỉ là cái gì? Mạnh chính là nghĩ hai người muốn bắt đầu lần nữa. Dù sao trước kia các em cũng là cặp đôi yêu nhau say đắm? Nếu như không phải là Mạnh chen ngang, các em sẽ kết hôn rồi chứ gì?" Nếu Mạnh không hỏi, vậy thì anh hỏi. Nếu không A Chính lại muốn gọi điện thoại về kẻ khổ nói bị người nào đó hành sắp chết rồi.

"Đàn ông các anh đều tự cho mình là đúng. Ai bảo anh ấy không chịu gặp em? Khiến em mỗi ngày đều tới nhưng lại nhẫn tâm nói không gặp là không gặp, anh ấy cũng có biết em lo lắng bao nhiêu đâu chứ."

"Ngưng Lộ, vậy em muốn tìm cậu ấy không?"

"Tìm anh ta làm gì? Để anh ta làm nhục em nữa sao? Anh ấy còn ước gì cũng không nhìn thấy em nữa không chừng!" Sao cảm giác càng nói càng muốn khóc rồi chứ? Sở Mạnh, anh thật là hư!

"Ngưng Lộ. Đợi anh về nhà gửi cho em một tài liệu, tự em xem sẽ hiểu. Xem xong rồi có cảm tưởng gì thì nói với anh!" Năm đó bọn họ nhàm chán chụp

được cuối cùng cũng dùng tới! Sẽ rất hữu dụng đây.

"A Tụ, đáp ứng em. Trước tiên không cần nói cho anh ấy chuyện này được không?"

"Được rồi!" Làm người hai mặt thật là khó.

≡diễn❖đàn_lê_quý❖đôn≡

Sau bữa ăn tối náo nhiệt, Ngưng Lộ dụ dỗ con trai lên lầu chơi xe còn mình chạy đến máy vi tính trong phòng sách. Rốt cuộc A Tụ muốn cô xem cái gì?

"Anh là đồ ngu ngốc, bại hoại, khôn kiếp. . . . ." Ngồi trước bàn đọc sách, Ngưng Lộ càng nhìn lòng lại càng chua xót.

Trong màn hình, anh đã uống say, nhưng vẫn lảm bảm nói anh thích cô! Tại sao anh có thể như vậy? Tại sao có thể như vậy? Nước mắt không ngừng chảy thẳng xuống, nhưng cô không muốn đưa tay lau.

Nếu thích như vậy, tại sao muốn buông tay cô ra? Anh không phải là luôn luôn thích ép buộc cô sao? Tại sao lần này dễ dàng thả cô ra như vậy chứ?

"Ngưng Lộ, yêu một người phải sâu đậm thì được hỏi báo càng nhiều, yêu đã lâu cũng sẽ mệt mỏi. Nếu như còn cần cậu ta thì đuổi theo đi! Cậu ta rất dễ dàng ra tay! Cố lên, Ngưng Lộ!" Kết thúc đoạn phim, một câu nói không ngừng lặp lại khiến lần đầu tiên Ngưng Lộ động tâm. Anh không cần cô, vậy cô đuổi theo anh về thì có thể chứ?

Đưa ngọc, đàn độn! Được rồi, vậy lần này đến phiên cô chủ động đi tìm anh đi! Bản quyền thuộc về dien+dan+le+quy+don+com@TứQuân

"A Tụ, em muốn đi Luân Đôn." Vừa khóc vừa gọi điện thoại cho Tống Tứ Tụ.

Nhưng mà trước khi đi, cô phải nhắc nhở tất cả những người biết cô có Bảo Bảo phải đóng chặt miệng mới được, đặc biệt là bạn nhỏ Sở Trí Tu. Có lẽ hôm nay anh không về có thể cho cô lý do rất thuyết phục con trai chớ nói ra ngoài. Ai nói cô đàn? Hừ!

Lần này, đến phiên em nắm tay anh có được hay không?

≡diễn❖đàn_lê_quý❖đôn≡

Thành phố tài chính Luân Đôn là nơi có các công ty tài chính tập trung đông nhất trên thế giới, nơi này có thị trường ngoại hối lớn nhất thế giới và là thị trường quốc tế đáng tin, có sản giao dịch chứng khoán lâu năm, thị trường vàng, hơn nữa, thị trường tiền tệ và hàng hóa châu Âu trên trường quốc tế cũng giữ vị trí hết sức quan trọng.

Bên cạnh sản giao dịch chứng khoán Luân Đôn là một tòa cao ốc 36 tầng, Sở Mạnh mới vừa đàm phán xong hợp đồng với công ty đầu tư lớn nhất nơi đây rồi trở lại phòng làm việc của mình.

Lấy mắt kiếng xuống vuốt vuốt hai mắt. Hôm nay là sinh nhật con trai, lịch trình mấy ngày nay của anh cũng đã sắp xếp xong xuôi rồi, vốn là hôm nay hợp đồng chỉ còn mấy vấn đề chi tiết phải xử lý là được, đã nói do A Chính tới chủ trì. Kết quả khi anh chuẩn bị lên đường đến sân bay thì A Chính tạm thời chạy trốn, chỉ gọi cho anh nói có chuyện không tới được rồi cúp máy, khiến anh muốn đi cũng không được mà không đi cũng không xong.

Cuối cùng vẫn còn không thể trở về nước ăn mừng con trai sinh nhật. Tiểu tử nhất định trách anh sao?

Lấy điện thoại di động ra nhìn cuộc điện thoại mới vừa rồi anh đang vào phòng họp thì gọi tới, không đợi anh nghe máy đã cúp điện thoại. Là A Tụ, ở trong nước giờ đã là 6 giờ tối rồi.

Là đứa nhỏ không hài lòng quà tặng của anh sao? Bản quyền thuộc về dien+dan+le+quy+don+com@TứQuânBây giờ đã khuya lắm rồi, ngày mai liên lạc với con cũng được!

Đứa nhỏ thì dễ giải quyết, nhưng người lớn thì sao? Bây giờ có khỏe không? Có phải đã ở bên Sở Khương rồi hay không?

Vấn đau lòng! Thì ra là buông tay cũng không thể khiến mình tốt hơn chút nào! Từ lúc đến Luân Đôn tới nay, mỗi ngày anh đều bận, bận để cho đầu óc mình không có thời gian rảnh suy nghĩ chuyện khác, bận đến nỗi muốn mình vừa dính vào gối là có thể ngủ.

Nhưng vẫn chưa được! Cho dù là ngủ thiếp đi, khuôn mặt đầy nước mắt xuất hiện trong giấc mơ khiến anh làm thế nào cũng ngủ không yên giấc. Lúc nào thì anh mới có thể phui sạch hình bóng em trong lòng anh?

Ngưng Nhi, sau khi rời xa anh, có phải em rất vui vẻ không?

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Ác Ma Quá Yêu Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 84: Đại Kết Cục I - Tình Yêu Là Thuốc Giải

Sân bay quốc tế Heathrow - Luân Đôn.

Ngưng Lộ xách theo hành lý từ từ đi vào đại sảnh nhập cảnh. Đây là lần đầu tiên cô ra nước ngoài, A Tụ nói sẽ có người tới đón cô, không để cô phải sợ.

Trước khi cô đến không có gọi điện thoại cho Sở Mạnh, bởi vì A Tụ nói muốn cho anh bất ngờ. Anh sẽ vui mừng sao? Ngưng Lộ nhìn tới nhìn lui đều là người châu Âu tóc vàng mắt xanh, thành phố xa lạ, con người xa lạ khiến cô bắt đầu có chút lo sợ.

Ngồi máy bay gần mười mấy tiếng, người làm bằng sắt cũng sẽ mệt mỏi, huống chi là cô đã mang thai hơn bốn tháng. Có điều cô ngồi ở khoang hạng nhất, A Tụ còn đặc biệt tìm nhân viên y tế cùng đi. Cô ở trên máy bay vẫn ngủ chập chờn, cho nên khi máy bay hạ cánh cũng không tính là quá mệt!

diễn❀đàn□lê□quý❀đôn

"Ngưng Lộ, ở đây!" Vừa mới tìm kiếm xong, tiếng Trung quen thuộc vang lên bên tai. Là Giang Doãn Chính tới đón cô.

"A Chính, gặp lại anh thật là vui " Ngưng Lộ chào đón. Lần đầu tiên cảm thấy ở nơi đất khách quê người này nghe được tiếng mẹ đẻ là một chuyện cảm động cỡ nào.

"Có mệt không?" Truyện được chuyển ngữ bởi TừQuân@Diễn đàn❀Lê❀Quý ĐônGiang Doãn Chính nhận lấy hành lý trong tay cô, cùng với cô đi ra hướng cổng. Đáng thương cho anh sáng sớm phải làm taxi xế, nhưng mà nhớ lại lần trước anh hại người nào đó nên cũng chịu.

"Không mệt!"

"Có muốn về nhà Mạnh nghỉ ngơi trước không?" Hiếm khi đồng chí Giang lại quan tâm phụ nữ như vậy. Nhưng mà ai bảo cô gái này là vợ Mạnh chứ? Mặc dù thời gian trước bọn họ nào loạn muốn ly hôn, chỉ là có thành công hay không thì không ai biết. Người nào đó vẫn liều mạng làm việc không phải là vì muốn quên đi đau thương tình cảm sao? Đáng tiếc hôm nay đau thương lại tới, có thể tốt lên được không?

"Em muốn đi tìm anh ấy." Ngưng Lộ giương mắt, giọng điệu rất kiên quyết. Dội lâu như vậy, đương nhiên là muốn gặp người rồi nói.

"Được rồi! Thời gian này Mạnh đã đến phòng làm việc." Giang Doãn Chính nhìn đồng hồ, giờ địa phương đã là 10 giờ trưa, người làm việc điên cuồng cũng phải nghỉ ngơi rồi.

diễn❀đàn□lê□quý❀đôn

Mùa đông Luân Đôn khá ẩm thấp, lạnh lẽo, trời vừa mưa xuống là sương mù càng dày đặc.

Đi đến cửa sân bay, mặc dù Ngưng Lộ mặc quần áo thật dày giữ ấm còn có áo khoác lông, nhưng vẫn cảm thấy lạnh. Cho đến khi A Chính lái xe tới đây, lên xe rồi cô mới cảm giác thân thể không còn run nữa.

"Không quen sao?" Truyện được chuyển ngữ bởi TừQuân@Diễn đàn❀Lê❀Quý ĐônGiang Doãn Chính đem mở nhiệt độ cao hơn chút

"Lạnh hơn trong nhà!" Ở trong xe vừa mở miệng nói chuyện, ngay cả cửa kính xe cũng nổi sương, Ngưng Lộ cời găng tay ra, xoa xoa mặt mình.

Luân Đôn, ta tới đây! Đến thật rồi! Sở Mạnh, em tới đây, anh sẽ vui khi nhìn thấy em chứ?

"Nghĩ cái gì mà vui về vậy? Có phải nghĩ đến Mạnh không?" Giang Doãn Chính luôn không nhiều lời nghiêng đầu thấy Ngưng Lộ đang cười. Cũng không biết đôi vợ chồng này đang làm cái gì? A Tụ còn nhấn mạnh lần nữa nói không thể để Mạnh biết Ngưng Lộ đến tìm cậu ta. Được rồi, ai bảo địa vị anh thấp hơn người ta chứ? Không nói thì không nói.

"Không phải đâu! Đến chỗ anh ấy làm việc có quý rầy anh ấy không?" Ngưng Lộ nhỏ giọng hỏi. Bọn họ ở chung một chỗ nhiều năm như vậy, đối với công việc của anh, cô không can dự vào. Cho nên, không biết anh sẽ bận đến mức nào, mà cô cho dù là thật sự muốn giúp anh cũng không giúp được sao? Cô cũng không học các ngành kinh doanh. Học sinh trăm không dùng được một, bây giờ cô đã hoàn toàn hiểu.

"Sẽ không đâu, cậu ta gặp lại em nhất định rất vui về." Anh vui vẻ đoán, đến phiên Giang Doãn Chính anh không vui sao? Mạnh vừa rời khỏi công ty, tất cả “phiên muộn” ở công ty kia đều sẽ tìm đến anh rồi.

"Có thật không?"Truyện được chuyển ngữ bởi TừQuân@Diễn đàn❀Lê❀Quý Đôn Những lời này Ngưng Lộ nói rất nhỏ, nhỏ giọng đến dường như chỉ có trong lòng mình mới nghe được. Thật vậy sao?

diễn❀đàn□lê□quý❀đôn

"BOSS?"

Tiếng gọi bất chợt khiến Sở Mạnh lặng im suy nghĩ hoàn hồn, anh quay đầu lại, nhìn thấy Catherine cầm tài liệu phân tích công ty đứng trước bàn làm việc của anh, ánh mắt mang theo một tia nghi ngờ.

Bình thường trên công việc anh không phân tâm, nhưng chính anh không biết làm sao hôm nay vừa đến phòng làm việc thì nhìn chằm chằm những đồ thị trong máy vi tính lại gần người ra, đây là chuyện trước nay chưa có.

Thấy BOSS cuối cùng cũng quay đầu lại, Catherine lập tức tạ lỗi: "Thật xin lỗi, BOSS. Bởi vì Giang tiên sinh không có ở đây, thư ký của ngài bên ngoài cũng không có cho nên tôi trực tiếp đi vào. Đây là tư liệu phân tích đầu tư của Laurs tiên sinh, mời xem qua." Cô vừa nói, ánh mắt thẳng nhìn chăm chú gương mặt tuấn mỹ của Sở Mạnh, trong lòng oán thán một tiếng.

Cái người đàn ông phương Đông này đối với tất cả nhân viên đều đối xử như nhau, hơn nữa cũng không dây dưa với nhân viên nữ công ty. Nếu không cô đã sớm bắt chấp tất cả thô lộ với thiên tài tài chính mà cô sùng bái, yêu mến nhiều năm nay rồi. Không biết anh đã kết hôn chưa nhỉ?

Người khác đều chỉ biết "Những con số màu xanh" là do một tay Giang Doãn Chính tạo dựng lên, nhưng cô từ thời đại học vẫn lăn lộn trong giới tài chính chuyên nghiệp mà nói, Sở Mạnh mới là người có sức ảnh hưởng nhất sau lưng "Những con số màu xanh". Đáng tiếc anh luôn không nhận vai trò đối ngoại.

Lần này nghe nói anh muốn gây dựng lại công ty đầu tư, cô không để ý công ty đưa ra lương cao giữ chân mà nhảy tới đây, chỉ vì có thể trở thành cộng sự của Sở Mạnh. Truyền được chuyện ngữ bởi TừQuân@Diễn đàn❀Lê❀Quý ĐônDù là không thể ở bên anh, ít nhất còn có thể làm việc dưới quyền anh, thỏa mãn một chút lòng hư vinh của bản thân.

"Chờ một chút." Sở Mạnh nhận lấy văn kiện, thuận miệng lật xem.

Sở Mạnh không tốn quá nhiều thời gian đã xem xong bản kế hoạch trên tay, ngẩng đầu lên: "Về không tệ lắm, chẳng qua là có chút phải . . . ." Lời còn chưa dứt, thế nhưng anh chợt dừng lại.

Người phụ nữ mặc váy ngắn, toàn thân khoác áo vest đỏ thắm là người anh ngày nhớ đêm trông sao? Một mái tóc dài, đen láy, đôi mắt to đang nhìn anh ...

"BOSS. . . ." Catherine cảm thấy quái lạ, BOSS nhìn cô sao? Nhưng một giây sau, nụ cười vui mừng trên mặt lập tức biến mất. Cô nhìn theo tầm mắt của BOSS thì ... Tại sao có thể có một cô gái phương Đông xinh đẹp đứng ở đó chứ? Bản quyền thuộc về diễn❀đàn-lê-quý❀đôn@TừQuânLà bạn BOSS sao? Cô đang muốn hỏi thăm, nhưng có người so với cô còn nhanh hơn một bước, đứng dậy: "Catherine, cô đi ra ngoài trước. Phần văn kiện này chờ Giang tiên sinh về sẽ giao phó cho anh ta." Sở Mạnh vừa giao phó vừa đi tới cửa, đứng trước mặt người con gái phương Đông đó.

Mặc dù hiểu kỳ, Catherine vẫn đi ra ngoài, lúc đi ngang qua cô gái châu Á kia vẫn còn hiểu kỳ nhìn thoáng qua mặt người ta, tiểu cô nương này đã trưởng thành sao? Có quan hệ thế nào với BOSS chứ?

❀diendan❀lequydon.com❀

"Đến kia bên ghế sa lon ngồi xuống." Rốt cuộc chờ hai người im lặng đủ rồi, Sở Mạnh mở miệng nói trước.

Khi Catherine đã lui ra ngoài, Sở Mạnh đóng cửa lại rồi mới đưa mắt nhìn Ngưng Lộ đã ngồi trên ghế sa lon.

Đột nhiên vô cùng tĩnh lặng, thần kinh Ngưng Lộ căng thẳng, cảm giác có chút kỳ quái nên ngẩng đầu lên, ngo ngác nhìn trái nhìn phải, lúc này mới phát hiện ra phòng làm việc to như vậy chỉ còn lại hai người cô và Sở Mạnh, nhất thời cô có chút khẩn trương muốn đứng lên.

"Ngồi đi." Nhìn ra ý đồ của cô, Sở Mạnh lên tiếng ngăn lại, một đôi thâm thúy mắt nhìn chăm chăm cô, thân hình vừa di chuyển, đi những bước chân nhịp nhàng tới chỗ cô. Sau đó ngồi xuống trước mặt cô.

Ngưng Lộ bị ánh mắt kỳ dị của anh làm cô ngồi im trên ghế sa lon không cách nào nhúc nhích, nhịp tim đột nhiên tăng nhanh, cảm giác bất an từ từ ngập tràn.

Lúc này bộ dáng anh trong trí nhớ cô có chút không giống nhau, thậm chí ngay cả mắt kính anh cũng không đeo, vậy trước kia đều đeo cho đẹp thôi sao? Trong mắt phát ra ánh nhìn sắc bén như thế, hơn nữa gương mặt tuấn tú không hề hé cười thật sự làm người ta cảm giác lo lắng và sợ hãi. Không phải anh nhìn thấy cô nên mất hứng chứ?

Nhưng tại sao anh càng lúc càng gần? Bản quyền thuộc về diễn❀đàn-lê-quý❀đôn@TừQuânHơi thờ nam tính quen thuộc và ảm áp khiến mặt Ngưng Lộ lập tức hồng lên!

Anh không phải muốn hôn cô chứ? Đôi mắt to long lanh nhìn mặt anh càng ngày càng gần cũng không dám nhúc nhích một tẹo. Không cần nhiệt tình vậy chứ? Bọn họ đã lâu không gặp mặt, ngay cả một câu ăn cần thăm hỏi cũng không có đã muốn hôn môi rồi sao?

Lúc Ngưng Lộ cho là anh thật sự muốn hôn môi cô thì mặt anh cách cô không tới 5 cm thì ngừng lại. Vẫn là khoảng cách quá gần, hơi thở hai người quen thuộc quấn lấy nhau. Rõ ràng mùa đông lạnh đến thế nhưng sao cô lại cảm thấy nóng?

Chính là gương mặt này, ánh mắt dịu dàng này, hơi thở nhẹ nhàng khiến chóp mũi có chút rung rung, đôi môi hồng hào làm anh dù nếm như thế nào cũng không đủ, tất cả đều làm anh khó ngủ đầu đêm suốt sáng! Hôm nay như một giấc mơ hiện ra trước mắt anh, anh lại không dám chạm vào dù chỉ một chút, chỉ sợ vừa chạm vào cô sẽ biến mất không thấy nữa.

"Sở Mạnh. . . . . Anh có thể. . . . ." Ở trước mặt anh, cô lại hồi hộp đến nói cũng không xong. Có thể không cần dựa gần như vậy không?

"Xin lỗi." Giống như hiểu được gì đó, trên mặt Sở Mạnh đã khôi phục lại bình tĩnh thường có. Anh đứng lên, ngồi vào ghế sa lon đối diện cô, cầm bao thuốc lá đặt lên bàn lên, định rút ra một điếu, lại phát hiện miệng cô muốn nói gì đó lại không dám.

Mẹ nó, người phụ nữ này đặc biệt đến tìm anh gây phiền phức sao? Tức giận để thuốc lá xuống.

"Sao lại tới một mình? Bảo Bảo đâu?" Cô và Sở Khương không ở bên nhau sao? Nghĩ sao mà lại tới đây tìm anh chứ? Hơn nữa còn bỏ lại con trai ở nhà một mình chạy tới đây.

Không đi một mình chẳng lẽ dẫn theo ai để gây rắc rối sao? Bản quyền thuộc về diễn đàn-lê-quý-đôn@TưQuân A, vậy mà cô lại quên gọi điện thoại về rồi, thăm, điện thoại? Điện thoại đâu rồi?

Vừa nghĩ tới mình chưa gọi điện thoại cho con trai, Ngưng Lộ nóng lòng sốt ruột. Trước khi cô đi đã hứa lúc đến nơi lập tức gọi điện thoại cho con. Tại sao điện thoại di động của cô lại không tìm thấy? Rõ ràng là đặt trong túi xách mà?

"Không cần gấp, để tôi gọi!" Sở Mạnh lên tiếng ngăn lại động tác không ngừng tìm điện thoại của cô. Người phụ nữ này không cần mơ mơ màng màng vậy chứ? Cũng không biết làm sao cô tìm được anh ở nơi này nữa.

Thật mất mặt! Ngưng Lộ nhìn anh gọi điện thoại, lại ngồi xuống ghế sofa.

"Mẹ con đến rồi! Yên tâm đi!" Sở Mạnh ở trong điện thoại nói. Đây là lần đầu tiên con trai bằng lòng nói chuyện với anh sau chuyện thất hẹn lần trước, rõ là thù dai mà!

"Chờ một chút!" Sở Mạnh nghe được bên kia nói muốn với mẹ nói chuyện, không nói gì mà đem điện thoại đưa cho cô.

"Bảo bối, mẹ nhớ con!" Vừa cầm điện thoại đã nghe được giọng nói kia non nớt mềm nhũn kia, Ngưng Lộ cảm giác mình đã bắt đầu nhớ cái tên tiểu ác ma luôn khiến cô giận đến nổi điên kia rồi. Từ lúc con chào đời đến giờ, đây là lần đầu tiên bọn họ xa nhau! Ngẫm lại thực sự không bỏ được!

"Mẹ, con cũng nhớ mẹ rồi!" Đầu bên kia điện thoại người bạn nhỏ khéo léo nói.

"Nhớ phải nghe lời ông bà ngoại, đi học không được quậy phá có nghe không?" Mặc dù trong nhà có thím Trương rồi nhưng Ngưng Lộ vẫn không yên tâm về con, cho nên vẫn đưa con về nhà ba mẹ, vừa đúng lúc cũng để thím Trương nghỉ phép.

"Mẹ, mẹ lo mình là được! Mẹ không cần lo con đâu." Cậu cũng sáu tuổi rồi mà, sao mẹ luôn coi cậu là đứa trẻ ba tuổi chứ?

"Cái tên tiểu quỷ này. . . . ."

"Mẹ, Luân Đôn chơi có vui không? Bản quyền thuộc về diễn đàn-lê-quý-đôn@TưQuânLần sau dẫn con đi chung có được không?"

"Được, lần sau nhất định dẫn con tới đây chơi."

"Mẹ, con không nói với mẹ nữa, ông ngoại nói muốn dẫn con đi bắn pháo hoa."

"Sở Trí Tu, không cho phép làm loạn, không. . . . . Này, này, Sở Trí Tu, lại dám cúp điện thoại của mẹ sao? Con chờ đó, xem mẹ chinh đồn con ra sao." Bây giờ cũng không phải là Tết, pháo hoa gì chứ? Ba mẹ nhất định sẽ làm hư nó thôi. Hơn nữa lại dám cúp điện thoại cô như vậy, có phải nó quá đáng rồi không?

"Bụp" một tiếng, điện thoại đắt tiền không biết đã bị người nào đó không biết tốt xấu ra sức để mạnh trên bàn.

"Quan Ngưng Lộ, bây giờ em có thể nói xem em tìm tôi có chuyện gì rồi không?" Căn bản không quan tâm điện thoại có bị đập bể hay không, Sở Mạnh yên lặng nhìn cô, đôi mắt thâm sâu làm người ta không nhìn ra anh đang nghĩ gì.

"Em. . . . . Tới chơi!" Vốn muốn nói câu: "Mắc mớ gì tới anh." Có điều trong đầu lập tức nhớ lại điều trước khi lên máy bay A Tự dặn dò ngàn vạn lần, theo bản năng chỉ nói cho ra lý do này. Trên thực tế đúng là liên quan đến anh, không phải cô đến tìm anh sao?

Nhưng ngay cả tên họ cô anh cũng gọi rồi. Vẫn cảm thấy anh gọi nhũn danh cô nghe có vẻ lọt tai hơn.

"Chơi?" Sở Mạnh nhũn mày. Một mình tới Luân Đôn chơi? Cô cũng dám đến? Sở Khương biết cô chưa từng xuất ngoại còn dám yên tâm để cho cô một mình ra cửa sao?

"Đúng vậy!" Trả lời rất nhỏ giọng. Bản quyền thuộc về diễn❀đàn❀lê❀quý❀đôn@TưQuânBởi vì chột dạ, cô không phải là tới chơi. Cô là đặc biệt đến tìm anh, nhưng lời này sao cô dám nói, đặc biệt là trong tình huống anh đang lạnh nhạt với cô chứ.

"Muốn đến chơi sao Sở Khương không đi chung?" Lời nói như trào phúng được thốt ra từ miệng anh.

"Mắc mớ gì tới anh ấy chứ?" Ngưng Lộ sử dụng âm thanh anh vừa đứng nghe được.

"Nó không phải là người yêu cũ của em sao? Hai người không phải muốn bắt đầu lại sao? Chẳng lẽ em tới đây là để nói các người chuẩn bị muốn kết hôn sao? Bản quyền thuộc về ☆diễn❀đàn❀lê❀quý❀đôn☆@TưQuânKhông cần, gọi điện thoại là được!" Giống như là bị thứ gì đâm vào, anh như một con nhím xù lông toàn thân.

Nếu là lúc trước, đoán chừng bọn họ lại muốn cãi nhau rồi. Nhưng A Tự đã cho cô "Tam Đại Tuyệt Chiêu" chinh phục người đàn ông này, chiêu thứ nhất chính là phải lấy nhu thắng cương, đối với anh không thể cứng đối cứng, muốn vuốt ve "lông" anh, tuyệt đối anh sẽ ngoan ngoãn nghe lời.

Lúc mới vừa nghe A Tự nói, cô không nhịn cười được. Anh cũng không phải là sùng vật, vuốt ve sao? Nhưng A Tự nói rất nghiêm túc: "Ngưng Lộ, tin anh không có sai đâu! Bọn anh quen biết đã vài chục năm rồi, cậu ta là hạng người gì chẳng lẽ anh lại không biết sao? Em mà dùng thái độ cứng rắn với cậu ta thì cả hai cùng đau mà thôi."

Không sai, cả hai cùng đau. Đây là điều duy nhất tâm đắc suốt 6 năm kết hôn của bọn họ.

Đúng vậy, cô tin lời A Tự nói. Bọn họ dù sao cũng là bạn bè nhiều năm như vậy. Mà cô, mặc dù làm vợ chồng nhiều năm với anh lại không hề hiểu anh, cũng chưa có từng chân thành muốn tìm hiểu anh, cho nên chuyến đi Luân Đôn lần này của cô cũng bao gồm phải hiểu rõ anh.

Nếu còn yêu, vậy thì không cần buông tay. Nếu đều yêu, vậy thì phải ở bên nhau.

Chẳng qua là hành trình theo đuổi tình yêu của cô không dễ đi chút nào. Cô chưa từng theo đuổi đàn ông thì sao biết phải làm gì chứ? Nhưng đã đến đây thì không thể bỏ cuộc. A Tự nói đúng, từ từ đi, không cần gấp!

❀diendan❀lequydon.com❀

"Bọn em không ở bên nhau." Cô đi tới bên cạnh anh rồi đứng lại, đưa mắt nhìn anh, không có một tia tức giận.

"Không cần đặc biệt tới nói cho tôi biết cái này." Bản quyền thuộc về ☆diễn❀đàn❀lê❀quý❀đôn☆@TưQuânSở Mạnh như bị người ta nhìn trúng tâm sự, quay mặt đi nói năng thô lỗ. Không thể phủ nhận thời điểm nghe cô nói bọn họ không có ở bên nhau, trái tim vốn đau đến sắp không thể hô hấp được lại dần dần bình thản.

"Em không phải đặc biệt tới nói cái này. Em tới du lịch thôi!" Tay nhỏ bé nắm lấy góc áo anh, trong giọng điệu có dịu dàng và thoải mái trước nay chưa từng có. Anh có thể không cần đứng nói chuyện không? Cô ngửa đầu rất vất vả đó!

Du lịch? Cô Quan Ngưng Lộ, có người sẽ tới Luân Đôn vào mùa đông du lịch sao? Trừ những ngày sương mù chậm bao phủ thì cô còn muốn nhìn cái gì? Những năm này sương mù ở Luân Đôn đã không còn dày đặc như trước, nhưng mà trời lạnh lại ẩm ướt nên cũng không có cái gì để chơi, đầu cô có phải bị úng rồi không?

"Hôm nay A Chính dẫn em tới đây?" Trừ cái đó ra, không có khả năng thứ hai. Giang Doãn Chính đáng chết, lại dám không nói cho anh, còn có A Tự cũng thế. Bọn họ hay lắm, liên thủ đem vợ trước anh đưa tới. Ừ, là vợ trước sao? Cách xưng hô đáng chết này làm cho người ta khó chịu cực kỳ.

"Ừ!"

"Vậy có đặt phòng khách sạn không?" Nhìn hai tay cô nắm lấy vạt áo anh, Sở Mạnh muốn kéo ra rồi lại thôi. Đây là lần đầu tiên cô ra nước ngoài nên mới nương tựa vào chồng trước như anh sao?

"Không có!" Còn phải đặt phòng khách sạn? Trực tiếp đến chỗ anh ở không được sao? Hơn nữa để mình cô ở khách sạn thì cô không muốn. Cô cũng không phải là tới đây du lịch thật, cho dù thật sự muốn du lịch cũng không phải lúc này!

"Được rồi, đi thôi! Tôi dẫn em đi." Nhìn dưới mí mắt cô rõ ràng có vết quầng thâm, nhất định là ở trên máy bay mệt mỏi, nếu cô đã tìm được tới chỗ anh rồi, vậy anh chỉ có thể làm người tốt đến cùng, đưa cô đến khách sạn thôi. Nếu không, việc người không có chút kinh nghiệm ra cửa như cô đừng nói là tìm nơi nghỉ chân, mà ngay cả hướng ra khỏi phòng làm việc của anh cũng không biết ấy chứ.

❀diendan❀lequydon.com❀

Công ty tài chính khắp nơi, đường phố chật chội, mặc dù không nhiều nhà cao tầng liên tiếp như ở khu Manhattan, Newyork nhưng cũng đủ khiến đầu cô choáng váng.

"Đi đâu vậy?" Ngưng Lộ không rõ nhìn Sở Mạnh cảm hành lý cô lên đi ra ngoài.

"Không phải em mệt sao? Tôi dẫn em đi nghỉ ngơi trước. Bản quyền thuộc về ☆diễn❀đàn❀lê❀quý❀đôn☆@TưQuânSau khi cất xong hành lý lại đi ăn cái gì. Em muốn ăn gì trước?" Đã gần trưa rồi, chắc cô cũng đói bụng?

"VẬY ĐI VỀ TRƯỚC ĐI!" Thì ra là anh muốn dẫn cô đến chỗ anh! Cô không đói bụng, ngược lại buồn ngủ thì có.

Tất cả đang nhân viên chợt thấy BOSS lấy tư thái bảo hộ cùng một cô gái nhỏ nhắn người châu Á rời đi, tất cả đều dừng công việc trong tay lại. Đây thật là ông chủ lớn không thích nữ sắc trong mắt bọn họ sao? Nhìn sao cũng không giống, nhìn cái điệu bộ kia, giống như người ta nhìn lâu cô gái kia thì anh cũng muốn móc mắt họ ra, làm cho người ta không thể không hoài nghi quan hệ bọn họ là cái gì? Mặc dù động tác của bọn họ một chút cũng không thân mật, nhưng khi nhìn trong mắt người khác lại cực kỳ mập mờ.

Ngồi lên xe của anh, bọn họ cũng không nói chuyện gì.

Ngưng Lộ mới vừa rồi còn cảm thấy mệt mỏi nhưng giờ lại hào hứng dán mặt lên cửa kính xe nhìn thành phố và đường xa xa lạ bên ngoài.

Thân là trung tâm tài chính toàn cầu lại không tìm được bất kỳ tòa nhà chọc trời nào, đường phố ngoằn ngoèo xem mãi không hết phong cảnh, quảng trường cổ kính đông nghịt và những kiến trúc cổ với hình thù kỳ quái trộn lẫn vào nhau lại có cảm giác hài hòa đến kì lạ.

❀diendan❀lequydon.com❀

"Sở Mạnh, anh xem, cái đó thật sự là lâu đài cổ. Ở trong đó cũng có người ở đúng không?" Bình thường chỉ có trên TV hay trên tạp chí mới thấy nhưng lúc này cảnh đẹp lại đang hiện lên trước mắt, sao cô có thể không xúc động chứ?

"Không phải. Nơi đó chỉ là một lâu đài nhỏ để khách du lịch tham quan thôi. Bản quyền thuộc về ☆diễn❀đàn❀le❀quý❀đôn☆@TưQuânLâu đài Windsor mới là lâu đài lớn nhất Luân Đôn cũng là lâu đài lớn nhất trên thế giới có người ở. Hơn nữa còn mở cửa miễn phí, nếu em có hứng thú có thể đi tham quan, nói không chừng còn có thể gặp Nữ hoàng đó." Giọng nói của anh giống như kể chuyện xưa cho một cô bé nghe, từ tốn mà tao nhã, Sở Mạnh như vậy Ngưng Lộ chưa từng thấy qua.

"Sở Mạnh, vậy anh gặp Nữ hoàng chưa?" Vậy mọi người nói có thể gặp được Nữ hoàng là thật sao? Thật là thần kỳ! Nói xong cô cũng muốn đi thử vận may một chút.

"Không có! Hàng năm đầu tháng 6 sẽ cử hành nghi thức phong Hiệp sĩ, khi đó có thể tận mắt thấy Nữ hoàng. Những thời điểm khác tương đối ít." Cô giống như một cô bé tò mò hỏi khiến anh mỉm cười. Kết hôn sáu năm, cô chưa từng như vậy trước mặt anh.

"Bây giờ mới tháng 1. Vậy không phải em không thể thấy được Nữ hoàng rồi sao?" Trong lòng cô bỗng có chút chán nản.

"Sở Mạnh, anh xem anh xem, giáo đường. . . . ." Mới ử oài mấy giây, thánh đường mái vòm thoáng qua ngay trước mắt khiến Ngưng Lộ lại muốn nhảy dựng lên. Tòa nhà khí thế hùng vĩ đến thế, Ngưng Lộ nhìn sao cũng thấy rất quen mắt, nhưng lại không nhớ nổi tên. Ai bảo trước kia cô không thấy hứng thú với du lịch chứ, sau khi kết hôn cả ngày không phải dính lấy con trai thì cũng là bận rộn việc học ở trường, căn bản không có thời gian suy nghĩ chuyện vui chơi. Nhưng hôm nay cô phát hiện mình đã sai, trên thế giới có nhiều nơi tuyệt đẹp như vậy, cô nhất định phải thừa dịp mình còn có thể mà đi hết mới không uổng phí đời người. Cô quyết định, trạm thứ nhất sẽ bắt đầu từ Luân Đôn!

"Đó là thánh đường St. Paul. Là tác phẩm tiêu biểu kiến trúc Anh cổ điển. Các tác phẩm được điêu khắc tinh xảo và tranh sơn dầu được vẽ tỉ mỉ, cũng phản ánh kỹ thuật trang trí và tài nghệ bậc thầy trước kia. Nó còn là trụ cột tinh thần của người dân Anh, được xem là nơi Phụng hoàng bay lượn trong ngọn lửa. Hôn lễ của công nương Diana với Thái tử Charles cũng được tổ chức long trọng ở đó."

Thì ra là sau khi bọn họ ly hôn lại có thể trở nên yên bình mà hòa hợp như vậy, đây là chuyện mà Sở Mạnh vĩnh viễn không thể tưởng tượng nổi. Bản quyền thuộc về ☆diễn❀đàn❀le❀quý❀đôn☆@TưQuânDù sao bọn họ đã kết hôn 6 năm, có thể có cơ hội tán gẫu như bây giờ căn bản không có. Trò chuyện là khát vọng trước kia anh muốn mà không thể có nhưng bây giờ lại cứ tới như vậy.

Có phải sau khi ly hôn có thể làm cô cảm thấy dễ dàng hơn thật không? Bao gồm không hề lạnh nhạt, xa cách với anh nữa, bao gồm có thể rất dễ dàng tự tại nói chuyện phiếm cùng anh? Chẳng lẽ cô muốn làm bạn bè với anh hay sao? Bạn bè, anh nguyên rủa, Sở Mạnh anh chưa bao giờ cần bạn bè là nữ. Phụ nữ bên cạnh anh, hoặc là trên phương diện công việc hoặc là vợ anh.

Nhưng cô không cần làm vợ anh, không phải sao? Không muốn làm bạn với cô nhưng anh lại lưu luyến thời khắc bên cô thoải mái như thế này.

"Sở Mạnh, sao anh biết nhiều vậy?" Mặc dù trước kia anh thường xuyên ra nước ngoài, nhưng lại nghe có vẻ anh khá quen thuộc với Luân Đôn, Bản đang đọc truyện tại dien❀dan❀le❀quy❀don❀com@TưQuânDd❀lqđquen thuộc giống như đã đến đây vô số lần, hơn nữa còn giới thiệu về giáo đường kia khiến người không có một chút tế bào nghệ thuật như cô nghe xong cũng thấy sùng sốt.

"Anh học đại học ở Anh, tu nghiệp ngành quản trị doanh nghiệp, học thêm kiến trúc, nghiên cứu thêm về tài chính. Cho nên đối với các công trình kiến trúc nổi tiếng ở đây đều đã đi tham quan hết."

Đây là lần đầu tiên lắng Ngưng Lộ chăm chú nghe Sở Mạnh nói về chuyện của anh. Những lời anh nói với cô đều xa lạ. Hóa ra cô ngủ cùng một người chồng mà những chuyện cơ bản một người vợ nên biết về anh lại không biết, còn anh lại hiểu rõ về cô để rồi chịu đau khổ một mình.

Khó trách ngày anh muốn ly hôn, anh nói muốn tìm một người phụ nữ có thể giúp đỡ anh trong công việc. Đúng vậy, hôm nay cô mới phát hiện anh là một người đàn ông xuất sắc như vậy, còn cô lại luôn mắng anh không đáng một đồng.

Như vậy Quan Ngưng Lộ cô xứng với anh sao? Anh còn yêu kẻ vô dụng như cô sao? Không trách được trước kia bất kể là Ngũ Thiên Nghiên hay là Tiêu Diệc San đều dùng ánh mắt khinh thường nhìn cô. Đúng vậy, bây giờ cuối cùng cô cũng hiểu, khoảng cách giữa cô và anh như bùn và mây vậy ...

Vậy lần này cô tới đây còn cơ hội không? Còn có cơ hội xóa bỏ khoảng cách giữa họ không? Mặc dù A Tự nói qua anh yêu cô đến chết rồi, nhưng mà, nhưng mà, anh như vậy khiến cô sợ đi yêu anh.

Vậy muốn buông tay không yêu nữa sao? Bạn đang đọc truyện tại diendanlequydon.com@TưQuânĐd%lqđ Trái tim lại rất đau! Phong cảnh bên ngoài không còn hấp dẫn cô nữa, cô cúi đầu, sống mũi cay cay! Rất khổ sở, rất muốn khóc! Lần đầu tiên, Ngưng Lộ cảm giác mình vô dụng như vậy.

diendanlequydon.com

"Sao vậy?" Tốc độ xe rõ ràng chậm lại, Sở Mạnh quay đầu nhìn cô gái không còn hào hứng nữa. Không phải mới vừa còn tốt sao? Sao lập tức lại không vui? Là anh nói gì sai rồi sao?

Sở Mạnh cảm giác mình lại muốn thờ dài. Anh cho là bọn họ bắt đầu ở chung vui vẻ, kết quả sau một giây cô lại không muốn đề ý anh.

"Xin lỗi! Em chỉ hơi mệt chút!" Ngưng Lộ ngẩng đầu lên, nhưng lại không kiềm chế được nước mắt, giọng nói cũng nghẹn ngào.

"Lập tức tới ngay. Đừng khóc, ra ngoài chơi sẽ vui hơn." Đưa khăn tay tới trước mặt cô. Sở Mạnh không biết nên diễn tả cảm giác trong lòng như thế nào, cô lại nói với "xin lỗi" với anh, cô có làm gì sai đâu? Người nói xin lỗi phải là anh chứ? Ở trước mặt anh, cô bao giờ cũng khóc!

"Cám ơn." Nhận lấy khăn tay có mùi thơm nhẹ, Ngưng Lộ cảm giác mình càng khó chịu. Nếu như anh vẫn như trước đây, chuyện gì cũng ép buộc cô thì cô sẽ không khó chịu như bây giờ. Thế nhưng sự dịu dàng của anh khiến cô phải làm sao bây giờ? Huhu, vẫn muốn khóc! Có phải vì mang thai nên mới thế này không?

"Ngưng Nhi, đừng khóc được không?" Trong khi nói chuyện, xe đã dừng bên ngoài khách sạn. Sở Mạnh muốn ôm cô, đưa tay được một nửa lại rút về. Cô ghét nhất bị anh ép buộc cô, nếu anh ôm cô có khiến cô càng khó chịu hơn không? Cuối cùng phải làm sao? Một người đang vui vẻ sao bỗng nhiên lại thành ra như vậy?

Cho tới bây giờ anh vẫn chưa đi vào tìm cô, khổ sở của cô khiến anh không biết phải đi an ủi thế nào ...

Nghe được anh rút cuộc vẫn gọi là cô "Ngưng Nhi", Ngưng Lộ trái lại khóc đến đau lòng hơn! Bạn đang đọc truyện tại diendanlequydon.com@TưQuânĐd%lqđ Cô đã từng khóc khổ coi như vậy, thế nhưng bây giờ anh ngay cả ôm cô cũng không muốn, trước kia mặc dù anh luôn là thô lỗ với cô, nhưng có thờ ơ như lúc này không? Anh không quan tâm cô thật rồi.

"Được rồi, được rồi. Chúng ta đi lên nghỉ ngơi một chút được không?" Nhân viên lễ tân đã đứng ở bên ngoài chờ, tay Sở Mạnh nâng mặt cô lên, nhẹ giọng nói.

"Ừ." Lời gì cũng không nói ra được, Ngưng Lộ chỉ có thể ậm ừ đáp lời.

"Lau nước mắt đi, coi chừng người ta cười đó. Đã là mẹ trẻ con mà còn như con nít." Cười khổ đưa tay lau những giọt nước mắt luôn khiến anh đau lòng kia. Người phụ nữ này, ... luôn biết cách hành hạ anh nhất.

Đợi đến cô bình tĩnh lại, Sở Mạnh mở cửa sổ, dùng tiếng Anh lưu loát nói với nhân viên gì đó rồi nhân viên đi khỏi.

diendanlequydon.com

"Tại sao lại phải tới khách sạn?" Chẳng lẽ anh tới Luân Đôn lâu như vậy vẫn luôn ở khách sạn?

"Vậy phải nghỉ ngơi ở đâu đây hả cô ngốc?" Chẳng lẽ trở về chỗ anh ở sao? Anh tuyệt đối không dám cam đoan tự chủ của mình. Ở chung một mái nhà với cô lại không thể động tay động chân, anh một chút cũng không dám đảm bảo. Cho nên, vì đề cô không chán ghét mình nữa, đành để cô ở khách sạn thôi. Hơn nữa, quan hệ bọn họ bây giờ thật sự không nên dây dưa trên thân thể.

Cung chiều dùng đầu ngón tay vuốt khuôn mặt cô, Sở Mạnh xuống xe, qua bên kia giúp cô mở cửa xe.

Ngưng Lộ cho là anh cũng ở khách sạn, cho nên không ý kiến theo sát anh cùng đi vào.

"Sở Mạnh. . . . ." Ngưng Lộ nhìn anh từ ví da lấy chứng minh nhân dân ra đăng ký, vội vàng kéo anh lại. Không phải anh ở đây sao? Sao còn phải đăng ký?

"Sao vậy? Anh đặt phòng trước được không? Bạn đang đọc truyện tại diendanlequydon.com@TưQuânĐd%lqđ Phòng ở khách sạn cách công viên Hyde với Platium Palace rất gần, nếu như em đi bộ thì sẽ nhanh thôi! Rất thuận tiện." Sở Mạnh cho là cô muốn biết những thứ này, kiên nhẫn giải thích cho cô. Cô tốt nghiệp đại học, Anh văn giao tiếp đơn giản không làm khó được cô, nếu như không được thì anh tìm thêm hướng dẫn viên du lịch cho cô!

"Anh nói anh không ở đây sao?" Thì ra là anh muốn vứt cô trong khách sạn, sau đó phui mông chạy lấy người?

"Anh ở căn hộ của anh!" Anh là người coi trọng riêng tư, nếu phải ở chỗ này lâu dài dĩ nhiên sẽ không ở khách sạn.

"Sở Mạnh, em không muốn ở đây đâu!" Hoá ra là như vậy. Ngưng Lộ lấy chứng minh của anh giấu sau lưng.

"Ngưng Nhi, đưa chứng minh cho anh." Cô ăn vạ như vậy là lần đầu tiên anh thấy, sắc mặt cũng không thoải mái nữa.

"Không đưa." Bối bối rồi lui về phía sau một bước.

☔ diendan ☔ lequydon.com ☔

"Rốt cuộc em muốn thế nào?" Sở Mạnh cảm giác huyết thái dương mình lại đau. Cô nhất định phải cãi nhau với anh sao?

"Sở Mạnh, em không muốn ở khách sạn. Ở một mình em sợ." Nghĩ đến chiêu đầu tiên của A Tụ: yếu đuối, giọng Ngưng Lộ chậm lại.

"Trong khách sạn rất an toàn, không có việc gì. Tin anh đi." Cô thế này khiến anh không cách nào nổi giận.

"Em không muốn ở đây, có được không?" Anh thật sự có thông minh như vậy sao? Chẳng lẽ còn nghe không hiểu cô muốn cùng anh về sao? Bạn đang đọc truyện tại diendanlequydon.com @Tứ Quân 7 Dd 9 lqd Nhất định cô phải nói ra sao? Nếu như yếu đuối còn không được, vậy có cần dùng chiêu thứ hai không?

"Vậy em muốn thế nào?" Chẳng lẽ là như anh nghĩ, về với anh sao? Thật ra thì không cần chiêu thứ hai, người đàn ông nào đó đã bắt đầu mềm lòng.

"Em muốn tới chỗ anh ở." Có lúc quá dè dặt cũng không được. Huống chi bọn họ đã là vợ chồng nhiều năm, tới chỗ anh ở thì có sao chứ? Không ở mới không bình thường!

"Em biết em nói cái gì không?" Sở Mạnh ôm chầm lấy thân thể cô, ép cô ngừng đầu.

"Em muốn tới nhà anh ở." Có gì không đúng sao? Về mặt cứng đờ của anh khiến Ngưng Lộ muốn cười to lên, nhưng một giây sau cô không cười nổi, hơn nữa rất may người chung quanh không hiểu được anh nói cái gì.

"Em hiểu được ý nghĩa thực sự của việc tới nhà anh ở không? Anh sẽ giống như trước đây: ôm em, cời hết quần áo em, hôn toàn thân em, mạnh mẽ muốn em để em không xuống giường được." Giọng nam trầm thấp nghiền răng nghiền lợi vang bên tai của cô. Nếu cô cời mở như vậy, bằng lòng cùng một người đàn ông đã ly hôn với mình làm chuyện thân mật, vậy anh cũng không quan tâm. Dù thế nào đi nữa thì anh muốn cô đến chết rồi!

Khuôn mặt trắng hồng nhất thời đỏ ửng lên, đầu cúi thấp đến không thể thấp hơn! Rõ ràng là một người đàn ông anh tuấn, tao nhã, nhưng sao có thể thốt những lời hạ lưu như vậy ra khỏi miệng chứ? Nhưng với Sở Mạnh mà nói, còn có cái gì anh không thể nói sao?

"Còn dám đi tới chỗ anh ở hay không? Há?" Người đàn ông này còn có thể xấu xa, về ngoài dịu dàng mới duy trì không được bao lâu đã bắt đầu uy hiếp cô. Nhưng bây giờ cô không sợ anh uy hiếp đâu, thực là bất đắc dĩ, cô phải dùng đến chiêu thứ hai rồi. A Tụ nói nhất định sẽ có ích. Nhưng dùng sắc đẹp dụ dỗ anh lên giường là có phần thắng rồi sao?

"Em muốn đi." Dừng cảm ngừng đầu lên, Ngưng Lộ nhìn anh, lộ ra nụ cười kiên định. Ai sợ ai chứ? Đã đi đến bước này rồi, sợ cũng vô ích.

"Em chắc không? Lên giường anh thì không thể chạy, em hiểu ý này không?" Nếu cô còn dám khiêu khích anh như vậy, anh sẽ thuê một phòng trực tiếp kéo cô đi lên lập tức "làm việc". Vĩnh viễn đừng khiêu khích đàn ông, ở chung một chỗ với anh nhiều năm như vậy cô không biết sao? Cho dù sau đó cô muốn hận anh, anh cũng muốn làm. Anh vốn không muốn dây dưa mập mờ như vậy, nhưng cô đã trắng trợn quyến rũ anh đến thế thì cũng đừng trách anh khách khí.

"Chỉ cần anh dám muốn, em dám cho!" Có khiêu khích hơn không?

☔ diendan ☔ lequydon.com ☔

Một giây kế tiếp, người đàn ông điềm đạm hóa thân thành dã thú đưa tay lấy chứng minh từ tay cô, kéo cô đi về phía quầy lễ tân.

Sở Mạnh giận xanh mặt rồi, tóm lại cô là bị cái gì kích thích vậy? Lời như vậy cũng dám nói ra? Quả thật cô không muốn sống nữa! Lần này, anh sẽ không mềm lòng cũng sẽ không nương tay, nhất định phải chinh cô mấy ngày mấy đêm không xuống giường được, để xem cô còn dám nói ra mấy lời vậy không.

"Sở Mạnh, anh muốn làm gì?" Xong rồi, anh muốn đi mượn phòng thật. Thật đúng là không thể nói mà không suy nghĩ, nhìn xem cô đã nói cái gì rồi này?

"Mượn phòng, muốn em!" Giọng nói quả thật lưu loát. Trên đời này còn có người phụ nữ nào dám khiêu khích anh như vậy chẳng?

"Không cần, em mệt quá rồi. Chúng ta đi về trước có được không?" Thừa dịp anh đang đi tới trước, Ngưng Lộ tiến lên từ phía sau lưng ôm lấy eo anh không để cho anh đi. Sức cô yếu có thể ngăn được anh không? Nhưng lần đầu tiên cô chủ động ôm anh khiến lòng anh vô cùng xúc động.

"Không được." Bước chân đã ngừng lại, nhưng trong giọng nói không có chút ý thỏa hiệp.

"Sở Mạnh, đầu em đau quá, thân thể cũng đau! Em muốn đi về, có được không? Có được không?" Vùi khuôn mặt không thể đỏ hơn vào lưng anh. Đây là chiêu thứ hai của A Tụ, đối phó với anh phải học được cách làm nũng, liều mạng làm nũng, anh nhất định sẽ không chịu được.

Nhưng mới vừa rồi cô như vậy là làm nũng sao? Hình như học cũng không khó lắm? Nhưng có tác dụng không? Có ích không? Có cần thử lại lần nữa hay không?

"Sau này còn dám nói ra những lời như thế nữa hay không?" Xem ra một tên đàn ông nào đó về phương diện nào đó thật sự bị người ta hiểu rất rõ ràng! Cũng may, con hổ biết cười A Tự đó là bạn anh, không phải kẻ địch, bằng không thật là một đối thủ đáng sợ. Cũng may, ông trời chỉ phái một Quan Ngưng Lộ tới đối phó anh, bằng không anh chết như thế nào cũng không biết.

"Không dám." Giọng nói nhẹ nhàng đến không thể nhẹ hơn vang lên từ sau lưng. Cô cũng không phải là không muốn sống nữa! Theo anh ở trên giường điên cuồng liều chết, cho dù cô không cần nữa cái mạng nhưng Bảo Bảo của cô sẽ không chịu nổi!

Mặc dù đã làm kiểm tra tổng quát ở bệnh viện, hơn nữa A Tự còn nặt cười xấu xa nói: "Yên tâm đi! Chỉ cần cậu ta không phải là cầm thú, hai người vẫn có thể vui vẻ hòa thuận!" Cô xấu hổ chỉ muốn đập đầu xuống đất, bác sĩ Tổng còn có mấy y tá cũng ở đây! Phải nói là vô liêm sỉ cũng không biết xấu hổ, Sở Mạnh cùng Tổng Từ Tự giống y nhau!

"Vậy thì đi về thôi!" Không biết hôm nay thờ dài lần thứ mấy, Sở Mạnh ôm cô vào trong ngực cùng nhau đi ra cửa. Hôm nay cô thật sự mang cho anh quá nhiều vui mừng, anh vẫn không cách nào tiêu hóa một lúc nhiều như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Ác Ma Quá Yêu Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 85: Anh Theo Đuổi Em Có Được Không?

Vì tiện cho công việc, căn hộ cao cấp của Sở Mạnh chỉ cách khu trung tâm tài chính 20 phút đi xe. Mặc dù không phải là khu vực chính ở nội thành nhưng cũng không phải là khu căn hộ cao cấp mà người bình thường có thể ở được

Xe chậm rãi đi qua phòng điều khiển 24h của khu, Sở Mạnh hạ cửa sổ xe xuống, đưa tay ra ngoài cảm ứng nhận dạng vân tay, cửa lớn “cách” mở ra.

Đỗ xe xong, anh quay đầu lại nhìn thì không biết người nào đó đã ngủ lúc nào, anh thoáng mềm lòng.

diễn đàn Lê Quý Đôn @TừQuân

Đây là cô gái sinh ra là để hành hạ anh, luôn như vậy, khi anh không phòng bị nhất bước vào cuộc sống anh, quấy nhiễu trái tim anh, chỉ vì một cái nhũ mày, một nụ cười của cô mà phạm phòng không yên.

Khi cô ngủ, gương mặt bình tĩnh, trên gương mặt mềm mại còn đọng nước mắt chưa khô. Sao lại thích khóc vậy chứ? Bàn tay như không ý thức chủ động vuốt lên, cảm giác mềm mại kia khiến anh quyến luyến không rời, vẫn tiếp tục sờ.

Không thể phủ nhận việc cô đến khiến trái tim đau khổ trong yên lặng của anh một lần nữa dấy lên hi vọng. Cô nói cô không ở bên Sở Khương, vậy có nghĩa là gì? Nhưng thật ra cô thích anh không? Anh có thể tiếp tục lừa mình dối người nữa hay không?

Bản quyền thuộc về ☆ diễn đàn Lê Quý Đôn ☆ @TừQuânNgưng Nhi, làm sao anh mới nắm chắc được tình cảm trong em?

Nhột quá! Ngưng Lộ ngủ chập chờn bắt đầu lắc lắc đầu mình, muốn tránh khỏi cái tay không ngừng quấy rầy giấc ngủ của cô ra.

"Ngưng Nhi, về nhà rồi. Về giường rồi ngủ được không?" Giọng nam dịu dàng mà trầm thấp nhẹ vang lên bên tai.

Ngưng Lộ mở đôi mắt còn buồn ngủ ra, là Sở Mạnh thật! Cô không phải đang nằm mơ! Trên mặt anh còn mang theo nụ cười hiếm thấy.

"Sở Mạnh, ôm em về đi!" Hai tay đã tự động ôm cổ anh, giọng nói nửa mê nửa tỉnh nhẹ thì thầm, khiến đàn ông mà nghe thì cả người mềm nhũn, quên mất mình đang ở chỗ nào.

"Được!"

Thân thể nhẹ bẫng khiến Sở Mạnh cho rằng cô ăn cơm không đủ no, mấy tháng không có ôm thân thể mềm mại này khiến tâm trạng anh chập chờn, sao cô lại nhẹ vậy chứ? Hướng chỉ bây giờ vẫn là mùa đông, lại mặc quần áo dày như thế! Có phải không có anh đốc thúc cô thì ngay cả cơm cũng ăn không ngon không?

diễn đàn Lê Quý Đôn @TừQuân

Căn hộ gần 200 mét vuông đều lấy 2 màu đen trắng làm chủ đạo.

Sở Mạnh đặt Ngưng Lộ xuống giường lớn, dường như cô rất mệt, trờ mới vừa rồi tỉnh thì vẫn ngủ đến giờ. Anh ngồi bên giường, cời áo len lông cừu, bắt ngắn ra; để cô ngủ được thoải mái hơn, anh nâng đầu cô lên giống như chăm sóc một đứa trẻ, dễ dàng cời áo khoác cô ra, chỉ giữ lại một lớp áo mỏng khiến đường cong trên cơ thể lộ ra, rõ ràng đã che lại hết, cái gì cũng không nhìn thấy được, nhưng Sở Mạnh đáng chết lại cảm giác mình bắt đầu “nổi lửa”.

Là quá lâu không ôm cô sao? Cho nên vừa nhìn thấy bộ dạng cô lúc này đang ở trên giường mình ngủ ngon giấc khiến lòng anh không yên bình được, trờ phi có được cô, nếu không thân thể sẽ “náo động”, không thể bình tĩnh.

Nhưng anh hi vọng sau này bọn họ có thể từ từ đi từng bước một, không cần giống như trước kia, luôn không hiểu được tâm tư đối phương. Cho nên, dù thân thể có muốn cô cũng không thể chạm vào được!

Trước kia sự thô lỗ của mình nhất định là dọa cô sợ, cho nên cô luôn chống đối anh.

A Tự nói không sai, làm ăn, nói chuyện đầu tư, đầu óc của anh chưa bao giờ không chặn đường cướp của người ta, Bản quyền thuộc về ☆ diễn ♀ đàn 🐶 lê ♀ quý 🐶 đôn ☆ @Tứ Quân nhưng đối mặt với người phụ nữ duy nhất mình muốn, anh lại luôn bị sập cửa vào mặt, bị bỏ rơi phía bên ngoài. Không phải là anh không tốt, mà là phương pháp của anh không đúng, cho nên luôn không vào được.

Ngưng Nhi, để anh chăm sóc em được không? Anh nhất định sẽ chăm sóc em thật tốt, không để cho em chịu uất ức, có được không?

Nghiêng người nằm xuống ôm lấy cô, cái loại cảm giác giống như bị mất mà cô lại khiến lòng anh thấy vô cùng thỏa mãn, dường như chỉ cần ôm cô như vậy, anh cũng đã thỏa mãn rồi.

Cuộc sống không còn trống trải nữa, bởi vì người anh muốn nhất đang ở bên cạnh anh, ngay trong lòng anh.

Ngưng Nhi, anh sẽ cố gắng lần nữa để em yêu anh! Được không?

diễn ♀ đàn 🐶 lê ♀ quý 🐶 đôn ☆ @Tứ Quân

Giấc ngủ này rất thoải mái!

Còn chưa mở mắt, giọng nói quen thuộc đã vang trên đỉnh đầu: "Ngủ đủ rồi hả? Có đói bụng không?"

"Sở Mạnh. . . . . Anh . . . ." Sao anh lại ở trên giường ôm cô? Mở mắt nhìn căn phòng xa lạ, đây là chỗ anh ở sao? Giống y như con người anh, một chút phong cách nhẹ nhàng cũng không có.

"Mới vừa rồi là em bảo anh ngủ chung. Sao? Quên rồi hả?" Nụ cười trên choker hiện lên trên khuôn mặt dễ nhìn.

"Em có sao? Vậy sao anh không ngủ?" Nhìn về mặt sang sủa của anh tựa vào đầu giường đầu có giống người vừa mới ngủ dậy đâu!

Anh rất muốn ngủ, nhưng tư thế ngủ của cô quá kém, mặc dù ngủ thiếp đi nhưng trong tiềm thức lại luôn tìm mọi cách quấy rối tình dục anh, không phải là cạo đùi anh thì cũng ở trong ngực anh nhích tới nhích lui, làm cho cơn buồn ngủ của anh mất hết, ngược lại ham muốn không nên có thì càng ngày càng nhiều. Bản quyền thuộc về ☆ diễn ♀ đàn 🐶 lê ♀ quý 🐶 đôn ☆ @Tứ Quân Thế này thì làm sao mà ngủ chứ? Huống chi anh chưa bao giờ có thói quen ngủ trưa. Cho nên chỉ có thể ngồi dậy như vậy nhìn dáng vẻ khi cô ngủ mấy giờ liền, ngay cả A Chính gọi điện thoại tới cũng không nhận.

"Em cứ làm phiền anh thì sao anh ngủ được chứ?"

"Em không có." Cô ngủ thiếp đi thì làm sao làm được chứ? Chẳng lẽ cô mộng du không thành sao?

Sở Mạnh nhìn khuôn mặt bởi vì mới tỉnh ngủ mà hồng hào, cái miệng nhỏ bởi vì kinh ngạc mà mở lớn như đang dụ dỗ anh. Mà anh lại không chịu được sự cám dỗ như vậy.

diễn ♀ đàn 🐶 lê ♀ quý 🐶 đôn ☆ @Tứ Quân

Anh cúi đầu hôn đôi môi anh đào khẽ nhếch của cô, nhiệt tình bú, nhiệt đầu lưỡi nóng tron nhả đi vào trong miệng cô “quậy phá”, mạnh mẽ hút lấy chất lỏng ngọt ngào, hơn nữa còn ép lưỡi cô chơi chung với anh, anh còn xâu xa có ý mút chặt đầu lưỡi cô khiến cô hô hấp khó khăn, trờ ngực đập mạnh.

Thì ra là người có tốt như thế nào cũng không sửa được cái thói này đây! Muốn anh làm hòa thương so với chết còn khó chịu hơn!

Niềm vui xa cách nay gặp lại khiến Sở Mạnh cúi người, đè cô trên giường, hai tay ôm mặt cô để dễ dàng hôn sâu hơn.

Nụ hôn kích thích mà nhiệt liệt, như muốn bù đắp thời gian xa cách, như muốn đòi lại toàn bộ sự trống vắng trong lòng, như muốn đem hai người hòa vào nhau mãi không tách rời.

Sức lực toàn thân biến mất hết, cả người biến thành đồng bùn nhão, không sức chống cự, chỉ có thể mặc anh “ta cần ta cứ lấy”.

"Ừ a. . . ." Cô yếu đuối rên một tiếng, linh hồn của cô, trái tim của cô gần như bị anh hấp thụ, cô mê loạn, quyền rũ, đôi mắt khép hờ hấp dẫn, mang theo sự lắng lơ vô hạn trước nay chưa từng có, chìm đắm trong những cái hôn hôn đầy tình cảm của anh.

Cô đáp lại khiến anh càng thêm kích động, thân thể đã muốn cháy bùng rực. Muốn cô, muốn đến toàn thân phát đau. Bản quyền thuộc về diễn❀đàn❀lê❀quý❀đôn☆@TưQuânCổ hòng khô ran, ánh mắt càng thêm sâu lắng như màn đêm, giống như một chàng trai 17,18 tuổi sức lực tràn trề, chỉ muốn trực tiếp đi vào cô.

Anh hôn cầm cô, hôn vành tai cô, hôn cổ trắng cô, hôn cô . . . . . Khát vọng mãnh liệt khiến anh điên cuồng mút cô . . .

"Em là tiểu yêu tinh. . . . ." Ngay sau đó vang lên tiếng xé rách, Ngưng Lộ đang say mê tình tảo lại, sợ hãi nói: "Sao anh có thể như vậy. . . . . Làm sao anh lại xé nó chứ?"

"Anh sẽ mua lại mấy trăm cái cho em, bây giờ thì chúng ta không cần. . . . ."

"Sở Mạnh, không được, anh mau buông tay ra. . . . ." Bản quyền thuộc về diễn❀đàn❀lê❀quý❀đôn@TưQuânSao anh có thể làm ra hành động bỉ ổi vậy chứ? Anh ấy thực sự quá hư rồi!

"Không buông, mới vừa rồi là ai nói anh dám muốn thì dám cho?" Anh có thể dùng sức, nhưng bây giờ anh không muốn làm như vậy với cô. Ngẩng mặt lên, lần nữa đôi mắt, nhìn khuôn mặt nhỏ hồng, vừa ngại vừa bức, vừa lúng túng vừa giận, đôi mắt của cô mông lung rất đẹp, hết sức long lanh, hết sức mê người.

"Không cho nói!" Đưa lòng bàn tay trắng nõn ra che cái miệng của anh, chỉ sợ anh lại nói ra những lời không thể nghe nổi.

"Không nói, vậy thì trực tiếp làm!" Kéo tay nhỏ của cô xuống, cái miệng của anh vậy mà lại gặm cắn lòng bàn tay cô, cái loại cảm giác vừa ướt vừa nóng đó khiến Ngưng Lộ sợ hãi.

Diễn đàn❀Lê❀Quý Đôn

"Không được ăn tay của em. . . . ."

"Vậy anh ăn nơi khác?"

"Sở Mạnh, không được. Bụng của em rất đói, đói lắm rồi. . . . ." Mắt thấy sắc lang đi nơi khác tìm khác, Ngưng Lộ nhanh chóng ôm cổ anh không để cho anh động đây, tiếng làm nũng rất nhỏ vang lên trong ngực anh, kia giọng nói mềm mại kia như muốn đánh vào nơi mềm yếu trong trái tim anh, khiến anh ngoại trừ đồng ý yêu cầu của cô thì chẳng thể làm gì khác.

"Vậy anh cũng đói bụng thì làm sao bây giờ?" Người phụ nữ này thật sự là muốn ăn sạch anh. Chỉ có thể đè nén “cứng rắn” của anh xuống.

"Sở Mạnh, Sở Mạnh, chúng ta ăn gì trước được không?" Bản quyền thuộc về diễn❀đàn❀lê❀quý❀đôn@TưQuânCô gọi tên anh thật khê. Bây giờ là ban ngày, mặc dù trong phòng anh chẳng khác nào buổi tối, nhưng ánh sáng từ đèn ngủ vẫn có thể chiếu thấy rõ bụng cô, cô còn chưa muốn cho anh biết chuyện cô có đứa nhỏ.

Vì chuyện này không nằm trong dự định của họ, trước khi còn chưa làm rõ trái tim anh, cô không muốn nói cho anh biết. Không cần biết kết cục của bọn họ sẽ ra sao, cô nhất định sẽ sinh đứa con này ra.

Anh muốn “yêu” cô, vẫn nên đợi cô tắt hết đèn rồi nói. Cũng may bây giờ là mùa đông, quần áo giữ ấm còn mặc trên người, nếu như là mùa hè thì quần áo trên người sớm đã bị xé nát rồi. Cũng chẳng biết sao với chuyện này anh lại chẳng có chút kiên nhẫn! Mỗi lần đều kích động và trực tiếp như vậy.

Nếu anh thích làm chuyện này như vậy, vậy anh có đi tìm người phụ nữ khác không? Cảnh tượng đau lòng nhiều năm trước xuất hiện lần nữa trong đầu, anh lại dám sau khi kết hôn còn đi tìm người đàn bà khác, vẫn chưa xong, khi về còn phách lối nói với cô anh đi tìm người khác! Còn có người vô liêm sỉ và quá đáng vậy không?

Vốn còn đang học làm nũng, người nào đó bắt đầu khó chịu, rồi lại không dám mở miệng hỏi anh. Sao mà hỏi được chứ? Chuyện đã qua nhiều năm rồi mà cô vẫn còn tính toán chi li thì có phải đã quá muộn rồi không? Khi đó không phải cô ước gì anh cách cô càng xa càng tốt sao? Tại sao lại cố tình nhớ rõ chuyện này như thế chứ? Lòng dạ đàn bà thật hẹp hòi!

Cảm giác được thân thể mềm mại trong ngực rõ ràng cứng ngắc, Sở Mạnh nâng mặt cô lên: "Sao lại mất hứng? Không phải nói đói bụng sao? Chúng ta đi ăn cái gì được không?"

Diễn đàn❀Lê❀Quý Đôn

Bây giờ ở Luân Đôn là 4 giờ chiều, buổi sáng máy bay hạ cánh, cô đã chạy thẳng tới phòng làm việc của anh, sau đó lại vì vấn đề ở đâu mà giằng co một hồi lâu, cuối cùng ngay cả bữa trưa cũng không ăn . . .

Chỉ là, cô đang tức giận sao? Mới vừa rồi còn vui vẻ sao bỗng nhiên lại tức giận chứ? Phụ nữ thật là khó hiểu!

"Quần của em rách rồi, sao đi đây?" Lúc này thật không phải kiểm soát rồi.

"Chỉ vì cái này mà tức giận? Đợi anh mua cả tủ quần áo cho em. Có được không?" Bản quyền thuộc về diễn❀đàn❀lê❀quý❀đôn@TưQuânTư trước đến giờ, người đàn ông này không có gì kiên nhẫn gì lúc này một lòng chỉ muốn dụ dỗ cô gái nhỏ trong ngực vui vẻ.

Người xưa châm chọc Chu U Vương ngu ngốc, không có năng lực, chỉ vì một nụ cười của người đẹp mà phong hóa giong chur hầu [*]; có lẽ từ vị trí một người đàn ông đối với người phụ nữ mình yêu mà nói, anh chỉ là vì muốn cho cô vui vẻ mà thôi.

"Anh đi ra ngoài đi. Em muốn thay quần áo!" Tay đẩy thân thể vẫn không nhúc nhích của anh.

"Anh ở bên ngoài chờ em được không?" Nếu là lúc trước, một vị nào đó đoán chừng lại muốn nổi điên. Nhưng hôm nay anh lại trở nên cực kỳ dễ nói chuyện, đến nỗi Ngưng Lộ cho rằng đó là người nào đó giống ngoại hình anh mà thôi.

Tam đại tuyệt chiêu của A Tự thật sự rất có tác dụng! Cô ngàn vạn lần không được để anh nắm điểm yếu!

Diễn đàn❖Lê❖Quý Đôn

Từ trong hành lí lấy quần ra thay, treo hết quần áo lên móc, lại tốn mấy phút rửa mặt Ngưng Lộ mới ra ngoài.

Nhưng vào phòng khách lại không thấy bóng anh, quay một vòng phát hiện có một cánh cửa đang khép hờ, vậy anh ở đâu chứ?

Ngưng Lộ đi tới, còn chưa tới cửa đã nghe anh dùng tiếng Anh nói chuyện điện thoại, tốc độ nói quá nhanh khiến Ngưng Lộ nghe không hiểu gì cả, chỉ biết đại khái anh đang bàn giao công việc mà thôi, cụ thể là chuyện gì thì cô nghe không hiểu. Mặc dù cô tốt nghiệp đại học, nhưng trình độ Anh văn cũng chỉ tới mức giao tiếp thông thường với người khác thôi.

Anh xa lạ như vậy khiến Ngưng Lộ bắt đầu tự ti! Bản quyền thuộc về diễn❖đàn-lê-quý❖đôn@TưQuânCúi thấp đầu, cứ như vậy đứng bên cửa. Thì ra trước kia cô không hề hiểu anh. Bây giờ đã hiểu chỉ khiến cô càng thêm khổ sở!

Trước khi đi anh có nói một câu: "Tôi muốn bắt đầu lần nữa có được không? Muốn tìm người phụ nữ có thể giúp tôi trong công việc không được sao?" Như có kim đâm vào tim, cô ở bên anh thật sự không giúp gì được anh sao? Hơn nữa chỉ mang đến phiền toái cho anh mà thôi, có phải không?

"Ngưng Nhi, sao vậy?" Cúp điện thoại, Sở Mạnh ra ngoài, lại thấy cô đứng ở đó. Dáng hình cô đơn, đứng lẳng lẳng trong không gian gần 200 mét vuông làm anh nhìn thấy đau lòng, chỉ muốn ôm vào trong ngực an ủi.

Là anh không tốt, biết rất rõ ràng cô mới đến lại gọi điện thoại lâu như vậy, cũng không để ý tới cô. Nhưng công ty có mấy chuyện quan trọng, anh phải giao phó rõ ràng. Cũng phải báo cho A Chính bên kia một tiếng. Bởi vì cô đến nên anh tính nghỉ mấy ngày để đi chơi với cô.

"Sở Mạnh, xin lỗi! Xin lỗi anh!" Lòng ngực ấm áp mà quen thuộc như vậy lại làm lòng cô càng chua xót hơn.

"Ngưng Nhi, đang yên sao lại khóc? Không cần nói xin lỗi với anh! Được không?" Không ngừng lau những giọt nước mắt không ngừng chảy kia, trong lòng thờ dài. Tại sao khi cô ở bên anh lại luôn khóc? Chẳng lẽ anh thật sự không thể mang lại hạnh phúc cho cô sao?

"Sở Mạnh. . . . . Em. . . . ." Nước mắt cô càng chảy càng nhiều, cảm giác mình sắp chết đuối trong sự dịu dàng của anh rồi. Sao anh có thể như vậy chứ? Bản quyền thuộc về dien❖dan❖le❖quy❖don❖com@TưQuânTại sao lại hoàn toàn khác với người lúc đầu cô biết? Anh như thế này chỉ khiến cô thêm chìm đắm thôi.

"Đừng khóc Ngưng Nhi." Anh cúi đầu hôn nước mắt cô: "Ồ bên cạnh anh đừng khóc có được không?"

Cô ngước mắt kinh ngạc nhìn anh, trong đôi mắt anh có dịu dàng vô tận, giống như cả bầu trời sao đều trong mắt anh. Sở Mạnh ngay lúc này khiến lòng cô càng thêm khổ sở.

"Nếu như ở bên anh cảm thấy vui vẻ, vậy thì ở chung một chỗ, nếu như đau lòng thì cũng không cần miễn cưỡng bản thân được không?" Nếu như nhiều năm sống cùng anh cũng không thể làm cô vui vẻ, vậy bây giờ miễn cưỡng ở chung một chỗ cũng sẽ không vui vẻ.

Anh đã sớm hiểu, quá rõ rồi! Cường cầu cho tới bây giờ đều không thành. Cho nên anh lựa chọn buông tay để cô vui vẻ, nhưng rõ ràng anh đã buông tay, tại sao cô lại muốn xông vào cuộc sống anh? Đã đến đây lại không vui vẻ, vậy cuối cùng anh phải làm sao mới đúng? Ngưng Nhi, có thể nói cho anh biết làm sao để bước vào tim em không?

dien❖dan❖le❖quy❖don❖com

Sao anh lại sẵn sàng, dịu dàng đến thế?

Ngưng Lộ vui cả khuôn mặt vào trong ngực anh, ôm chặt anh, không cách nào không chế mình khóc lên. Khóc đến sức cùng lực kiệt, khóc đến thút thít không cách nào dừng lại.

Anh ôm cô, không dỗ cô cũng không an ủi cô nữa, cứ như vậy ôm cô. Bản quyền thuộc về dien❖dan❖le❖quy❖don❖com@TưQuânNhưng lúc này, Ngưng Lộ lại cảm thấy an tâm trước nay chưa từng có, khi trong ngực anh, cô rất an tâm! Chỉ muốn cứ như vậy ôm anh, mãi mãi không buông tay.

"Sở Mạnh, em trả hết lại tài sản cho anh có được không?" Rốt cuộc khóc đủ Ngưng Lộ ngẩng đầu nhìn anh. Ban đầu cô cũng không phải thật sự muốn tiền của anh, chẳng qua là giận anh mà thôi. Như vậy giữa bọn họ có thể bình đẳng với nhau không, ít nhất anh nhìn cô không phải loại phụ nữ hám tiền.

"Đưa ngốc. Anh cho thứ gì thì chưa bao giờ lấy về." Sở Mạnh dở khóc dở cười, chẳng lẽ cô khóc uất ức như vậy là vì chút chuyện nhỏ này sao? Anh đưa tay lau nước mắt vurun trên mi cô: "Những thứ đó đối với anh mà nói một chút cũng không quan trọng. Không có anh có thể kiếm về gấp trăm lần.

Những năm này ở cạnh anh, em không vui về anh biết rõ. Anh đối với em cũng coi như chẳng tốt gì, còn thường xuyên ép em làm chuyện không muốn làm. Mặc dù chúng ta chọn không ở cùng nhau, nhưng anh vẫn hi vọng sau khi anh đi, em có thể sống mà không lo chuyện cơm áo gạo tiền. Anh chỉ là cung cấp thứ anh có thể cung cấp mà thôi. Nếu anh như người khác, sáng 9h đi làm, chiều 5 giờ về rồi nhận lương hàng tháng để nuôi gia đình thì nhiều khi anh còn giành nhà giành tiền ngân hàng với em nữa đúng không? Định nghĩa của cái với mỗi người rất khác nhau."

Còn có thể cảm động hơn sao? Còn phải nói gì nữa chứ? Mắt cô ngập nước, ở trước mặt anh, cô thật sự rất yếu đuối, cũng rất dễ dàng khóc, bất kể có phải là có do Bảo Bảo hay không. Dán khuôn mặt vào ngực anh, gò má ướt đầm ở trong lòng anh: "Sở Mạnh, nếu chúng ta ở bên nhau, em sẽ không là gánh nặng của anh chứ?"

Sao cô lại là gánh nặng của anh đây? Cho dù là gánh nặng, cũng là gánh nặng ngọt ngào! Anh chỉ sợ cô không muốn làm gánh nặng của anh. Đời này, chỉ cần có cô, thế giới của anh đã đủ hạnh phúc rồi!

"Sao đột nhiên lại hỏi vậy?" Lần nữa nâng mặt cô lên.

"Công việc của anh, em không hiểu, em chẳng giúp được gì cả." Nhìn đôi mắt sáng của anh, cuối cùng Ngưng Lộ nói ra điều mình để bụng nhất.

"Có đàn ông hi vọng bạn đời của mình là thanh mai trúc mã, cùng nhau đương đầu với những mưa gió trong đời, có thể là một đôi cùng chung hoạn nạn. Bản quyền thuộc về dien+dan+le+quy+don+com@TưQuânNhưng anh không phải. Nguyên vọng duy nhất của anh chính là hi vọng em sống một cuộc sống hạnh phúc, vui vẻ bên anh. Anh sẽ vì em xây một ngôi nhà không thể bị phá hủy cho dù bão gió mưa sa, chỉ cần ở bên trong mỗi ngày chờ anh về là được." Ngưng Nhi, em đồng ý ở bên anh vậy không? Đồng ý không? Anh không dám hỏi câu này, chỉ sợ đáp án là phủ định, khi đó anh không thể nào chấp nhận nổi.

Anh suy nghĩ kỹ, chỉ hi vọng cô có thể sống vui vẻ cùng anh, vậy là tốt rồi!

dien+dan+le+quy+don+com

"Vậy sao lần trước anh còn nói như vậy?" Một người bắt đầu tính nọ cũ. Anh có biết cô vì câu nói kia mà suy nghĩ bao lâu, khổ sở bao lâu không?

"Anh nói cái gì?" Anh có nói cái gì sao?

"Vậy mà anh không thừa nhận? Trước khi đi anh nói muốn tìm một phụ nữ khác? Ghét anh nhất, lại muốn gạt em nữa!" Cô lại muốn khóc rồi, phải làm sao bây giờ?

"Ngưng Nhi, xin lỗi. Chẳng qua là lúc đó tức giận thôi." Tức giận mà có thể làm tổn thương người khác vậy sao? Nhưng mà hình như cô cũng nói rất nhiều lời tổn thương anh?

"Sở Mạnh. Tại sao, tại sao anh lại tốt với em như vậy?" Anh đối xử tốt với cô, cô vẫn biết. Chẳng qua là trước kia không hiểu tim mình nên vẫn kháng cự. Nhưng qua nhiều năm như vậy anh vẫn không thay đổi, như thế sao cô có thể không cảm động chứ?

"Ngưng Nhi. . . . ." Anh ôm cô vào lòng, ôm thật chặt, muốn nói gì rồi lại thôi.

Nếu yêu, xin yêu, đạo lý đơn giản cỡ nào, tâm tư của anh, tình cảm của anh cho tới bây giờ đều rất rõ ràng, nhưng trước mặt cô lại không nói ra lời. Ngưng Nhi, đó là vì anh yêu em, rất rất yêu em! Yêu đến không còn giới hạn thấp nhất, yêu đến không biết phải làm sao mới có được em.

dien+dan+le+quy+don+com

"Sở Mạnh, chúng ta bắt đầu lại lần nữa được không?" Bản quyền thuộc về dien+dan+le+quy+don+com@TưQuânAnh không trả lời vấn đề này, đáp án của anh là gì? Cô lại không dám hỏi cũng sợ đi truy cứu, nếu như đáp án là không thể thì cô sẽ không cách nào chấp nhận được.

"Được!" Sao lại không được chứ? Đây là vẫn khát vọng duy nhất của anh. chung quy lại là YES! Ngưng Nhi của anh cuối cùng đã hiểu tấm lòng anh rồi sao?

"Vậy anh theo đuổi em có được không?" Lúc bắt đầu bọn họ làm tổn thương nhau. Khi đó trong lòng cô còn cất giấu bóng hình người con trai khác, lúc này cô chỉ muốn lấy thân phận một Quan Ngưng Lộ hoàn toàn mới xuất hiện trước mặt anh, để cô có thể hiểu anh, có thể đi theo bước chân anh, tay nắm tay cùng nhau vượt qua tháng ngày.

Nắm tay nhau mà chết, bên nhau đến già thật ra thì thật không khó khăn như vậy đúng không?

Sở Mạnh, chúng ta cùng nhau cố gắng, được không?

"Được!" Tay ôm em cô chột cứng đờ, nhưng anh vẫn cúi đầu nói một chữ: "Được."

dien+dan+le+quy+don+com

Theo đuổi, phải làm sao đây?

Sở Mạnh chưa có từng nghĩ tới phải theo đuổi một cô gái như thế nào. Nhưng khi anh đáp ứng cô không tới 10 phút thì lập tức xuất hiện vấn đề.

Chờ anh thật vất vả rồi cô không khóc nữa, thay xong quần áo để đi ra ngoài ăn cái gì, nói thế nào cô cũng không chịu đi.

"Ngưng Nhi, không đi bên ngoài ăn thì làm sao bây giờ?" Anh dùng toàn bộ kiên nhẫn để hỏi nguyện vọng của cô gái nhỏ.

"Sở Mạnh, chúng ta ở nhà ăn có được không?"

Ngưng Lộ kéo ống tay áo anh, ngẩng đầu lên nhìn anh lại nhíu mày theo thói quen. Bản quyền thuộc về diendan@lequydon.com @TưQuânCô tham lam nhìn người đàn ông cao lớn, chẳng thua kém gì đàn ông phương Tây trước mắt.

Anh quả thật chính là kiệt tác hoàn mỹ của Thượng Đế! Cao ít nhất 185 cm, thân thể cường tráng mà bền chắc, áo khoác ngoài màu đen mặc trên người anh càng làm nổi bật lên khí chất khác người trong anh.

Lúc mới kết hôn, cô tránh anh, oán anh, giận anh không kịp, ở đâu ra thời gian đi nhìn dáng dấp anh ra sao chứ? Sau đó có Bảo Bảo, cô dành toàn bộ thời gian cho con, cộng thêm công việc anh bận rộn khiến thời gian họ gần nhau rất ít.

Cuối cùng trái tim cô cũng rộng mở để đối mặt với bước ngoặt lớn nhất trong đời. Rốt cuộc cô có thể vứt bỏ tất cả bất mãn mà nhìn anh, hiểu anh. Bản quyền thuộc về diendan@lequydon.com @TưQuânAnh thật sự là một đàn ông có thể khiến phụ nữ điên cuồng, cô có tài đức gì được người đàn ông này toàn tâm toàn ý yêu thương chứ?

diendan@lequydon.com

"Ở nhà ăn cái gì?" Ôm tay cô trong lòng bàn tay, giọng Sở Mạnh vẫn không đổi, nhưng trên mặt rõ ràng không tự nhiên. Mười ngón tay trắng nõn, mềm mại của cô không dính giọt nước, chẳng lẽ cô biết làm cơm?

"Chúng ta tự nấu!" Một đôi tay nhỏ chủ động vòng hông anh, gương mặt cọ cọ trong ngực anh.

Mùa đông ở Luân Đôn, trời tối sớm hơn bình thường, mới hơn bốn giờ chiều đã như chập tối. Mưa rơi lác đác, bên ngoài vừa ướt lại lạnh, cô không muốn đi đâu! Hơn nữa, cô muốn xác nhận một chuyện rất quan trọng.

"Em làm hả?" Chơi bàn tay mềm, nhỏ của cô với bàn tay to của mình. Tay của cô thật sự rất nhỏ, hai tay cô cũng chỉ bằng một tay anh. Ngón tay vừa nhỏ vừa dài, móng tay màu hồng nhạt. Đôi tay nhỏ bé như vậy, nói anh biết cô biết nấu cơm, anh có tin được không?

Nhưng mà anh lại rất thích cái ôm ấm áp như vậy của cô, nếu như không phải là nhớ cả ngày hôm nay cô chưa ăn gì thì anh chỉ muốn như vậy ôm cô thôi.

"Em không biết. Nhưng mà. . . ." Ở trong lòng anh ngẩng đầu, ánh mắt cô long lanh nhìn anh.

"Nhưng mà cái gì?" Nha đầu này đang tính kế anh sao? Cô dám tính kế anh?

"Anh sẽ làm!" Cười ngọt ngào cũng rất vô tội. Nếu là trước kia có người nói cho cô biết, cái tên Sở Mạnh ác bá không giống người đó sẽ nấu ăn, đánh chết cô cũng không tin. Nhưng bây giờ cô tin. Vì thông tin là từ người hiểu rõ anh nhất tung ra.

"Xem ra lần này em đến đúng là có chuẩn bị trước?" Bản quyền thuộc về diendan@lequydon.com @TưQuânNgay cả cái bí mật nhỏ này của anh cũng biết rồi. Cái tên A Tự phản bội!

diendan@lequydon.com

"Vậy rốt cuộc anh có làm không?" Vẫn là nhẹ nhàng như vậy.

"Không biết. Chúng ta đi ra ngoài ăn." Một giây kế tiếp khuôn mặt anh lại biến thành vẻ lạnh lùng. Nói đùa à, để anh mặc tạp dề trông buồn cười như vậy trước mặt cô sao? Anh cũng không điên! Hướng chỉ công việc anh bận rộn như vậy bình thường sẽ không nấu nướng, cô không nên nghe A Tự nói mà cho là anh sẽ xuống bếp.

"Sở Mạnh, Sở Mạnh. . . . . Đứng đi mà, nấu cho em ăn đi. Em muốn ăn mì Ý anh nấu, được không?" Không biết dùng chiêu này có ích không đây? A Tự, anh ngàn vạn lần không thể hại em! Em rất tin tưởng anh.

"Sao em biết anh sẽ làm chứ? Há?" Cô gái này, thật sự là Quan Ngưng Lộ anh biết sao? Nếu không phải là khuôn mặt nhỏ ngọt ngào muốn đòi mạng anh đang ở trước mắt thì Sở Mạnh cho là mình đang nằm mơ thật.

"Em nào có. Bên ngoài lạnh lắm, em chỉ muốn ở nhà ăn cơm với anh thôi? Có được không vậy? Chúng ta cũng chưa từng dùng bữa chỉ có hai người ở nhà mà!" Cái này đủ hấp dẫn rồi chưa nhỉ?

"A Tự còn nói gì với em? Nhanh như vậy đã dạy em tới mức này rồi sao?" Sở Mạnh nghe được thêm một tiếng thờ dài trong lòng mình, hình như chỉ cần vừa mở miệng nói chuyện là sẽ tuôn trào.

"Nào có? Nhanh đi nấu đồ đi. Em giúp anh nha?" Cười duyên kéo anh cùng đi vào bếp. A, thì ra là có người sẽ nấu ăn thật.

Thì ra anh ấy thật sự là một con cọp giấy! Xem ra phương pháp của A Tự rất có tác dụng. Mà cô cũng vui vẻ. Cô chưa bao giờ biết mình ở trước mặt

anh cũng có thể chiếm thể thượng phong, thì ra trước kia luôn lấy đá chọi đá với anh cho nên luôn thua rất thảm, rất rất thê thảm!

Bắt đầu từ bây giờ, cô cũng muốn chiếm thể thượng phong! Mà cô đã tìm được đúng cách xử lí. Cảm ơn anh, A Tụ.

☞ diendanlequydon.com ☞

Sở Mạnh cời áo khoác ngoài ra, xắn tay áo sơ mi đến cùi chỏ.

"Sở Mạnh, trong này có tạp dề thật sao? Để em giúp anh! Thấp đầu xuống chút!" Bản quyền thuộc về ☆ diễn đàn lequydon ☆ @TưQuânNgưng Lộ thích thú lấy tạp dề từ trong tủ bếp ra sau một lúc mò mẫm, hơn nữa còn chưa mở bì. Vậy không phải trong khoảng thời gian này anh không ở nhà nấu ăn sao?

Sở Mạnh cúi mình xuống để cô có thể thuận lợi mà đem vòng cái tạp dề buồn cười đó qua cổ anh. Tay cô vòng qua cổ anh, hai tay nhỏ ở sau cổ gắng "đấu tranh" với hai đầu dây, đáng ghét, sao lại không buộc được chứ?

Bọn họ dựa vào quá gần! Cả người cô kề sát người anh, ở trong lòng anh kì kèo, mè nheo tới tới lui lui, khiến lòng anh ngứa ngáy khó chịu, "lừa" bốc lên cao. Người phụ nữ này thật sự biết cách hành hạ anh mà.

"Được rồi. Đầu bếp có thể xuất chiêu rồi. Em làm trợ thủ cho anh được chứ?" Ngưng Lộ buông tay ra, muốn mở tủ lạnh xem có thể nấu gì lại bị anh kéo về trong ngực: "Ngưng Nhi, anh nấu cơm cho em ăn. Dù sao em cũng phải báo đáp chút chứ?" Anh cũng không phải là đũa ngọc, để người ta tính kế còn giúp cô kiếm tiền sao? Anh là người làm ăn, chưa bao giờ làm chuyện lỗ vốn.

"Báo đáp? Sở Mạnh, nấu cơm anh cũng phải ăn mà, tại sao muốn em phải báo đáp?" Gương mặt lại khê đỏ bừng. Ở phương diện khác mà nói, Ngưng Lộ xem như hiểu rõ anh, đặc biệt là khi anh dùng mấy câu mập mờ kiểu này, nhất định sẽ không có chuyện tốt gì.

"Đó là em yêu cầu anh làm. Anh có thể chọn không làm mà đi ra ngoài ăn." Muốn đấu võ mồm với người gian trá như thế này thì có phần thắng không đây?

"Vậy anh muốn báo đáp cái gì, hôn anh một cái được chưa?" Ai, nhanh như vậy đã cắt đứt bồi thường tiền rồi.

"Được." Trong lòng gã nào đấy mừng rỡ muốn nở hoa, thì ra cô vẫn dễ lừa thế này.

"Em đồng ý với anh, anh nhanh nấu ăn đi." Ngưng Lộ muốn tránh tay anh ra, ngược lại anh lại nâng mặt cô lên: "Trả công trước mới làm."

Không còn kịp nói gì nữa, cái miệng nhỏ hồng đã bị anh hút vào thật chặt. Nụ hôn dịu dàng khiến Ngưng Lộ không cách nào hô hấp, anh ôm chặt cô, hôn cô đầu óc choáng váng, hôn cô nhịp tim tăng nhanh, hôn mặt cô đỏ như say. Bản quyền thuộc về ☆ diễn đàn lequydon ☆ @TưQuânMất thấy sẽ phải không cách nào kết thúc, cuối cùng anh cũng buông cô ra, ở bên tai cô khàn khàn nói: "Đây chỉ là bắt đầu thôi, tối nay mới là đại tiệc."

Bỏ lại uy hiếp, anh bắt đầu động tác, nhanh chóng mở tủ lạnh, chuẩn bị trở tài.

Ngưng Lộ lại đứng sờ đứng ở đó, nhìn người đàn ông cho dù mặc tạp dề lại không hề giảm nửa phần khí phách nam tử hán, anh đang làm một chuyện mà mọi người không ai tin.

Một người đàn ông như vậy, thật sự là của Quan Ngưng Lộ cô sao? Thật không dám tin! A Tụ không có lừa cô, Sở Mạnh biết nấu ăn thật. Nhưng sao ở nhà chưa bao giờ thấy anh chạm tay vào? Ủ, là không có cơ hội, bởi vì thời gian dùng cơm của anh rất ít, chuyện trong nhà đều có thím Trương lo toan hết rồi.

"Được rồi, sao không ra xem tí vi đi? Chờ một chút là có rồi!" Cô thật sự có thể giúp anh sao?

Ngưng Lộ không cam tâm tình nguyện bị đẩy ra khỏi bếp.

☞ diendanlequydon.com ☞

Không quá nửa tiếng, hai đĩa mì Ý chính hiệu thơm phức đã được bung lên, còn có một bát canh nấm nóng hổi.

Bụng thật đói! Ngưng Lộ ngồi trước bàn ăn hào hứng nhìn, lại nhìn bát canh kia, không biết nên ăn cái gì trước.

"Uống chút canh trước đi." Sở Mạnh cời tạp dề ra, đặt chén canh nhỏ trước mặt cô: "Cẩn thận nóng."

"Sở Mạnh, ngon lắm! Anh nấu thật sao? Anh học khi nào vậy?" Vừa uống canh ngon, Ngưng Lộ vừa nói.

"Trước kia đọc sách rồi tự học. Anh thường không muốn đi ra ngoài ăn." Sở Mạnh từ từ nói. Có đôi khi làm việc đến nửa đêm, đói bụng lại không muốn ra ngoài, chỉ có thể tự nấu. Lúc đi học, anh cũng đã vừa học vừa làm việc, bận rộn cả ngày. A Tụ với A Chính thà bị ăn mì gói cũng không chịu tự nấu ăn, luôn luôn kén chọn cho nên anh chỉ có thể hy sinh hình tượng làm đầu bếp thôi.

"Sở Mạnh, anh rất lợi hại! Nhưng nhiều như vậy em ăn không hết!" Bản quyền thuộc về ☆ diễn đàn lequydon ☆ @TưQuânNgưng Lộ uống xong canh, dùng đũa gạt gạt thức ăn trong đĩa trước mặt, nhiều như vậy cho dù cô mang thai ăn cũng không hết, nhưng anh khổ cực nấu nên cô không thể bỏ được.

"Không sao. Đợi lát nữa anh ăn."

"Nhưng em đã ăn qua, có nước miếng." Anh dám nói anh muốn ăn đồ cô còn thừa sao?

"Nước miếng của em, anh ăn còn thiếu sao?" Anh khẽ cười.

Người đàn ông này, lại đang dùng trêu đùa cô. Cô không phải đối thủ của anh sao?

Thảm! Sau khi Ngưng Lộ từ chối anh có ý xấu nói muốn giúp cô tắm rửa, cô nhanh chóng tắm nước nóng rồi chạy ra ngoài. Mới vừa rồi cô thật sự sợ Sở Mạnh sẽ không cần để ý mà xông vào, mục đích trên mặt anh quá rõ ràng, trong mắt lóe lên lửa như muốn đốt cô thành tro tàn, thật là đáng sợ!

Mặc dù trong phòng rất ấm nhưng sau khi tắm xong Ngưng Lộ vẫn nhanh chóng chui vào ổ chăn ấm quen thuộc của anh, cũng không quan tâm tóc mình có còn ướt hay không. Bạn đang đọc truyện tại dien-dan-le-quy-don.com @Tứ Quân Dd * lqđ Thật mềm còn thoải mái nữa! Thật là một người đàn ông biết hưởng thụ.

Nếu lát nữa anh nhất định muốn cô thì phải làm sao bây giờ? Anh nhất định sẽ không bỏ qua cô đâu. Nhưng tạm thời cô còn không muốn! Ngày mai cô muốn anh dẫn cô ra ngoài, nếu như phải làm, theo việc anh “đói bụng” đã lâu như vậy chắc chắn sẽ gầy vò cô tới ngày mai cũng không dậy nổi, huống chi bây giờ cô còn có thai nữa chứ?

Nhưng phải từ chối anh như thế nào đây? Không biết hai chiều còn lại của A Tự có còn dùng được không? Ngộ nhờ anh lại tức giận thì sao? Phiền quá đi! Sở Mạnh, anh đáng ghét nhất! Vừa thấy cô đã muốn ôm cô trên giường ba ngày ba đêm không ra cửa, giống như kiếp trước chưa thấy phụ nữ vậy.

๖điển♥đàn๖lê♥quý♥đôn

Ai! Chuyện nghĩ đến mà phiền lòng, ngay cả anh vào phòng lúc nào cũng không biết. Mãi cho đến anh ngồi bên giường, tay vuốt mái tóc dài của cô: "Ngưng Nhi, tóc chưa khô sao lại nằm rồi hả? Dễ nhức đầu lắm đó!"

"Sở Mạnh. . . . ." Thoải mái nằm trên giường để người đàn ông nào đó hiếm khi săn sóc người khác cảm thấy sảng khoái khô mái tóc dài, thật sự là một loại hưởng thụ.

"Ừ. . . . ." Giương mặt Sở Mạnh cung chiêu, tình cảnh như thế này là giấc mơ mà bao nhiêu năm rồi anh cũng mơ không tới. Nhưng tới nay nó đã không còn là mộng tưởng, đã thành hiện thực vào đêm tối ở Luân Đôn sau hơn ba tháng bọn họ ly hôn.

Chỉ cần cô nguyện ý, anh sẽ không quan tâm mà sủng cô tới trời. Dù có là sao trên trời, chỉ cần cô mở miệng muốn, anh cũng sẽ nghĩ cách lấy xuống cho cô. Nhưng không phải đã nhiều năm như vậy cô lại chưa bao giờ yêu cầu anh gì sao? Cho dù anh dâng ngôi sao trên trời tới trước mặt cô thật, cô cũng chẳng thèm sao? Ít nhất Quan Ngưng Lộ trước kia tuyệt đối sẽ khinh bỉ hành động ấu trĩ này của anh.

"Sở Mạnh. . . . ." Ai, nên nói như thế nào chứ!

"Sao vậy?" Tên anh được gọi từ miệng cô làm lòng anh mềm như nước vậy.

Thả mấy sợi tóc trong tay ra, dùng những ngón tay thon dài như lược, từng vuốt từng vuốt như cảm nhận được những sợi tóc mềm, mượt của cô khẽ trượt qua từng kẽ tay. Từ khi bọn họ ở bên nhau đến bây giờ, nhiều năm như vậy, mái tóc dài này trừ cắt đuôi tóc vẫn không thay đổi. Bạn đang đọc truyện tại dien-dan-le-quy-don.com @Tứ Quân Dd * lqđ Chỉ vì anh thích, cho nên chưa từng cắt bỏ hơn phân nửa phân, vẫn dài đến thắt lưng.

Anh thích nhất chính là giống như bây giờ, một mái tóc đen mềm mượt xoa trên cái gối trắng khiến cả người cô nhìn càng thêm mảnh mai, cô như vậy khiến anh muốn lần át, hung hăng bắt nạt cô. Anh thích hơn khi những sợi tóc này vờn mờ hời hợt hai bên má cô khi bọn họ “yêu nhau”, những sợi tóc dính vào làn da trắng hồng như sắc hoa anh đào cuối xuân đầu hạ luôn chứa một loại phong tình chân thật, đặc biệt động lòng người, càng không ngừng dụ dỗ anh khiến anh muốn như thế nào cũng không thấy thỏa mãn.

๖điển♥đàn๖lê♥quý♥đôn

"Nhớ anh sao? Không phải anh ở đây sao?" Kéo chăn ra nằm xuống, vờn tay ôm lấy thân thể nhỏ nhắn của cô vào trong ngực, một chân dài rắn chắc quấn lấy cô, chân còn lại cọ cọ lòng bàn chân nhẵn bóng của cô, hưởng thụ cảm giác khi gần bên cô. Hương tóc thoang thoảng, còn có mùi thơm cơ thể lại như kỳ tích khiến anh cảm thấy thỏa mãn, cho dù là chẳng làm gì cả anh cũng cảm thấy thỏa mãn trước nay chưa từng có.

Ngưng Lộ không nói gì, khuôn mặt nhỏ dựa sát vào ngực anh, trời lạnh như vậy có thể ôm nhau sưởi ấm thật sự là một chuyện rất bình thường mà hạnh phúc. Nhưng có người không cam lòng với “bình thường” này, thậm chí tay còn lôi kéo cô áo choàng tắm anh, chưa hết, còn không ngừng quấy rầy anh. Vốn là hành động vô thức lại làm cho người nào đó vẫn chen ép khổ sở trong nháy mắt dâng “lửa” lên cao.

Mới vừa rồi mấy lời trước khi ăn cơm chỉ là dọa cô một chút thôi, anh rất muốn, tuy nhiên anh muốn đi từng bước một vào trái tim cô. Lần này, anh không muốn lại phạm lỗi lầm trước kia. Nhưng cô có hiểu không?

"Em đừng có đi xuống nữa, nếu không anh sẽ cho rằng em quyến rũ anh đó!" Kéo tay cô ra, hơi thở nam tính phả bên tai của cô. Rõ ràng muốn sắp chết còn giả bộ Liễu Hạ Huệ cái gì chứ? Tự tìm đường chết, đáng đời!

"Em nào có?" Rõ ràng là anh đang quyến rũ cô mà. Chân anh ở trong chăn không ngừng vuốt ve bấp chân của cô, còn đi lên nữa chứ.

"Không có sao? Vậy vừa rồi không ngừng gọi anh thì muốn làm gì?" Người đàn ông này, thẳng cũng có thể bị anh bẻ cong. Bạn đang đọc truyện tại dien-dan-le-quy-don.com@TủQuân♫Dd❀lqđCó điều cô thật sự có chuyện muốn nói nhưng chuyện này cô không nói nên lời thôi.

Chẳng qua là nhìn dáng vẻ của anh không giống như muốn làm khó cô, thế cô thử một chút thì sao?

"Sở Mạnh, em buồn ngủ quá rồi. Chúng ta tắt đèn đi ngủ có được không?" Nằm trong ổ ấm áp, bên cạnh còn có lò sưởi, hình như thật sự có chút mệt!

"Buổi trưa ngủ lâu như vậy sao lại mệt, ... hay là muốn làm chuyện khác?" Mặc dù đưa tay tắt đèn, nhưng miệng anh vẫn còn trêu đùa cô.

"Không phải, em mệt thật. Ngày mai anh dẫn em đi chơi được không?" Sau khi anh nằm xuống cả người cô dính sát vào. Ở bên cạnh anh thật sự rất yên tâm!

"Anh dẫn em đi chơi, cũng là phải có lợi ích, em tính trả như thế nào?"

"Sở Mạnh, cái tên gian thương. Không trả."

"Sao có thể không trả? Anh không muốn em trả tiền. Cứ như vậy là được. ...."

Lưỡi anh hôn nhẹ nhàng trên đầu vai tuyết trắng đến gáy, ý xấu trêu chọc, còn để lại một dấu đỏ nhạt; nếu không thể làm vậy ném chút ngọt thì có thể chứ?

"Ha, nhiệt quá. .... Không được. ...." Cô ưm, giọng nói ngọt ngào mà buồn ngủ, âm cuối phát ra càng có vẻ ngây thơ, anh nghe được cả người căng thẳng trong nháy mắt, nhưng lại không dám tiến một bước nữa.

❀diễn♥đàn❀lê♥quý♥đôn

"Ngày mai muốn đi chơi thì nhanh ngủ đi! Không được ồn ào!" Bạn đang đọc truyện tại dien-dan-le-quy-don.com@TủQuân♫Dd❀lqđBàn tay không nặng không nhẹ vỗ mông cô một cái, trong lòng lần nữa nặng nề thờ dài!

"Sở Mạnh, anh bắt nạt em!" Vậy mà anh đánh mông cô? Thật là mắt mặt chết đi được, cô đã hơn 20 tuổi còn bị người ta đánh mông, hơn nữa còn là bị đàn ông đánh.

"Ngưng Nhi, anh chỉ bắt nạt em thôi!" Khi hơi thở cô dần dần ổn định, anh ở bên tai cô nhẹ nhàng lẩm bẩm ...

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Ác Ma Quá Yêu Vợ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 86: Chúng Ta Không Cần Có Con!

Luân Đôn là thực sự là một thành phố của người nước ngoài, mỗi ngày đều thấy rất nhiều sự giao thoa văn hóa, rất ít khi thấy người Anh. Tùy tiện tụ tập vài người thì chẳng khác nào một Liên Hợp Quốc thu nhỏ vậy.

Thời gian du lịch Luân Đôn thích hợp nhất là tháng 7, tháng 8 hàng năm. Truyện được chuyển ngữ bởi TủQuân@Diễn đàn❀Lê❀Quý ĐônMùa đông không thích hợp ra ngoài nhất, nhưng thời tiết lạnh lẽo cũng không ảnh hưởng tới sự hăng hái du ngoạn khắp nơi của bọn họ.

Đối với Luân Đôn, Sở Mạnh đều rất quen thuộc, đến một nơi sẽ tỉ mỉ giải thích cho cô nghe. Giọng nam trầm thấp của anh khiến mỗi lần cô chỉ nghe được một nửa, còn lại thì si mê nhìn anh, anh nói gì cũng đã không quan trọng.

Đi theo Sở Mạnh, Ngưng Lộ cùng anh tham quan bên trong thành Westminster, dạo mát ở công viên James ở phía tây Luân Đôn, cung điện nổi tiếng nước Anh - Plantinum; cô cảm thấy hứng thú nhất là pháo đài cổ Windsor; thời tiết ban đêm tốt hơn thì đi cầu tháp Luân Đôn ở sông Thames, đi lên đỉnh tháp trông về phía xa, cảnh đẹp suốt 10 dặm hai bên sông Thames khiến Ngưng Lộ sau khi trở về vẫn còn nhớ mãi không quên, không ngừng nói lần sau muốn đi tiếp.

Trừ những nơi nổi tiếng kia, Sở Mạnh còn dẫn cô đến các chợ và chợ bán đồ cũ ở nội thành Luân Đôn, Ngưng Lộ có thể thấy những thứ mới lạ, còn được thưởng thức món ăn ngon của các nước, thậm chí cô còn có thể thấy hàng tơ lụa trong nước.

Đây là nơi cô chơi vui vẻ nhất, mặc dù nhiều người, nhưng có thể nắm tay anh đi trên đường phố nơi đất khách quê người lại làm cô cảm thấy vô cùng hạnh phúc. Nếu như có thể tiếp tục như vậy thì thật tốt! Truyện được chuyển ngữ bởi TủQuân@Diễn đàn❀Lê❀Quý Đôn

diễn❀đàn-lê-quý❀đôn

Nhưng anh đã đi với cô suốt một tuần rồi. Mỗi ngày đi chơi với cô bên ngoài, buổi tối sau khi trở về anh sẽ đợi cô ngủ trước, sau khi cô ngủ thì anh lại đứng lên làm việc. Sở dĩ cô biết là có mấy lần bởi vì sau lưng thiếu đi thân thể ấm áp đó mà tỉnh lại, phát hiện anh không có ở bên cạnh, cô lặng lẽ đứng lên ra khỏi phòng, nhìn thấy đèn ở phòng sách còn sáng, có lúc còn nghe được tiếng anh đang nói chuyện điện thoại với người khác.

Rõ ràng công việc anh bận rộn như vậy, cả ngày đều ở bên cô, buổi tối về còn phải làm việc. Thế nhưng anh lại nói không sao, chỉ là vì dụ dỗ cô vui vẻ mà thôi sao?

Trời lạnh như vậy, khi anh đi ra ngoài không bao lâu, Ngưng Lộ cũng tỉnh. Mang thai cộng thêm vui chơi cả ngày khiến cô mệt chết, thế nhưng lại không có một giấc ngủ sâu đến trời sáng.

Kéo chăn ra, mang dép vào, Ngưng Lộ quyết định đi tìm anh nói chuyện một chút.

Đi ra phòng ngủ, trong phòng khách còn giữ lại một ngọn đèn nhỏ, mà trong phòng sách đầu kia lại sáng ngời.

Khẽ đẩy cửa ra, nhìn thấy anh đang ngồi trước máy vi tính đưa lưng về phía cửa, cặp mắt nhìn chăm chăm vào màn hình, con chuột trên tay không ngừng hoạt động.

Anh đang bận, nếu như cô đi vào có quấy rầy đến anh không? Hay là đợi sáng ngày mai rồi hãy nói! Cúi đầu đang muốn trở về phòng, giác quan thứ 6 khiến Sở Mạnh cảm giác được sau lưng có người, quay đầu lại lại thấy cô gái nhỏ đáng lẽ nên ngủ say trên giường.

diễn❖đàn-lê-quý❖đôn

"Ngưng Nhi, sao vậy? Có phải không thoải mái không?" Anh đứng dậy, đi tới ôm cô vòng vào trong ngực, phát hiện trong căn phòng ấm nhưng tay cô lại lạnh tanh: "Sao lại không mặc thêm quần áo?"

"Không phải, tỉnh lại không thấy anh nên em không ngủ được." Cô đến gần trong vòng tay ấm áp của anh, hơi thở quen thuộc kia vây quanh cơ thể khiến cô thấy bình tâm lại.

"Đưa ngực. Anh về ngủ với em." Truyện được chuyển ngữ bởi TừQuân@Diễn đàn❖Lê❖Quý ĐônKhẽ vuốt ve khuôn mặt nhỏ trong ngực không muốn xa rời. Từ khi tới Luân Đôn, cô lệ thuộc anh – đây là chuyện trước đây chưa từng có, anh có thể cho là cô lệ thuộc vào anh là biểu hiện cô thích anh không?

"Sở Mạnh, em tới có quấy rầy anh làm việc không?" Ở trong lòng anh ngẩng đầu lên, trong mắt cô dường như có bất an.

"Làm sao lại nghĩ vậy chứ? Em cũng không phải không biết anh không ngủ sớm như vậy." Thấy cô như có lời gì muốn nói với anh, Sở Mạnh mang cô tới ghế sofa ngồi xuống.

"Trước kia anh không có ngủ trễ như vậy. Mấy ngày nay ban ngày anh đều ở cạnh em, chuyện của công ty để đến tối mới làm. Nhất định dồn lại rất nhiều đúng không?"

"Không cần nghĩ bậy. Chuyện của công ty có A Chính nên anh không cần lo lắng. Anh chỉ là xem phân tích đầu tư cho kế hoạch tiếp theo thôi." Sợ cô lạnh, anh lấy áo khoác phía sau cái ghế choàng lên cho cô, sau đó đem ôm cả cô lên đầu gối, đưa tay vén tóc dài của cô ra sau lưng.

"Sở Mạnh, anh làm việc cực khổ như vậy là vì hai mẹ con em sao?" Lặng lẽ quan sát gò má anh. Có điều nuôi mẹ con cô thì anh không cần phải liều mạng làm việc như thế chứ? Mặc dù anh đã không còn liên hệ đến Sở Thành, nhưng tài sản của anh chuyển qua tên cô nhiều hơn một con số ở hàng triệu mà!

"Không phải. Anh làm việc là bởi vì thích nó đem lại cảm giác thách thức cho anh. Nếu như chỉ là muốn nuôi mẹ con em, dựa vào số tiền trước kia thì hai mẹ con em xài xa hoa 3 đời cũng không hết." Vui đầu vào ngửi mùi hương tóc cô, anh thích ôm cô, lặng lẽ trò chuyện với cô.

diễn❖đàn-lê-quý❖đôn

"Sở Mạnh. . . . ." Ngưng Lộ muốn nói lại thôi. Truyện được chuyển ngữ bởi TừQuân@Diễn đàn❖Lê❖Quý ĐônCó nên nói cho anh biết chuyện cô có bảo bảo không?

"Có phải mệt không? Chúng ta về ngủ đi!" Muốn đứng dậy ôm lấy cô, lại bị cô ôm cổ không để anh đứng dậy.

"Không phải vậy, em. . . . ." Bọn họ dựa vào rất gần, hai cái trán tựa vào nhau, hơi thở hai bên quấn quanh nhau.

"Hả?" Một từ nhẹ nhàng lại chẳng khác một nốt nhạc gõ vào trái tim, tim Ngưng Lộ nhảy đến không thể khống chế được rồi.

Môi bọn họ kề rất gần, giống như cử động một chút nữa sẽ đụng phải. Cô không thể để cho anh hỏi tiếp, nếu không nhất định cô sẽ không giấu được.

Cô rất vô dụng. Ngay cả nói chuyện đùa nhỏ với anh cũng không dám. Anh dụng tâm với cô, cô biết, nhưng anh không nói gì cả lại khiến cô cảm thấy bất an. Nếu như anh hỏi tiếp, cô có thể sẽ bị bại lộ mất. Phải nghĩ cách để anh không hỏi nữa mới được.

Không bằng học dáng vẻ trước kia của anh, chặn cái miệng của anh lại thôi.

Khoảnh khắc đôi môi mềm mại kia chạm vào anh, cả người Sở Mạnh ngậy đại. Cô chủ động hôn anh sao?

Cô chưa từng có kinh nghiệm, trong đầu không ngừng nhớ lại anh đã hôn cô thế nào. Gấp gáp vươn đầu lưỡi muốn cạy môi mỏng anh ra, nhưng anh lại ngậm thật chặt, là cô làm không tốt sao? Tại sao một chút đáp lại anh cũng không có? Hôn nữa lại như đầu gỗ vậy thế?

diễn❖đàn-lê-quý❖đôn

"Sở Mạnh, Sở Mạnh. . . . ." Mang theo điểm âm thanh ủy khuất gọi thật thấp bên môi, cuối cùng cũng khiến anh từ trong cơn khiếp sợ phục hồi tinh thần lại. Đôi môi mỏng mở ra, để cô rốt cuộc có thể đem đầu lưỡi đưa vào dây dưa với anh.

Đầu tiên cô lấy động tác ngây ngô trêu chọc rằng anh, tiếp theo bắt đầu trêu đùa lưỡi anh. Chẳng qua là động tác quá vụng về, căn bản không cách nào hoàn toàn thỏa mãn anh, cũng không cách nào thỏa mãn chính cô.

"Sở Mạnh, hôn em. . . . ." Truyện được chuyển ngữ bởi TừQuân@Diễn đàn❖Lê❖Quý ĐônGiọng nói mềm nhũn cầu xin vang bên tai. Giờ khắc này, Sở Mạnh sắp điên rồi, tự chủ của anh trong mắt cô trước giờ chẳng khác nào thùng rỗng kêu to.

"Đưa ngốc. . . . ." Một tay ôm cô vào trong ngực, một tay vững vàng nâng gáy cô, giữa chiến trường nam nữ, Sở Mạnh lần nữa giữ lại chủ quyền. Động tác ngây thơ của cô, đảm bảo là anh, ngay cả chính cô đều bất mãn rồi.

Đầu lưỡi anh thành thạo tiến vào trong, nôn nóng tìm kiếm đầu lưỡi cô, dây dưa không thả, bá đạo không để cô tránh né. . . . . Có chút đau, có chút tê dại lại làm cho người ta toàn thân nóng lên.

"Ừm. . . . ." Tiếng rên yêu kiều như là xuân dược thúc giục, anh ôm cô chặt hơn vào trong ngực, càng thêm nhiệt liệt hôn cô, nụ hôn của anh giống như những lần trước đây, mang theo tình cảm mãnh liệt và điên dại, hơn nữa còn là sự quyến luyến sâu sắc dành cho cô. . . . .

Hô hấp khó khăn khiến Ngưng Lộ chỉ có thể xụi lơ trong lồng ngực nóng bỏng của anh, hai tay như dây leo mềm mại quấn thật chặt quanh cổ anh, tiếp nhận những cái hôn từ anh.

Thì ra là đây mới thật sự là hôn môi! Vừa rồi cô như vậy thật sự là quá non.

Diễn đàn❖Lê❖Quý Đôn

"Ngưng Nhi, anh muốn em, cho anh được không?"

Đời này anh muốn dùng hết trái tim mình đi yêu một người phụ nữ, khuôn mặt xinh đẹp như làn nước mùa xuân, chỉ cần là đàn ông đều không không thể chống cự được chẳng? Huống chi anh đã nhìn nhiều ngày thế kia.

Mỗi ngày chỉ có thể hôn nhẹ cô, chỉ ôm cô ngủ anh đã không cách nào thỏa mãn. Tối nay tiếp tục như vậy, anh nhất định sẽ vì đói khát mà chết. Nhưng cho dù bản thân muốn cô đến sắp phát điên, anh vẫn muốn cô tự mở miệng nói.

"Sở Mạnh. . . . ." Mặt đã không thể đỏ hơn, cô cũng muốn anh. Nhưng dưới ánh đèn sáng thế này, cô không dám nói, chỉ có thể vùi đầu vào trong ngực anh.

"Ngưng Nhi. . . . ." Nhìn nữa thì anh không phải là đàn ông. Đã không còn quan tâm cô có đồng ý hay không, lúc này anh chỉ muốn ôm chặt cô để cô chẳng thể nói thêm lời nào nữa.

Cúi đầu hôn cô lần nữa. Hai tay dùng sức vuốt ve thân thể cô từ trên xuống dưới, xoa bóp rồi nhào nặn. Rốt cuộc không hề thỏa mãn với cách làm chẳng khác nào gãi ngứa bị ngăn cách bởi quần áo này, anh tháo dây buộc thắt lưng áo choàng tẩm cô đang mặc ra; khi mở xong, màu trắng của áo hòa cùng nước da hồng hào của cô giống như màu hoa anh đào, thật sự mê hoặc lòng người.

Tiếp tục hôn xuống, đầu lưỡi chạm đến da thịt nhẵn bóng, mềm mại của cô, trong không khí truyền đến tiếng thở gọi tình của cô, cơn thú trong thân thể đã xổ lồng, không thể bắt lại được nữa.

Diễn đàn❖Lê❖Quý Đôn

"Ngưng Nhi. . . . . Bảo bối của anh. . . . ." Anh muốn cho cô một trải nghiệm trước nay chưa từng có, anh muốn tự mình trải nghiệm cảm giác ân ái tuyệt vời, đầu anh cúi thấp xuống muốn mút chặt lấy cô.

"Sở Mạnh. . . . . Đừng ở đây, ... chúng ta về phòng được không? Về phòng đi. . . . . Nhanh về đi. . . . ." Ngưng Lộ như nghĩ đến cái gì đó, một môi giãy giụa trong lòng anh. Trời ạ, ở đây đèn sáng như vậy, áo ngủ cô đã xốc xếch, mà mới vừa rồi làm gì với cô vậy?

Trời ạ, sao anh có thể hành động xấu xa vậy chứ? Sao lại hư hỏng như vậy? Vậy mà lại muốn hôn nơi đó của cô. . . . . Sở Mạnh, tên đàn ông hư ...

"Được, chúng ta đi về." Ôm lấy Ngưng Lộ đối với anh mà chẳng có chút sức nặng, Sở Mạnh đi mấy bước về phòng ngủ, ngay cả cửa cũng không kịp đóng đã chạy thẳng tới giường lớn. Dù sao ở nhà mình cũng không có người khác, đóng hay không đóng thì có sao chứ?

"Sở Mạnh, tắt đèn đi." Một đường trở lại khiến Ngưng Lộ vừa rồi rơi vào kích tình tỉnh táo dần, vừa rồi anh có để ý tới cái bụng nhỏ nhô lên của cô

không? Nhìn về mặt anh bắt đầu đi đứng đây, Ngưng Lộ vội vàng kéo chăn qua che mình lại. Tiếp theo phải làm sao đây? Khi ở trên giường anh luôn có thói quen thô bạo lại trực tiếp, như vậy sẽ làm Bảo Bảo bị thương không? Có nên làm hay không đây?

"Đèn nhỏ cũng phải tắt." Một người đàn ông chưa thỏa mãn dục vọng bắt đầu bò về phía đầu giường tắt đèn. Nếu như là trước kia, anh sẽ không quan tâm nhiều như vậy, làm rồi nói sau. Huống chi anh cực kỳ yêu đáng và lắng lo, quyến rũ của cô khi thỏa mãn, thấy thế nào cũng không đủ, yêu thế nào cũng không hết.

"Được rồi, tắt hết đèn rồi. Cái gì nhìn cũng không thấy được, em xác định thật sự muốn làm tình với anh mà không phải ngủ chứ?" Chui vào chăn, hai ba cái đã lột cô sạch sẽ, con thú sau lưng sắp xông về phía trước thì thân thể mảnh khảnh lại quay lại ôm anh.

Diễn đàn ★ Lê ★ Quý Đôn

"Sở Mạnh, anh nhẹ một chút được không, có được không? Em sợ đau." Cô xác định bây giờ đang cầu xin anh tha thứ sao? Dùng giọng như vậy nói chuyện với anh, rõ ràng chính là muốn anh dùng sức, lại dùng thêm sức mà.

Nhưng đây cũng là cô lần đầu tiên đối với chuyện bọn họ thân mật mà đưa ra yêu cầu. Trước kia cô chưa bao giờ nói, anh cũng không hỏi. Cho là điên cuồng và trực tiếp như vậy cô cũng thích, dù sao anh cũng làm cô "vui vẻ", không phải sao?

"Được!" Giọng nói của anh, rất lời cuốn. Cô ở trước mặt của anh, không có gì không tốt cả.

"Sở Mạnh. . . . ." Giọng nữ yêu kiều một lần nữa vang lên trong phòng ngủ.

Sở Mạnh cảm giác mình sắp điên rồi, người phụ nữ này có phải đoán trước anh sẽ không cưỡng bức cô, cho nên luôn vào thời điểm mấu chốt lên tiếng ngăn cản anh không?

"Người ta muốn ở phía trên, được không?" Nếu như không phải xung quanh tối đen như mực thì Ngưng Lộ nghĩ lời nói to gan như vậy cô nhất định sẽ không nói ra được. Trời ạ, ngày mai trời sáng nhất định cô sẽ không còn mặt mũi nào gặp anh nữa. Nhưng anh nặng như vậy, nếu đề lên Bảo Bảo thì không phải càng phiền phức hơn sao? Dù mặt thể diện hơn nữa cũng phải nói.

"Được, em ở trên." Nếu như không phải tên đã lấp vào cung, Sở Mạnh nhất định sẽ bật cười. Thì ra là cô gái nhỏ muốn trải nghiệm cảm giác mới lạ! Được, anh nhận! Cũng không biết trong tình huống không nhìn thấy gì cả thì cô muốn làm như thế nào.

"Sở Mạnh, em không biết. . . . ." Giọng nói như sắp khóc lên. Thân thể vừa nóng lại khó chịu, cô chính là không tới được chỗ mấu chốt.

"Tiểu ngu ngốc. Đặt nó đi vào." Anh cũng sắp bị cô làm cho phát điên rồi. Thử nghĩ mà sắp, rõ ràng sắp có được lại chỉ có thể nhìn mà thèm khát, cái loại cảm giác đó quả thật sống không bằng chết.

Vì để cho bọn họ bớt đi khổ sở, anh nắm tay cô, dẫn dắt cô cùng nhau đi vào thế giới điên cuồng, liều chết triền miên. . . . .

Diễn đàn ★ Lê ★ Quý Đôn

"Sở Mạnh, Sở Mạnh. . . . . Đừng làm nữa. . . . . Có được không? Một quá, em muốn ngủ. . . . ." Thật sự không nên chủ động đi trêu chọc người đàn ông này, cô thật sự rất mệt mỏi, buồn ngủ quá rồi!

"Vậy em ngủ đi. Anh tự làm. . . . ." Thật vất vả mới ăn được, sao có thể không ăn no chứ?

"Ngưng Nhi, anh yêu em, anh yêu em. . . . ." Bật đèn ngủ đầu giường, trong ánh đèn mờ ảo, anh nhẹ nhàng vuốt những sợi tóc dính mồ hôi hai bên má cô, khẽ hôn đầy quyến luyến.

Thật tốt! Cuối cùng cô cũng đã về bên anh. Và con tim đã vui trở lại ...

Sau một đêm điên cuồng thì kết quả là gì?

Đây không phải là lần đầu tiên Ngưng Lộ biết. Thế nhưng ngoại trừ thất vọng và đau đầu thì trong lòng cô, như kỳ tích, lại cảm thấy thỏa mãn, rất thỏa mãn.

Thì ra là đây mới là cảm giác "yêu" khi hai bên tình nguyện! Như vậy thật khiến người ta điên đảo cũng khiến người ta mặt đỏ tim đập. Bản quyền thuộc về diễn·dan·le·quy·don·com@TủQuân

Nhưng hình như cô đã bỏ lỡ cái gì sao? Sau khi bị anh giằng vò đến buồn ngủ, cô cảm giác thiếu một chút gì đó, nhưng vất óc cũng không nghĩ ra. Thôi, không nghĩ nữa!

☆ diễn · đàn · lê · quý · don ☆

"Ngủ đủ rồi sao?" Cửa phòng mở ra, hiện ra trước mặt là ánh mắt thâm tình, mềm như nước của anh.

Ngay lập tức mặt đỏ lên! Quan Ngưng Lộ, mày có thể có nghĩa khí chút không? Tại sao nhìn thấy anh ấy luôn đỏ mặt vậy? Can đảm trước kia khi đối mặt với anh đi đâu rồi? Có điều nói đi cũng phải nói lại, ngoại trừ thỉnh thoảng có gan mạnh miệng cãi lại anh thì hình như ở trước mặt anh, lá gan của cô

cũng chẳng lớn là bao.

"Dậy ăn gì đó đi. Ừm?" Cười đi tới bên giường, đưa tay vén tóc cô ra phía sau.

"Sở Mạnh. . . . . Sở Mạnh. . . . ." Không tự chủ được tiến sát vào ngực anh.

"Có phải còn mệt không? Ăn xong rồi ngủ tiếp được không?" Nâng mặt cô từ trong lòng ngực mình lên, dưới đôi mắt to dường như có chứa lo sợ.

"Sao anh không đến công ty?" Cô đã ích kỷ chiếm anh một tuần rồi. Nhưng cô cảm giác như chưa làm chuyện gì đó.

"Ngày mai mới đi. Anh không yên tâm để em ở nhà một mình." Nếu có thể, anh sẽ dẫn cô cùng đi công ty. Hơn nữa nếu như cô không mệt, lát nữa bọn họ còn phải ra ngoài làm một chuyện rất quan trọng.

"Sở Mạnh. . . . ." Tại sao anh có thể đối xử tốt với cô như vậy chứ? Bản quyền thuộc về dien+dan+le+quy+don+com@TưQuânÔ, lại muốn khóc rồi.

☆diễn+đàn+le+quy+don☆

"Tại sao lại phải tới nơi này?"

Sau cơm trưa, Sở Mạnh nói muốn dẫn cô ra ngoài có chuyện. Nhưng sao anh lại dẫn cô tới nơi giống như phòng khám tư nhân vậy?

Cô không bị bệnh, không phải anh phát hiện cô có thai chứ? Ngưng Lộ lo lắng ôm bụng nhỏ của mình. Nhìn anh đang cách đó không xa nói chuyện với y tá, trong lòng cô đột nhiên rất căng thẳng.

"Ngưng Nhi, không phải sợ. Đợi lát nữa đi vào chút là được." Khi đã nói chuyện xong với y tá phụ trách, Sở Mạnh ngồi xuống ôm lấy thân thể đang hơi hộp của Ngưng Lộ.

"Sở Mạnh, em không có bị bệnh, sao phải chích?" Hơn nữa cô cũng không có nơi nào không thoải mái? Chẳng qua là thân thể hơi mệt mà thôi. Huống chi bây giờ cô đang mang thai nữa, sao có thể chích vậy chứ?

"Tôi hôm qua chúng ta không làm các biện pháp phòng tránh, nếu có thai thì làm sao bây giờ?" Ôm chặt lấy cô, ngửi mùi hương thoang nhẹ từ tóc cô.

Tôi hôm qua quá muộn, cái gì cũng không kịp làm. Hơn nữa sự chủ động của cô khiến anh mất khống chế bắn nhanh vào bên trong. Anh không thể để cô mang thai lần nữa, con ác mộng đáng sợ đó anh không muốn trải qua lần thứ hai.

Đều là cái tên A Tự nhiều chuyện, vốn là anh đang yên đang lành lại bị cậu ta phá hư. Bản quyền thuộc về dien+dan+le+quy+don+com@TưQuânThân thể cô không tốt, không thể uống tránh thai, cho nên hôm nay anh mới mang cô tới phòng khám phụ khoa tư nhân nổi tiếng nơi đây, ở đây có thủ thuật tránh thai an toàn cũng như tiên tiến nhất trên thế giới nhất. Anh sẽ không để cô đau!

☆diễn+đàn+le+quy+don☆

"Anh không muốn Bảo Bảo sao?" Sau khi nghe lời anh nói, toàn thân Ngưng Lộ cứng lại. Lời này của anh có ý gì? Chẳng lẽ anh đem cô tới bệnh viện chính là vì ngăn ngừa hậu họa sau một đêm bọn họ ân ái sao? Vậy rốt cuộc anh coi cô là cái gì? Tình nhân, hay là một con đàn bà tùy lúc có thể lên giường?

Không thể, không thể nào! Sự yêu thương và che chở anh dành cho cô mấy ngày qua, người có mắt đều nhìn thấy được. Vậy tại sao anh lại không cần con?

"Chúng ta đã có một đứa, vậy đủ rồi." Một đứa con đối với anh mà nói đã đủ rồi, không cần để người phụ nữ anh yêu chịu sự đau đớn đó.

"Vậy nếu như có thì sao?" Mặt Ngưng Lộ trắng bệch, từ trong lòng anh ngẩng đầu lên, hai tay nắm chặt áo anh.

"Sẽ không. Không cần nghĩ bậy, ngoan, chỉ là một lần mà thôi, sau này sẽ không nữa, được không?" Sở Mạnh cho là cô sợ, vỗ nhẹ sau lưng cô an ủi. Chẳng qua là mấy phút mà thôi, sẽ không đau cũng không có di chứng gì. Không ai dám nghi ngờ y thuật của bác sĩ Wilson cả.

"Tại sao không muốn em sinh con?" Đột nhiên Ngưng Lộ đẩy anh ra đứng lên. Sao anh ấy có thể như vậy? Trước kia lúc cô không muốn sinh, anh ép buộc cô sinh, bây giờ cô có thai con anh, anh lại dám nói không muốn?

Y tá mỉm cười đi tới bên cạnh anh nói gì đó, sau đó lại đi.

☆diễn+đàn+le+quy+don☆

"Ngưng Nhi, chúng ta vào thôi." Bản quyền thuộc về dien+dan+le+quy+don+com@TưQuânSở Mạnh muốn đi tới ôm cô, cô lại hất tay anh ra không để cho anh đụng.

"Sở Mạnh, em hỏi sao anh không trả lời? Tại sao không thể có con?" Tất cả hạnh phúc tan biến trong tích tắc, chỉ còn lại đau lòng và ngơ vờ. Cuối cùng anh có ý gì? Chẳng lẽ anh thật sự không muốn có thêm một đứa con của cô và anh sao?

"Ngưng Nhi, con chúng ta đã có một, sao còn phải sinh? Không sao đâu, chỉ là chích thôi. Bác sĩ Wilson đang chờ chúng ta đó. Ngoan, lại đây." Sở Mạnh cau mày, chuyện gì cũng có thể thương lượng, chỉ có chuyện này là không được.

"Vậy nếu trong bụng đã có thì sao? Anh cũng không cần sao?" Ngay lập tức nước mắt chảy xuống. Sao anh lại quá đáng vậy chứ?

"Không thể đâu. Ngưng Nhi, tới đây." Chỉ là một buổi tối mà thôi, nào nhanh thế chứ?

"Sở Mạnh, sao anh có thể máu lạnh như vậy? Làm sao anh có thể không cần con của mình chứ?"

"Ngưng Nhi, em đang nói nhăng nói cuội gì vậy? Sao anh có thể không cần con mình chứ?" Dù có nhanh cũng không nhanh như vậy. Tình trùng và trứng kết hợp lại có thể tạo thành bào thai nhanh thế sao?

☆ diễn đàn Lê Quý Đôn ☆

"Nếu anh muốn, vậy bây giờ chúng ta về đi. Em không cần chích cái gì nữa, em muốn về nhà." Ngưng Lộ lần nữa đẩy bàn tay đang đuổi ra của anh.

"Ngưng Nhi, đừng tùy hứng được không?" Sở Mạnh bắt đầu nhức đầu.

"Em tùy hứng? Vậy tại sao anh không muốn có con? Bản quyền thuộc về diễn đàn Lê Quý Đôn com@TưQuânCó một còn có thể có hai mà." Không muốn để ý anh nữa, bởi vì y tá đó lại đi tới, Ngưng Lộ xoay người đi ra cửa.

"Ngưng Nhi, nghe lời đi, một lần thôi được không?" Sau khi giải thích với y tá, Sở Mạnh đuổi theo cô.

"Không được, nửa lần cũng không được. Sở Mạnh, em chán ghét anh. Em muốn về nước, em không cần ở chung một chỗ với anh." Cô cho là anh đã không còn là Sở Mạnh lúc trước chuyện gì cũng ép buộc cô, nhưng lần này, anh lại dám nói không cần có con.

"Ngưng Nhi, chuyện gì cũng có thể nói được. Nhưng em không thể sinh con, có nghe hay không?" Sở Mạnh nghe được cô nói muốn về nước, phiền não và bất an dâng lên trong lòng. Một lần nữa cô đi vào sinh mệnh của anh, tại sao có thể nói đi là đi chứ? Anh sẽ không cho phép, tuyệt đối không cho phép chuyện như vậy xảy ra.

"Có phải anh cũng không muốn không?" Bản quyền thuộc về diễn đàn Lê Quý Đôn com@TưQuânKéo tay áo anh, làm thế nào cũng không cầm được nước mắt. Anh cứ như vậy không muốn có con với cô sao? Tại sao chứ?

"Phải, chúng ta không cần có con!" Đau lòng nâng khuôn mặt cô lên, dùng lòng bàn tay chai sần lau đi nước mắt của cô. Hôm nay tới, chính là vì muốn ngăn ngừa khả năng đó. Ngưng Nhi, anh không thể để em vì con mà chịu khổ, anh không chịu nổi khả năng có thể sẽ mất đi em, em có biết không hả?

"Sở Mạnh, em muốn về nhà. Em không muốn ở đây, em cũng không cần chích. Có được không? Sẽ không trùng hợp như thế đúng không? Sở Mạnh, Sở Mạnh. . . . . Dẫn em về nhà đi." Tựa vào ngực anh khóc đến bất lực, Ngưng Lộ không biết nên làm thế nào mới tốt. Anh nói không muốn có con, vậy cô nên làm cái gì bây giờ?

"Ngưng Nhi, chích thuốc rất nhanh. Ngoan, nghe lời đi." Không thể làm lơ, anh đã quyết tâm rồi. Sở Mạnh khom người muốn ôm cô, cô lại thừa dịp anh buông tay mà bỏ chạy.

"Ngưng Nhi. . . . ." Truyện được chuyển ngữ bởi TưQuân@Diễn đàn Lê Quý Đôn

"Sở Mạnh, anh không nên tới đây. Nếu như anh nhất định khẳng định muốn em chích, em sẽ từ nơi này nhảy xuống. Anh có nghe không?" Mặc dù chỉ là lầu hai, cách mặt đất không cao lắm, nhưng cô chính là muốn uy hiếp anh.

Nói xong nghe chẳng khác nào gat người. Còn nói chỉ cần khiến cô vui vẻ là được rồi, nhưng bây giờ lại nhẫn tâm không muốn con.

"Ngưng Nhi, được rồi. Chúng ta về nhà trước, được không? Hôm nay chúng ta không cần nói chuyện này nữa, em lại đây có được không?" Mặc dù nơi đó không tính là nguy hiểm, hơn nữa cửa sổ cách mặt đất khá cao, nhưng nhìn thấy cô như vậy, anh vẫn là không yên tâm. Nếu hôm nay tâm trạng cô không tốt, vậy thì chờ hai ngày nữa rồi hãy nói! Mấy ngày nữa vẫn còn kịp mà.

"Vậy anh đi xuống lầu trước em mới tin tưởng anh." Cô không thể tin anh được nữa! Ngày mai cô sẽ về nước, anh lại dám nói không muốn con, cô càng muốn về sinh ra con.

Sở Mạnh chưa bao giờ nghĩ tới, anh cũng sẽ bị phụ nữ uy hiếp, hơn nữa người uy hiếp anh không phải ai khác mà là người vợ anh muốn cung chiều trên tay cả đời.

Nhưng nhìn ánh mắt cô nghiêm túc mà kiên định, anh chỉ có thể từng bước một đi xuống lầu, chỉ cần cô không tức giận là được. Nhưng về chuyện có con thì anh sẽ không theo ý cô.

Thì ra là sau khi tình yêu đi qua, kế tiếp lại là chiến tranh lạnh. Đúng vậy, Ngưng Lộ quyết định chiến tranh lạnh với anh.

Bác sĩ anh tìm tới cửa bị cô cầm gối ném, thiếu chút nữa cầm dao ép nhanh đi khỏi. Hành động của cô khiến bác sĩ phụ khoa có tiếng nhất cũng chết lặng người, đây thực sự là cô gái phương Đông dịu dàng động lòng người mà mọi người nhắc đến sao? Truyện được chuyển ngữ bởi TưQuân@Diễn đàn Lê Quý Đôn Vì sao Sở phu nhân chẳng khác nào hạt tiêu nhỏ nóng tính vậy? Ông bắt đắc dĩ nhún vai với Sở Mạnh rồi đi về.

đ≡iễn_đàn_l≡ê_quý_đ≡ôn

Sau chuyện bác sĩ tới nhà hôm đó, Ngưng Lộ hoàn toàn không thèm đếm xỉa đến anh.

Ăn cơm, ngủ đều không để ý anh. Bất kể anh trêu chọc cô thế nào, cô đều không mở miệng nói chuyện với anh. Nhưng dù cô có từ chối anh như thế nào thì anh vẫn làm theo cách của mình, thậm chí đáng xấu hổ còn ép cô ăn này nọ, ép cô mở miệng nói chuyện với anh, cho dù là mắng anh biến thái, vô sỉ cũng không sao, lúc ngủ nhất định sẽ ôm chặt cô đến trời sáng mới buông.

Hơn nữa giống như là sợ cô bỏ đi, anh lại làm việc ngay tại nhà, ba ngày hai bữa A Chính sẽ mang theo văn kiện đến cho anh ký tên, có lúc bọn họ sẽ ở phòng sách thảo luận nửa ngày mới ra ngoài.

Người đàn ông này, rõ ràng không muốn con, sao còn phải làm cô khổ khổ chứ? Tiếp tục như vậy cũng không phải là cách, bụng cô càng ngày càng rõ rồi, hơn nữa cũng sắp đến lúc sinh nữa. Cô phải nghĩ cách nhanh về nước mới được.

"Sở Mạnh. . . . ." Sau buổi cơm trưa, anh lại vào phòng sách xử lý công sự, Ngưng Lộ trực tiếp đẩy cửa vào.

"Ngưng Nhi. . . . ." Bình thường lúc này cô đều đang ngủ trưa, sao hôm nay không ngủ? Sở Mạnh đứng lên ôm cô vào lòng. Thật tốt, cuối cùng Ngưng Nhi cũng chịu chủ động mở miệng nói chuyện với anh.

đ≡iễn_đàn_l≡ê_quý_đ≡ôn

"Sở Mạnh, em muốn về với con được không?" Truyện được chuyển ngữ bởi TừQuân@Diễn đàn☛Lê☛Quý ĐônCô thật không chịu nổi nữa rồi.

"Chờ anh xong việc rồi cùng em về được không?" Vuốt tóc dài của cô, anh đã tính rồi, trước tiên phải kết hôn lại, sau đó cũng nhận con trai. Tương lai công việc của anh chủ yếu ở bên này, qua lại giữa hai bên cũng khá bất tiện.

"Sở Mạnh, em có thể tự về! Có được không?" Xem ra tuyệt chiêu của A Tự bắt đầu mất linh rồi. Người đàn ông này, đôi khi cố chấp không chịu nổi.

"Ngưng Nhi, anh không yên tâm. Đợi anh thêm mấy ngày nữa được không? Chỉ mấy ngày thôi!" Rốt cuộc cô cũng chịu nhượng nịu với anh, vậy có phải chứng minh cô đã không tức giận rồi không?

"Sở Mạnh, ôm em về ngủ đi." Nếu làm nũng vô dụng, vậy thì nghĩ biện pháp khác đi!

"Được. Ngưng nhi, hình như em nặng hơn thì phải?"

"Có sao?"

"Có. Nhưng mà anh thích em mập hơn một chút, ôm như vậy thoải mái hơn."

"Sở Mạnh, em muốn uống sữa tươi, anh giúp em làm nóng đi." Nửa nằm trên giường, một cô gái nào đó bắt đầu chỉ điểm một tên con trai.

"Được. Anh đi."

"Sở Mạnh, em muốn ăn táo."

"Anh đi gọt."

"Sở Mạnh, em không muốn uống sữa nữa. Truyện được chuyển ngữ bởi TừQuân@Diễn đàn☛Lê☛Quý ĐônAnh giúp em uống hết đi."

"Ừ, anh uống."

Sở Mạnh không nghĩ tới sau khi mình uống ly sữa kia, dĩ nhiên ngủ thẳng tới khi trời sáng.

đ≡iễn_đàn_l≡ê_quý_đ≡ôn

"Ngưng Nhi. . . . . Ngưng Nhi. . . . ." Hành lý cô đã không thấy, gian phòng trống rỗng chỉ có tiếng vang của anh.

Cuối cùng trên cửa phòng anh thấy được tấm giấy ghi chú nhỏ viết: "Sở Mạnh, em về nhà. Anh không cần con, vậy em cũng không cần anh nữa rồi."

Người phụ nữ đáng chết, lại dám lừa anh? Tờ giấy trên tay bị vo lại ném xuống đất.

đ≡iễn_đàn_l≡ê_quý_đ≡ôn

"A Chính, cô ấy tới tìm cậu sao?" Điện thoại tiếp thông giống như bên kia có chút sáo.

"Đúng vậy! Cô vừa lên máy bay về! Đây Mạnh, không phải cậu để cô ấy về sao?" Nếu như không phải là ở sân bay người tới người lui, Giang Doãn Chính thật muốn bật cười! Ngưng Lộ gọi điện thoại nói với anh gì mà Sở Mạnh ép cô bỏ đứa bé trong bụng, bảo anh nhanh giúp cô về nước.

Mặc dù anh không tin Mạnh sẽ là đàn ông như vậy, nhưng mà anh biết Mạnh cực kỳ sợ Ngưng Lộ sinh con. Về phần tại sao, ha ha, người khác trong lòng rõ hơn anh rồi.

Cho nên, cho nên anh sẽ giúp Ngưng Lộ về nước, xem cuộc vui đương nhiên là chiếm đa số. Theo anh biết, hình như Mạnh còn chưa biết Ngưng Lộ đã mang thai.

Ai! Mạnh, rốt cuộc cậu đã dắc tội với A Tụ như thế nào vậy? Truyện được chuyển ngữ bởi [Tứ Quân@Diễn đàn Lê Quý Đôn](#) Có nhiều đuôi để cậu ta nắm vậy sao?

"Quý tha ma bất, mình sẽ để cô ấy về một mình sao? A Chính, chuyện của công ty giao cho cậu. Mình phải về nước một chuyến."

"Mạnh, cậu đừng có quá đáng như vậy. Mình bận bù đầu rồi. . ." Đầu bên kia điện thoại đã không còn tiếng vang.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Ác Ma Quá Yêu Vợ* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](#).

Chương 87: Sở Mạnh, Đây Là Bảo Bảo Của Chúng Ta

Cô gái này bỏ trốn thật!

Chẳng lẽ cái mà cô gọi theo đuôi là anh phải từ Luân Đôn về nước sao? Có cần thiết tính kế anh về nước như vậy không chứ? Bạn đang đọc truyện tại [dien+dan+le+quy+don+com@Tứ Quân](#) Dd lqđSau khi biết cô đã về nhà an toàn, ngày đêm anh không ngừng làm việc việc, cuối cùng xử lý xong các hợp đồng rồi bay về nước.

Cô gái này, dám đối xử với anh như vậy. Đợi lát nữa về nhà anh nhất định sẽ đánh cô một trận, không, anh phải nhốt cô trong phòng mấy ngày mấy đêm không cho ra, để xem cô có còn kiêu ngạo nữa được không.

☆ diễn+đàn+le+quy+don☆

Vào đại sảnh sân bay, Sở Mạnh đeo kính mát lên, thoải mái bước về phía cổng ra.

"A. . . . ." Một bé gái không để ý, đâm sầm vào anh rồi ngã xuống đất: "Huhuhu. . ." Ngay sau đó tiếng khóc nức nịu từ trên mặt đất truyền lên.

"Người bạn nhỏ, con có sao hay không?" Thân thể cao lớn của Sở Mạnh ngồi xổm xuống đỡ bé gái ngồi dưới đất khóc đến rồi tỉnh rồi mù dậu.

Bé gái khoảng bốn tuổi, tóc hơi xoăn làm nổi bật lên đôi mắt to tròn, cái mũi cao đáng yêu, còn có cái miệng nhỏ xinh, rõ ràng dễ thương như công chúa nhỏ lại khóc nước mắt lưng tròng làm người ta nhìn thấy thật là đau lòng.

Ngay cả Sở Mạnh luôn không lộ cảm xúc ra ngoài, đối với người ngoài luôn lạnh nhạt lại không nhịn được ôm lấy bé gái nhỏ: "Ba mẹ con đâu?" Bạn đang đọc truyện tại [dien+dan+le+quy+don+com@Tứ Quân](#) Dd lqđKhông biết vì sao, tiểu cô nương này khiến anh cảm thấy rất quen thuộc! Quen thuộc như đã biết rất lâu rồi.

"Chú à, con không có ba." Hai tay mũm mĩm của bé gái lia lịa lau nước mắt trên mặt, đôi mắt to vẫn chăm chú nhìn chú ôm cô, một chút sợ đối với người lạ cũng không có. Chú này rất đẹp trai, nếu như ba cô đẹp như vậy thì quá tốt.

"Vậy mẹ con đâu?" Sở Mạnh không có hỏi nữa, dù sao cũng là chuyện người ta. Hơn nữa một đứa bé còn nhỏ, cái gì cũng không hiểu, có thể hỏi gì đây? Nhưng một bé gái không thể nào xuất hiện một mình ở sân bay, có lẽ là lạc người nhà rồi.

"Mẹ con ở phía sau." Tuyệt không sợ người lạ, cô ôm cô Sở Mạnh, cô nhìn qua nhìn lại nhưng sao lại không thấy mẹ vậy?

"Chú dẫn con tới chỗ phát thanh tìm mẹ được không?" Người nhà cô bé này chắc đang lo lắng lắm?

"Cám ơn chú!" Tiếp tục ôm chú cao lớn, cô gái nhỏ lại cười rất ngọt ngào, cô bé đối với độ cao của mình bây giờ cực kỳ hài lòng. Mẹ thấp như vậy, cô đều không có cơ hội giống như bạn khác có thể cười ngửa lớn, mặc dù mẹ nói con gái phải lịch sự một chút, không thể cười. Nhưng cô nhìn thấy người ta đều có ba ôm thật cao, cô chỉ là hâm mộ thôi!

Sở Mạnh nhìn gương mặt vui vẻ của bé gái, cũng không biết trẻ con bây giờ ra sao? Đối với người lạ một chút đề phòng cũng không có, bọn họ chưa từng gặp mặt nhưng cô bé đều để anh ôm suốt. Nếu như con trai anh thì anh đã lo lắng rồi. Thật may là Tiểu Bá Vương bọn họ từ nhỏ đã không thích người khác đến gần.

☆diễn:☀️đàn:👶lê:♣️quý:💎đôn☆

"Điền Điền . . . . . Điền Điền . . . . ." Một giọng nói nồn nóng truyền tới, Sở Mạnh dừng bước. Có phải mẹ bé gái này không?

"Chú ơi, mẹ con tôi." Cô gái nhỏ ở trên cao rất nhanh phát hiện mẹ.

"Mẹ, con ở đây." Bạn đang đọc truyện tại [dien:dan:le:quy:don:com@TưQuân:ĐD💎lqđ](#)Quơ quơ tay nhỏ cực kỳ hưng phấn, Sở Mạnh theo hướng cô bé nhìn sang, một cô gái tóc dài xoa vai đang kéo một hành lý nhìn quanh khắp nơi.

"Cục cụng của mẹ. Con chạy nhanh như vậy làm gì? Mẹ lo lắng gần chết." Nghe được tiếng gọi của con gái, cô gái tóc dài chạy thật nhanh qua bên này lại phát hiện con gái mình đang ở trong lòng một người đàn ông to lớn.

"Điền Điền, xuống đây. Sao con lại tùy tiện để người lạ ôm chứ? Nếu là người xấu thì làm sao bây giờ?" Còn chưa tới nhìn mặt người đàn ông kia cô liền đưa tay muốn kéo con gái mình xuống.

"Mẹ, chú ấy không phải người xấu. Chú muốn dẫn con đến chỗ phát thanh tìm mẹ." Cô gái nhỏ cũng không lập tức xuống, ngược lại còn lại chặt cổ Sở Mạnh.

"Này, anh nhanh thả con gái tôi xuống, nếu không tôi sẽ báo cảnh sát." Điền Mật ngẩng đầu lên, hất nửa tóc dài che mặt ra phía sau, vươn tay muốn cướp lại con gái. Lúc vươn tay ra lại sững sờ cả người.

Ờ? Anh ta không phải là tổng giám đốc Sở Thành sao? Tại sao lại ở chỗ này? Còn ôm con gái của cô?

Sở Mạnh rút cuộc cũng thấy rõ mặt cô gái hung dữ này, là cô? Thật là khéo! Vốn là anh chẳng quan tâm tới phụ nữ khác trừ vợ mình, huống chi cô gái này trước kia cũng chỉ là một nhân viên nhỏ trong công ty. Nhưng mà vì người nào đó từng có thời gian tới Sở Thành dạo chơi cho nên anh mới nhớ cô gái gọi là Điền Mật này.

"Điền Mật, đây là con gái cô sao?" Nhìn vẻ mặt cô khi thấy anh chẳng khác nào gặp ma, Sở Mạnh nhìn bé gái trong lòng mình rồi nhìn Điền Mật.

"Hả?" Điền Mật lập tức ngây ngẩn cả người. Bạn đang đọc truyện tại [dien:dan:le:quy:don:com@TưQuân:ĐD💎lqđ](#)Anh gọi cô là Điền Mật? Anh ta biết tên cô ư? Tổng giám đốc cao cao tại thượng của Sở Thành biết tên cô?

"Tôi hỏi cô, đứa nhỏ này là con gái cô sao? Cô đã kết hôn?" Sở Mạnh nhú mày. Cô gái này nhìn sao lại nhìn giống như ngọc vậy? Cũng không biết năm đó sao A Tụ lại thích cả ngày lẫn đêm đi tìm cô ta. Sau đó lại không ở bên nhau là vì bộ dạng ngây ngọc này sao?

"Tổng giám đốc Sở . . . . ." Điền Mật lấp bắp nói không ra lời. Anh ta đang nói gì? Hỏi cô đã kết hôn chưa? Con gái? Kết hôn? Không được, cô phải lập tức chạy xa người này, quá nguy hiểm! Cô không thể mắc lỗi được.

"Thật xin lỗi, chúng ta đang bận, phải đi rồi. Điền Điền, nhanh lên, chào tạm biệt chú đi!" Điền Mật từ trong kinh ngạc tỉnh táo lại, kéo con gái không chịu xuống vội vã rời đi. Cô làm sao có thể quên chứ? Anh ta cùng người kia là bạn thân! Cô không muốn dính dáng gì đến hắn ta, cho dù là bạn bè thân, cô cũng tránh thật xa.

"Tạm biệt chú!" Xa xa còn truyền tới lời tạm biệt ngọt ngào của bé gái. Nụ cười kia khiến lòng Sở Mạnh chấn động, giống, quá giống! Chẳng lẽ . . . . .

Đời này có chuyện gì là không thể chứ? Hahaha! A Tụ, cậu cũng bị tôi nắm trong tay rồi sao?

Không trách được lại bỏ chạy nhanh như vậy. Sợ anh phát hiện sao?

Không chút do dự, Sở Mạnh ra khỏi sân bay. Thời tiết rất tốt, tâm trạng của anh cũng rất tốt!

Cảm xúc vui vẻ của Sở Mạnh chỉ duy trì đến khi về nhà.

☆diễn:☀️đàn:👶lê:♣️quý:💎đôn☆

Khi anh mở ra cửa nhà, cho là cô sẽ như trước đây, không ở phòng sách thì ở phòng giải trí nghe nhạc, nếu không thì đã đi ngủ. Nhưng bây giờ đã quá giờ ngủ trưa rồi không phải sao?

Lầu trên, lầu dưới, trong phòng, ban công cũng không có. Bạn đang đọc truyện tại [dien:dan:le:quy:don:com@TưQuân:ĐD💎lqđ](#)Rất tốt, vô cùng tốt! Muốn anh theo đuổi vậy sao? Anh theo đuổi! Ngàn vạn lần đừng để anh bắt được nhanh như vậy, nếu không anh sẽ ăn cô sạch sẽ!

Cho đến khi lái xe tới nhà họ Quan, vợ chồng Quan Minh Quyền nhìn thấy anh chẳng khác nào người ngoài vũ trụ, chỉ thiếu cảm chưa rót xuống thôi.

"Sở Mạnh, hôm trước Ngưng Lộ đã đón Tiểu Bảo Bối về rồi. Bọn họ không ở nhà sao?" Vẫn là Đàm Lệ Hoa phản ứng kịp. Cần thận từng li từng tí nhìn mặt con rể xanh mét, còn phải hỏi sao? Nếu như ở nhà thì anh còn cần phải đến tìm sao? Con gái ngoan của mẹ, con không thể để mẹ bớt lo chút sao? Chẳng hiểu gần đây nó bị cái gì mà luôn làm chuyện không đầu không đuôi.

Rõ ràng đã nói muốn ở Luân Đôn chơi đã rồi mới về, kết quả đi không tới nửa tháng đã về. Hơn nữa chân trước vừa về không bao lâu, Sở Mạnh lại về theo. Có phải lại cãi nhau rồi không? Không thể nào!

Nhưng bà không dám mở miệng hỏi Sở Mạnh, nhìn đáng về nó tức giận không ít đâu. Con gái mình sao lại có bản lĩnh như vậy chứ?

"Con sẽ đi tìm cô ấy! Nếu như cô có về thì ba mẹ nhớ báo con biết." Truyện được chuyển ngữ bởi [TưQuân@Diễn đàn Lê Quý Đôn](#) Nhìn vợ chồng Quan Minh Quyền không giống như đang nói dối, Sở Mạnh nói vài câu rồi đi.

Nhưng mãi cho đến trời tối rồi lại sáng, vậy mà anh vẫn chưa tìm được bóng dáng hai mẹ con cô. Ở trên địa bàn A Tự lại không tìm được người sao? Làm sao có thể chứ? Trừ phi có người cố ý giấu giếm.

Vì tìm vợ và con trai mà Sở Mạnh đã vài ngày không có ngủ ngon, anh ngồi một mình trong thư phòng, cầm trong tay điện thoại di động nghĩ đến từng khả năng.

Đều nói nơi nguy hiểm nhất là nơi an toàn nhất, ở trong thành phố này, nơi an toàn nhất anh nghĩ tới cũng chỉ có một.

Như đã có được đáp án, Sở Mạnh lập tức đứng dậy đi ra ngoài.

[□Dien□dan□Le□Quy□Don□Com□](#)

Đại trạch nhà họ Tống nằm ở vùng ngoại ô rộng hơn nghìn mét vuông. Trên căn bản mọi người nhà họ Tống đều ở một nhà, được xem là bốn thế hệ sống chung với nhau.

Người giúp việc thấy Sở Mạnh đến lập tức vào nhà thông báo. Sở Mạnh dừng xe xong vừa xuống thì trưởng bối Tống Chi Đường nở nụ cười đứng trước cửa lớn đón anh.

Thân hình Tống Chi Đường cao lớn, mặc dù đã hơn 70 tuổi nhưng tinh thần vẫn rất minh mẫn, vẫn phong thái bá chủ như xưa. Thấy Sở Mạnh xuống xe lập tức chào đón.

"Ông nội Tống, đã lâu không gặp." Sở Mạnh chào hỏi Tống Chi Đường.

"Sở Mạnh, đã lâu không gặp con. Truyện được chuyển ngữ bởi [TưQuân@Diễn đàn Lê Quý Đôn](#) Hôm nay khó có dịp tới đây, uống với lão già này vài chén được chứ?" Tống Chi Đường cười to. Đối với hai đứa bạn tốt của cháu trai, ông rất thích.

"Dạ được! A Tự về chưa ông?" Sở Mạnh cùng Tống Chi Đường đi vào đại sảnh.

"Con cũng không phải không biết, tiểu tử này ước gì ra khỏi nhà không trở về nữa, làm sao có thể sẽ về sớm như vậy? Nhưng mà mới vừa rồi ông đã nói quản gia gọi điện thoại cho nó lập tức về rồi. Đúng rồi, sao không dẫn tiểu bảo bối nhà con tới đây?" Tống Chi Đường rất thích tiểu ác bá Sở Trí Tu, đáng tiếc A Tự nhà bọn họ chẳng giống Sở Mạnh chút nào, đừng bảo là con, ngay cả đối tượng kết hôn cũng không có. Cũng không biết nó đang bận cái gì, giới thiệu với nó không biết bao nhiêu danh môn thực nữ đều chẳng giải quyết được gì. Muốn cho ông ôm chặt trai thì chẳng biết đến khi nào nữa.

"Ông nội Tống, có lẽ rất nhanh ông có thể ôm cháu rồi." Ngưng Nhi không có ở nhà họ Tống sao? Sở Mạnh vừa tán gẫu với Tống Chi Đường vừa nghĩ tới các khả năng. Cô có thể trốn đi đâu chứ? A Tự, cậu đừng ép tôi nổi nóng! Chó mà nổi nóng thì có thể làm những chuyện không tưởng đó!

"Các con thường gặp nhau, con nói với nó chút đi."

Không cần nói chứ? Nếu tới nay anh không có được đáp án anh muốn, vậy ngày mai ông nội Tống lập tức sẽ có cháu gái đẻ gọi.

Tống Tử Tự sau khi nhận được điện thoại trong nhà không tới nửa tiếng đã về đại trạch Tống gia. Truyện được chuyển ngữ bởi [TưQuân@Diễn đàn Lê Quý Đôn](#) Nếu như lúc ấy quản gia gọi cho anh nói người nào Tống gia ngã bệnh, đoán chừng anh cũng không về nhanh như vậy.

Nhưng Sở Mạnh lại đến nhà tìm anh? Chuyện này tuy lớn mà nhỏ! Anh không thể không chạy về.

[□Dien□dan□Le□Quy□Don□Com□](#)

"Mạnh, sao lại đến nhà tìm mình?" Ở bên ngoài hàn huyên một lát với Tống Chi Đường, Lão Thái Gia vì nhớ một bầy chim nuôi trong vườn hoa nên cho người dẫn Sở Mạnh đến phòng sách A Tự ở lầu hai rồi đi.

Nhà họ Tống, trước kia Sở Mạnh thường tới đây cho nên cũng đã rất quen, cũng không để ý chờ lâu như vậy.

"Cậu nói đi?" Sở Mạnh ngồi trên ghế sa lon, yên lặng nhìn Tống Tử Tự đẩy cửa vào, sau đó ném áo khoác trên tay vịn ghế sa lon.

"Mạnh, gần đây mỗi ngày mình đều có hai cuộc giải phẫu, đứng đến nỗi hai chân run bần bật rồi. Bận đến nỗi mình cũng sắp nhập viện luôn. May là cậu tới kịp thời, nếu không mình phải lo mấy cuộc giải phẫu chiều nay rồi." Người nào đó nói thật nghiêm túc, ngay cả một chút áy náy trên mặt cũng không có.

"Khi nào thì thể lực cậu kém như vậy? Hai cuộc giải phẫu là có thể khiến chân bác sĩ Tống nhũn ra, không phải quá vô dụng rồi chứ." Muốn nói sang chuyện khác hả?

"Ha ha. . . . . Mạnh, không nên nói như vậy. Sự hữu ích của mình không nhất định ở trong phòng giải phẫu mới có thể hiện ra." Cái gì gọi là gây ông đập

lưng ông chứ? Tống Tử Tự, mày chọc ai không chọc lại đi chọc con sư tử này chứ.

"Ngưng Nhi ở đâu?" Hai tay Sở Mạnh ôm ngực bình tĩnh nói. Anh cũng không có nhiều thời gian cười ha hả với cậu ta như vậy. Không cần cậu ta trả lời anh cũng biết đáp án. Trừ A Tự, không ai có thể giấu hai mẹ con mà khiến anh không tìm được.

"Mạnh, không phải Ngưng Lộ ra nước ngoài cậu sao? Trờ về lúc nào? Truyện được chuyển ngữ bởi TửQuân@Diễn đàn Lê Quý Đôn Minh không biết nha!" Hai tay mở ra, bác sĩ Tống thật là vô tội.

"Tự, không nên ép mình. Cần thận chơi với lửa có ngày chết cháy." Lạnh lùng nhìn anh, Sở Mạnh vẫn không nhúc nhích. Mấy cái mảnh khõe này của cậu ta không thay đổi được sao? Dùng nhiều đến nỗi anh chán ngấy rồi.

"Mạnh, mình không biết thật!" Uy hiếp anh? Biết anh cũng sẽ không nói. Anh cũng không tin, bây giờ đang ở trên địa bàn nhà họ Tống, Mạnh có thể làm gì anh chứ? Đánh nhau cũng không nhất định anh sẽ thua, huống chi chỉ cần anh ra lệnh một tiếng, mọi người Tống gia nhất định sẽ đứng sau lưng Thái Tử Gia anh. Mạnh quá lỗ rồi.

"A Tự, cậu nói lại lần nữa cậu không biết đi." Cuối cùng Sở Mạnh đứng lên, đi tới bên cạnh Tống Tử Tự khom lưng xuống, hai tay chống trên tay vịn ghế sofa.

"Mạnh, không cần dựa gần như vậy. Người không biết sẽ cho rằng quan hệ chúng ta không bình thường đó." Tống Tử Tự vẫn còn cười, có điều mắt người nào đó đã bốc lửa rồi. Anh có chơi hơi quá không? Nhưng ai bảo anh đã đồng ý với Ngưng Lộ rồi chứ? Làm người không thể thất tín.

"Tự, cậu muốn giả bộ với mình tới cùng sao?"

"Mình không có."

"Được, cậu không chịu nói chứ gì? Vậy mình đi tìm ông nội nói chuyện." Sở Mạnh đứng thẳng người đi ra ngoài. Anh cũng không thích ép buộc người khác.

☐Dien☐dan☐Le☐Quy☐Don☐Com☐

"Mạnh, chờ một chút." Tìm ông nội anh sẽ có chuyện gì tốt? Truyện được chuyển ngữ bởi TửQuân@Diễn đàn Lê Quý Đôn Cái đầu linh hoạt của Tống Tử Tự không ngừng suy nghĩ, rốt cuộc anh thua chuyện gì trong tay Mạnh không đây? Sao anh lại không nhớ ra thế này?

"Mình ở sân bay gặp Điền Mật." Lúc mở cửa phòng sách, Sở Mạnh dùng bước nói.

Điền Mật? Cô gái có nụ cười ngọt ngào, mỗi lần cùng anh đi ra ngoài đều giống như con mèo nhỏ tham ăn sao? Bọn họ đã nhiều năm không có liên lạc rồi sao? Kể từ lần mất khống chế phá vỡ cam kết đó, cô cũng cách xa anh, không còn có bất kỳ liên lạc nào.

Nếu cô không muốn có bất kỳ liên lạc nào với anh, vậy anh cũng không tiện đi ép buộc người ta chứ? Tình yêu nam nữ vốn chính là chuyện hai bên tình nguyện. Không thể nào vì anh và cô xảy ra quan hệ mà trói buộc cô lại được.

Năm đó cô chủ động rời đi, không phải là nói rõ không muốn ở bên anh sao? Dù thế nào đi nữa anh cũng chưa từng cho ai bất kỳ hứa hẹn nào cả. Đi thì đi đi!

Nhưng hôm nay Mạnh lại lần nữa nhắc tới cô khiến anh không tự chủ được nhớ lại những ngày thoải mái, vui vẻ đã qua. Chuyện đã lâu như vậy nhưng anh lại nhớ rất rõ ràng.

"Cô ấy, có quan hệ gì với mình sao?" Giọng anh không được tự nhiên, Tống Tử Tự cố gắng để giọng mình nghe thật bình thản. Nhưng hình như có gì không đúng. Tại sao đột nhiên Mạnh lại nói tới cô ấy?

"Cô ấy có con gái, mình không biết có quan hệ gì với cậu không." Tin tức này đủ chấn động rồi chứ?

"Con gái. . . ." Lần này bác sĩ Tống nghe xong thì ngây ngẩn cả người. Trong những năm tháng phong lưu của anh chưa từng có sai lầm. Truyện được chuyển ngữ bởi TửQuân@Diễn đàn Lê Quý Đôn Một lần duy nhất là ở trên người cô gái đó, nhưng lúc đó anh có để cô uống thuốc, chẳng lẽ cô không có uống? Đây cũng không phải là tin tức tốt!

"Nếu như cậu không muốn cho ông nội biết nhanh như vậy, không phải chúng ta nên trao đổi chút thông tin sao?" A Tự, sẽ không có ai luôn để cậu tính kế mãi vậy đâu.

Được, rất tốt! Mạnh, xem như cậu lợi hại. Ngưng Lộ, xin lỗi em. Anh cũng không còn cách nào khác!

Bờ biển lúc hoàng hôn thật rất thoải mái, thủy triều vẫn chưa hoàn toàn lên cao, gió thổi rất mát. Mặc dù là mùa đông nhưng mặt trời vẫn chưa chìm vào đáy biển, nhiệt độ vẫn phù hợp.

Trên bờ cát trắng, Ngưng Lộ lẳng lặng ngồi ở chỗ đó, trước mặt cô là lau đài cát vừa mới cùng con trai xây xong. Bản quyền thuộc về dien:dan:le:quy:don:com@TửQuân Chơi với cát xong Sở Trí Tu không hề sợ lạnh, chạy ra ngoài xa đùa với sóng biển, tiếng cười trong trẻo không ngừng vang vọng trong gió.

Sở Mạnh thật đáng ghét, đã nhiều ngày cũng không tìm đến đây. Chẳng lẽ anh một chút cũng không lo cho mẹ con cô sao? Mặc dù là cô muốn A Tụ cố ý giấu giếm nhưng bình thường không phải anh rất lợi hại sao? Chỉ chút chèn ép này đã làm khó anh rồi sao? Hay là không muốn đuổi theo mà thôi?

Cô giận anh, giận anh không cần đưa nhỏ, nhưng anh lại cứ như vậy mà mặc kệ cô bỏ chạy, cô không chịu nổi.

diễn❀đàn❀lê❀quý❀đôn

"Sở Mạnh, sao anh có thể đáng ghét như vậy chứ! Ghét! Chán ghét anh rồi!"

"Chơi đã rồi sao? Ghét đủ chưa, hả?" Một giọng nói không thể quen thuộc hơn vang lên sau lưng, thật sự là anh sao? Có phải là ảo giác của cô không? Ngưng Lộ không dám quay đầu lại nhìn.

Sở Mạnh ngồi xổm xuống quay mặt cô lại, hai mắt long lanh mở to giống như không thể tin được mà nhìn chăm chăm anh.

"Không nhận ra anh hay là không dám nhận?" Dù là mấy ngày nay tìm cô mà lòng như lửa đốt, nhưng giây phút nhìn thấy cô, trái tim anh lại thấy rất bình yên, không đành lòng đi trách cứ cô.

"Sở Mạnh. . . . ." Tay cô vuốt mặt anh. Mấy ngày nay anh không nghỉ ngơi sao? Sao lại nhìn mệt mỏi như vậy? Hai mắt anh nhìn cô rất dịu dàng nhưng dần dần tối đen lại.

"Sao anh biết em ở đây?" Thì ra đây không phải là mơ, thật sự là anh.

"Đây là cái mà em gọi là “theo đuổi” là đây sao? Từ Luân Đôn đuổi về, lại trốn khắp nơi không để anh tìm được hả? Rất vui vẻ, rất hài lòng sao?" Nếu như không phải là anh đang sân bay vừa vận dụng phải điểm yếu của A Tụ thì anh cũng không biết phải đi đâu tìm người.

"Không vui cũng không hài lòng! Anh là tên khốn kiếp." Ngón tay thon dài đâm vào lồng ngực cứng rắn của anh. Anh cũng không cần con, cô làm sao có thể vui vẻ được chứ?

Nhưng A Tụ nói, anh đang sợ. Sợ cái gì? Bản quyền thuộc về dien❀dan❀le❀quy❀don❀com@TừQuân

Lúc ấy A Tụ chỉ cười cười rồi thần bí ghé vào tai cô nhẹ giọng nói: "Vậy thì phải tự em hỏi cậu ta rồi."

Được rồi! Nếu anh đuổi tới, vậy cô sẽ hỏi anh.

Người phụ nữ này còn nói anh là khốn kiếp! Xem ra không làm chuyện khốn kiếp thì thật có lỗi với cô.

Anh cúi đầu che kín môi cô, rõ ràng là muốn trừng phạt cô nhưng giây phút hai đôi môi chạm vào nhau lại không đành lòng.

Đầu lưỡi quen thuộc ở trên môi cô nhẹ nhàng mút, theo cánh môi đang hé mở đi vào trong, hàm răng khẽ cắn đầu lưỡi cô, buông ra rồi lại thăm dò vào trong môi cô, dây dưa không thả.

diễn❀đàn❀lê❀quý❀đôn

"Sở Mạnh, buông em ra, Bảo Bảo vẫn còn ở. . . . ." Sau khi anh dừng lại, Ngưng Lộ thở gấp. Bây giờ bọn họ đang ở bên ngoài! Mặc dù là biệt thự tư nhân sẽ không có người thấy nhưng vẫn rất xấu hổ. Đặc biệt là con trai vẫn còn chơi cách đó không xa!

Sao mỗi lần gặp mặt anh đều không thể chờ đợi như vậy chứ?

"Không sao. . . . . Con tự chơi được mà." Giọng nói đàn ông khàn khàn vang lên rồi anh bắt đầu gặm cắn vành tai cô. Mới vừa rồi hai cha con họ đã thỏa thuận mà cô không biết rồi.

Thân thể của cô lập tức mềm nhũn như nước, không ngừng dựa sát vào ngực anh. Mỗi lần đều như vậy, chỉ cần anh vừa hôn cô thì đầu óc cô cũng dừng hoạt động. Vốn muốn nói chuyện với anh thì chỉ có thể hoãn lại, hoãn vô thời hạn. . . . .

Vì để cho mình hôn thoải mái hơn, anh dứt khoát ôm lấy cô, ôm cô để góc độ anh hôn thoải mái hơn, tùy ý hôn, nước miếng quần quít, không thể phân biệt.

Một nụ hôn nhiệt tình, ẩm ướt và rất kích thích, đầu Ngưng Lộ trống rỗng, nụ hôn mãnh liệt như vậy nhưng sao cô vẫn chưa thấy đủ nhỉ?

Lúc đầu thì dịu dàng, nụ hôn nồng nhiệt dần trở nên hư hỏng, anh nhẹ dè thân thể cô xuống, may là mùa đông, mặc áo khoác nên cát không làm xây xát da thịt cô được.

Tay của anh bị hấp dẫn, từ từ mò vào trong áo khoác dày. Ừ, hình như lớn hơn không ít! Bản quyền thuộc về dien❀dan❀le❀quy❀don❀com@TừQuân

diễn❀đàn❀lê❀quý❀đôn

"Sở Mạnh. . . . . Buông tay ra." Mở miệng mới phát hiện thì ra giọng mình nghe lại như đang quỵến rũ, cô xấu hổ trực tiếp ôm sát cổ anh, có cảm giác chỉ muốn độn thổ cho xong. Trời ạ, đáng sợ quá! Bọn họ cứ nhiên ở bên ngoài hôn đến sắp làm bậy.

"Không buông. . . . . Xem lần sau em còn dám trốn hay không." Noi này quả thật không phải là nơi thích hợp để thân mật, hơn nữa có một bạn nhỏ tuổi vị thành niên còn chơi cách đó không xa!

"Nếu em còn trốn thì sao? Anh đuổi theo hay không đuổi?" Gương mặt đỏ ửng bị cả người anh đè trên bờ cát. "Ồ trong ngực anh còn muốn chạy đi đâu nữa?" Cuối cùng lấy tay từ trong áo cô ra, giúp cô chỉnh sửa lại áo khoác, thuận tiện vuốt lại mái tóc dài bị gió làm rối. Ừ, đuôi tóc dính cát, lát nữa về phải tắm cho sạch.

"Ai bảo anh không muốn. . . . ." Hai chữ "con" còn chưa kịp nói ra khỏi miệng thì tiếng trẻ con non nớt vang lên hòa cùng tiếng gió biển: "Ba, ba không được đè mẹ, em bé trong bụng mẹ sẽ không chịu nổi."

Vốn là cậu vẫn còn đuổi theo sóng biển, nhưng lúc quay đầu lại thấy cả người ba đè lên mẹ trên bờ cát, dọa cậu giật mình.

Mấy buổi sáng gần đây, cậu vào gọi mẹ thức dậy, có lúc bò lên giường không cẩn thận đè lên bụng mẹ, mẹ đều đẩy cậu ra, nói cậu quá nặng sẽ đè Bảo Bảo. Nhưng không phải ba còn nặng hơn cậu sao?

diễn❀đàn❀lê❀quý❀đôn

"Bảo Bảo?" Giống như nghe được chuyện gì đó rất khủng khiếp, Sắc mặt Sở Mạnh trở nên tái nhợt trong tích tắc, cả người giống như mất đi ý thức.

"Đúng vậy. Bảo Bảo của chúng ta! Đã gần 5 tháng rồi. Anh sờ thử xem, là thật đó!" Thấy vẻ mặt như không có ý thức của ông chồng nhà mình, Ngưng Lộ kéo tay anh đặt lên trên bụng cách lớp áo khoác.

Không biết lần này mang thai xảy ra chuyện gì, bụng của cô vẫn không lớn lắm. May là lúc kiểm tra bác sĩ nói thai nhi phát triển bình thường, không cần lo lắng.

"Ba, con sẽ có em cùng chơi rồi đó." Một đôi tay nhỏ dính đầy cát cũng xoa bụng mẹ theo. Thật sự rất thần kỳ, trước kia cậu cũng sống trong bụng mẹ như vậy. Tối hôm qua, cậu còn cảm thấy Bảo Bảo ở trong bụng đập, lúc đầu còn dọa cậu không dám động dậy, sau đó mẹ nói em trai đang chào hỏi cậu nên mới yên tâm trở lại.

Có phải cũng sợ giống như cậu tối hôm qua nên mới không nói gì không? Bản quyền thuộc về dien·dan·le·quy·don·com@TưQuânSở Trí Tu nghi ngờ nhìn mặt ba.

"Sở Mạnh, anh làm sao vậy? Anh không muốn con của chúng ta sao?" Giọng Ngưng Lộ như sắp khóc. Đây là về mặt gì chứ? Không hề nhúc nhích mà cứ như vậy nhìn bụng cô, không nói một lời. Sau đó ánh mắt trở nên rất kỳ quái!

Chẳng lẽ là như thế sao, anh không hề muốn cô sinh con ra sao? Tại sao anh có thể như thế?

"Sở Mạnh, có phải anh thực sự không muốn con không?" Hai tay cô nắm tay anh trở nên run rẩy, một câu cũng không nói là có ý gì?

"Ba, ba không cần em thật sao?" Hình như mẹ sắp khóc? Sao ba lại không nói câu nào?

"Sở Mạnh, anh là tên khốn kiếp. Hôm nay coi như là em nhìn thấy rõ ràng cách làm người của anh rồi. Anh không muốn Bảo Bảo coi như xong. Em cũng không cần anh nữa, em lập tức về kí gấy ly hôn, về sau em và con sẽ không còn bất kì quan hệ nào với anh hết."

Dùng sức hất tay anh ra, Ngưng Lộ không để ý tới bản thân đầy cát mà bỏ chạy. Huhu. . . . . Thật là khổ sở! Thì ra việc anh đối xử tốt với cô đều là giả, bây giờ con cũng lớn như vậy mà anh cũng không cần.

Quá đáng, thật sự rất rất quá đáng

diễn❀đàn❀lê❀quý❀đôn

Thì ra là ba không cần em trai sao? Không trách được mẹ bảo cậu không cần nói cho ba. Nhưng là có em trai chơi với cậu không phải rất tốt sao? Bản quyền thuộc về dien·dan·le·quy·don·com@TưQuânTại sao ba không cần? Công việc ba bận như vậy làm sao có thời giờ để ý đến cậu chứ? Mà bình thường chơi với mẹ cũng rất chán. Ai! Thế giới của người lớn thì một đứa trẻ 6 tuổi như cậu có thể tưởng tượng được.

"Ba, mẹ đi rồi. Chúng ta cũng về đi có được không?" Bóng dáng mẹ càng chạy càng xa, Sở Trí Tu thấy ba vẫn không phục hồi tinh thần lại.

Không thể tiếp tục như vậy được, thủy triều sắp dâng rồi. Chẳng lẽ ba muốn chơi với cá mập sao? Cậu vẫn nên gọi điện thoại cho chú A Tự đi!

Thành thạo tìm được điện thoại từ trên người ba, gọi điện thoại cho chú A Tự thôi.

Trong phòng khách rộng lớn của biệt thự cạnh biển, Sở Mạnh và Tổng Tư Tự mỗi người ngồi trên một ghế sa lon, cả hai đều không lên tiếng.

Bọn họ đã căng thẳng sắp 1 tiếng rồi sao? Thật đúng là không phải kiên nhẫn bình thường! Sở Trí Tu ở trên lầu thò cái đầu ra, thấy ba với chú A Tự vẫn còn mặt to trừng mắt nhỏ, bộ mặt đáng sợ khiến cậu không dám xuống lầu uống sữa.

Huhu, sao cậu lại đáng thương như vậy chứ? Ngay cả uống sữa trước khi đi ngủ cũng không được..., sao mà cậu ngủ được chứ? Nếu không cậu đi cầu

xin mẹ vậy! Mặc dù sau khi từ bờ biển về mẹ vẫn khóa mình trong phòng, ngay cả com tôi ba tự mình làm cũng là cậu đem vào, bởi vì mẹ không cho ba đi vào.

diễn đàn le quý don

"Được rồi! Tớ sai rồi! Được chưa?" Rốt cuộc vẫn là Tống Tử Tự chịu thua trước. Nếu như anh không lên tiếng nhất định Mạnh sẽ trừng anh một đêm.

Còn chưa muốn lên tiếng sao?

"Mạnh, mình thừa nhận là đã sớm biết, nhưng mà vợ cậu không để cho mình nói, mình phải làm sao bây giờ? Cuối cùng mình không thể mất lòng hai bên được? Hơn nữa cô ấy khóc thê thảm như vậy, không phải cậu muốn mình ức hiếp cô ấy chứ?" Ủ, em gái Ngưng Lộ không có khóc, nhưng mà như thế không phải là lừa được người đàn ông trước mắt sao?

"Cô ấy khóc cái gì?" Tên đàn ông đầu gối cuối cùng cũng mở miệng. Bản quyền thuộc về diễn đàn le quý don com@TưQuânThi ra điểm yếu của cậu ta là nước mắt Ngưng Lộ. Thật vất vả mới hồi phục tinh thần từ tin tức giật mình như vậy, làm thế nào Ngưng Lộ cũng không để ý đến anh.

"Cái này tự hỏi cậu không phải là rõ ràng hơn sao? Không muốn con, ban đầu cần gì quá kích động?" Bác sĩ Tống lại muốn đùa giỡn người ta.

"Cậu đang nói cái quái gì vậy, mình không muốn con? Cô ấy có con thì một nửa trách nhiệm thuộc về cậu." Sở Mạnh không ngồi yên được nữa, nắm lấy cổ áo Tống Tử Tự hét to. Nếu như không phải là cậu ta nhiều chuyện, Ngưng Nhi sao có thai chứ? Nhiều năm phòng tránh như vậy, anh chưa bao giờ xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

"Mạnh, cậu tỉnh táo một chút có được không? Tớ không phải là vì thân thể cậu mà suy nghĩ sao? Cô ấy có thai thì sao lại liên quan tới mình chứ?" Tống Tử Tự có lúc thật hận bản thân mình nhiều chuyện, nhưng anh không không chế được bản thân nhiều chuyện những chuyện liên quan tới Mạnh. Thật sự là tự chuốc khổ vào thân!

diễn đàn le quý don

"Sở Mạnh, anh không muốn có con thì thôi. Còn lôi kéo A Tự như vậy, anh thật quá đáng!"

Không nhận được cầu khẩn của con trai, Ngưng Lộ muốn xuống lầu lấy sữa tươi. Vốn là không muốn để ý tới anh, kết quả lại nghe được anh đang trách cứ A Tự.

Nếu như không hiểu rõ chuyện bọn họ, người ta sẽ cho rằng cô với A Tự có quan hệ gì sao? Người đàn ông này sao có thể như vậy? Rõ ràng là lỗi của mình còn trách móc người khác, thật là ghê tởm!

"Ngưng Lộ, cuối cùng em cũng xuống. Em không nên giận cậu ta. Là anh không tốt, anh không nên. . . . ." Tống Tử Tự cười muốn kéo tay người kia ra, nhưng lời của anh mới nói được một nửa đã bị người ta uy hiếp. Được rồi, anh hiểu cậu ta, dù sao đây không phải là chuyện mỗi người đàn ông đều có thể làm được, nhưng nếu đã làm được rồi còn sợ người ta không biết sao? Hướng chỉ người kia là vợ cậu ta? Thật ra thì cũng không có cái gì mất thể diện hết nhưng mà có một người da mặt tương đối mỏng.

"A Tự, cậu dám nói thêm câu nữa, có tin mình ném cậu vào biển làm mồi cho cá mập không?" Sở Mạnh có lúc thật hận bản thân kết bạn cầu thả.

Không bao giờ muốn quan tâm hai người đàn ông xấu xa này nữa, mặt Ngưng Lộ trắng bệch, nói với anh rõ ràng từng chữ từng chữ: Bản quyền thuộc về diễn đàn le quý don com@TưQuânThi "Sở Mạnh, tôi muốn ly hôn với anh." Sau đó, cô xoay người, chạy thật nhanh lên lầu, không để cho anh nhìn thấy nước mắt, sữa của con trai cũng quên cầm.

Cô nói gì? Muốn ly hôn với anh? Bọn họ không phải là đã ly hôn rồi sao?

"Mạnh, cô ấy lại khóc rồi. Phụ nữ có thai tâm trạng không tốt rất có hại đối với thai nhi!" Quả nhiên một câu vào đúng trọng tâm.

Người đàn ông vốn còn đang đờ ra như nghĩ đến cái gì đó, anh buông Tống Tử Tự ra, chạy như bay lên lầu.

"Nào có ai yêu vợ như cậu chứ? Nếu yêu cô ấy, lo lắng cho cô ấy phải nói cho cô ấy biết! Đừng làm khổ bản thân rồi cũng làm khổ người khác. Nói cậu không có kinh nghiệm, nói chuyện yêu đương lại thành ra như vậy, sớm biết nên học hỏi mình một ít. . . . ." Sau khi anh xoay lưng Tống Tử Tự than thở nói.

Thân thể Sở Mạnh dừng một chút không trả lời, sải bước đi lên lầu.

diễn đàn le quý don

Thân cao chân dài thì có chỗ này tốt, lúc cần sẽ phát huy tác dụng. Lần này, trước khi cô khóa cửa phòng, Sở Mạnh đã kịp ngăn cản.

"Ngưng Nhi. . . . . Ngưng Nhi. . . . ." Một cánh tay cường tráng ngăn giữa cửa.

"Anh có đi hay không?" Khuôn mặt uất ức cùng nước mắt không giấu được trước mặt anh.

"Ngưng Nhi, ngoan. Đừng khóc!" Một tay nhẹ nhàng dùng sức đẩy cánh cửa ra rồi khóa lại. Cũng khóa hai người một lớn một nhỏ muốn nhìn lên bên

ngoài.

Nửa kéo nửa ôm cô đến bên giường ngồi xuống. Hai người hai mắt nhìn nhau, Ngưng Lộ rất nhanh dời ánh mắt đi, cô nghe anh không ngừng nói: "Xin lỗi."

"Tôi muốn rời khỏi đây. Mang theo Bảo Bảo rời khỏi anh." Cô không nhận được ghen ngào, cô tránh xa anh, xoay lưng về phía mép giường, ngẩng đầu lên, cố gắng không để nước mắt chảy xuống.

Thật ghê tởm! Anh lại dám trảm mặc không nói.

Cô lại lặp lại một lần nữa, anh vẫn chưa mở miệng, cô xoay người lại, trừng người đàn ông cao lớn trước mắt, anh cư nhiên mím chặt môi, bộ dạng rất uất tức mà khó sở.

Ngưng Lộ lập tức nóng mặt. Bản quyền thuộc về [dien+dan+le+quy+don+com@TưQuân](#)Cái tên đáng ghét lại bá đạo này, rõ ràng là anh đã làm sai, không muốn cô cũng không muốn con, bây giờ còn dùng cái vẻ mặt này mà tranh thủ đồng tình sao? Muốn diễn tuồng chắc?

diễn đàn le quý don

"Anh, sao anh lại không nói gì?" Một đôi mắt đẹp đầy nước mắt làm người ta đau lòng nhìn anh, chỉ trích anh: "Sở Mạnh, anh nói chuyện đi . . ."

"Ngưng Nhi! Anh sẽ không để em rời khỏi anh. Sẽ không, sẽ không bao giờ nữa." Một tay dùng sức ôm cô vào trong ngực, mặt chôn thật sâu vào trong tóc cô, không bao giờ chịu buông tay nữa.

Chỉ là một hành động như vậy cũng đủ khiến Ngưng Lộ nhin nửa ngày lại rơi nước mắt, cô nức nở, tay nhỏ nắm thành quyền, dùng sức đánh vào lồng ngực rộng lớn kia. Dù tay mình có đau như thế nào thì anh cũng chẳng phản ứng gì hết.

"Anh thật là hư, thật ghê tởm, luôn để cho em phải đau lòng. . . . . Ô. . . . . Rõ ràng là anh không phải muốn Bảo Bảo, còn trách mắng người khác. Làm sao anh có thể như vậy? Tại sao có thể không cần con của chúng ta. . . ."

"Ngưng Nhi, đừng khóc, tìm anh đau. Xin lỗi em, là anh không tốt, anh cần em cũng cần con. Thật xin lỗi. . . ." Nước mắt của cô là vết thương trí mệnh đời này của anh. Nâng mặt cô lên, không ngừng hôn những giọt nước mắt nóng hổi luôn làm anh đau lòng không dứt kia, trong miệng càng không ngừng nói xin lỗi.

Còn có thể tức giận nữa sao? Còn có thể lòng dạ sắt đá nữa sao?

"Vậy sao ở Luân Đôn anh lại nói không cần con?" Muốn lừa cô cũng không có dễ vậy đâu.

"Ngưng Nhi, chỉ là anh sợ." Dem mặt cô áp vào ngực anh, anh nhắm mắt lại. Thì ra là yêu một người quá sâu đậm sẽ trở nên cẩn thận từng li từng tí, trở nên không có dũng khí bước về phía trước, bởi vì anh sợ mất đi.

"Sợ cái gì?" Ở trong lòng anh lắng lắng nghe từng tiếng tim anh đập, lòng cô bình tĩnh lại. Anh nói anh sợ, A Tự cũng nói anh sợ, sợ cái gì? Nói cho em biết có được không, Sở Mạnh.

"Lúc sinh con, em chịu đau khổ nhiều như vậy, đau đớn đó anh không muốn em trải qua một lần nữa. Bản quyền thuộc về [dien+dan+le+quy+don+com@TưQuân](#)Anh không thể để cho em chịu một chút nguy hiểm, cho dù là một chút xiu cũng không được. Ngưng Nhi, anh không chịu được đau khổ mất đi em, không được. Em là của anh, phải ở bên anh cả đời, kiếp sau, kiếp sau sau nữa đều phải bên anh. . . . ." Cầm anh không ngừng chà chà tóc cô, đôi tay ôm cô càng chặt hơn, giống như muốn hòa tan cô vào trong ngực.

Anh sao có thể nói với cô lúc anh mất khống chế ngoài phòng phẫu thuật? Sao anh có thể nói với cô khi đó anh mặt chôn trong lòng bàn tay mà khóc thầm? Anh hận bản thân không chăm sóc cô chu đáo để cô chịu nhiều đau đớn, nếu như khi đó cô có chuyện, anh nghĩ anh nhất định sẽ giết cái tên đầu sỏ sau đó đi với cô luôn.

Đau đớn đó, sợ hãi đó so với niềm đau mất đi cô còn dễ chịu hơn gấp trăm nghìn lần.

"Sở Mạnh, đó chẳng qua là chuyện ngoài ý muốn. Không cần vì vậy mà tự trách mình được không? Không phải bây giờ em đang khỏe mạnh sao? Bảo Bảo của chúng ta cũng rất khỏe mạnh, anh sờ thử xem."

Người đàn ông này, cái gì cũng không nói. Anh vốn là như vậy, anh không nói, vậy để cô nói là được rồi.

diễn đàn le quý don

Bàn tay mảnh khảnh nắm tay anh đặt lên bụng cô.

"Sở Mạnh, đây là Bảo Bảo của chúng ta. Anh không thể nói không cần con, biết không?"

"Anh cần em, cũng cần con. Điều này vĩnh viễn sẽ không thay đổi. Ngưng Nhi, nói cho anh biết, tại sao em không ký tên?" Nâng gương mặt nhỏ còn vương nước mắt của cô lên, Sở Mạnh nhìn cô thật kĩ. Bản quyền thuộc về [dien+dan+le+quy+don+com@TưQuân](#)

"Sở Mạnh, mặc dù anh rất khốn kiếp, luôn thích ép buộc em. Nhưng em không muốn rời xa anh, không muốn rời xa anh . . . . ." Đúng vậy, cô yêu anh, vô cùng yêu anh, yêu sự bá đạo của anh, yêu sự hẹp hòi của anh, yêu tất cả tất cả thuộc về anh. Lúc anh buông tay để cô đi, cô đã nhìn thấu trái tim mình. Cô và Sở Khương chỉ còn là dĩ vãng, không thể làm lại từ đầu được nữa rồi.

"Ngưng Nhi. . . . Anh không phải là người chồng tốt, luôn khiến em phải đau lòng. Đối với tình cảm, A Tự nói anh quá kém cỏi, nói anh tự chuốc khổ, anh đáng đời. Nhưng nếu như làm lại tất cả, anh cũng chỉ có thể cố gắng giữ em bên người, dùng hết sức để em không phải đau lòng, những thứ khác, bao gồm phí hết tâm tư ép em gả cho anh, tất cả sẽ không thay đổi." Sự bá đạo vô lý của anh, sự thâm tình của anh khiến Ngưng Lộ cảm động không nói nên lời, chỉ có thể ôm anh thật chặt.

Trong thế giới hai người, dựa gần thế nào cũng không đủ. Lúc này, anh chỉ muốn đem cô hòa tan trong ngực mình, còn cô chỉ muốn cứ như vậy nương tựa trong ngực anh, đời đời kiếp kiếp cũng không cần tách rời.

dien+dan+le+quy+don+com

Không biết là người nào chủ động trước, bọn họ ở trên giường quấn lấy nhau.

Đầu lưỡi như lửa, quấn lấy nhau, khó mà chia lìa. Thân kề thân không chừa khe hở, tình đang nồng.

Hai thân thể dây dưa trên tấm drap lớn tối màu trên giường, người đàn ông trần truồng, cơ bắp rắn chắc không ngừng toát ra mồ hôi, dưới ánh đèn mờ ảo vô cùng quyến rũ, người phụ nữ xoa mái tóc đen dài trên gối, nhìn tràn đầy sức sống, đẹp không sao tả xiết.

Sở Mạnh ngồi thẳng lên, cặp mắt yên lặng quan sát cô, làn da trắng hồng mà mịn màng, nhìn như ngọc thạch quý báu, trên đời còn cảnh xuân nào đẹp hơn thế sao?

Tóc đen, da trắng như tuyết, đôi mắt long lanh như mặt hồ dần dần bay lên sương trắng, mông lung mơ màng, càng nổi bật lên đôi môi kiều diễm vì bị anh hôn mà hé mở.

Mỗi một phần, mỗi một tác trên người cô đều làm anh mê muội, vô cùng mê muội. Lòng bàn tay anh đau nhói, bởi vì kích động mà khẽ run lên. Giống như một loại ham muốn muốn nuốt sống cô vào bụng vậy.

Ánh mắt của anh quá nóng rực!

"Sở Mạnh, không nên nhìn." Bàn tay thon dài muốn che mắt anh lại, anh đang nhìn đi đâu vậy? Bụng bầu 5 tháng khá bự, cô không muốn cho anh nhìn.

Nhưng tay còn không kịp đụng phải anh, đầu của anh đã cúi thấp xuống.

"Sở Mạnh, không thể như vậy. . . . ." Giọng nói khẩn trương mà xấu hổ khi đầu lưỡi anh dán lên nơi kia mà im bật.

Vậy mà anh lại hôn lên đó.

Cô hoảng sợ muốn giãy dụa dời đi nhưng làm thế nào cũng không động đậy được.

Loại chuyện như vậy quá tà ác, quá sức tưởng tượng, vượt ngoài phạm vi chịu đựng của cô, khiến cô hoang mang không biết làm sao, làm thế nào cũng tránh không được.

Vào giờ phút này cô cảm nhận được cái gì là chìm đắm. Lưỡi người nào đó làm cản khiến toàn thân cô run rẩy, co rút, đầu ngón tay bấu chặt vào tấm trải giường. Không cần lâu, cô sẽ mất thế diện dưới lưỡi anh mát. Đưa tay che mắt, cô khóc.

Không biết có vì xấu hổ với phản ứng của bản thân hay không mà cô lại khóc rất thê thảm, nghiêng thân thể qua một bên, đầu vai nhỏ không ngừng run rẩy.

dien+dan+le+quy+don+com

"Ngưng Nhi, Ngưng Nhi. . . . ." Người đàn ông phía sau ôm lấy cô, không ngừng ở bên tai cô lẩm bẩm.

"Sở Mạnh, em không cần như vậy. Huhuhu . . . . ." Cô khóc càng nhiều hơn.

"Được, không cần, không cần. . . . ." Anh đưa tay xoa cằm cô qua, hôn lên đôi môi, dùng đầu lưỡi chặn lại cô gào khóc, trong miệng anh có một mùi vị ngọt ngào, đậm đà mà mê người.

Rõ ràng giọng nói dịu dàng như vậy, nhưng động tác anh lại càng ngày càng cuồng dã. Cô sợ, bị người đàn ông điên cuồng sau lưng làm hoảng sợ, đưa tay vuốt bụng, cầu xin anh thương xót chậm một chút. Lực của anh quá mạnh sẽ đụng vào Bảo Bảo.

Nhưng cô càng cầu xin, anh lại càng hăng say.

Căng thẳng cùng mâu thuẫn đánh thẳng vào cơ thể cô, lúc cô hét hoảng anh lại hưởng thụ nhắm mắt lại, trong không khí tràn ngập hơi thở xạ hương.

"Sở Mạnh, em mệt. Để cho em ngủ!"

"Được!" Anh cũng mệt, nhiều ngày khó ngủ, lo lắng hao tâm tổn sức. Ôm chặt cô trong ngực, hôn khuôn mặt nhỏ đang mệt mỏi rã rời, hài lòng nhắm mắt lại.

Thật tốt, cuối cùng anh có thể ôm cô ngủ như vậy. Không rời xa nhau nữa. Hạnh phúc như một giấc mơ, chỉ cần đưa tay là có thể chạm vào.

diendanlequydon.com

Bên trong căn phòng ngập tràn cảnh xuân cũng không ảnh hưởng đến hai người đàn ông đang ở trên ban công mái nhà, à, phải nói là một người đàn ông và một bé trai mới đúng.

"Chú A Tụ, chú nói khi nào ba mẹ con ra?" Trên tay còn cầm ly sữa nóng chú A Tụ vừa mới khuấy, Sở Trí Tu nhìn bãi biển mờ ảo dưới ánh trăng.

"Ừ, đoán chừng phải sáng sớm ngày mai mới ra. Con nít không nên hỏi nhiều." Thoải mái ngả người nằm ra phía sau, đưa tay gác ra sau đầu. Bây giờ anh không có tâm trạng đi ngủ, vừa nghĩ tới chuyện hôm nay Mạnh nói với anh, trong lòng của anh trở nên khó chịu và bất an.

Sau khi Mạnh đi, anh đã phân phó người phải lục tung tìm cho ra cô gái gọi là Diên Mật kia. Anh tin Mạnh sẽ không tùy tiện nói ra những lời như thế.

Thật là nhìn không ra cô gái ở trước mặt anh luôn cười đến mức không tìm không phổi, giống như chẳng có chuyện gì trên đời có thể làm cô buồn rầu lại có thể mang con anh chạy trốn. Anh nhất định sẽ làm cô đẹp mặt!

Lần đầu tiên trong đời anh mất khống chế khi quan hệ với một người con gái, phá vỡ các quy tắc trước kia của anh. Anh cho là lần đó sẽ giống như những lần khác, không thể một lần mà đã "đỉnh". Đáng tiếc ông trời cũng không chiều theo ý anh.

Tại sao cô không đến tìm anh? Là không dám hay là không muốn? Cái thứ hai chiếm đa số không?

Vừa nghĩ tới cô lại dám lén sinh con của anh còn không muốn nói cho anh biết, con tức trong lòng anh càng lúc càng tăng.

diendanlequydon.com

"Chú A Tụ, chú làm sao vậy?" Đã uống xong một ly sữa tươi lớn, Sở Trí Tu nhìn khuôn mặt quái dị của Tổng Từ Tụ. Vốn là cậu đã muốn ngủ sớm rồi, chú A Tụ lại nói cậu ngồi với chú một lúc.

Được rồi, cậu là đứa bé tri kỷ, đồng ý ngồi chơi với chú. Nhưng chú ấy lại không nói gì. Người lớn thật là phiền phức!

"Bảo bối, tâm trạng chú không tốt, có nói con cũng không hiểu." Hơn nữa nói chuyện này với một đứa nhỏ cũng chẳng đâu ra đâu. Tổng Từ Tụ anh cũng sẽ một ngày như vậy đây, làm chuyện ác nhiều tất sẽ có báo ứng.

"Chú A Tụ, chú đã không nói thì con muốn về ngủ!" Người bạn nhỏ ngập một cái.

"Được rồi! Cảm ơn con làm bạn. Ngủ ngon!" A Tụ nhìn đứa nhỏ về phòng, nhẹ giọng nói.

Mạnh nói cô ấy có con gái. Con gái, vậy không phải sẽ là một bé gái đáng yêu như tiểu công chúa sao? Anh bắt đầu có chút mong đợi ...

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Ác Ma Quá Yêu Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 88: Ngưng Nhi, Anh Vẫn Luôn Yêu Em

Một khi tình cảm đã xác định, tất cả mọi chuyện đều trở nên tự nhiên hơn rất nhiều.

Bọn họ chung sống với nhau rất hòa hợp cũng vô cùng ngọt ngào, bất luận ở nhà hay ở bên ngoài, anh cũng sẽ nắm chặt tay cô. Dù anh muốn đến phòng sách làm việc cũng sẽ kéo cô ngồi bên cạnh. Lúc không có người, ánh mắt bọn họ nhìn nhau rất lưu luyến, dường như chỉ cần tách khỏi nhau cũng là một chuyện rất gian khổ. Hôn cũng càng ngày càng suồng sã, càng ngày càng nhiệt liệt . . . . .

Cô càng ngày càng thích làm nũng với anh, dù là thỉnh thoảng giờ tính trẻ con, anh cũng sẽ vô cùng bao dung cô. Anh không còn ngang ngược mà càng ngày càng dịu dàng, anh cưng chiều cô, toàn tâm toàn ý nghĩ hết mọi cách để cô vui vẻ; cô yêu anh, cho dù là xa anh một lúc cũng sẽ không nỡ buông tay anh. Thì ra là tình yêu mang tới niềm vui như vậy, đối với bọn họ mà nói, đây là chuyện vô cùng tốt đẹp.

❀ diendanlequydon.com ❀

Không khí thân mật trong nhà khiến Tiểu Bá Vương bất mãn, người trước kia ba mẹ coi trọng nhất là cậu, bây giờ trong mắt bọn họ chỉ có nhau thôi. Có lúc cậu tan học về nhà, vậy mà bọn họ lẳng lặng ngồi ôm nhau ở ban công, không nói lời nào cũng không để ý tới cậu.

Còn có ba mẹ quá đáng hơn thế này không? Bản quyền thuộc về ☆diễn:☀️đàn❄️lê♣️ quý❄️đôn☆ @TưQuân

Vậy mà, sau khi ngọt ngào đi là chia ly đến. Vén vén nửa tháng nghỉ phép cũng đã hết, lưu luyến không rời cũng muốn rời đi.

Toàn bộ trọng tâm công việc của Sở Mạnh đều ở Luân Đôn, anh lại không nỡ để bà xã sắp chuyển dạ mà đi, bởi vì A Chính bên kia liên tục gọi hỏi thúc có chuyện gấp cần xử lý nên anh không thể không đi. Ngưng Nhi lại khẳng khái muốn sinh trong nước, bây giờ cô qua đó lại làm anh không thể chuyên tâm làm việc, bởi vì anh cần bán không thể để cô ở nhà một mình, mà thím Trương cũng lớn tuổi rồi, Ngưng Lộ không muốn để bà đi với cô đến nơi xa như vậy, những người khác cô lại không quen, vậy chỉ có thể sinh xong rồi nói tiếp thôi!

Dù sao lúc trước công việc anh cũng rất bận, không phải sao? Sở Mạnh không thay đổi được cô, không có cách nào, chỉ có thể đi một mình.

Nhưng anh mới đi có mấy ngày, Ngưng Lộ liền hối hận. Đã thành thói quen có anh ở bên cạnh, đột nhiên không có anh, mỗi ngày cô đều rất khó chịu cũng rất nhớ anh.

Mặc dù mỗi tối trước khi cô đi ngủ, anh sẽ gọi điện thoại cho cô, nói chuyện phiếm với cô, hoặc là chat video với hai mẹ con cô. Cho dù là nghe cô kể một ít chuyện vụn vặt, ví dụ như Bảo Bảo đập, ngày hôm nay có tin tức gì; hôm nay ăn cái gì, rồi Sở Trí Tu phá hoại ra sao. Anh cũng rất kiên nhẫn nghe cô nói, nghe cô thao thao bất tuyệt, nhiều hơn nữa cũng không ngại phiền, vẫn chờ đến khi cô buồn ngủ mới cúp máy.

Bây giờ chuyện cô chờ đợi mỗi ngày nhất chính là buổi tối gọi điện thoại hoặc chat video với anh. Bởi vì thời gian lệch nhau nhiều nên khi bọn họ nói chuyện đều là lúc anh đang đi làm, nhưng anh luôn nói không sao, có mấy lần cô thấy một cô thư ký xinh đẹp liên tục thúc giục anh; mặc dù cô nghe không hiểu cô ấy đang nói cái gì, nhưng anh chỉ luôn nói một câu: "Hold on, please!" (Làm ơn chờ một chút), cô cũng biết thật ra là anh bẽ bộn nhiều việc, chung quy lại vì cô mà làm trễ nãi công việc.

Thật ra chỉ cần cô đồng ý, anh thật sự sẽ làm một ông chồng tốt trăm phần trăm, dịu dàng, cưng chiều cô đến vô cùng, tính tình mặc dù không tính là tốt, nhưng khi đối mặt với cô thì chủ nghĩa đại nam tử lại biến mất không còn bóng dáng. Bản quyền thuộc về ☆diễn:☀️đàn❄️lê♣️ quý❄️đôn☆ @TưQuânAnh sẽ tôn trọng suy nghĩ của cô, quan tâm nhu cầu của cô, nhân nhượng lúc cô có tình gây sự. Tấm lòng này làm cô cho dù là ngủ tỉnh dậy cũng cảm thấy rất cảm động và hạnh phúc, chỉ hận mình trước kia tại sao lại cứng đầu như vậy, không thấy rõ lòng mình, cũng không hề cố gắng, nỗ lực để hiểu anh.

Cũng may bọn họ còn kịp, không lãng phí những năm tháng sau mà sống bên nhau hạnh phúc, cuối cùng bọn họ có thể nắm tay nhau mãi không tách rời.

Cuộc sống như thế, cô nên cảm thấy không còn gì bằng mới đúng, đương nhiên, nếu như anh có thể ở bên cô, vậy thì càng hoàn mỹ hơn. Nhưng cảm giác lại thiếu cái gì đó?

Rốt cuộc là cái gì, Ngưng Lộ nghĩ muốn bút tóc cũng không ra.

❄️diendan❄️lequydon.com❄️

Buổi tối 8 giờ là thời gian bọn họ vui vẻ nói chuyện. Nhưng đứa nhỏ Sở Trí Tu hôm nay lại trốn, không chịu nói chuyện với ba.

"Con làm sao vậy?" Trong màn hình, một khuôn mặt tuấn tú cười với cô, giọng nam trầm thấp, dễ nghe xuyên qua làn sóng điện truyền vào tai. Đột nhiên Ngưng Lộ cảm giác tim mình đập nhanh, thật là lợi hại. Nói ra sợ là người ta cười chết, bọn họ rõ ràng đã là vợ chồng kết hôn nhiều năm, thậm chí cũng sắp sinh đứa thứ hai rồi, vậy mà cô còn có thể nhìn chồng mình đến ngày người ra. Có phải rất ngớ ngẩn không?

Ngay lập tức mặt đỏ bừng. Mà bạn nhỏ bởi vì rưng rưng cửa mà không chịu nói chuyện với ba, ngồi trên sa lon chơi đồ chơi rồi.

"Ngưng Nhi, thế nào? Có nhớ anh không?" Tiếng cười lần nữa truyền tới khiến Ngưng Lộ bừng tỉnh.

"Ông xã, em nhớ anh lắm! Rất nhớ, rất nhớ . . . . . Anh có nhớ em không?" Muốn giống với cô sao? Cô cũng có thể đó.

"Ngưng Nhi, anh lập tức bay về có được không?" Bản quyền thuộc về ☆diễn:☀️đàn❄️lê♣️ quý❄️đôn☆ @TưQuânGiống như bị kích thích, người nào đó rất mừng, thật muốn bỏ lại đồng công việc vĩnh viễn làm không xong mà về với bà xã thôi.

"Không cần. Người ta nói giống mà!" Sợ anh sẽ bay về thật, Ngưng Lộ vội vàng lên tiếng ngăn cản. Người này nhiều khi cũng làm việc rất tùy hứng.

"Nhưng anh thật sự rất nhớ em. Nhớ đến không thể làm việc. Ngưng Nhi . . . ." Giọng nói mang theo tiếng thở dài từ một nơi xa xôi truyền đến khiến Ngưng Lộ càng thêm nhớ anh. Nhưng mà nhìn như vậy thôi cũng không thỏa mãn, haiz, cô rất muốn ở trong ngực ấm áp của anh thỏa sức làm nũng.

"Mẹ, hai người có thể không cần buồn nôn như vậy được không? Con đi về." Một nhóc nháu lông mày xinh đẹp lại, nhảy xuống sa lon đi ra ngoài.

Thật là chịu bọn họ đủ rồi. Cũng không biết xảy ra chuyện gì, mẹ bay một chuyến qua Luân Đôn, sau đó ba lại về rồi biến thành bộ dạng này. Trước kia bọn họ sẽ không như vậy, bây giờ mọi người đều lạnh nhạt với cậu.

Bà nói đó là biểu hiện ân ái. Ân ái? Vậy trước kia bọn họ không ân ái sao? Chẳng lẽ là vì sau khi mẹ có em trai mới trở nên ân ái? Thế giới người lớn quá khó hiểu!

"Sở Trí Tu, lại đây cho ba." Giọng nói trầm thấp vang lên từ cái laptop bên cạnh Ngưng Lộ. Không phải là rặng một cái răng sao? Vậy mà lại không cho ba nó nhìn?

"Mẹ. . . . ." Sở Trí Tu dừng bước lại quay đầu nhìn, tay nhỏ che miệng lại, bộ mặt đầy uất ức. Ba thật sự rất quá đáng! Biết rõ cậu rặng rặng cửa, nói chuyện mà gió còn lùa vào, vậy mà còn phải chat video với ba.

"Sở Mạnh, thôi mà, có được không?" Mẹ nuông chiều làm con hư chính là như vậy.

"Không được. Bởi vì chút chuyện nhỏ này mà không dám nói chuyện với anh, vậy sao nó đến trường đi học được? Sở Trí Tu, con lại đây cho ba." Bản quyền thuộc về ♡diễn🎮đàn🎮lê🎮quý🎮đôn♡@TứQuânMặc dù cô vợ nhỏ năn nỉ cũng khiến anh mềm lòng, nhưng mà vẫn không thể nuông chiều tên tiểu tử kia hành động như vậy.

Bất đắc dĩ, Sở Trí Tu ngậm chặt miệng đi tới, nhưng từ đầu đến cuối vẫn không mở miệng.

"Sở Trí Tu, con vẫn không mở miệng nói chuyện hả?" Sở Mạnh ở màn hình bên kia nhú mày.

"Don't." Xụ mặt lại, mím môi, Sở Trí Tu quyết dùng cách viết chữ để nói chuyện với ba. Mặc dù tiếng Trung đã biết nhiều nhưng vẫn không nhớ nhiều từ, không cách nào sử dụng thuận tiện, nhưng dùng tiếng Anh để giải bày thì không thành vấn đề.

"Vậy con che miệng nói hay lắm." Sở Mạnh nhìn vẻ mặt khổ sở của con trai, trong lòng muốn bật cười nhưng lại sợ mất đi uy nghiêm của người cha.

"I don't. That's a rude way to speak!" Người bạn nhỏ vẫn khẳng khái như cũ.

"Không lễ phép?" Sở Mạnh ở đầu bên kia dờ khóc dờ cười. Bản quyền thuộc về diễn🎮đàn-lê-quý🎮đôn@TứQuânCon trai anh thì ra là cũng học tập lễ phép đến mức này.

Lúc này, thím Trương chạy ào đi vào, không chú ý tới Sở Mạnh trên màn hình, vừa đi vừa hưng phấn nói: "Tiểu thiếu gia, con xem bà mua về cho con cái gì nè?"

"Thím Trương, thím đi mua thật sao?" Ngưng Lộ nhìn khẩu trang trên tay thím Trương, dờ khóc dờ cười. Mới vừa rồi sau khi từ trường học về, Sở Trí Tu vẫn che miệng, kiên quyết không chịu mở miệng. Thím Trương liền nghĩ đến việc đi mua cái khẩu trang nhỏ, không nghĩ đến lại về nhanh như vậy.

"Đúng vậy, mua rất nhiều đó! Mau lại đây xem, màu gì cũng có. Bà chủ nói cái này bán chạy nhất, gọi là gì nhỉ Bảo Bảo?" Thím Trương tìm trong đồng khẩu trang không cùng màu, cuối cùng lấy ra một cái màu xanh da trời.

"Là Spongebob Squarepant."[*] Ngưng Lộ cười, cầm cái khẩu trang đeo lên, ừ, có chút nhỏ.

"Sở Mạnh, anh xem, đẹp không?" Đeo xong, Ngưng Lộ đem mặt đưa tới gần màn hình.

"Đẹp lắm." Giọng nói trầm ổn lại truyền tới.

"Thiếu gia. . . . ." Lúc này thím Trương mới nhìn thấy thiếu gia trong màn hình đang nhìn thiếu phu nhân đầy yêu thương. Thật là thất sách, bà đi vào không đúng lúc rồi!

"Tiểu thiếu gia, chúng ta đến phòng khách thử cái nào nhìn đẹp hơn được không?"

"Dạ được!" Sở Trí Tu còn ước gì lập tức rời khỏi phòng sách.

"Bà ơi, tại sao toàn là hình ấu trĩ vậy chứ?" Cậu cũng là một đứa con nít bình thường chắc?

"Trẻ con đều thích mà!"

"Nhưng con không thích!" Sở Trí Tu tự nhận mình không phải con nít.

Tiếng một già một trẻ nhỏ dần cho đến không nghe được nữa.

"Sở Mạnh, em cũng mua một cái như vậy có được không?" Bản quyền thuộc về diễn🎮đàn-lê-quý🎮đôn@TứQuânNgồi lại chỗ cũ, trong tay Ngưng Lộ còn cầm cái khẩu trang đáng yêu đó.

"Em mua cái này làm gì? Như vậy anh nhìn không thấy miệng em. Anh muốn hôn nó. . . . ." Một người đàn ông nào đó ngang nhiên ngồi trong văn phòng tán tỉnh.

"Sở Mạnh, sao anh có thể háo sắc như thế?" Hôn nữa bây giờ anh còn đang đi làm! Dám nói ra lời mập mờ như vậy, có phải có chút quá đáng không?

"Anh chỉ háo sắc với em thôi. Anh không muốn ngừng hôn miệng em, còn muốn. . . . ." Một người nào đó muốn tiếp tục tán tỉnh, kết quả không biết một người đàn ông không gõ cửa đã đi vào.

♣diendan ♣lequydon.com ♣

"Mạnh, hôn đủ chưa? Hôn đủ rồi có phải nên đi họp hay không?" Đi vào là Giang Doãn Chính. Mạnh thật chẳng đáng tin tưởng, để nhiều người đợi trong phòng họp gần 20 phút, còn ở đây với vợ mình mà anh em em, hôn nữa chẳng có suy nghĩ phải dừng lại.

"Sở Mạnh, nhanh đi làm việc đi. Em cũng phải đi ngủ rồi!" Trời ạ, Ngưng Lộ nhìn Giang Doãn Chính bên kia cười xấu xa. Mắt mặt chết đi được, bọn họ lại ở trước mặt người ngoài mặt thể diện như vậy.

"Ngưng Nhi, không cần để ý tới cậu ta, chúng ta tiếp tục." Sở Mạnh không hề lúng túng. Không phải là 20 phút nha, để cho bọn họ chờ thêm đi.

"Ngưng Lộ, cho anh mượn chồng em một chút, tối sẽ trả lại cho em." Giang Doãn Chính đem mặt dựa sát vào màn hình.

"Sở Mạnh, anh nhanh đi đi! Em phải thoát rồi." Bản quyền thuộc về diễn❀đàn-lê-quý❀đôn@TưQuânA Chính cũng đã nói như vậy rồi, sao anh ấy vẫn còn ngồi như núi Thái Sơn được chứ?

"Ngưng Nhi, ngủ ngon. Ngày mai chúng ta bàn lại." Cô đã xấu hổ đến mặt đỏ bừng rồi, sao anh còn làm khó cô được chứ? Quả thật cũng nên đi làm việc.

Hạ Chí cuối mùa xuân, giai đoạn chuyển mùa.

Bào Bào trong bụng Ngưng Lộ cách ngày sinh dự tính không tới một tháng, mỗi ngày vác cái bụng bầu lên lên xuống xuống thật sự rất vất vả, may là lúc trước cô đã sinh một đứa, nếu không thì bây giờ cô thật đúng là không chịu nổi.

Rõ ràng lúc 5 tháng bụng vẫn còn nhỏ, ai biết được 7 tháng thì như quả bóng, càng ngày càng lớn. Bản quyền thuộc về
dien·dan·le·quy·don·com@TưQuân

diễn ♣ đàn ♣ lê ♣ quý ♣ đôn

"Sở Mạnh, em không muốn để cho anh đi đâu!"

Nhìn anh đang ở trước gương thất cả vật, Ngưng Lộ mang cái bụng to như con chim cánh cụt ở sau lưng anh kéo áo.

Nửa năm này, bọn họ ở chung thì ít mà xa cách thì nhiều, mỗi tháng anh dành mấy ngày để về với cô, sau đó sẽ chạy về công ty.

"Vậy anh không đi nữa." Dừng lại động tác trong tay, Sở Mạnh xoay người lại ôm cô, bóng dáng hai người ôm nhau trong gương vô cùng rõ ràng.

Nếu như ban đầu Sở Mạnh biết có thể như vậy, đánh chết anh cũng sẽ không đi lập công ty gì đâu. Khiến mình bận rộn đến nỗi không thể ở bên vợ đang mang thai thêm vài ngày. Trước kia là cô không cần anh, nhưng nhìn cô bây giờ lệ thuộc vào anh như vậy, anh hận mình không thể phân thân ra, hoặc là dẹp công ty luôn.

"Không được!" Cô chỉ là không nỡ để anh đi mà thôi, cũng không phải là muốn anh không đi làm thật. Cô biết anh thích những thách thức khác nhau, nếu quả thật muốn anh ngày ngày ở nhà với cô, lâu ngày anh nhất định sẽ chán chết.

"Không thích anh ở cạnh em sao?" Hôn một cái vào gò má cô.

"Thích. Nhưng không phải anh còn việc phải làm sao?" Đem mặt tựa vào trước ngực anh, thật muốn thời gian cứ như vậy mà dừng lại. Bản quyền thuộc về dien·dan·le·quy·don·com@TưQuân

"Không sao." Giọng nói biến mất ở trên môi.

diễn ♣ đàn ♣ lê ♣ quý ♣ đôn

Nụ hôn tạm biệt càng lúc càng kịch liệt, mắt thấy sẽ sắp mất khống chế, ngoài cửa truyền đến tiếng gõ cửa: "Thiếu gia, đến giờ rồi." Là lão Trương lái xe.

"Đợi thêm mấy phút nữa." Sở Mạnh sửa lại mái tóc rối của cô, hôn thêm mấy cái trên đôi môi sưng đỏ nữa mới chịu. Mấy ngày nay, bởi vì cô sắp sinh cho nên mỗi đêm trừ ôm cô, anh cái gì cũng không dám làm, coi như là hôn cũng không dám hôn quá sâu, sợ không khống chế được mình.

Nhưng hôm nay trước khi anh đi Luân Đôn, bọn họ lại sắp mất khống chế. Thật muốn đem cô lên máy bay cùng mình thôi.

"Sở Mạnh, lúc em sinh anh nhất định phải về, có được không?" Có luyến tiếc nữa cũng phải đi! Mặc dù đã từng có một đứa con nhưng bởi vì ngoài ý muốn, cô bị chích thuốc mê nên không có cảm giác. Vì vậy đối với lần sinh con này rất lo lắng.

"Ngoan, không sợ. Tất cả đều có anh ở đây! Anh về giao công việc cho A Chính, sau đó về với em được không?" Bàn tay anh vuốt cái bụng tròn vo của cô, thật ra thì trong lòng anh cũng là căng thẳng muốn chết. Nhưng anh không thể biểu hiện ra ngoài để cô cảm thấy sợ hãi.

"Sở Mạnh, Sở Mạnh. . . . ." Lần nữa nhào vào trong ngực anh, thật sự rất không nỡ để anh đi. Cô rất muốn khóc, phải làm sao bây giờ?

"Ngưng Nhi, không cần khóc. Anh không đi nữa, anh ở nhà với em." Vừa nhìn thấy cô bộ dạng đáng thương, lòng anh cũng đau đớn. Để A Chính tự xử lý mọi chuyện đi, anh lấy điện thoại di động ra định gọi thì có người so với anh còn nhanh hơn, đoạt lại: "Sở Mạnh, không cho anh không đi. Đi nhanh lên, sắp tới giờ bay rồi."

Cô chỉ là có chút buồn mà thôi, cũng không phải là thật sự muốn anh không đi!

Bất đắc dĩ nhìn cô gái nhỏ cố gắng đẩy anh ra ngoài cửa, Sở Mạnh cảm giác đời mình đã thua trong tay cô, trở thân cũng không được rồi. Bản quyền thuộc về dien+dan+le+quy+don+com@TưQuân

Rõ ràng là không muốn để anh đi, lại muốn giả bộ vui vẻ. Được rồi, được rồi, anh sẽ cố gắng trong thời gian ngắn nhất xử lý công việc rồi về cùng cô chờ sinh, nhiều nhất là một tuần. Sở Mạnh chỉ cho mình thời gian một tuần.

Khi Sở Mạnh đi rồi thì Ngưng Lộ được thím Trương đỡ vào phòng khách. Thân thể của cô rất nặng, gần đây cũng không muốn xuống lầu, bởi vì mỗi lần chỉ đi vài bước cũng đã thở hổn hển.

Nhưng hôm nay mới đi chưa được mấy bước, bên eo cô truyền đến chút quen thuộc, nhưng lại có chút cảm giác bần rần khác lạ, thậm chí cảm giác có chất lỏng ướt ướt chảy ra.

diễn đàn le quý don

"Thiếu phu nhân, sao vậy? Có phải không thoải mái không, hay là mệt mỏi? Chúng ta ngồi xuống trước đi." Thím Trương rất nhanh đã phát hiện cô có cái gì không đúng, vội vàng ôm cô, ổn định thân thể đang lung lay.

"Thím Trương, có thứ gì đó chảy xuống. . . . . Có phải sắp sinh không?" Chịu đựng cảm giác khó chịu, Ngưng Lộ cúi đầu nhìn xuống chất lỏng dưới đất.

Thím Trương theo nhìn xuống: "A, vỡ nước ối rồi. Thiếu phu nhân, cô mau nằm xuống. Tôi lập tức gọi xe tới đây, chúng ta phải đến bệnh viện." Thím Trương có kinh nghiệm lập tức gọi điện thoại cho Tổng Từ Tự để anh an bài người đi tới.

Rõ ràng còn một tháng nữa mới đến ngày sinh dự tính, sao lại chuyển dạ sớm vậy?

Rất nhanh, xe cấp cứu bệnh viện tới. Bản quyền thuộc về dien+dan+le+quy+don+com@TưQuân

Mà người đàn ông tới sân bay được nửa đường cũng phải quay đầu lại.

Trong phòng chờ sinh.

"Đau quá. . . . ." Tay Ngưng Lộ nắm chặt lấy tay áo anh, miệng thở từng hơi từng hơi rất khó khăn: "Em rất sợ. . . . . Sở Mạnh. . . . ."

"Không phải sợ, anh ở đây." Người đàn ông chưa từng hoảng hốt lo sợ như vậy, một bên anh an ủi vợ sắp sinh, vừa làm loạn, lớn tiếng trách mắng nữ hộ sinh bên cạnh: "Tại sao cô ấy lại đau như vậy?"

"Anh Sở, sinh con vốn chính là như vậy." Một y tá cẩn thận trả lời vấn đề của anh. Phụ nữ sinh con đương nhiên đau đớn, không đau ề, chẳng qua là lừa gạt mà thôi. Hướng chỉ cô Sở lại chọn sinh tự nhiên, đau là đương nhiên, nhưng cô không dám nói lời này, chỉ sợ anh Sở sẽ nhất thời mất khống chế mà giết sạch bọn họ. Bản quyền thuộc về ★diễn đàn le quý don★@TưQuân

Cô cũng không quên lần đầu cô Sở sinh con thì anh ta ngoài phòng phẫu thuật gào to rống lớn đến nỗi cả một lầu cũng nghe được.

Nhưng mà anh Sở với bác sĩ Tổng là bạn tốt, họ nào dám đắc tội anh chứ? Một đám nhân viên y tế vô tội đứng ở đó, mỗi một người đều không dám gần cũng không dám nói. Bác sĩ Tổng sao còn không xuống giải thoát họ vậy?

Một con đau bụng sinh ập tới, thân thể cô căng thẳng, đau đớn hơn lúc trước, Sở Mạnh luống cuống hơn, cầm chặt tay cô, lắm bầm xin lỗi, vừa hôn mỗ hôn trên tay cô vừa nói: "Thật xin lỗi, bảo bối. Là anh không tốt, là anh sai rồi, về sau không bao giờ để cho em sinh con nữa, không bao giờ để cho em đau thế này nữa. Thật xin lỗi. . . . . , đau thì cắn tay anh đi."

Tất cả mọi người ở đây đều bị lời nói ngớ ngẩn của anh làm muốn cười to, nhưng không ai có gan dám cười cả.

Khuôn mặt luôn lạnh lùng, lúc này đều là đau lòng, sắc mặt so với cô còn trắng bệch hơn.

Mà cô cắn bàn tay anh đuổi ra thật, bởi vì một con đau bụng sinh lại tới.

Lúc này người đàn ông này trông rất yếu ớt, không giống như người không gì không làm được, thế nhưng anh lại đẹp trai đến nỗi khiến cô động lòng, lòng của cô mềm như nước, cảm giác sự đau đớn này cũng không khó nhin như vậy. Bản quyền thuộc về

★diễn đàn lê quý đôn★@TưQuân

≡diễn đàn lê quý đôn≡

Dồn dập những tiếng bước chân chạy tới, là Tống Tử Tụ và Tống Ngọc Lan mang theo mấy bác sĩ sản khoa đã tới.

"Ngưng Lộ, nếu quả thật đau như vậy không bằng sinh mổ đi?" Tống Ngọc Lan tới đây giúp cô kiểm tra, sinh tự nhiên sẽ không có vấn đề, nhưng tên đàn ông trước mặt hốt hoảng khiến bà không nhận được mà khuyên nhủ. Nhìn mu bàn tay anh bị cắn đến chảy máu mà vẫn không nói tiếng nào, trong lòng, trong mắt chỉ có người vợ vừa thờ ơ lạnh lùng vừa khóc trên giường.

"Bảo bối, chúng ta nghe bác sĩ có được không?" Sở Mạnh càng không ngừng lau mồ hôi trên trán.

"Sở Mạnh, em muốn sinh." Sinh tự nhiên đối với thai nhi sẽ tốt hơn, cho nên cô vẫn muốn chị đỡ.

"Nhưng mà em đang rất đau, anh rất đau lòng."

≡diễn đàn lê quý đôn≡

"Sở Mạnh. . . . ." Cô giật giật ngón tay, ý bảo anh đến gần, ghé vào lỗ tai anh nhẹ nói một câu, khiến anh đứng ở đó sững sờ, ngay cả cơn đau bụng tiếp theo cũng quên đưa tay cho cô cắn.

Ngưng Lộ nắm thật chặt cái mền, khóe miệng nhẹ nhàng cười. Dưới tình huống cô đau như vậy, khó chịu như vậy, chịu giãy vò như vậy, cô nở nụ cười thật sự. Anh đang sợ hay làm sao vậy? Không tin cô nói sao?

"Mạnh, nhanh tránh đường. Ngưng Lộ phải lập tức sinh." Một cơn đau lại tới, Bảo Bảo của cô sắp chào đời rồi. Vậy mà người đàn ông kia lại chặn đường y tá đưa cô vào phòng sinh.

Tống Tử Tụ không hiểu sao bạn tốt lại ngăn người? Bản quyền thuộc về ★diễn đàn lê quý đôn★@TưQuân

Cậu ta sợ đến choáng váng hay sao? Mới vừa rồi rõ ràng còn tốt mà?

"Sở Mạnh, Sở Mạnh. . . . ." Người đàn ông đang dờ ra rồi cuộc cũng bị tiếng gọi hồi hồn lại.

"Ngưng Nhi, không phải sợ, anh ở đây." Nắm chặt tay cô, Sở Mạnh cảm giác hốc mắt mình nóng lên.

"Em không sợ. Bảo Bảo của chúng ta sẽ lập tức ra. Nhưng. . . . . Có một câu anh còn chưa nói với em." Vừa nhìn đau, vừa nhìn mặt anh.

Cô đã nói với anh rồi, tại sao anh còn không nói? Không thể chứ! Tuyệt đối không được. Tuy rằng tình cảm của anh cô đã rất rõ ràng, nhưng cô muốn chính tai mình nghe anh nói mới được.

"Ngưng Nhi, sinh xong chúng ta lại nói được không?" Nói gì chứ? Vào lúc này cô ấy muốn nói cái gì? Đầu óc Sở Mạnh rối tung lên hết rồi.

"Không được, em muốn anh nói bây giờ. Nếu anh không nói thì em cũng không sinh nữa."

Tống Tử Tụ tròn mắt nhìn đôi vợ chồng dờ hơi mà thờ dài. Một người ngu ngốc thêm một đứa ngốc cũng không biết sẽ sinh ra đứa con như thế nào nữa.

"Nói cái gì?" Một người không biết có phải là ngốc thật hay vẫn còn u mê, tiếp tục hỏi.

≡diễn đàn lê quý đôn≡

"Sở Mạnh, cái tên khốn kiếp này. Nói anh yêu em!" Sản phụ rõ ràng đã đau đến cắn răng, sao còn có sức lớn tiếng như vậy chứ?

"Ngưng Nhi, anh vẫn luôn yêu em." Thì ra là cái này, nhưng không phải cô đã sớm biết rồi sao?

"Vậy mới vừa rồi sao anh còn nghĩ lâu như vậy?"

"Ngưng Nhi, anh yêu em, rất yêu rất yêu em." Yêu đến kiếp này kiếp sau cũng sẽ không buông tay.

"Có thật không?"

"Thật."

"Vậy anh sẽ yêu em bao lâu?"

"Rất lâu rất lâu, mãi mãi yêu, vĩnh viễn không xa rời nhau."

Một đám người không biết nên khóc hay cười thấy đôi nam nữ đứng trước phòng sinh còn nói nhảm nhiều như vậy, vừa cười vừa đẩy sản phụ vào

phòng sinh. Bản quyền thuộc về ★diễn đàn Lê Quý Đôn★@TủQuân

Trên thế gian có nhiều lời yêu thương như vậy, thật ra thì chỉ có một câu động lòng người nhất, đó chính là ‘ANH YÊU EM’ ...

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Ác Ma Quá Yêu Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 89: Ngoại Truyện 1 – Khúc Mắc

Có thể khiến cho một nhà họ Sở bốn người đã chuyển đến Luân Đôn cùng nhau về nhất định là chuyện rất quan trọng.

Không sai, là lễ kết hôn vô cùng long trọng của bác sĩ Tổng chúng ta, sao có thể không long trọng, bọn họ sao có thể không tham dự chứ? Bác sĩ Tổng cũng thật đáng thương, làm ba người ta bốn năm mà một chút cảm giác cũng không có, chưa xong, khổ sở theo đuổi mẹ đẻ nhỏ sắp hai năm mới làm cho người ta gật đầu đồng ý gả cho anh.

Đều nói làm người không thể tạo nghiệt quá nhiều, bằng không sẽ có báo ứng, bác sĩ Tổng phong lưu tài tử của chúng ta trời sinh đã là một ví dụ điển hình.

Đây là một hôn lễ long trọng chưa từng có.

Nhà họ Tổng là danh gia vọng tộc nổi tiếng trong hai giới chính trị - thương mại, cậu chủ họ Tổng kết hôn sao có thể lén lút làm chứ? Nhưng mà đôi vợ chồng trẻ này khiến không ít người rớt mắt kính, bởi vì cô dâu cũng không phải là thiên kim nhà nào mà là một cô gái không có danh tiếng gì mà thôi. Tuy nói gia thế trong sạch, nhưng đối với gia đình họ Tổng mà nói đã là với quá cao rồi.

Chỉ là người trong cuộc đã không để ý mà người ngoài còn liên tục suy đoán thì là ăn no rồi việc rồi.

Nhân vật chính của hôm nay - bác sĩ Tổng trên mặt vô cùng hưng phấn, cô dâu bên cạnh nhìn có vẻ không tình nguyện, lại ở trong hôn lễ của mình cũng phải tươi cười với khách mời.

Ánh mắt hài lòng của Đại lão Tổng gia không ngừng nhìn về phía bụng cháu dâu khiến mọi người bưng tỉnh hiểu ra, thì ra là . . . . .

Trừ hai nhân vật chính cô dâu – chú rể thu hút ánh mắt mọi người thì hai tiểu hoa đồng phía sau bọn họ cũng cực kỳ xuất sắc. Bé trai toàn thân mặc lễ phục phẳng phiu, mặt mày sáng sủa, mặc dù mới 7, 8 tuổi nhưng có thể đoán được 10 năm sau nhất định sẽ là một thiếu niên nhanh nhẹn, đẹp trai, người gặp người thích. Chỉ là hình như tính tình không tốt chút nào, bởi vì bé gái đáng yêu bên cạnh cậu mặc lễ phục màu trắng đang không ngừng lôi kéo tay cậu nói chuyện với cậu, vậy mà cậu lại luôn muốn hất cô bé ra, một giây kế tiếp lại bị cô dính vào. Long mày của hai ông bố đã bắt đầu nhíu chặt lại rồi.

diễn đàn Lê Quý Đôn

"Anh Trí Tu, lát nữa chúng ta cùng đi ăn bánh ngọt được không?" Cô gái nhỏ căn bản không để ý tới người mà cô bé gọi là “ba, mẹ” đang ở trước mặt cha sửu trao nhân, trước mặt anh Trí Tu thì ông bố đẹp trai ngày thường cô thích nhất cũng bay đến tận đâu đâu rồi.

"Em chi biết có ăn thôi sao? Cẩn thận ăn thành con heo mập đó." Giọng điệu Sở Trí Tu thật hung dữ nhưng nhìn nụ cười ngọt ngào của cô bé thì động tác lại nhẹ nhàng hơn nhiều. Sở Trí Tu 8 tuổi không hiểu vì sao con gái đều thích ăn đồ ngọt như vậy, em gái Nguyệt Nhi cũng như vậy, Diễm Diễm mỗi lần thấy anh đều không buông cũng thế.

"Anh Trí Tu, lớn lên em cũng làm cô dâu của anh có được không?" Cô gái nhỏ mở to đôi mắt tròn.

"Anh mới không cần cưới một con heo nhỏ mập." Sở Trí Tu ghét bỏ mà cúi thấp đầu nhìn khuôn mặt nhỏ tròn phúng phính của cô, thật muốn nhéo thử có mềm giống Nguyệt Nhi không.

"Anh Trí Tu. . . ." Bé gái mím môi, khuôn mặt nhỏ uất ức như muốn khóc.

"Chú rể có thể hôn cô dâu." Cha xứ nghiêm trang lớn tiếng tuyên bố.

Nghe được câu này, vậy mà cô gái nhỏ lại nhón chân lên hôn đôi môi hồng hào của bé trai.

Xong rồi, nụ hôn đầu của con trai anh đã không còn!

Ngồi dự lễ bên dưới đang ôm con gái từ trong tay vợ, trong nháy mắt Sở Mạnh nhìn thấy màn này. Anh vẫn biết con gái bảo bối nhà A Tự rất dính đứa con nhà mình, nhưng không biết nó lại gan dạ như vậy, trong hôn lễ ba mẹ mình đi hôn con trai anh.

À, phản ứng con trai anh lại là đỏ mặt? Hơn nữa còn là bộ dạng không biết phải làm sao.

Tất cả quan khách cũng bị một màn này làm sợ ngây người, sau đó không tới 5 giây, tiếng vỗ tay nhiệt liệt cùng tiếng cười vang lên trong giáo đường.

"Sở Mạnh, sao có thể như vậy?" Ngưng Lộ nhìn khuôn mặt đỏ ửng của con trai, tròng ả! Bảo bối nhà A Tự cũng làm người ta hết hồn.

"Chuyện trẻ con, người lớn không cần để ý quá nhiều. Có một không?" Một tay ôm lấy tiểu công chúa Sở gia, một tay ôm vai vợ, Sở Mạnh cũng không thừa nhận đó là chuyện to tát gì.

"Nhưng . . . . ." Ngưng Lộ còn muốn nói điều gì đã bị chồng mình ôm lấy, theo mọi người đi ra ngoài rồi.

đ≡iễn_đàn_≡ê_quý_đ≡ôn

Tiệc cưới Tổng gia được cử hành tại khách sạn vào buổi tối.

Đèn treo thủy tinh tinh xảo khiến đại sảnh đón khách trở nên sáng rực, ăn uống linh đình, phục trang đẹp đẽ lóng lánh. Bữa tiệc ở xã hội thượng lưu từ trước đến giờ đều là nơi những nhân vật nổi tiếng hội tụ, nhất là gia thế hiển hách như nhà họ Tổng, lại là tiệc cưới cậu chủ nhà họ Tổng, tung bừng đến mức nào cũng có thể đoán được, tất cả mọi người có thể tham gia buổi dạ tiệc này đều cảm thấy vinh hạnh. Còn là một cơ hội tốt để nói chuyện hợp tác đầu tư.

Là bạn thân người ta, Sở Mạnh cùng Ngưng Lộ nhất định phải trình diện. Chỉ là vì không để cho hai đứa nhỏ làm loạn, sau khi nghỉ thức ở giáo đường kết thúc, bọn họ liền đem hai tiểu bảo bối về nhà ba mẹ vợ, chỉ đi một mình.

Một bộ lễ phục tơ gấm đen nhánh, thiết kế gọt vai lộ ra bả vai mượt mà xinh đẹp, bộ ngực đầy đặn được tơ lụa bọc lại, một phần ngực lộ ra bên ngoài khiến người nhìn hít hà nín thở.

Gấm đen quần lại thành một bông hoa rất độc đáo, ở hông rực rỡ nở rộ, là vật trang trí duy nhất cho lễ phục này, lại làm cho vòng eo mảnh khảnh của cô trông có vẻ một vòng ôm không đủ, làn váy như nước lay động, lễ phục đơn giản mà thanh lịch, giày thủy tinh cao 5 tấc làm cho khí chất dịu dàng của cô càng thêm tinh tế.

Vẻ đẹp của cô thiếu chút xíu nữa làm lu mờ vẻ nổi bật của cô dâu đêm nay, làm cho người ta nhìn mà lòng ngứa ngáy khó nhịn, hận không thể đem cô giấu sâu đi, không để tên đàn ông khác nhìn nữa, đặc biệt là người đàn ông vẫn ôm mảnh khảnh vòng eo của cô, anh chỉ muốn đem cô giấu đi, trừ anh ra, không ai có thể nhòm ngó. Tay Ngưng Lộ ở sau lưng anh dùng sức nheo, người đàn ông này thật quá đáng. Từ khi cô thay quần áo xong xuất hiện trước mặt anh thì ánh mắt người đàn ông đột nhiên trở nên nóng bỏng lên, cái kiểu nhìn trực tiếp chăm chú đó khiến cô có cảm giác anh đang dùng ánh mắt coi quần áo cô ra.

Đặc biệt sau khi tiến vào hội trường, anh vẫn dùng sức kéo cô không thả, ngay cả cô đi vệ sinh, anh cũng gắng theo kịp. Anh không cần quá đáng như vậy chứ?

đ≡iễn_đàn_≡ê_quý_đ≡ôn

"Sở Mạnh, buông em ra. Em đói bụng." Ngưng Lộ muốn kéo bàn tay siết chặt bên hông ra, thế nhưng anh lại hơn dùng sức ôm chặt hơn.

"Anh đi với em." Cúi đầu nhìn cô vợ đang tức giận, Sở Mạnh vẫn dịu dàng dụ dỗ.

"Em không cần anh đi chung." Anh tới tham gia tiệc cưới người ta không phải sao? Vừa tới đã đòi kéo cô về, ngay cả chào hỏi chủ nhân bữa tiệc cũng chẳng có.

"Ngưng Nhi, ngoan. Không nên tức giận, lát nữa chúng ta chào hỏi A Tự là có thể đi về, có được không?" Anh thật sự là không ở nổi nữa.

Anh hỏi hận, vô cùng hỏi hận! Không nên để cô ăn mặc như vậy tới đây, nhìn đàn ông trong hội trường đều dùng ánh mắt kinh ngạc nhìn vợ anh, anh hận không thể móc toàn bộ những con mắt kia ra. Không được nữa, trực tiếp đóng gói cô đem về nhà là được rồi, nhưng không được, bởi vì đây là tiệc cưới A Tự, bọn họ ít nhất phải đợi đến sau khi vũ hội bắt đầu mới có thể về được.

"Tổng giám đốc Sở, đã lâu không gặp." Ở trong góc dịu dàng dễ cô vợ đang khó chịu, Sở Mạnh không ngờ tới còn có người đến quấy rầy anh. Mà đó lại là người không thể xem nhẹ trong hai giới chính – thương Lão Lục.

"Lão Lục." Sở Mạnh nhẹ nhàng đưa ly thủy tinh lên, coi như là chào hỏi, dù sao trước kia lão Lục đã từng có ân với anh, anh không thể mặc kệ như với người khác, nhưng người phụ nữ trong ngực anh không cách nào nhúc nhích như cũ.

"Tôi có chút chuyện đầu tư muốn thương lượng với cậu, không biết có tiện không?" lão Lục cười, nhưng ánh mắt sắc bén lại nhìn chằm chằm người trong ngực Sở Mạnh. Xem ra bên ngoài đồn không sai, sự chiếm đoạt của Sở Mạnh đối với cô vợ nhỏ của mình quả thật không cách nào tưởng tượng nổi.

"Lão Lục có lời gì đừng ngại nói thẳng." Sở Mạnh đối với cái nhìn của người khác cũng không quan tâm, anh chỉ luôn làm chuyện anh muốn.

"Sở Mạnh, em tới bên kia trước được không?" Ngưng Lộ ở trong lòng anh ngẩng đầu, hai mắt mờ to, giống như nếu anh dám nói không, cô sẽ làm anh đẹp mặt, mặc dù giọng nói vẫn nhẹ nhàng như vậy.

"Được rồi! Cẩn thận một chút, không nên đi xa. Lát anh qua tìm em. Ngoan!" Cũng không thể buộc quá chặt, để cô đi một lát đi! Sở Mạnh rút cuộc buông tay ra.

đ≡iễn_đàn_≡ê_quý_đ≡ôn

May là bữa tiệc tối nay chọn hình thức tiệc đứng truyền thống, khiến khách có thể cảm nhận được tiệc vui vừa có thể tự do thoải mái thưởng thức rượu ngon.

Ngưng Lộ cầm đĩa to lên, tùy ý lựa chọn mấy thứ rau và trái cây mình thích, đang muốn đến sảnh hưởng thụ thức ăn ngon, nhưng nguyện vọng muốn lãng lãng dùng bữa của cô hình như không thành hiện thực?

"Ngưng Lộ, đã lâu không gặp." Một giọng nói chậm rãi có chút quen thuộc vang lên bên tai.

Ngưng Lộ bung đĩa từ từ quay đầu lại, là khuôn mặt mang theo vẻ mệt mỏi của Sở Văn Thiên đang mỉm cười.

Gặp nhau như vậy khiến Ngưng Lộ không phản ứng kịp. Tổng gia và Sở gia đều là danh gia vọng tộc, mặc dù trên phương diện làm ăn rất ít lui tới, nhưng giao tình thế hệ trước vẫn còn, cho dù là Sở Mạnh đã hoàn toàn cắt đứt quan hệ với nhà họ Sở nhưng ở tiệc cưới A Tự nhìn thấy ông cũng không quá kinh ngạc.

Nhưng Ngưng Lộ không ngờ ông sẽ đi về phía trước chào hỏi cô, Sở Mạnh đang ở đâu vậy? Hai mắt lo lắng nhìn chung quanh, nhưng trong bữa tiệc người đến người đi, cô tìm thế nào cũng không thấy được bóng dáng quen thuộc kia.

"Ngưng Lộ, ta không làm con sợ chứ?" Sở Văn Thiên nhíu mày. Từ nhiều năm trước biết cô đến bây giờ, ông biết nó là đứa nhỏ hướng nội, lại khá nhát gan, mặc dù gả vào Sở gia nhiều năm, ông cũng chưa nói chuyện nhiều với nó. Nhưng hôm nay, sau khi nhìn thấy cô và Sở Mạnh cùng đi tới, cái suy nghĩ muốn biết bọn họ sống có tốt không càng ngày càng mãnh liệt.

Mặc kệ Sở Mạnh có phải là con trai ông hay không, nhưng nó đều là đứa con đã gọi ông là ba hơn 30 năm qua. Hai năm trước nó rời khỏi Sở Thành, hoàn toàn cắt đứt liên hệ với nhà họ Sở.

Dưới yêu cầu của ông, nửa năm trước Sở Khương đã về làm chủ Sở Thành, lão già như ông rốt cuộc có thể thở phào nhẹ nhõm. Nhưng dù không còn bận lòng chuyện công ty, trong lòng ông vẫn còn chuyện không yên lòng, đó chính là Sở Mạnh.

Ông không hy vọng xa vời nó có thể giống như trước trở lại Sở gia gọi ông một tiếng "Ba." Nhưng dù sao ông cũng thấy nó trưởng thành từ nhỏ đến lớn, một tay bồi dưỡng ra nó, mặc kệ như thế nào, ông vẫn hi vọng nó sống tốt, vậy là được rồi.

Năng lực của nó, ông chưa bao giờ hoài nghi. Rời khỏi công ty đại gia tộc Sở Thành, nó có thể làm mưa làm gió bên ngoài, không hề kém cỏi chút nào. Hiện tại công ty đầu tư của nó không phải phát triển không ngừng sao? Bao nhiêu danh môn quý tộc muốn cùng nó hợp tác chứ?

Đáng chết, vậy mà ông lại sợ sệt, không dám tiến lên chào hỏi một tiếng với con, thấy Ngưng Lộ đi tới một mình, ông liền đi theo, hi vọng từ trong miệng của cô biết nhiều hơn về con.

"Ba. . . . ." Nhìn ánh mắt tha thiết của trưởng bối, Ngưng Lộ không cách nào cự tuyệt ông. Đúng, cô mở miệng gọi ông một tiếng "Ba". Bởi vì ông đã từng là ba của Sở Mạnh, mặc kệ việc đời thay đổi thế nào, mặc kệ thân thể của anh ấy là gì, người đàn ông trước mắt này đều là người ba đã nuôi anh thành người.

Mà rốt cuộc ông đã làm sai chuyện gì, Ngưng Lộ không muốn đi truy cứu. Sở Mạnh cũng đã làm ba, nên cảm nhận được cảm giác đó rồi. Anh cũng sẽ không trách cô.

"Ngưng Lộ, bọn nhỏ đều khỏe chứ?" Sở Văn Thiên bị một tiếng "Ba" này làm cảm động đến hốc mắt nóng lên. Ông luôn cho rằng Ngưng Lộ là một đứa con gái ngoan, lương thiện, mặc kệ cô ở bên ai, đối với ông mà nói không có gì khác biệt, ở trong cảm nhận của ông, cả hai đều là con trai ông.

"Bọn nhỏ rất khỏe, cảm ơn ba quan tâm." Ngưng Lộ nhẹ cười, thì ra là cô ở trước mặt Sở Văn Thiên có thể làm được tốt như vậy, thì ra là cô đã không còn là cô gái đối mặt với trường hợp này sẽ lắp bắp, nói không ra lời năm đó rồi. Thời gian có thể thay đổi mọi thứ.

"Có rãnh dẫn bọn nhỏ về thăm ba. Sở Mạnh vẫn bận như vậy?" Ông quan tâm nhất vẫn là Sở Mạnh.

"Công việc anh ấy khá bận rộn. Mấy ngày nữa bọn con phải về Luân Đôn rồi." Sở Văn Thiên muốn bọn họ về Sở gia một chuyến sao? Ngưng Lộ không dám khẳng định. Nhưng Sở Mạnh đâu rồi, anh ấy đồng ý không?

"Không bằng chúng ta đến bên kia ngồi xuống tán gẫu tiếp đi." Sở Văn Thiên chú ý tới Ngưng Lộ cầm đĩa trên tay. Ông vẫn còn nhiều lời muốn hỏi cô.

Chữ "Đạ" còn chưa ra khỏi miệng thì một giọng nói nhanh hơn đã chen vào.

"Không phải bảo em không nên chạy loạn sao?" Sở Mạnh đã tới. Anh ấy cũng thấy Sở Văn Thiên? Ngưng Lộ nâng đĩa, ngược mắt: "Sở Mạnh, em chỉ nói chuyện với ba chút thôi."

"Anh đã chào hỏi A Tự, bây giờ chúng ta đi về thôi." Sở Mạnh không có nhìn tới Sở Văn Thiên, đi thẳng tới bên người cô, nhận lấy cái khay nặng trong tay cô.

Anh cũng chỉ là nói chuyện với chủ rể hai câu mà thôi, quay đầu lại đã không thấy bóng dáng vợ mình. Nhìn quanh rớt cuộc cũng phát hiện cô đang đứng ở lối vào nói chuyện với Sở Văn Thiên – người đàn ông mà anh phải gọi là “Ba”.

Nhưng anh lại không nói ra khỏi miệng. Anh không phải người nhà họ Sở, anh nên gọi một tiếng “Ba” sao? Anh còn có thể gọi sao? Anh hoàn toàn đã không còn quan hệ gì với nhà họ Sở, chẳng qua là một người không quan trọng mà thôi.

“Sở Mạnh.” Sở Văn Thiên nhìn đứa con trai cao lớn đó, trong mắt của con không hề có sự hiện hữu của ông. Giọng ông run rẩy.

“Sở Mạnh . . . . .” Ngưng Lộ kéo tay anh, giữ chặt lòng bàn tay. Mềm mại cùng cứng rắn lúc này lại hòa vào nhau.

“Ngưng Nhi. . . . .” Nhìn sự chờ đợi trong mắt cô, Sở Mạnh biết cô muốn nói cái gì. Nếu như đó là cô hi vọng anh làm, vậy anh nguyện ý.

“Ba, tụi con đi về trước. Hẹn gặp lại.” Đi qua thân thể cao lớn, Sở Mạnh nhẹ nhàng nói với Sở Văn Thiên một câu, sau đó kéo tay Ngưng Lộ không nói một lời đi ra ngoài.

Nó hoàn nguyện ý gọi ông là “Ba”, vậy có phải nó đã không còn hận năm đó ông che giấu không?

“Sở Mạnh, chờ một chút.” Lúc bọn họ sắp ngồi vào trong xe, Sở Văn Thiên đuổi theo gọi lại bọn họ.

Tay Sở Mạnh mở cửa xe không có ngừng, để Ngưng Lộ ngồi vào trong xe xong, Sở Mạnh đứng lại nhìn người đàn ông anh phải gọi là “Ba”, thì ra là thân thể cao lớn lưng đã hơi gù, mái tóc đen đã bắt đầu điểm trắng. Ông không còn là người đàn ông chỉ biết ngẩng mặt lên trời, lúc này Sở Văn Thiên cũng chỉ là một người cha chờ đợi con trai thôi.

“Ba, còn có việc sao?” Sở Mạnh cúi mắt. Giữa bọn họ còn có cái gì để nói sao? Nói gì lúc này còn quan trọng sao?

“Sở Khương muốn kết hôn. 18 tháng này, con có thể tới không? Ba hi vọng con có thể cùng Ngưng Lộ về.” Con trai út nhà bọn họ cuối cùng cũng muốn kết hôn, nếu như Sở Mạnh có thể trở về thì thật sự là viên mãn. Sở Mạnh, con đồng ý về không?

“Con biết rồi.” Sở Khương – người từng giành phụ nữ với anh, thiếu gia thật sự của nhà họ Sở cũng muốn kết hôn sao?

Trong nháy mắt, thời gian hình như chưa từng trôi qua, giống như trở về hơn hai mươi năm trước, có một bé trai 7 tuổi, mỗi lần sau khi anh tan học về nhà cũng sẽ đi theo sát phía sau anh ngọt ngào gọi: “Anh hai, anh hai . . . . . Chơi với em đi.”

Năm tháng hạnh phúc mà âm áp đó. Thời gian đã trôi qua một đoạn đường dài như vậy. Con đường xót xa và đau đớn có ai sẽ biết? Có người nào thật sự quan tâm?

Trên đường về nhà, hai người bọn họ ngồi trong xe, yên lặng không nói gì. Anh đang tức giận sao? Hình như không giống. Nhưng anh không vui, cô biết. Tại sao? Bởi vì gặp mặt Sở Văn Thiên sao?

Những năm gần đây, anh đang trước mặt cô đều là người đàn ông chăm sóc cô và các con không thể cẩn thận hơn, sủng cô đến tận trời, hận không thể đem toàn bộ mọi thứ dâng đến trước mặt cô để cô vui vẻ.

Cuộc sống của bọn họ quả thật rất hạnh phúc, rất bình thản. Nhưng cô biết, trong lòng anh vẫn có một khúc mắc quấn chặt lấy anh. Đó chính là thân thể anh.

Nhưng anh chưa bao giờ từng nói với cô, mà cô lại không biết nên mở miệng hỏi như thế nào. Cô một mực chờ đợi, chờ đến một ngày anh chủ động mở miệng nói cho cô biết.

Cô không nhất định phải ở trên vết thương của anh về thêm một nhát, nhưng cô biết, nếu như vướng mắc này không thể tháo gỡ, vậy mỗi khi anh nghĩ tới sẽ rất đau lòng. Giống như bây giờ, sau khi gặp Sở Văn Thiên, trong lòng anh lại bắt đầu bức bối đúng không? Nếu như không phải là cô ở bên cạnh anh, anh nhất định sẽ trốn vào góc nào đó một mình chịu đựng? Thật ra thì người đàn ông này, ở phương diện khác rất yếu ớt, bao giờ cũng thích giấu mọi chuyện trong lòng.

Sở Mạnh, có thể nói cho em biết không?

Xe quẹo khúc quanh, Ngưng Lộ trộm nhìn anh, anh vẫn là vẻ mặt không biểu cảm. Giơ tay lên, từ từ vươn tới, mãi cho đến nắm lấy tay anh đang lái xe.

Anh cúi mắt, nhìn bàn tay trắng nõn, không nói gì.

Cô cười, vô cùng dịu dàng, vô cùng ngọt ngào đến gần phía anh, sau đó gương mặt áp vào ngực anh, cảm thấy thân thể anh rõ ràng đang căng thẳng nhưng không có đẩy cô ra.

Nhếch miệng cười, cô tiến sát vào trong ngực anh: “Sở Mạnh. . . . . Em yêu anh, rất yêu, rất yêu.” Không biết cần bao nhiêu tình yêu mới có thể hòa tan hết khúc mắc trong lòng anh?

Anh đập mạnh thắng xe, chiếc xe xinh đẹp lập tức dừng lại ven đường.

Cả người cô gần như sát vào trong ngực anh, cô nghe tim anh đập, bên trong lồng ngực đập rộn ràng.

"Ngưng Nhi. . . . ." Ôm thật chặt cô vào ngực. Sở Mạnh nhắm mắt lại chẳng nói nên lời. Anh biết cô yêu anh, cũng vẫn luôn nói cô yêu anh. Nhưng vào ban đêm, khi cô dựa vào ngực anh, dùng giọng nói vô cùng dịu dàng nói với anh rằng cô yêu anh. Điều này vẫn khiến anh rất kinh ngạc.

Anh mở miệng muốn nói gì đó với cô, nhưng mà lời nói ở cổ họng làm thế nào cũng không mở miệng được. Chỉ có thể ôm cô thật chặt như vậy không buông.

"Sở Mạnh. . . . ." Ở trong lòng anh ngẩng đầu lên, cô nhìn thấy vẫn là ánh mắt sáng như sao trời kia.

"Ngưng Nhi, nếu như anh không có gì cả, em có chọn ở bên anh không?" Cúi đầu cầm tay cô.

Lời nói như vậy rất ngớ ngẩn, người đàn ông quả quyết, bá đạo này căn bản sẽ không nói ra khỏi miệng trước mặt người khác. Nhưng ở trước mặt cô, anh bộc lộ chỗ yếu đuối nhất trong lòng, chỉ vì người phụ nữ trước mắt là người phụ nữ anh thật tâm sẽ dùng cả đời để quan tâm, che chở.

Rõ ràng thân thể mảnh mai, bàn tay nhỏ như vậy lại cho anh nhiều ấm áp và kích lệ đến thế.

"Sở Mạnh, anh vĩnh viễn sẽ không chẳng có gì cả. Anh còn có em, còn có các con." Người đàn ông này, khiến anh yếu đuối thật không dễ dàng! Nhưng thỉnh thoảng ở trước mặt người mình yêu yếu đuối sẽ như thế nào? Ở trong cảm nhận của cô, anh vẫn là người đàn ông vì cô mà một tay chống cả bầu trời, là người đàn ông mãi đau vì cô, sợ cô không vui.

"Ngưng Nhi. . . . ." Nụ hôn đầy tình cảm rơi vào môi cô. Dịu dặt môi lưỡi, trêu chọc, khiến cô chống cự không hiệu quả, chỉ có thể buông tha, nhu nhược bị anh ôm vào trong ngực yêu thương.

"Ngưng Nhi, mãi mãi đừng rời xa anh." Anh dùng ở môi mềm mại của cô, hơi thở không yên thấp giọng yêu cầu.

"Sở Mạnh, nói cho em anh không vui vì sao có được không?" Bàn tay mảnh khảnh xoa khuôn mặt tuấn tú khiến cô đau lòng không thôi. Anh vẫn luôn hi vọng cô có thể ở bên cạnh anh vui vẻ, cô cũng muốn anh như vậy được chứ?

Cô dùng nụ cười chân thật nhất, thâm tình nhất nhìn anh, rõ ràng, rất rõ ràng nói cho anh biết, cô hiểu tình yêu của anh, bởi vì, tình cảm cô dành cho anh, giống nhau như đúc. Anh hi vọng cô vui vẻ, cô sao lại không muốn ngược lại?

Trong thế giới tình cảm, vĩnh viễn không có đơn phương trả giá. Nếu muốn yêu lâu dài, hai bên phải bỏ ra tình cảm như nhau. Trước kia cô không hiểu, bây giờ cô đã học hiểu đau lòng vì anh.

Đau lòng tình yêu anh dành cho cô, đối xử tốt với cô, cưng chiều cô, lại quên đi bản thân mình. Quên chính mình cũng cần người tới yêu, cần người tới đau lòng.

Từ nay về sau, để cho em nắm tay anh không bao giờ nữa buông ra nữa được không? Để cho em thực sự ở trong tim anh, được không? Sở Mạnh.

"Được." Một chữ "được" trước sau như một – đơn giản, sáng tỏ, giống như trái tim anh dành cho cô, cho tới bây giờ vẫn là đơn giản mà trực tiếp.

* Diễn đàn Lê Quý Đôn *

Ngưng Lộ không ngờ nơi Sở Mạnh kéo cô tới vào sáng sớm hôm sau lại là công viên tưởng niệm đôi Thạch Hổ.

"Sợ sao?" Xuống xe, gương mặt cô kinh ngạc cùng không tin. Anh đây là?

"Không sợ. Sở Mạnh, anh có em, cái gì cũng không sợ." Sợ cái gì chứ? Cô chỉ là kinh ngạc thôi. Thì ra là tối hôm qua anh nói "được" chính là mang cô tới nơi này, là tới thăm mẹ anh sao?

Tay trong tay, bọn họ cùng nhau từ từ leo lên.

Buổi sáng gió lạnh nhưng trên trán Ngưng Lộ vẫn toát ra nhiều mồ hôi.

Người đàn ông kia lại đi nhanh như vậy, cô cũng chỉ là buông tay anh ra lau mồ hôi xiu thôi, vậy mà anh bước một lần vài bậc, thật là, có cần thiết gấp như vậy không?

Cẩn môi, cô chỉ có thể cố gắng chấp nhận đi lên trên, thật sự đã rất lâu rồi không có vận động, chỉ là đi một đoạn đường ngắn đã bắt đầu thở hồng hộc, ngẩng đầu lên nhìn người đi phía trước, tốc độ cũng không thay đổi, cũng không có thấy anh khom lưng gì cả, thể lực tốt như vậy. Có phải bắt nạt người chân ngắn như cô không?

"Sở Mạnh. . . . ." Rõ ràng mới vừa rồi còn tốt, thế nào vừa đi lên núi anh lại bắt đầu không nói chuyện? Cái tên kỳ cục này, sao luôn không đổi được thế?

"Ngưng Nhi, xin lỗi. Nào, anh cõng em." Tiếng kêu nhõng nhẽo cuối cùng cũng gọi lại được người đàn ông vẫn cố gắng đi lên trên kia. Sở Mạnh đi mấy sải bước về bên người cô ngồi xồm xuống.

Khuôn mặt nhỏ của cô đã nóng đến đỏ bừng, sao anh lại quên thể lực cô kém anh quá xa, căn bản là không thể đuổi kịp bước chân anh. Vậy mà anh lại bởi vì nóng lòng nhanh tới chỗ đó mà bỏ quên cô vì lau mồ hôi chưa có theo sau.

"Không cần, người ta sẽ cười." Mặc dù lúc này căn bản không có người sẽ đến công viên tưởng niệm, nhưng cô vẫn ngại. Ở nơi như thế này, bọn họ làm ra hành động thân mật như vậy có phải quá không nên không?

"Đi lên, hoặc là anh ôm em lên. Em chọn một đi." Cái tên ác bá lại bắt đầu xuất hiện rồi. Được rồi, được rồi, cô để anh cõng là được chứ gì.

Trong mộ viên yên tĩnh, một người đàn ông cao lớn cõng một người phụ nữ nhỏ con một đường đi lên, bước chân không hề chậm lại. Trong gió mát đung đưa, những cây bách cao to như ngưỡng mộ mà đung đưa.

Một người đàn ông sẵn lòng vì mày làm như vậy, còn có cái gì là không thể vì mày làm chứ?

"Sở Mạnh, bà là . . . . ." Rốt cuộc đi lên đỉnh núi, đi tới trước bia mộ một người phụ nữ mỉm cười xinh đẹp rồi dừng lại

"Bà chính là mẹ ruột của anh." Sở Mạnh nắm tay cô ngồi xuống.

Nhìn bức hình nhỏ có một cô gái đã vài chục năm vẫn như cũ, nhẹ nhàng cười. Mẹ, con dẫn Ngưng Nhi đến thăm mẹ, chúng con ở bên nhau, sống rất tốt, rất hạnh phúc.

"Sở Mạnh. . . . . Em. . . . ." Ngưng Lộ nhìn về mặt trầm tĩnh của anh, bàn tay mảnh khảnh xoa mặt anh, vô cùng đau lòng. Đau lòng anh những năm gần đây một mình chịu đựng nhiều đau khổ như vậy, lại chưa từng nhắc qua trước mặt cô. Mặc dù nhiều năm trước từ trong miệng Sở Khương biết được thân thế ly kỳ của anh, thế nhưng anh lại chưa bao giờ nói.

Không đề cập tới không có nghĩa là đã quên hết, có vài thứ, giấu càng lâu, đau đớn lại càng sâu. Sở Mạnh, đem những thương đau nhất trong lòng anh nói cho em biết được không? Chúng ta cùng nhau gánh chịu, cùng nhau đối mặt. Bởi vì em yêu anh, yêu đến không muốn mỗi một mình như vậy.

"Ngưng Nhi. . . . ." Kéo tay cô xuống, anh ngồi dưới đất, dựa lưng vào bia mộ. Hai tay thuận thế bế cô lên trên đầu gối, rủ rỉ bên tai cô chuyện xưa như phim truyền hình 30 năm về trước.

Năm đó khi Tiêu Tĩnh Vân rời đi là thật muốn cắt đứt hoàn toàn với Sở Văn Thiên. Nhưng người không cam lòng là Tiêu Tĩnh Nguyệt. Tại sao Mộ Bội Văn có thai là có thể tiến dần từng bước? Chị hai có thể hào phóng, không so đo bắt đầu cuộc sống mới của mình, nhưng Tiêu Tĩnh Nguyệt cô không phải cái loại phụ nữ nuốt thiệt thòi vào bụng. Nếu một đứa nhỏ là có thể khiến người nhà họ Sở thay đổi cách nhìn hoàn toàn, vậy cô sẽ nghĩ cách để làm chị hai có thai.

Cho nên cô sắp đặt chị hai, để cho chị ngủ bất tỉnh, ở khách sạn tìm người đàn ông cường bức người chị không có ý thức, chuyện đi qua thì bà viện cớ Sở Văn Thiên mượn cơ hội chúc say kiên quyết kéo chị lên giường.

Chuyện quả nhiên đi theo hướng cô dự tính, từng bước một phát triển, chị hai vì lần đó mà có thai, nhưng người chị kiên cường cũng không chịu dùng cái này đi uy hiếp Sở Văn Thiên, cũng không chịu để Sở Văn Thiên biết chuyện này, thậm chí vì giấu giếm cô rời nhà.

Nhưng cuối cùng không có chuyện gì có thể giấu giếm được, lúc chị mang thai bảy tháng có đến bệnh viện kiểm tra thì lại gặp người cả đời không nên gặp, người đàn ông đã có một đêm vợ chồng với chị.

Người đàn ông kia không cách nào quên sau lần đó với Tiêu Tĩnh Vân, rồi lại không biết từ đó tìm được. Trời không phụ người có lòng, anh ở ngoài bệnh viện gặp phải lúc cô lớn bụng, khiến anh ta không thể không hoài nghi có phải là con anh hay không. Dù sao khi đó anh cũng không làm các biện pháp dự phòng.

Anh ta lôi kéo tay cô không thả, vẫn nói muốn chăm sóc cô khiến Tiêu Tĩnh Vân khản căng thẳng không biết phải làm sao. Người đàn ông này căn bản cô không biết, tại sao anh ta lại nói đứa bé là con anh ta?

Đứa bé không phải cô cùng Sở Văn Thiên sau khi tách ra nhất thời sai lầm có sao? Cô không muốn đi tin tưởng chuyện như vậy thực. Cho nên lần đầu tiên đụng phải này không giải thích được nam nhân hậu, cô cũng không có để ở trong lòng.

Nhưng người đàn ông kia lại vì vậy theo tới chỗ cô ở, ngày ngày quấn lấy cô nói muốn chịu trách nhiệm với cô. Thấy Tiêu Tĩnh Vân không tin, hẳn ta ở trên đường nói ra những ký hiệu riêng biệt trên người cô, còn nói Tiêu Tĩnh Nguyệt đến nơi anh ta làm việc bàn bạc.

Giây phút kia, Tiêu Tĩnh Vân sợ đến ngất người. Sau khi tỉnh lại, lập tức tìm Tiêu Tĩnh Nguyệt, chất vấn cô. Không ngờ em gái lại thừa nhận.

Ý chí kiên cường của Tiêu Tĩnh Vân khi nghe xong chân tướng sự thật hoàn toàn đổ vỡ! Cô vẫn cho là có thể sinh ra đứa con của người đó, nuôi con thành người. Cô yêu anh, cũng không muốn đi quấy rầy anh.

Nhưng sự thật luôn làm trái tim con người đau đến tận cùng. Cô cho là mất đi người đàn ông mình yêu nhất, ít nhất còn có thể có đứa con của anh, mặc dù đứa bé tới quá muộn, nhưng dù sao vẫn là tới không phải sao? Nhưng là, cuối cùng lại có người như vậy nói cho cô biết, đứa bé không phải nam nhân cô yêu nhất, mà là một cô căn bản không biết nam nhân. Dạng này sự thực làm cho người ta thế nào tiếp nhận?

Cô mong đợi đứa bé lâu như vậy, lại là con của một người đàn ông xa lạ hay sao? Cô phải bỏ hết tình yêu và trách nhiệm một người mẹ cho con, hiện tại muốn cô bỏ hết? Sao có thể chấp nhận được chứ?

Trong lòng phiền muộn bức dọc, mỗi ngày cô sống trong ảo não và không biết phải làm gì. Ngày trôi qua khó khăn như vậy rồi có một ngày người đàn ông kia đến tìm cô đã thực sự hại cô. Lúc cô bị người kia lôi kéo, cô ngã trên mặt đất, sinh non ...

Nhật ký Tiêu Tinh Vân chỉ ghi đến đây, chuyện xảy ra lúc sau đều là Tiêu Tinh Nguyệt nói cho Sở Mạnh. Bao gồm trùng hợp sinh cùng ngày với Mộ Bội Văn. Vì bảo vệ anh, Tiêu Tinh Vân qua đời cùng đứa nhỏ Mộ Bội Văn mới sinh không lâu đã chết non; sau đó Tiêu Tinh Nguyệt ôm anh cho Sở Văn Thiên đợi những thứ này.

"Sở Mạnh, Sở Mạnh. . . . ." Nghe anh bình tĩnh giống như đang nói chuyện người khác, Ngưng Lộ ở trong lòng anh đã khóc suốt suốt.

Anh càng bình tĩnh, thật ra thì đau khổ trong lòng anh lại càng lớn. Ngưng Lộ biết, rốt cuộc cô cũng biết, những năm này anh chịu đựng như thế nào. Một người cất giấu tâm sự sâu như vậy, làm sao sẽ không mệt chứ?

"Ngưng Nhi, đừng khóc. Đừng khóc. . . . . Đứa ngốc, không phải bây giờ anh đang tốt lắm sao? Có em, có các con là đủ rồi! Mẹ dưới đất có biết cũng sẽ an ủi. Dù sao anh đã có được hạnh phúc anh muốn!" Nâng mặt cô lên, để hai trán dựa vào nhau.

Ngưng Nhi của anh luôn thiện lương và đa sầu như vậy. Cô đau lòng vì anh, anh biết! Sau khi chia sẻ với cô bí mật mình cất giấu trong lòng nhiều năm như vậy, tâm trạng hình như tốt hơn. Giữa bọn họ đã không còn bí mật!

"Sở Mạnh, về sau bao giờ giấu em chuyện gì có được không? Em muốn chia sẻ với anh mọi chuyện, mặc kệ là vui vẻ hay đau khổ. Em yêu anh, yêu tất cả của anh. Em chỉ hận em phát hiện được quá trễ, để cho anh đau lòng một mình nhiều năm như vậy. Về sau, nỗi đau của anh, khổ sở của anh đều không cho lừa em, có nghe hay không?" Nước mắt vẫn không ngừng chảy, nhưng trong giọng nói lại có thêm kiên quyết.

"Được!" Cúi đầu hôn nước mắt không ngừng chảy xuống của cô, khổ ở trong miệng, ngọt ở trong lòng. Ngưng Nhi của anh.

"Sở Mạnh, chúng ta có rảnh mang bảo bảo về Sở gia một chuyến có được không?" Ở trong lòng anh ngẩng đầu, bên mi còn vương nước mắt, thái độ lại kiên định. Giọng điệu của cô là hỏi, cũng là quyết định.

"Được! Chúng ta cùng nhau trở về. Sở Khương cũng muốn kết hôn rồi!"

"Em biết rồi." Tối ngày hôm qua Sở Văn Thiên nói cô ở trong xe đều nghe được.

Mặt trời dần dần nhô lên cao, hai người không giống như tảo mộ một chút ý thức cũng không có, ôm ngồi ở chỗ đó, tại một chỗ như vậy, bọn họ có thể như vậy sao? Đây coi là gì chứ?

Lão Trương mang nón cỏ, mặt không thể tin nhìn đôi nam nữ ngồi ôm nhau. Nam không phải là rất lâu không có tới. Cậu Sở sao? Cô gái tóc dài trong lòng cậu ấy là ai?

Những năm gần đây, mỗi lần cậu ấy đều đến một mình, hôm nay lại ngoài ý muốn thêm một? Là vợ cậu ấy sao?

"Cậu Sở." Lão Trương đứng hai phút, bọn họ thế nhưng không để ý tới ông, cho nên ông lên tiếng.

"Lão Trương." Sở Mạnh rốt cuộc nhìn sang. Anh đã sớm phát hiện có người đứng ở bên cạnh rồi, nhưng không bỏ buông được cô vợ nhỏ trong ngực ra, cho nên anh vẫn không lên tiếng.

"Sở Mạnh, chúng ta về thôi." Ngưng Lộ không dám ngẩng đầu nhìn người. Trời ạ, đây là thói đời gì vậy! Bọn họ lại ôm nhau thành một cục trong mộ viên, thật quá đáng. Hôn nữa còn bị người ta bắt được!

"Được, về thôi! Lão Trương, hẹn gặp lại." Đỡ dậy cô vợ nhỏ xấu hổ cùng nhau nắm tay đi xuống núi.

Cậu Sở sẽ không đến một mình nữa chứ chứ? Lão Trương nhìn bóng dáng tay nắm tay kia rồi đi cảm thán.

Về đến nhà, mới vừa khóa lại cửa còn chưa kịp thay dép trong nhà, cả người Ngưng Lộ đã bị bế lên, lúc cô còn chưa kịp hỏi tại sao thì người đàn ông đã một đường chạy về phòng ngủ, ném lên trên giường.

Cô cũng biết, trên đường về anh lái xe nhanh lại không nói chuyện nhất định là có chuyện. Nhưng sao lại là chuyện này đây? Làm vợ chồng nhiều năm, nếu như cô còn chưa hiểu anh muốn làm gì thì thật là sống uổng phí rồi.

"A!" Mặc dù không đau, nhưng cũng là đầu óc choáng váng. Ngưng Lộ còn không kịp bò dậy đã bị anh chặn lại, chẳng nhích được tí nào.

"Sở Mạnh, anh làm. . . . ." Chưa nói xong đã bị anh hung hăng chặn về. Bàn tay anh chuyển qua cái cằm trắng nõn của cô, đánh phủ đầu cô mạnh mẽ hôn.

Một cái tay khác cũng không yên phận, hai ba lần đã xé xong quần áo cô.

"Ngưng Nhi, anh. . . . . Có thể không thể từ từ được, nha?" Tiếng hít thở nặng nề của anh vang bên tai cô, từng hơi từng hơi, mang theo hơi thở đàn ông mãnh liệt, trái tim cô không biết vì sao bỗng trở nên vừa ngứa vừa đau.

Anh không thể đợi, sau khi đem toàn bộ bản thân lộ ra trước mặt cô, anh muốn cô, hoàn toàn muốn cô.

Điên rồi, đúng là điên rồi, quần áo của anh cũng không có còi đã dây dưa với cô.

Rất đau, vô cùng đau. Không có bất kỳ màn dạo đầu nào mà đã thô lỗ đi vào, không đau mới là lạ. Nhưng cảm giác đau đớn cũng nhiều như khoái cảm vậy.

Mãnh liệt, kích thích, co rút, thờ gập.

Chờ trong phòng hết kích tình thì đã là ban đêm.

"Ngưng Nhi, cuối cùng chúng ta cũng không có bất kỳ kẻ hở nào." Giọng nói ấy sao lại êm dịu, ý nghĩa lời nói vô hạn.

Cô thương anh, anh đã hiểu từ lâu. Nhưng từ tối hôm qua tới hôm nay, anh mới thực sự cảm nhận được Ngưng Nhi của anh dùng cả trái tim yêu anh, toàn tâm toàn ý.

Đã từng nghĩ rằng anh chỉ cần cung chiều cô, nhường nhịn cô, theo ý cô, nhìn cô vui vẻ cười như đứa bé, làm nũng, tim của anh đã cảm thấy thỏa mãn rồi.

Chỉ là thỏa mãn như vậy, vẫn là thiếu hụt cái gì đó, mãi cho đến hôm nay, sự thiếu hụt này mới được lấp đầy.

Cô biết phải trả giá vì anh. Cô sẽ đau lòng vì anh, sẽ vì anh khổ sở mà khổ sở. Sau khi biết thân thể anh, cô khóc đến rồi tỉnh rồi ngủ, so với anh còn đau lòng hơn.

Cho nên, anh mới sẽ cảm động đến không biết nên làm gì, cái cảm giác như sóng biển quay cuồng đó trong khoảnh khắc đó liền bao phủ anh, khiến anh nhất định phải ôm cô thật chặt vào trong ngực, tiến vào chỗ sâu nhất trong cô, mới có thể chân thật cảm nhận được!

Giống như là loại thỏa mãn không bao giờ ngừng nghỉ, không bao giờ là đủ vậy.

Nhẹ nhàng hôn cái trán tròn bóng của cô: "Ngưng Nhi, ngủ ngon." Bảo bối của anh!

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Ác Ma Quá Yêu Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 90: Ngoại Truyện 2 – Bạn Cũ

Quyết định ở lại tham gia xong hôn lễ Sở Khương, Sở Mạnh quyết định cho mình nghỉ phép, ở nhà bên vợ con. Nhưng có người không quen nhìn anh nhàn rồi, sáng sớm đã gọi tới kêu anh đi ra ngoài.

Cái tên đàn ông không quen nhìn anh nhàn hạ ngoài bác sĩ Tổng mới kết hôn không lâu đã bị vợ yêu đuổi đến giúp đỡ công ty nhà họ Tổng thì chẳng còn ai khác.

Bác sĩ Tổng của chúng ta thật sự là quá đáng thương, bắt cậu ta cầm dao giải phẫu còn được, nhưng mà bắt cậu ta đến công ty ngồi cả ngày, phê duyệt những chồng công văn xem mãi cũng không hết, còn có những cuộc hội nghị nặng nề họp mãi không xong, cậu ta thật sự sắp nổi điên rồi.

Cũng không biết Lão Thái Gia Tổng gia cho vợ anh uống thuốc gì khiến cô ấy nghe lời ông cụ như vậy, kể từ sau khi kết hôn càng không ngừng thuyết phục anh đến công ty nhà họ Tổng giúp một tay. Vừa bắt đầu anh thế nào cũng không đồng ý, nói xong lời cuối cùng, vậy mà cô lại uy hiếp anh cũng không cần về giường ngủ, muốn ngủ riêng với anh.

Vấn đề này quá nghiêm trọng, cho nên anh chỉ có thể tâm bất cam tình bất nguyện. Nhưng không tới một tuần lễ, anh sắp nổi điên thật. Không phải anh không giải quyết được những vấn đề kia, mà là anh từ trước đến giờ đều lấy việc phẫu thuật cứu người làm niềm vui, cuộc sống tự do đã mất đi chỉ hướng thì làm sao có thể ngồi yên ở trong phòng làm việc chứ?

Đây rõ ràng chính là muốn mạng anh mà.

Cho nên, mặc kệ như thế nào, anh đều phải kéo thêm người chịu tội thay. Mạnh vừa đứng trở về nước, để cậu ta tới đây giúp anh một chút, mấy cái dự án đầu tư thị trường anh sắp phiền chết rồi, không muốn nhìn lại mấy cái khiến anh nhức đầu kia nữa.

Sáng sớm, bạn nhỏ Sở Trí Tu cùng ba đến nhà họ Tổng, bởi vì tiểu công chúa nhà họ Tổng Điềm Điềm nhất định muốn cậu nhóc qua chơi chung, cũng không biết chuyện gì xảy ra, Sở Trí Tu luôn không thích chơi chung với mấy bé gái, đối với Điềm Điềm ăn vạ luôn bất đắc dĩ thỏa hiệp.

"Nguyệt Nhi, hôm nay chúng ta đến lớp múa có được không?" Sau khi hai cha con bọn họ ra cửa, Ngưng Lộ cho tiểu công chúa Sở gia Sở Dao Nguyệt mặc quần áo xong, chuẩn bị cùng nhau đến lớp luyện múa.

Tiểu công chúa nhà bọn họ, từ nhỏ đến lớn rất ngoan ngoãn, thích nhất chính là múa, mỗi lần nghe nhạc vang lên thì thân thể nhỏ sẽ tự động lắc lư theo nhịp.

"Mẹ, mẹ nhảy với con có được không?" Sở Dao Nguyệt mới hơn hai tuổi một chút, mái tóc vừa đen vừa bóng rồi bù xòa trên vai, lông mi dày, khuôn mặt hồng hào, mịn màng như sữa quả thực là một khuôn mẫu in ra từ mẹ. Không trách được anh hai với ba rất thương yêu.

"Được, hôm nay chúng ta cùng nhau tập." Đưa tay thành thạo cột tóc cô bé, cúi người hôn lên khuôn mặt nhỏ, Ngưng Lộ và tiểu bảo bối tay nắm tay cùng nhau ra ngoài.

Hai mẹ con ở lớp múa tập một tiếng, vì Tiểu Nguyệt Nhi mệt nên kết thúc. Ở phòng vũ đạo nghỉ một hồi lâu, họ cùng nhau xuống tiền sảnh dưới cao ốc chờ Sở Mạnh đến đón.

"Mẹ, sao ba còn chưa tới? Bụng của con đói." Tiểu Nguyệt Nhi bò lên trên đầu gối mẹ, tay ngán vỗ vỗ bụng nhỏ của mình.

"Bảo bối, chờ thêm chút nữa có được không? Ba với chú A Tự còn chút việc đang nói. Sẽ tới ngay mà." Ngưng Lộ nhìn đồng hồ, rõ ràng Sở Mạnh nói 10 phút nữa sẽ đến, bây giờ sắp 20 phút rồi sao còn chưa tới? Có phải ở trên đường đã xảy ra chuyện gì không? Trong miệng an ủi con gái nhưng trong lòng Ngưng Lộ bắt đầu lo lắng.

"Mẹ, chúng ta đi ăn bánh ngọt trước được không?" Mở to đôi mắt tròn xoe, thấy được đối diện khách sạn có cửa hàng đồ ngọt, nước miếng Tiểu Nguyệt Nhi sắp chảy ra rồi, bụng giống như càng lúc càng đói hơn thì phải.

"Bảo bối. . . . . Đợi thêm 5 phút nữa có được không?" Không đành lòng thấy tiểu bảo bối đói bụng lại lo lắng chồng mình gặp chuyện không may.

"Mẹ, đừng mà. Chúng ta vừa ăn vừa chờ ba có được không?" Tay nhỏ ôm chặt lấy tay mẹ, đi mà mẹ!

"Được, mẹ nói với ba đã."

Không cưỡng lại được con gái cầu xin, Ngưng Lộ từ trong túi lấy điện thoại di động ra, gọi điện thoại.

Điện thoại rất nhanh kết nối, bên kia truyền đến giọng nói trầm thấp, dễ nghe của anh: "Ngưng Nhi, xin lỗi em. Bên này A Tự còn có chút chuyện, bọn anh xử lý xong sẽ lập tức tới được không?"

"Chồng à, cục cưng muốn ăn bánh ngọt, vậy bọn em ngồi ở cửa hàng đối diện khách sạn được không?" Thì ra là anh còn đang bận! Cô cũng bót lo lắng. Có phải A Tự quá đáng lắm không? Chồng cô thật vất vả mới nghỉ ngơi được, thế mà anh ta lại phí hết tâm tư tìm việc cho chồng cô làm!

"Được. Cẩn thận một chút, bọn anh lập tức đến." Sở Mạnh giờ cổ tay lên, đại khái còn 15 phút nữa là có thể kết thúc.

"Ba, Nguyệt Nhi nhớ ba." Tiểu công chúa không cam lòng bị lạnh nhạt, nằm úp về phía bên cạnh điện thoại mẹ, hướng về phía điện thoại nói to.

"Tiểu bảo bối, ba cũng nhớ con. Ngoan ngoãn nghe lời mẹ, ba lập tức tới ngay." Vừa nghe đến giọng nói đáng yêu của con gái, oán hận của Sở Mạnh đối với Tổng Từ Tự lại thêm một tầng. Là bác sĩ, vốn là phải làm chuyện cứu người, chạy đến công ty chỉ biết ảnh hưởng công việc bình thường thôi, mặc dù cậu ta ở đại học cũng học thêm ngành Quản Trị Doanh Nghiệp. Cũng không biết Đại lão Tổng gia nghĩ thế nào, cố tình muốn cậu ta tới công ty làm việc mới cam tâm.

"Ba hẹn gặp lại." Lấy được cam kết, tiểu công chúa ngoan ngoãn nắm tay mẹ đi đến cửa hàng đồ ngọt đối diện.

"Mẹ, con còn muốn một cây kem, có được không?" Sở Dao Nguyệt thoải mái ngồi trên ghế chơi ghép hình.

"Con ngồi ở đây, không được đi đâu đó. Mẹ đi tới bên kia." Phục vụ vừa mới đi, Ngưng Lộ ngại lại kêu người ta tới đây nữa, dù sao từ đây đến đó cũng không xa, cô tự đi được rồi.

"Con biết rồi mẹ." Sở Dao Nguyệt cũng không ngẩng đầu lên nói.

"Xin chào quý khách." Từ lối vào truyền đến giọng nữ cứng nhắc, đi vào là một người đàn ông lịch sự, nhã nhặn, phong độ của người trí thức khiến người ta nhìn một cái cũng biết là một học giả bụng đầy kinh luân.

Đường Tinh Đằng không thể tin vào mắt mình, bóng lưng người phụ nữ kia quen thuộc như vậy, sẽ không phải là người kia anh biết chứ?

Anh sững sờ.

"Quý khách còn cần gì nữa không?" Nhân viên trước quầy nhẹ giọng hỏi.

"Không cần, cảm ơn!" Ngưng Lộ không để ý đến có người đi vào, hơn nữa từ khi đi vào người kia vẫn nhìn chăm chăm cô. Cô cầm nước đá bào sau đó xoay người đi về phía con gái ngồi.

Giọng nói quen thuộc như vậy, gò má quen thuộc như vậy, không phải cô thì là ai? Cho dù đã xa cách nhiều năm, nhưng bóng dáng cô nhưng vẫn in trong tim anh. Biết rất rõ rằng không nên cũng không thể, anh vẫn không thể quên được thì làm thế nào?

"Ngưng Lộ, là em thật sao?" Lời vừa ra khỏi miệng, Đường Tinh Đằng phát hiện giọng nói mình kích động cùng không tin như vậy.

Đang đi về phía con gái, Ngưng Lộ nghe có người gọi tên cô, lập tức sợ ngây người. Trước kia lúc đi học, cô ít thân quen với bạn học, huống chi việc học của cô lại gián đoạn, cộng thêm lại có con nhỏ, căn bản cũng không có thời gian gặp gỡ người khác nhiều. Mấy năm này cô vẫn ở nước ngoài, vừa trở về không bao lâu sao lại có người nhận ra cô chứ? Huống chi là đàn ông nữa.

Nhưng giọng nói kia như từ chân trời xa xôi truyền đến, vừa xa vừa gần, vừa quen thuộc lại vừa lạ lẫm.

"Ngưng Lộ, anh là Đường Tinh Đằng, em quên anh rồi sao?" Anh đi nhanh đứng trước mặt cô, cẩn thận nhìn cô, nhìn cô nhiều năm không thấy lại chẳng thay đổi ở những nơi khác nhau. Trong mắt anh bắn ra chân tình cuộn cuộn và dịu dàng, đây là cô gái khiến anh không yên lòng mấy năm nay, rốt cuộc anh cũng gặp lại được cô! Nhưng ánh mắt kinh ngạc không thôi của cô là đã quên anh rồi sao?

Cô vẫn đẹp như vậy, thậm chí còn đẹp hơn 7 năm trước: tóc dài đến thắt lưng, lông mày và lông mi càng làm nổi bật khuôn mặt cô, lúc này đã hoàn toàn không nhìn thấy nét u buồn trên mặt cô, bây giờ hiện lên trên mặt cô chính là hài lòng, vui vẻ. Cô gái hai mươi bảy tuổi lại thêm đáng yêu thùy mị, thướt tha của phụ nữ trưởng thành, nhìn ra được cô sống rất tốt. Là vì ở bên người đàn ông cường thế họ Sở kia sao?

Nhưng anh nghe nói Sở Mạnh mấy năm trước đã không còn ở Sở Thành nữa. Sở dĩ anh đi nghe ngóng động tĩnh giới kinh doanh là vì trong tiềm thức còn muốn biết tin tức của cô. Mặc dù anh biết mình chẳng thể làm gì, nhưng trái tim sẽ không tự chủ được mà quan tâm trong lặng lẽ ...

"Đường đại ca. . . . . Là anh." Ngưng Lộ nhẹ nhàng gọi anh. Cô thật không ngờ sẽ gặp lại anh, cô hồi tưởng lại thì cảm thấy giống như vừa trải qua một vòng luân hồi dài như vậy. Người đàn ông này đã từng cho cô ấm áp, cô chưa bao giờ nghĩ tới sẽ gặp lại anh lần nữa.

"Ngưng Lộ, thật may, em vẫn còn nhớ anh." Vẫn là nụ cười quen thuộc mà ấm áp như vậy, đã nhiều năm vẫn chưa từng thay đổi.

"Anh. . . . . sao anh lại ở đây?" Mới gặp còn kinh ngạc, Ngưng Lộ khôi phục bình tĩnh. Trong cuộc sống cô không nhiều bạn bè lắm, thời gian gặp gỡ Đường Tinh Đằng cũng không lâu, nhưng anh đã coi cô như là một người bạn cũ.

"Cháu gái nhà anh chỉ định muốn ăn bánh ngọt tiệm này, tiện đường đi qua mua thôi." Anh cũng mới về nước không lâu, hôm nay vừa đứng đi thăm một số bạn bè cũ, chị gái gọi bảo tới đây mua bánh ngọt.

"Đường đại ca, trùng hợp thế sao. Có rảnh không bằng uống chung ly cà phê?" Ánh mắt nhìn qua chỗ khác, tiểu công chúa vẫn còn ở chỗ kia chơi ghép hình.

"Được, đứa nhỏ là. . . . ." Theo ánh mắt của cô, Đường Tinh Đằng cũng nhìn thấy cô bé nhỏ ngồi ngay ngắn trên ghế dựa. Dung mạo này giống cô như đúc, xinh đẹp vô song, làm sao có thể không có quan hệ với cô được?

"Đó là tiểu bảo bối nhà họ Sở em đấy." Vừa nói đến con gái nhà mình, Ngưng Lộ vui vẻ cười. Đi những bước nhỏ về bên cạnh Sở Dao Nguyệt, cúi đầu.

"Nguyệt Nhi, chào chú đi."

"Chú?" Sở Dao Nguyệt cuối cùng ngẩng đầu lên, vẻ mặt vô cùng nghi ngờ chú trước mặt, mặc dù không giống với ba nhưng cũng là rất đẹp mắt. Tại sao cô chưa bao giờ gặp qua chú này?

"Tiểu bảo bối, chào con. Rất vui được gặp con." Nhìn cặp mắt giống cô như đúc, trong lòng Đường Tinh Đằng cảm giác mát mẻ nặng hơn. Nhưng giọng nói của anh vẫn dịu dàng như cũ.

"Chú, con tên là Nguyệt Nhi. Ba nói con là công chúa mặt trăng trên trời." Xem ra người nào ôn tồn nho nhã đến đâu cũng được hoan nghênh. Đường Tinh Đằng vừa mới ngồi xuống đã nhận được sự của hoan nghênh tiểu công chúa, bàn tay nhỏ đưa ra muốn bắt tay với người lớn.

"Nguyệt Nhi công chúa, chào con." Bàn tay nam giới thon dài ấm áp cảm bàn tay nhỏ mềm mại. Con gái chị hai cũng lớn như cô bé này, nhưng lại không được lòng người như Nguyệt Nhi, suốt ngày là tiểu yêu tinh gây họa.

"Xin hỏi hai người tự giới thiệu xong chưa? Xong rồi thì có thể ăn." Phục vụ đã đem điểm tâm ngọt lên hết rồi.

"Mẹ, con muốn ăn nước đá bào trước." Vừa nhìn thấy đồ ngọt thì vô cùng phấn khích, Nguyệt Nhi công chúa lập tức rút tay về, đưa tay cầm nước đá bào qua.

"Nguyệt Nhi, chậm một chút. Chú vẫn còn ở đây, không thể không có lễ phép." Con gái nhà cô lúc nào cũng ngoan, chỉ khi đối mặt với đồ ăn mình thích thì chẳng biết biến đâu mất rồi.

"Không sao, ngôi sao gây họa nhà anh cũng như vậy." Đường Tinh Đằng lơ đãng nói.

"Đường đại ca, nhà anh cũng có con rồi sao?" Đoán chừng mới vừa rồi gặp mặt còn quá kinh ngạc, Ngưng Lộ không nghe được Đường Tinh Đằng nói là cháu gái anh. Mà nói đến con, Ngưng Lộ đã là mẹ của hai đứa bé vô cùng vui vẻ. Nghĩ lại thì Đường Tinh Đằng nên sớm có con mới đúng, Đường đại ca còn lớn hơn cô mấy tuổi mà.

Năm đó, người đàn ông kia đã cùng cô đi qua khoảng thời gian cô đơn, bất lực, hôm nay cũng đã làm cha rồi. Cô cảm thấy vui vẻ vì anh, đúng, cảm thấy vui vẻ.

Có lẽ hạnh phúc trong lòng mỗi người, trong tiềm thức cũng hi vọng bạn bè bên cạnh mình cũng có thể có được hạnh phúc.

"Anh còn chưa kết hôn. Là con gái của chị." Nhận lấy cả phê phục vụ đưa, Đường Tĩnh Đằng cảm giác giọng nói mình mang theo chút vị khổ sở, giống như là cả phê không thêm đường vậy.

Không phải anh không tốt, không có ai thích. Chị là vẫn không tìm được người anh muốn nhất, anh thà thiếu chó không lạm. Những năm này, anh đem toàn bộ sức lực vùi đầu vào công việc nghiên cứu, giảng dạy mình thích. Đối với chuyện nam nữ không đếm xỉa đến, người nhà thúc giục cũng chỉ cười cho qua.

Không phải anh không muốn kết hôn, mà là không có một người có thể bước vào tim anh. Mặc kệ đối với ai, anh đều là nho nhã, lịch sự như nhau, vĩnh viễn sẽ không niềm nở thêm một chút.

"Chị?" Ngưng Lộ nhớ lại từng có gặp Đường Linh Chi một lần. Cô gái kiêu ngạo, có năng lực như vậy lại cam tâm tình nguyện một cuộc sống sinh con dưỡng cái bình thường sao?

"Đúng vậy. Mấy năm trước chị anh đã kết hôn rồi."

"Vậy sao anh . . . . ." Ngưng Lộ không dám mở miệng hỏi. Mặc dù trước kia bọn họ là bạn bè, nhưng vấn đề này hình như khá riêng tư.

"Không sao, Ngưng Lộ. Anh chưa kết hôn chỉ là bởi vì còn chưa tìm được cô gái để anh nắm tay cả đời thôi." Người con gái duy nhất khiến anh động lòng đời này cũng đã không còn hi vọng gì rồi.

"Đường đại ca, là anh yêu cầu quá cao rồi." Năm đó, trong trường học nhiều như vậy nữ sinh mê anh vậy mà!

"Được rồi, đừng nói chuyện này nữa. Những năm qua em sống tốt không?" Chuyện tình cảm cần nên nói tiếp sao? Dù sao người anh thích đang ở trước mặt nhưng lại không thể nói ra khỏi miệng.

"Chúng em rất tốt. Trong khoảng thời gian này mới từ Luân Đôn về." Ngưng Lộ cầm khăn giấy lau vụn bánh ngọt dính trên khóe miệng của tiểu công chúa tham ăn.

"Bọn em ở Luân Đôn? Trùng hợp thế sao?" Nói đến thành phố mấy năm nay mình vẫn nán lại, Đường Tĩnh Đằng hình như rất vui vẻ. Bởi vì anh dạy đại học ở Luân Đôn.

Giống như trên đất khách quê người gặp bạn cũ, bọn họ vui vẻ nói tới thành phố xa xôi mà quen thuộc. Từ Viện bảo tàng Anh đến phố lớn ngõ nhỏ ở Luân Đôn, bọn họ không chỗ nào không nói.

Cộng thêm Ngưng Lộ vì để cho mình càng thêm phong phú thi đã đi học văn học Anh, cũng gần với lĩnh vực Đường Tĩnh Đằng nghiên cứu. Cho nên bọn họ nói chuyện rất thoải mái.

Vui vẻ và thoải mái như vậy mãi cho đến khi một người đàn ông đẩy cửa vào, tiểu công chúa bên cạnh đang vui vẻ ăn mấy thứ linh tinh lớn tiếng gọi: "Ba." Mới dừng lại.

Sở Mạnh nhú mảy đi tới. Tại sao vợ anh lại trò chuyện vui vẻ với một người đàn ông nhìn quen mắt như vậy?

Anh cũng chỉ là tới đây muộn nửa tiếng thôi, đã xảy ra chuyện gì sao?

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Ác Ma Quá Yêu Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 91: Ngoại Truyện 3 – Nợ Cũ

"Sở Mạnh, anh đã đến rồi. Đây là Đường Tĩnh Đằng Đường đại ca, anh còn nhớ chứ?" Ngưng Lộ vui vẻ thấy chồng mình đi vào, lập tức đứng lên kéo cánh tay anh. Không chú ý tới người nào đó sắc mặt đã bất thường.

"Anh Sở, chào anh. Hi vọng không quấy rầy đến mọi người." Đường Tĩnh Đằng đứng lên lễ độ vờ tay. Vẫn là người đàn ông cường thế như trời. Thi ra là năm đó mình ngu như vậy, lại cho rằng cô không hạnh phúc. Nếu là thật, vậy hôm nay người đứng bên cạnh cô sẽ không phải là anh ta.

Thích một người không có sai, chỉ là thời gian sai thời.

"Anh Đường, hân hạnh được gặp." Dù trong lòng đã nổi khùng, nhưng trên mặt anh vẫn bình tĩnh như thường.

Hai người đàn ông, nhìn như nắm tay, rất nhẹ rất nhạt.

"Tôi không quý rầy hai người nữa, Ngưng Lộ, có cơ hội chúng ta hẹn gặp lại. Tiểu công chúa, hẹn gặp lại." Đường Tinh Đằng không phải đứa ngốc, biết người đàn ông trước mặt đã mất hứng, chỉ là không có biểu hiện ra mà thôi. Gặp lại, còn có cơ hội gặp lại sao? Hay là không bao giờ gặp nữa?

"Hẹn gặp lại chứ." Tiểu công chúa của chúng ta vừa ăn đồ vừa nói không rõ.

"Đường đại ca, hẹn gặp lại. Đúng rồi, chừng nào anh sẽ đi Luân Đôn?" Cô gái nhỏ hoàn toàn bị hạnh phúc bao phủ, căn bản không có cảm thấy thân thể người đàn ông bên cạnh đã từ từ trở nên cứng ngắc.

"Đầu tháng sau thôi. Đến lúc đó có thời gian chúng ta sẽ liên lạc lại." Đường Tinh Đằng đi qua mặt, cười nhạt. Chỉ sợ là người đàn ông bên người cô kia không muốn cho bọn họ gặp lại thôi?

"Được. Tạm biệt!" Ngưng Lộ nhìn bóng dáng anh rồi đi ngọt ngào cười. Đường đại ca thật sự là một người đàn ông rất tốt, tính khí được, tính tình rất trầm tĩnh, học thức lại phong phú, là một người bạn hiếm có. Cũng không biết tên đàn ông tính tình không tốt nhà mình có đồng ý cho cô kết bạn nam không, đoán chừng là khá khó.

"Ba, ba không vui sao?" Cuối cùng Sở Dao Nguyệt từ trong đồng thức ăn mê người đứng lên, đưa tay nhỏ về phía ba muốn ôm.

"Không có. Tiểu công chúa vui về không?" Thấy khuôn mặt nhỏ đáng yêu của con gái, con giận có lớn hơn nữa cũng giảm bớt. Sở Mạnh cầm khăn ăn trên bàn lên nhẹ lau vụn bánh ngọt trên khóe miệng con gái.

"Vui về. Hôm nay con với mẹ cùng nhau nhảy. Mẹ nhảy không đẹp như Nguyệt Nhi." Ở trong lòng ba, tiểu công chúa của chúng ta bắt đầu thao thao bất tuyệt nói chuyện nhỏ hôm nay.

"Bảo bối, hôm nay còn muốn đi nơi nào chơi nữa không?" Sở Mạnh sửa sang lại mái tóc bay loạn trước trán con gái, cúi đầu nhẹ giọng hỏi, hoàn toàn không để ý tới mẹ đứa nhỏ ở một bên trợn mắt.

Không sai, chính là tâm trạng anh cực kỳ khó chịu. Thấy cô cùng một tên đàn ông khác cười đến vui vẻ như vậy, chưa kể còn lưu luyến không rời hỏi thăm thời gian gặp mặt lần sau, điều này làm sao anh có thể vui vẻ chứ?

Anh vẫn cho là anh sẽ không còn thấy hành vi ấu trĩ như vậy. Nhưng hôm nay anh phát hiện anh quá sai, không phải anh hào phóng không so đo, mà là những năm gần đây cho tới bây giờ cô từng chưa có những hành vi nhìn như thân mật với người đàn ông khác.

Nhưng mới vừa rồi, cô lại có thể cùng thằng đàn ông khác cười ngọt đến như vậy.

Thì ra độc chiếm của mình đối với cô đáng sợ như vậy, đáng sợ đến mức không muốn cho cô có bất kỳ dính dáng nào đến người đàn ông khác. Bạn bè? Giữa nam nữ vĩnh viễn không có quan hệ bạn bè đơn thuần. Huống chi người kia đã từng rình mò phụ nữ của anh, làm sao anh có thể cho bọn họ gặp mặt lại chứ?

Nhưng mà, anh biết, cô rất vui về! Anh phải làm sao mới được? Chuyên quyền độc đoán ngăn cản cô sao? Trước kia có lẽ anh sẽ thế, nhưng bây giờ, sau khi anh và cô yêu nhau, hiểu nhau, anh không còn muốn như vậy.

Vậy cũng chỉ có khổ mình, đem toàn bộ bất mãn vào nuốt trong bụng đi! Đáng chết, mùi vị như vậy thật sự là cực kỳ khó chịu.

"Ba, Nguyệt Nhi muốn về nhà rồi." Giọng nói trẻ con non nớt nhỏ dần, cuối cùng, sau khi nhảy nhót hơi mệt lại ăn uống no say, tiểu công chúa chúng ta nằm sấp trong ngực ba ngủ thiếp đi.

"Vậy bây giờ chúng ta về nhà." Dem đầu con gái để vào vị trí bả vai thích hợp, Sở Mạnh không nhìn người phụ nữ gần người đó nữa, trực tiếp đi ra ngoài.

"Sở Mạnh, anh. . . . ." Ngưng Lộ không biết hôm nay anh làm sao? Bình thường anh tới đón cô cũng sẽ một tay ôm con gái một tay khoác vai cô cùng đi.

Nhưng anh thế nhưng không để ý tới cô! Sau khi cô chạy đến bên cạnh anh, mở cửa xe để tiểu công chúa Sở gia vào ghế sau.

Người đàn ông này, thật sự khó hiểu. Rốt cuộc anh đang giận cái gì?

Dọc theo đường đi, bọn họ một câu cũng không có nói. Ngưng Lộ cẩn thận quan sát gò má lạnh lùng của anh. Không phải là cô chọc anh giận chứ? Hình như không có mà? Mới vừa rồi ở trong điện thoại bọn họ không phải còn tốt sao?

Vậy rốt cuộc là sao? Chẳng lẽ là công việc không thuận lợi? Không trách được anh lâu như vậy mới tới.

"Sở Mạnh. . . . ." Giọng nói kéo thật là dài rất dài, nhìn anh còn không để ý đến cô.

"Ừ." Lại tức giận còn chưa nhẫn tâm không trả lời cô, nhưng chỉ là một đơn tiết nhẹ nhàng mà thôi, ánh mắt vẫn nhìn phía trước chăm chú, nhìn cũng không nhìn cô một cái.

"Sở Mạnh, anh biết không? Đường đại ca đang dạy đại học ở Luân Đôn, anh ấy . . . . . Sở Mạnh, anh làm gì vậy? Không cần lái nhanh như vậy." Ngưng Lộ còn muốn nói tiếp nhưng theo quán tính bị tốc độ xe tăng nhanh bất ngờ của anh làm ngã về phía trước, may là có cài dây an toàn, bằng không nhất định cô sẽ hôn kính chắn thủy tinh.

Cô còn dám nói thêm câu nào về tên kia nữa, anh nhất định sẽ giận đến ném cô xuống xe.

"Sở Mạnh, anh đi chậm một chút. Đầu em choáng!" Ngưng Lộ đỡ trán mình, người đàn ông này, hôm nay thật sự có vấn đề.

* Diễn đàn Lê Quý Đôn *

Bọn họ như thế này có tính là chiến tranh lạnh đúng nghĩa không? Chắc là không, cùng lắm chỉ là anh đơn phương hờn dỗi mà thôi.

Kể từ ngày đó sau khi về đến nhà, anh cũng không nói với cô, cô chủ động tìm anh nói chuyện, anh vẫn không trả lời, nhiều lắm là từ trong mũi ngâm lên một tiếng "ừ". Người đàn ông này, diễn tuồng nào chứ?

Ban ngày thì như vậy, nhưng buổi tối anh thay đổi thành một con người khác.

Giống như là muốn trừng phạt cô vậy, ở trên giường không ngừng giằng vò cô. Hơn nữa người đàn ông kia căn bản cũng không có chú ý sức lực của mình, chinh cô đến lệ rơi đầy mặt, điên cuồng khóc lóc, cầu xin thương xót tha thứ vẫn không muốn bỏ qua cho cô.

Giống như bây giờ vậy . . . . .

"Sở Mạnh, dừng lại. . . . ." Loại kích thích điên cuồng này khiến cô không chịu nổi, sợ hãi ngập đầu, cô khóc lóc cầu xin tha thứ.

"Muốn anh ra ngoài? Cầu xin đi." Anh thở gấp bên tai cô.

"Chồng, chồng ơi, xin dừng lại. . . . . A!" Mang theo giọng nói yêu kiều, ngọt ngào không ngừng vang trở lại, vẫn như cũ không hề có tác dụng. Vào lúc này thời gian không có bất cứ ý nghĩa gì cả.

Nhưng người đàn ông kia hình như quyết tâm muốn hành hạ cô, không để ý tới tiếng cô cầu khẩn, bừa bãi tìm kiếm khoái cảm mình muốn. Cô nặng nề thở hồng hộc, thở ra thì nhiều, hít vào thì ít, hô hấp biến thành một chuyện vô cùng khó khăn. Anh không phải muốn chinh cô tới chết thật chứ? Tên đàn ông đáng chết này thật là quá đáng.

Cơ căng thẳng, mồ hôi đầm đìa, rốt cuộc cô không chịu nổi kích thích như vậy, trước mặt bỗng tối sầm, đã bất tỉnh. Trước khi hôn mê, trong ý thức cô chỉ nghĩ, sáng sớm ngày mai cô nhất định phải hỏi rõ ràng, cuối cùng anh bị cái gì?

Cái mà cô gọi là sáng thức dậy, lúc cô mở mắt ra thì cũng đã biết quá muộn, hiện tại ít nhất cũng là buổi trưa. Nếu như còn là buổi sáng, tiểu công chúa đã sớm tới gọi cô, nhưng hôm nay con gái không có tới, chẳng lẽ là ba cha con nhà họ Sở đáng ghét kia đã đi ra ngoài?

Chỉ có khả năng này thôi, bằng không trong nhà sẽ không yên tĩnh như thế.

Hai tay vịn cái hông sắp gãy, Ngưng Lộ chậm chậm đi vào phòng tắm, cô dùng nước ấm ngâm thân thể. Nếu tiếp tục mặc anh làm càn như vậy nữa, thân thể cô sẽ hỏng mất.

Rất tốt, thật sự rất tốt.

Sau khi để mình ngâm thoải mái trong bồn nước nóng, bắp thịt toàn thân đau nhức cuối cùng cũng dễ chịu một chút. Nhưng đợi cô ra khỏi phòng, bước xuống lầu thì phát hiện bọn họ bỏ lại cô một mình ra ngoài thật.

Dọn dẹp sạch sẽ bàn ăn, trên tờ giấy ghi chú có viết: Mẹ, chúng con đến nhà ông ngoại. Bữa sáng giữ ấm trong tủ. Phía sau còn một khuôn mặt cười thật to. Chữ là Sở Trí Tu viết, mặt cười là Sở Dao Nguyệt vẽ.

Cái người đàn ông đáng ghét đó, ngay cả một chữ một câu cũng không để lại. Hừ. Anh ta giỏi lắm! Lạnh nhạt cô còn muốn ngược đãi cô sao? Chờ tới bọn họ về cô phải tính sông phẳng món nợ này, không thể giống như cô vợ nhỏ chịu tội oan giống mấy ngày qua được. Muốn xử cô cực hình, cũng phải ra tội danh mới được chứ?

Được rồi, thật ra thì không cần chờ đến tối, lúc cô lấy ra vốn phái là buổi sáng ra ngoài, ly sữa tươi nóng hổi mới uống một nửa, trứng ốp la trong đĩa đang muốn đưa vào miệng thì cái tên đáng ghét đó đã về.

Khóa lại cửa thì thấy cô ăn điểm tâm, anh cũng chỉ là dùng khoe mắt nhìn một chút rồi trực tiếp đi về phía thư phòng.

"Rằm" một tiếng, uống sạch ly sữa tươi trên bàn, Ngưng Lộ oán hận cắn bánh mì sandwich. Sở Mạnh, anh nhất định phải như vậy thật sao?

Được, em thấp tùng anh đến cùng. Nhưng muốn khai chiến trước có phải cô nên ăn no bụng trước không? Bằng không sao cô có thể là đối thủ của anh

chứ. Hừ! Em ăn.

Cô vợ nhỏ đã ăn uống no đủ, trên chân còn mang dép phòng bếp, nhưng khí thế không giảm mà xông tới phía thư phòng.

"Rầm" một cái đập cánh cửa dày ra, dùng sức quá lớn, cánh cửa thậm chí đập vào tường, phát ra tiếng vang rất lớn.

Người đàn ông xoay người lại đối mặt từ đầu tới cuối cũng không có mở miệng, anh không chút cử động nhìn chằm chằm laptop trước mắt.

"Sở Mạnh, em muốn nói chuyện với anh." Bước tới gấp laptop anh lại. Để anh không còn phớt lờ cô nữa.

"Nói chuyện gì?" Cô gái này, rốt cuộc cũng không nhịn được nữa sao? Anh chính là đang đợi, đợi cô chủ động tìm anh nói chuyện. Tất cả đều nằm trong lòng bàn tay anh rồi.

"Anh còn không biết xấu hổ mà hỏi sao?" Ngón tay mảnh khảnh tức giận chỉ anh. Sao lại có người vô lại thế chứ? Những năm gần đây anh yêu cô, cưng chiều cô khiến cô hầu như quên anh đã từng là một tên khó ưa cỡ nào. Mà cái tên khó ưa này ẩn náu nhiều năm cuối cùng cũng lộ ra cái đuôi hồ ly rồi.

"Anh không hiểu chuyện gì mà không biết xấu hổ hỏi?" Hai tay vòng trước ngực, Sở Mạnh dựa cả người vào lưng ghế. Cái cô vợ này, thật sự là càng ngày càng hung hăng. Có điều, chỉ cần đối với anh là được, mặc kệ là cô dịu dàng hay là hung hăng, người đàn ông cô muốn đối mặt, chỉ có thể là anh.

Xem ra quá sùng cô tới trời, cô đã quên mất người đàn ông như anh là ai. Lại dám cười ngọt ngào với thằng khác như vậy sao?

"Anh. . . . . Sở Mạnh, đồ xấu xa. Lòi như vậy anh cũng nói được sao? Ban ngày thì mặt lạnh như băng với em, buổi tối còn. . . . ." Đồ mặt, không nói ra miệng được. Cô cũng không vô si hạ lưu như anh, cái gì cũng nói được.

"Buổi tối như thế nào?" Cuối cùng khóe miệng cũng nhếch lên.

"Anh còn cười được? Còn dám cười? Toàn thân em đều đang đau, anh lại dám cười?" Thật sự không nhịn nổi nữa, một thân bỏ nhào về phía trước, trực tiếp ngồi lên đùi anh, tay nhỏ nắm chặt thành quyền không ngừng đánh vào lồng ngực cứng rắn. Không có việc gì sao phải phát triển khỏe mạnh vậy chứ? Làm hại tay cô đánh đến đỏ mà chỉ như gãi ngứa anh.

"Được rồi. Lúc đánh anh thân thể không đau sao? Hả?" Dễ dàng khống chế hai tay cô. Chỉ về sức lực của cô, cũng không khác gãi ngứa cho anh là mấy.

"Sở Mạnh, sao anh có thể ức hiếp em như vậy chứ? Anh, thật sự là rất quá đáng!" Rốt cuộc anh có hiểu được cái gì gọi là thương hương tiếc ngọc không?

"Anh ức hiếp em ở đâu hả?" Sao lại có người đáng trách vậy chứ!

"Anh ở đâu cũng ức hiếp em hết." Cố ý ở trong lòng anh uốn éo.

"Em còn cử động nữa, anh sẽ ức hiếp em tới không dậy nổi thật đó." Lá gan thật sự là càng lúc càng lớn, ngồi trên đùi anh còn dám nhích tới nhích lui.

"Rốt cuộc anh giận em cái gì chứ?" Dừng giãy dụa, tên cầm thú này cũng không phải là nói láo, cô còn nhúc nhích nữa, anh nhất định sẽ tàn ác chinh cô. Chỉ là mấy phút ngắn ngủn, cô rõ ràng cảm thấy "anh" đã bị "thức tỉnh".

Ánh mắt anh nóng bỏng, trong con ngươi có hai ngọn lửa đang hùng hực cháy. Tình huống trước mắt rất không cho phép cô lạc quan, cho nên vẫn nên thức thời chút.

"Cuối cùng cũng biết anh tức giận? Có sợ không?" Nhìn cô vợ nhỏ mặt mũi ngồi phịch trong ngực, anh cực kỳ đau lòng. Nhưng vì để sau này không xảy ra chuyện như vậy nữa, anh vẫn nên nhịn mới được.

"Sợ. Sở Mạnh, về sau không cần lại tức giận có được không?" Bộ dáng anh tức giận thật đáng sợ cũng quá đáng ghét. Nhưng sao anh phải tức giận?

"Được. Về sau chỉ cần em không qua lại quá thân mật với đàn ông khác, anh sẽ không tức giận. Cũng không thể cười ngọt ngào như vậy, biết không? Ngưng Nhi, em là của một mình anh." Cô khóc, cô cười, cô tủi thân, cô vui vẻ đều chỉ có thể đối với một mình anh. Tên khác cứ càng xa càng tốt! Anh chính là người ác bá như vậy.

"Được!" Cô gái bị lạnh nhạt mấy ngày, một lần nữa trở về dịu dàng trong ngực anh, nghe giọng nói cưng chiều của anh, không biết mình đã lại bị bao lầy.

"Đây mới là cô gái ngoan của anh." Giống như là phần thưởng khi cô nghe lời, anh ở trên môi cô hôn nhiều cái.

"Đợi đã. . . . ." Cô vợ nhỏ cuối cùng lấy lại tinh thần từ lời ngon tiếng ngọt, ngẩng mặt lên, nghi ngờ nhìn khuôn mặt thoải mái của anh, đáng ghét, sâu trong đôi mắt cũng mang ý cười.

Anh nói gì? Qua lại thân mật với người đàn ông khác? Những năm gần đây bên cạnh cô trừ anh ra, miễn cưỡng còn có thể gọi là đàn ông thì chỉ có Sở Trí Tu, cô còn qua lại thân mật với người đàn ông khác sao? Sau khi đến Luân Đôn, mỗi ngày cô phục vụ cho hai đứa nhỏ đã đủ bận, còn bớt chút thời gian ra ngoài để tránh tách biệt với xã hội, ở đâu thời gian qua lại với người khác? Đùng bảo là đàn ông, cả phụ nữ cũng ít nữa.

Hơn nữa, lúc nào thì cô có cười ngọt ngào với người đàn ông khác chứ?

"Hả?" Nhướn lông mày lên hỏi. Thì ra là cũng không có để lựa gạt như vậy.

"Em qua lại với người đàn ông khác khi nào? Sở Mạnh, anh để em mang tiếng xấu sao?" Lần nữa đưa ngón tay ra chọc anh.

"Không có sao?" Ai đó cũng không tin mình nhìn hoa mắt.

"Không có." Ở đâu ra đàn ông chứ?

"Tiệm bánh ngọt." Nếu như cô không thừa nhận, anh không ngại nói cho rõ ràng. Anh muốn cô hoàn toàn hiểu, người đàn ông kia tuyệt đối không thể trở lại.

"Anh nói là Đường đại ca?" Che cái miệng nhỏ lên tiếng kinh hô.

Cái tên đáng chết này! Sao lại coi bạn bè cũ của cô thành tình địch chứ? Không thể phủ nhận, ban đầu có lẽ Đường đại ca có chút tình cảm với cô. Nhưng đã qua nhiều năm rồi, bọn họ còn lại cũng chỉ cũng chỉ là một phần tình bạn trong sáng thôi. "Còn dám gọi nữa?" Một cái đánh giòn giã vang lên trong thư phòng yên tĩnh. Trời ạ, thật đáng buồn! Vậy mà bị đánh.

"Em với Đường đại ca căn bản chẳng có gì cả. Anh làm sao vậy? Chẳng lẽ em không thể kết giao bạn bè sao?" Người đàn ông này không phải muốn hạn chế tự do của cô chứ?

"Có thể kết giao bạn bè, nhưng chỉ là bạn nữ giới. Hắn ta thích em, em không thấy được sao?" Ngu ngốc! Nói đến phần sau anh đã nghiêng rằng nghiêng lợi. Vợ anh làm sao có thể thả ra ngoài cho thằng khác dòm ngó chứ?

"Nào có? Bọn em chỉ là. . . ." Chỉ là bạn bè bình thường mà thôi, nhưng trước vẻ mặt lạnh lùng của anh, cô không nói ra miệng. Anh vậy mà nhìn ra được Đường đại ca thích cô? Có phải là đàn ông nhìn đàn ông đều tương đối chính xác không?

"Không có chỉ là. Về sau cách tất cả đàn ông xa một chút." Cảm tay nhỏ của cô, đếm từng ngón từng ngón tay ngọc anh yêu thích, thần nhiên giao phó cũng là ra lệnh.

"Anh đang ghen sao?" Miệng Ngưng Lộ mở ra thật to. Cười nhẹ tới gần phía trước, cẩn thận nhìn vẻ mặt anh không đổi sắc.

"Anh ghen."

"Hả?" Anh lại thẳng thắn thừa nhận như vậy, ngược lại hù cô sợ. Anh thế nhưng ở trước mặt cô nói anh ghen? Không phải anh uống lộn thuốc chứ?

"Anh ghen kỳ quái lắm sao? Thấy em với người đàn ông khác cười vui vẻ như vậy, chỗ này của anh sẽ rất khó chịu." Kéo tay cô qua đặt vào ngực, ánh mắt anh cực kỳ nghiêm túc.

Anh ghen không kỳ quái, kỳ quái là thái độ anh thừa nhận.

"Sở Mạnh. . . ." Ngược mắt nhìn thẳng anh. Sự thẳng thắn bộc trực của anh khiến cô đau lòng. Anh có thể yêu cầu cô như vậy, vậy cô có phải cũng có thể đưa ra một vấn đề không tính là quá đáng không?

"Có lời gì thì hỏi đi. Anh nhất định sẽ nói thật cho em biết." Trên gương mặt cô viết nghi ngờ. Anh còn có chuyện gì gạt cô sao? Đầu óc nhớ lại một lần, ngoại trừ chuyện bên ngoài, chắc là không có. Chỉ là, chuyện kia chỉ có anh và A Tự biết mà thôi, A Tự không thể nào nói cho cô biết. Vậy thì là cái gì chứ?

"Anh, trước kia từng có phụ nữ khác không?" Ở trong lòng nghĩ tới nghĩ lui nhiều lần, cuối cùng vẫn nói ra. Thì ra là cô không hỏi không có nghĩa là cô không quan tâm, không muốn biết. Nhưng mà vấn đề gốc như vậy, có phải hỏi vô ích không? Anh là người chồng lớn hơn cô gần 9 tuổi, lúc cô là một đứa trẻ thì anh đã trưởng thành, dựa vào thân phận và điều kiện của anh cho dù anh không chủ động đi trêu chọc người khác thì cũng sẽ có phụ nữ chủ động đưa tới cửa.

Nhưng mà, cô vẫn hỏi. Bởi vì cô cảm giác mình quan tâm! Đặc biệt là lần đó, anh mang theo mùi vị người phụ nữ khác về ức hiếp cô, cô cho là mình sẽ lãng quên, thật ra cho đến bây giờ, cô phát hiện, cô thật sự quan tâm, chuyện kia chính là cái gai mắc ngang trong lòng cô, không nghĩ nữa sẽ không đau, nhưng nó sẽ luôn ở nơi đó.

"Ngưng Nhi. . . ." Lần này, trên mặt người đàn ông nào đó hiện vẻ khẩn trương. Tại sao cô muốn hỏi vậy? Anh nên trả lời cô thế nào?

"Anh chỉ cần trả lời em có hay không là được, không cần nói cái khác." Ngưng Lộ tự nhận là mình hỏi rất bình tĩnh, nhưng tại sao tay nắm quần áo anh lại có chút run lên.

". . . . . Có."

Rất tốt, vô cùng tốt! Người đàn ông này, người yêu cô không dối trá. Anh sẽ không nói dối cô, phải nói là anh khinh thường nói dối. Cuộc sống hầu như xuôi buồm thuận gió, đã từng có gia thế đáng để kiêu ngạo, bề ngoài ưu tú, đầu óc thông minh, căn bản anh không cần đi nói dối.

Nhưng tại sao anh không thể lừa cô? Ngọt ngào một phút trước bỗng chốc biến vị. Là cô tự tìm sao?

"Từng có bao nhiêu người?" Nếu đã hỏi, không bằng hỏi đến cùng đi! Không mình bạch chỉ làm mình mệt mỏi. Ai bảo anh quá đáng như vậy, ngay cả quyền lợi kết giao bạn nam thông thường cũng không có, vậy không phải cô cũng có quyền lợi yêu cầu anh tương tự sao? Làm như vậy có hơi quá đáng không?

". . . . ." Cái này có quan trọng không? Bây giờ nói cái này có quan trọng không? Sở Mạnh nhìn kĩ vào khuôn mặt nghiêm túc của cô. Những năm tháng thời niên thiếu hoang phí với bạn bè anh nên nói với cô như thế nào đây? Hơn nữa cô có thể chấp nhận không?

Anh không phải là người đàn ông lạ tình, nhưng anh thừa nhận anh đã từng có tò mò với phụ nữ, từng có năm tháng theo đuổi dục vọng. Nhưng anh chưa từng chìm đắm vào chuyện nam nữ. Đối với anh mà nói, chỉ là công việc xả stress thôi.

Ngưng Nhi, em muốn đáp án như thế nào?

"5 người?" Tại sao anh trả lời vấn đề cô lâu như vậy? Khó như vậy sao? Hay là nhiều tới mức anh cũng không nhớ?

". . . . ." Vẫn là trăm mặc.

"10 người?" Nhiều như vậy sao?

". . . . ."

"Chẳng lẽ là 100 người? Sở Mạnh, anh không cần dựa gần em như vậy." Sao anh có thể như vậy? 100 người là cái khái niệm gì? Cô không muốn sống nữa, vừa nghĩ tới anh từng hôn nhiều phụ nữ như vậy, cô không cách nào chịu đựng được. Trục tiếp tránh cái ôm của anh, Ngưng Lộ đẩy tay anh ra.

"Ngưng Nhi. Không cần nghĩ bậy, sao có thể có nhiều như vậy chứ?" Sở Mạnh cảm giác đầu mình sắp nổ tung. Được rồi, đều do năm nào không khống chế được mình, để A Tự xuống tay. Nhưng mà, 100 người? Rốt cuộc cái đầu nhỏ của cô chứa cái gì? Anh không phải ngựa đực có được không?

"Vậy anh nói đi, có bao nhiêu người?" Cô chính là muốn hỏi ra.

"Ngưng Nhi. . . . ." Bao nhiêu người? Sao anh lại đi nhớ chuyện này chứ? Căn bản anh cũng không nhớ anh đã từng quan hệ với bao nhiêu phụ nữ. Hơn nữa đều đếm hết mười đầu ngón tay rồi, nhưng muốn anh nói với cô thế nào đây?

"Không nói ra chính là rất nhiều hả?" Sau một phút nước mắt tràn ra.

"Ngưng Nhi, đừng khóc nữa được không?" Thấy cô rơi lệ, tim anh rối loạn, đi tới muốn ôm cô vào ngực.

"Sở Mạnh, không cho anh đụng em. Trước khi anh nghĩ ra là có bao nhiêu người, em không muốn để ý anh." Giống như là chán ghét đẩy anh ra.

"Ngưng Nhi. . . . ." Người đàn ông nào đó đau đầu nhưc óc, lại không thể ép buộc cô. Rõ ràng là anh muốn mượn cơ hội này không để cô có dính dáng đến người đàn ông khác, nói thế nào cuối cùng lại đến trên người anh? Hơn nữa còn là vấn đề nhạy cảm như vậy?

"Sở Mạnh, em chán ghét anh. Tạm thời không muốn để ý anh, em muốn yên tĩnh một mình. Anh không cần tới đây. . . . ." Đôi mắt rung rung, Ngưng Lộ từng bước hướng ra phía cửa thư phòng, mà người đàn ông bị uy hiếp lại chỉ có thể trơ mắt nhìn cô càng chạy càng xa.

Cửa thư phòng bị cô đóng lại, mặc dù, bên trong truyền đến tiếng vang lớn, tiếng đồ đạc vỡ dưới đất, giống như có trái bom ở nổ tung ra.

Động đất sao? Tại sao cả phòng ốc cũng run rẩy?

Cô nói cái gì? Yên tĩnh một mình? Vì chuyện này mà muốn yên tĩnh một mình? Được, anh để cô yên tĩnh.

Làm sao chuyện lại đi theo hướng này vậy?

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Ác Ma Quá Yêu Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 92: Ngoại Truyện 4 – Chiến Tranh Lạnh

Cuộc sống vợ chồng Sở Thị ngọt ngào bỗng chốc biến thành chiến tranh lạnh, nói đúng hơn, cũng không nên gọi là chiến tranh lạnh. Chiến tranh lạnh như vậy, hai bên vợ chồng chính là không nói chuyện, không tiếp xúc, nhưng trong lòng đều đang tức giận.

Nhưng bọn họ lại không giống, Ngưng Lộ đột nhiên trở nên rất bình tĩnh, giống như ngày thường, ăn cơm, ngủ, dẫn tiểu công chúa đến lớp múa.

Sở Mạnh cũng rất bình tĩnh, bởi “em xã” ăn cơm, tắm bộ, ngủ, thỉnh thoảng đến chỗ A Tự, tất cả đều như trước kia, nhưng kỳ thật, cái gì cũng không giống.

Không khí quái dị như vậy làm hai bạn nhỏ Sở gia cũng nhạy cảm phát hiện ba mẹ khác thường.

Ba mẹ của bọn họ, cùng nhau ngồi trên ghế sa lon mềm mại xem ti vi nhưng không còn có tiếng làm nũng ngọt ngào, bóc đồng ăn vạ của mẹ, cũng không có tiếng ba dịu dàng dụ dỗ cùng bắt đố thỏa hiệp.

Vậy bây giờ phải làm sao mới được? Bây giờ nhìn lại bọn họ, giống như là người xa lạ, đã từng quen thuộc nhất, hôm nay đã thành xa lạ.

"Nguyệt Nhi, em đi gọi mẹ đi." Bóng dáng một lớn một nhỏ ở cầu thang lầu hai lặng lẽ nhìn xuống.

"Anh hai, em không muốn. Em thấy ba mất hứng rồi!" Sở Dao Nguyệt mới hơn hai tuổi đã biết về mặt ba không cười như vậy chính là tức giận. Mặc dù bình thường ba rất cưng cô bé, nhưng thấy như vậy cô vẫn không dám đi xuống.

"Vậy chúng ta đi ngủ thôi." Sở Trí Tu kéo tay em gái đi về phòng cô bé. Mặc dù lá gan rất lớn, nhưng muốn chọc giận ba cậu, da cậu cũng căng cứng ra rồi.

"Anh hai, kể chuyện em nghe đi."

"Được. Nguyệt Nhi muốn nghe cái gì?"

"Em muốn nghe. . . . ." Âm thanh đoạn hội thoại nhỏ nhỏ dần dần mất hẳn trong màn đêm yên tĩnh.

Ngưng Lộ biết các con đều lo cho cô, nhưng bọn nhỏ lo cái gì chứ? Cô là người lớn, cô tất cả đều bình thường, ăn ngon ngủ được, cô chỉ là, chỉ là không muốn nói chuyện mà thôi, cô muốn suy nghĩ, nghĩ kỹ chuyện của mình, đợi cô suy nghĩ rồi là tốt thôi.

Muốn trách thì trách tổ chất thần kinh cô là được, trước kia rõ ràng không cần, tại sao sau khi đã kết hôn nhiều năm chột đi so đo chuyện như vậy?

Sở Mạnh cũng không cách nào mở miệng, anh không biết phải nói cái gì, phải nói thế nào. Thật ra thì bây giờ anh đang ở trong nỗi sợ hãi vô cùng xa lạ, đây tất cả đã phát triển đến mức anh không cách nào nắm trong tay.

Mà anh ghét nhất chính là không cách nào nắm trong tay, như vậy khiến anh bất lực, rất thất bại.

Ban đêm yên tĩnh, mấy đứa nhỏ trong nhà đã sớm ngủ, đã không biết trên TV chiếu chương trình gì. Hai người lớn cứ như vậy lẳng lặng ngồi nơi đó, không có ai mở miệng nói chuyện, cũng không có ai chủ động về phòng ngủ nghỉ ngơi.

Trầm mặc, trở thành đại danh từ duy nhất giữa bọn họ.

Anh như vậy tính là gì? Không giải thích, không tức giận, cũng không để ý tới cô, chỉ là thâm trầm nhìn cô. Bầu không khí ngột ngạt như vậy khiến Ngưng Lộ không chịu được nữa, ném điều khiển trong tay xuống, đứng dậy đi lên lầu.

Đúng, cô thừa nhận là mình lòng dạ hẹp hòi. Nhưng sao anh cứ mặc cô suy nghĩ lung tung tiếp như vậy? Cho dù là lừa gạt cô cũng không được sao?

Cố nén nước mắt đi qua bên cạnh anh thì không chế được mà rơi lệ.

"Ngưng Nhi. . . ." Hai tay có lực từ phía sau ôm lấy cô. Sở Mạnh ôm cô thật chặt vào ngực, không để cô nhúc nhích nửa phần. Bảo bối của anh, rốt cuộc muốn tức đến lúc nào nữa? Rốt cuộc muốn anh làm sao?

Muốn lừa gạt, muốn giấu giếm, thật ra thì rất dễ dàng. Lừa gạt cả đời, nhưng thật ra đơn giản nhất, khó khăn nhất là không muốn lừa gạt.

Anh muốn cô thấy rõ con người thật của anh, anh trước kia, anh bây giờ còn có anh tương lai. Chuyện đã qua anh không cách nào thay đổi, năm đó cô vẫn là bạn gái Sở Khương, kể từ lần đầu tiên gặp cô ở vườn hoa Sở gia, anh chưa từng nghĩ tới anh và cô sẽ lại gặp nhau, dù là anh thích người ta đến chết. Nhưng ông trời an bài cho bọn họ gặp nhau lần nữa, để cho bọn họ đi vào cung điện hôn nhân, cũng làm cho bọn họ yêu nhau say đắm.

Nếu muốn yêu, vậy sẽ phải yêu con người anh hoàn chỉnh. Nếu như sớm biết sẽ có ngày cùng cô yêu nhau khắc sâu trong lòng thế này, anh nhất định sẽ không buông thả bản thân, quyết không. Nhưng chuyện đã qua, anh không thể thay đổi gì cả.

Điều duy nhất anh có thể cam đoan với cô là, kể từ có cô, anh chưa từng để người phụ nữ nào vào mắt, tương lai trừ cô cũng không thể có người khác.

Ngưng Nhi, không cần tiếp tục giận anh nữa, có được không?

"Em muốn đi ngủ." Người đàn ông này, thật sự là quá ghê tởm. Muốn giãy giụa, chỉ cần anh không buông tay, cô vĩnh viễn chạy không khỏi. Cái ôm quen thuộc mà ấm áp như vậy chỉ làm lòng cô thêm xót xa thôi.

"Anh cũng muốn ngủ." Cô lại khóc nữa, cô vợ nhỏ này, luôn biết dùng cách gì lăng trì trái tim anh.

"Em không muốn ngủ với anh." Sao càng khóc càng lớn tiếng thế này?

"Ngưng Nhi, đừng khóc nữa có được không? Xin lỗi em, là anh không tốt, khiến em đau lòng. Anh phải làm sao mới được em chú ý? Chuyện đã qua anh không thể thay đổi, nhưng mà, anh cam đoan, anh nhất định sẽ làm em vui vẻ. Nói cho anh biết, anh nên làm thế nào được không? Ngưng Nhi, xin lỗi, thật xin lỗi. . . . ." Anh vùi đầu ở đỉnh đầu cô, không ngừng nói xin lỗi.

"Em biết chuyện trước khi kết hôn em không nên nghĩ quá nhiều. Nhưng mà, sau khi kết hôn anh vẫn còn có người khác? Sao anh có thể quá đáng như vậy?" Dùng đôi mắt đầm lệ oán hận nhìn anh. Đúng, cô chính là đề ý chuyện này. Quan Ngưng Lộ, từ khi nào mà trở thành người phụ nữ tâm thường như vậy?

"Ngưng Nhi, sau khi kết hôn anh đi tìm phụ nữ khác khi nào?" Đưa tay lau đi những giọt nước mắt không ngừng khiến anh đau lòng, anh cười khổ nói. Sau khi kết hôn anh ứng phó mình cô cũng đau cả đầu, cộng thêm công việc hết sức bận rộn, ở đâu ra thời gian đi tìm đàn bà? Hơn nữa đối với hôn nhân bọn họ, anh hết sức nghiêm túc.

Như đã thề trước cha sứ, anh vĩnh viễn sẽ không phản bội. Cho dù lúc ấy quan hệ bọn họ xấu như thế nào, tưởng chừng sắp đổ vỡ.

Anh chỉ yêu một mình cô, cũng chỉ cần một mình cô.

"Anh còn không thừa nhận? Đêm hôm đó anh đã nói thế nào?" Sao anh có thể nói có thành không chứ? Chuyện đã làm còn không thừa nhận? Anh căn bản không phải người như vậy.

"Đêm hôm đó?" Anh lúc nào thì đi tìm phụ nữ? Đầu óc nhanh chóng hoạt động, hình như là từng có chuyện như thế. Nhưng anh căn bản cũng không có đụng cô gái đó có được chưa? Trong mắt, trong lòng anh trừ cô, ai có thể vào mắt anh chứ?

"Ngưng Nhi, không có. Sau khi kết hôn anh chưa từng có chạm qua người đàn bà khác, cả tay đều không có nắm." Trên phương diện xã giao thì không tính.

"Vậy anh còn nói có? Anh thật đáng ghét, vì sao luôn ức hiếp em chứ?" Vung quả đấm dùng sức đánh.

"Khi đó, anh chỉ là giận. Giận em đối với người nào cũng có thể cười, chỉ lạnh nhạt với mình anh, anh không chịu nổi. Cho nên, anh muốn để em cũng khó chịu. Xin lỗi, Ngưng Nhi, anh không biết chuyện kia lại tổn thương em lớn như vậy. Em muốn anh làm gì cũng được, có được không? Không cần tức giận nữa, em như vậy, anh rất đau lòng." Vuốt ve khuôn mặt rõ ràng gầy đi trông thấy của cô, bảo bối của anh! Ở bên cạnh anh sao vừa không vui, lại vừa chịu uất ức vậy?

"Sở Mạnh, em không biết." Lần nữa vùi đầu trong ngực anh. Cô thật là mâu thuẫn, cũng đáng xấu hổ! Anh đối tốt với cô, tại sao cô có thể hoài nghi chứ? Trên đời này còn ai có thể đau cô như vậy, cưng chiều cô đến nhập tâm thế không?

Không có! Nhưng mà, càng như vậy, trong lòng cô mới có thể càng khó chịu sao?

"Ngưng Nhi, anh không buộc em lập tức chấp nhận quá khứ không tốt của anh. Nhưng mà, không cần tiếp tục hành hạ mình được không? Em như vậy, anh rất khó chịu."

Mỗi người đều có quá khứ, nhưng anh lại có thể ở trước mặt cô thẳng thắn như vậy, không sợ như vậy.

"Sở Mạnh, ôm em về." Cô không thể nghĩ nữa, tiếp tục nghĩ chỉ bức mình vào ngõ cụt mà thôi. Tại sao chuyện nhỏ như vậy, cô có thể nghĩ lâu thế chứ?

"Được, đồng ý anh, không cần khóc nữa được không?" Ôm lấy cô vợ một chút sức nặng cũng không có, anh chỉ muốn cô vui vẻ mà thôi.

"Sở Mạnh, nơi này cho tới bây giờ chỉ có một mình em, có phải không?" Lúc anh đặt cô xuống giường, muốn kéo chăn đắp thì bàn tay nhỏ xoa vị trí ngực anh.

"Đúng, vẫn chỉ có em." Tình cảm sâu đậm của anh, cô hiểu! Vẫn luôn hiểu.

"Sở Mạnh, bên ngoài nhất định có rất nhiều phụ nữ thích anh, có đúng không?" Tay nhỏ từ ngực anh đi lên, xoa lên dung mạo khiến cô động lòng không dứt, một người đàn ông tuấn mỹ vô song như vậy, có ai không thích chứ? Chỉ thuộc về một mình cô có phải quá tham lam không? Nhưng trong thế giới tình cảm thật sự là không chấp nhận một chút tỳ vết nào! Yêu càng sâu lại càng muốn độc chiếm, lúc này cô hiểu anh tại sao không thích cô cùng đàn ông khác có lui tới như vậy, bởi vì quá yêu, cho nên không muốn cùng người khác chia sẻ sự tốt đẹp của đối phương. Thì ra cô càng ngày càng yêu anh, mới có thể đi so đo nhiều như vậy.

"Chuyện phụ nữ khác thích liên quan gì tới anh? Đối với người, đối với chuyện, cho tới bây giờ anh chỉ cần thứ trong lòng anh muốn thôi." Anh cười khẽ, cô vợ ngoan này, thế nhưng lại hỏi vấn đề thế này.

"Nhưng mà, ai bảo đáng đáp anh đẹp mắt như vậy?" Đây coi như là ca ngợi sao? Hay là. . . . .

"Vậy muốn làm thế nào?" Đi hủy dung sao? Nếu như cô hài lòng, anh sẽ bảo A Tự tìm bác sĩ chỉnh hình đến khi cô hài lòng mới thôi.

"Một người đàn ông, tại sao có thể có đáng đáp đẹp mắt như vậy chứ?" Từ lồng mày rậm đến mũi cao thẳng cuối cùng dừng trên đôi môi hôn cô toàn

thân nóng lên. Ừ, cái miệng này cũng hôn qua người đàn bà khác. Lại nghĩ tới, thật là ...

"Ngưng Nhi. . . . ." Sở Mạnh thật sự dở khóc dở cười, lúc nào thì cô chú ý đến ngoại hình anh như vậy rồi chứ? Ngủ chung với nhau nhiều năm như vậy, hôm nay cô mới phát hiện sao? Có phải đã quá muộn không?

"Sở Mạnh, ôm em, dùng sức ôm em, không cần buông em ra." Đôi mắt ề ảm lại muốn khóc, lúc này cô cũng không muốn tiếp tục suy nghĩ những chuyện đau lòng kia, chỉ muốn hòa tan trong ngực anh, không tách ra nữa. Anh là của cô, cô thực sự chỉ muốn anh là của một mình cô

Đây xem như cô đã tha thứ cho anh rồi sao? Yêu cầu như thế sao anh có thể không hài lòng chứ?

Dục vọng tán loạn bị hấp dẫn, anh nhìn cô, im lặng lại nghiêm túc, sau đó, anh giống như điên rồi, hôn cô, vuốt ve cô, kéo cô vào một màn hoan ái điên cuồng. . . . .

Hai người giống như xa cách lâu ngày, bọn họ chỉ có thể ở trong ngực nhau mới có thể hạnh phúc.

Tất cả yêu kiều cùng tiếng thở từ từ bình thường lại, anh nặng nề hô hấp lật người lại.

"Sở Mạnh. . . . ." Tóc dài đen tuyền xổ ra lộn xộn trên gối, nổi bật lên đôi mắt trong như nước của cô, gương mặt đỏ ửng, đôi môi xinh tươi cắn thật chặt, giống như hoa anh đào trưởng thành, nở ra xinh đẹp, quyến rũ, động lòng người. Non mềm như vậy, yêu kiều như vậy khiến anh không thể dời tầm mắt.

Cô là người phụ nữ anh sủng ái nhất, cô khiến anh không cách nào buông tay, cô là thuốc độc anh đời này khó giải.

"Ngưng Nhi, Ngưng Nhi của anh." Bảo bối như thế này, anh còn phải yêu thế nào, cưng chiều thế nào, thương yêu thế nào cô mới có thể mãi mãi vui vẻ?

"Đồng ý với em, chỉ có một mình em, chỉ cần một mình em."

"Được." Đây là cam kết sâu nặng nhất mà một người đàn ông dành cho người phụ nữ, đủ rồi, thật đủ rồi.

Bọn họ thế này có tính là đình chiến hòa bình không?

* Diễn đàn Lê Quý Đôn *

Vì không để cho hai trẻ vị thành niên bị gia đình không khí ảnh hưởng, ngày thứ hai, Ngưng Lộ còn chưa tỉnh lại, Sở Mạnh đã đưa hai đứa nhỏ đến nhà họ Quan vào sáng sớm.

Những năm này, Quan Minh Quyền đã đem hết tinh thần và sức lực dành cho cuộc sống gia đình, nửa đời trước bận rộn đối về sự nhẹ nhõm cho đời sau. Hai cháu ngoại đến là chuyện bọn họ vui vẻ nhất.

Sau khi từ nhà họ Quan ra ngoài, trên đường xe đang về nhà, cô lại gọi điện tới.

"Ông xã, em muốn đi ra ngoài một chuyến, có được không?" Bên đầu kia điện thoại là giọng nói mềm mại vừa thức dậy đặc biệt của cô.

"Được. Anh mới từ nhà ba mẹ ra ngoài. Bây giờ về đón em, muốn đi đâu, anh đi với em." đeo tai nghe Bluetooth lên, Sở Mạnh quay tay lái xe chuyển hướng đường về nhà.

"Em chỉ muốn một mình ra ngoài, có thể không?" Chân không đi tới kéo cửa sổ sát đất ra, hôm nay thời tiết rất tốt, mà cô muốn một mình ra ngoài đi dạo, làm rõ những thứ ngón ngang trong lòng. Anh ở bên cạnh, sao mà suy nghĩ chứ?

"Ừ." Giống như là im lặng thật lâu, Ngưng Lộ mới nghe được từ trong sóng điện truyền ra tiếng "ừ" giống như thờ dài.

"Tối nay gọi điện thoại cho anh ... anh đi đón em được không?" Cô gái nhỏ cuối cùng cũng phải trưởng thành. Sao anh có thể ích kỷ mà vậy cô trong lòng giam của anh được?

Cô không còn là thiếu nữ mười bảy tuổi trước mặt anh khi đó nữa, sẽ không đối với anh sự đùa giỡn của anh mà tức giận, tránh anh như rắn rết. Cô không còn là người con gái đơn thuần như nước lúc ban đầu kết hôn, đối với một cái hôn nhẹ nhàng của anh còn có thể đỏ mặt nửa ngày.

Thời gian trôi qua đến nay, bọn họ đã dây dưa gần mười năm. Hôm nay cô đã là người phụ nữ hai mươi bảy tuổi. Mười năm như một ngày làm dao động trái tim anh, khiến anh vì cô cười mà cười, vì cô khóc mà chua xót.

Ngưng Nhi của anh, là bảo bối một tay anh hình thành. Phải lớn lên rồi. Ngưng Nhi, mặc kệ em lớn thế nào, đều là bảo bối anh muốn nâng trong lòng bàn tay mà thương yêu, cưng chiều.

Nếu muốn ở bên nhau, vậy sẽ phải thật vui vẻ. Em vui vẻ mới là điều cuối cùng anh muốn.

Tất tai nghe, Sở Mạnh quyết định đến Tổng thị nhìn Bác sĩ Tổng đáng thương, cậu ta thật sự không phải là người nhân hạ.

* Diễn đàn Lê Quý Đôn *

Cao ốc tập đoàn Tổng Thị.

Trong phòng tổng giám đốc, hai người đàn ông đang nhàn nhã ngồi, hưởng thụ thời gian trà chiều hiếm có.

Bọn họ vừa mới đánh giá văn kiện thu mua công ty Á Thái, đang đợi báo cáo phân tích của A Chính tới đây mới có thể ra quyết định cuối cùng, cho nên hôm nay tạm thời không có chuyện khẩn cấp gì phải xử lý.

"A Tự, thật ra cậu không làm bác sĩ cũng tốt." Sở Mạnh uống một ngụm cà phê đen không đường, vị đắng từ cổ họng tràn đến dạ dày anh, giống như tâm trạng anh lúc này vậy.

Hết giờ làm việc, hôm nay cô gọi tới nói muốn một mình ra ngoài đi dạo lại bắt đầu vang lên trong đầu, quanh quẩn trong lòng. Vẫn còn để ý sao? Nếu không sao lại không muốn anh đi chung? Những năm này ở Luân Đôn cô dính chặt lấy anh, còn bây giờ thì đang lảng tránh anh sao? Anh cho là tối hôm qua bọn họ đã hòa hợp lại rồi.

"Mình đã thể ‘chăm sóc người bị thương’ rồi, sao có thể nói không làm là không làm được? Bây giờ là thời kỳ phi thường, chỉ có thể như vậy trước." Nhưng anh ghé thăm việc ngồi trong phòng làm việc sang trọng, như nhà tù vậy.

Cúi đầu cười nhạt, Sở Mạnh không trả lời, ánh mắt chuyển ra phía ngoài cửa sổ, mặt trời đã bắt đầu ngã về tây rồi, không biết bây giờ cô ấy đang ở đâu? Một mình sao? Anh không có ở bên người cô, có phải cô sẽ nghĩ thông suốt không? Nếu như không, vậy cuộc sống bọn họ thật là bi thương!

Đây không phải là thứ anh muốn. Anh chỉ muốn cô thỏa sức ăn vạ, la lối om sòm với anh, trải qua cuộc sống cô mong muốn.

"Mạnh, sao vậy? Có phải là bảo bối nhà cậu lại xảy ra vấn đề không?" Nét mặt bạn tốt làm sao có thể giấu giếm mất thần của anh chứ? Giao tình vài chục năm cũng không phải là giả. Chỉ là, vợ chồng Sở thị bọn họ không phải luôn là kiểu mẫu ‘phu thê ân ái’ sao?

Nếu như không xảy ra vấn đề, Mạnh hôm nay sẽ không chủ động tới tìm anh. Anh là quá mức vui mừng mới có thể coi thường.

"Là vấn đề của mình." Sở Mạnh rũ mắt xuống. Ai, nếu như cô vẫn nghĩ không thông, vấn đề này thật sự là không có cách nào giải quyết. Vốn là muốn tính toán cô, kết quả lại để cho mình bị bề mặt nơi đầu sóng ngọn gió thế này.

Những năm gần đây, cô chưa từng hỏi cuộc sống riêng trước kia của anh, anh cho là cô không quan tâm, mà anh căn bản không nghĩ nếu như cô biết thì sẽ như thế nào.

Nhưng mà, vấn đề đã xuất hiện, cũng phải tìm biện pháp giải quyết chứ? Giải quyết, nói dễ như vậy sao? Đây là khúc mắc của cô, anh dùng nhiều tình yêu như vậy đi đền bù vẫn không thể hóa giải.

Đúng là người phụ nữ làm cho người ta đau đầu.

"Vấn đề của cậu? Chẳng lẽ cô ấy phát hiện cậu. . . . ." Thiếu chút nữa Tống Từ Tự đã phun cà phê trong miệng ra. Chuyện này không thể nào, chuyện này trừ anh với Mạnh ra thì trời biết đất biết, trừ phi chính miệng Mạnh nói với Ngưng Lộ, bằng không sẽ không ai biết. Vậy thì là vì chuyện gì?

"Không phải." Chuyện kia, anh chưa bao giờ nghĩ tới phải nói cho cô. Mặc dù cô biết sẽ có khả năng tức giận, nhưng cũng không giống như bây giờ. Cô cũng chưa nói là giận anh, chỉ là trong lòng khó chịu. Là anh ép quá chặt sao? Dù là không phải, cũng là họa do anh gây nên. Cho nên, chuyện lần này coi như anh gieo gió gặt bão.

"Vậy là vì cái gì?" Còn có chuyện gì có thể khiến cho vợ chồng Sở thị vất vả lắm mới yêu nhau lại âm ỉ lớn thế? Mạnh có thể có chuyện gì làm cho bà xã cậu ta nâng trên tay tức giận như vậy chứ?

"Chẳng lẽ là phụ nữ?" Tống Từ Tự to gan đoán.

"Đúng. Phụ nữ." Hơn nữa còn là phụ nữ bao nhiêu năm trước anh chưa từng chú ý.

"Mạnh, cậu ở bên ngoài. . . ?" Không thể nào! Cậu ta không phải đàn ông như vậy. Nhưng mà cậu ta thừa nhận là vì chuyện phụ nữ.

"Không có. Trước kia lận. Có thuốc không?" Vừa nói đến đây, tật nghiện thuốc lá đã bỏ mấy năm chợt tới lại.

"Không có." Chỉ cần chuyện gì có liên quan đến bà xã thì không lúc nào Mạnh bình tĩnh được. Mặc dù bây giờ anh không hút thuốc lá, nhưng Tống thị lớn như vậy sẽ không có thuốc sao?

"Tống Thanh Phong, đem bao thuốc đến phòng làm việc của anh." Gọi nội tuyến, Tống Từ Tự gọi em họ trực tiếp đem tới. Gần đây con cháu Tống gia cũng rất đáng thương, mọi người đều bị bức về Tống thị nhậm chức, không chỉ bác sĩ như anh, ngay cả Tống Thanh Phong mở tiệm cơm cũng bị gọi về. Sao lại thảm thế chứ?

"Phụ nữ trước kia?" Phụ nữ trước kia của Mạnh sao? Nói đùa sao? Phải quay về năm nào tháng nào đây? Quá dài lâu chứ?

"Đúng. Bây giờ cô ấy đang nghĩ về chuyện này. . . . ." Nhìn về phía chân trời xanh bao la, một chút tạp chất cũng không có. Cô khát vọng anh, cũng giống như bầu trời trong xanh này sao? Nhưng mà, làm sao có thể? Cuộc sống đi qua sẽ không quay lại được!

Ai sẽ không vô tâm gây lỗi chứ? Ai có thể dự tính sẽ có kết quả như ngày hôm nay? Ngung Nhi, tha thứ cho anh.

"Bây giờ mới đến truy cứu đến vấn đề này có phải đã quá muộn hay không?" Tống Tử Tự quả thật cũng không tin lời Mạnh nói. Giữa vợ chồng Sở thị này chuyện gì cũng có thể xảy ra thật! Ai, chắc cuộc sống hạnh phúc quá, cho nên mới cố tình gây chuyện. Nhưng thật sự là cố tình gây chuyện sao?

"Cô ấy không có truy cứu, chỉ là không vui." Ai đừng phải chuyện như thế cũng sẽ không vui về sao?

"Vậy bây giờ cô ấy thế nào?" Không phải là lại chạy trốn không thấy bóng dáng chứ? Chắc không phải, nếu mà bỏ chạy, người đàn ông này không thể nào ngồi bình tĩnh được như vậy.

"Cô ấy nói muốn yên tĩnh một mình." Cô càng bình tĩnh, anh càng hoảng hốt.

"Buổi sáng, Thiên Nghiên gọi điện cho mình, nói tối mời chúng ta gặp mặt, không bằng dẫn cô ấy theo, có lẽ tâm trạng sẽ tốt chút." Bác sĩ ngoại khoa như anh cũng thuận tiện làm bác sĩ tâm lý cho cô luôn.

"Sao Thiên Nghiên lại rảnh rỗi về vậy?" Mấy năm trước, Ngũ Thiên Nghiên cũng bị LOS bắt về lại nhà, hiện giờ con lai chạy trốn so với ai khác còn lợi hại hơn. Chỉ là kể từ khi anh đến Luân Đôn, bọn họ vẫn không có gặp mặt. Cũng tốt, có lẽ đi tham gia gặp mặt cô sẽ không còn vương bận chuyện kia.

"Vinh quy quê cũ, phải có tiệc mời một bạn bè cũ chứ?" Tống Tử Tự cười. Không thể không bội phục LOS, lấy một phụ nữ như cô ấy về nhà sống chung lâu ngày, rất cần dùng khí chứ? Ít nhất Tống Tử Tự anh không dám.

"Ở đâu?" Nhìn đồng hồ đã sắp bốn giờ rồi, sao cô còn chưa gọi điện thoại cho anh?

"Biệt thự Tân Hải." Đó là Ngũ Thiên Nghiên vì hàng năm về nước thăm cha mẹ mà đặc biệt sắp xếp. Mạnh ở bên kia cũng có sản nghiệp vậy.

"Được. Tớ đi trước." Cầm điện thoại di động trong tay, số điện thoại quen thuộc đó ở trong đầu không dưới trăm lần, nhưng vẫn không gọi. Chỉ vì cô nói cô muốn yên tĩnh một mình, nhưng mà, đã một ngày rồi không có gặp cô, trong lòng cô có thể có thoải mái chứ?

"Mạnh, nhớ mang em ấy với mấy cháu tới đó." Tống Tử Tự nhìn bóng lưng bạn tốt rồi đi, trong lòng chợt lo lắng. Cuộc sống riêng tư của anh so với Mạnh còn đặc sắc hơn trăm lần, mặc dù bà xã anh trước kia cũng biết, nhưng khó tránh khỏi có một ngày sẽ giống như Ngung Lộ bỗng dưng nghĩ tới, lấy ra trừng phạt anh, vấn đề này thật là không nhỏ.

Không được, phải về dự dỗ cô ấy mới được. Nếu không chờ sinh em bé trong bụng ra, lập tức “làm thêm” em nữa, để cho cô ấy không có cách nào nhớ những chuyện này nữa. Tin chắc ông nội bọn họ sẽ vui vẻ đến chết mất.

Diễn Mật có bầu ba tháng đang ở trong vườn hoa Tống gia, chơi chim với ông nội, căn bản là không ngờ ông xã cô nhân lúc cô còn chưa sinh đứa con trong bụng ra đã kế hoạch “tạo người” tiếp theo rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Ác Ma Quá Yêu Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 93: Ngoại Truyện 5 – Nếu Yêu, Thì Yêu Sâu Sắc

Ngung Lộ ngồi bên bờ đê, nhẹ cau mày, nhìn hạ lưu sông chảy dưới đê, giống như chìm vào nỗi buồn miên man vô tận.

Không có tác dụng, thật sự không có tác dụng.

Từ buổi sáng ra cửa đến bây giờ, cô cứ đi, cứ đi nhưng tâm trạng cũng không vì vậy mà khá hơn chút nào.

Chỗ ngồi quen thuộc trong thành phố, nhưng không có ai có thể để cô nói hết phiền não, cô ở giữa quảng trường náo nhiệt nhất, nhìn nhiều cảnh tượng vội vã, khuôn mặt xa lạ như vậy, cảm giác mình là người cô đơn nhất.

Đúng, cô đơn nhất. Người ta hoặc là tùm ba tùm năm, hoặc là thế giới hai người, chỉ có cô là một mình, giống như thiên sứ lạc vào nhân gian mù mịt vậy, không biết mình phải đi đâu.

Sao cô lại có cảm giác mất mát nhiều vậy chứ? Mấy năm này, cuộc sống của cô rất bận rộn, chăm sóc các con còn có người đàn ông mình yêu thương nhất, mỗi ngày đều trôi qua trong vui vẻ và phong phú, hôm nay khó có khi nhàn rỗi lại làm cô không quen.

Đúng, cô đơn là bởi vì không quen. Bảo bối của cô không có bên cạnh, người đàn ông cô yêu nhất cũng không có bên cạnh.

Thì ra là đáng sợ nhất không phải những chuyện cũ năm xưa khiến cô đau lòng đến cực điểm, mà là bên cạnh cô không có anh. Trái tim trở nên trống rỗng...

Sở Mạnh, anh đang ở đâu?

Lấy điện thoại di động xinh xắn trong túi xách ra, trên màn hình dường như nói có cuộc gọi nhỡ, ngay cả tin nhắn cũng không có. Hôm nay anh thật sự yên tâm để cô một mình bên ngoài sao? Tại sao ngay cả một cuộc điện thoại quan tâm cũng không có?

Rõ ràng là cô muốn yên lặng một mình cho nên mới không muốn anh đi chung, bây giờ người ta không tới cũng không quấy rầy cô thật, vậy mà cô lại không chịu nổi, tại sao có thể có người mâu thuẫn như vậy chứ?

Quan Ngung Lộ, sao mày có thể như vậy? Cô khinh bỉ hành vi của mình.

Cô ghét mình như vậy, cực kỳ ghét.

Nước mắt từng giọt từng giọt rơi xuống đất, nhanh chóng bị bốc hơi, cô vùi sâu gương mặt vào đầu gối, khóc đến im hơi lặng tiếng.

Điện thoại trong túi xách vang lên không biết bao nhiêu lần cô đều không để ý tới, không biết sau lần thứ mấy, cuối cùng cô từ trong đau khổ của mình ngẩng đầu lên, lấy ra, nhìn thấy trên màn hình hiện số Quan gia.

Mở ra mấy cuộc gọi nhỡ, đều là Quan Gia còn có điện thoại báo bố nhà mình, chỉ là không có điện thoại của anh.

Anh thật sự không để ý tới cô sao?

Cô hít một hơi thật sâu, không thể được cảm xúc của mình, gọi điện thoại về Quan Gia: "Alô. Mẹ, chuyện gì vậy?" Nghe điện thoại chính là Đàm Lệ Hoa.

"Ngung Lộ, bây giờ con ở đâu?" Trong điện thoại truyền đến giọng nói nghiêm nghị của mẹ, là bảo bố không nghe lời hay là... Không thể nào, hai ông bà Quan Gia đối với hai bảo bối Sở Gia cưng chiều đến mức hận không thể hái sao trên trời xuống cho bọn nhỏ, chắc không phải là bọn nhỏ chọc tới mẹ, chẳng lẽ là cô?

"Mẹ, sao vậy? Bây giờ con đang ở bên ngoài." Ngung Lộ đưa di động thoáng dời khỏi tai. Tư thế nữ cường nhân của mẹ cô lại xuất hiện rồi.

Khuya lắm rồi sao? Ánh mặt trời đã không còn chói nữa.

"Ngung Lộ, có phải con với Sở Mạnh cãi nhau hay không?" Đàm Lệ Hoa thật vì đứa con gái này mà đau đầu. Mới vừa rồi Sở Mạnh gọi điện thoại tới đây hỏi con gái bà có về nhà họ Quan không. Buổi sáng lúc Sở Mạnh đưa hai đứa nhỏ đến đây cũng không có nói cái gì? Bà cho là bọn nó muốn hai vợ chồng ở riêng nên mới "tổng" bọn nhỏ đến đây, kết quả lại không phải. Cần thận hỏi thăm Sở Mạnh muốn biết bọn nó có cãi nhau hay không, nhưng Sở Mạnh nói không có, cô ấy chỉ là tâm trạng không tốt mà thôi.

Tâm trạng không tốt sao có thể không tìm được người như thế? Đàm Lệ Hoa dĩ nhiên không tin, cúp điện thoại Sở Mạnh xong, bà lập tức gọi hai tiểu bảo bối tới hỏi thăm.

"Ba mẹ không có cãi nhau. Chỉ là không nói chuyện mà thôi." Sở Trí Tu vừa chơi xe của cậu vừa không thèm để ý nói. Hai người bọn họ là phiền phức nhất, không nói chuyện thì không nói chuyện, trước kia cũng không phải là chưa từng có. Nhưng lần này thậm chí còn làm bọn họ mệt mỏi đến đáng thương, bởi vì bọn họ không nói chuyện, ba cũng không có tâm trạng để ý đến cậu, đừng nói là chơi với cậu, ngày hôm trước cậu lên mạng nhìn trúng một chiếc xe, muốn ba giúp cậu mua, thế nhưng ba ngay cả liếc mắt nhìn cậu cũng không có, sau đó mẹ nhìn giận dữ, miễn cưỡng trả lời cậu một câu: "Chờ ba rảnh lại nói." Sau đó ánh mắt lại nhìn về phía mẹ bên kia.

Bây giờ ba đang nghỉ phép còn nói không rảnh, căn bản là viện cớ!

"Mẹ không để ý tới ba." Tiểu Nguyệt Nhi ăn bánh ngọt đầy miệng ậm ờ nói.

"Bọn họ không nói gì sao? Vậy có... à..." Đàm Lệ Hoa muốn tìm từ thích hợp để hỏi. Nói với hai đứa nhỏ là bọn nó chiến tranh lạnh sao? Bà lo lắng nhất là mấy đứa có phân phòng ngủ không? Nếu có, vậy vấn đề nghiêm trọng rồi.

"Bà ngoại, ba mẹ có ngủ chung." Giọng nói trong trẻo của Sở Trí Tu vang lên trong đại sảnh, khiến Quan Minh Quyền từ trên lầu đi xuống cũng cười rộ lên.

"Chuyện vợ chồng son mà, không cần lo lắng nhiều như vậy. Vợ chồng nào mà không cãi nhau chứ; bảo bố, ông ngoại dẫn đi rửa mặt." Quan Minh Quyền đi tới, thấy khuôn mặt tiểu công chúa Nguyệt Nhi đầy vụn bánh ngọt, dặt bàn tay nhỏ mềm mại đi về phía nhà vệ sinh.

"Ngủ chung sao không nói chuyện?"

"Ba nói, chuyện người lớn, con nít không cần lo."

"Con nít không cần lo, vậy người lớn lo là được chứ gì?" Con gái bà quá không sáng suốt. Người đàn ông tốt như Sở Mạnh mà nó còn dám ghét bỏ dám cả ngày lẫn đêm tức giận? Ngày nào đó người ta không cần nó thật, lúc đó muốn khóc cũng không kịp. Đầu óc lớn thế chẳng biết để làm gì.

"Mẹ, tụi con không có cãi nhau. Chỉ là tâm trạng con không tốt thôi, không có chuyện gì đâu." Nhất định là hai tiểu quỷ lắm mồm, nếu không không thể nào mẹ biết được. Bọn họ vốn cũng không có cãi nhau, làm sao mọi người trong thiên hạ đều muốn biết thế?

"Tâm trạng không tốt là có thể một mình chạy khắp nơi làm cho người ta không tìm được sao? Tại sao không cho Sở Mạnh gọi điện thoại? Nó tìm con đến sốt ruột rồi kia. Sao con lớn như vậy còn không hiểu chuyện chứ? Làm cho người ta lo lắng như vậy chơi vui lắm sao?" Đàm Lệ Hoa càng mắng càng nghiêm, giống như rất lâu rồi bà không có mắng sảng khoái như vậy? Lần này thật là nhờ phúc con gái.

"Mẹ, anh ấy không có tìm con." Điện thoại di động của cô luôn không có vang lên!

"Không có tìm? Là con không có nghe điện thoại hả? Nó còn gọi tới nhà, còn nói không có tìm? Con thật sự là muốn chọc giận mẹ chết con mới vừa lòng phải không?" Đứa con gái này, trước kia rõ ràng vẫn luôn khéo léo nghe lời, sao mấy năm nay lại thay đổi nhiều như vậy chứ? Sở Mạnh chiều nó hư rồi. Có cơ hội phải nói nó mới được, bằng không ngày nào đó bị con bà bỏ lên tới đầu cũng không biết.

Thật ra thì, con gái nhà bà đã sớm bò lên trên đỉnh đầu người ta rồi, chỉ có người làm mẹ như bà là không biết thôi.

"Mẹ, bây giờ con gọi cho anh ấy, có được không?" Mẹ cô thật giỏi, chuyện không có cũng bị mẹ nói thành có. Rốt cuộc cô là con gái của mẹ hay là Sở Mạnh mới là con trai của mẹ? Có người mẹ thế này sao?

"Ngưng Lộ, con mà còn cãi nhau với Sở Mạnh, mẹ không có tha cho con đâu. Đàn ông tốt như vậy, con còn âm ỉ cái gì . . . . ."

"Mẹ, con có điện thoại. Tối nay chúng ta lại nói được không? Tối nay hai đứa nhỏ cứ ở đó, không đón về." Ngưng Lộ cắt ngang mẹ cảm râm, còn nói tiếp thì lúc nào mới xong? Không có điện thoại cũng phải tìm lấy có.

Cho đến khi bên kia cúp điện thoại, Ngưng Lộ mới thở mạnh một hơi. Anh đang tìm cô sao? Vậy tại sao không gọi điện thoại cho cô?

Nhìn chằm chằm màn hình không có chút phản ứng, cô có nên gọi cho anh hay không? Tâm thần Ngưng Lộ lại bay xa nữa rồi.

Một chiếc xe thể thao màu đen vô cùng xinh đẹp dừng lại ven đường. Một người đàn ông mở cửa xe xuống, bóng dáng cao lớn dưới ánh trời chiều chiếu xuống, sau lưng hiện ra ánh sáng màu vàng.

Không để ý đến người khác nhìn chăm chú, người đàn ông với đôi chân thon dài đi thẳng về phía sau lưng người phụ nữ ngồi chồm hổm ở vườn hoa bên kia, khom người xuống.

"Anh. . . . ." Ngưng Lộ lâm vào trầm tư cho đến khi một cái bóng che đỉnh đầu mới phục hồi tinh thần, gương mặt tuấn tú quen thuộc kia đã phóng đại trước mắt.

Cô vẫn còn do dự có nên gọi điện thoại cho anh hay không? Anh đã tới rồi. Làm sao anh tìm được cô?

"Không phải nói muốn một mình suy nghĩ sao? Tại sao lại khóc?" Nhìn thấy khuôn mặt cô bị phơi đỏ bừng cả lên, có phải ngồi cả buổi chiều dưới ánh mặt trời không? Còn có đôi mắt rõ ràng đã khóc đến sưng đỏ này, lòng anh đau muốn chết. Đứa con gái này!

Từ Tổng thị ra ngoài, anh lo lắng cho cô, cũng không dám gọi điện thoại cho cô, sợ cô không vui. Nếu muốn yên tĩnh, vậy thì yên tĩnh đi! Nhưng mà, anh phải biết người ở đâu chứ? Gọi về Quan Gia thì nói cô vẫn chưa về.

Anh thật sự hoảng hốt! Cô ít qua lại thân mật với người khác, không có khả năng đi đến nhà bạn bè. Mà mấy năm nay bọn họ không có ở trong nước, cô cũng không khả năng sẽ có nơi mình muốn đi. Khả năng duy nhất là ở bên ngoài, cho nên anh lái xe đi khắp nơi trong nội thành rộng lớn, chỉ hy vọng có thể tìm được cô.

Lấy thể lực nhà họ Tống, muốn tìm một người còn không nhanh sao? Nhưng anh không muốn như vậy. Cô nói yên tĩnh một mình, nhất định sẽ không có chuyện gì. Mà anh, chỉ muốn xuyên qua từng con đường từng con đường một đi tìm cô, tìm người phụ nữ anh yêu thương nhất. Anh tin nhất định có thể tìm được.

"Sở Mạnh. . . . ." Nhìn thấy anh, mắt cô lại bắt đầu cay cay. Rất dùng sức rất dùng sức đè lại mắt, mới có thể làm cho nước mắt không chảy xuống, nhưng giọng nói của cô, đã sớm run rẩy.

Nước mắt đời này của cô, đều là vì người đàn ông trước mắt này mà chảy.

"Ngoan, đừng khóc." Thân thể cao lớn bất đắc dĩ ngồi xổm xuống, lấy hai tay đang che mắt cô ra, thờ dài, thờ dài, cúi đầu nhẹ nhàng hôn vào mí mắt sưng đỏ của cô.

Mỗi lần cô khóc, anh đều không chịu nổi, chưa từng ngoại lệ. Nhiều tức giận hơn nữa, nhiều phiền não hơn nữa, gặp phải nước mắt của cô, tất cả kiên trì cùng quyết tâm anh có cũng tan thành mây khói.

"Sở Mạnh, Sở Mạnh. . . . ." Anh dịu dàng như vậy làm sao cô còn có thể tức giận nữa chứ? Lao vào trong ngực của anh, giống như đem toàn bộ uất ức cùng đau lòng khóc lên vậy.

Ở trong ngực anh, luôn là tốt nhất!

"Được rồi, được rồi, đừng khóc đừng khóc. Chúng ta về nhà. Hử?" Anh ôm lấy cô, mặt anh áp sát vào bên má cô, cảm nhận sự ấm áp và thỏa mãn đó.

"Ừ. Nhưng bụng của em đói." Từng giọt nước mắt xuyên thấu vào áo sơ mi của anh, cô ngẩng khuôn mặt nhỏ đầy nước mắt. Cô cả ngày trừ buổi sáng ở nhà uống một ly sữa tươi, chẳng có gì vào bụng cả, cũng không có cảm giác. Cho đến sau khi anh tới, mới phát hiện ra mình rất đói.

"Có phải cả ngày cũng không ăn cái gì hay không?" Kéo cô dậy, trong lòng thờ dài hơn.

"Ừ."

"Muốn ăn cái gì đây?"

"Gì cũng được."

"Vậy đi tiệm cơm đồ ăn Trung Quốc của nhà A Tự đi?" Quán ăn của Tống Thanh Phong càng ngày càng phát đạt, không đi thì thật phụ lòng cậu ta khoảng thời gian này ở Tống Thị làm vài dự án đầu tư?

"Sở Mạnh. . . . ." Giọng nói kéo dài như vậy, nhất định là có chuyện nhờ anh làm.

"Em muốn ăn tôm hùm hấp anh làm, còn có cá kho tàu, sườn xào chua ngọt, bắp nướng than. . . . ." Giọng điệu nũng nịu càng ngày càng rõ ràng rồi.

"Không phải em đói bụng sao?" Cánh tay ôm cô chặt hơn. Tủ lạnh trong nhà không có nguyên liệu nấu đồ ăn cô muốn. Đi mua thì cô chờ được lâu như vậy sao? Anh không đành lòng để cô đói bụng.

"Sở Mạnh, muốn ăn, rất là muốn rất là muốn. . . . ."

"Được rồi." Trừ thờ dài cũng chỉ có thờ dài.

Quan Ngưng Lộ, em quả thật cao tay, chẳng cần làm gì cả, mềm giọng bên tai người đàn ông nào đó thì mục đích nào cũng đạt được.

Thậm chí có thể trong thời gian hai năm ngắn ngủn, đem một người đàn ông phong quang tể nguyệt huấn luyện thành tài nấu nướng. Ai dám nói cô đàn, nói cô ngu, thật ra thì cô thông minh nhất.

Dưới trời chiều, bóng dáng hai người ôm nhau đi kéo dài thật dài . . .

* Diễn đàn Lê Quý Đôn *

Mới hơn ba giờ chiều, Sở Mạnh từ Quan Gia đem hai tiểu bảo bối vừa mới ngủ dậy lên xe, một nhà bốn người chạy tới khu biệt thự Tân Hải ở ngoại ô.

Dọc đường đi, trừ một lớn một nhỏ riu ra riu rít nói chuyện không ngừng, hai người lớn đều không mở miệng nói chuyện. Không phải chiến tranh lạnh, mà là Ngưng Lộ cảm giác mình chột dạ.

Từ sau buổi trưa hôm nay đến bây giờ cô vẫn chột dạ. Bởi vì, tối hôm qua bọn họ tốt đẹp, cô lại dám chủ động đi hấp dẫn tên đàn ông như sói như hổ kia.

Chỉ vì đầu cô bị đập mạch, thế nhưng thừa dịp anh đang tắm, cởi sạch đồ mình không còn một mảnh đi vào ôm lấy anh, chỉ muốn biết mình có sức hấp dẫn khiến anh hoàn toàn mất khống chế không. Phí hết tâm tư trêu đùa anh, kết quả có thể nghĩ. Cô quyến rũ là một con mãnh thú đói khát! Cô cầu xin tha thứ, khóc thút thít, thay nhau dùng mọi cách, cũng không chống cự nổi sự đòi hỏi kịch liệt của anh.

Cô hối hận, thật sự hối hận. Trải nghiệm lần đầu tiên thật điên cuồng, bi thảm, người đàn ông bị trêu chọc đó vẫn về mặt hồng hào như cũ, ngược lại suy nghĩ này chứng minh toàn thân đau đến không nói ra được. Cho tới bây giờ, hai chân đi bộ còn run rẩy, để người ta thấy cô thế này, người có kinh nghiệm nhìn là biết xảy ra chuyện gì.

Mất mặt chết đi được! Hơn mất thể diện hơn nữa là trước khi đi ngủ cô còn hỏi một vấn đề rất ngu ngốc: "Sở Mạnh, biểu hiện của em có phải khiến anh rất hài lòng không?"

Anh rõ ràng sừng sốt, sau đó cúi đầu bên tai cô nói một câu: "Vô cùng vô cùng hài lòng. Nếu như lần sau em dùng nó giúp anh, anh sẽ càng hài lòng."

Trời ạ, ngón tay của anh vừa vẽ trên môi cô vừa nói chuyện. Người đàn ông này, vậy mà chưa từ bỏ ý định! Cả ngày lẫn đêm chỉ biết nghĩ tới mấy thủ đoạn xấu hổ làm cô bối rối.

Không dám trả lời, cô chỉ có thể giả bộ đã điều vui mặt vào gối giả bộ ngủ. Nhưng sau khi tỉnh lại, vẫn cảm thấy mất mặt chết. Ngay cả dùng khí nhìn thẳng vào mắt anh cũng không có.

Mặt đỏ quá đi!

"Ngưng Nhi. . . . ." Người đàn ông chuyên tâm lái xe từ khóa mắt phát hiện mặt vợ mình bất ngờ đỏ lên. Vẫn còn xấu hổ sao? Dám làm sao còn sợ anh đùa cợt chứ?

"Sở Mạnh, không cho nói chuyện với em." Xấu hổ thành nỗi giận, không được tự nhiên xoay mặt ra ngoài cửa sổ. Đường ngoại ô vừa rộng lại thẳng, hai bên đều cây xanh cao lớn, vươn thẳng lên trời.

Nụ cười bất đắc dĩ hiện lên trên mặt.

"Mẹ, mẹ với ba cãi nhau sao?" Bạn nhỏ ở ghế sau nghe được giọng nói ba mẹ, Nguyệt Nhi lớn tiếng hỏi. Chắc không phải chứ? Cô bé nhìn thấy xế chiều hôm nay ba mẹ đi đón bọn họ thì đã không giống mấy hôm trước rồi.

Ba lại khôi phục dáng vẻ trước kia, mà mẹ lại đỏ mặt, không nói chuyện với ba.

"Tiểu ngoan, ba mẹ không có cãi nhau." Sở Mạnh quay đầu lại, cho tiểu công chúa của anh một nụ cười an ủi.

"Trước đó mấy ngày tại sao ba mẹ không nói chuyện?" Tiểu công chúa còn chưa muốn bỏ qua cho bọn họ. Bởi vì bọn họ không nói lời nào, cho nên chỉ có anh hai cùng cô. Nhưng mà anh hai chỉ thích chơi xe, không có ai cùng cô chơi búp bê.

"Là ba chọc mẹ tức giận, cho nên mẹ không muốn để ý tới ba."

Người đàn ông này, lại đem tất cả tội danh đổ lên đầu cô sao, không phải anh quá đáng lắm chứ?

Một tên đàn ông lo lắng một tuần rồi. Rốt cuộc nguyên ý xoay đầu lại sao? Khuôn mặt nhỏ tức giận lại còn cái miệng trề ra, thật sự là vô cùng dễ thương, đáng yêu đến khiến anh nghĩ hung hăng nhéo một cái.

Mà anh cũng không chống đỡ được sự hấp dẫn như vậy.

"Ba, tại sao ba ăn hiếp mẹ?" Chỗ ngồi phía sau lại truyền tới tiếng la của tiểu công chúa.

"Nguyệt Nhi, chúng ta chơi ghép hình đi." Một mực yên lặng nhìn trong mắt ba mẹ không có ai, còn có em gái luôn hỏi vấn đề ngu ngốc, Sở Trí Tu thực sự là chịu đủ rồi. Bọn họ có thể đừng buồn nôn như vậy không? Cậu đã nhìn nhiều năm như vậy, nếu không thì bọn họ khôi phục lại bộ dạng nói chuyện với nhau đi. Đừng làm hại tâm hồn ngây thơ của cậu là được.

"Dạ."

Ước chừng chừng một giờ xe, xe đi vào biệt thự Tân Hải, biển rộng xanh biếc, bờ cát trắng như tuyết, biệt thự khá kiểu cách, đẹp một nét rất riêng.

Xe dừng lại trước lan can gỗ màu trắng trước cửa lớn.

Sở Mạnh xuống xe ôm tiểu công chúa từ trên xe xuống, Sở Trí Tu đã nhanh nhẹn từ cửa xe bên kia nhảy xuống.

Một bức tranh đẹp đến cỡ nào, người đàn ông cao lớn ôm trong tay một bé gái mặc đầm hoa nhỏ có thắt lưng ren, tóc buộc lại như công chúa nhỏ, nắm tay một người phụ nữ tóc dài xinh đẹp, trước mặt bọn họ là một bé trai 7, 8 tuổi ôm trong ngực chiếc xe cậu yêu quý bước nhanh về phía trước.

Đây rõ ràng chính là gia đình tụ hội, hai bạn nhỏ ở trong đại sảnh rộng rãi đuổi chạy đùa giỡn, mà cạnh bàn ăn lớn có bốn người lớn ngồi.

Không chút để ý tới hai đứa nhỏ đang ồn ào, trò chuyện câu có câu không.

"Điềm Điềm, nhanh cắt bánh ngọt đi, tớ đói chết rồi." Một bé trai khỏe mạnh, khẩu khinh chạy đến bên cạnh cô bé nhỏ, không nhận được nói. Khuôn mặt làm người ta nhìn cũng biết là con lai, có một đôi mắt màu xanh, xinh đẹp không thể tin được.

Giọng nói của cậu bé bị đánh vỡ trong chớp mắt yên tĩnh.

"Không được!" Điềm Điềm liếc mắt lắc đầu, hai tay nhỏ che trước bánh ngọt không để cho cậu đụng: "Phải đợi anh Trí Tu tới mới có thể ăn được."

"Chờ cái gì mà chờ, muốn tớ đói chết phải không?" Cậu mày, đưa tay đẩy cô. Xem ra nóng này không ít.

"Ngũ Nhục Tường, con ngứa da phải không?" Hành động thô lỗ ngay lập tức bị mẹ ngồi bên sofa chặn. Không sai, bạn nhỏ này là con độc nhất của nữ vương Ngũ Thiên Nghiên của chúng ta và LOS, tên tiếng Trung là Ngũ Nhục Tường.

"Ba, mẹ hư! Bắt nạt con." Bé trai bằng tuổi Điềm Điềm, lập tức nhào đầu vào ngực người ba luôn cưng chiều cậu tìm kiếm an ủi, còn nhỏ tuổi cũng biết tỏ cáo, nằm ở trong ngực ba, con người xanh trắng về phía mẹ, mặt khiêu khích.

Ngũ Thiên Nghiên đứng lên trừng mắt về phía cậu: "Tiểu tử con mới lớn một chút đã hư như vậy, thật không biết giống ai, không đáng yêu chút nào!"

Còn giống ai? Dáng dấp Ngũ Nhục Tường giống ba như đúc, nhưng không có di truyền lại một chút tính tình tốt của ba. Cộng thêm là cháu trai đầu, được người lớn trong nhà cưng chiều tới trời, tính tình so với bà mẹ "Mỹ nhân hỏa sơn" của Sở Thành còn tệ hơn mấy lần.

"Con đói rồi." Bạn nhỏ Ngũ Nhục Tường đói bụng không có đạo lý nói.

"Gọi mẹ giúp con lấy đùi gà được không?" Dụ dỗ tiểu dã thú nóng nảy này, người làm cha như anh, đương nhiên là có cách.

Quả nhiên, vừa nhìn có đồ ăn ngon, Ngũ Nhuệ Tường lập tức yên lặng lại.

Có lẽ người không bị ảnh hưởng chính là vợ chồng Tống Tử Tự? Anh vẫn nhìn vào laptop màu đen, thỉnh thoảng nói một vài câu, mà Điền Mật mặc áo khoác rộng thùng thình đang chăm chú nhìn tập tranh du lịch trên tay, nghiêm túc xem.

Xem ra chỉ có bọn họ đến chậm. Sở Mạnh vừa đi vào đại sảnh, "Anh Trí Tu." Điem Điem một mực giành đùi gà với Ngũ Nhuệ Tường thì phát hiện người mình chờ đã đến, hưng phấn đến không thèm ăn nữa, giống như viên đại bác nhỏ, chạy tới nhào thẳng vào trong ngực Sở Trí Tu.

"Sở Mạnh, đã lâu không gặp. Ngưng Lộ, thật vui khi hai người có thể cùng đi." Làm nữ chủ nhân, Ngũ Thiên Nghiên đương nhiên phải đứng lên chào.

Bởi vì tất cả mọi người là bạn bè nhiều năm, mà bọn họ cũng đã biết LOS nhiều năm trước, không cần quá khách khí, cho nên Sở Mạnh chỉ cười nhẹ, không có lên tiếng.

"Thiên Nghiên, em có thể gọi chị như vậy không?" Ngưng Lộ nhìn Ngũ Thiên Nghiên, trong ấn tượng cô luôn là bộ dạng một nữ cường nhân, vẻ xinh đẹp trên khuôn mặt lại có thêm nét dịu dàng. Tình yêu thật sự có thể thay đổi một người.

"Dĩ nhiên. Chẳng lẽ còn phải gọi chị là cô Ngũ sao?" Cô gái nhỏ không biết gì năm đó vậy mà ở bên cạnh Sở Mạnh đã trưởng thành hơn rất nhiều.

"Chồng chị, gọi anh LOS là được rồi." Người đàn ông cao lớn đứng sau lưng Ngũ Thiên Nghiên, trên khuôn mặt tuần tú có nụ cười ôn hòa, đôi mắt xanh kia khi nhìn một người nghiêm túc thì giống như muốn chìm đắm người đó vậy.

"Xin chào, Ngưng Lộ." LOS dịu dàng cười một tiếng, vươn tay về phía Ngưng Lộ. Cô vợ nhỏ đáng yêu của Sở Mạnh hình như là bị dọa rồi? Bộ dạng anh dọa người vậy sao? Không đến nỗi chứ?

"Anh nói tiếng Trung tốt như vậy sao?" Trời ạ, Ngưng Lộ không thể tin vào tai mình, sao người đàn ông ngoại quốc này lại làm được?

"Bà cố anh là người Trung Quốc. Cho nên nói một phần tư huyết thống anh là thuộc về Trung quốc. Nói quốc ngữ lạ lắm sao?" LOS chỉ cười.

"Được rồi, chúng ta ngồi đi, không cần để ý nữa." Đặt con gái xuống, Sở Mạnh tới lời vợ đi. Cô nhìn chăm chăm LOS cũng lâu rồi.

Điền Mật thấy Ngưng Lộ, cầm tập tranh du lịch về phía cô, hai người phụ nữ bắt đầu thảo luận muốn đi đâu chơi. Tống Tử Tự đóng laptop lại, đang muốn đi nói chuyện với Sở Mạnh lại bị mấy đứa nhỏ phía bên kia xôn xao dừng lại tất cả động tác.

"Anh Trí Tu, em rất nhớ, rất nhớ anh." Không để ý tới người lớn đang làm cái gì, tiểu công chúa Điem Điem của chúng ta ôm chặt lấy "anh đẹp trai" mặt đã đỏ lúm rỏ.

"Điem Điem!" Không nhìn nổi rồi, Tống Tử Tự lạnh mặt xuống, nặng nề kêu, thật là mất thể diện, chỉ cần vừa nhìn thấy Sở Trí Tu thì con gái bảo bối của anh sẽ mất trí.

Kết quả cô bé nhỏ cũng không thèm để ý đến ba mình, điên cuồng dùng nước miếng rửa mặt Sở Trí Tu, "Anh Trí Tu, sao bây giờ anh mới đến? Bụng Điem Điem đói đến sắp dẹp rồi." Hôn xong, mặt cười ngọt ngào, "Điem Điem rất biết điều đó, không có ăn bánh ngọt trước, phải đợi anh Trí Tu."

"Trời ạ!" Tống Tử Tự hao tổn tâm trí day day huyết thái dương, nhìn về bà xã đang nói chuyện thân mật với Ngưng Lộ: "Vợ à, lần này ngàn vạn lần không thể sinh ra con gái như vậy. Thật sự là vứt đi mặt mũi người nhà họ Tống chúng ta."

Tống gia bọn họ phần đông là tuần nam mỹ nữ, sao lại có đứa con gái thế này chứ?

"Con gái có cái gì không tốt? Nhỏ như vậy đã biết tìm ông chồng ưu tú cho mình rồi. Ngưng Lộ, phải không?"

Ngưng Lộ nhìn khuôn mặt đỏ khó có được của đứa con nhà mình, chỉ là vui vẻ cười. Con gái A Tự mê con nhà mình đã không còn là bí mật nữa. Tình cảm thanh mai trúc mã là chuyện người ta hâm mộ nhất, tương lai bọn nhỏ có thể ở bên nhau chưa chắc là chuyện xấu. Chỉ là bây giờ tụi nó còn nhỏ như vậy, ai biết trước chuyện ngày mai chứ? Cho nên, Ngưng Lộ không lên tiếng, chỉ là cười.

Cười đến vui vẻ, thế nhưng phát hiện Tiểu Nguyệt Nhi nhà bọn họ, thế nhưng xấu hổ nhìn mặt Ngũ Nhuệ Tường thật lâu mới nói một câu: "Anh ơi, mắt anh hình như màu xanh."

Sau liên hoan náo nhiệt, đàn ông đến phòng sách nói chuyện, phụ nữ dẫn theo mấy đứa nhỏ ra bờ biển chơi. Ban đêm bờ biển đẹp nhất, mặt trời chưa hoàn toàn hạ xuống làm bầu trời nhuộm sắc hồng, gió biển mát rượi kèm sóng biển từng con ập tới, cực kỳ thoải mái.

Điền Mật đi cùng với bọn họ chơi rất vui vẻ, mà Ngũ Thiên Nghiên về nhà vì bọn trẻ chuẩn bị trái cây sau khi ăn.

Thật ra hạnh phúc chỉ đơn giản như thế này. Vô tâm sơ suất, quên mất là tốt rồi. Sống vui vẻ mới là quan trọng nhất, cười một cái, nhìn gió mưa qua.

"Ngưng Lộ, sao không chơi với bọn họ?" Tống Tử Tự ra ngoài, thấy cô ngồi một mình, ngồi xuống bên cạnh cô.

Gió biển lạnh thổi nhanh, nếu như có thể ở đây tâm sự, nhất định là chuyện rất mãn nguyện.

"Em thích xem bọn họ chơi." Khẽ mỉm cười, sao cô có thể không biết xấu hổ nói mình mệt đến nỗi chỉ muốn về giường nghỉ chứ, cố gắng cả ngày, thân thể cô dường như sắp đến cực hạn rồi.

"Thấy em hôm nay vui vẻ, anh cũng yên tâm." Tống Tử Tụ thở dài nói. Ngày hôm qua thấy vẻ mặt Mạnh không tốt, anh cho là vấn đề bọn họ rất nghiêm trọng, chỉ là xem ra, hôm nay bọn họ hình như đã hòa thuận rồi.

"A Tụ, sao anh cho là em không vui?" Ngưng Lộ nhìn anh, lại phát hiện khuôn mặt hài hước của anh. Tên bại hoại A Tụ này, nhất định lại có chuyện gì rồi.

"Anh cho là em với Mạnh cãi nhau. Ngày hôm qua tâm trạng cậu ta không tốt lắm." Chỉ cần nhắc đến Quan Ngưng Lộ, tâm trạng Sở Mạnh giống như là thị trường chứng khoán Luân Đôn vậy, tùy thời đều có thể nhảy lên nhảy xuống.

"Bọn em không có cãi nhau. Chỉ là em . . . ." Trời ạ, đây cũng quá mất mặt chứ? Cả A Tụ cũng hỏi tới vấn đề giữa vợ chồng bọn họ.

"Ngưng Lộ, mỗi người đàn ông cũng sẽ có lúc phạm sai lầm. Huống chi khi đó là tuổi trẻ nông cuồng, ừ, anh thừa nhận là anh kéo cậu ta xuống nước. Mạnh là người đàn ông rất nghiêm túc, chưa động lòng với người con gái khác, trừ em ra. Khi còn đi học, trừ phải hoàn thành việc học, ba người bọn anh còn xây dựng phòng làm việc. Ngày ngày bận rộn đến cả ngủ cũng không có, ở đâu ra thời gian đi tìm phụ nữ? Sau khi về nước, còn nhiều phụ nữ tự động đưa tới cửa, nhưng cậu ta sẽ rất ít dính dáng không rõ tới bọn họ. Sau khi kết hôn càng thêm không cần nói, anh lấy nhân cách ra bảo đảm cậu ta chưa bao giờ có lỗi với em." Giống như sợ cô không tin, Tống Tử Tụ còn đưa tay thề.

"A Tụ, em cũng không có truy cứu chuyện lúc trước của anh ấy. Chỉ là em có chút không nghĩ ra thôi. Cảm ơn anh." Không cần A Tụ nói, tự cô đã nhìn thấu rồi!

Mặc kệ anh trước kia như thế nào, anh đều là người đàn ông cô muốn yêu cả đời! Trong cuộc sống của cô đã không thể không có anh.

"Nghĩ thông suốt là tốt rồi. Không cần để tâm chuyện vụn vặt. Mạnh đối với em dụng tâm, không có ai rõ hơn anh. Trước kia cậu ta là loại đàn ông chỉ biết làm sẽ không nói, bây giờ cậu ta đã nói ra, nhất định vì em làm được. Có lẽ em không thể tưởng tượng được cậu ta có thể vì em làm đến mức nào. . . ." Mạnh đối với Ngưng Lộ dụng tâm, anh thật sự cảm thấy không bằng.

Ngưng Lộ không hiểu nhìn anh, A Tụ có phải có lời gì nói với cô sao?

"Cái này, em cầm về đọc sẽ biết." Đưa qua một túi tài liệu nhỏ, Tống Tử Tụ nghiêm túc khiến Ngưng Lộ không thể không tin tưởng, lần này anh không phải gạt cô chơi.

"Là cái gì vậy?" Cầm lấy túi tài liệu nhỏ, trong lòng Ngưng Lộ có chút lo lắng. Rốt cuộc là cái chuyện quan trọng gì đây?

"Không cần sợ, tin anh. Về đọc sẽ biết. Được rồi, Mạnh ra tìm em rồi." Sắc trời đã tối, bên trong biệt thự đèn sáng rực rỡ, ánh đèn mờ dần, bóng dáng cao lớn đó đang từng bước một đi tới phía bọn họ.

"Nhớ về nhà đọc, đừng để cho Mạnh biết." Sau khi dùng giọng nói chỉ cô nghe được, Tống Tử Tụ cười đi về phía vợ và con gái đang chơi vui vẻ.

"Tại sao không chơi với mọi người?" Ngồi xổm xuống nhìn thẳng cô, khuôn mặt nhỏ dưới ánh đèn mờ nhạt không che giấu được mệt mỏi, tối hôm qua thật mệt cho cô. Ai bảo cô dám khiêu khích anh?

"Em mệt rồi." Rũ mắt xuống, Ngưng Lộ không dám nhìn thẳng vào mắt anh.

"Mới vừa rồi nói chuyện gì với A Tụ mà vui vẻ vậy?" Đưa tay vò vò mái tóc dài của cô, cảm xúc mềm mại này khiến anh không muốn buông tay.

"Sở Mạnh, em muốn về nhà." Siết chặt cái túi nhỏ trong lòng bàn tay, A Tụ nói không thể cho anh biết.

"Được, anh gọi mấy đứa nhỏ về, ở đây chờ anh..bọn anh lập tức về." Về mệt mỏi trên mặt cô khiến anh xem nhẹ sự căng thẳng của cô, đứng dậy rồi đi.

Về đến nhà, Ngưng Lộ vội vàng lên lầu, đem túi đồ A Tụ đưa nhét vào tủ đầu giường rồi mới chạy xuống. Mới vừa rồi trên đường về cô rất khẩn trương, chỉ sợ anh thấy được trong tay cô có đồ.

May là tiểu công chúa nhà bọn họ vẫn quần lầy ba, mới khiến anh không có thời gian phát hiện sự khác thường của cô.

"Ngưng Nhi, sao vậy? Sao chạy vội thế?" Sau khi ôm tiểu công chúa mệt đến ngủ thiếp đi về phòng, Sở Mạnh ra ngoài, thấy Ngưng Lộ đang vội vàng đóng cửa phòng ra ngoài.

"Nào có? Con đâu rồi?" Giọng nói có chút thay đổi, cô quả nhiên không thích hợp nói dối, vẫn nên nhanh nói sang chuyện khác thôi.

"Nguyệt Nhi đã ngủ rồi. Con trai cũng tự về ngủ rồi." Mới vừa rồi bởi vì chơi dính cát đầy người cho nên tiểu công chúa ở biệt thự tắm rồi mới về, mà Sở Trí Tu chưa bao giờ khiến anh lo lắng cả.

"Vậy anh nhanh đi tắm đi." Hai tay mạnh mẽ dùng sức đẩy anh về phía phòng tắm.

"Ngưng Nhi, em không giúp anh đội nước sao?" Trên mặt hiện lên đầy ý cười.

"Không cần, anh nhanh đi vào đi, nhanh lên nhanh lên. . . . ." Cô phải thừa dịp anh đi tắm xem thử rốt cuộc A Tự đưa anh cái gì. Thật sự là gấp chết người, A Tự đáng chết, tại sao có thể treo khẩu vị người khác thế chứ?

"Ngưng Nhi, vì sao lại vội vã muốn anh đi tắm?" Người đàn ông bị đẩy đến cửa phòng tắm vẫn chưa từ bỏ ý định hỏi, thật không bình thường, bình thường cô chưa bao giờ như vậy.

"Sở Mạnh, rốt cuộc anh có vào hay không?" Con cọp không phát uy, xem cô như mèo bệnh phải không?

"Được rồi, anh lập tức vào." Phụ nữ thật sự không thể quá cứng chiều. Nhưng mà, anh cố tình thích đáng về hung dữ của cô, có chút tư vị đặc biệt.

Trong phòng tắm "ào ào" tiếng nước chảy, nhưng mà ở trong tai Ngưng Lộ lại không nghe thấy gì. Cảm thật chặt bệnh án giải phẫu, trong lòng không biết là mùi vị gì, khổ sở? Đau lòng? Không muốn? Cảm động? Điều không phải, điều không phải! Nhưng mà là tất cả. Sao anh có thể như vậy, sao anh có thể gạt cô chứ?

Cô không muốn khóc, nhưng nước mắt lại từng giọt chảy xuống. Anh yêu cô như vậy, yêu như vậy.

"Có lẽ em không thể tưởng tượng được cậu ta có thể vì em làm đến mức nào. . . . ." Câu A Tự nói tối nay luôn quanh quẩn trong đầu, thật lâu không bay đi. Mỗi một lần nghĩ đến là một lần đau lòng.

Anh đối với cô dụng tâm vậy, còn nói cái gì nữa sao? Còn có thể nói cái gì nữa sao? Nhưng mà, cảm động đi qua, cô có chút tức giận, sao anh không trung cầu ý kiến cô đã tự mình quyết định rồi?

Bởi vì tối nay cô bất thường, Sở Mạnh ra ngoài nhanh hơn, vừa đi vừa lau tóc ướt.

"Ngưng Nhi, sao vậy?" Đi thẳng đến bên giường, thế nhưng phát hiện cô khóc sụt sùi. Khăn lông trên tay cũng rơi xuống đất. Anh biết, nhất định là cô có chuyện. Nhưng mà, hôm nay không phải còn tốt sao? Sao không tới 10 phút cô có thể khóc thành ra như vậy?

"Ngưng Nhi, nào, nói cho anh biết, rốt cuộc là sao?" Đau lòng ôm cô vào trong ngực.

"Sở Mạnh, sao anh có thể như vậy?" Khóc càng nhanh hơn, tiếng khóc có vẻ run rẩy.

"Ngưng Nhi, anh làm sao?" Không giống với nhau ở đâu cơ chứ? Ánh mắt sắc bén nhìn trên giường, quét một vòng từ đầu giường, không có gì khác thường. Cho đến khi nhìn lại trên tay cô. Trong tay cô cầm thứ gì đó thoạt nhìn rất quen mắt, đúng, nhìn quen mắt. Nhưng cái kia sao ở trong tay cô? Chẳng lẽ là A Tự?

"Ngưng Nhi, trong tay em cầm cái gì?" Mặc dù trong lòng đã đoán được 8, 9 phần, nhưng giọng nói của anh vẫn giữ vững bình tĩnh.

"Anh còn muốn hỏi? Sở Mạnh, tại sao phải làm như vậy? Tại sao?" Rốt cuộc mở bệnh án trong tay ra. Dưới ánh đèn sáng rọi, dòng chữ "Phẫu thuật thất công dẫn tinh" như rồng bay phượng múa chói mắt cỡ nào.

Hai bệnh án giống nhau, cùng tên người giải phẫu, cùng bác sĩ ký tên. Lần đầu tiên là 8 năm trước, khi cô vừa sinh con trai không lâu, cái còn lại là 2 năm trước, cũng là sau khi cô sinh xong con gái không lâu.

Không trách được, tối nay lúc A Tự gần đi, vẻ mặt cười như không cười kia. Thì ra đúng là như vậy. . . . .

"Ngưng Nhi. . . . ." Trên mặt người nào đó giống như sắp không nén được giận, hô hấp càng dồn dập, sắc mặt cũng càng ngày đỏ. Anh biết tên hỗn đản A Tự này không đáng tin cậy, thế nhưng thật sự bán đứng anh! Điều này bảo anh giải thích thế nào? Một người đàn ông làm được như vậy, anh còn có thể làm sao?

"Sở Mạnh, em không muốn anh làm như vậy, không cần. Đứa con là quà tặng tốt nhất ông trời ban cho chúng ta, là kết tinh tình yêu của chúng ta, nếu quả như thật tồi, chúng ta không thể không muốn." Lần nữa nhào vào trong ngực anh, cô khóc đến không thành tiếng. Tên đàn ông ngu ngốc này, không trách trước kia bọn họ ở chung một chỗ, anh luôn có thể hành động tùy ý, không để cô lo lắng.

"Ngưng Nhi, anh không muốn làm cho em chịu khổ, em sinh con đau như vậy. Chúng ta đã có hai đứa rồi, đủ rồi. Đừng khóc, anh không phải rất tốt sao?" Vùi mặt vào tóc cô, tìm anh cảm động. Ngưng Nhi của anh biết đau lòng vì anh rồi.

"Sở Mạnh, để A Tự hủy giải phẫu đi, có được không? Chuyện đứa nhỏ chúng ta thuận theo tự nhiên, được không? Đồng ý em, ngày mai đi đi." Ngưng Lộ chưa từng phát hiện mình làm việc sẽ quả quyết như vậy.

"Ngưng Nhi. . . . ." Làm cũng làm rồi, cũng không có ảnh hưởng gì, tại sao phải bỏ? Nếu như không phải là lần trước anh bất ngờ bị thương, A Tự cố ý giúp anh bỏ, vậy bây giờ tiểu công chúa Nguyệt Nhi cũng không được sinh ra.

"Em nói đi thì đi." Đôi mắt đỏ hoe vì khóc giờ phút này trở nên sáng ngời và kiên định hơn bao giờ hết.

"Ngưng Nhi, có phải em sợ có ảnh hưởng hay không? Sẽ không, em đã thử nghiệm qua nhiều lần như vậy rồi, ở đâu bị ảnh hưởng?" Sau khi bỏ đi cảnh báo nguy hiểm, một tên đàn ông lập tức khôi phục lại biểu tượng cầm thú.

"Sở Mạnh, anh làm cái gì vậy? Em còn chưa có tắm. A. . . . ." Một giấy sau quần áo đã bị ném xuống đất.

"Không cần tắm, làm để em biết rốt cuộc có ảnh hưởng hay không!" Cái bệnh án đó cũng bị chia năm xẻ bảy rồi.

"Em biết rõ anh không bị ảnh hưởng, buông em ra có được không?" Cầu xin tha thứ đáng thương như trước kia có tác dụng không? Cô mệt quá rồi, sao phục vụ tốt tên đối khát này được chứ?

"Không được." Chuyện này liên quan đến danh dự đàn ông, làm sao có thể được? Anh muốn để cho cô hoàn toàn hiểu, anh một chút cũng không có bị ảnh hưởng.

Xem ra, nguyện vọng muốn đi ngủ sớm của Sở phu nhân sẽ không bao giờ thành!

Đêm tĩnh, người chưa ngủ. Cảnh xuân đầy phòng, hạnh phúc đầy phòng.

Cô phải may mắn bao nhiêu, có anh yêu cô như vậy, cô cũng yêu anh như vậy. Bất cứ lúc nào, bất cứ nơi đâu, chỉ cần cô mờ mắt nhắm mắt đều có thể nhìn thấy hạnh phúc.

Hạnh phúc như vậy nhất định sẽ kéo dài đến mãi mãi, mãi mãi.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Ác Ma Quá Yêu Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 94: Ngoại Truyện 6 – Bảo Bối Sở Gia Chơi Cổ Phiếu Phần 1

Ở khu nhà cao cấp quảng trường Eaton, căn nhà hai tầng diện tích hai trăm bình nơi vợ chồng Sở thị cùng hai bảo bối ở. Sở Mạnh còn có biệt thự tư nhân to như vườn hoa Luân Đôn, bởi vì Ngưng Lộ cảm thấy biệt thự lớn đến mức dọa người, không thích. Chọn căn nhà nhỏ ở. Người một nhà có thể thân thiết hơn.

Mỗi ngày, sau khi hai tiểu bảo bối Sở gia đi học, Ngưng Lộ thích yên tĩnh sẽ tự mình dọn dẹp nhà cửa sạch sẽ, sau đó ở phòng sách đọc sách, ngủ một giấc đến chiều, buổi chiều dậy sẽ đi dạo dưới lầu, tiện thể đón hai tiểu bảo bối tan học, có lúc Sở Mạnh sẽ về sớm, bọn họ cùng nhau đến siêu thị mua nhu yếu phẩm hằng ngày hoặc đi ra ngoài.

Năm nay Sở Trí Tu 10 tuổi, anh tuần lại đáng yêu, đứng giữa mấy đứa nhỏ châu Âu tóc vàng mắt xanh, cậu bé là trung tâm của sự chú ý, đặc biệt là sự yêu thích của các bạn học nữ, mỗi ngày sau giờ tan giờ có nhiều bạn nữ muốn đi cùng cậu. Chỉ là mỗi lần Sở Trí Tu lạnh lùng đều cự tuyệt những bạn nữ kia đến gần, bởi vì cậu phải đợi em gái Sở Dao Nguyệt cùng nhau về nhà.

Sở Dao Nguyệt 5 tuổi rất xinh đẹp lại đáng yêu, càng lớn càng giống mẹ, khiến cho người đàn ông yêu vợ như mạng đó yêu con gái, đau con gái vô cùng, xin gì được nấy, hận không thể đem toàn bộ mọi thứ cho cô bé chỉ vì một nụ cười mỉm của cô.

Cuộc sống như thế êm ả mà bình thản, chỉ ngoại trừ. . . . .

"Mẹ, mẹ. . . . ."

Giọng nói không hề phá vỡ suy nghĩ Ngưng Lộ, vừa nhắc mắt lên, cô bé mặc áo lông thật dày đi vào trong phòng ấm áp cũng không vội cởi áo khoác, thẳng tắp nhào vào trong ngực mẹ đang ngồi bên cửa sổ.

Ngưng Lộ ôm thân thể tiểu công chúa thơm tho, mềm mại, đưa tay sờ khuôn mặt nhỏ bé hồng hào của cô bé, nhiệt độ ấm áp khiến cô yên tâm thu tay lại: "Bảo bối, sao vậy?"

Cô đã chuẩn bị xong các nguyên liệu cho bữa tối, đi đến bên cửa sổ ngồi, bởi vì mấy ngày nay Sở Mạnh đến Oxford, buổi trưa gọi điện thoại về nói có thể tối anh sẽ về.

Mỗi lần anh không ở nhà, cô sẽ cảm thấy thời gian trôi qua quá lâu, mỗi ngày một mình ngủ trên giường lớn, cả trái tim đều trống rỗng.

"Anh hai lại ăn hiếp con!" Sở Dao Nguyệt chu cái miệng nhỏ tổ cáo, giọng nói nũng nịu mà trong veo, cong đôi môi hồng phấn mím mím lên, giống như thạch hoa quả trong suốt vậy.

"Hừ! Con nào có." Sau đó Sở Trí Tu đi vào lạnh lùng hừ một tiếng, để cặp sách hai người xuống. Làm anh hai như cậu luôn biết tự lo cho bản thân, trừ

em gái chỉ biết làm nũng đó, căn bản chuyện của mình đều tự mình xử lý tốt: đi học, tan học, cậu đều chờ em gái, không cần tài xế đưa đón.

"Được rồi, không được cãi nhau. Con là anh trai, có chuyện phải nhường em gái." Ngưng Lộ buông thân thể mềm mại của tiểu công chúa ra, đứng dậy đến phòng bếp hâm nóng sữa tươi, rót một người một ly.

"Mẹ, thật là ấm!" Sở Dao Nguyệt đang cầm cái ly, cười đến híp mắt, cúi đầu uống từng ngụm một.

"Mẹ, có thể không cần mỗi ngày đều là sữa tươi không?" Mặc dù Sở Trí Tu cau mày, nhưng vẫn miệng to uống cạn.

"Em thích uống sữa tươi." Sở Dao Nguyệt bĩu môi, vẫn còn giận anh hai.

Ngưng Lộ cười nhìn hai tiểu bảo bối của bọn họ, trong lòng đều là hạnh phúc.

Sở Dao Nguyệt uống sữa xong, còn không có quên thiết thòi đã chịu lúc trước, vội vàng tiếp tục: "Mẹ, mẹ vắng anh hai đi. Anh ấy hư nhất!"

"Nguyệt Nhi, không thể nói anh hai như vậy, hử?" Đưa tay sửa lại tóc bị gió thổi loạn của tiểu công chúa, nhìn cô bé ngoan ngoãn gật đầu rồi mới hỏi: "Sở Trí Tu, hôm nay sao vậy?"

"Không có." Có cũng không thể nói. Sở Trí Tu trừng em gái ngu ngốc chỉ biết nũng nịu đó không nói lời nào, trực tiếp từ trong cặp lấy ra máy tính bảng bảo bối của cậu, đặt lên bàn nghiêm túc xem.

"Được rồi, anh hai không có nói, Nguyệt Nhi nói cho mẹ đi." Ngưng Lộ ôm con gái vào trong ngực, nhẹ nhàng hỏi. Đối với con trai phách lối, cô thật sự là không có biện pháp, chỉ có ba nó mới kiềm chế được.

"Hôm nay tan học, anh hai lấy tiền con muốn mua búp bê quá giang xe." Chu cái miệng nhỏ, tiểu công chúa bắt đầu tố cáo. Vốn là anh hai đồng ý sau khi tan học dẫn cô đi mua búp bê mới ra trên thị trường, nhưng lúc đi được một nửa, anh hai dám nói quên mang tiền, muốn lấy tiền của cô quá giang xe về nhà.

Cô không tin đâu, buổi sáng cô có thấy anh hai để tiền trong cặp sách. Anh hai thích nhất là lừa cô mà.

"Sở Dao Nguyệt, anh không phải đã nói đó là mượn sao?" Mắt tròn trố, Sở Trí Tu muốn nổi điên lên. Cái đứa em gái kia sao nói mãi cũng không hiểu vậy? Toàn bộ tiền của cậu đều mua cổ phiếu rồi, còn dư lại một chút cũng không đủ quá giang xe, hỏi mượn một chút thì sao chứ? Cái đồ búp bê rách nát đó cậu có thể mua cho cô một trăm con. Ài, không thêm tính nữa.

"Sở Trí Tu, tiền của con đâu? Có phải lại đi mua cổ phiếu rồi không?" Ngưng Lộ buông tiểu công chúa ra, lớn tiếng đi tới.

Muốn trách thì trách Sở Mạnh á, cái gì không dạy nó, còn nhỏ tuổi lại đi dạy buôn bán. Kết quả tốt lắm, trời sinh Sở Trí Tu nhạy cảm với mấy con số, từ đó si mê trò chơi trí mạng này, mỗi ngày tan học thì chuyện đầu tiên chính là đến phòng sách thảo luận giá thị trường chứng khoán với ba mình.

"Mẹ, ba nói rồi, con có thể tự mình làm chủ." Cậu biết mẹ vẫn không tán thành chuyện cậu còn nhỏ như vậy đã chơi cổ phiếu, nhưng ba nói rồi, đó là chuyện của cậu! Tại sao bây giờ bọn họ còn không thỏa thuận được vậy?

"Ba để cho con tự mình làm chủ chứ không cho con xúi giục người khác cùng mua." Ba mẹ con nói chuyện tiền bạc, không chú ý tới Sở Mạnh mở cửa đi vào.

Ai biết vừa vào cửa nhà đã nghe đến bọn họ đang thảo luận chuyện mua cổ phiếu. Ban đầu lúc dạy nó anh đã tính cẩn thận rồi, tự mình làm chuyện, tự mình gánh chịu; mặc dù con trai vô cùng thiên phú, chỉ dạy qua mấy lần, nó đã biết cách chơi, khiến cho anh vô cùng kiêu ngạo; có điều, bà xã bảo bối của anh lại không vui vẻ như vậy. Cho là anh đề cho con tiếp xúc mấy trò chơi tiền bạc quá sớm, không tốt với sự phát triển của con, cho đây không phải là chuyện mấy đứa nhỏ tuổi này nên làm.

Mà anh cũng không tham dự nhiều, nhưng hôm nay, giáo viên chủ nhiệm của nó gọi điện thoại tố cáo với anh, con anh không những mua cổ phiếu mà còn rủ rê bạn học mua chung! Điều này làm anh cảm thấy bắt đầu vấn đề nghiêm trọng. Cho nên mới đem chuyện lúc chiều giao cho A Chính rồi về trước.

Cởi giày xong, Sở Mạnh thuận tay cởi áo khoác trên người ra.

"Ba. . . . ." Tiểu công chúa thấy ba về. Thân mình nho nhỏ chạy qua phòng khách rộng rãi, dùng hết sức mình, trực tiếp lao vào trong ngực Sở Mạnh.

"Nguyệt Nhi có nhớ ba không?" Thả cặp công văn trong tay ra, Sở Mạnh ôm lấy tiểu công chúa.

"Nhớ." Đôi môi giờ lên, ngọt ngào cười với anh, hai kúm đồng tiền thật sâu bên khóe miệng, mùi vị ngây thơ lao thẳng tới anh.

Tiểu công chúa ở trên mặt anh tặng những cái hôn thật kêu.

"Ông xã, sao anh về sớm vậy?" Thấy chồng về, một người phụ nữ quên mất đang nói chuyện của con, sai bước tới ôm lấy anh. Rất nhớ anh, cô cho là anh sẽ về trễ.

"Không muốn anh về sớm chút sao?" Một tay tiếp tục ôm tiểu công chúa, một tay ôm hoàng hậu của anh, chuyện hạnh phúc nhất trên đời chẳng qua cũng

như thế thôi.

"Nhớ." Hai mẹ con trăm miệng một lời nói.

Bọn họ giống như vài năm không gặp, khiến bạn nhỏ Sở Trí Tu nhìn không quen. Hình tượng người ba “anh mình thần võ” khi về tới nhà đã hoàn toàn sụp đổ.

Không bằng, thừa dịp bọn họ không chú ý, cậu đi đến lầu? Ba về sớm như vậy nhất định có liên quan tới cậu, thay vì ở đây bị giáo huấn không bằng đi lên lầu?

Chột dạ khiến Sở Trí Tu quên mất chuyện ngày hôm qua nói với ba muốn mua model xe số lượng có hạn mới nhất thế giới, nhẹ nhàng ôm máy tính bảng trong ngực, từ từ đi tới cầu thang.

"Sở Trí Tu, con đứng lại đó cho ba." Cho anh là đứa ngốc sao?

"Ba, con đi lên trước làm bài tập." Thảm, bị bắt rồi! Ba, ba không thể xem như không nghe thấy, không nhìn thấy sao?

"Ngày mai trả lại tiền của các bạn học trong lớp. Về sau không cho lấy tiền bạn học mua nữa, có nghe hay không?" Sở Mạnh chịu đủ rồi, vốn là chỉ muốn nó chơi chút thôi, thế nhưng nó lại chơi lớn như vậy. Cũng không biết mình dạy sai rồi không?

"Sở Trí Tu, con thật là quá đáng. Dám góp vốn trái phép. . . . ." Ngưng Lộ nghe được ông xã nói như vậy, giận đến muốn quay cái móng nó qua đánh một trận như hồi nhỏ. Trời ạ, con trai của cô tại sao có thể như vậy?

"Con biết rồi ba." Cúi đầu nhỏ giọng nói. Thái độ đủ nghiêm chỉnh rồi chứ? Thật quá đáng, ba chưa bao giờ sẽ hung hăng với mẹ và em gái, cho dù họ làm sai việc gì cũng vậy. Đáng thương cho trẻ vị thành niên như cậu!

Trả thì trả, vậy cậu sẽ dùng tiền tiêu vặt của mình mua. Hừ!

"Ba, hôm nay anh. . . . ." Tiểu công chúa lại bắt đầu kể tội anh hai mình với ba.

"Ông xã, hôm nay anh nấu cơm." Hoàng hậu cũng bắt đầu ra lệnh. Anh không ở nhà mấy ngày, cô khổ cực nấu cái gì cũng khiến đôi trai gái này chê hết.

"Thật là chịu đủ mọi người rồi. Ngờ ngẩn như nhau!"

Sở Trí Tu cho là giọng mình nói đủ nhỏ rồi, nhưng lỗ tai ba cậu sao lại không lợi hại chứ?

"Sở Trí Tu, ngày hôm qua cái mẫu xe ba đồng ý mua cho con không thể mua cho con được." Dám nói ba nó ngờ ngẩn sao?

"Tại sao?" Mặt Sở Trí Tu lập tức biến sắc. Trời ạ, nhưng hôm nay cậu ở trước mặt bạn học khoe khoang cậu nhất định có thể mua được.

"Bởi vì, ba đồng ý cho Ngũ Nhuệ Tường rồi. Tháng sau chính là sinh nhật của nó, chẳng lẽ con hẹp hòi như vậy sao?"

"Ba, ba nói lời không giữ lời." Khuôn mặt nhỏ đã đỏ bừng, sao ba có thể nuốt lời chứ? Cậu có làm gì sai sao?

Sở Trí Tu tức giận mà uất ức tới cực điểm, nắm chặt tay lại, sau đó tức giận chạy rầm rầm lên lầu.

"Ha ha. . . . ." Một người phụ nữ rất không có lương tâm cười to lên. Trời ạ, con trai bảo bồi đáng thương của cô làm sao có thể đầu lại ba nó chứ?

"Ba, anh hai sao vậy? Hình như muốn khóc?" Sở Dao Nguyệt ôm cổ ba hỏi. Mặc dù anh hai luôn thích ăn hiếp cô, nhưng mà nhìn thấy anh hai buồn, cô cũng không vui.

"Bảo bồi, không sao đâu. Đợi lát nữa thì ổn."

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Ác Ma Quá Yêu Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 95: Ngoại Truyện 7 – Giang Doãn Chính

"6 giờ tối, ăn tối với Vương đồng công ty khoa học kỹ thuật ở khách sạn Gia Hòa; 7h đúng, tiệc rượu của Hứa tổng mới thành lập công ty ở khách sạn Năm Châu; 7 giờ rưỡi, sinh nhật đại tiểu thư Đường gia; 8 giờ đúng. . . . ."

"Đợi chút!" Không nhìn được đôi mắt mất khỏi máy tính, Giang Doãn Chính ngẩng đầu lên, trừng mắt nhìn cô gái ăn mặc đoan chính trước mặt. "Ý của cô là, trong mấy giờ ngắn ngủn đó, tôi phải của mình thành từng khúc để đi ứng phó mấy bữa tiệc nhằm chán đó sao?"

"Giang tiên sinh, thật xin lỗi nói cho anh biết, đúng vậy." Trong mắt Thẩm Tâm Tinh hiện lên ý cười nhẹ, nhưng cô vẫn ung dung thản nhiên như cũ, đầu vào đây đọc lịch trình cầm trong tay xong, "Tám giờ đúng . . . ." "Đáng chết! Chờ một chút." Giang Doãn Chính nguyên rủa một câu, không chỉ những chuyện đáng ghét, ngay cả điện thoại cá nhân của anh cũng vang lên. Người biết số điện thoại này không quá 5, mẹ nó, anh không muốn nhận cũng không được.

"Con mẹ nó, tốt nhất là có chuyện động trời." Cũng không nhìn ai gọi tới, Giang Doãn Chính trong mắt người khác luôn tùy ý nói chuyện, trực tiếp nhấn nút nghe, cũng mở luôn chức năng loa ngoài.

"A Chính, sao lại giận dữ như vậy? Chưa thỏa mãn dự vọng à? Đã sớm nói cậu không cần từ sáng tới tối cứ nhìn mấy cái đồ thị kia rồi, lại chẳng thể an ủi được cậu. . . . ." Điện thoại vừa thông, giọng nói đầy ý cười đã truyền tới. Trừ cái thằng chỉ biết hại bạn Tống Tử Tự của anh thì còn ai nữa chứ, chỉ là sao lúc này cậu ta lại rảnh rỗi gọi điện thoại cho anh? Hơn nữa không giống như là có chuyện.

"A Tự, chuyện gì?" Nhìn thấy Thẩm Tâm Tinh đứng ở một bên vì nghe được lời nói không dễ nghe hơi có vẻ xấu hổ, anh đưa tay ý bảo cô chờ một lát, sau đó cầm điện thoại di động lên nghe. Anh không chắc cái miệng thối của A Tự còn nói ra được lời nào khó nghe hơn không.

Nếu không phải làm việc bên cạnh người đàn ông này hai năm, Thẩm Tâm Tinh nhất định sẽ nhìn bóng lưng cao lớn vừa đứng lên đi tới cửa sổ sát đất nghe điện thoại bằng ánh mắt vô cùng ái mộ, dù sao anh là mơ ước của tất cả các cô gái - anh tuấn, cao lớn, giàu có, thú vị. . . . .

Chỉ tiếc, biết người này trong phòng làm việc chỉ luôn mặc một bộ quần áo đơn giản gần như lỗi thời, thậm chí là mùa hè còn mặc quần đùi, mang giày xăng đan; sau khi nhìn tướng ăn như hổ đói, hiểu rõ người này có thể chửi bằng nhiều thứ tiếng, cô đã quen cười lễ phép với những "lời chào" từ bốn phương tám hướng kia.

"Vết thương của Mạnh không phải không có gì sao? Cậu ta còn có thể như thế sao?" Giang Doãn Chính nhướn lông mày lên.

Cái tên Sở Mạnh này không biết bị thần kinh gì khiến cho bác sĩ Tống của chúng ta hình như cũng không giải quyết được, theo năng lực bác sĩ Tống cũng không làm được, nhất định là vấn đề rất nghiêm trọng. Nhưng mà anh đi có tác dụng sao?

Gần đây, không biết làm sao, Mạnh rời khỏi Sở Thành bảo anh không ngừng nhận đơn, làm cho cuộc sống thoải mái của anh rối loạn, vốn một tuần lễ chỉ cần đến phòng làm việc một hai lần là được, bây giờ thì tốt rồi, ngày ngày đến làm việc, bận bịu muốn điên. Anh thật sự không chịu nổi như vậy rồi.

"Được rồi! Tờ lập tức qua." Nghe giọng điệu A Tự bên kia hình như không phải nói đùa, vì để sau này chẳng phải mệt mỏi, anh vẫn nên đi xem thì tốt hơn.

"Căn cứ theo phán đoán của cô, bữa tiệc nào tôi không đi sẽ có người muốn tự sát hoặc giết người?" Cúp điện thoại rồi quay lại trước bàn làm việc nhìn chằm chằm đồng thư mời kia, Giang Doãn Chính day day huyệt thái dương, mệt mỏi nói.

"Căn cứ theo phán đoán của tôi, chỉ cần anh vắng mặt một trong số đó, tòa cao ốc này rất có khả năng sẽ trở thành trung tâm thương mại thế giới thứ hai." Nhìn xuống xúc động muốn cười, Thẩm Tâm Tinh cúi mắt xuống.

Trong miệng thốt ra một chuỗi dài những lời thô tục do ngôn ngữ nhiều nước tạo thành, Giang Doãn Chính lại chú ý đến các đồ thị trên máy tính. "Chọn một cái cô cho là quan trọng nhất rồi đi đi. Những ai khác muốn nhảy lầu, hay là muốn làm thế nào thì tùy bọn họ." Sau khi "Những con số màu xanh" bắt đầu mở rộng phạm vi nhận đơn bên ngoài, mọi người giống như là tiền trong túi cần người chạy đến làm phiền anh. Mẹ nó, có người dám uy hiếp anh? Vốn là người trên Trái đất đã vượt chỉ tiêu rồi, chết thêm vài người cũng không tính nhiều.

"Vâng" Sau khi trả lời đơn giản, Thẩm Tâm Tinh xoay người đi về phía cửa, trước khi cửa khép lại, cô rõ ràng nghe được mấy câu mắng tuyệt đối sẽ làm người ta đỏ mặt.

Nếu như có thể, cô thật muốn ghi âm lại những chuyện này, chỉ tiếc điều cấm đầu tiên ở đây chính là không được đem bất cứ chuyện gì trong văn phòng này, dù chỉ là một câu tiết lộ ra bên ngoài.

Dù sao, chỗ cô làm việc là công ty cổ vấn đầu tư "Những con số màu xanh" nổi tiếng nhất trong giới tài chính, mà cấp trên của cô, chính là người "phúc vũ thiên vân" (che mưa chuyển mây) ở giới tài chính và kinh tế, kiêm cổ vấn đầu tư - quản lý tài sản của đông đảo danh môn quý tộc, lời nói phiếm cũng sẽ được người ta xem là kinh Thánh nghiên cứu "Bàn tay của Quỷ" - Giang Doãn Chính!

Nhìn đồng hồ đeo tay, đã là 5h chiều rồi, Thẩm Tâm Tinh nhìn ra phía ngoài cửa sổ, trừ hết tòa nhà xi măng cốt thép này đến tòa nhà khác, chẳng nhìn thấy được gì cả, trên thủy tinh sáng bóng còn có cái bóng ngược của một cô gái cô đơn.

Tốt nghiệp hai năm rồi, cô ở lại thành phố xa lạ này cũng đã hai năm. Không có người thân không có bạn bè, mỗi ngày trừ làm việc chính là về nhà, thật ra thì cô cũng quá cô đơn chứ? Nhưng mà, về nhà sao? Cô không phải là không muốn, mà là không dám. Đứng, không dám!

Lúc cô tự giễu bĩu môi thì điện thoại nội tuyến trên bàn truyền đến giọng nói quen thuộc. "Thẩm tiểu thư."

"Vâng." Thẩm Tâm Tinh khôi phục vẻ mặt bình tĩnh. Cô đoán anh nhất định là. . . . .

"Trong phòng làm việc có đồ đi ra ngoài của tôi không?" Cúi xuống nhìn đồ trên người mình, thật sự không thích hợp ra ngoài. Cho dù là đi bệnh viện

thăm bệnh nhân mà bệnh nhân kia anh đã biết vài chục năm cũng không thể được. Anh nhớ anh là có quần áo dự phòng để ở đây, nhưng cụ thể ở đâu anh không nhớ ra.

"Ngăn tủ tầng thứ ba." Thẩm Tâm Tinh không chút nghĩ ngợi trả lời.

Giang Doãn Chính đứng dậy vươn lưng mỏi, sau đó mở ra hộc tủ sau lưng, không chút do dự lấy quần áo bên trong ra bắt đầu thay, đợi đến mặc xong đi ra, thấy Thẩm Tâm Tinh vẫn còn ở trước máy vì tính bận rộn, anh đi tới: "Thẩm tiểu thư, cô cũng chuẩn bị một chút đi!"

"Được, đợi lát nữa tôi sẽ đi." Thẩm Tâm Tinh ở trong lòng nói nhỏ, tại sao anh ta còn chưa đi? Anh không đi sao cô dám không biết xấu hổ tới phòng thay quần áo mà thay lễ phục chứ? Bình thường ông chủ của cô đâu có phiền phức như vậy!

"Thẩm tiểu thư. . . . ." Giang Doãn Chính chợt cúi người xuống, hai tay chống trên mặt bàn, nhìn thư ký của anh.

Thành thật mà nói, nếu không phải thư ký này là do chính anh chọn, còn ở bên cạnh anh công tác hai năm, Giang Doãn Chính thật sự sẽ cho rằng cô gái anh nói gì nghe nấy chính là kiểu thư ký người máy mới do viện nghiên cứu công nghệ cao nào đó phát minh ra.

Vĩnh viễn hợp đồ công sở, luôn tao nhã mỉm cười, kiểu tóc vĩnh viễn sẽ không rơi xuống một sợi tóc, phòng làm việc vĩnh viễn không dính một hạt bụi, thái độ làm việc vĩnh viễn sẽ không sơ sẩy, cùng với - cá tính dịu dàng vĩnh viễn sẽ không mạnh mẽ.

Anh là muốn hỏi cô, anh thường đưa những bữa tiệc xã giao anh không muốn đi cho cô đi, có phải quá cường cầu cô hay không? Mặc dù tiền lương hàng năm anh trả tuyệt đối là đủ cao. Nhưng mà, cô gái trẻ tuổi như cô cũng có cuộc sống của riêng mình chứ? Ít nhất mấy cô gái đẳng hoàng sẽ về nhà sau giờ làm. Mà cô cũng có bạn trai chứ? Chỉ cần cô nói một tiếng "không có thời gian", anh tuyệt đối sẽ không miễn cưỡng cô.

"Giang tiên sinh, anh còn có chuyện gì muốn giao phó sao?" Nhìn thấy anh đột nhiên đến gần, Thẩm Tâm Tinh thể nhưng làm ra một hành động từ khi cô làm việc bên cạnh anh đến nay chưa từng có, cô khẩn trương đứng lên, bởi vì quá nhanh nên đứng phải cầm anh.

"A. . . . ." Giang Doãn Chính rên lên một tiếng, anh mới vừa ở trong lòng khích lệ cô, giây tiếp theo lại phá vỡ suy nghĩ của anh. Phụ nữ, vĩnh viễn đều là phiền toái, muốn đứng lên không thể nói trước một tiếng sao?

"Giang tiên sinh, anh không sao chứ? Thật xin lỗi!" Mắt mặt quá! Hôm nay sao lại không bình thường như vậy thế này?

Thẩm Tâm Tinh luống cuống tay chân đã chạy tới, hai tay thể nhưng vô thức xoa cằm anh. Rối loạn, toàn bộ rối loạn!

Giang Doãn Chính cúi đầu dáng vẻ khẩn trương của cô gái mang giày cao gót còn thấp hơn anh nửa cái đầu, đây là Thẩm Tâm Tinh đoan trang xinh đẹp của "Những con số màu xanh" đây sao?

Thế nhưng có thể hoảng sợ thành như vậy? Nhưng mà, lần đầu tiên có một cô gái có thể đến gần bên cạnh anh như vậy, hương thơm như có như không chui vào chóp mũi khiến tâm thần anh rung động. Anh nghĩ anh là điên rồi mới có thể như vậy.

"Thẩm tiểu thư, tôi không sao. Tôi đi trước! Ngày mai cô nghỉ ngơi đi." Giang Doãn Chính kéo tay cô ra, xoay người đi ra ngoài. Nếu không đi, anh nghĩ ngờ mình sẽ trở nên không bình thường.

Bởi vì, anh mới vừa rồi anh nhìn cái miệng đỏ hồng đang ở cổ anh thò ra khí nóng, anh thừa nhận trong nháy mắt đó, thể nhưng anh đáng xấu hổ muốn hôn cô.

Cho tới bây giờ Giang Doãn Chính không thích phụ nữ vậy mà có ảo tưởng với thư ký làm việc bên cạnh hai năm, không phải nỗi điên chính là đầu bị trúng gió rồi.

Sau khi anh đi ra ngoài khoảng mười phút, Thẩm Tâm Tinh mới từ trong bối rối lấy lại tinh thần, trời ạ, cô trúng tà rồi! Vậy mà lại đi sờ soạng người đàn ông kia, cấp trên của cô - Giang Doãn Chính. Mà nét mặt lạnh nhạt của anh có phải cho là cô muốn ngã vào lòng không?

Xong đời, không thể nghĩ nữa. Nếu tiếp tục thì sẽ tới trễ. Cô đã quyết định rồi, xã giao nhiều như vậy thì chọn dùng cơm với Vương đồng ở khách sạn Gia Hòa đối diện là được, ít nhất Vương đồng trên năm mươi tuổi xem ra còn không đến mức quá lỗ mãng, trong hai năm qua, khách hàng lỗ mãng đến đâu cô đều có thể ứng phó được.

Từ trong ngăn kéo phía sau lấy ra lễ phục, nhìn vào trang phục trong cái gương to, trên khuôn mặt nhỏ trắng nõn không lí do ửng hồng.

Cô biết mình tối nay sẽ rất đẹp, bởi vì cô là đại diện đối ngoại chủ yếu của "Những con số màu xanh", vẻ đẹp của cô, là hình tượng của anh.

*** Diễn đàn Lê Quý Đôn ***

11 giờ 30 phút đêm,

Ở bệnh viện bởi hai tên điên uống rượu đến nửa đêm, giữa đường về mới nhớ laptop chuyên dụng của mình còn để ở phòng làm việc, cho nên anh lại quay ngược lại. Anh đối với chuyện gì cũng có thể tùy ý, nhưng là đối với với thứ thích mình lại có thói quen cố chấp, không thuận tay là không dùng.

Thật mệt! Phụ nữ sao lại phiền phức như vậy? Chỉ là nhìn bộ dạng Mạnh muốn chết muốn sống cũng cảm thấy đáng sợ, vì phụ nữ mà làm tới mức đó, thật sự là làm hư hình tượng của cậu ta. Ngồi trên ghế da sau bàn làm việc, sau khi uống rượu anh cảm thấy toàn thân nóng lên, rất khó chịu, dù sao lúc

này cũng không có người khác, trong đầu vừa mới nghĩ ra, giấy tiếp theo quần áo trên người đã bay ra ngoài.

Đã trễ thế này không bằng ngủ ở đây, dù sao bên trong có phòng nghỉ, mọi thứ đều đủ cả.

Mở laptop anh yêu ra, không tới mấy giây đã xuất hiện màn hình quen thuộc, những đồ thị và con số lạnh lẽo sẽ không phiền phức như mấy bữa tiệc xã giao hay phụ nữ, bởi vì, những chữ số này ít nhất sẽ không ngày ngày đuổi theo anh hỏi mua cái cổ phiếu gì được, đầu tư cái quỹ gì tốt, xu hướng mua vàng gần đây như thế nào. . . . . Mà phụ nữ, lại vô cùng vô tận phiền phức. Hôm nay từ trên người Mạnh anh đã xác nhận rồi. Đối với cô ấy không được, đối với cô ấy không tốt, cũng không được, vậy phải làm sao mới được?

Đây là một vấn đề không có câu trả lời, không thích hợp để anh nghĩ.

Giang Doãn Chính không phủ nhận mình thích mấy con số hơn tất cả, thích nhìn chúng tăng lên, giảm xuống như dự đoán của mình, thậm chí còn tăng giảm theo ý thích. . . . . Đó là chuyện làm người ta thích thú cỡ nào.

Lúc anh muốn gọi cho Mạnh nói chuyện cổ phiếu hôm nay bọn họ mua tăng lên theo dự tính lại đột nhiên nghe được phòng làm việc sát vách vang lên tiếng động lạ.

Đó là phòng làm việc của Thẩm Tâm Tinh! Nhưng Giang Doãn Chính không cho là người ở bên trong sẽ là cô, không phải cô ấy đi xã giao sao? Mặc kệ cô đi dự tiệc nào cũng không thể vào lúc này về phòng làm việc chứ? Chẳng lẽ sẽ là trộm? Nếu như tòa nhà đồ sộ này an ninh kém thế, vậy anh phải tính đến chuyện đổi chỗ mới được.

Đưa tay nhấn cái nút dưới bàn, Giang Doãn Chính lẳng lặng đang nhìn tấm ngăn phòng làm việc của mình cùng phòng sát vách biến thành trong suốt.

Không có ai biết bí mật này, ngay cả Thẩm Tâm Tinh cũng không biết, bởi vì đó là bức tường ma thuật, chỉ có anh mới có thể thấy rõ tất cả tình cảnh cách vách. Đây vốn là anh nhằm chán làm ra, chưa từng dùng qua, không nghĩ tới hôm nay thế nhưng vì tên trộm kia mà dùng tới. "Tên già kia. . . . ."

Khiến Giang Doãn Chính không ngờ chính là, lúc này một giọng nói dịu dàng rõ ràng truyền vào trong tai anh. Mặc dù lời nói ra ngoài là mắng người khác, nhưng giọng nói có chút sợ hãi, có chút yên lòng, có chút khổ sở, còn có chút. . . . . Sẽ làm đàn ông sinh ra cảm giác ngọt ngào lạ kỳ.

Dưới ánh đèn mờ, nhìn anh thấy đầu tường kia có một bóng dáng mảnh khảnh đang cố gắng đẩy ghế sa lon về phía cửa, hình như muốn nó đẩy tới chắn phía sau cửa, không để cho người khác vào!

Khi ghế sa lon rút cuộc cũng như cô mong muốn chặn đường vào phòng làm việc thì cô giống như thờ phào nhẹ nhõm, lão đảo ngã ngồi ở trên đầu khác của ghế sa lon.

Khi khuôn mặt xinh đẹp quay lại, Giang Doãn Chính nhận ra, là Thẩm Tâm Tinh! Lúc này, mái tóc cô rối lên, gương mặt đỏ bừng, lễ phục trên người cũng không chỉnh tề, ánh mắt có chút mơ màng.

"Nóng quá. . . . ." Trong tai lại truyền tới tiếng ní non khàn khàn của cô, Giang Doãn Chính nhìn cô nhẹ nhàng uốn éo, chuyển động thân thể, mà mười ngón tay của cô nắm chặt lại, giống như kiềm chế cái gì đó.

Không phải là cô ấy đi xã giao sao, tại sao có thể như vậy? Suy nghĩ, tiếp tục nhìn tình cảnh trước mắt, Giang Doãn Chính thấy cô ngẩng đầu lên, ưỡn ngực, mười ngón tay chậm rãi buông ra, tay phải chuyển qua trước ngực, từ từ chạy thấp xuống phần ngực dưới lễ phục, sau đó lại rút về.

"Không được. . . . . Không thể. . . . ." Thẩm Tâm Tinh tự mình lẩm bẩm. Cho dù bây giờ chỉ có mình cô cũng không thể làm động tác khó coi như vậy. Nhưng mà, cô nóng quá, rất khó chịu!

Cô không ngờ Vương đồng thoạt nhìn chừng chặc như vậy lại là người vô sỉ như vậy, hạ được trong rượu cô. May là cô phản ứng kịp thời, phòng làm việc lại ở tòa nhà đối diện, cô viện cớ nhanh chóng rời khỏi đó về tới đây. Trễ thêm chút nữa, cô không chắc có thể gặp chuyện không may hay không?

Làm việc đã hai năm, lần đầu tiên gặp phải chuyện như thế, khiến cô thật khó lòng phòng bị.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Ác Ma Quá Yêu Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 96: Ngoại Truyện 7 -Giang Doãn Chính - A Chính Động Tình

Chẳng lẽ là bị hạ được rồi? Nhìn bộ dạng của cô, Giang Doãn Chính nhứ chặt mày lại, trong đầu bắt đầu nhanh chóng suy xét. Trừ khả năng này ra, không có cái thứ hai, bộ dáng của cô không giống như là uống rượu say.

Lúc anh đang suy tính, Thắm Tâm Tinh giống như không nhìn được nữa, chậm rãi đưa vòng eo mảnh khảnh, khẽ thở đi tới bức tường thủy tinh ngăn cách anh và cô, dựa sát vào đó, hình như muốn nhờ sự lạnh lẽo đó làm giảm đi nhiệt độ bản thân.

Cũng chỉ là trong nháy mắt mà thôi, khoảng cách bọn họ gần như vậy, gần đến mức Giang Doãn Chính dường như có thể cảm nhận được hơi thở thơm như hoa lan của cô ...

Cô nửa thân trần cách bức tường trước mặt anh vuốt ve, giống như đang vuốt ve tìm anh vậy, đôi môi đỏ mọng khẽ mở ra khiến dung nhan vốn xinh đẹp lại thêm phần quyến rũ mê người. ....

Nhìn bóng hình xinh đẹp uyển chuyển và phong thái mê người kia khiến cho Giang Doãn Chính tới bây giờ vẫn không có hứng thú với phụ nữ cũng thấy ngại dại. Anh vẫn biết thư ký của mình rất đẹp, một vẻ đẹp đoan trang, làm cho người ta yêu thích nhưng sẽ không sinh ra mộng tưởng.

Nhưng sao anh lại không nghĩ tới, cô cũng sẽ có vẻ đẹp quyến rũ đến thế này chứ!

Nghे tiếng than nhẹ càng lúc càng mê người của cô, nhìn cô dùng tay run rẩy nâng làn váy lên, lộ ra đôi chân dài trắng như tuyết, bàn tay dọc theo bắp đùi mảnh khảnh từ từ đi lên phía trên. ....

Giang Doãn Chính toàn thân chấn động, xem ra anh thật sự là uống say rồi, nếu không sao lại sinh ra hứng thú với phụ nữ chứ? Hơn nữa còn là cô gái mỗi ngày đều gặp, chậm rãi tiến lên, bàn tay nhẹ nhàng dán lên cánh cửa ngăn cách bọn họ.

"Ài?" Cảm thấy có người từ sau người ôm hông của cô, Thắm Tâm Tinh toàn thân cứng đờ, bị hạ thuốc khiến ý thức cô có chút mơ hồ, run rẩy hỏi. Đã trể thế này sao có người ở đây? Cô chính là cảm thấy nơi này gần nhất cũng an toàn nhất mới có thể liều mạng chạy về, ai biết sẽ có người chứ? Chẳng lẽ là ông chủ của cô hay sao? Nhưng bây giờ đã khuya lắm rồi.

"Tôi." Giang Doãn Chính đơn giản trả lời. Chẳng lẽ cô cho là ngoài anh còn có ai khác có thể vào phòng làm việc của anh sao?

"Anh. .... Làm sao sẽ. ...." Vừa nghe giọng Giang Doãn Chính, cả người Thắm Tâm Tinh cũng loạn lên.

Trời ạ, tại sao là anh? Tại sao thật sự là anh? Chẳng lẽ trò hề mới vừa rồi của cô, anh đều xem hết sao? Xong rồi xong rồi toàn bộ, thanh danh của cô xong rồi, thế nhưng lại có hành động như vậy trước mặt một người đàn ông. Cho dù cô là bị người ta bỏ thuốc mà thân bất do dĩ, nhưng mà. ....

"Cô có ổn không?" Giang Doãn Chính cảm thấy cô gái trong ngực toàn thân lửa nóng, mà mùi thơm trên người cô hình như do hơi nóng bốc lên xông vào mũi anh, dụ dỗ anh chìm đắm vào đó. ....

"Anh. .... Anh đừng đến gần tôi. ...." Đưa lưng về phía anh, Thắm Tâm Tinh không ngừng run rẩy, bởi vì thân thể cô hình như không thể khống chế, cố gắng muốn dính chặt vào thân hình không mặc áo của anh, thậm chí muốn anh dùng sức ôm cô. .... Trời ạ, ngàn vạn lần không thể mất khống chế đến mức đó.

"Ai làm?" Giọng Giang Doãn Chính có chút căng thẳng, bởi vì anh không nghĩ sẽ có người dùng thủ đoạn hạ lưu này với người của anh. Thắm Tâm Tinh là ai? Người thường tiếp xúc với Giang Doãn Chính đều biết rõ, cô không chỉ là thư ký riêng của anh, mà cô còn là người phụ trách đối ngoại của phòng làm việc "Những con số màu xanh". Muốn gặp mặt Giang Doãn Chính đều phải được cô sắp xếp.

Bây giờ lại có người dám làm như vậy với cô, đó không phải là xem thường mặt mũi của Giang Doãn Chính anh sao? Cũng là bởi vì biết sẽ không có người dám làm gì cô, cho nên anh luôn yên tâm để cô đi ra ngoài xã giao. Nhưng mà hôm nay, hình như có người không kìm nén được rồi? "Hoa Thăng. .... Vương đồng." Cái tên già chết tiệt kia lại dám đối với anh như vậy, vậy cũng đừng trách anh không khách khí. Cảm thấy thân thể mình như bị lửa thiêu đốt, thậm chí có loại khát vọng muốn hòa tan vào cơ thể người đàn ông này, Thắm Tâm Tinh tuyệt vọng kháng cự, xoay người lại càng không ngừng đẩy anh ra: "Anh đừng tới. .... tới gần tôi. .... Tránh ra. .... Tránh ra. ...."

"Đáng chết! Không nên cử động" Giang Doãn Chính khẽ nguyên rửa, nhìn thấy cô đã sắp không chịu nổi, lại vẫn đẩy anh ra, trong lòng anh nổi lên cơn tức giận không tên.

Nhiệt độ cơ thể cô đã quá cao, khuôn mặt đỏ ửng, hơi thở nóng rực, cùng với hành động không cách nào kìm chế muốn đến gần đàn ông, đúng là bị người ta bỏ thuốc, nếu không cứu cô, không để cho khát vọng của cô được thỏa mãn, cô ấy sẽ. ....

Cái gì cũng không cần suy tính, không để ý cô phản đối, Giang Doãn Chính lập tức ôm lấy cô, đi qua cửa phòng làm việc, sau đó dùng chân đá mở cửa phòng nghỉ.

"Đây là nơi nào?" Thần trí cô đã bắt đầu hỗn loạn.

"Phòng nghỉ của tôi." Giang Doãn Chính tỉnh táo trả lời.

"Anh. ...." Tầm mắt của cô mông lung, nhìn thấy anh kéo rèm cửa lên, mở đèn nhỏ trong phòng ra. Dưới ánh đèn mờ mờ, xem ra rất khác lúc thường, đôi mắt anh thâm thúy, khuôn mặt lúc sáng lúc tối, cả người phát ra một loại hơi thở vừa hấp dẫn vừa nguy hiểm.

"Đừng sợ. Được không? Tôi sẽ không làm tổn thương em" Nhẹ nhàng đặt cô lên giường, nâng cằm của cô lên, nhìn thẳng vào mắt cô, "Nói cho tôi biết, bây giờ em có bạn trai chưa?" Nếu như có, anh có thể gọi điện thoại cho anh ta tới, nhưng thật kỳ quái, anh lại vì suy nghĩ này mà tức giận.

"Không có. . . . ." Giương mặt Thẩm Tâm Tĩnh kề sát bàn tay anh, không có ý thức vuốt ve.

"Em là xử nữ sao?" Anh hỏi vấn đề này, bình tĩnh như hỏi thời tiết hôm nay như thế nào vậy.

"Tôi. . . . ." Bất kỳ cô gái nào ở trước mặt người đàn ông không phải người yêu của mình trả lời vấn đề này cũng đều xấu hổ sao? Cho nên cô chỉ có thể ngáy ngốc nhìn anh, môi anh đào khê nhếch.

"Phải không?" Nhìn dáng vẻ e thẹn của cô, trong lòng Giang Doãn Chính đã hiểu tất cả, nhưng anh vẫn muốn chính cô nói ra.

"Tôi. . . . . Phải. . . . ." Cúi đầu, e lệ nói nhỏ.

"Tôi biết rồi. Yên tâm, tôi sẽ không làm tổn thương em, coi như là một giấc mơ, mơ xong tỉnh dậy em sẽ không mất gì cả!"

Thẩm Tâm Tĩnh quả thật không có mất đi cái gì, bởi vì Giang Doãn Chính dùng tay giúp cô vuốt ve.

Nhìn cô nằm ở trên giường yên bình ngủ, Giang Doãn Chính cười khỏ xoay người đi vào phòng tắm. Hiện tại, đến phiên anh giải quyết lửa dục bản thân rồi.

Cô gái này thật sự thật là làm cho người ta kinh diễm! Dùng nước lạnh dội thẳng vào người, Giang Doãn Chính cười khỏ. Anh luôn luôn thanh tâm quả dục, muốn mặc dù tối nay cô gái này lại làm cho anh. . . . . Trước kia, anh chỉ xem cô như thư ký vạn năng, mỗi tiếng nói cử động, anh sẽ không sinh ra bất kỳ vọng tưởng gì, nhưng sau tối nay, anh không dám chắc.

Mới vừa rồi, anh có thể muốn cô, nhưng anh không muốn lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn. Anh không phải A Tự, thích phụ nữ đều có thể lên giường sau đó chơi xong thì "bye bye", anh cũng không phải là Mạnh, phụ nữ mình coi trọng thì sẽ tha lên giường, mặc kệ người ta có đồng ý hay không, lấy trước rồi nói sau.

Anh là Giang Doãn Chính! Giang Doãn Chính hoàn toàn có sức khống chế với phụ nữ!

Vậy vậy đâu, Giang Doãn Chính hít sâu một hơi, cố gắng không suy nghĩ thêm bất kỳ hình ảnh nào vừa rồi nữa. Dội tâm trạng bình tĩnh, anh mới dùng khăn lông lớn lau tóc ướt, từ trong phòng tắm đi ra.

Vậy mà, thấy tình cảnh trước mắt thì khăn lông trong tay anh bỗng chốc rơi xuống đất!

"Đáng chết! Tên khốn kiếp kia cuối cùng cho em ăn thuốc gì?" Nhìn cảnh xuân vô biên trước mắt, Giang Doãn Chính lảo bầm mắng.

Cô gái vốn nên ngủ say trên giường, lúc này lại mắt nhắm mắt mở, đôi môi đỏ mọng hé mở, thờ gấp nín lấy cái tấm trải giường!

Thật vất vả mới dụ đi dục vọng trong người, phút chốc đã bốc lên lại, cháy rừng rực!

"Mẹ kiếp. . . . . Em nhịn thêm chút nữa, tôi lập tức tìm người tới đây." Giống như là tức giận bản thân mình, Giang Doãn Chính hét lên với cô gái nằm trên giường đối diện rồi cứ như vậy đi ra khỏi phòng ngủ.

Trời ạ! Thẩm Tâm Tĩnh vì hành động của mình mà khó chịu khóc ồ lên. Mới vừa rồi anh nhất định rất tức giận cũng rất xem thường cô sao? Ừm. . . . . Cô cũng không muốn như vậy, không nghĩ tới, nhưng mà, thật sự rất khó chịu! Làm thế nào bây giờ? Cô không còn tỉnh táo đối mặt với anh nữa.

Thân thể khó chịu, trong lòng cũng khó chịu, Thẩm Tâm Tĩnh vùi mặt vào trong chăn, từng giọt nước mắt thấm ướt gối. Cô nên làm cái gì đây?

Giang Doãn Chính vào phòng làm việc sắc mặt tối tăm nhìn chằm chằm vào điện thoại, mẹ kiếp, Tổng Từ Tự đáng chết, lúc muốn tìm cậu ta lại không tìm được người, anh gọi mấy cuộc điện thoại cũng không nhận, quản gia nhà họ Tống trả lời anh là thiếu gia vẫn chưa về, gọi tới bệnh viện, Mạnh nửa tỉnh nửa say nói: "A Tự hả? Không biết đi đâu rồi." Sau đó điện thoại không tắt cũng chẳng trả lời, nhất định là say chết rồi.

Cậu ta thì biết cái khi gì chứ! Trong đầu cậu ta trừ bà vợ không trị được thì còn biết cái gì?

Lúc anh đã từ bỏ hi vọng, tính tự mình giải quyết vấn đề kia thì điện thoại của anh rốt cuộc vang lên.

"A Chính, cậu đoạt mệnh liên hoàn gọi à?" Bên kia truyền đến giọng nói không còn hơi sức của Tống Từ Tự. Người ta vừa mới ngủ có được hay không? Điện thoại di động kêu đương nhiên là không nghe được rồi, nhưng ai biết hơn nửa đêm lại là A Chính chứ.

"Tống Từ Tự, cậu còn dám đùa à, cậu thử đi!" Dù mất thể diện thế nào, Giang Doãn Chính vẫn đem chuyện đầu đuôi kể ngắn gọn cho Tống Từ Tự.

"A Chính, không phải chứ? Cậu không phải là thuốc giải tốt nhất nhanh nhất sao? Hay là ... cậu không được?" Tống Từ Tự từ trong cơn buồn ngủ tỉnh dậy, bởi vì ý chế giễu trong giọng nói của anh thật sự là quá nồng.

"Bớt nói lời vô ích đi, hạn cho cậu trong vòng 5 phút phải tới phòng làm việc của tôi." Lần đầu tiên Giang Doãn Chính cảm thấy có bạn làm bác sĩ thật là tốt! Có thể hễ kêu là tới.

Nhưng mà, bác sĩ Tống làm bạn thân người ta lại không nghĩ như vậy. Lấy uy danh trong giới y học của anh lại bị hai thằng bạn xấu hơn nửa đêm bắt đi làm toàn chuyện tào lao, nói ra không biết có mất mặt không.

Mạnh thỉnh thoảng gọi anh tới truyền nước biển còn chưa tính, nhưng A Chính muốn anh làm cái gì? Cho một cô gái bị hạ xuân được thuốc giải? Đầu năm nay thật sự là chuyện gì cũng có.

Tổng Từ Từ ngồi ở trên giường, nhìn chằm chằm điện thoại vừa bị cúp, người kia là Giang Doãn Chính anh biết vài chục năm sao, không sai chứ? Nóng nảy như vậy là vì bình thường anh không để bụng phụ nữ mà uy hiếp anh sao?

Ai, thật là mệnh khổ! Thiên tài khoa ngoại nửa đêm còn phải đến khám bệnh tại nhà!

"Này! A Chính, cậu muốn sao?" Bằng tốc độ nhanh nhất đi tới phòng làm việc của cậu ta, Tổng Từ Từ nhìn cô gái trong mền chỉ lộ một cánh tay, nếu như không phải là có một cánh tay ở bên ngoài, anh sẽ cho rằng đây chẳng qua là cái bao không biết tên hơn nữa còn biết động đậy mà thôi.

"Đừng dài dòng nữa, tiêm xong cậu có thể rút." A Từ làm việc luôn lạnh nhạt như vậy, Giang Doãn Chính lườm anh một cái.

"Cậu như vậy cô ấy sẽ không hô hấp được." Tổng Từ Từ cầm kim tiêm trong tay mà gương mặt cười tươi. Không nhìn ra A Chính cũng sẽ có lúc để ý một cô gái như vậy, anh lấy danh nghĩa bác sĩ bảo đảm, Giang Doãn Chính và Sở Mạnh bị cùng một bệnh, hơn nữa cái bệnh này không cứu được, đó chính là một loại gọi "virus tình yêu".

"Không liên quan tới cậu." Trong miệng nói lời không khách khí, Giang Doãn Chính vẫn đưa tay cẩn thận kéo một góc mền ra, dưới ánh đèn mờ ảo, khuôn mặt xinh đẹp lộ ra, chỉ là gương mặt mà thôi, phong tình vạn chủng như vậy hoàn toàn lộ ra. Không trách được . . . . .

Anh ta là ai? Hai mắt Thẩm Tâm Tinh mờ ảo nhìn Tổng Từ Từ. Chẳng lẽ vừa rồi anh đi ra ngoài, bảo cô nhìn một chút chính là vì chờ người đàn ông này tới sao? Vậy tại sao lại muốn bọc cô đến không thở nổi thế này? Chỉ là, dáng vẻ nhếch nhác của cô quả thật không thích hợp xuất hiện trước mặt bất kỳ người đàn ông nào.

"Tiểu thư xinh đẹp, tôi là bạn A Chính. Không phải sợ, chích thuốc xong cô sẽ không sao." Giọng nói mang theo ý cười, kim trên tay cũng bắt đầu chậm rãi tiêm vào trong cơ thể cô.

Thì ra là anh vội tìm người chích thuốc cho cô! Chất lỏng trong ống tiêm từ mạch máu chảy đến khắp nơi trong cơ thể cô, Thẩm Tâm Tinh cảm giác mình không còn nóng nữa, ý thức cũng càng ngày mơ hồ, cuối cùng cô bình tĩnh rơi vào mộng đẹp.

"Được rồi, ngày mai tỉnh lại cô ấy sẽ không sao." Động tác lưu loát thu dọn đồ đạc của mình, Tổng Từ Từ nhìn cô gái đã ngủ trên giường lần nữa.

Khuôn mặt nhỏ đã khôi phục bình thường sao lại nhìn quen mắt vậy chứ? Có thể sao? Giang Doãn Chính đã thề cả đời chỉ biết đến các con số thế nhưng lại là thỏ ăn cỏ gần hang?

Cô gái nằm trên giường nhìn sao cũng giống thư ký của cậu ta!

"Cậu xem đủ chưa? Nhìn đủ thì có thể đi." Không có người đàn ông nào chịu được cô gái của mình bị thằng khác dòm ngó chứ? Giang Doãn Chính cũng không ý thức được mình đã đem cô gái nằm ở trên giường quy thành vật sở hữu của mình rồi.

Kéo chăn đắp kín người trên giường, Giang Doãn Chính đẩy Tổng Từ Từ ra ngoài cửa. Chuyện nên làm cũng làm rồi, bác sĩ Tổng có thể công thành rút lui.

"A Chính, cậu có biết bộ dạng cậu bây giờ giống gì không?" Được rồi, người ta cũng không hoan nghênh anh, vẫn nên thức thòi một chút, dù sao trong lòng bọn họ, Tổng Từ Từ anh chính là dùng xong thì vứt. Nhưng mà, nên nói vẫn phải nói.

"Cậu lo tôi giống gì sao." Giống như bị người ta nhìn thấu, Giang Doãn Chính hận thế làm cho Tổng Từ Từ lập tức biến mất trước mặt mình.

"Giống như bộ dạng Mạnh trước kia vậy."

Vừa dứt lời, đáp lại anh là tiếng đóng cửa mạnh mẽ. Ai! Tiếng than này đến Nguyệt Nương (mặt trăng) nghe thấy cũng thấy lòng chua xót! Anh là bác sĩ người người nịnh bợ, sao trước mặt hai đứa bạn tốt lại cảm thấy không đáng một đồng vậy?

Một đêm này, Giang Doãn Chính không về phòng nghỉ. Anh không dám về, chỉ sợ mình nhìn thấy cô, sẽ không nhìn được thú tính đại phát.

Một đêm này, Thẩm Tâm Tinh lại ngủ cực kỳ bình thản. Ngay cả đang ngủ cũng cảm giác an tâm cùng hạnh phúc.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Ác Ma Quá Yêu Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 97: Ngoại Truyện 7 - Giang Doãn Chính - Chúng Ta Hẹn Hò Đi!

Từ trong giấc ngủ sâu tỉnh lại, Thẩm Tâm Tinh cảm giác toàn thân mình vừa đau lại vừa mỏi. Cô muốn đứng lên, nhưng mà không có chút sức lực, chỉ có thể vùng vẫy ngồi dậy dựa vào đầu giường, sau đó nhìn cách bài trí hoàn toàn xa lạ trong phòng.

"Đây là đâu chứ. . . . ." Cô mờ mịt nhìn quanh, tự lẩm bẩm.

Trong không gian to như vậy, chỉ có một cái giường lớn, trước giường là rạp phim gia đình cực lớn, chỉ là cô nghi ngờ dàn âm thanh cao cấp này anh có dùng qua chưa, bởi vì anh rất ít đến, có chuyện gì đều là gọi điện hoặc là gửi thư điện tử, hay qua máy fax, thậm chí khoa trương hơn, anh có thể ở nhà mở hội nghị thiết bị nghe nhìn.

Bên cạnh là lối vào phòng tắm. Dưới đất là sàn gỗ bóng loáng cao cấp, mọi thứ đều do gỗ chế tạo, đơn giản, thanh thoát. Hơn nữa tất cả đều là màu lạnh, làm cho người ta cảm giác rất tùy ý, rất nam tính. . . . .

Cúi đầu, tầm mắt Thẩm Tâm Tinh nhìn quanh một vòng, phát hiện mình mặc lễ phục đêm qua, trên người lộn xộn, mà quần nhỏ phía dưới không biết đã không còn từ lúc nào.

"Trời ạ. . . . ." Thẩm Tâm Tinh che miệng lại, không dám hô to, cố gắng nhớ lại chuyện xảy ra tối hôm qua.

Cô nhớ mình tới khách sạn đối diện phòng làm việc ăn cơm với Vương đồng, sau khi uống một ly rượu đỏ thì đột nhiên cảm thấy toàn thân nóng lên, nóng rất không thích hợp, vì vậy cô vội vàng xông về phòng làm việc, rồi sau đó. . . . .

Ông trời, là Giang Doãn Chính!

Tối hôm qua người cứu cô là cấp trên của cô - Giang Doãn Chính. Cô nhớ lúc bắt đầu anh cũng không muốn tổn thương cô, là cô không cách nào chống cự được tác dụng của thuốc, giống như kẻ dâm đang ở trước mặt anh rên rỉ, vãn vẹo. . . . .

Đều tại cô! Quá mức tin tưởng Vương đồng đó, nếu không sao vừa uống rượu xong thì liền phát huy tác dụng?

Mặc dù anh chỉ dùng tay giúp cô, sau đó lại anh vội tìm bác sĩ tới chích thuốc cho cô, nhưng quan hệ giữa cô và anh đã không thể nào giống như trước kia - quan hệ ông chủ - thư ký đơn thuần được rồi.

Trời ạ! Cô còn mặt mũi nào đi gặp anh nữa chứ. . . . . Thẩm Tâm Tinh che mặt, khổ sở nghĩ.

Một lúc lâu, cô thờ dãi, từ trên giường bò dậy, sửa soạn lại lễ phục nhún nhúm trên người, đi tìm bóng dáng anh.

Nhưng mà, khắp nơi đều không có. Anh đi đâu chứ? Có phải vì vậy mà khinh thường cô hay không? Haiz! Nên tới thì phải tới, nên đối mặt thì phải đối mặt, trốn tránh cũng không phải biện pháp.

Chống thân thể đau nhức từ từ đi tới phòng tắm, Thẩm Tâm Tinh dùng nước lạnh rửa sạch mặt, cô gái trong gương và cô gái xinh đẹp, quyến rũ tối qua đã không còn là một.

Được rồi, lấy dũng khí đi đối mặt đi! Đi ra phòng tắm, Thẩm Tâm Tinh mở cánh cửa vào phòng làm việc.

Trở lại phòng làm việc quen thuộc kia, người đàn ông mặc quần đùi ngồi đọc Thời báo Tài chính Luân Đôn nghe được tiếng mở cửa lập tức quay đầu lại.

"Đã dậy rồi à." Nhìn thấy Thẩm Tâm Tinh mặc lễ phục ngày hôm qua, dáng vẻ đứng ngây ngốc ở đó, Giang Doãn Chính đặt tờ báo xuống, đốt một điếu thuốc lên.

Đối mặt với vẻ tự nhiên của Giang Doãn Chính, mặt Thẩm Tâm Tinh đỏ lên, lời muốn nói lại chẳng thể thành lời. Dũng khí vừa rồi khi đối mặt với anh đã biến mất không còn chút bóng dáng.

"Tới đây." Giang Doãn Chính phả vờ im lặng đầu tiên, dùng giọng nói mệnh lệnh trước sau như một. Nếu như anh không mở miệng trước, có phải cô vẫn đứng đó níu lấy vạt áo lễ phục không?

Phụ nữ à, thật là biến hóa khôn lường. Vốn là một cô gái đoan trang xinh đẹp, ở trước mặt của anh cũng sẽ có lúc chật vật như thế này.

Nghe được tiếng của anh, chân Thẩm Tâm Tinh bắt đầu di động về phía trước, cô cúi đầu đi tới trước người Giang Doãn Chính, ngập ngừng nói: "Tôi. . . . ."

Cô muốn nói từ chức với anh, nhưng mà, "từ chức" hai chữ này như bị nghẹn ở cổ họng, làm sao cũng không nói được. Sao lại khó như vậy chứ? Dù là không bằng lòng, bởi vì trong nhà thật sự rất cần phần lương của công việc này chèo chống! Nhưng sau khi xảy ra chuyện thế này, cô không có cách nào đối mặt với anh được nữa.

"Muốn từ chức?" Giang Doãn Chính phun ra một ngụm khói, hỏi như không có chuyện gì xảy ra. Cô gái bình thường luôn giữ vẻ điềm tĩnh nhưng sau

chuyện hôm qua lại thành người khác, sự căng thẳng và luống cuống của cô anh đều thấy được.

Từ chức, rời khỏi anh, không gặp lại nữa. Nhất định trong lòng cô gái này nghĩ thế chứ gì? Chỉ là, Giang Doãn Chính anh dễ nói chuyện lắm sao? Cô cho là cô muốn thế nào đều được sao?

"Phải . . . ." Thẩm Tâm Tinh nhỏ giọng trả lời. Sao anh có thể dễ dàng nhìn thấu tâm tư cô vậy? Người đàn ông đáng sợ này xem ra đã vượt quá xa với Giang Doãn Chính mà cô biết.

"Có thể. Công việc tìm người mới do em phụ trách, lúc nào thì tìm được người em có thể nghỉ việc." Tinh táo nói những lời máy móc, nét mặt Giang Doãn Chính không thay đổi, chỉ là cặp mắt kia nhìn chăm chăm vào khuôn mặt nhỏ của cô, một giây cũng không di chuyển.

Anh đoán quả nhiên không sai! Muốn nghỉ việc? Tốt! Dù sao thì anh cũng muốn đấm đả gì tới nhân viên của mình, mà sau này phòng làm việc sẽ kết thúc việc kinh doanh trong nước. Bởi vì cộng sự của anh chuẩn bị đến Luân Đôn làm kinh doanh lớn hơn, làm bạn tốt kiêm cộng sự, anh đương nhiên phải đi cùng, công ty mới thành lập có rất nhiều việc phải làm.

"Vâng." Trong lòng cô có chút buồn phiền, vì vậy vô tình của người đàn ông này. Xem ra là cô quá nhạy cảm, cô cho là anh ít nhất ở ngoài mặt sẽ giữ lại cô, mặc dù trong hai năm qua, quan hệ của hai người là quan hệ chủ tớ trong sạch. Tối hôm qua anh giúp cô như vậy cũng chỉ là nhắc tay giúp bạn bè bình thường thôi sao? Hay anh căn bản không thêm đưng vào cô? Bạn bè bình thường? Chỉ sợ ngay cả cái này cũng không được? Nếu như vẫn là bạn bè, sẽ không sau khi chuyện đã xảy ra như vậy còn có thể lạnh nhạt?

Thẩm Tâm Tinh, rốt cuộc mày đang nghĩ cái gì chứ? Rõ ràng không phải chính mày nói muốn từ chức sao? Tại sao vừa nói ra mày lại hối hận chứ? Lòng dạ phụ nữ, ngay cả phụ nữ cũng không hiểu hết được!

"Còn nữa, về chuyện tối ngày hôm qua. . . . ." Giang Doãn Chính tắt điều thuốc trong tay, "Hình như em đã nói em không có bạn trai?"

"Cái gì?" Thẩm Tâm Tinh bỗng chốc ngẩng đầu lên, tại sao anh lại muốn nhắc tới chuyện tối ngày hôm qua? Còn nữa, chuyện này với chuyện cô có bạn trai hay không có liên quan gì? Bọn họ giống như từ chuyện công tác chuyển sang vấn đề cá nhân vậy. Tốc độ anh thay đổi đề tài nhanh thật! Nhanh khiến cô không chịu nổi!

"Nghe không hiểu? Em đã không có bạn trai, tôi cũng vậy, không có bạn gái, vậy chúng ta hẹn hò hẳn không có vấn đề gì chứ?" Giang Doãn Chính hứng thú nhìn cô, cô thật sự là cô gái đều chu đáo mọi chuyện sao? Sao anh lại thấy là cô gái phản ứng siêu cấp chậm chạp vậy?

"Hẹn hò? Tôi không muốn." Thẩm Tâm Tinh sững sờ, anh nói hẹn hò là có ý gì? Không phải là như cô nghĩ chứ? Chẳng lẽ anh cần người tình? Mặc dù cô ít chỉ khí, nhưng dù nghèo dù một hơn nữa cô cũng không làm. Giang Doãn Chính nhướng lông mày, anh vẫn cho cô chỉ là thư ký "búp bê" biết nói "Vâng", "Được" mà thôi, không ngờ cô cũng sẽ nói "Không muốn"? Rất thú vị!

"Tại sao không muốn?" Anh nhất định sẽ không bạc đãi cô! Cô nên cảm thấy vinh hạnh mới đúng, dù sao Giang Doãn Chính anh sống hơn 30 năm, chưa bao giờ coi phụ nữ là sinh vật bình thường mà đối đãi, tất nhiên là trừ người nhà.

"Tôi. . . . ." Thẩm Tâm Tinh cắn môi dưới, sau một hồi lâu mới lấy dũng khí nói: "Anh căn bản không cần làm như vậy, ngày hôm qua. . . . . Là tôi không tốt. . . . . Hơn nữa chúng ta cũng không có thật. . . . ." Trời ạ, lời cô nói bắt đầu không mạch lạc, nên làm sao mới nói rõ ràng đây? Nên làm sao mới khiến anh bỏ suy nghĩ này đi? Không phải anh muốn chịu trách nhiệm chứ?

"A, em cũng biết là em không tốt?" Giang Doãn Chính liếc nhìn hai gò má ửng hồng của Thẩm Tâm Tinh, "Mặc dù chúng ta không có làm hết, nhưng mà cũng không khác lắm. . . . . Chẳng lẽ cái này không tính?" Nói xong, anh giơ một ngón tay ở trước mặt cô quơ quơ.

"Anh. . . . ." Thẩm Tâm Tinh hận không thể tìm một cái lỗ chui vào. Giang Doãn Chính luôn tùy hứng sao có thể có lúc vô lại như vậy chứ? Hơn nữa lời nói của anh làm người ta không biết tiếp theo nên làm gì!

"Tôi làm sao? Tôi làm em thỏa mãn, nhưng ngược lại tôi phải đi tắm nước lạnh, em còn không chịu bồi thường tổn thất của tôi sao?" Thì ra là trêu chọc một cô gái lại là chuyện thú vị như vậy, đặc biệt rõ ràng là một cô gái rất thông minh lanh lợi lại ở trước mặt anh ngay ngốc nói không ra nửa câu, thật con mẹ nó, dễ thương vô cùng! Không trách được A Tụ lại thích mấy cô gái phiền phức như vậy! Thì ra là phiền phức cũng có lúc biến thành đáng yêu.

"Cái gì?" Thẩm Tâm Tinh sững sờ, đôi môi đỏ mọng khẽ nhếch, "Tôi. . . . . Bồi thường tổn thất của anh?" Anh bị tổn thất cái gì chứ? Người tổn thất là cô, được chưa? Cô là hoàng hoa đại khuê nữ lại bị anh chiếm tiện nghi lớn như vậy, cô đã không so đo rồi, người đàn ông chiếm tiện nghi kia lại còn không biết xấu hổ muốn cô bồi thường? Giang Doãn Chính lúc nào thì biến thành như vậy? Thằng cũng có thể bị anh nói thành con! Anh thật là có tố chất làm luật sư, tại sao không đi thi luật sư chứ? Xem tố chất của anh thì chắc chắn rồi!

"Đúng, tinh thần tổn thất, thể lực tổn thất, tinh lực tổn thất. . . . . Đợi chút, em còn thiếu tôi một ân tình, một ân tình rất rất lớn." Phần sau mới là quan trọng nhất, bởi vì A Tụ nhất định sẽ vì cái sai sót này mà nói anh mãi cho đến lúc tóc hoa râm mới thôi, những ngày tháng tương lai khổ sở như vậy anh có thể tưởng tượng được, còn một vấn đề khiến anh không thể nhìn được chính là A Tụ cho rằng "anh" "không được"! Cái vấn đề này đối với đàn ông mà nói là chuyện trọng đại cơ nào chứ.

Mặc dù anh thanh tâm quả dục, nhưng không có nghĩa là anh không có năng lực đàn ông. Hơn nữa tương lai không lâu anh nhất định sẽ làm cho cô gái trước mặt này biết, năng lực của anh! Nhưng bây giờ anh cũng không muốn hù cô sợ, trêu chọc cô thì có thể.

"Anh Giang, anh không thấy chuyện này đùa giỡn quá mức sao?" Nghe đến đó, sắc mặt Thẩm Tâm Tinh có chút cứng ngắc. Anh ta nói những thứ gì vậy? Anh muốn tìm cô vui vẻ hay sao? Anh từng ở Mỹ rồi thì có thể nói những lời có hay không đều được này sao?

"Cô Thẩm, tôi không nói đùa." Giang Doãn Chính kéo tay cô, "Sau tối hôm qua, tôi muốn em ở bên tôi, không khó khăn như em tưởng tượng chứ?"

Giang Doãn Chính anh sao có thể làm cái chuyện ăn xong chùi mép đó chứ? Mặc dù không có làm hết, mặc dù anh không phải biện hộ chưa có bạn gái, cũng không phải là chính nhân quân tử gì, nhưng dù gì cũng là đàn ông! Là đàn ông thì nên chịu trách nhiệm chuyện mình làm.

Coi như tối hôm qua là ngoài ý muốn, nhưng trời làm chứng, cả đêm anh không ngủ được, bởi vì anh phát hiện trên tay mình còn lưu lại xúc cảm khi vuốt ve da thịt trắng mịn của cô, trong đầu còn nhớ lại bộ dáng lúc cô rên rỉ, thờ khê động lòng người . . . . . khiến anh mở to mắt đến trời sáng.

Mà anh không muốn để cho người khác có trải nghiệm giống như anh, tuyệt đối không cho phép! Những điều này làm sao nói với cô đây? Dĩ nhiên không thể nói! Cho nên biện pháp tốt nhất là. . . . .

"Không thể nào. . . . ." Thẩm Tâm Tinh liếc mắt lác đầu, bởi vì tất cả chuyện này tới quá đột ngột, đầu óc của cô còn hỗn loạn, căn bản không thể bình tĩnh suy xét.

"Trên đời này không có gì là không thể. Dĩ nhiên, tôi hiểu lấy điều kiện của em, tuyệt đối có thể tìm được người đàn ông tốt hơn tôi." Nhìn cô hoảng hốt luống cuống, Giang Doãn Chính cười cười, "Đáng tiếc em không may mắn lắm, tối hôm qua chỉ có tôi ở đây, bên cạnh em."

"Anh. . . . ." Rốt cuộc anh ta muốn nói cái gì? Tại sao cô nửa hiểu nửa không vậy?

"Đừng nóng vội, đợi tôi nói hết." Đưa tay vỗ vỗ gương mặt của cô, cảm giác mềm mại khiến anh không nỡ buông tay, "Tôi biết rõ tiền lương của em phần lớn đưa về nhà, tôi nhớ người nhà em cần phần lương cao của công việc này đúng không? Đổi góc độ suy nghĩ một chút, nếu như em trong thời gian ngắn không tìm được công việc lương cao như bây giờ, trong nhà có phải. . . . ." Anh không muốn uy hiếp cô, tuyệt đối không muốn, nhưng mà đường như chỉ có cách này mới khiến cô thỏa hiệp được.

"Anh. . . . . Thử cho tôi cân nhắc mình, nhưng tôi nghèo lại cần tiền, nhưng anh nói muốn quan hệ giao dịch tiền bạc với tôi, tôi không đồng ý." Mặt Thẩm Tâm Tinh trắng bệch, cô vẫn cho là mình hiểu rõ anh, trên thực tế người đàn ông này quá dối xa lạ, lại còn nói ra những lời ghê gớm đến thế.

Giao dịch tiền bạc? Giang Doãn Chính cau mày, anh có nói giữa bọn họ muốn làm giao dịch tiền bạc gì sao? Nhưng mà anh rất nhanh trả lời cô.

"Ồ! Thật sao? Vậy em có thể thử xem, nếu như rời khỏi ‘Những con số màu xanh’, có công ty nào dám tuyển em chứ?" Vô tình chỉ ra chân tướng sự thật. Lấy năng lực của anh muốn làm được chuyện này hình như không khó. Nhưng mà, cô gái này đầu óc bả đậu sao? Có chỗ dựa vững chắc như anh lại không dựa vào, thật là cực kỳ đàn.

"Sao anh có thể như vậy?" Thẩm Tâm Tinh bỗng chốc mở to mắt như kiểu "Tại sao là tôi?" Ông chủ lớn Giang như anh muốn tìm phụ nữ còn không dễ sao? Bên ngoài phụ nữ xinh đẹp hơn cô đây ra đó, chẳng lẽ chỉ vì sai lầm tối hôm qua mà bọn họ phải ở bên nhau sao?

"Bởi vì tôi cần một cô gái độc lập, tự chủ, chịu trách nhiệm chuyện mình làm, sẽ không bám người khác, hơn nữa tối hôm qua tôi phát hiện em rất thích hợp."

Độc lập, tự chủ, sẽ không bám người. . . . . Thẩm Tâm Tinh ở trong lòng lẩm bẩm nhớ tới, anh xác định anh là muốn tìm một người tình mà không phải tìm một thư ký, một quản gia, thậm chí là một nữ giúp việc?

Tại sao sau khi nghe lời anh nói, trong lòng cô lại có cảm giác mất mát, chua xót như vậy chứ? Chẳng lẽ chỉ vì thân thể cô trong sạch, thậm chí chưa ai chạm qua, anh sẽ có mong đợi khác thường sao? Sao có thể ngược như vậy chứ?

Nhưng kỳ thật, cô căn bản không dám tưởng tượng, nếu người đàn ông ngày hôm qua không phải là anh, bây giờ cô sẽ thành bộ dạng gì nữa . . . . .

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Ác Ma Quá Yêu Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 98: Ngoại Truyện 7 - Giang Doãn Chính – Xấu hổ

"Có thể để tôi cân nhắc chút không?" Tinh tinh của cô luôn điềm đạm, đối mặt bất cứ chuyện gì cũng sẽ không hốt hoảng, nhưng bất ngờ đối mặt chuyện như vậy, cô không cách nào bình tĩnh. Mới vừa khôi phục tinh táo sau giấc ngủ dài, lại phải lập tức chấp nhận nỗi lo thất nghiệp, hơn nữa còn bị uy hiếp không tìm được việc làm mà không thể không khuất phục chuyện làm tình nhân người khác, sao cô có thể không cân nhắc chứ? Cho dù người đàn ông này thật sự là ưu tú, chỉ biết làm việc không sợ thất bại.

Nhưng mà muốn cô cùng một người không có tình cảm sống chung, làm những chuyện thân mật, chỉ nghĩ đến thôi cô đã cảm thấy rất đáng sợ.

"Có thể, 5 phút sau em trả lời anh." Anh rất là rộng lượng! Năm phút?

Cô có thể nói không sao?

"Đi tắm trước đi!" Nhìn khuôn mặt tái nhợt và đôi mắt đau khổ của Thẩm Tâm Tinh, ở cùng anh khổ sở vậy sao? Còn suy nghĩ lâu như vậy nữa chứ? Trong lòng Giang Doãn Chính đột nhiên có cảm giác buồn bực, anh bảo cô đi vào, "Chờ em tắm rửa xong rồi cho anh biết đáp án."

Cúi đầu yên lặng đi về phòng, mà người đàn ông đầu kia cũng không nhìn cô lấy một cái .....

"Tắm xong chưa?" Giang Doãn Chính đứng ở cửa phòng tắm lên tiếng hỏi, cô gái này, chỉ có tắm thôi, có cần đến một tiếng rồi mà vẫn chưa ra không? Bây giờ đã gần trưa rồi, bụng anh đói lắm có được không? "Xong rồi." Cuồng quýt cảm khăn lông lên che đậy thân thể, Thẩm Tâm Tinh quay người lại, phát hiện Giang Doãn Chính đem mấy bộ quần áo ném vào sau đó quay người đi ra ngoài.

"Anh biết trong phòng làm việc em có quần áo nên đã giúp em lấy." Ngoài cửa truyền đến giọng nói của anh hình như có chút kiềm nén.

"Nhưng. .... em. ...." Nhìn bộ đồ công sở mình mặc hôm qua, Thẩm Tâm Tinh cắn chặt môi dưới, không biết nên nói như thế nào.

"Lại thế nào?" Giang Doãn Chính thở dài, giọng nói cũng không dám quá nặng, chỉ sợ làm tổn thương cô gái nhỏ như búp bê trắng men này. Anh không biết phụ nữ lại dễ dàng bị tổn thương như vậy, ngay cả nói nặng cũng không được.

"Em. .... Không thể mặc cái này đi ra ngoài. ...." Dù thấp thòm vẫn nói hết ra.

"Tại sao?" Giang Doãn Chính không kiên nhẫn cào cào tóc, chẳng lẽ ăn bữa cơm còn phải mặc dạ phục? Bình thường không phải cô mặc như vậy đi làm sao? Cô rốt cuộc làm sao vậy?

"Bởi vì áo lót của em. .... Còn có quần lót. .... Không mặc được nữa rồi. ...." Còn có chuyện mất mặt hơn thế này sao? Mới vừa rồi cô mặc quần lót bị xé một nửa cộng thêm áo lót gượng gượng thì có thể mặc trên người đi ra ngoài đã đủ khó chịu rồi, nếu còn phải đi ra gặp người khác, vậy cô không còn mặt mũi nào nữa.

"Chờ anh một chút." Nghe giọng nói, Giang Doãn Chính trầm tư một lúc lâu, sau đó lấy tốc độ nhanh nhất lao ra cửa.

Thẩm Tâm Tinh cảm khăn tắm anh đưa rồi bọc mình thật kỹ đi ra phòng tắm, cánh cửa phòng nghỉ chưa đóng lại nên cô nghe được anh đang lớn tiếng gầm thét: "Giang Nhã Hàm, em còn dài dòng nửa câu nửa thì anh sẽ cắt đứt kinh phí nghiên cứu Giang Doãn Chính. Trong vòng nửa tiếng, đem đồ anh muốn tới phòng làm việc của anh, cứ như vậy đi."

Anh đang gọi điện thoại bảo người giúp cô mua đồ lót sao? Trời ạ, chuyện mất mặt như vậy vì cái gì phải xảy ra trên người cô? Lần này, cô thật sự có lý cũng không nói được.

Chậm rãi ngồi xuống mép giường, Thẩm Tâm Tinh không dám đi ra ngoài đối mặt người đàn ông kia.

Khoảng nửa tiếng sau, rốt cuộc lại nghe bên ngoài có tiếng vang.

"Anh A Chính, người ở đâu rồi?" Giang Nhã Hàm vừa vào cửa đã quay đầu nhìn khắp nơi, Giang Doãn Trực đi đến phía trước ngồi vào sa lon cười nhẹ nhàng nhìn về mặt xanh mét của anh hai.

"Em tới làm gì?" Giang Doãn Chính trừng mắt liếc em trai, giờ này không phải nó đến Sở Nghiên cứu sao? Rảnh rồi tới chỗ anh xem chuyện vui? Không sai, thái độ em trai tuyệt đối là xem chuyện vui.

"Em theo nó tới." Giang Doãn Trực chỉ vào nhà đầu vẫn còn tìm khắp nơi. Nhã Hàm nhận được điện thoại của anh hai bắt phải đi mua đồ lót phụ nữ, anh vừa vận chuẩn bị ra ngoài. Anh hai chưa từng qua lại với phụ nữ lại gọi Nhã Hàm đi mua đồ riêng tư như vậy? Hơn nữa cả kích cỡ cũng biết, điều này chứng minh cái gì? Làm em trai người ta, làm sao anh có thể không đến thăm chứ?

Có lẽ không lâu sau, anh sẽ có chị dâu để gọi. Đây là chuyện vui thế nào chứ. Chi là, không nhìn ra anh hai bình thường luôn tùy ý như vậy ở phương diện nào đây lại có chút dừng mảnh, quần lót người ta cũng xé rách, thật là tình cảm mãnh liệt! Hahaha!!! Thật sự không nhìn ra.

"A, anh A Chính, thì ra là anh ở đây xây nhà giấu người đẹp sao?" Giang Nhã Hàm ở phòng làm việc của anh đi một vòng, rốt cuộc phát hiện có một cánh cửa không khóa, đang đưa tay muốn mở thì có người so với cô còn nhanh hơn đã bước tới giữ lại: "Giang Nhã Hàm, đưa đồ đây rồi em có thể về." Thật là nói giỡn, làm sao có thể cho ngôi sao gây họa này vào chứ, đến lúc đó không phải thiên hạ đều biết sao? Không cần anh trốn, cha mẹ nhất định theo đuôi giết anh, trực tiếp trời anh vào lễ đường.

"Anh A Chính, cho em xem một chút có được không? Em đảm bảo sẽ không nói với ba mẹ?" Cương không được thì nhu.

"Không được." Một tay giữ chặt tiểu nha đầu này, một tay đoạt lấy túi đồ. Giang Doãn Chính kiên quyết nói.

"Nhìn một mắt thôi? Có được không?" Khổ cực đi mua đồ phải có chút giá trị chứ?

"Nửa mắt cũng không được. Giang Doãn Trực, dẫn nó đi." Giang Doãn Chính kéo cô tới bên cạnh Doãn Trực nói, nhà đầu này anh biết rất rõ, một mắt? Làm sao có thể?

"Anh A Chính, anh không cho xem thì em gọi cho ba mẹ." Hừ, cô cũng không tin.

"Giang Doãn Trực, quần tốt miệng cô gái của em đi! Bằng không, tự gánh lấy hậu quả." Đẩy Giang Nhã Hàm vào trong ngực em trai, Giang Doãn Chính đi thẳng vào phòng nghỉ, "rầm" một tiếng, đóng cửa rồi khóa lại.

"Anh A Trực. . . . . anh A Chính, anh ấy. . . . ." Giang Nhã Hàm bị một người đàn ông ôm lấy, cả khuôn mặt đỏ bừng mà không thốt nên lời. Tại sao anh A Chính sẽ biết gian tình của cô và anh A Trực? Ủ, phải nói là tình yêu thì tương đối thích hợp. Anh ấy ở nhà không phải chẳng quan tâm việc đời sao?

"Sao? Làm chuyện xấu sợ người ta biết?" Giang Doãn Trực xoa khuôn mặt nhỏ của cô cười trêu nói.

"Anh A Trực. . . . . Đều là tại anh! Anh A Chính biết rồi thì làm sao? Anh ấy sẽ không nói với ba mẹ chứ?" Nếu như nói rồi, bọn họ nhất định bị chết rất thảm.

"Anh ấy sẽ không nói đâu." Giang Doãn Trực nói chắc chắn. Muốn nắm điểm yếu sao? Bây giờ cũng không rõ ai sợ ai rồi. Nếu so với sợ, đoán chừng anh hai so với bọn họ còn sợ hơn. Xem ra, kinh phí hoạt động nửa năm sau của anh lại tăng rồi, anh hai, em cảm ơn trước. Ha ha!

"Anh A Trực, tại sao anh A Chính lại biết chúng ta. . . . ." Cô cho là sẽ không có ai biết mới đúng! Bọn họ yêu nhau nhất định rất cẩn thận mà.

"Ai bảo đêm hôm đó em ở ban công kêu lớn tiếng như vậy?" Giang Doãn Trực ghé vào bên tai cô nhẹ nhàng nói.

"Anh A Trực, anh lại có thể. . . . ." Xấu hổ cộng thêm tức giận khiến cô gái vốn không có bao nhiêu sức lúc này bùng phát, tuy nhỏ, nhưng vẫn rất kinh người.

"Được rồi được rồi, anh không nói nữa. Không phải em muốn biết bọn họ làm cái gì bên trong sao?" Một câu nói thành công khiến Giang Nhã Hàm ngừng lại.

"Anh A Trực, em đi nghe." Giang Nhã Hàm luôn làm chuyện động trời vội vàng xông ra, đáng tiếc nửa đường đã bị người ta kéo về: "Được rồi, không cho đi. Bọn họ làm chuyện chúng ta mỗi tối đều làm đó thôi." Giang Doãn Trực dờ khóc dờ cười. Nếu để cô ấy đi nghe, bị anh hai phát hiện thì không lột da bọn họ mới là lạ.

"Vậy bây giờ làm sao?"

"Về nhà."

"Về làm gì?"

"Em cứ nói đi?"

"Em không biết."

Tiếng cuộc đối thoại bên ngoài càng ngày càng nhỏ, cho đến khi yên tĩnh lại.

Trong phòng nghỉ, vẫn là không khí yên tĩnh đầy lúng túng.

"Cầm đi!" Giang Doãn Chính đem túi giấy đưa cho cô.

"Cái này. . . . ." Cầm túi giấy, Thẩm Tâm Tinh nhìn gần một tá đồ lót bên trong, khuôn mặt nhỏ đỏ hớt lên. Người đàn ông này, nửa năm sau cô cũng không cần mua nữa.

"Thế nào? Kích cỡ không đúng?" Giang Doãn Chính nhú mày lại. Mặc dù đối với vóc dáng người phụ nữ anh không có kinh nghiệm, tối hôm qua bọn họ cũng chưa làm hết, nhưng anh dùng mắt, dùng tay, dùng môi "đo lường", số đo của cô tuyệt đối không sai.

"Đúng. . . . . Đúng. . . . . Anh có thể xoay qua chỗ khác được không?" Nghe ra sự cáu kỉnh trong giọng nói của anh, Thẩm Tâm Tinh lại không dám nói nhiều, nhưng anh cứ nhìn cô như vậy, sao cô có thể không biết xấu hổ mà thay đồ trước mặt anh chứ? Hơn nữa anh gọi người ta đi mua mấy bộ đồ lót gọi cảm mà cả đời này cô cũng không dám đi mua.

"Vì sao anh phải xoay qua chỗ khác? Nên nhìn, không nên nhìn anh cũng nhìn rồi, em sợ cái gì?" Nếu so da mặt dày, Giang Doãn Chính hoàn toàn có thể.

"Anh. . . . ."

"Gia hạn trong vòng một phút em phải thay xong." Nhìn khuôn mặt nhỏ sắp khóc lên, Giang Doãn Chính thỏa hiệp xoay người lại.

"Xong rồi." Cho đến khi sau lưng truyền đến một giọng nữ sợ sệt, Giang Doãn Chính mới quay đầu lại. Xuất hiện trước mắt anh là một Thẩm Tâm Tinh tao nhã, xinh đẹp, chỉ ngoại trừ sự thẹn thùng trên gương mặt không giống trước đây.

"Chúng ta đi ra ngoài ăn cơm trước đi." Nếu thứ muốn "ăn" nhất lại không thể ăn, vậy trước tiên phải thỏa mãn ham mê ăn uống thôi.

"Anh Giang. . . . ." Nhìn anh muốn đi, Thẩm Tâm Tinh vội vàng lên tiếng. Sợ nếu không nói, cô sẽ không còn dũng khí nữa.

"Em không cảm thấy sau tối hôm qua, còn gọi anh là “anh Giang” quá khách khí sao?" Cô gái này có thể nói lời nào dễ nghe được không? Bụng anh sắp đói chết rồi. Hơn nữa từ trong miệng cô nghe tiếng “anh Giang” khiến anh cực kỳ khó chịu.

"Thật xin lỗi. Tôi nghĩ có một số việc chúng ta nên làm rõ ràng trước có được không?" Lúc tắm rửa, cô đã nghĩ kỹ rồi, cô vẫn không thể tiếp nhận đề nghị của anh.

"Em muốn nói gì?" Tâm trạng Giang Doãn Chính vốn đang tốt, vào giờ phút này chợt trở nên u ám. Chẳng lẽ cô muốn từ chối anh sao? Anh có kém cỏi thế nào?

"Chính là tôi với anh. . . . . tôi nghĩ, tôi tạm thời vẫn không thể tiếp nhận. . . . . Tôi. . . . ." Đột ngột, Thẩm Tâm Tinh áp a áp ứng nói. Ài, hình như anh tức giận? Sắc mặt thật là khó nhìn. Sao cô lại có cảm giác chột dạ thế này?

"Ý của em là, không muốn ở bên tôi, đúng không?" Hai tay nắm chặt đầu vai cô hét lớn.

"Tôi. . . . ." Không có mang giày cao gót khiến cô ở trước mặt anh một chút ưu thế cũng không có, liền mạng ngang đầu nhìn khuôn mặt không kiềm chế cảm xúc được của anh, anh làm sao vậy? Làm sao lại đột nhiên kích động? Trước kia không phải anh ghét nhất phụ nữ sao? Ngay cả khách nữ đơn cũng rất ít tiếp, nhưng mà, hôm nay. . . . . Anh muốn ở bên cô như vậy sao? Tại sao ở chung sau hai năm mới phát hiện sức hấp dẫn của cô?

"Em trả lời anh phải hay không là được. Nói đi!" Giọng nói thật là lớn!

". . . . . Phải. . . . ." Sợ hãi thì sao chứ? Mặc dù trong nhà là rất cần công việc của cô, nhưng nhất định còn có biện pháp khác không phải sao? Không làm việc trong ngành tài chính, cô có thể làm ngành khác?

Ánh mắt của anh đột nhiên trở nên lạnh lẽo, lạnh đến mức khiến Thẩm Tâm Tinh sợ. Cô không biết mình nói sai cái gì, hay là đã làm sai điều gì. Không phải anh muốn cô trả lời sao?

Nghe lời của cô, Giang Doãn Chính đột nhiên sững sờ, lập tức buông cô ra, không nói cái gì mà đi ra ngoài, lấy tốc độ sét đánh làm người ta sợ hãi, “tầm” một tiếng đóng cửa văn phòng lại.

Kể từ ngày anh tức giận bỏ đi cũng chưa về phòng làm việc, cũng không có gọi một cuộc điện thoại, điện thoại di động anh luôn ở trạng thái tắt máy.

Sao anh phải tức giận như vậy chứ? Bởi vì cô từ chối làm người tình của anh sao? Vì vậy mà cả cái phòng làm việc này cũng không cần sao? Mấy ngày anh không có ở đây, cô vẫn mỗi ngày đúng giờ đi làm, vẫn như trước đây giúp anh sắp xếp lại tài liệu, nghe điện thoại, đúng giờ gửi tài liệu anh cần đến email, sau khi tan làm thì về lại phòng ở không có bóng người, cô người thành một cục nằm trên giường mặc cho bóng tối bao phủ lấy mình. . . . . Biết rõ làm như vậy rất ngu ngốc, nhưng Thẩm Tâm Tinh còn là yên lặng để mặc cho sự ngu ngốc của mình.

Càng khoa trương hơn là, Thẩm Tâm Tinh thể nhưng phát hiện mình không thấy anh, trong lòng sẽ không hiểu sao có chút trống vắng, giống như thiếu đi thứ gì đó. Đây là chuyện từ trước đến nay chưa từng có! Chẳng lẽ, phụ nữ sau khi giao thân thể mình cho một người đàn ông thì sẽ dễ quên trái tim trên người người đó sao?

Mặc dù lớp màng kia vẫn còn, nhưng trừ chuyện lớp màng kia không mất đi, thật ra thì bọn họ đã làm hết chuyện giữa những người yêu nhau làm rồi, cô cần gì phải giữ tự ái chứ? Hay là cô còn có mong muốn gì khác?

Nhưng mà mặc kệ như thế nào, anh nhất định là không muốn gặp lại cô sao? Như vậy cũng tốt, để cho sai lầm còn chưa kịp bắt đầu kia tan thành mây khói đi. Cô cứ coi như một giấc mơ là được.

Nhưng bây giờ cô làm thế nào cũng không đi được, dù sao bây giờ cô vẫn chưa nghĩ việc không phải sao? Nhưng anh vẫn không đến, cũng không liên lạc được, sao cô gọi người đến tiếp nhận đây?

Ai! Vậy phải làm sao bây giờ mới được?

Thả điện thoại trong tay ra, Thẩm Tâm Tinh tỉ mỉ ghi chép lại, dừng lại công việc trong tay, nhìn đồng hồ báo thức, cách giờ nghỉ trưa cũng không còn nhiều! Trước kia cô cảm giác giờ làm việc trôi qua đặc biệt nhanh, nhưng bây giờ cảm thấy mỗi một phút mỗi một giây đều khổ sở như nhau.

Trên bàn truyền đến tiếng điện thoại phá tan suy nghĩ của cô, có phải là anh gọi không? Luống cuống tay chân cầm di động, không phải anh. Là số lạ, đứa ngốc, anh chưa bao giờ gọi điện thoại tư nhân!

Cô không muốn nhận điện thoại của số lạ, nhưng tiếng chuông vẫn inh ỏi vang lên.

"Xin chào, tôi là Thẩm Tâm Tinh." Rót cuộc vẫn phải nhận.

"Tâm Tinh, là anh." Trong điện thoại truyền đến giọng nam đã từng vô cùng quen thuộc ...

Chương 99: Ngoại Truyện 7 – Giang Doãn Chính – Tiền Hay Tình?

Buổi chiều, trong cửa hàng cà phê của khách sạn năm sao, lúc này cũng không có nhiều người, càng thêm yên tĩnh và tao nhã.

"A Chính, có vấn đề gì sao?" Sở Mạnh gõ bàn, không hiểu về mặt đăng trí của bạn tốt trước mặt.

Anh nói hết một lần những vấn đề cần xử lý ở công ty mới tại Luân Đôn, tại sao A Chính giống như không nghe vậy? Muốn cái gì chứ? Để anh lãng phí nước miếng vô ích sao? Thời gian của anh cũng không phải là dùng để lãng phí trên bộ mặt ngán người của cậu ta.

"Mạnh, có thể lặp lại lần nữa hay không?" Rốt cuộc thu hồi ánh mắt của mình, Giang Doãn Chính ngưng ngừng nói. Lo lắng lúc đang làm việc, đây là chuyện chưa bao giờ xảy ra.

Mẹ nó, đều do Thảm Tâm Tinh chết tiệt kia, cứ như vậy mà từ chối anh sao? Cho nên mấy ngày nay tâm trạng của anh một chút cũng không tốt. Tắt đi động. Nhưng mà, cô gái kia, có cần phải có trách nhiệm đến thế không? Mỗi ngày đều gửi công việc đến hộp thư của anh, trừ công việc vẫn là công việc, anh biến mất nhiều ngày như vậy cô ngay cả một câu thăm hỏi cũng không có? Chẳng lẽ cô trừ công việc không có chút nào quan tâm đến ông chủ như anh sống chết thế nào sao?

Cũng đúng, cô đã nói với anh muốn từ chức, đâu còn tâm tư quan tâm người sắp thành ông chủ trước như anh chứ?

Mẹ nó, cô gái đáng chết!

"Giang Doãn Chính, mình không có thời gian lễ mễ với cậu, mình đi trước. Chuyến bay trưa mai, cậu có đến hay không?" Thấy bộ dạng mặt hờn của Giang Doãn Chính, Sở Mạnh tức giận điên lên. Anh cần bản là đủ phiền rồi, A Chính muốn chơi anh sao? Dọn dẹp tài liệu tán loạn trên bàn và laptop, Sở Mạnh đứng dậy muốn đi. Cậu ta muốn ngán người thì ngán người, ngán người lúc nào cũng được, anh không chơi cùng.

"Này, Mạnh. Cậu sao vậy?" Nhìn bóng lưng tức giận của bạn bỏ đi, Giang Doãn Chính vô lực đuổi theo. Đuổi theo cũng vô ích, cùng một người vừa bị hôn nhân làm gục ngã nói chuyện đang hoang thì thật mất trí.

Tình cảm thật là phiền phức, Mạnh kết hôn đã mấy năm còn xảy ra vấn đề, huống chi là anh - một người căn bản không biết phụ nữ cuối cùng là dạng sinh vật gì?

Chỉ có thể im lặng hỏi trời xanh! Có lẽ ngày mai sau khi đi Luân Đôn anh có thể dùng bận rộn để quên đi những phiền muộn này. Trước khi đi, anh vẫn nên về phòng công tác một chuyến thôi. Cho dù cô gái kia dùng thái độ gì đối diện với anh khi anh về mà không báo trước ...

Bên ngoài ánh mặt trời thật chói mắt, nhưng tâm trạng của anh một chút cũng không vì ánh nắng mà tốt hơn. Lần đầu tiên trong đời vì một người phụ nữ mà phiền muộn, thật sự là chuyện trước nay chưa có ...

* Diễn đàn Lê Quý Đôn *

Khi Thảm Tâm Tinh đi tới phòng ăn hẹn gặp Trần Hải Ba, người đàn ông cô gần như quên đi diện mạo được xưng là anh rể của cô đang ngồi một góc trong phòng ăn. Anh ta đang ở đó cho hai đứa cháu ngoại trai uống sữa tươi.

Chị gái Thảm Tâm Ninh không có, vậy anh ta mang hai đứa nhỏ tới đây là có ý gì đây? Anh ta rõ ràng biết thân thể bọn nhỏ không tốt mà còn dẫn bọn nhỏ đi đường xa như vậy làm gì?

"Đã lâu không gặp. . . . . Tâm Tinh." Thảm Tâm Tinh so quá khứ càng có thêm đáng về của người phụ nữ trưởng thành, Trần Hải Ba từng sờ một lúc lâu mới đứng dậy vì cô kéo ghế ngồi ra.

"Chào đi." Hai đứa nhỏ sinh đôi mới 4 tuổi thấy Thảm Tâm Tinh thì lễ phép chào. Mặc dù bọn họ chỉ gặp qua di xinh đẹp này mấy lần, tuy nhiên không hề sợ người lạ.

"Khải Khải, Thần Thần. Di rất nhớ các con." Thảm Tâm Tinh căn bản không để ý tới Trần Hải Ba, trước mặt hai đứa cháu ngồi xổm người xuống, đau lòng vuốt đầu bọn nhỏ.

"Bọn con cũng rất nhớ di. Nhưng mẹ và bà ngoại nói di rất bận, còn phải kiếm tiền để bọn con chữa bệnh." Khải Khải là anh hai hiểu chuyện nói.

"Di à, công việc di rất khó cực đúng không?" Thần Thần đã chạy tới tiến sát mặt Tâm Tinh.

"Đi không khó cực. Một chút cũng không khó." Nhìn hai đứa bé hiểu chuyện, cô cực khổ thêm nữa thì có sao chứ? Bọn nhỏ là bảo bối chị hai liều mạng sinh ra. Đáng tiếc bởi vì có bệnh tim bẩm sinh hai đứa so với bạn cùng tuổi nhìn nhỏ con hơn rất nhiều.

Thân thể chị hai vốn không tốt, sinh đôi xong thì càng tệ. Trần Hải Ba lại phải chăm sóc hai đứa nhỏ, còn một người vợ mang bệnh, căn bản không có cách đi làm. Mà người nhà họ Trần một chút giúp đỡ cũng không có, vẫn là mẹ cô giúp đỡ chăm sóc, những năm này cuối cùng mới tốt hơn.

Cũng chính bởi vì như vậy, tiền lương mỗi tháng của cô trừ để lại cho mình phí sinh hoạt, tất cả đều gửi về, nhưng mà, chẳng khác nào hạt muối bỏ bể. Nếu như cô từ chức mà không lập tức tìm được công việc tốt như vậy thì làm sao?

"Ngồi xuống đi, dù sao anh cũng là anh rể em." Trần Hải Ba cười khò đứng lên, đợi Thẩm Tâm Tinh ngồi xuống mới chậm rãi trở lại ngồi ghế mình.

"Rốt cuộc có chuyện gì?" Sau khi ngồi xuống, hai đứa nhỏ ngoan ngoãn uống sữa tươi. Thẩm Tâm Tinh cũng không muốn nói chuyện nhiều với anh ta, có chuyện gì cô tự nhiên sẽ cùng chị gái hoặc mẹ nói.

Im lặng một lúc lâu, Trần Hải Ba lấy tay chống cái trán mệt mỏi mà nói: "Hôm nay anh dẫn bọn nhỏ đến thiên tài khoa ngoại Tổng Từ Tự khám, muốn hỏi anh ta có thể làm giải phẫu trong nước không. Nhưng mà bác sĩ Tổng nói trước mất trình độ y học trong nước vẫn chưa đủ, phải tới Mỹ. . . . . Anh ta nói có thể giúp chúng ta liên lạc bác sĩ bên kia, nhưng mà chi phí sẽ rất lớn. Tâm Ninh. . . . . Gần đây tình hình cũng không tốt lắm. . . . ."

"Chi phí khoảng bao nhiêu?" Vừa nghe thấy lời anh ta, Thẩm Tâm Tinh cũng không có cách thờ ơ nữa, vội vàng hỏi thăm. Cô cũng biết sinh đôi nếu không làm giải phẫu có thể không sống quá 18 tuổi! Sau đó thân thể chị hai cũng thể. . . . .

Nghe Trần Hải Ba chần chờ hồi lâu mới nói ra con số, Thẩm Tâm Tinh ngậy ngẩn cả người, đó không phải là một con số nhỏ, nhưng mà. . . . . Vì chị hai, vì bọn nhỏ, cô cũng phải lấy ra.

"Anh không nên để cô ấy sinh con, thật sự không nên. . . . . Là anh có lỗi với cô ấy." Trần Hải Ba khổ sở ngẩng đầu lên.

"Sớm biết vậy, sao lúc trước còn như thế?" Nhìn sự khổ sở lộ ra trong mắt Trần Hải Ba, Thẩm Tâm Tinh không biết có nên tin tưởng anh ta hay không.

Người đàn ông này, lúc cô 18 tuổi từng điên cuồng theo đuổi cô, nhưng mà tuổi trẻ cô không dám đồng ý, chỉ có thể đối xử lạnh nhạt với anh, người con trai này vẫn không buông tha nói muốn đợi cô tốt nghiệp đại học.

Trẻ tuổi luôn dễ dàng cảm động. Mặc dù cô chưa bao giờ động lòng với người đàn ông này, nhưng anh mặc gió mưa, liên tục mấy năm cuồng nhiệt theo đuổi cô lại làm cô xúc động.

Nhưng người tính không bằng trời tính, lúc cô cho là có thể cùng anh từ từ hiểu nhau rồi qua lại thì anh bỗng nhiên mất kiên nhẫn với cô.

Thật ra thì cô sai lầm rồi, người đàn ông kia mặc dù đáng đáp lịch sự nho nhã, nhưng lại là một người cực kỳ ích kỷ và tiện lợi, anh vì thỏa mãn lòng háo thắng của mình, lúc theo đuổi cô mấy năm bất thành thì tính tiếp cận chị gái cô – Tâm Ninh trả thù, làm cho Tâm Ninh lỡ mang thai. . . . .

Ở trong mắt người ngoài, chị cô là người thất bại trong cuộc tình này, nhưng chỉ có chính cô biết lý do và đau khổ trong đó. Từ nhỏ thân thể chị hai đã không tốt, có thể sống đến bây giờ là kỳ tích, cô biết, người đàn ông kia cũng biết, vốn cho rằng chỉ cần làm cho Tâm Ninh hạnh phúc là được, cô cùng người đàn ông kia làm giao dịch, chỉ cần anh đồng ý cưới chị gái duy nhất của cô, cô sẽ gánh vác thay anh tất cả sinh hoạt phí và chi phí anh học tập nghiên cứu sau này.

"Tâm Tinh, có lẽ ấn tượng của em về anh đã dừng lại ở lúc ban đầu, nhưng anh tuyệt đối không phải là người không tim không phổi." Trần Hải Ba cô đơn nói, "Mấy năm qua này, Tâm Ninh vì anh đã chịu nhiều vất vả, anh thấy hết những khổ cực của cô ấy, anh là thật sự . . . yêu cô ấy."

"Thật sao?" Thẩm Tâm Tinh mặc dù không quá tin tưởng, nhưng lại không thể không thừa nhận câu nói này của anh khiến cô cảm động, "Tôi hi vọng tất cả những gì anh nói đều là thật."

"Chị em gần đây sức khỏe không tốt, anh rất lo lắng cô ấy. . . . ."

"Anh đừng nói vậy, sẽ không đâu!" Thẩm Tâm Tinh vội vàng cắt đứt lời của anh.

"Dì ơi, mỗi ngày mẹ đều nằm trên giường, không thể chơi với bọn con." Hai đứa trẻ sinh đôi nghe ba nói đến mẹ, cũng thổ lộ tiếng lòng nhỏ nhỏ với dì.

"Bà ngoại đều không cho bọn con làm ồn mẹ."

"Bảo bối, mẹ không sao đâu. Tin dì được không?" Nghe lời nói chưa xót như thế, Thẩm Tâm Tinh cố nén nước mắt trong hốc mắt cũng không dám cho nước mắt rơi, cô không thể yếu đuối trước mặt hai đứa nhỏ được!

"Nếu như không phải như vậy, anh cũng sẽ không tới tìm em!" Hai mắt Trần Hải Ba đầy tơ máu, "Tâm Ninh không cho anh nói cho em biết, nhưng mà anh cho rằng em có quyền biết tất cả, mặc dù thân thể của cô ấy đã không thể làm phẫu thuật, nhưng mà bác sĩ nói uống thuốc có thể gắng gượng thêm một năm rưỡi nữa, em biết không, nguyện vọng lớn nhất của Tâm Ninh chính là thấy hai đứa nhỏ có thể làm phẫu thuật, sau đó có thể giống như những đứa nhỏ khác, khỏe mạnh đến trường, vui vẻ trưởng thành. . . . ."

"Không cần nói nữa. Em biết rồi, em sẽ nghĩ cách." Thẩm Tâm Tinh cũng không nghe lọt nữa.

"Cám ơn em, Tâm Tĩnh!" Trần Hải Ba vừa mừng vừa sợ cầm tay cô, lại bị cô không bình tĩnh rút ra.

"Em chỉ hi vọng sau này anh đối xử tốt với chị hai và bọn nhỏ." Thắm Tâm Tĩnh nghiêm túc nhìn anh, đây là yêu cầu duy nhất của cô.

"Anh biết rồi, chỉ cần trời cao cho anh cơ hội này!" Trần Hải Ba liếc mắt gật đầu, chỉ chốc lát sau trên mặt đột nhiên xuất hiện ánh mắt kỳ quái, nói khẽ với Thắm Tâm Tĩnh nói: "Em biết người đàn ông bên ngoài phòng ăn không? Lúc mới vào anh thấy anh ta cứ nhìn em mãi."

Thắm Tâm Tĩnh nhìn theo hướng Trần Hải Ba chỉ, cả người ngây ngẩn. Bởi vì gương mặt ở bên ngoài cửa gương trong suốt, người đàn ông trong miệng Trần Hải Ba lại là Giang Doãn Chính!

Vào giờ phút này, anh đang dùng một ánh mắt lạnh lùng mà phức tạp nhìn chăm chăm cô. Tại sao lúc này anh lại ở đây? Chẳng lẽ là từ phòng công tác đi ra? Nơi này cách phòng công tác cũng không gần? "Là bạn của em sao? Có muốn đi ra ngoài chào hỏi hay không?" Nhìn ra được, bọn họ chắc là quen biết nhau? Từ trong mắt của Tâm Tĩnh, anh nhìn thấy hình như không giống vậy, là bạn trai cô sao?

"Không cần đâu. Bọn em chỉ là mấy lần gặp nhau mà thôi." Thắm Tâm Tĩnh cười nhẹ, trong lòng bồn chồn. Đúng vậy, có cái gì hay để nói chứ? Quan hệ bọn họ bây giờ là bạn bè chắc cũng không phải? Anh không phải cũng không muốn để ý đến cô rồi sao?

Thắm Tâm Tĩnh lần nữa ngẩng đầu đã không thấy anh nữa.

Cùng bọn nhỏ com nước xong sau đó đưa bọn họ về khách sạn thì sắc trời đã tối rồi. Thắm Tâm Tĩnh lại lo lắng buổi chiều mình không ở phòng công tác thì có cuộc gọi quan trọng hay không, cho nên cô tự hỏi mình lập đi lập lại, vẫn là quyết định trở về nhìn một chút.

Mặc kệ như thế nào, trước khi đi phải làm xong công việc mới không hổ thẹn với lương tâm...

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Ác Ma Quá Yêu Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 100: Ngoại Truyện 7 - Giang Doãn Chính – Hãy Ôm Lấy Em

Sắc trời dần dần tối, Giang Doãn Chính ngồi ở trước bàn làm việc của mình, hai chân thon dài gác lên mặt bàn, anh đang dùng laptop trước mặt, trên màn hình là những đồ thị xanh xanh hồng hồng đang lên xuống. Gạt tàn thuốc bên cạnh đã ngập đầy.

Người không biết thì cho rằng anh đang nhìn những đồ thị kia, thật ra thì chỉ có chính anh hiểu, kể từ lúc chiều tình cờ gặp được Thắm Tâm Tĩnh cùng người đàn ông kia ở quán ăn, tim của anh giống như có lửa đang thiêu đốt, làm sao cũng không dập tắt được, ngay cả những cơn sốt đã từng hấp dẫn anh nhất cũng không thể làm anh bình tĩnh lại.

Cô từ chối ở bên anh, chính là vì người đàn ông kia sao? Nhưng người đàn ông kia là anh rể của cô, cô còn không từ bỏ hi vọng sao? Huống chi người ta đã có cả con rồi.

Anh đương nhiên hiểu rõ cô như lòng bàn tay. Chỉ cần anh sẵn lòng, tổ tông mười tám đời nhà cô cũng có thể đào ra. Lúc đầu thuê cô làm thư ký, anh đã cho người điều tra rõ ràng. Công ty của anh sao có thể tùy tiện để một người thân phận không rõ ràng vào làm việc chứ?

Cho nên, anh biết, người đàn ông cô gọi là anh rể đã từng theo đuổi cô nhiều năm, cũng biết tiền lương của cô những năm nay hầu như tất cả đều gửi về để chị gái và hai đứa cháu ngoại trai có bệnh tim bẩm sinh chữa trị. Mẹ nó, chưa từng thấy qua cô gái nào ngu như vậy, dần như vậy, một người đàn ông ngay cả vợ con mình cũng không thể chăm sóc thì còn gì là đàn ông?

Chỉ là, anh trước kia sẽ không đi quan tâm việc nhà người khác. Nhưng hôm nay lại khác, anh muốn cô gái vừa dần vừa ngọt kia, mà người ta lại không cần anh.

Hừ, cũng không biết người đàn ông vô dụng đó có đáng giá để cô thích không? Giang Doãn Chính anh dù gì cũng là một người ưu tú được xưng tụng là sẽ không bao giờ mất giá. Nhưng mà, ưu tú thêm nữa thì có ích lợi gì, người ta không thích anh, không muốn ở bên anh.

Nghĩ đến đây, Giang Doãn Chính không ngồi yên được nữa. Đứng dậy đi tới trước cửa sổ, bên ngoài nhà nhà đã thấp đèn. Nhưng mà, tâm trạng của anh theo màn đêm mà càng ngày u ám.

Anh thậm chí nghĩ đến, tối nay Thắm Tâm Tĩnh có thể cùng người tình cũ gặp gỡ hay không? Bọn họ có phải giống như người yêu xa cách cả đêm mà triền miên không?

Tưởng tượng thân hình tuyệt vời của cô bị người đàn ông khác ôm vào trong ngực, tưởng tượng da thịt trắng nõn của cô, tưởng tượng bắp đùi thon dài

của cô, tưởng tượng cái cổ mảnh khảnh của cô, vòng eo tuyệt mỹ, bụng mềm mại, nghĩ đến mà cả người nóng lên, miệng đắng lưỡi khô, thậm chí càng nhiều. . . . . Tưởng tượng đêm đó cô nũng nịu ở trong lòng anh thở gấp cũng bị thằng đàn ông khác nhìn, anh sắp không nhịn được ghen tỵ.

Thay vì nói anh đang ghen tỵ, không bằng nói anh hối hận thì chính xác hơn. Anh hối hận, đêm hôm đó anh rõ ràng có thể đoạt lấy cô, thế nhưng anh lại đáng chết để cho hành vi quân tử của mình làm hỏng.

Rõ ràng muốn người ta đến chết, mày còn giả bộ quân tử cái gì? Giang Doãn Chính, đáng đời mày!

Khi anh không ngừng hành hạ thể xác và tinh thần của mình thì hệ thống theo dõi trong góc tối do cửa lớn phòng làm việc được nhận dạng bởi cảm ứng được mở ra mà tự động ghi hình.

Buổi tối lúc này lại có người đến thăm phòng làm việc của anh? Trừ cô gái kia, anh không nghĩ ra người khác. Anh mới vừa muốn cô đến nổi điên thì cô lại chủ động đưa tới tận cửa.

Thắm Tâm Tinh trở lại phòng làm việc, mở đèn lên, đi tới trước bàn làm việc của mình, đầu tiên là kiểm tra những cuộc điện thoại buổi chiều chưa nhận, ghi chép cẩn thận lại, dự tính ngày mai sẽ trả lời. Tất nhiên là đã quá trễ, không thích hợp bàn công việc.

Đếm, cũng không tới 5 cuộc điện thoại, nhưng Thắm Tâm Tinh lại lần đầu tiên vì sự thất trách của mình mà thất vọng.

Đơn giản chỉnh sửa lại hồ sơ, Thắm Tâm Tinh tắt máy vi tính. Lúc xử lý xong những chuyện này, cô bỗng nhiên cảm giác rất mệt mỏi, cứ như vậy mà gục xuống bàn ngủ một giấc.

Chuyện Trần Hải Ba nhắc tới lại hiện ra trong đầu cô, số tiền lớn như vậy, cô nên làm cái gì? Đi mượn sao? Ở thành phố xa lạ này, cô căn bản một người bạn cũng không có. Nhưng mà, nếu không nhanh chóng xoay sở được khoản tiền này, vậy thân thể chị hai còn có thể chờ sao? Hai đứa nhỏ cũng sẽ vì vậy mà lỡ mất thời kỳ phẫu thuật tốt nhất.

Thật là phiền. Phải làm sao bây giờ? Nếu như cô mở miệng hỏi mượn Giang Doãn Chính, anh sẽ cho cô mượn không?

Mượn? Thắm Tâm Tinh ơi Thắm Tâm Tinh, người mày với người ta là quan hệ gì chứ? Một đêm ân tình cũng không phải sao? Nếu như vẫn còn công việc ở đây thì có lẽ còn có thể chi trước rồi từ từ trả, bây giờ đường lui cô cũng không còn, còn có thể làm gì?

Vậy nếu như cô đồng ý hẹn hò với anh, vậy chuyện mượn tiền sẽ không thành vấn đề chứ? Thắm Tâm Tinh vì suy nghĩ chột lóc lên trong đầu mà khinh bỉ bản thân.

Anh đã từng hỏi cô có muốn hẹn hò với anh không, cô không phải thẳng thừng từ chối người ta sao? Bây giờ lại muốn đổi ý, người ta cũng chưa chắc lại cần cô nữa? Biết bao nhiêu cô gái bên ngoài yêu kiều hơn cô, quyến rũ hơn cô, giỏi giang hơn cô, sao anh còn cần một cô gái từng từ chối mình chứ?

Thắm Tâm Tinh, phải làm sao mới tốt đây! Tại sao cô luôn mệt mỏi như vậy? Tại sao những lúc mệt mỏi thế này lại luôn cô đơn một mình?

Trong lòng chua xót, che kín mặt, nước mắt cứ như vậy chảy cuống. Có lẽ khóc cũng tốt!

"Thật vất vả mới có cơ hội cùng người tình cũ ở chung, sao lại chịu về phòng làm việc tăng ca đây?" Mở cửa văn phòng ra, Giang Doãn Chính liếc mắt liền thấy được bóng dáng cô đọc đang nằm sấp trên bàn làm việc, thoạt nhìn làm người ta rất đau lòng, bả vai mảnh khảnh còn run rẩy.

Rõ ràng chính là muốn quan tâm người ta mà lại nói ra lời khác. Khiến người nghe càng thêm không hiểu và khó chịu.

Thắm Tâm Tinh nghe được âm thanh quen thuộc đó, cho là mình đang nằm mơ, nhưng mà, không phải vậy! Cô quay đầu lại, thấy bóng dáng cao lớn đang đứng cạnh cửa, dùng giọng điệu châm chọc như vậy nói chuyện.

"Làm sao anh. . . ." Tại sao anh lại dùng giọng điệu này nói chuyện với cô? Vào lúc cô yếu đuối như vậy! Hơn nữa lúc này anh không nên ở đây mới đúng, cho nên cô mới yên tâm giải phóng cảm xúc trong lòng.

Dưới ánh đèn sáng rọi, nước mắt cô ràn rụa hòa vào nhau, đầm đìa đáng yêu vô cùng, làm người ta muốn ôm vào ngực mà an ủi. Nhưng mà, sao anh lại nói ra những lời khốn kiếp thế chứ. Cô sao vậy?

"Đã xảy ra chuyện gì?" Đối mặt với một cô gái yếu đuối như vậy, cho dù ai cũng không tức giận được sao? Giang Doãn Chính thu lại vẻ giễu cợt trên mặt, đi tới phía cô, ngồi xổm người xuống, hai tay nâng mặt cô lên, nhẹ giọng hỏi.

Là quá kinh ngạc hay là quá cảm động? Chóp mũi Thắm Tâm Tinh ửng hồng, tiếp theo, hốc mắt đỏ hơn, không làm sao dùng khóc được, nước mắt cứ như vậy mà chảy xuống.

Anh dùng giọng nói quan tâm như vậy hỏi cô, trong mắt của anh sự dịu dàng mà cô nhìn không thấu. Trong màn đêm vắng lặng như vậy, khiến cô bỗng nhiên thấy rất ấm áp, cũng rất uất ức.

"Em đừng khóc được không? Có phải tên khốn kia ức hiếp em không? Anh giúp em dạy dỗ hắn." Vừa nghĩ tới cô có thể bị tên khốn kia bắt nạt mới có thể chạy về phòng làm việc khóc thành ra như vậy, cơn tức của Giang Doãn Chính đã bình tĩnh lại lần nữa dấy lên, một bàn tay buông mặt cô ra rồi đập mạnh xuống bàn.

"Không phải, không phải. . . . ." Thẩm Tâm Tinh chỉ khóc thêm. Khó khăn của cô, khổ cực của cô, cô phải nói thế nào? Cô không nói ra được.

"Vậy nói cho anh biết, cuối cùng là chuyện gì được không? Anh sẽ giúp em nghĩ cách." Giang Doãn Chính như đầu, lần đầu tiên đối mặt một cô gái không thể ngừng khóc, anh thật sự không biết nên làm gì.

Những giọt nước mắt nóng hổi không ngừng nhỏ vào lòng bàn tay anh, nhiệt độ như vậy hình như từ lòng bàn tay nóng đến tim anh, khiến anh đau lòng không dứt. Đứng, đau lòng. Giang Doãn Chính anh lần đầu tiên sinh ra cảm giác đau lòng vì một cô gái, hình như cũng không quá tệ!

"Giang Doãn Chính, ôm em, ôm em là tốt rồi."

Ánh mắt của anh, lời nói của anh khiến Thẩm Tâm Tinh động lòng, vội vàng ôm lấy sống lưng rộng lớn của anh, tham lam hưởng thụ hơi thở ấm áp trên người anh, tình cảm kích động tuôn trào trong huyết mạch, cô ôm anh thật chặt, vùi mặt vào lồng ngực anh.

Mệt mỏi của cô, bất lực của cô, khi ở trong ngực anh đều tan thành mây khói. Tất cả lo lắng sợ hãi tạm thời quên mất đi, cô chỉ muốn giờ phút ấm áp này là tốt rồi.

Cánh tay cường tráng rắn chắc của anh ôm cô lại, cánh tay cường tráng, đáng tin cậy của anh giống như là chỗ an toàn nhất trên đời vậy. Tâm Tinh ở trong lòng anh run rẩy. Thì ra những lúc mệt mỏi có một cánh tay cường tráng có thể dựa vào là chuyện hạnh phúc thế nào! Thẩm Tâm Tinh vẫn cảm thấy mình độc lập mà kiên cường, giờ khắc này, trước mặt người đàn ông này, cô lại cảm giác mình cũng có thể buông xuống nỗi lòng, để mình chẳng còn mệt mỏi.

"Thẩm Tâm Tinh, em có biết em đang nói cái gì không?" Những lời nói bình thường thế này lại khiến anh động lòng, trái tim đập liên hồi. Giang Doãn Chính anh kéo cô ngồi trên đùi mình, nhẹ nhàng nâng cằm cô lên, nhìn vào ánh mắt cô. Ánh mắt của anh chớp động, tim đập như muốn bay ra khỏi lồng ngực.

"Em biết. Giang Doãn Chính, ôm em, đừng buông tay." Cô không có bị bỏ thuốc, ý thức của cô rất tỉnh táo, giờ phút này cô chỉ muốn tan chảy trong ngực anh, không cần tỉnh lại, thật là tốt biết bao.

Cái gì cũng không cần nói. Anh nhiệt tình đối khát phủ lên môi cô, lưỡi anh dụ dỗ cô mở miệng, thăm dò vào, cùng với cô ấm áp tiếp xúc, cổ họng anh cuối cùng cũng vang lên tiếng nói trầm thấp mà nguyên thủy. Cô ngọt ngào mê người như vậy, mê hoặc cả người luôn không có cảm giác với phụ nữ làm cho hò đồ. . . . .

Nụ hôn này đánh bại cô! Cũng đánh bại anh. Lý trí giống như con ngựa thoát khỏi dây cương, không thể bắt về ....

Anh ôm lấy mặt cô, sử dụng tất cả sức nóng của anh bao phủ cô, Tâm Tinh chìm vào nụ hôn say đắm của anh, con tim rung động, chỉ muốn cứ như vậy ở trong ngực . . . . . Anh hôn cô đến không gì có thể ngăn cản, xui xẻo trong lòng anh, anh ôm chặt cô, ngực đụng ngực.

Đã không thể dừng lại được, nhưng mà, anh vẫn muốn xác định tâm ý cô.

"Tâm Tinh, ngừng đầu lên!" Anh buông cô ra, dùng ánh mắt dịu dàng nhìn kỹ cô.

Đây là anh lần đầu tiên gọi tên cô, điều này làm cô thấy cực kỳ rung động. Thẩm Tâm Tinh vô dụng mà ngẩn ngơ nhìn vào đôi mắt đen của anh.

"Em bằng lòng ở bên anh không?"

"Bằng lòng." Không hề chần chừ, cô chủ động ôm lấy anh.

Như vậy nếu, vậy còn cái gì phải do dự? Nhanh chóng ôm lấy thân hình nhỏ nhắn chẳng có bao nhiêu ký, Giang Doãn Chính đá văng cánh cửa ra, lúc cô còn chưa kịp phản ứng đã ném cô xuống giường.

Vào giờ khắc này, thế giới hoàn toàn khuynh đảo ...

"Giang. . . . ."

Sau thời gian nhiệt tình triền miên, thân thể đã mệt đến là cả người, nhưng Thẩm Tâm Tinh vẫn gượng chống lại thân thể đau nhức, ngừng đầu trước ngực dính mồ hôi chưa khô của anh.

"Gọi anh A Chính." Thở mẫn mở mắt ra, Giang Doãn Chính đưa tay vuốt làn tóc dính mồ hôi của cô. Cuối cùng cũng có được cô, cái loại cảm giác thỏa mãn trước nay chưa từng có, so với thành công một dự án đầu tư còn làm người ta thoải mái hơn.

"A Chính. . . . . Em. . . . ." Do dự, Thẩm Tâm Tinh không biết nên mở miệng nói với anh như thế nào. Khi bọn họ mới vừa nhiệt tình hoan ái, trái tim và thân thể hợp nhất làm một, cô nói chuyện này có làm anh hiểu lầm không? Nhưng mà, chuyện thật sự rất gấp, ngày mai Trần Hải Ba phải đưa hai đứa nhỏ về rồi.

"Sao vậy? Có phải anh thô lỗ quá làm đau em không?" Anh nóng lòng cho là mình không biết tiết chế làm đau cô, miệng vừa nói chuyện, động tác trên tay cũng không có ngừng lại, kéo chăn mỏng đắp trên người hai người ra.

"Không phải, không phải. . . . ." Thẩm Tâm Tinh kéo bàn tay đang đi xuống phía dưới của anh. Mặc dù không có khá hơn người khác, nhưng cô biết

anh đã rất dịu dàng rồi. Lúc đầu, bởi vì cô luôn kêu đau khiến anh gấp đến độ đầu đầy mồ hôi cũng không nỡ lòng ép buộc cô, nếu như không phải là sau đó cô cần rằng chủ động một chút, có lẽ anh cứ như vậy mà buông tha cho cô luôn mất.

Người đàn ông này, nhìn có vẻ như chuyện gì cũng không để trong lòng, nhưng thật ra thì anh quan tâm chăm sóc rất tỉ mỉ chu đáo, anh như vậy làm cô thấy rất ấm áp.

"Vậy thì sao?" Giang Doãn Chính không hiểu nhìn cô. Trong mắt của cô hình như có rất nhiều ưu sầu, giữa bọn họ đã như vậy rồi mà cô còn không chịu nói với anh sao?

"Em muốn. . . . . Tiếp tục ở lại bên anh làm việc được không?" Được rồi, Thẩm Tâm Tinh thừa nhận mình không thể mở miệng vay tiền anh, nghĩ tới nghĩ lui chỉ có thể dùng phương pháp quanh co thế này.

"Cho nên. . . . ." Giang Doãn Chính nghe được lời của cô muốn ở lại mà cảm thấy vui mừng. Trong lòng của anh bỗng có một nghi vấn.

Anh biết cô không phải là người tùy tiện từ chức rồi lại xin ở lại. Là bởi vì không bỏ được công việc lương cao này sao? Không phải vậy chứ? Ban đầu là cô chẳng quan tâm đề nghị, là luyến tiếc anh sao? Anh sẽ không tự yêu bản thân đến mức cho rằng sau khi bọn họ lên giường cô sẽ từ "xa cách" thành "say đắm" anh, vậy chỉ có một khả năng. . . . .

"Cho nên, em muốn. . . . . anh trả trước tiền lương cho em có được không?" Giọng anh bất ngờ lạnh nhạt khiến Thẩm Tâm Tinh cảm thấy rất khó chịu, nhưng lời đã nói ra khỏi miệng, nhắm mắt cũng phải nói xong. Nói ra những lời này, cô không còn dũng khí nhìn thẳng vào mắt anh nữa.

Anh sẽ nghĩ cô như thế nào đây? Có phải sẽ cho là cô là người phụ nữ có thể vì tiền mà leo lên giường đàn ông không? Anh sẽ không coi thường cô chứ? Vừa nghĩ tới anh có thể nhìn cô như vậy, Tâm Tinh rất đau lòng.

Nhưng mà, thật sự cô không còn cách nào khác!

"Em muốn chi trước bao nhiêu?" Cánh tay bao quanh cô mặc dù không có buông ra, nhưng Tâm Tinh biết, anh và Giang Doãn Chính vừa rồi đã không còn là một.

Tâm Tinh nói ra con số, sau đó cúi đầu không dám lên tiếng, nước mắt chực chờ rơi, lại bướng bỉnh không để rơi xuống.

"Nói như vậy, em tính không ăn không uống ở bên cạnh anh làm cả đời? Là ai đáng giá để em bỏ ra nhiều như vậy?" Bàn tay nâng cằm cô lên. Giang Doãn Chính nhìn chằm chằm mặt cô.

Cô rất được! Lần trước anh nói muốn cô yêu anh, cô liền từ chối, chẳng những từ chối anh, ngay cả công việc cũng không cần, không phải là muốn cách anh thật xa sao?

Nhưng mà, hôm nay, cô lại đổi một khuôn mặt khác một thái độ khác nói cô muốn tiếp tục làm việc. Hừ, phòng làm việc của anh cũng sắp đóng rồi, anh cần bản cũng không cần tìm thêm thư ký, lần trước nói như vậy cũng chỉ là không muốn để cô biết anh không bỏ được cô mà thôi.

Sở dĩ hôm nay cô và anh lên giường, là vì buổi chiều gặp người đàn ông kia sao? Vì người đàn ông kia đáng giá hy sinh nhiều thế sao? Thậm chí hy sinh tâm thân trong trắng của mình cùng một người đàn ông lên giường?

Thật là quá vĩ đại!

Nếu như cô không phải dùng cách thức này tiếp tục ở lại bên cạnh anh làm việc và có số tiền cho thằng đàn ông kia, có lẽ anh sẽ không tức giận. Chỉ cần cô chịu nói với anh, anh nhất định sẽ giúp cô. Nhưng mà, cô lại dùng cách này để khôi phục lại quan hệ chủ - tớ trước kia.

Cô xem Giang Doãn Chính anh là cái gì chứ? Dùng xong liền vứt đi sao? Khi nào thì anh thành rác rưởi vậy?

"Em. . . . ." Nhìn vẻ mặt lạnh lùng của anh, trong lòng Thẩm Tâm Tinh đau nhói không nói nên lời.

"Vì người đàn ông kia, đáng giá không? Tâm Tinh." Anh giống như thờ dài cũng giống như là tự giễu vuốt ve khuôn mặt cô. Dù là thật sự là vì chị gái mình mà bỏ ra nhiều như vậy, đáng giá không? Hy sinh cuộc đời mình để tác thành người khác? Như vậy tác thành chẳng phải thành gánh nặng sao?

"Đáng giá." Cô không cách nào phản bác lời của anh. Bởi vì hai đứa nhỏ là chị gái mạo hiểm tính mạng sinh ra, bất kể như thế nào cô cũng sẽ gắng chăm sóc chúng. Dù sao cô cũng không có ý định kết hôn.

"Anh thật sự vì lòng tốt của em mà cảm động! Nếu đã như vậy, coi như anh làm chuyện tốt đi, số tiền kia em không phải ứng trước cũng không cần trả, coi như là chi phí tối nay em bên anh đi. Ít nhất em khiến anh rất hài lòng." Giang Doãn Chính đẩy cô ra, không nói lời nào đi ra ngoài phòng làm việc, không tới 2 phút đã cầm một chi phiếu đi vào, ném lên giường.

Nghe được lời nói lạnh lẽo vô tình như vậy, mặt Thẩm Tâm Tinh tái nhợt. . . . . Anh xem cô là người như thế sao? Trong suy nghĩ của anh, cô thật sự là gái điểm ngủ một đêm với anh sao. . . . .

Lòng của cô bị lời nói này làm tan nát, mà nước mắt, không ngừng chảy ra. Tại sao anh phải si nhục cô như vậy? Rốt cuộc cô làm sai ở đâu? Cô chỉ là muốn dùng năng lực của mình kiếm được số tiền mong muốn mà thôi, như vậy cũng sai sao?

"Nếu như em thức dậy, tiện thể giúp anh vớt cái drap trải giường, lúc đi đừng quên khóa cửa, anh không nói ‘‘Hẹn gặp lại’’ đâu."

Giống như không bao giờ muốn nhìn thấy cô nữa, Giang Doãn Chính nói xong cứ vậy mà đi ra ngoài, sau đó Tâm Tĩnh ngồi trên giường rồi lẹ nghe được trong phòng làm việc tiếng đồ đạc bị rơi vỡ, chỉ là, những chuỗi âm thanh này không đến một phút đã hoàn toàn biến mất.

Anh đi rồi sao?

Thắm Tâm Tĩnh nhìn tờ chi phiếu dưới ánh đèn vô cùng rõ ràng, cô như điên Chop lấy muốn xé toang nó, trong nháy mắt, khuôn mặt đáng yêu của hai đứa nhỏ thoáng qua, còn có ánh mắt mong đợi của chị hai, cô không thể nào xé được.

"Tại sao? Tại sao? Em không muốn như vậy, thật sự không muốn. . . . ."

Thì ra là, đau lòng lại khó chịu như vậy. Ai tới nói cho cô biết, cô phải làm sao bây giờ?

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Ác Ma Quá Yêu Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 101: Ngoại Truyện 7 - Giang Doãn Chính – Từ Biệt

Suốt một tuần sau đó, Thắm Tâm Tĩnh vẫn tự giam mình trong căn phòng cô thuê.

Tờ chi phiếu kia, cuối cùng cô vẫn nhận, nhìn Trần Hải Ba mang theo bọn nhỏ tràn đầy hi vọng ra về, lòng của cô hình như không có khó chịu như vậy.

Cô khó chịu chính là người cho cô ân huệ lớn này ngay cả thậm chí một câu quan tâm cô cũng không có, giống như số tiền khổng lồ mà cô nhận được là chuyện đương nhiên vậy. Tại sao không có ai quan tâm cô, cô đi đâu kiếm được số tiền mà người bình thường làm cả đời cũng không kiếm được? Hay là những năm nay bọn họ đã hoàn toàn xem cô là cái máy rút tiền miễn phí?

Cho dù là như vậy, cô cũng không từ chối, không phải sao? Muốn trách thì trách mình quá mềm lòng thôi. Không trách được ngày ấy, Giang Doãn Chính cũng sẽ hỏi cô: "Đáng giá không?" Có đáng giá hay không làm sao mới có thể nói rõ được?

Cô chỉ là buồn, anh cứ như vậy đi mà im hơi lặng tiếng đi, ngay cả điện thoại cũng không gọi cho cô. Chẳng lẽ cô nhiều ngày không đi làm, anh cũng không hề quan tâm sao? Hay là đã tìm được người thay thế cô làm việc rồi?

Đêm hôm đó, cô rõ ràng có nhìn thấy được sự dịu dàng và ấm áp trong mắt anh, chẳng lẽ là cô hoa mắt? Có lẽ chỉ là cô đơn phương thôi.

Ban đầu không phải anh muốn ở bên cô sao? Tại sao có được người cô rồi ngược lại cũng không trông thấy bóng dáng nữa? Hay là anh nói ở bên nhau, chỉ là muốn cùng cô một đêm xuân tình thôi?

Vậy đêm xuân này anh đã trả giá cũng thật là cao! Không nhìn ra, giá trị con người cô lại cao như vậy!

Không được, không được, Thắm Tâm Tĩnh, mày không thể tiếp tục suy nghĩ lung tung vậy nữa. Nhất định phải tìm việc mới được, tốt nhất có thể bận đến mức khiến mình vừa nằm xuống đã ngủ thì càng tốt.

Nhưng mà, công việc của cô còn chưa bàn giao xong, không bằng thừa dịp hôm nay đi nói rõ ràng với anh đi! Về sau mặc kệ cần bao lâu, cô sẽ cố gắng hết sức trả khoản tiền kia lại cho anh.

Đúng, cứ như vậy! Thắm Tâm Tĩnh, cố gắng lên, mày nhất định có thể.

Người, có lúc khi thật sự cần điều chỉnh tâm lý mới được.

Nghĩ đến là luôn luôn là Thắm Tâm Tĩnh làm việc tiêu chuẩn, cô lên tinh thần đến phòng tắm rửa mặt, thay quần áo, cho đến khi ngồi vào bàn trang điểm mới phát hiện sắc mặt mình kém đến thế, một đôi to như vô hồn, quảng thâm quanh mắt, môi thì một chút sắc đỏ cũng không có.

Xem ra, mấy ngày nay ăn bữa có bữa không sẽ làm người ta trông thảm hại thế này.

Như vậy sao cô dám ra cửa gặp người ta chứ? Nhanh chóng trang điểm cho khuôn mặt nhợt nhạt của mình trông khá hơn rồi đi ra ngoài.

Khi cô đi tới cao ốc tài chính đang chờ thang máy tới thì bảo vệ làm việc thấy cô, thế nhưng dùng ánh mắt kỳ lạ nhìn cô sau đó mới hỏi: "Cô Thắm, mấy ngày nay cô nghỉ phép sao? Phòng làm việc của các cô có rất nhiều khách! Bởi vì thấy phòng làm việc vẫn chưa mở cửa, cho nên đều tới đây ghi danh, phiền cô theo theo tôi đến phòng trực lấy danh sách."

"Vâng, làm phiền các anh quá."

"Không phiền. Chỉ là lần sau nếu như các cô không có nhân viên trực ở đây thì thông báo trước cho chúng tôi, chúng tôi sẽ giải thích với họ."

"Tôi biết rồi, cảm ơn nhiều."

Mãi cho đến cảm tờ đơn đăng ký vào thang máy, Thẩm Tâm Tinh còn chưa phục hồi tinh thần lại. Cô không ở đây mấy ngày, thế nhưng anh cũng không có tới phòng làm việc, cứ như vậy mặc kệ sao? Hay là anh không muốn gặp lại cô, cho nên cả phòng làm việc cũng không cần.

Trong đầu thoáng qua câu nói ngày đó anh đi nói: "Tôi không nói ‘Hẹn gặp lại’ đâu." Ý là không muốn gặp lại cô sao? Sao cô lại ngu ngốc chạy tới đây chứ? Người ta đã rõ ràng không muốn gặp mặt cô mà!

Tại sao, lòng của cô chợt trở nên rất khó chịu? Cho dù trước kia phát hiện Trần Hải Ba và chị cô yêu nhau, cô cũng chưa từng có cảm giác này.

Chẳng lẽ sau khi cô giao cho anh thì ngay cả trái tim cũng theo anh luôn? "Không, mình không có!" Bả vai Thẩm Tâm Tinh cứng đờ, cuống quýt lắc đầu phủ nhận. Không thể nào, không thể nào! Nếu quả như thật muốn thổ lộ tình cảm thì sao có thể ở chung sau hai năm mới bắt đầu? Hơn nữa còn là sau khi bọn họ có quan hệ thân mật?

Tâm Tinh ở trong lòng không ngừng tự nói với mình, đây là chuyện không thể nào. Nhưng mà, lý trí bên kia lại nói cho cô biết, đúng, Tâm Tinh, mày đã thích anh ấy. Bằng không sự khó chịu này là vì cái gì?

Cho đến cửa thang máy mở ra, cô đi vào phòng làm việc, trong lòng cô đang giằng xé nhau ....

Sao anh ấy không đến đây? Cũng không có thông báo với cô một tiếng mà biến mất, không phải là quá vô trách nhiệm sao? Tâm Tinh đi ở trong phòng làm việc, tất cả mọi thứ cùng ngày đó lúc cô đi giống như nhau.

Ngày ấy, anh tức giận đến ngay cả chiếc laptop anh yêu nhất cũng bị đập nát, như vậy có thể thấy được lúc đó tâm trạng anh xấu đến mức nào rồi. Nhưng mà, sao anh nóng nảy như vậy?

Ngày ấy, cô không nhớ cứ như vậy ném vào thùng rác, cô nhặt lên rồi lại trên bàn. Bây giờ nó vẫn nằm ở nơi cô đặt, lẻ loi trơ trọi, giống như đang đợi chủ nhân của nó trở về.

Nhìn nó, Tâm Tinh giống như nhìn thấy hình dáng anh đang nghiêm túc làm việc vậy.

Đây là lần cuối cùng cô tới nơi này sao? Thẩm Tâm Tinh từ từ nhìn lại nơi mình đã làm việc 2 năm qua, giống như muốn đem tất cả mọi thứ ở đây khắc ghi trong lòng vậy.

Cho đến đi tới trước cửa phòng nghỉ, cô lại không có dũng khí đẩy cánh cửa kia ra. Chỉ là nhìn mà thôi, lòng của cô lại trở nên khó chịu. Không phải khó chịu bản thân mình ở nơi đó mất đi lần đầu tiên quý giá nhất của người phụ nữ, mà là ở nơi đó những lời anh nói với cô sau này sẽ làm cô mỗi lần nghĩ đến đều chua xót không thôi.

Một lần nữa nhìn lại, Tâm Tinh vẫn quyết định không đi vào. Vậy cứ như thế đi sao? Cô cũng có thể im hơi lặng tiếng tòi khỏi nơi này, rồi khỏi anh sao?

Thẩm Tâm Tinh cảm giác mình không làm được. Anh đối với cô lạnh lùng vô tình, cũng không thể xóa nhòa được ân tình trời bể anh dành cho cô. Cho nên, Tâm Tinh quyết định trước khi rời đi vẫn nên gọi điện thoại từ biệt anh. Mặc kệ như thế nào, cô vẫn muốn cảm ơn anh!

Ngồi trên chiếc ghế chỉ thuộc về mình, Thẩm Tâm Tinh bấm số điện thoại quen thuộc đến không cần nhìn cũng có thể bấm.

Điện thoại có tín hiệu, nhưng vẫn không người nghe, có lẽ là đang bận! Lần đầu tiên Thẩm Tâm Tinh an ủi mình như vậy. Sau đó qua nửa giờ, cô gọi lại, vẫn như cũ. Lần này, cô bắt đầu có chút hoảng hốt.

Không phải là anh ấy đã xảy ra chuyện gì rồi chứ? Hay là chưa muốn nghe điện thoại của cô? Căng thẳng và lo lắng khiến cô không thể chờ đợi thêm nữa, tìm ra số điện thoại nhà họ Giang cô từng gọi mấy lần, cô gọi tới.

Điện thoại rất nhanh có người nhận.

"HELLO, nhà họ Giang nghe." Đó là một giọng nữ quen thuộc, là bạn gái anh sao? Vừa nghĩ tới có khả năng này, Thẩm Tâm Tinh cảm thấy khá hụt hẫng.

"Xin chào, tôi là thư ký của anh Giang Doãn Chính - Thẩm Tâm Tinh, xin hỏi anh Giang có ở nhà không?" Trong lòng có buồn thế nào, Thẩm Tâm Tinh vẫn cố gắng dùng giọng nói bình tĩnh để nói chuyện. Thật ra thì trong lòng cô muốn khóc rồi.

"Thư ký của anh A Chính?" Giang Nhã Hàm ở bên kia cũng ngập ngừng cả người? Không phải chứ, anh A Chính đến Luân Đôn cũng sắp một tuần lễ rồi, chẳng lẽ cô làm thư ký lại không biết lịch trình của ông chủ mình sao? Không phải quá kỳ lạ chứ?

"Đúng. Xin hỏi anh ấy có nhà không? Tôi có chút chuyện muốn nói với anh ấy." Đúng, chuyện công việc. Thẩm Tâm Tinh nghe đối phương gọi anh là "anh (trai) A Chính", khó chịu trong lòng bỗng chốc tan biến hết.

"Anh A Chính cùng Sở đại ca đi Luân Đôn rồi. Thư ký Thẩm, chị không biết sao?" Anh A Chính thật là quái đản, đi công tác cũng không nói với người ta một tiếng sao? Nghe được đối phương ăn nói rất lễ phép, Giang Nhã Hàm lập tức chuyển chiều gió liền. Cô thích nhất là người ăn nói lịch sự lễ phép,

làm người ta nghe cũng rất thoải mái. Cho nên, cô nhận định là lỗi của anh A Chính.

"Luân Đôn?" Lần này đến phiên Thẩm Tâm Tinh ngây ngẩn cả người. Anh đi Luân Đôn nhưng không nói cho cô biết? Vậy thì vì cái gì? Em gái của anh nói Sở đại ca có phải là nguyên tổng giám đốc Sở Thành - Sở Mạnh không? Cô biết bọn họ là bạn tốt, nhưng mà, nhưng không có nghe nói qua bọn họ sẽ cùng đi xa nhà?

Nếu như bọn họ cùng đi Luân Đôn, có phải là phòng làm việc trong nước thật sự phải đóng cửa?

Dựa vào năng lực hai người bọn họ, chỉ cần có lòng, ở Luân Đôn nhất định có thể tạo thành nghiệp lớn. Cho tới bây giờ anh chưa bao giờ chỉ là cá trong ao. Chỉ là quen tự do lười biếng thôi. Bây giờ hợp tác với Sở Mạnh, nhất định sẽ có thành tựu lớn hơn, vậy khoảng cách giữa bọn họ càng ngày càng xa sao? Xa tới mức không thể nào kéo gần lại được.

Cô có cần thiết nói với anh một tiếng không? Cô có chút không dám xác định.

"Hello! Hello! Chị còn nghe chứ? Em đưa cho chị số điện thoại của anh A Chính ở Luân Đôn, chị ghi lại được không?" Nghe được đối phương vẫn không có trả lời cũng không có tắt máy, Giang Nhã Hàm lại lên tiếng hỏi.

"Không cần, cảm ơn. Tạm biệt." Đúng vậy, không cần. Có lẽ anh thật sự không muốn có bất kỳ nào liên lạc với cô nữa. Cô gọi cho anh không phải là tự làm mất mặt mình sao?

Là lúc nên rời đi rồi. Sau khi dọn dẹp từng góc phòng làm việc, Thẩm Tâm Tinh tự nhủ. Nhưng mà, tại sao bước chân của mình lại không nỡ đi? Tại sao trên mặt lại có cảm giác ẩm ướt?

Trong khi đóng cửa phòng làm việc, Thẩm Tâm Tinh giống như nghe được tiếng chuông điện thoại reo bên trong chuông. Nhất định là ảo giác rồi! Thẩm Tâm Tinh ở trong lòng cười khò. Cho dù thật sự có điện thoại, cô có nhận hay không cũng không quan trọng? Anh đã không cần nơi này cũng không cần cô. Đúng, anh không hề cần cô nữa!

"Cô Thẩm, cô làm sao vậy?" Giống như là hồn ma, cô đi thang máy xuống, sau đó đi ra khỏi tòa nhà cô đã làm việc hơn 2 năm, về sau cũng không có cơ hội tới nữa rồi.

Bảo vệ thấy Thẩm Tâm Tinh nước mắt đầy mặt đi ra ngoài, quan tâm hỏi.

"Không có việc gì, bụi bay vào mắt mà thôi."

Nhưng mà, trong tòa nhà kín gió có gió thổi sao? Bảo vệ nhìn bóng dáng mảnh khảnh càng chạy càng xa, anh cảm thấy cô Thẩm hôm nay rất là đau khổ?

Luân Đôn.

"A Chính, rốt cuộc cậu làm sao vậy?" Sở Mạnh nhìn thấy Giang Doãn Chính đang tâm hồn treo ngược cành cây thì nhủ mảy. Theo lý thuyết, người không có tâm trạng phải là anh mới đúng chứ? Dù sao anh cũng ly hôn rồi, cái gì cũng không có, mà A Chính luôn luôn sống rất tùy ý, tại sao có thể thành cái dạng này chứ?

"Mạnh, xin lỗi. Mình có chút nhức đầu. Cái dự án đầu tư này cậu phụ trách đi!" Rốt cuộc im lặng đủ rồi, Giang Doãn Chính đẩy kế hoạch đầu tư trước mặt về phía Sở Mạnh, sau đó đứng dậy, đi tới trước cửa sổ sát đất.

Mùa đông ở Luân Đôn luôn là sương mù giăng mịt mù, cái gì cũng không thấy rõ, giống như tâm trạng của anh bây giờ vậy.

Đến Luân Đôn đã hơn 3 tháng rồi, anh cùng Mạnh hai người làm việc nhiệt tình giống như năm đó mới vừa gầy dựng sự nghiệp vậy, mỗi ngày mở mắt ra chính là phân tích giả thị trường chứng khoán, tiếp khách hàng, duyệt đầu tư kế hoạch, một ngày ngủ 5, 6 tiếng còn sợ nhiều.

Nhưng mà, dù bận thế nào, một góc trong lòng anh dù lấp như thế nào cũng không đầy cả.

Đúng, hiện tại anh thừa nhận, anh là có một chút nhớ nhưng cô gái kia. Anh đang nghĩ, cô sống có tốt hay không? Có đi đến những nơi khác làm việc không?

Công việc? Nhất định có. Lần trước cô không phải đã đề cập với anh chuyện từ chức sao? Mặc dù có nói muốn quay lại, nhưng anh đã từ chối rồi.

Một tuần lễ sau khi anh tới Luân Đôn từng có nhận một cuộc điện thoại từ phòng làm việc gọi vào di động của anh, lúc ấy anh đang cùng Mạnh họp với quản lý cấp cao một số công ty, không thể nhận được. Nhất định là cô gọi, có chuyện gì sao? Nếu quả như thật có chuyện cô nhất định sẽ gọi lại chứ? Nhưng sự thật chứng minh cô không gọi nữa. Có lẽ chỉ là muốn nói với anh một tiếng "Tạm biệt" thôi?

Sau đó em gái gọi điện thoại tới xác nhận ngày đó cô còn gọi đến nhà tìm anh. Vậy tại sao cô không hề gọi vào điện thoại di động của anh nữa?

Bao nhiêu đêm không ngủ được, anh bấm số điện thoại của cô muốn gọi cô, nhưng đến phút cuối cùng anh lại tắt máy.

Ngày đó trước khi đi, anh đã nói những lời quá đáng như vậy, nhất định là tổn thương cô rất nhiều? Bởi vì sự đau lòng trên mặt cô làm sao cũng không thể che giấu được!

Anh thật là khôn kiếp khi nói ra những câu như thế. Nhưng mà, đối với thái độ của cô, anh lại cực kỳ dễ ý. Từ Quân/

"Cái dự án đầu tư này mình có thể nhận, nhưng mà mấy ngày nữa mình phải về nước. Giai đoạn sau khi kí hợp đồng thì cậu làm." Sở Mạnh nhú mày nhìn kế hoạch trên bàn.

Theo thói quen hút thuốc, hít một hơi thật sâu lại phun ra. Khói thuốc không phải là thứ tốt, nhưng mà khi tâm trạng đang buồn phiền thì có thể dùng để giải tỏa bớt. Sau khi kết hôn, anh rất ít khi hút thuốc, chỉ vì cô không thích mùi thuốc lá; cho nên vì cô, anh cai rồi.

Nhưng mà, nghiện thuốc lá thì dễ cai, tình độc lại khó giải. Mặc kệ anh làm sao, rốt cuộc vẫn phải mất đi cô.

"Cậu phải về nước?" Giang Doãn Chính quay người lại, nhú mày hỏi. Anh cho là cậu ta lại không dám về! Nơi đó có được xem là mảnh đất đau thương không? Năng lực của cậu ta đã hồi phục tốt như vậy sao?

"Sinh nhật Sở Trí Tu, mình đồng ý với nó sẽ về." Trở về thuận tiện đến cơ quan dân chính làm thủ tục ly hôn cuối cùng cho xong luôn! Sớm muộn gì cũng phải làm, giữ lại chỉ khiến mình càng dây dưa càng chặt, cuối cùng cảm chân bản thân mình thôi.

Đau, thì sao cơ chứ?

"Được rồi, không thành vấn đề. Mình đi về trước đây, tối nay cũng không đến chỗ của cậu quấy rầy." Giang Doãn Chính thấy bạn tốt hình như tâm trạng cũng có chút phiền muộn, anh quyết định sớm về chỗ ở của mình. Có lẽ uống mấy bình rượu, lại ngủ một giấc sẽ tốt hơn.

Nhất định sẽ như vậy, Giang Doãn Chính tin tưởng bản thân.

Nhưng mà, chuyện tình cảm tình có thể nói trước được?

Anh rõ ràng thuyết phục bản thân không cần lại nghĩ đến cô gái kia, nhưng tim của anh lại không bằng lòng. Trên màn hình điện thoại là số của cô, chỉ cần anh nhấn một cái là có thể nghe được giọng nói đã từng mỗi ngày dịu dàng báo cáo công việc với anh, nhưng mà, anh dám sao?

Tháng Một, trời rất lạnh.

Thẩm Tâm Tinh từ phòng tập yoga đi ra ngoài thì đã muộn rồi, gió lạnh càng không ngừng thổi vào mặt cô, cô áp sát khăn quàng vào cổ. Hoàng hôn, một chút ánh sao cũng không có.

Chỉ là, cô lại tính đi một đoạn đường nữa mới quá giang xe về nhà. Lạnh như thế, buổi tối trên đường vẫn rất náo nhiệt, đặc biệt là có rất nhiều cặp tình nhân ôm chặt nhau để sưởi ấm, khiến cô nhìn thôi cũng thấy ấm lòng.

Có phải hay không, cũng có một ngày, cô có thể cùng người đàn ông cô yêu, trong một buổi tối lạnh ngắt đi trên đường, anh sẽ đau lòng đặt bàn tay lạnh lẽo của cô vào lòng bàn tay ấm áp của anh chờ.

Có chút ngốc sao? Thẩm Tâm Tinh, rõ ràng đối với tình cảm không có mong đợi, tại sao trong đêm đông lại nghĩ ra suy nghĩ thiếu thực tế vậy chứ?

Trong khoảng thời gian này tới nay, tâm trạng cô đã bình tĩnh hơn rất nhiều. Không có đi tìm việc làm, mà là làm những việc trước kia cô muốn làm nhưng không có cơ hội, ví dụ: làm vườn, nấu ăn, yoga, cắm hoa ... Thích cái gì thì đi học.

Những năm qua, cô đều vì người nhà mà sống, bây giờ cô phải cố gắng bù đắp lại thời gian qua, tận hưởng cuộc sống của chính mình.

Có lẽ sống một mình cả đời cũng không có cái gì không tốt, cô đã không có ý định lại đi ném thử tình yêu nam nữ rồi. Có lẽ ở trong lòng cô còn mơ hồ cảm thấy, người đàn ông còn có thể quay lại. Có lẽ, nghĩ như vậy, rất ngốc, nhưng đây có phải là ảo giác yêu một người không?

Yêu? Làm sao lại bắt ngờ như vậy?

Đến gần nửa đêm, cuối cùng Thẩm Tâm Tinh cũng về đến cái ổ nhỏ của mình, tắm nước nóng cho thoải mái xong, nằm trong chăn ấm áp, hạnh phúc bình thường như vậy thật ra rất đơn giản.

Như vậy là tốt rồi, ôm lấy chăn mềm mại, Tâm Tinh từ từ ngủ thiếp đi.

Lúc cô vừa mới ngủ, trong bóng đêm tối tăm, một cái sợi quang học lao vùn vụt, lướt qua hồ nước, nghìn núi vạn sông, ngàn dặm xa xôi, xuyên qua hai đất nước, qua mấy chục triệu tuyến mạch điện phức tạp cuối cùng cũng truyền tới điện thoại di động của cô.

Tiếng chuông quen thuộc đang không ngừng vang lên, Tâm Tinh lại mệt mỏi đến như thể không hề nghe thấy.-

Giang Doãn Chính ngồi dưới đất, uống rượu cả buổi chiều nhưng anh vẫn cảm giác lòng mình rất tỉnh táo, tỉnh táo nhắc nhở anh, anh đang điên cuồng nghĩ tới cô gái kia.

Rốt cuộc tình cảm chiến thắng lý trí, anh bấm số điện thoại của cô, cũng không quan tâm cô là đã ngủ rồi hay chưa. Nhưng tại sao lại không nghe máy?

Anh mở to đôi mắt say lơ đãng, mùa đông ở Luân Đôn, trời tối rất sớm, chỉ 5 giờ chiều mà thôi thì bên ngoài đã tối rồi. Vậy trong nước nhất định sẽ rất yên

tỉnh? Cô nhất định là ngủ thiếp đi mới có thể không nhận điện thoại.

Nhưng mà, anh rất muốn nghe giọng nói của cô, vậy thì gọi lại lần nữa đi!

Tâm Tinh đang phải bị ngủ ngon cuối cùng cũng bị đánh thức, là ai chứ? Ban đêm lạnh ngắt này mà còn gọi điện thoại cho cô?

Rất cuộc vẫn không chịu được tiếng chuông kia, cô vươn tay cầm điện thoại đặt ở đầu giường lên, cũng chẳng nhìn là số điện thoại nào thì đã nghe máy: "Alo, tôi là Thẩm Tâm Tinh."

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Ác Ma Quá Yêu Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 102: Ngoại Truyện 7 - Giang Doãn Chính - Anh Chờ Em

Nhưng mà, tại sao đối phương không trả lời?

Lúc Giang Doãn Chính muốn tắt máy thì nghe được có tiếng người trả lời điện thoại, đưa di động đặt ở bên tai lần nữa, đây không phải giọng nói của người mà anh nhớ mong nhiều đêm mất ngủ sao?

"Alo, ai đó? Không nói thì tôi cúp máy." Trong bóng tối Tâm Tinh vẫn không mở mắt ra.

"Là anh. . . ." Ợ một tiếng, giọng nói anh dần dần khàn đục, giống như có chút mệt mỏi: "Tâm Tinh, xin lỗi em. Anh thích em."

Là anh ấy, thật sự là anh ấy, trong đêm hôm khuya khoắt gọi cho cô, Tâm Tinh cầm điện thoại ngồi dậy, rõ ràng tự nói với mình không thể khóc, tại sao lúc này nước mắt của cô không thể cầm được mà ứa đầy mặt thế này?

Tim của cô đập liên hồi. Anh ấy nói xin lỗi, anh ấy nói thích cô, là thật hay giả?

Nhưng giọng của anh rất lạ, lạ đến mức làm cô lo lắng, sau đó tiếng một vật nặng rơi xuống, điện thoại bị nhiễu sóng, sau đó thì không có âm thanh gì nữa.

"A Chính, sao vậy? Anh làm sao vậy. . . ." Cho đến bên kia không hề có âm thanh gì nữa, Tâm Tinh ở trong điện thoại lo lắng gọi, nhưng không có tiếng đáp lại.

Khi máy bay đáp xuống sân bay quốc tế Heathrow - Luân Đôn, sáng sớm sương mù vẫn còn dày đặc.

Thẩm Tâm Tinh kéo hành lý đơn giản đứng trong một quốc gia xa lạ, trong lòng chợt cực kỳ khản trương.

Đúng vậy, đêm hôm ấy, sau khi cô nhận được cú điện thoại không đầu không đuôi kia, cả đêm không chợp mắt cho đến trời sáng, chỉ vì một câu "Anh thích em" kia. Cô xúc động mua vé máy bay đi Luân Đôn, cái gì cũng không quên, chỉ quên báo với anh một tiếng, cô muốn tới tìm anh, cô quyết định cho mình một cơ hội, không nên bỏ lỡ một tương lai có lẽ rất tốt đẹp.

Mười mấy tiếng bay, đi đường mệt nhọc rồi cuộc cũng phải gặp mặt rồi, tâm trạng Tâm Tinh lại thấp thòm, do dự đứng trong đại sảnh sân bay người đến người đi, im lặng một hồi lâu, sau đó ngồi ở ghế chờ gần cửa chính, cầm điện thoại trong tay.

Cô rất căng thẳng. Không phải cô quá xúc động, chỉ vì một câu như vậy mà cô liền từ ngàn dặm xa xôi bay tới tìm anh, có phải chỉ là cô tự mình đa tình không?

Giang Doãn Chính có thói quen khoảng 8 giờ sáng dậy, thị trường chứng khoán Luân Đôn 9 giờ sáng bắt đầu phiên giao dịch, khu nhà ở cũng gần công ty, cuộc sống luôn luôn tùy ý của anh thỉnh thoảng sẽ có lúc đi bộ đi làm. Dù sao có người nhất định sẽ đến đúng giờ hơn anh, anh trễ một chút cũng không sao.

Hôm nay, anh hiếm khi sớm như vậy đã đi đến dưới lầu công ty, nhìn thời gian vẫn còn sớm, chắc Mạnh cũng chưa đến? Trên đường rất ít người, cả người anh tựa vào bức tường ngoài cao ốc, rút một điếu thuốc ra. Bạn đang đọc truyện tại

Trong làn khói lượn lờ, anh nhớ tới gương mặt đó. Ngày ấy, sau khi cô nghe điện thoại, nghe được âm thanh quen thuộc đó, anh cứ như vậy mà đi ngủ, thật là quá vô dụng!

Mãi cho đến khi tỉnh lại lúc rạng sáng, khi đang tắm anh mới nhớ có gọi điện thoại cho người ta, nhưng mà không nói gì tắt máy, hình như ở trong mơ anh còn nghe được cô ở trong điện thoại lo lắng gọi tên của anh, nhưng anh thật sự là quá mệt mỏi, gọi thế nào cũng không tỉnh lại.

Khi tỉnh táo lại, anh có gọi cho cô, nhưng tại sao lại không liên lạc được? Anh chỉ có thể cười nhạo mình bị chứng vọng tưởng. Cô làm sao có thể sẽ dùng giọng nói vội vã mà quan tâm như vậy nói chuyện với anh chứ?

Có lẽ sau khi nhìn thấy số anh gọi tới, cô đã đổi số điện thoại? Nếu không tại sao ngày thứ hai anh gọi thì lại không liên lạc được?

Lúc anh còn không hiểu tình yêu là cái gì thì đã ngây ngốc chìm đắm vào nó, không cách nào thoát khỏi, càng ngày càng lún sâu ...

Trước kia, anh hay cùng A Tự lấy chuyện tình cảm của Mạnh ra đùa, nói cậu ta cả đời chỉ cần một người nhưng người kia lại chẳng cần đến cậu ta!

Bây giờ báo ứng tới rồi, đến phiên anh! Là đáng đời sao?

"Bíp bíp" Tiếng còi xe hơi kéo anh trở lại từ trong những dòng suy nghĩ miên man.

Người này thật sự là Giang Doãn Chính sao? Sở Mạnh dừng xe bên đường, hạ cửa sổ xe xuống nhìn anh chàng sẽ không bao giờ đến công ty vào giờ này.

Trong khoảng thời gian này anh cảm thấy A Chính rất lạ, nhưng mà bởi vì công việc còn có tâm sự của bản thân, cho nên anh không có chú ý nhiều đến cậu ta. Xem ra Giang Doãn Chính thật sự có chút không bình thường. Bạn đang đọc truyện tại

"A Chính, cậu phát thần kinh cái gì vậy?" Không xuống xe, Sở Mạnh ở trong xe hỏi.

"Mình. . . . ." Giang Doãn Chính đi tới đang muốn mở miệng nói, điện thoại di động trong túi lại vang lên. Đây là số điện thoại của anh ở trong nước, trừ người nhà cũng chỉ có một người biết số này? Có phải không?

Trong lòng không hiểu sao lại có chút hớn hờ: "Mạnh, đợi một chút. Mình nghe điện thoại trước."

Lấy điện thoại di động ra, nhìn số điện thoại trên màn hình, thoáng chốc anh đã hiểu, kích động nắm chặt điện thoại, gọi cái tên mà anh yêu thương. "Tâm Tinh?!" Một tiếng nức nở nghẹn ngào làm kinh động anh, là cô? Thật sự là cô ấy sao?! Bạn đang đọc truyện tại

"Tâm Tinh, sao vậy? Xảy ra chuyện gì?" Lại là những tiếng khóc sùt sùi liên tiếp, Tâm Tinh đầu bên kia vì giọng nói nóng nảy của anh cảm động đến nói không nên lời, nước mắt cứ chảy, bắt đầu từ lúc nào, thì ra bản thân lại lệ thuộc vào anh như vậy. Bạn đang đọc truyện tại

Anh gọi, thần kỳ làm cả trái tim trong nháy mắt ấm áp, làm một đất nước xa lạ lập tức trở nên quen thuộc thân thiết. Giống như anh làm bạn ở bên cạnh cô vậy. Lòng của cô cảm động đến rồi tỉnh rồi ngủ. Thì ra là anh còn có thể quan tâm đến cô, thì ra là thật sự không phải là cô tự mình đa tình. Trong điện thoại, giọng nói của anh là vội vàng cỡ nào, làm sao cô có thể nghe không hiểu?

Cô khóc thút thít không ngừng, lúc nên nói chuyện cô nhưng cô chỉ biết khóc với anh, khóc đến nỗi Giang Doãn Chính ở đầu bên kia điện thoại trái tim tan nát.

Anh đè nén lo lắng trong lòng, tỉnh táo lại nhỏ giọng trấn an "Ngoan, không khóc. Đừng sợ, đừng hoảng hốt. . . . . Nói cho anh biết, xảy ra chuyện gì. . . . . Được không?" Sợ đầu kia cô thật sự gặp chuyện gì đau lòng, Giang Doãn Chính ngay cả nói chuyện cũng hạ thấp giọng nói, chỉ sợ sẽ bị dọa cô sợ.

"A Chính. . . . ." Anh bảo cô không cần khóc nữa, anh an ủi lại hại cô nước mắt đã ngừng lại chảy xuống nữa. Trong phút chốc lòng cô rối cuộc đã hiểu, rất rõ ràng cảm nhận được quan tâm của anh, lòng cô sợ hãi.

Tình yêu đến lúc họ không hề tính trước, khiến bọn họ không kịp chuẩn bị cái gì, chỉ có thể chấp nhận.

"Tâm Tinh, không khóc. Nào, nói cho anh biết." Tiếng khóc thật sự làm cho người ta rất đau lòng. Bạn đang đọc truyện tại

"Em ở sân bay Luân Đôn." Rốt cuộc dừng khóc lại, Tâm Tinh nói ra bây giờ cô đang ở Luân Đôn. Nhưng mà, cô không biết đi tìm anh thế nào. Hiện tại cô mới phát hiện ra hành động của mình kích động cỡ nào, ngộ nhờ điện thoại anh không gọi được thì sao? Ngộ nhờ anh không muốn gặp cô thì sao?

Thật may, thật may. Những thứ ngộ nhờ này cũng không có xảy ra, cô tìm được anh, mà anh quan tâm cô. Vậy là đủ rồi. Bạn đang đọc truyện tại

"Em nói cái gì. . . . ." Lần này Giang Doãn Chính bị dọa sợ, tay cầm điện thoại di động thế nhưng không thể tin được mà run lên.

"A Chính, xảy ra chuyện gì?" Sở Mạnh ở trong xe thấy nét mặt chưa từng có ở Giang Doãn Chính, lo lắng đi xuống xe. A Chính mới vừa rồi ở trong điện thoại vẫn nói "Đừng khóc", là phụ nữ gọi sao? Nhưng anh biết A Chính nhiều năm như vậy, chưa bao giờ thấy cậu ta cùng phụ nữ thân mật lui tới; về tuổi trẻ khinh cuồng, anh và A Tự còn có những ngày tháng phóng đãng, còn cậu ta, không hề tham gia nữa là. Bạn đang đọc truyện tại

Vậy bây giờ tình huống là như thế nào đây?

"Đừng khóc, đừng nói chuyện với người lạ. Bình tĩnh ngồi chờ anh tới, được không? Anh sẽ đến ngay. Không phải sợ, anh cúp máy." Giang Doãn Chính lập tức cúp điện thoại di động, thấy Sở Mạnh đứng ở trước mặt, giật lấy chìa khóa xe trong tay cậu ta sau đó đẩy cậu ta ra: "Mạnh, hôm nay mình không có cách nào vào công ty rồi, xe của cậu mình mượn dùng."

Lúc Sở Mạnh còn không kịp phản ứng lạ thì đã không còn thấy bóng dáng cậu ta và cái xe.

A Chính, bị bệnh sao? Sở Mạnh nhìn cuối đường, tâm trạng lại như đưa đám. Chuyện của mình còn chưa lo xong, còn đi lo chuyện A Chính? Anh vẫn nên làm công việc, để công việc tê dại mình đi!

Khi cái đó bóng dáng cao lớn lo lắng đi tới thì bằng cái nhìn đầu tiên, Tâm Tinh đã thấy anh. Anh ấy đến rồi!

"A Chính. . . ." Cũng không quản được người khác cảm thấy ra sao nữa, Thắm Tâm Tinh đứng dậy, thật nhanh nhào vào trong ngực anh, để anh ôm trọn cô vào lòng. Toàn thân cô đều đang run rẩy, không thể tin được lúc này cô đang ở trong vòng tay ấm áp của anh, giọng nói cô có chút không che giấu được kích động, còn có những cảm xúc phức tạp. Bạn đang đọc truyện tại

"Tâm Tinh. . . ." Người kích động đâu chỉ có mình cô? Giang Doãn Chính ôm chặt thân hình nhỏ nhắn đang lao về phía anh. Mùi hương tóc cô, thân thể mềm mại của cô, cảm giác nước mắt vừa ướt vừa nóng của cô chôn ở cổ anh không lừa được người, người anh ngày nhớ đêm mong, thế nhưng giống như trong mơ đi tới bên cạnh anh, đi vào trong ngực anh. Tâm Tinh của anh, vì sao xinh đẹp nhất trên bầu trời, cuối cùng cũng rơi vào trong ngực anh, thấp sáng trái tim của anh, rồi cuộc anh không cần phải lo lắng trong đêm đen tĩnh lại sẽ cô độc một mình, bởi vì, vì sao thuộc về anh kia sẽ không bao giờ lụi tàn.

Bọn họ dùng đôi mắt nhiệt tình nói chuyện, nói ra rung động trong lòng nhau.

Trong sân bay người đến người đi, bọn họ ở trong ngực nhau không muốn tách ra nửa phần. Cũng không có ai vì vậy mà giữu cọt bọn họ, ở một đất nước còi mõi, bọn họ đều cho rằng đây là một đôi tình nhân xa cách lâu ngày, mọi người đi ngang qua đều chỉ để lại một nụ cười . . .

Phòng tắm rộng rãi, tiếng nước chảy ào ào, tầm mắt hơi lơ mơ, gương sương mù, gạch men sứ ướt nhẹp, những giọt nước trong suốt dọc theo tường gạch chảy xuống.

Mồ hôi trên trán Tâm Tinh cũng chảy xuống trên gương mặt đỏ ửng.

Ông trời! Cô che kín mặt, ngồi thấp thỏm trong bồn tắm, vẫn không thể tin được một giờ trước, cô và Giang Doãn Chính về nhà trọ của anh, hành lý vừa đặt xuống là anh liền vội vã đề cô trên cửa ra vào mà hôn.

Cô không ngờ bình thường một người đàn ông thoát nhìn nhĩ nhận nhưng trên phương diện đó lại nhiệt tình và dũng mãnh như thế. Xem ra, lần đầu tiên của bọn họ anh ấy cũng kiểm chế bản thân nhiều.

Tâm Tinh vốc nước lạnh lên khuôn mặt nóng ran, đau đớn giữa hai chân nhắc nhở chuyện bọn họ đã nhiệt tình triền miên. Cô nhớ lại rõ ràng mình đã không biết xấu hổ ở dưới người anh phóng đảng rên rỉ, ông trời, thật mất thể diện! Khi anh cô lên đỉnh thì cô còn hét to lên nữa.

Tâm Tinh đầu óc choáng váng, xấu hổ đến không dám gặp anh. Bây giờ tỉnh táo lại, lý trí cũng trở lại, cô núp trong phòng tắm, ngược lại suy nghĩ lung tung.

Không phải cô hối hận việc giao bản thân mình cho anh quá dễ dàng, cô chỉ sợ nhìn thấy gương mặt không biểu cảm của anh. Anh có giữu cọt cô không?

Tùy ý mặc áo ngủ, Giang Doãn Chính đi qua đi lại. Anh vẫn chú ý động tĩnh trong phòng tắm, khẽ cau mày, không phải là cô đi vào quá lâu rồi chứ? Là anh ôm cô đi vào, nước nóng cũng là anh giúp cô chuẩn bị, tính toán thời gian thì cũng là chuyện của nửa tiếng trước rồi. Tắm mà cần lâu như vậy sao? Sợ rằng nước đã lạnh rồi.

Trong mắt Giang Doãn Chính lóe lên một chút cảm xúc phức tạp, không phải anh làm đau cô chứ? Mặc dù không phải lần đầu tiên rồi, nhưng mới vừa rồi anh thật sự là quá kích động, kích động đến quên mất cô nhỏ như vậy, nào còn biết dịu dàng chứ? Vừa thấy được thân thể mềm mại, trắng hồng của cô, lý trí của anh cũng ném ra ngoài chín tầng mây, chỉ muốn điên cuồng chiếm được từng phần từng tác trên cơ thể cô.

Nhớ lại những hình ảnh kích tình vừa rồi, anh tin chắc cô cũng thỏa mãn, nhưng mà. . . . . Nhưng mà anh thật sự nên dịu dàng hơn một chút. Dù sao cô cũng còn "non" như vậy, đáng chết, anh lại kích động, ánh mắt anh tối sầm.

Còn tiếp tục nghĩ nữa thì anh sẽ điên mất. Giang Doãn Chính đi tới trước cửa phòng tắm. "Tâm Tinh?" Không có tiếng trả lời. Bên trong chỉ truyền tới tiếng nước chảy ào ào, anh có chút lo lắng. Vặn tay cầm cửa, mở cửa ra, một tiếng kêu sợ hãi, bọt nước văng khắp nơi, Giang Doãn Chính trơ mắt nhìn Thắm Tâm Tinh luống cuống chìm vào bể nước.

Trong hơi nước mù mịt, cả người cô trốn trong nước chỉ lộ nửa cái đầu, một cánh tay trắng nõn lộ ra khỏi mặt nước, đưa ra mặt nước làm động tác tay muốn anh đi ra ngoài. Trời ạ, đi nhanh một chút đi! Cô xấu hổ chết đi được.

Giang Doãn Chính nhú mày, dứt khoát ngồi bên bồn tắm. "Em trốn trong nước làm gì?" Anh không đi, thường thức thân thể xinh đẹp dưới mặt nước mông lung.

Tâm Tinh mặt đỏ tai nóng, nhìn chăm chú vào cái khuôn mặt tuần tú mẽ người kia, nhỏ giọng nói: "Em. . . . . em còn chưa tắm xong, anh. . . . . sao anh. . . . . lại xông vào?!"

Thân thể cao lớn của anh làm không gian nhỏ càng thêm ngai ngùng, ánh mắt nóng rực của anh làm tim cô đập loạn, cả người choáng váng.

Thì ra là cô lại đáng yêu như vậy. Giang Doãn Chính nhìn bộ dáng lúng túng của cô lại đáng yêu như vậy, mái tóc dài ướt đẫm trôi nổi mặt nước, tiếng nước chảy tí tách, hơi nóng bao quanh khuôn mặt nhỏ bé, xinh đẹp của cô.

Thật đáng chết, chỉ là nhìn gương mặt đỏ ửng của cô thôi mà cả người anh nóng rực, nhỏ giọng hỏi cô: "Em còn tắm bao lâu nữa?"

"Anh đi ra ngoài rồi em đứng lên được không?"

Nhưng mà, tên khốn kia không những không đi, còn đứng lên. Anh làm cái gì vậy? Lúc Tâm Tĩnh còn chưa kịp phản ứng, anh đã kéo thân thể không một mảnh vải của cô lên, giãy tiếp theo, khăn tắm mềm mại đã bọc cô lại: "Em có thể chờ, anh không thể."

"Có thể không làm không?" Cô gái bị đè xuống giường cực kỳ đáng thương, cô mới vừa hạ cánh máy bay, còn chưa kịp lấy hơi đã bị anh kéo về anh, đi tắm còn chưa xong đã bị anh "vót" ra. Ánh sáng trong mắt anh khiến người khác động lòng cũng làm cho người ta hoảng sợ, sợ anh không biết tiết chế.

"Không được, Tâm Tĩnh, em để anh chờ lâu lắm rồi. . . . ." Cúi đầu hôn cái miệng nhỏ nhắn của cô, giờ phút này còn nói gì chứ? Chẳng cần nói gì cả, trực tiếp làm cho thoải mái là được.

Có vài thứ sau khi bị phá vỡ sẽ không thể kiểm chế, ví dụ chuyện thân mật giữa nam nữ. Cuối cùng Tâm Tĩnh cũng tỉnh lại, nhưng mở mắt ra, anh lại không có nằm bên cạnh.

Thấy anh không có ở đây, cô giống như thở phào nhẹ nhõm. Đúng, thở phào nhẹ nhõm, cô cực kỳ sợ anh giống như dòng suối đã ứ đọng ngàn năm bấy giờ lại tuôn chảy, cô thật sự là không chịu nổi.

Cô muốn ngồi dậy, nhưng mỗi một bắp thịt trên cơ thể cô đều nói cho cô một chữ "ĐAU". Rốt cuộc hôm qua bọn họ đã làm bao lâu?

Giang Doãn Chính căn bản không phải là người! Anh chính là một dã thú, một dã thú không hề tiết chế.

Kể từ ngày đó sau khi từ phòng tắm ra ngoài. Bọn họ không ngừng làm, chẳng phân biệt được ngày hay đêm. Làm rồi ngất đi, tỉnh lại làm tiếp, trừ ăn cơm ra, tắm rửa và đi vệ sinh, những lúc khác bọn họ đều "yêu nhau", phòng khách, phòng bếp, phòng tắm, thậm chí ngay cả ban công, đều có dấu vết bọn họ điên cuồng hoan ái. Trời ạ, cô thật sự không muốn sống nữa.

Một cái lật người kích động, cô cứ như vậy té xuống giường, may là dưới giường trải thảm dày nên không làm cô đau.

Giang Doãn Chính đẩy cửa phòng ra, thấy chính là như vậy một hình ảnh quyến rũ, một cô gái khoả thân nằm nằm sấp trên mặt thảm, mái tóc đen xõa ra, đường cong hấp dẫn, trên da thịt trắng nõn hiện đầy dấu vết mấy ngày nay anh túm dục quá độ, hai mắt anh sáng lên, cảm thấy nóng máu sôi trào. "Bảo bối, không cần hoan nghênh anh vậy chứ?" Trong giọng trầm thấp đều là ý cười, buông túi giấy trong tay ra, đi tới ôm lấy cô gái không nhúc nhích được, không nhìn thấy cô tức giận, cúi người hôn cô mấy lần.

"Giang Doãn Chính, anh buông em ra. Cái tên cầm thú này." Thảm Tâm Tĩnh rốt cuộc hiểu rõ, đàn ông càng nhả nhận thì hành động sẽ càng cầm thú, nếu nói đàn ông lịch sự bại hoại thì Giang Doãn Chính chính là như vậy. Nhưng mà, giọng nói mềm mại nghe tuyệt đối không giống như đang tức giận, giống như làm nũng hơn.

"Được rồi, ngoan nào. Không cần cử động nữa rồi, nếu không anh không dám xác định anh sẽ sẽ không tiếp tục làm chuyện cầm thú đó." Những lời này rốt cuộc cũng thành công làm một cô gái muốn tạo phản dừng lại.

"Ng ngoan, mở ra." Cầm thuốc dán anh mới mua về trên tay, anh nhẹ giọng nói. Da cô gái này quá mềm mại, toàn thân cao thấp không có chỗ nào là toàn vẹn, đặc biệt là một nơi bị anh sử dụng quá độ . . . . .

Cho nên vừa rồi anh mới có thể tốt bụng bỏ qua cho cô. Sáng sớm sau khi dậy liền gọi một cú điện thoại cho A Tự, cũng không quan tâm người bên kia có đang ngủ hay không, mở miệng liền hỏi thuốc bôi gì tốt nhất?

"Cậu vội vã tìm mình chính là vì hỏi chuyện này?" Tống Từ Tự không dám tin, "Tôi là bác sĩ khoa ngoại, không phải khoa phụ sản." Cho dù cách ngàn núi vạn non, Giang Doãn Chính cũng có thể nghe được ý giễu cợt nồng nặc trong giọng nói A Tự.

"Bớt nói nhảm đi, cuối cùng là thuốc gì?" Anh đang vội muốn chết, cậu ta còn ở đó nói giỡn. Hiện tại rốt cuộc anh mơ hồ biết Mạnh vì sao luôn phải nắm nhược điểm của A Tự.

Tuy vậy, Tống Từ Tự vẫn nhanh chóng nói tên vài loại thuốc, còn nói cho anh biết địa chỉ một phòng khám bệnh tư nhân, trả lời xong thì xấu xa hỏi: "Là cô gái lần trước sao?"

Trả lời bác sĩ Tống chính là tiếng cúp máy ở đầu bên kia.

Cho nên, sáng sớm anh đi mua ngay thuốc rồi về.

Nhưng mà cô gái này khép chân chặt như vậy thì sao mà anh bôi thuốc?

"Em tự làm được, anh đi ra ngoài đi." Mặt ở trong chăn mặt đã đỏ hết, trời ạ, anh muốn giúp cô bôi thuốc, hơn nữa nơi bôi thuốc còn là. . . . . Ừm, còn có để cô gặp người khác không chứ?

"Thẹn thùng cái gì? Trên người em có chỗ nào anh chưa xem qua, chưa liếm qua?" Trời ạ, đây mới là bộ mặt thật của cái người ở trước mặt người ngoài luôn luôn nhã nhặn, lễ độ - Giang Doãn Chính sao? Sao những lời như thế có thể thốt ra từ miệng anh được chứ?

Thảm Tâm Tĩnh cảm giác mình sắp ngất đi. Thì ra Giang Doãn Chính khi tức giận sẽ chửi bậy mà trước kia cô nhìn thấy chỉ là một phần nhỏ trong tính cách của anh thôi, hôm nay cô mới phát hiện thật ra thì lời anh nói cũng hạ lưu không kém. . . . . Hay là đàn ông đều như vậy?

Người đàn ông này khẩn trương khiến cô xúc động, nhưng mà, hạnh phúc này đến quá nhanh, nhanh đến nỗi khiến cô không thể tin được trong tức khắc.

Không phải là không bằng lòng gả cho anh, mà là, cô muốn bọn họ có thể hiểu rõ nhau nhiều hơn, cô sợ, sau khi sống chung, anh sẽ không thích cô của đời thường.

Nếu như kết hôn rồi anh mới phát hiện thật ra thì anh không thích bộ dạng đời thường của cô, lúc hồi hận thì phải làm thế nào? Cô không chịu nổi đả kích như vậy.

☞ diễn ☞ đàn ☞ lê ☞ quý ☞ đồn ☞

"Tâm Tĩnh, em thích anh không?" Cô lo lắng, anh đều nhìn thấy được. Là anh không tốt, làm cô không đủ yên tâm giao bản thân cho anh.

"A Chính, em không thích anh thì làm sao có thể ngăn dậm xa xôi tới tìm anh, không thích anh thì làm sao muốn ở bên anh?" Cô không phải là loại phụ nữ tùy tiện như vậy.

"Anh chờ em, chờ đến ngày em đồng ý anh." Giang Doãn Chính ôm chặt cô. Nếu như đây là cô muốn, anh sẽ đợi. Tâm Tĩnh, đừng để anh đợi quá lâu, được không?

Con trai của Mạnh đã lên tiểu học rồi, cái tên A Tự phong lưu đó nói không chừng con riêng bên ngoài không biết đã bao nhiêu đứa rồi, anh vẫn là người cô đơn, có phải quá lạc hậu không?

Sự thật chứng minh, Giang Doãn Chính sẽ còn tiếp tục lạc hậu.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Ác Ma Quá Yêu Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 103: Ngoại Truyện 7 - Giang Doãn Chính Chương 9: Ngày Mai Chúng Ta Kết Hôn Đi Phần 1

2 năm sau.

Trong đám cưới chấn động cả thành phố của Thái Tử Gia nhà họ Tống - Tống Từ Tự, Giang Doãn Chính phát mới phát hiện bác sĩ Tống người ta đều đã có một đứa con gái 6 tuổi, chuyện này đối với anh mà nói mới là chấn động.

Anh thì sao? Sao anh lại đáng thương như vậy? Đường đường nổi danh là "Bàn tay Quý" - Giang Doãn Chính lại vẫn không lấy được vợ, không phải quá xấu hổ sao? Hơn nữa chẳng những không lấy được, cô gái kia thậm chí ngay cả làm bạn gái anh trong bữa tiệc cũng không chịu.

Lý do của cô là bọn họ không có chính thức qua lại, cho nên cô không thể tham dự. Mẹ nó, đây là cái lý do thối gì? Bọn họ đều đã ngủ chung giường hai năm rồi, còn nói không có chính thức qua lại, vậy cái gì mới gọi là chính thức qua lại?

Bình thường anh luôn muốn tìm cơ hội để giới thiệu cô với bọn Sở Mạnh mà cô đều ngại đi, vậy muốn làm thế nào đây? Cô cũng không phải là xấu đến không thể gặp người khác, anh không hiểu rốt cuộc là cô sợ cái gì?

Được rồi, lần này, Giang Doãn Chính thừa nhận bản thân mình tức giận.

"A Chính, sao hôm nay anh không đi công ty?" Ăn điểm tâm xong, đang dọn dẹp phòng, Thẩm Tâm Tĩnh phát hiện người đàn ông sớm phải đến công ty lại vẫn ở trong phòng sách, không phải đang nhìn máy vi tính, mà là đang nhìn một quyển tài liệu thật dày.

Sao anh lại rảnh như vậy? Thậm chí rảnh rỗi mà đọc sách? Có phải sau khi ông chủ Sở trở về thì anh có thể nghỉ phép?

Giang Doãn Chính chỉ là đưa mắt cô gái dựa đầu vào cạnh cửa, không có lên tiếng, đem tầm mắt lại quay lại trên sách.

Ah? Không trả lời cô!

Cái tên quái đản này, kể từ tháng trước trở về nước tham gia hôn lễ, sau khi trở về vẫn như vậy. Thời gian đó, bởi vì ông chủ Sở dẫn vợ con đi chơi, anh có thể kiếm cớ nói bận chuyện công ty, bận đến không có rảnh nói chuyện với cô, nhưng lại có rảnh rỗi hàng đêm XXOO với cô.

Tiện tay coi tạp dề trên cổ xuống, Thẩm Tâm Tĩnh quyết định đi dò thám ý tứ người đàn ông này. Hai năm qua, anh hoàn toàn đem cô làm một bà chủ nhà rồi.

Lúc bắt đầu, cô nói với anh chuyện muốn ra ngoài đi làm thì anh chỉ là nhướng mắt sau đó nói: "Công việc của em chính là chăm sóc anh."

Chăm sóc anh? Đây coi là công việc gì? Cô dĩ nhiên không nghe theo rồi, cô mới không muốn người khác cho rằng cô là cô gái hám tiền!

"Đây đương nhiên là công việc. Hơn nữa còn vô cùng quan trọng." Nói xong suy nghĩ của mình, anh bày ra một bộ mặt rất là nghiêm túc.

"Quan trọng bao nhiêu?" Cô đi ra ngoài làm việc cũng không ảnh hưởng đến việc chăm sóc cuộc sống thường ngày của anh chứ?

"Mỗi lần ở trên giường anh đều ngắt đi, em nói có quan trọng hay không? Ngay cả việc này cũng không làm được, em còn muốn làm cái gì?" Nghe lời nói như đúng mà là sai này, Thẩm Tâm Tinh cảm thấy hình như có lý. Sau đó cô liền bị lý do này lừa hai năm rồi còn giúp người ta kiếm tiền.

Sau đó còn một rất quan trọng lý do, anh sẽ không tự nấu đồ ăn. Khi anh đáng thương nói trước kia ngày ngày đều đến nhà ông chủ ăn chực, bộ dạng đáng thương như vậy làm cô mềm lòng.

Anh đương nhiên chưa nói mỗi lần anh đi đều sẽ quấy rầy đến thời gian vợ chồng nhà người ta ân ái.

Có lúc, hai năm này trôi qua nhanh chóng giống như hai ngày vậy.

Thẩm Tâm Tinh cô cứ như vậy làm người nấu cơm cho Giang Doãn Chính hai năm, không oán không hối. Cũng may cô là cô gái có tính tình dịu dàng, trước kia cũng thích làm việc nhà, bằng không sớm đã bị cái tên đàn ông thoát nhìn nhả nhận, lịch sự mà thật ra thì nóng nảy, bộp chộp như con thú hoang đó hù dọa chạy không biết bao nhiêu lần rồi.

Ánh nắng ấm áp chiếu rọi cả căn phòng sau khi bức rèm được kéo ra, anh chỉ xoay người rồi tiếp tục xem sách của anh.

Ai! Đàn ông, lúc cái kính sao lại giống con nít vậy chứ? Thẩm Tâm Tinh đi tới kéo rèm cửa sổ lại, ngăn cản ánh mặt trời tiếp tục chiếu vào, bên trong phòng lập tức tối không ít, xem anh còn đọc sách thế nào?

Ah? Thật là khó nhịn mà! Cũng thật giữ bình thân, thế nhưng sao không lên tiếng?

Lúc Thẩm Tâm Tinh quá muốn nói chuyện với anh thì điện thoại trên bàn chợt vang lên, cô lại không dám động một bước. Bình thường biết người gọi số điện thoại này trừ bạn tốt kiêm ông chủ của anh thì không có ai hết.

Sợ ảnh hưởng đến anh, cô đang muốn đi ra ngoài thì thế nhưng anh lại vào lúc này lên tiếng: "Nghe điện thoại."

Anh nói cái gì? Bảo cô nghe điện thoại? Có làm hay không? Đó là điện thoại cá nhân của anh mà? Hơn nữa có thể là ông chủ anh gọi, sao cô dám nghe? Nhưng mà, ánh mắt của anh thật là khủng khiếp!

"Nghe!" Chỉ một chữ đã làm cho trái tim Thẩm Tâm Tinh đông cứng.

Muốn đi mà không có gan cho nên vẫn đưa tay nhận lấy.

"Giang Doãn Chính, cậu đang làm cái gì vậy? Ngày hôm qua không phải nói hôm nay phải thảo luận dự án kia sao? Cậu không nhìn thử bây giờ là mấy giờ rồi sao? Không có người thì thôi, cả kế hoạch cậu cũng mang về! Cậu cố ý đúng không? Cậu có thời gian để tiêu hao nhưng mình không có." Không đợi bên này lên tiếng, ông chủ Sở đầu bên kia đã nổi bão rồi. Anh có rảnh không bằng ở nhà với Ngưng Nhi của anh, Giang Doãn Chính gần đây thật sự là rất quá đáng.

"Thật xin lỗi, anh không cần tức giận, A Chính anh ấy. . . . ." Trời ạ, tại sao muốn cô chịu đựng tai bay vạ gió này? Mà cái tên đầu sỏ gây chuyện lại đứng một bên bật cười, một ngón tay chỉ đầu mình, ý bảo cô nói láo.

"Cô là. . . . ." Sở Mạnh đầu bên kia hiển nhiên cũng giọng nói của một cô gái làm giật mình. Anh sẽ không xuất hiện ảo giác chứ? Điện thoại A Chính lại là một cô gái nhận? Điều này sao có thể?

Sao anh chưa bao giờ biết Giang Doãn Chính sẽ có một ngày như vậy? Anh cho rằng cậu ta sẽ sống cùng mấy con số cho đến hết cuộc đời. Chỉ là, nói đi cũng phải nói lại, ông chủ Sở anh trừ việc chỉ biết lo lắng, yêu thương cô vợ yêu ở nhà thì sao còn tâm tư đi nhìn người khác chứ? Bằng không sao một cô gái ở trong nhà bạn tốt của anh 2 năm mà anh lại không biết?

"Tôi là. . . . ." Thẩm Tâm Tinh cứng họng. Cô hẳn là người ở chung với anh? Nói là bạn gái cũng được. Nhưng mà, cô phát hiện mình thật sự rất nhát gan, ở trước mặt bạn bè anh thì không dám tự giới thiệu.

"A Chính có ở đây không? Phiên cô bảo cậu ta nghe điện thoại." Sở Mạnh phản ứng rất nhanh, cũng nghe được giọng nói cô gái kia có chút không được tự nhiên, cho nên anh cũng không làm khó cậu ta, anh không phải Tổng Từ Từ, bằng không đoán chừng cả tổ tông mười tám đời của Thẩm Tâm Tinh bị cậu ta moi ra mới có thể cúp điện thoại.

"Anh ấy. . . . ." Thẩm Tâm Tinh liếc mắt nhìn người đàn ông ngồi trên ghế, anh hung hăng nhìn cô chằm chằm đấy. Anh rất quá đáng, thế nhưng lại bảo cô đi nói dối? Nhưng có lừa được không?

"Cậu ta không có ở đây sao?" Sở Mạnh không tin.

"Không phải, anh ấy bị sốt, nhức đầu, nằm ở trên giường dậy lên nổi. Cho nên. . . . ." Cái này rất nghiêm trọng chứ?

"Vậy sao không đi bệnh viện?" Nếu như quả thật nghiêm trọng vậy, anh còn có thể ngồi ở đây chắc?

"Ừ, tối hôm qua đã đi, bây giờ uống thuốc sau đó ngủ thiếp đi." Vừa nghĩ có vừa nói, thật là khó cho cô.

"Vậy cô đi hỏi cậu ta, kế hoạch ngày hôm qua mang về ở đâu, cô fax đến công ty cho tôi. Tôi muốn dùng ngay." Ông chủ Sở cũng không dài dòng với cô, trực tiếp ra lệnh rồi cúp máy.

"Làm sao đây?" Đề điện thoại xuống, Thẩm Tâm Tinh không biết làm sao hỏi.

"Cậu ta bảo em làm như thế nào?"

"Anh ấy bảo em fax qua." Phòng làm việc của anh đều có đủ mọi đồ dùng, gửi đi rất đơn giản.

"Không bằng, em giúp anh đưa đến đó đi." Giang Doãn Chính rút bản kế hoạch ra đưa cho Thẩm Tâm Tinh.

"Em . . . ." Cô không dám nhận. Để cho cô đi đến công ty của anh, đây không phải là muốn chết sao? Cô và ông chủ Sở lại không quen. Chủ yếu là, cô chột dạ.

Đúng, chột dạ cũng là tự ti. Cô cảm giác mình không dám lấy thân phận bạn gái Giang Doãn Chính xuất hiện trước mặt bạn bè anh. Cho nên, những năm gần đây, cô luôn từ chối việc anh muốn mang cô đi gặp bạn bè trong các buổi tiệc.

Nhưng mà, bây giờ anh muốn cô đưa tài liệu qua đó, vậy không phải mọi chuyện sẽ vỡ lẽ hết sao? Làm thế nào mới tốt đây?

"Em không đi thì thôi, cứ để cậu ta chờ đi! Nếu không để cậu ta tới nhà tìm anh tính sổ là được." Giang Doãn Chính không thèm để ý nói. Anh đã mơ hồ đoán được là cô đang sợ rồi.

Nhưng mà, sợ cái gì chứ? Bạn tốt của anh chỉ có hai thôi, Mạnh trừ vợ mình ra sẽ không nhìn phụ nữ khác lâu, mà A Tự thì một năm cơ hội gặp mặt không quá hai lần.

Cho nên, hôm nay anh nhất định phải buộc cô đi đối mặt.

"Vậy để em đi đưa!" Vừa nghĩ tới lời nói hung hãn như vậy trong điện thoại của ông chủ Sở, cô sợ ngộ nhờ anh ta tới cửa tìm A Chính tính sổ thật, đoán chừng anh ta sẽ đánh người thật.

Vì sự an toàn của anh, cô có sợ hơn nữa vẫn phải đi. Chỉ mong giao tài liệu cho nhân viên lễ tân là được rồi.

Thật là, cũng không biết hôm nay anh ấy bị gì nữa?

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Ác Ma Quá Yêu Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 104: Ngoại Truyện 7 - Giang Doãn Chính Chương 9: Ngày Mai Chúng Ta Kết Hôn Đi Phần 2

Thẩm Tâm Tinh cho rằng cô chỉ cần giao tài liệu cho nhân viên tiếp tân rồi có thể đi về, nhưng cô tiếp tân mặt mày sáng sủa kia sau khi nghe tên cô thì trực tiếp mang cô tới phòng làm việc của đại BOSS.

Cô đứng trước cửa phòng làm việc, trong lòng run rẩy, lát nữa cô phải giới thiệu mình như thế nào đây? Hay là trực tiếp để tài liệu lên bàn rồi bỏ chạy?

Trên tin tức cô cũng thấy qua ông chủ Sở, nhưng đối mặt với người thật thì cô vẫn không có dũng khí, bởi vì anh ta là bạn tốt của Giang Doãn Chính.

Lúc cô không ngừng làm công tác tư tưởng thì cô gái kia đã ra ngoài lễ độ nói: "Cô Thẩm, cô Sở mời cô vào ngồi đợi ông chủ một lát."

Cái gì cô Sở chứ? Thẩm Tâm Tinh choáng váng. Vợ Sở Mạnh là Quan Ngưng Lộ sao? Sao cô ấy lại ở văn phòng chứ? Vậy cô thì sao? A, xem ra hôm nay dù thế nào cô đều chạy không khỏi rồi.

"Hi, em là bạn gái A Chính sao? Chị là Ngưng Lộ. Không cần ngại, vào đây ngồi đi." Ngưng Lộ vốn đang chơi trò chơi nghe được nhân viên tiếp tân nói cô Thẩm đến tìm thì cũng biết là tìm chồng cô, là cô gái ở trong nhà A Chính đây.

Bởi vì A Chính đã gọi điện thoại tới đây nói trước. Nhưng sao cô nghe trong điện thoại giọng của anh lại không giống như người bị bệnh chứ? Nhưng mà có thể gặp được bạn gái của anh vẫn là chuyện rất vui vẻ.

Khó có dịp ở đất khách quê người nhìn thấy gương mặt quen thuộc, muốn vui vẻ bao nhiêu thì vui vẻ bấy nhiêu.

"Cô Sở, chào cô. Tôi tới đây để đưa tài liệu." Đối phương nhiệt tình khiến Thẩm Tâm Tinh yên tâm không ít. Trước kia gặp phải mấy phu nhân nhà giàu, có ai là không cao ngạo, tự phụ chứ?

"Không nên gọi chị là cô Sở, gọi chị Ngưng Lộ đi." Sau khi Ngưng Lộ ý bảo nhân viên tiếp tân rời khỏi đây, lôi kéo tay Tâm Tinh cùng nhau ngồi xuống ghế sa lon.

"Như vậy không tốt đâu?" Thẩm Tâm Tinh vẫn cúi mặt, ngay cả dùng khí đánh giá căn phòng này cũng không có.

"Không sao. Em Thẩm, em để tài liệu xuống trước đi?" Ngưng Lộ thấy bộ dạng Thẩm Tâm Tinh căng thẳng, mắt tự nhiên có chút kỳ quái, tuổi cũng xấp xỉ nhau, hơn nữa cùng là người một nước, cô ấy đang sợ cái gì? Hay là dung mạo cô rất đáng sợ? Mặc dù không có khuynh quốc khuynh thành, nhưng mà đáng sợ? Không đến nỗi chứ?

"Gọi em là Tâm Tinh đi! Em tên là Thẩm Tâm Tinh." Thẩm Tâm Tinh ở trong lòng buồn bực chính mình, sự khéo léo, tự nhiên khi còn đi làm đi đâu mất rồi? Chỉ là thấy bạn bè của anh ấy thôi, vậy mà cô lại thất lễ như vậy.

"Cám ơn." Mới vừa rồi nhân viên tiếp tân đứng lúc đem vào hai ly trà lại. Đây là quyền lợi chỉ cô Sở mới có nha. "Tâm Tinh, em uống trà lại sao? Đây là chị đặc biệt từ trong nước mang tới, rất ngọt." Ngưng Lộ đem kế hoạch trong tay Thẩm Tâm Tinh trực tiếp ném xuống trên mặt bàn ông chồng thân yêu của cô, lo nó làm gì chứ!

"Ngưng. . . . . Lộ, cái tài liệu đó anh Sở không phải muốn có sao?" Trời ạ, nhìn như Ngưng Lộ dịu dàng như vậy tại sao có thể có hành động thô lỗ như vậy? Đây mới thật sự là bà Sở xinh đẹp, tao nhã trong lời đồn sao?

"Tâm Tinh, không cần để ý nó. Anh ấy sẽ tự tới lấy. Không bằng chúng ta tán gẫu một cái ngày chứ?" Ngưng Lộ ngồi vào bên người cô. Con trai đi học, con gái bởi vì mẹ không nở xa, cho nên thảng trước để lại trong nước, không mang tới đây. Cô cả ngày lẫn đêm nhăm chán muốn chết, nhưng mà ông chồng nhà cô luôn bận rộn như vậy, lại không đành lòng để cô ở nhà một mình ngán người, cho nên trong khoảng thời gian này ngày ngày lôi kéo cô cùng đi làm.

"Ngưng Lộ, thật ra thì em đã sớm biết chị rồi." Nếu đi không được, như vậy phải thích nghi thôi! Thẩm Tâm Tinh cầm cái ly lên, uống một hớp mới lên tiếng.

"A!?" Ngưng Lộ vốn muốn uống trà, nghe được Tâm Tinh nói như vậy, kinh ngạc đến nỗi tay dừng giữa không trung. Cô cũng không phải là minh tinh, cũng rất ít xuất hiện trong những hoạt động của xã hội thượng lưu, sao cô ấy lại biết cô? Sao một chút ấn tượng cô cũng không có?

"Chị tốt nghiệp đại học X khoa tiếng Trung đúng không?" Thẩm Tâm Tinh cười. Cô là sinh viên khoa Thương mại, đương nhiên hơi chú ý doanh nhân giới kinh doanh. Mà hôn lễ động trời của tổng giám đốc Sở Thành năm đó có ai nào không biết chứ? Mặc dù Ngưng Lộ lớn hơn cô một khóa, nhưng sau khi cưới việc học cũng bị gián đoạn nhiều lần nên thường xuất hiện trong sân trường, sao có thể không biết được.

Chỉ là không cùng khoa cho nên bọn họ không có cơ hội biết mà thôi, huống chi cô ấy nhất định ít qua lại với bạn học, bạn học nữ thì càng ít. Cũng vì vậy, ở trong ấn tượng của cô, cô mới cho rằng cô ấy là một người không dễ ở chung.

"Đúng vậy! Tâm Tinh, em cũng vậy sao? Em học khoa tiếng Trung sao? Sao chị lại chưa từng thấy em vậy?" Ngưng Lộ không ngờ cô và Tâm Tinh lại là bạn học. Chỉ là, nói đi cũng phải nói lại, cô biết được bao nhiêu người chứ? Ài, mấy năm học này, nếu như không phải là có chồng cô can thiệp thì chuyện cô muốn tốt nghiệp cũng phiền phức, vừa chăm sóc con, vừa phải hầu hạ người đàn ông đã man kia, nhớ lại chính là bi thảm khôn cùng!

"Em học khoa Thương mại."

Hai cô gái, cuối cùng cũng bỏ qua sự lúng túng khi mới gặp, vui vẻ trò chuyện.

"À? Tâm Tinh, không nhìn ra A Chính lại xấu xa như vậy? Không được, không thể bỏ qua anh ấy."

Họ bắt đầu nói từ trường học cũ, sau đó hàn huyên tới chuyện bây giờ Thẩm Tâm Tinh và Giang Doãn Chính ở chung. Lúc nghe Tâm Tinh nói A Chính giả bệnh thì Ngưng Lộ quát to lên.

"Ngưng Nhi, sao vậy?" Sở Mạnh còn chưa có vào phòng làm việc thì đã nghe trộm tiếng nói chuyện bên trong. Nhưng mà, họ có cần nói chuyện tập trung như vậy không? Ngay cả anh đi vào lúc nào cũng không biết.

Cái cô gái xinh đẹp, ăn mặc tao nhã đó là người đẹp A Chính giấu đó sao? A Chính, cậu thật sự rất có mắt nhìn!

"Sở Mạnh, anh hợp xong rồi sao? Mau tới đây, em ấy là Tâm Tinh, là bạn gái A Chính." Hưng phấn chạy tới, Ngưng Lộ kéo chồng mình tới đây, "Tâm Tinh, đây chính là bạo quân nhà chị." Ngưng Lộ thế nào quên mất? Thẩm Tâm Tinh cũng biết cô thì sao có thể không biết ông chủ Sở nổi danh như vậy chứ?

"Anh Sở, chào anh. Tôi là Thẩm Tâm Tinh. Tài liệu tôi mang đến đã để lên bàn." Lúc thấy Sở Mạnh, Thẩm Tâm Tinh đã đứng lên, lễ độ nói.

Sở Mạnh mà cô thấy trên tin tức không giống lúc này, trên ti vi chính là vẻ mặt lạnh lạnh, nhưng bây giờ cô nhìn thấy là một người đàn ông dịu dàng!

Ngưng Lộ lại vẫn nói anh là Bạo Quân.

"Tâm Tinh, đừng có gọi anh Sở, quá khách sáo. Gọi anh ấy Sở Mạnh là được rồi." Ngọt ngào lời kéo tay ông xã, Ngưng Lộ cười vui vẻ.

"Xin chào, không ngại tôi gọi cô là Tâm Tinh chứ?" Sở Mạnh cười. Xem ra mới vừa rồi trò chuyện rất vui vẻ, A Chính thật không có đầu óc, có bạn gái cũng không cho bọn họ biết. Lần này Ngưng Nhi cuối cùng sẽ không cả ngày lẫn đêm nói không có người chơi rồi.

"Vâng!" Không ngờ Sở Mạnh lại dễ nói chuyện như vậy! Áp lực h trong lòng Tâm Tin giảm đi không ít. Nhưng mà vừa nghĩ tới tiếng anh nói chuyện trong điện thoại sáng sớm hôm nay mà cô vẫn có chút kinh hãi, người đàn ông này thay đổi sắc mặt quá nhanh!

"Cái đó, tài liệu tôi đã mang tới. Tôi đi về trước, A Chính anh ấy. . . . ." Anh hợp xong rồi, tài liệu này có ích không?

"Tâm Tinh, sao về sớm vậy, chúng ta cùng đi ra ngoài ăn trưa có được không?" Sau khi chồng mình đi vào, Tâm Tinh liền thay đổi, mặt tự nhiên không ít, cho nên Ngưng Lộ dứt khoát hất tay chồng ra.

"Ngưng Lộ, nếu không hôm khác được không?" Cô vẫn chưa chuẩn bị tâm lý. Mặc dù người đã thấy, xem ra cũng không có kinh khủng như vậy, nhưng mà cô vẫn cần một chút thời gian.

"Ngưng Nhi, A Chính ngã bệnh ở nhà, em để cho Tâm Tinh về nhà đi, hả? Đợi anh dẫn em đi ra ngoài ăn." Sở Mạnh nhếch lên mày đầu. Tên ngu ngốc này, chẳng lẽ không nhìn ra người ta đang xấu hổ sao?

"Ngưng Lộ, em đi về trước đây. Ngày mai em gọi điện thoại cho chị được không? Sở Mạnh, tạm biệt." Vừa nghe đến có người giải vây cho cô, Thẩm Tâm Tinh đơn giản lên tiếng chào rồi vội vàng đi ra ngoài.

"Nhưng mà, A Chính không phải. . . . . Sở Mạnh, sao anh đuổi Tâm Tinh đi?" A Chính rõ ràng không có bị bệnh, anh không phải biết sao?

"Ngưng Nhi, em không thấy Tâm Tinh khẩn trương sao? Lần sau gọi A Chính cùng đi tới có được không?" Vợ yêu tức giận, đương nhiên là phải đổ.

"Không được. Em muốn hôm nay." Ở trước mặt anh, cô chính là muốn làm nũng, chính là muốn vô lại.

"Ngoan, nghe lời, buổi chiều anh không đi làm, dẫn em đi chơi có được không?" vén tóc cô ra phía sau, anh biết cô chỉ thích nói vậy thôi, chỉ trách mình quá bận rộn, thời gian bên cô quá ít. Buổi chiều vừa đúng không có việc gì cần xử lý gấp, vậy thì dẫn cô ra ngoài chơi.

"Sở Mạnh, không cần đâu. Em ở đây được rồi! Có anh bên cạnh là tuyệt nhất rồi." Cô chỉ là thích nói mà thôi, chỉ là muốn anh dỗ cô một chút. Cũng không phải thật sự muốn anh bỏ việc đi chơi với cô.

Nhón chân lên, cô kéo đầu anh xuống, đặt trên môi anh một nụ hôn.

Đang muốn buông tay, người đàn ông nào đó cũng sẽ không dễ dàng bỏ qua cho cô như vậy, anh ôm cô vào ngực, đầu lưỡi mút chặt cô, ma sát lẫn nhau. Hai tay cô ôm sau gáy anh, dùng hết tất cả nhiệt tình đáp lại anh, hôn anh, hôn thế nào cũng cảm thấy chưa đủ.

"Sở Mạnh, không nên ở đây. . . . ." Tại sao bọn họ lại hôn đến toàn thân bốc lửa thế này? Vẫn là không nên đối đầu với người đàn ông này.

"Ngoan, không ai sẽ đi vào đâu."

Trong công ty có ai không biết chứ? Chỉ cần ông chủ và vợ cùng nhau ở trong phòng làm việc, nếu không có chuyện động trời thì không nên đi vào.

Cho dù bọn họ chẳng làm gì cả, nhưng mà, chỉ cần là thời điểm hai người bọn họ ở riêng, ánh mắt nhìn nhau chăm chú quá ** quá **, nhiệt độ chung quanh cũng như vậy mà tăng cao, những người khác sao có thể ngu ngốc mà đi vào chứ?

Rất nhanh, trong lúc hôn và vuốt ve, quần áo bọn họ cứ từ từ rơi xuống đất, XXOO, tình ý nồng nàn.

"Sở Mạnh, dừng lại, a. . . . ."

Mái tóc dài đen nhánh xõa lộn xộn trước ngực anh, giọng nói yêu kiều, nhẹ nhàng như vậy, anh nhìn gương mặt cô lúc kích tình, trong lòng sục sôi, nhiệt huyết dâng trào. Cô cầu xin tha thứ chỉ làm anh thêm xấu xa, cứ muốn như vậy chìm đắm trong cơ thể cô, không bao giờ buông ra nữa.

"Em gọi như vậy là thật sự muốn anh dừng lại, hả?"

Gương mặt của cô bùng tình thì đỏ nhuận, bàn về tài ăn nói cô hoàn toàn không phải đối thủ của anh; bàn về thể lực, vẫn là bỏ qua đi. Vì vậy, kích tình lần nữa cuốn lấy, chờ anh thỏa mãn đã chuyện hơn một tiếng sau rồi.

Lần này Ngưng Lộ trực tiếp ngồi phịch trên người anh, cũng không muốn nhúc nhích. May là bên cạnh phòng làm việc của anh có một phòng nghỉ, nếu không nghĩ lại hơn một giờ đều phải đứng "làm", thật sự là quá đáng sợ.

"Sở Mạnh, " cô mệt mỏi chỉ muốn ngủ, nhưng mà, cô còn có lời muốn nói với anh.

"Hả?" Vuốt mái tóc dài không bao giờ khiến anh chán ghét, trong giọng nói của anh đều là sự lười biếng sau khi thỏa mãn.

"Chúng ta mời A Chính cùng Tâm Tinh tới nhà ăn cơm có được không?"

"Được!" Thì ra là cô muốn nói chuyện này.

"Vây anh phải xuống bếp! Em muốn ăn. . . . ." Cô gái mệt mỏi mơ mơ màng màng không nói xong tên món ăn, chính cô cũng không có ý thức được, hình như cô đều thích ăn.

"Được rồi! Em mệt thì ngủ trước đi. Chỉ cần em muốn ăn, anh đều có thể làm cho em ăn." Anh vuốt ve gương mặt của cô, đôi mắt thâm sâu. Trừ cô, có ai có thể khiến anh cam tâm tình nguyện đi làm chuyện này chứ?

"Sở Mạnh. . . . . Em yêu anh nhất." Đường có thể ngọt hơn lời nói này sao?

Thời gian như vậy, xem ra thật đúng là vô cùng hạnh phúc.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Ác Ma Quá Yêu Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 105: Ngoại Truyện 7 - Giang Doãn Chính Chương 9: Ngày Mai Chúng Ta Kết Hôn Đi Phần 3

"A Chính, em căng thẳng."

Mấy ngày nay, Ngưng Lộ bỏ qua việc mỗi ngày cùng ông xã đi làm, ngược lại lôi kéo Thẩm Tâm Tinh đi chơi khắp nơi. Tình bạn của phụ nữ có lúc tới thật là kỳ diệu, rõ ràng mới biết nhau không bao nhiêu ngày đã có thể trở thành bạn tốt không có gì giấu nhau.

Cho nên, chiều hôm qua lúc cô và Ngưng Lộ mua đồ về, Ngưng Lộ nói với cô tối nay muốn hai người bọn họ đến nhà cô ấy ăn cơm, cô từ chối thế nào cũng không được.

"Này, bây giờ em với Ngưng Lộ không phải rất thân sao? Sợ cái gì chứ? Mạnh cũng đã gặp qua, không đáng sợ đúng không? Nói cho em biết, cậu ta ở nhà chỉ là một con cạp giấy mà thôi." Sợ cô hoài hạp, lúc ra khỏi cửa thang máy, Giang Doãn Chính cúi người xuống, ở bên tai của cô nhẹ giọng nói.

"Làm sao có thể?" Thẩm Tâm Tinh không tin! Dù là ngày đó nhìn thấy vẻ mặt dịu dàng của anh ấy, nhưng mà con cạp giấy?

"Không tin, lát nữa em sẽ biết."

Không cần chờ, Thẩm Tâm Tinh vừa vào cửa mà có thể thấy được. Bởi vì, trong cảm nhận của cô tài tử giới tài chính luôn mắt cao hơn đầu, không câu nệ nói cười thế nhưng đang mặc tạp dề đang mà bụng thức ăn từ trong bếp ra để trên bàn, mà Sở phu nhân thì đang ở trên ghế sa lon chơi trò chơi với con trai!

Nhìn thấy bọn họ đi vào, Ngưng Lộ để máy chơi game trong tay xuống, chạy tới: "Tâm Tinh, A Chính, cuối cùng hai người cũng tới. Hoan nghênh hai người. Sở Trí Tu, qua đây chào hỏi nào."

"Chào chú A Chính, chào dì." Có thể thấy được công tử nhà họ Sở cần phải lễ phép hơn, cậu nhỏ chào khách mà mắt chẳng rời máy chơi game, đây là kiểu chào gì chứ.

"Tâm Tinh, thật xin lỗi. Sở Trí Tu nó không có lễ phép." Kèo Thẩm Tâm Tinh ngồi xuống ghế sa lon, Ngưng Lộ xấu hổ nói. Cái thằng Sở Trí Tu này, có thể nề nặt một tí không? Chuyện này làm cho uy nghiêm của người làm mẹ như cô vứt đầu rồi?

"Dì Tâm Tinh, khi nào thì dì và chú A Chính kết hôn?" Được rồi, mẹ đã nói cậu như vậy, vậy cậu cũng không thể không nhìn chứ?

"Dì. . . . ." Thẩm Tâm Tinh không ngờ Sở Trí Tu sẽ hỏi vấn đề trực tiếp như vậy, gương mặt đỏ hết cả lên. Thật là mất thể diện. Cô phải trả lời thế nào đây?

"Sở Trí Tu, con hỏi chuyện gì vậy? Không mở miệng còn đỡ hơn." Ngưng Lộ cầm gối ôm ném về phía con trai. mấy ngày nay bọn họ đi chơi rất vui vẻ, nhưng mà, về chuyện kết hôn thì không ai nói tới. Mặc dù A Chính cũng đến tuổi kết hôn, nhưng mà, kết hôn dù sao cũng là chuyện hai người. Sao bọn họ có thể tham dự quá nhiều được?

"Em đi xuống bếp xem thử có giúp gì được không." Bản quyền thuộc về ☆ diễn đàn ♀ lê ♀ quý ♀ đôn ☆ @TưQuân Hai mẹ con nhà họ Sở lại bắt đầu đại chiến ném gối. Tâm Tinh nhìn thấy quan hệ mẹ con bọn họ thân mật như vậy, trong lòng cũng có chút hâm mộ. Nếu như, ban đầu cô đồng ý kết hôn với A Chính, chắc là cũng có con rồi nhỉ?

Nhưng mà, trong hai năm qua, anh không hề đề cập dù chỉ một lần, mà cô, dĩ nhiên sẽ không chủ động nói. Bây giờ cô thậm chí có suy nghĩ muốn sinh con với anh.

Một đứa nhỏ giống cô hoặc giống anh, có phải làm cho người ta rất mong chờ không?

"Tâm Tĩnh, không cần đâu. Xong ngay đó mà! Sở Mạnh, có thể ăn được chưa?" Ngưng Lộ thấy Tâm Tĩnh đứng lên, vội gọi cô lại.

Bọn họ là khách, sao có thể để em ấy làm chứ? Hơn nữa chồng cô làm rất nhanh, không cần người khác nhúng tay đâu.

"Xong liền đây."

"Tâm Tĩnh, chúng ta cứ chờ ăn là được." Nói chuyện với Sở Mạnh xong, Giang Doãn Chính đi tới đề cô xuống, ngồi xuống bên cạnh cô.

"Chú A Chính. . . . ." Sở Trí Tu ngồi đối diện Giang Doãn Chính, trước kia ba nói đời này chú Chính chỉ biết kết hôn với máy vi tính, vậy hôm nay sao lại dẫn đi xinh đẹp này tới? Mới vừa rồi không có người trả lời câu hỏi của cậu, nhưng mà, có thắc mắc mà không được giải đáp không phải là thói quen của cậu, cho nên, cậu tính hỏi chú A Chính.

"Yên tâm đi! Chú A Chính kết hôn nhất định mời con và Tiểu Diễm Diễm làm hoa đồng, hài lòng chưa?" Đã có người nhanh mồm nói trước.

"Chú A Chính, con mới không cần làm hoa đồng." Sở Trí Tu bĩu môi, lần trước ở hôn lễ chú A Tự, cậu mất mặt chết đi được, sao cậu có thể để chuyện này tiếp tục xảy ra chứ?

"Con nói không muốn làm là không làm được sao?" Tiểu Diễm Diễm không chịu đâu nha.

"Chú A Chính, con muốn giúp ba." Sở Trí Tu sợ nhất là người khác ở trước mặt cậu nói tới Diễm Diễm, người bạn nhỏ luôn không làm việc nhà thật nhanh rồi đi.

"Sở Trí Tu, con không cần làm phiền đã là giúp rồi." Thấy con trai chạy tới thiếu chút nữa đụng vào ông chồng đang bung canh, Ngưng Lộ thét chói tai kéo cậu đi.

Bữa ăn tối còn chưa bắt đầu, ba người nhà họ Sở đã náo nhiệt lên.

"Có phải rất hâm mộ không?" Đưa tay kéo cô gái đang nhìn đến mắt hờn ồm vào trong ngực, Giang Doãn Chính lên tiếng nói.

"Có chút không dám tin." Hai mắt Tâm Tĩnh còn đặt trên người Sở Mạnh, thì ra là con người thật sự có thể có rất nhiều mặt! Bản quyền thuộc về ☆ diễn đàn ♡ lê ♡ quý ♡ đồn ☆ @Tứ Quân Ai dám tin người đàn ông nhanh nhẹn, tháo vát trong bếp lại là Sở Mạnh chứ?

"Tâm Tĩnh, chúng ta nhanh một chút sinh một đứa nhỏ có được không?" Người nào đó không có ý tốt nói.

"A Chính. . . . ." Cuối cùng Tâm Tĩnh thu hồi ánh mắt, trời ạ, sao anh có thể nói lời như vậy ở nhà người khác?

"Em không cảm thấy trong nhà có tiếng trẻ con đặc biệt náo nhiệt sao? Tiểu công chúa nhà bọn họ còn không ở đây, nếu không thì còn dữ dội hơn nữa."

"Ừ." Thật ra thì cô cũng thích trẻ con.

"Vậy tối chúng ta liền tạo ra một đứa đi?"

"Sao anh lại như vậy?" Vung tay đập vào người anh.

"Được rồi, có thể ăn cơm rồi. Hai người không cần thân mật nữa đâu."

Bữa ăn tối này tương đối vui vẻ và ấm áp, bạn tốt nhiều năm cuối cùng không còn cô đơn lẻ bóng nữa, nhìn sao cũng là một chuyện đáng mừng.

Bầu trời, muôn vàn ánh sao . . .

Trong một buổi tối gió nhẹ thế này, cùng người yêu nắm tay nhau đi dưới trời sao nơi đất khách quê người là chuyện ấm áp, mãi nguyện biết bao.

"Tâm Tĩnh." Giang Doãn Chính dừng bước lại.

"Ừ." Thầm Tâm Tĩnh ngược mắt.

"Chúng ta chia tay thôi." A, anh, anh nói gì vậy?

"Tâm Tĩnh, anh muốn chia tay với em."

". . . . . Hả." Cô không biết tâm trạng mình giờ khắc này như thế nào, cô chỉ cảm thấy trái tim trở nên đau, rất đau, đau đến sắp không thở nổi. Sao anh đột nhiên dưới trời, trong một buổi tối tốt đẹp như thế này nói chia tay với cô?

Không phải là anh đã chán ghét cuộc sống với cô chứ?

"Trải qua mấy ngày suy nghĩ kỹ càng, anh cảm thấy chúng ta không thích hợp làm bạn bè trai gái. Nếu đã nghĩ rõ thì cảm thấy không cần thiết kéo dài, cho nên hiện tại nói rõ với em. Em sẽ đồng ý chứ?"

"Tâm Tĩnh, đừng khóc." Đầu lòng ôm cô vào lòng, cô gái ngốc này.

Cô nào có khóc chứ? Nhưng mà, nước mắt cứ tự động chảy, ẩm ướt, mặn mặn, tuy nhiên nó không có tiếng động. Cắn chặt môi, cúi đầu. Sao anh có thể như vậy?

Lúc cô quyết định sống trọn đời bên anh thì anh lại nói lời chia tay? Đây là chuyện gì chứ? Là ai đã nói nhất định sẽ đợi đến khi cô đồng ý? Chẳng lẽ là nói dối sao?

"Đưa ngốc, chúng ta đã không thích hợp làm bạn bè trai gái rồi, chúng ta phải làm vợ chồng. Tâm Tĩnh, nói cho anh biết, em có bằng lòng gả cho anh không?"

"Giang Doãn Chính, cái tên khốn kiếp này, làm sao anh có thể như vậy?" Giống như là không thể tin nhìn anh, cảm xúc của cô từ điểm thấp nhất chạy thẳng đến điểm cao nhất.

Rất tốt, Giang Doãn Chính, anh khá lắm!

"Bằng lòng không, Tâm Tĩnh?" Trời ạ, cô gái này nổi cơn giận thật là đáng sợ, anh làm sao sẽ cho là cô bình tĩnh, tốt tính chứ? Nhìn anh, không phải là làm cô bực lộ tính xấu rồi sao?

"Em không muốn!" Đập mạnh vào chân anh, lúc anh kêu rên, Thảm Tâm Tĩnh đẩy anh ra chạy đi. Thật là quá đáng, có người đùa giỡn như vậy sao?

"Tâm Tĩnh, Tâm Tĩnh, anh yêu em, rất yêu em . . . . ." Người đàn ông chân dài không mấy bước đã đuổi kịp, ôm cô vào trong ngực.

"Anh tránh ra, anh lại muốn gạt em phải không?"

"Anh nào có? Anh chưa bao giờ gạt em cả." Lừa cô là không tính sao? Thế nhưng câu anh không dám nói!

"Có thật không?"

"Thật, vậy em có yêu anh không?"

"Yêu." Cho tới bây giờ cũng sẽ không nói dối, cũng không nói lời trái lương tâm, cô chỉ có thể nói như vậy.

"Vậy ngày mai chúng ta kết hôn đi."

"Như vậy có quá nhanh không?"

"Làm sao mà nhanh chứ? Nói không chừng trong bụng em đã con của chúng ta rồi."

"Anh nói cái gì?" Cô luôn uống thuốc mà, sao có thể có?

"Không có gì. Chúng ta về nhà đi." Thuốc cô uống từ nửa năm trước đã sớm bị anh đổi thành vitamin rồi.

Ai, cái này rốt cuộc là ai tính kế ai thì khó nói rõ.

---oOo--- HOÀN ---oOo---

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Ác Ma Quá Yêu Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.